Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Ravnen

[Illustreret satirisk ugeblad udgivet af Socialdemokratiet].

Udkom 1876-77 og 1878-1921.

Skanningen er udført efter eksemplarer i privat eje.

Mere om tidsskriftet på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0102/sknr102245.htm

---

Udarbejdet af Niels Jensen

N° 1. | Söndag d. 3 Januar. | 1886.

Forhastet Ros.

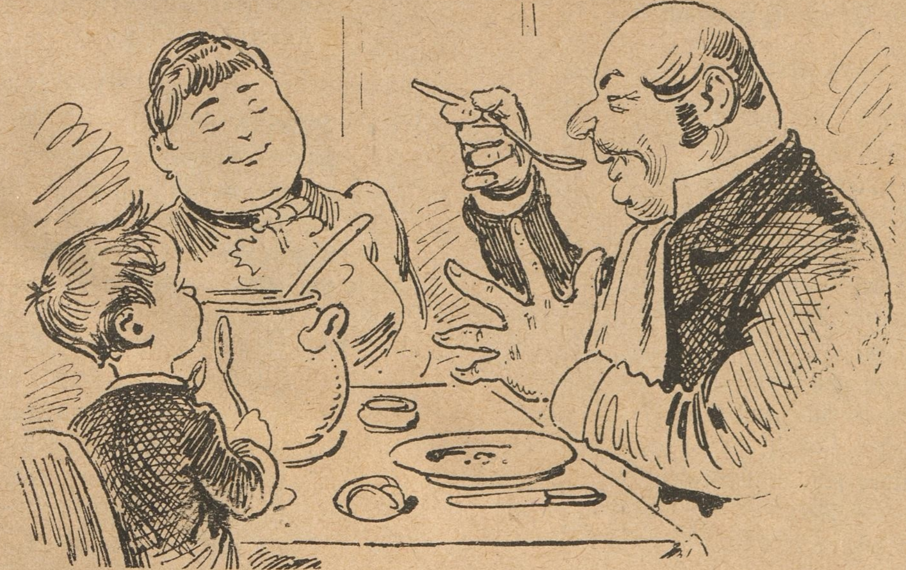

— Véd Du hvad, lille Mutter? Intet er dog saa godt som rigtig solid hjemmelavet Mad!
— Jamen, Fa'er, i Dag har Mo'er taget Mad fra Spisekvarteret, fordi hun ikke vilde gaa og rode i Køkkenet paa en anden Juledag.

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Nytaarsvers.

Estrup.

Gid Du i Aar i „Lotteriet"
en „Udgangsbillet" maa faa.
Saa bli'er Du for den Kval befriet,
at ha'e Bekymring for de Smaa.

Scavenius.

Vort Ønske er, at Ekscellencen
vil gøre Plads for Henning Jensen.

Nellemann.

Hvis Du i Aar Din Afsked tager
— Hvem kan vel vide, hvad der sker? —
Vi haaber, at blandt „glemte Sager"
Din „Presselov" vi ikke sér.

Ingerslev.

Skeel blev træt, og Finsen osse,
men, i Fald det ret skal klodse,
ej det Ønske kan vi dølge:
Gid Du snart Eksemplet følge!

Bahnson.

Vi beder, at Du Dig forbarmer
og frier os for fler Gendarmer,
men tænker Du paa Demissionen,
tag med Dig hele Bataillonen.

Ravn.

I „ottende" der var den drøj,
Ved Valget jo!
Stegte Duer i Munden fløj,
Ohej — oho!
Og Tanketorsk vi fangede,
Ohej — oho!
Og „røget" Aal vi stangede,
Ohej — oho!
Bliv ved, min Ven,
Vi er med paa den!
En Dag i Nybo'r,
Du falder vist, min Bro'r.
Tror
os kun paa vort Ord.

Rosenørn.

Løft Vingen kun til dristig Fart
mod Lollands Kyster milde,
det vilde være rigtig rart,
om dér Du blive vilde.

Goos.

Vær hilset, fromme Kirkeværge,
vær hilset, strænge Fængselsdirektør!
Man siger: Tro kan flytte Bjærge,
og den Tro har vi stadig, nu som før,
at hvad Du har fortjent, det bringer Tiden;
nu er Du Landsthingsmand, — Resten kommer siden.

Matzen.

Som Saturn aad sine egne Børn med glubende Appetit,
saa skyller Du Din Statsret ned med Provisorie-Akvavit.
Hvad ej Du fordøjer, det kaster Du op i „Avisen"; —
gid Frederik trives og blive tyk og stor ved — Spisen!

Bille.

Du venter paa lidt mer end „Kammerherre",
derfor Du tavs og uklar gaar — desværre!
Hvis, for Eksempel, nu i Aar,
Du Ekscellencetitlen faar,
vil Du da træde frem saa liberal,
som tyve Aar tilbage, da vi skal
ej bede Dig: Træd af, Hr. Bille!
Stræb nu og bliv „den raske Lille".

Tietgen.

Som Mægler i Lock-out'en ganske nær
Dig var paa Halsen hele Højres Hær.
Hvad saa! i Rømersgade var Du bleven
som en af vore pænt indskreven.
Du naaede ej den Kariere,
og nu, nu skal det sagtens være
ved Marmorkirkesagen, Du vil vinde
det store Minde?

Gjødesen.

Du elsker Frihed! — Stille med den Fnisen! —
Ja, — Frihed for Enhver, til under Prisen,
at tage Arbejd', andre Mænd til Skade.
Du elsker Frihed! — til at hale
Tantiémen rask i Land fra „Nationale".
Du elsker — stop! vi vil ej længer vade.

Magistraten og Borgerrepræsentanterne.

Hil Eder, — i Huset med Søjler —
I Mænd, som har Stadens Nøgler
til Kassen med Stadens Penge!
I Mænd! som dog véd vi trænge
til Arbejde straks, i Vinter,
og saa gi'er os — bare Finter.
I siger: Vi ej behøver,
at minde Jer, ej I tøver.
God Morgen, mine blanke Støvler!
Er det os eller Jer der vrøvler?
Med Rette Bladene høvler
Jer dygtig, og siger I o. s. v.

Befæstningsmændene.

Nu har I Pladsen til et Fort,
grav, grav Jer bare ned i Jorden,
kast op og rod, at inden kort
vi kan faa denne Sag paa Porten.
I vil ha'e Dyrehaven væk,
gør Pinen kort,
om end til Skam og Tort,
giv hvert et prægtigt Træ sit Knæk.
Skynd Jer, krigslystne, Nattens Mænd!
Udfør i Mørket Eders Værk.
Snart kommer den, som Eder er for stærk:
Den offentlige Mening.
Den aldrig gik med Jer i Spænd,
naar den i Gerning som i Ordet sejrer,
Da alle Eders Planer vildt henvejrer.

Hindenburg.

I Aarets Løb en Masse Pølsemad
Du i „Avisen"s Tarme stoppet har behænde;
vi derfor ærligt ønsker: Gid Du sad
som en Rosin i Fredrik Hansens Pølse-Ende!

Raketter.

Afdøde Jakob Davidsen fortæller i „Avisen": „Jeg maa allerede som Dreng have havt en fortrinlig Konstitution; den har jeg, Gud være lovet! ogsaa paa mine gamle Dage." — Det lader dog til, at Afdødes Indbildningskraft er endnu stærkere, siden han kan faa sig selv til at tro, at han lever endnu. Naar vi et Øjeblik gaar ind paa hans Idé, er det kun for at fremhæve det mærkelige, at han kan være saa egoistisk, at glæde sig ved Besiddelsen af det, han ikke under sit Fædreland.

Thisted tæller 30 Foreninger, siger Byens Avis. — At man har kunnet blive „enig" om at danne saa mange Foreninger, turde være et Bevis paa stor — Uenighed.

Højre agter med Ungdommens Letfindighed ikke paa, at „Isen er usikker" rundt om ved Sogneraadsvalgene. Følgen er, at Højremændene allevegne dumper igennem.

Vor Ven Hindenburg er svært nysgerrig efter at vide, hvad det bliver til med den paatænkte Aktie-Maskinfabrik. — De skal ikke kede Dem, godeste Hr. Kammeradvokat! Paa den Fabrik bliver der dog ikke Plads til Deres „Hædersmænd" Skruebrækkerne!

Matzens Organ kalder Kleins Forslag til Grundlovsforandring „Kludder". — Naturligvis! at foreslaa, at gøre Provisorier umulige, just som Provisoriespillet allerbedst er i Gang, det er da ogsaa at komme som en Hund i et Spil Kegler.

Af en Ministers Dagbog.

Mange af dem, der gratulere mig, ønske kun sig selv til Lykke.

* * *

Aa, naar blot min Opposition maatte opleve mit 25aarige Jubilæum!

* * *

Kvinderne er altid en Slags Opposition. Da jeg for ti Aar siden blev Minister, voterede min Kone mig meget oftere sin Tillid end nu.

Floh.

Blind Allarm. I Mandags Morges blev „Avisens Læsere opmærksomme paa en underlig svedent Lugt ved Bladet. De troede straks, at der var Ild i Sprøjten og skaffede i en Fart nogle Spande Vand til Stede, men opdagede saa, at det Hele var — „Lamperøg"!

(I Aviskontoret.) Redaktøren: Ah! nu fik jeg en glimrende Idé!

Medarbejderen: Af hvem?

— Naar den tyske Regering arbejder paa at forlænge Rigsdagens Valgperiode til fem Aar, saa maa man da antage, at Regeringen holder meget af Rigsdagens Medvirkning i Lovgivningsarbejdet.

= Og dog gaar Forsøget paa en Forlængelse kun ud paa at forkorte Rigsdagens Levetid.

(Til Orden.) Retsskriveren (oplæser efter Assessorens Ordre den lange Liste over Tiltaltes tidligere Straffe.)

Assessoren: Naa Mikkelsen, hvad siger De til det?

Tiltalte: Skal vi ikke hellere gaa over til Dagsordenen?

— Kan Du komme ud af at holde Styr paa Din Kone?
= Ja — hun er lige saa let at styre som en Luftballon.

Smiger er den bedste Tyvenøgle til de fleste Hjærter.

Livet er en Drøm, ved hvilken der ikke er andet ubehageligt end at — vaagne.

Nytaarsnat.

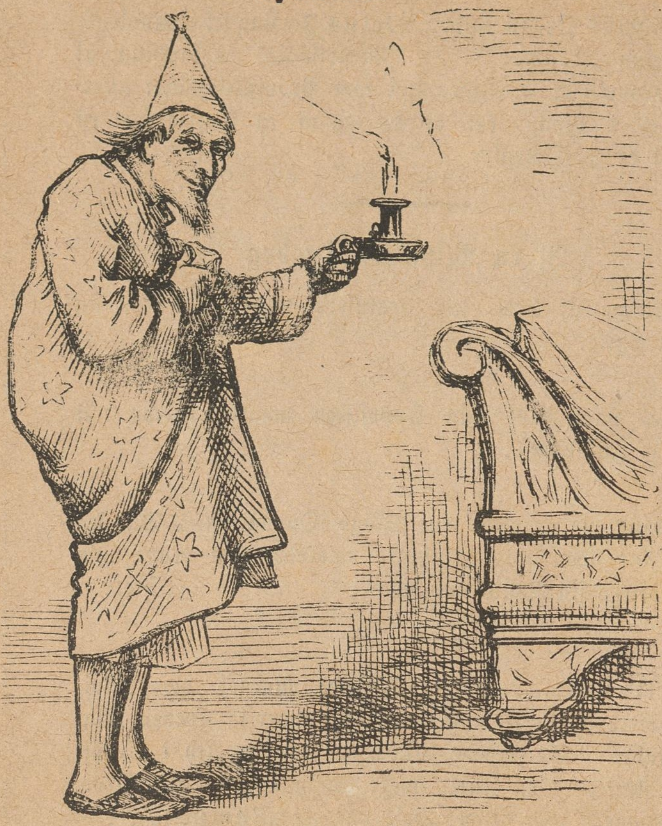

Magistraten: Nu véd jeg da, at jeg hele Aaret igennem har udrettet for Byen Alt hvad man kan forlange af en stakkels Magistrat. Og saa har jeg oven i Købet i et helt Møde talt om Arbejdsløsheden og jeg har sørget for, at 50 Fattiglemmer faar brillant Sommerlejlighed paa Islemark, — hvad vil man forlange mere! Nu ikke et Slag mere i dette Aar. Næste Aar begynder vi forfra.

Øjemedet helliger Midlerne.

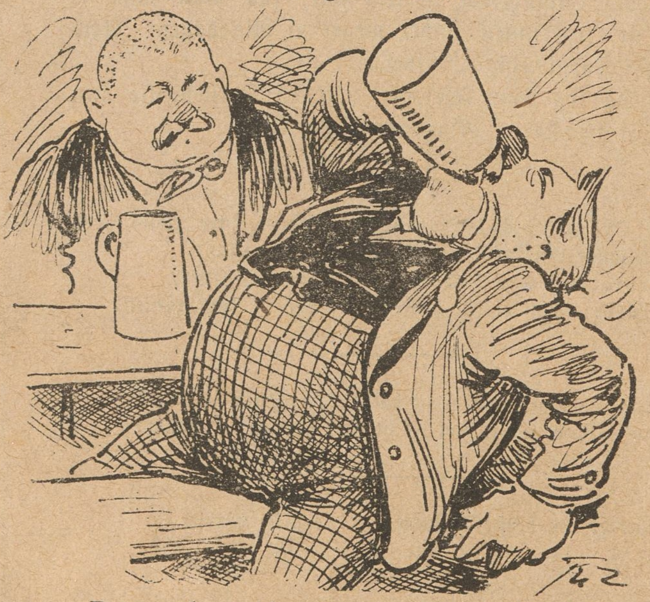

— Det er da voldsomt, som Du bæller i Dig i Aften!

= Ja, sér Du — jeg er gaaet ind i denne hersens Forening — som virker for — Arbejdernes Totalafholdenhed — uden Afholds-Forpligtelse for Medlemmerne.

„Af Børn o. s. v.“

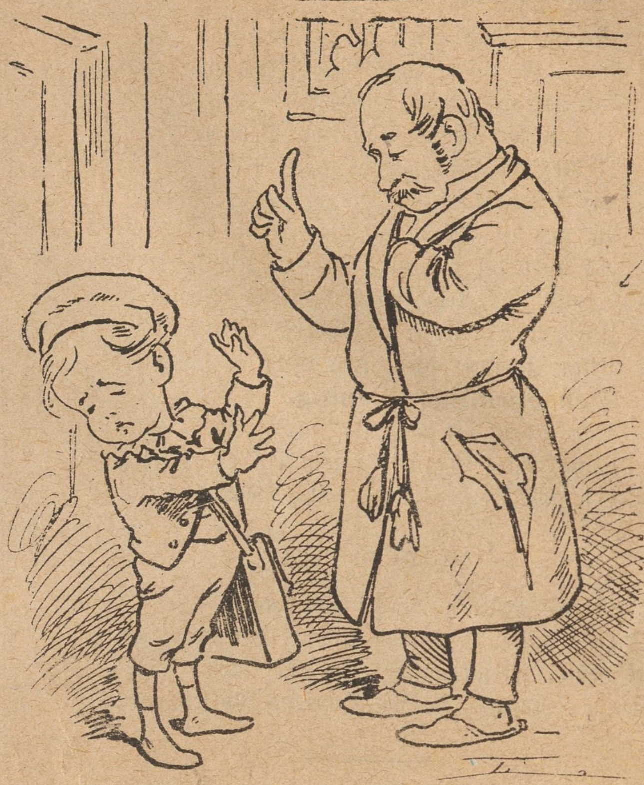

— Kom nu hjem med gode Karakterer Peter, saa skal Du faa baade Gevær og Sabel.

= Maa jeg bare være fri! Jeg er ikke saa barnagtig, at ville lege Livjæger — saadan som Du!

Sjældent.

— Julegaverne slap jeg sgu godt over, men hvad skal jeg forære min Forlovede i Nytaarsgave? Det skulde da være noget meget sjældent. Ah! Nu har jeg det! Jeg forærer hende en Lok af mit Haar.

Fra Juleferien.

I.

— Det var da Fanden til Spil! Nu er jeg rejst den lange Vej helt ovre fra Nibe og har spoleret min egen Juleaften, bare for at overraske min Brodersøn og hans Familie i Julen, og saa er de Allesammen rejst ud paa Landet! — Det skal være sidste Gang, at jeg gaar paa Julerejse!

II.

— Men, Du Forbarmende, Ane, er det nu Tid at komme i Din Kondition, to Dage efter Jul, naar Du skulde være her senest Søndagmorgen?!

= Jamen, Herregud, Frue! Jeg var da nødt til at blive saa længe som min Returbillet var gyldig — ellers fik jeg jo ikke Noget for mine Penge!

En Nytaarsgratulant.

— Goddag, Hr. Petersen! Glædeligt Nytaar! Helsen og Sundhed!

= Hvem er De?

— Kender De mig ikke? Det er mig, der var Skruebrækker hos Dem i Sommer under Strejken, De véd nok.

Forlagt.

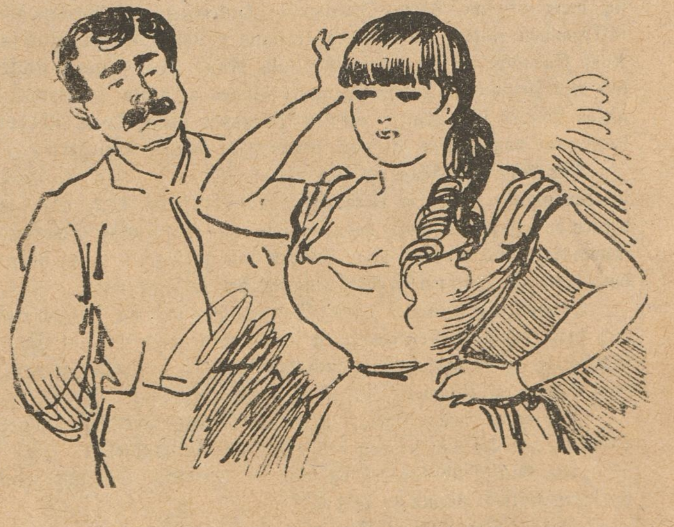

— Hvad er der i Vejen, lille Lise?

= Der er det i Vejen, at Krigsministeren har forlagt min Gendarm.

— Kan De da ikke finde ham igen?

= Jo — men hvad kan det hjælpe, naar han ikke er her! Nu kendte jeg ham allerede saa godt, — og nu skal jeg ha'e alt det Mas med at se mig om efter en ny.

Alle Slags Forvekslinger.

Af Armand Sylvestre.

I.

Tre Venner, Fèrèol, Jacques og Blanc-Minot, spadserede i Boulogneskoven. Pludselig hilser en forbigaaende Herre dem. De tre Venner letter paa deres tre Hatte, som det sømmer sig velopdragne Mænd. Herren gaar videre.

Fèrèol (til Jacques): Hvem var det?

Jacques: Jeg troede han hilste paa Dig, Fèrèol?

Fèrèol: Jeg kender ham ikke. Det har vel været en af Blanc-Minots Bekendte.

Blanc-Minot: Jeg har aldrig før set den Herre!

De tre Venner saa forundret paa hverandre, og Fèrèol bemærkede: Han har aabenbart forvekslet os med nogle Andre. Det er meget ubehageligt, at blive forvekslet med en Anden!

Blanc-Minot: Meget ubehageligt i Sandhed! Ved en Forveksling af Personen kan man ofte komme i de uheldigste Situationer, hvad der fremgaar af et Eventyr, som jeg har oplevet og som jeg vil fortælle Eder.

Jacques: Ja, lad os høre!

Blanc-Minot: Jeg kørte forleden i en Sporvogn. Undervejs steg en nærsynet gammel Dame ind og tog Plads lige over for mig. Den gamle Dame, der aabenbart holdt mig for en af sine Bekendte, rakte mig straks Haanden og hilste mig paa det Hjærteligste Adspredt greb jeg hendes Haand og bukkede let. Med en ganske ualmindelig Tungefærdighed overøste den Gamle mig nu med en Syndflod af Spørgsmaal om Personer, hvis Navne var mig ganske ubekendt: Og Hr. Pèraton? Og Madame La Fenètre? Og Frøken van der Baeden? Og Abbé Cabassol? Og Grevinden? Og Hr. Vikomten?

Da jeg ikke godt lige over for de andre Passagerer kunde oplyse den nærsynede Dame om hendes Fejltagelse, var der ikke Andet for mig at gøre, end at besvare alle hendes Spørgsmaal med Gestus, eller med lette Aa og Ak! Dog, det lod hun sig ikke nøje med, men trængte med gamle Folks Haardnakkethed og Nysgerrighed paa for at faa detaillerede Meddelelser. Saaledes var jeg altsaa sat i den ubehagelige Situation, at meddele min vis à vis, at Hr. Pèraton vilde gøre vel i at skaane sin Sundhed; Fru La Fenètre burde tage sig mere af sine Børns Opdragelse; Frøken van der Baeden gjorde fuldkommen rigtigt i, at være forsigtig i Valget af sin Ægtefælle; Abbé Cabassol var en ret fortjenstfuld Mand, men hans Prædikener lod med Hensyn til Indholdet meget tilbage at ønske; Grevinden var altfor stolt af sine Ahner, med.ns Vikomten uden Tvivl ikke vilde have havt noget imod, at være kommen til Verden som Hertug.

Alle disse paa Maa og Faa afgivne Svar passede fortræffeligt, thi den Gamle syntes at være meget godt tilfreds med dem, hvad der er et nyt Bevis paa, hvor banale og ensformige Samfundets sædvanlige Samtaler er, naar Enhver kan deltage i dem, uden at kende hverken Personerne eller Tingene, der er Tale om.

Selvfølgelig blev den gamle Dames Passiar og Nysgærrighed mig snart temmelig generende, og jeg bandede mig selv, at jeg saa uforsigtigt havde indladt mig med hende. Jeg besluttede at gøre en brat Ende paa Historien.

„Det er vel længe siden," peb den Gamle med sin utaalelige Stemme, „at De har set den brave Hr de Barbouillet?"

„Aa, Gud!" udbrød jeg og satte et skrækkelig sorgfuldt Ansigt op, „den stakkels Mand er jo død!"

„Død?! Store Gud! Det er jo forfærdeligt! Jeg saa ham jo endnu i Gaar Morges . . . ."

„Nok muligt, men i Gaar Eftermiddags Klokken Tre fandt man ham liggende død foran en Lygtepæl. Et Hjærteslag havde paa et Øjeblik gjort det af med ham."

Den gamle Dame blev askegraa i Ansigtet, og gjorde et Tegn til Konduktøren, at hun vilde ud.

„Min Ven," stønnede hun bevæget, „De maa ledsage mig! Skrækken har berøvet mig min Fatning! Jeg har ikke Kraft nok, til at gaa alene!"

Jeg steg ud, for ikke ved min Meddelelse at gøre mere Opsigt i Vognen, og rakte den gamle Dame min Arm.

„Hurtigt! Lad os ile til hans Enke, for at trøste den arme Stakkel!" mumlede min Ledsagerske.

„Frue!" svarede jeg med en alvorlig Mine, „nu husker jeg det . . . . jeg har taget fejl; det er ikke Hr. Barbouillet der er død af et Hjærteslag . . . ., det var en Anden!"

„Aa! Det er et stærkt Stykke!" skreg den gamle Dame forbitret. „Hvor kan De dog være saa idiotisk, paa en saa dum Maade at forveksle Folk med hverandre!"

Med et Udtryk af den dybeste Foragt rev hun sin Arm til sig, hvorefter jeg skyndsomt drejede om ad en Sidegade. (Sluttes.)

En Avis-Spalte i Juleugen.

Estrups Buste!
Eneret.

— — — — — — — — — — —

Fremskridt, Estrup,
Fædreland.

— — — — — — — — — — —

Hr. Konseilspræsident
Estrups!
Eneret.

— — — — — — — — — — —

Estrups Portrait
Medaillon.

— — — — — — — — — — —

Fremskridt og Fædreland!

— — — — — — — — — — —

Estrups Brosche!
Eneret.

— — — — — — — — — — —

Estrups Erindring.
Eneret.

— — — — — — — — — — —

Fremskridt og Fædreland!
Eneret.

— — — — — — — — — — —

Estrup!
Eneret.

— — — — — — — — — — —

Estrup-Naale!

— — — — — — — — — — —

Estrups Souvenir!
Eneret.

— — — — — — — — — — —

Estrups Knapper!

— — — — — — — — — — —

Estrups Medailler!

— — — — — — — — — — —

Brrrrrrrrrrrrrr!!!

Ved Aarsskiftet!

Mel.: Den jævne, simple Arbejdsmand.

Saa svandt da bort det gamle Aar
det gik til sine Fædre,
det ny som vi imøde gaar,
Gid det maa blive bedre,
thi „85“ man kan just ej
Det bedste Skudsmaal give —
desbedre, haaber derfor jeg,
det nye Aar vil blive.

Gid „86“ ej blive haard,
ej bringe Is og Kulde.
Gid det vil lindre Smaafolks Kaar
det ønsker jeg tilfulde.
Gid det vil hjælpe alle dem,
man Brødet har berøvet,
og bringe Glæden rigtig frem,
hvor nu man er bedrøvet.

Gid „86“ maa bringe Fred
hvor der er Nød og Smærte.
Gid det vil bringe Lindring ned
i mangt et sorgfuldt Hjærte.
Gid det med Held vil virke til
at sprede Kiv og Trætte,
men først og fremmest, gid det vil
de sultne Munde mætte.

Gid det vil aabne Øjet paa
de Folk som gaar i Blinde,
og kun har Hjærte for de smaa,
naar selv de Guld kan vinde.
Gid de, som har et Hjærte haardt,
maa den Beslutning tage,
at de ej blot gi'er **Sølvet** bort,
hvor de faar **Guld** tilbage.

En Hjælp man bød os, som bekendt,
for vore egne Kroner;
men Hjælpen er ej stort bevendt,
thi den gaar til Kanoner. —
Slig Hjælp er drøj at ta'e imod,
og ej at anbefale,
thi vi med kostbart Broderblod
skal denne Hjælp betale!

Dog lad os med et frejdigt Mod
vor Fremtid gaa imøde —
den Sag vi kæmper for er god,
og la'er sig ej omstøde.
Det Maal vi kæmper for, det naar
vi ej med falske Venner. —
Staar vi blot fast som nu vi staar,
med Held da Aaret ender!

(Tvillinger.) To unge Mænd fra Utah lod sig indskrive som Studenter ved et fremmed Universitet, og der udspandt sig ved denne Lejlighed følgende Samtale:

— Hvad hedder De?
= Abner Kimball.
— Hvor gammel?
= Sytten Aar.
— Og De?
≡ Efraim Kimball.
— Og hvor gammel er De?
≡ Ogsaa sytten Aar.
— Altsaa Tvillinger — ikke sandt?
≡ Ja, — det vil sige paa Faders Side!

(Hos Høkeren.) Kunden: Lad mig faa ½ Pund Servelatpølse.
Høkeren: Værs'arti'!
Kunden (betragter Pølsen): Hør, den Pølse har da vel ikke Lungesyge?

(Paa Juleballet.) En Herre: Jeg gad egenlig nok vide, hvorfor Damerne holder saa meget af at danse.
En Dame: Naturligvis fordi vi da lettest kan fordreje Hovedet paa Mændene!

(I Børnestuen.) Moderen: Men Børn, hvorfor brækker I Eders Jule-Legetøj i Stykker?
Børnene: Aa — ovre hos Petersens var de allerede i Gaar færdige med hver Stump.

(Paa Jernbaneperronen.) To Damer: Aa Gud, Hr. Stationsforvalter, Toget er kørt fra os! Hvad skal vi gøre?
Stationsforv.: Lade være at sladre saalænge næste Gang!

Man kommer bedst ud af det med Folk, naar man skælder ud paa Verden i Almindelighed og smigrer den Enkelte.

„Ravnen“

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Juleløjer.

— Kom nu, kom nu,
saa skal vi spille Lotteri!
= Hvorom, hvorom?
— Om Fort og Politi,
og mer' Gendarmeri
og andet Slikkeri.
= Nej, gaa nu bare væk!
Du er mig tem'lig kæk.
Der vanker ikke mer,
hvor meget Du saa be'er.
— Aa, træk nu én Gang blot!
= Nej — Du faar intet Slot!

Udgiver: S. Larsen.

Ansvarhavende Redaktør: Fr. A. Hertz.

№ 2. | Söndag d. 10 Januar. | 1886.

Ved Ædegildet.

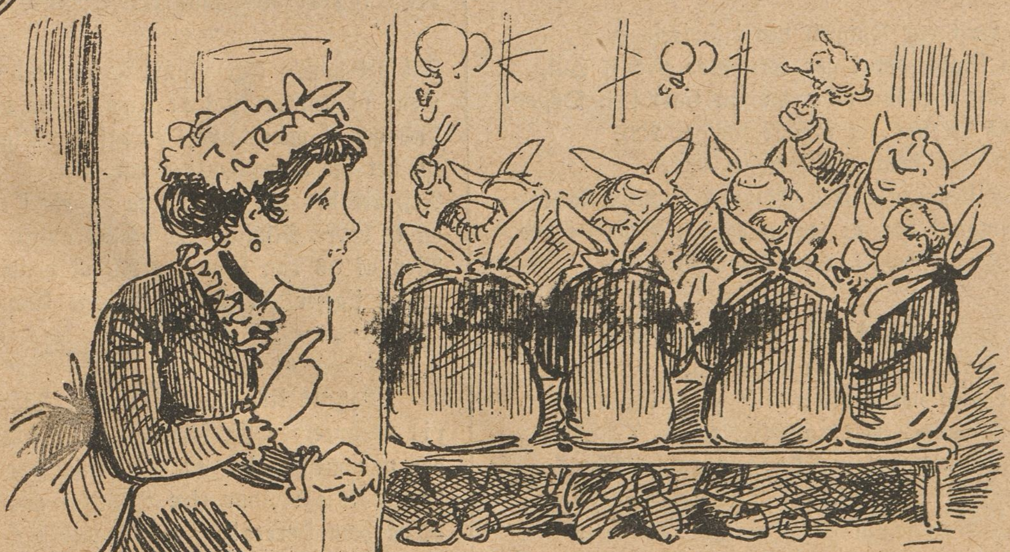

En Taler: Vi er altsaa enige om, mine Venner, at vor Vært, Hr. Fraaserup, er den braveste Mand, den ømmeste Familiefader, den humaneste Husbond. Naar vi udtaler det — — — saa — —

Pigen (udenfor): Saa véd I godt, at I lyver, men sagde I Sandheden, vankede der jo hverken Vaadt eller Tørt.

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

1885.

Mel.: Der er Glæde nu blandt alle brave Røde.

Aaret Femogfirs det gik til sine Fædre,
og for Mange har det været grumme drøit;
der er ingen særlig Grund til det at hædre,
thi som Helhed maa det kaldes grulig sløjt.
Man skal ikke ved dets Afgang fælde Taaren,
thi den Tale, som skal holdes her ved Baaren,
kan man ikke kalde synderlig opbyggelig,
tværtimod, den er sgu snarere uhyggelig.

Straks i Januar saa revnede Ballonen,
og en Del af Højres Gas den slap nok løs,
Efterretningen om Skiftekommissionen
kom fra Odense hertil, og den var bøs.
Men da Borch han pludselig gik hen og døde,
lod man ham for hele Kompagniet bløde.
Hvorfor skal man ta'e de Levende ved Kraven,
naar den Døde ta'er Skandalen med i Graven?

Men det varede dog heldigvis ej længe,
saa kom Venstres fule Planer for en Dag,
da de vilde Patrioterne fortrænge
og levere dem et vældigt Skytteslag.
Ja, de vandt jo ganske vist i Ridehuset,
dér blev Højres Matadorer smidt i Gruset;
men de rejste som Fugl Fønix sig af Asken:
da de snød, saa gik Erobringen i Vasken.

Da der først var kommen Liv i Højresagen,
saa man straks, der i vor Grundlov var et Hul,
og Hr. Estrup fandt det da saa klart som Dagen,
at et Hul det var det samme som et Nul,
og et Nul kan ikkun Folkethinget være
— det er stemmende med Matzens Statsretslære; —
deraf fremgaar det, at man med lidt Behændighed
nok kan gøre Enevælden til Nødvendighed.

Saadan maa det gaa, det er sgu da notorisk,
naar at Folkethinget ikkun visne vil,
og derfor blev vor Finanslov provisorisk,
det gik altsammen helt naturligt til.
Og da først man ret var kommen godt i Gænge
med at ta'e Bestemmelse om Landets Penge,
købte man Gendarmer for et Par Miljoner,
gav til Politiet mange Tusend Kroner.

Saa kom Tiden, da de Mestre saa sig gale
paa det Smedeforbund, Hurop havde skabt,
men om Sprængning ku' der aldrig være Tale;
derfor gav de Svende heller ikke tabt.
Flere maa dog nu paa deres Gerning ligge,
og se blot, det er fordi de husked' ikke:
Tampe Bagerdrenge rækker ej Fortrydelse,
men at slaa en „Brækker", er en stor Forbrydelse.

I Oktober var det, der blev skudt paa Knappen,
og vi havde nær Ministerskifte faat;
men den tapre Mand gik ene op ad Trappen
og til Middag, hvor han spiste rigtig godt.
Den Misdæder han blev hurtig arresteret,
og et dejligt Fanetog blev arrangeret,
der var Jubel og Begejstring uden Ende,
— Ondet kan sig ofte til det Gode vende.

Saa kom Raaddenskaben frem i Handelsstanden,
da der revnede et Hus paa Højbroplads,
og det viste sig desværre, at hveranden
Vekselerforretning var saa skør som Glas.
Med det Børsspil har de altfor vidt det dreven,
men det er jo meget morsomt at gi'e Greven,
naar man blot kan flotte sig for Andres Kroner,
og faa lokket Folk i Tøjet for Miljoner.

Da det kneb for Smaafolk sidst i Aarets Dage,
kom et Lovforslag om Arbejdsløshed frem,
men det havde — som det altid gaar — en Hage,
som sku' trække hele Krigsgalskaben hjem.
Folkethinget tilbød 1 Miljon til Gave,
men det vilde Landsthingsmændene ej have,
thi de trækker om med et Princip ved Næsen;
det er: Væk med Valgret! Op med Fattigvæsen!

Til det gamle Aar vi nu Farvel vil sige,
mens vi venligt til det nye smiler hen.
Gid det ej maa blive Femogfirses Lige,
thi det vil vi nødig leve om igen.
Nej, gid det vil skaffe Fred og Ro i Landet
og et bedre Ministerium blandt andet.
Men af 86 dog frem for Alt vi venter,
at det skaffer „Ravnen" mange Abonnenter.

Matzens lille Regnekunstner, Vidunderbarnet Frederik producerede sig forleden for det kristianshavnske Højre, der var meget glad ved den lille Fyr og gav ham hele tre Lever i Nytaar (tre Mark i gamle Penge havde vist været ham kærere!). Hvad skal han nu egenlig stille op med de Lever? Dem kan han jo ikke leve af, og skænke dem til de Arbejdsløse, som han holder saa meget af, lader sig heller ikke gøre — det vilde være det samme, som at slaa de stakkels Mennesker rent ihjel, thi Frederik véd godt, at hvad Højre raaber „Leve" for, det døer.

Nytaarsløjer.

„Hør, véd Du hvad, Petersen?“ sagde Md. Petersen til sin 60 Aar gamle Ægtehalvdel, der var Privatvægter i en af Københavns „fine“ Gader, „Du skal saamæn ikke gaa paa Gaden i Nat, August har allerede i Gaar bedet mig spørge for, at Du kom til at blive hjemme Nytaarsnat, og saa vilde han gaa Turen i Stedet for Dig, som han et Par Gange før har gjort, ikke sandt Petersen, Du bliver hjemme hos mig?“

Privatvægteren indvilligede i at Sønnen, en ung, rask Smedesvend, tog Turen for ham den Gang, og da Sidstnævnte kom hjem, fik han sig et godt Maaltid Mad og saa i den store Kappe, Stokken i den ene Haand og det uhyre Nøgleknippe i den anden.

August var forlovet med en rigtig køn og god Stryge-Jomfru, og da hans Distrikt just indbefattede en Gade, hvor Emma strøg oppe paa 1ste Sal, saa gik han naturligvis der forbi og kiggede op til de 4 oplyste Vinduer, hvor Strygeriet, uden at agte paa Hellig-Aftenen, gik for sig med fuld Kraft. Sin Elskede saa August nu rigtignok ikke noget til, men — han havde reserveret sig Dagen før og aftalt med Pigebarnet, at han skulde møde og følge hende hjem Kl. 12. Hun boede nemlig ikke langt fra „Turen“.

Da nu vor Privatvægter-Substitut kom hen ved Porten til en meget storartet Ejendom, stødte han paa en „Figur“, iført rød Domino. Den Fremmede saa meget lystig ud, og August fatlede naturligvis straks, at det var en Herre fra en Maskerade et eller andet Sted.

„God Aften, Vægter!“ sagde Dominoen. „Hør! De skal ikke blive stødt over min Anmodning. Jeg vil give Dem 50 Kroner, om De vil bytte Kostume med mig, blot til Kl. 12, og saa paa det Klokkeslet møde mig henne i .... gaden i den aabne Port for at bytte igen. I det Par Timer indtil da kan De faa mit Kort og min Nøgle og gaa ned i en Restavration ad Vagvejen, og naar De saa blot siger mig lidt Besked med Nøglerne, saa skal jeg nok besørge „Oplukningen“ under min korte Funktionstid.

August havde en hel Del Betænkeligheder ved det Projekt, men gik dog omsider ind paa det, og saa fandt Omklædningen Sted, forresten netop i den Port, hvor Emma strøg paa 1. Sal.

Dominoen med det nye Indhold bevægede sig noget sky henad Gaden, og — o Skræk! — ankommen udenfor den før nævnte elegante Gaard blev han standset og tiltalt af en maskeret Herre, som netop ankom i en skinnende Karet.

„Hr. Greve, De gaar da virkelig her i dette jammerlige Føre, De maa absolut forkøle Dem“, sagde „Herren“ fra Kareten, indsvøbt i en Pelsfrakke, idet han ærbødig tog til Hatten og bukkede for August.

„Hvadbehager? Jeg er ikke nogen Gre — —“, plapprede Masken ud, men blev afbrudt med et: „Undskyld, undskyld, Hr. — — naa! om jeg har krænket Maskeretten.“ Samtidig stirrede „Herren“ smaat smilende paa den glimrende Diamantroset paa den udklædte Vægters opkrammede Ridderhat. „Domino! et lille Parti L'hombre deroppe i Kabinettet!“ fortsatte „Herren“, og August svarede rask: „Spille Kort! Nej, jeg er slet ikke forsynet med Moneter.“ „Penge, Domino! disponer dog ganske over min Pung — ja, over alt hvad jeg ejer og har. Hav den Godhed og modtag“ — og med det samme rakte denne herlige Dæksmand sin Brevtaske hen til vor Eventyrer, som stødte det Tilbudte tilbage med et: „De skulde blot vide, hvem jeg er.“ Men han blev straks afbrudt af sin Velgører, der hviskede ham ind i Øret: „Dersom De ikke er den unge Greve til — — —, saa er jeg en gammel Abekat.“

August fattede nu Situationen, og i en Fart bestemte han sig til at fortsætte Spøgen, som, hvis den førte til, at han mulig kom kom til at begaa en Buk, vilde formentlig falde „Greven“ alias Privatvægteren til Ansvar. Han svøbte sig tættere ind i sin sorte Silkekaabe, greb rask efter Pengetasken, stak den i Lommen og sagde: „I Morgen skal De faa Pengene tilbage, — Deres Navn er?“ — „Skulde jeg virkelig være saa ukendelig? Godsforvalteren, gamle Simonsen!“ — „Godt, behag at være min Fører, jeg følger Dem.“

Hr. Simonsen adlød, og snart befandt begge sig i den store, pragtfulde, oplyste Salon, hvor Masker i den mest brogede Forvirring og bugnende af Elegance, bevægede sig omkring, dels enkeltvis, dels i smaa Grupper, og de Fleste i Dansens Hvirvel, til Musik af det sædvanlige aristokratiske Orkester. August var saa optaget af det brogede Skuespil, at han næppe mærkede, hvormange fortrolige Nik og Smaapuf han fik, særlig af Damer. „Behager De at gaa til Spillebordet?“ sagde hans Ledsager, der nu stod for ham som en Hieronimus.

„Lad mig dog først faa lidt Varme i Kroppen“, svarede vor gode Smed, „jeg fryser endnu, som om jeg ingen Klæder havde paa.“ — „Lidt varm Vin, Hr. Gre — — Domino! Her til venstre! Tillad, jeg viser Vej“ o. s. v., fløb det fra denne rare Mand. Ankommen til et ganske dejligt lunt Kabinet, hug Smeden løs paa den varme Vin og blev snart saa oprømt, at han blæste baade Privatvægteren og Selskabet og hele Forvandlingen et Stykke.

„Naa, Simonsen, hvordan gaar det ellers?“ spurgte nu Smeden, idet han smilte over hele Ansigtet og lagde begge Armene paa det forgyldte Bord.

„Aa tak, Hr. Greve,“ svarede den Gamle, „ret Snavs forresten. Fru L. paa — — gaard har jo desværre slaaet op med mig.“

„Saa, det har jeg skam ikke hørt noget til før“, bemærkede vor Eventyrer. „Naa, ikke det! Der har saamæn ellers været snist nok over hele Godset i Anledning af mit Uheld. Min Flamme kan jo ikke taale Justitsraadinden fra — — by, og saa skulde det netop træffe sig for 14 Dage siden, at jeg til Pastor A.'s Datters Bryllup, som Indbuden kom til at føre Justitsraadinden op til Bordet og siden efter dansede en Dans med hende. Aa, Hr. Greve, Dagen efter modtog jeg det grusomste Afskedsbrev, og saa — alt forbi. Se, se, der sidder hun henne i Sofaen, bedste Hr. Greve! Gaa i Forbøn for mig, tal med hende, jeg forgaar af Græmmelse.“

August var kommen ordentlig i Humør. Han gik uden videre hen til ovennævnte Dame, tog Plads i Sofaen ved hendes Side, greb hendes Haand og udbrød: „Fru L.!“

Den tiltalte Dame var en 40aarig, endnu køn og behagelig Enke, og vor dristige Smed blev dog lidt duperet af hendes fornemme Anstand og bløde, duftende, behandskede Haand. Hun stirrede paa ham gennem Masken med et Par funklende Øjne og sagde: „Hr. Greve! For en Time siden var De virkelig altfor letsindig.“

„Hvadbehager!“ busede den forlorne Greve ud, men fattede sig dog straks og sagde: „Derfor kommer jeg nu i et mere alvorligt Ærinde.“ — „Desbedre, Hr. Greve! saa behøver jeg ikke at undvige Dem.“

„Véd De hvad, min Kære! Det er sørgeligt, saa smuk og dog saa grusom.“ — „Men Hr. Greve dog! De, som en ganske ung Mand!“ — „Frue, det er den arme, ulykkelige Simonsen, jeg taler om og lægger Dem paa Hjærte.“ Fru L. saa stift paa Smeden og sagde forbavset: „Men for en Time siden søgte De jo kun, at faa mig til at glemme ham, jeg kan — —“ — „Tys, tys, bedste Frue! Jeg har jo tilstaaet, at jeg var letsindig. Simonsen blev virkelig tvungen til at have Justitsraadinden til Bordet, og Dansen med hende var ham en Kval. Se, der kommer han, han ser ud som Napoleon paa St. Helena. — Kom, kom, min gode Hr. Simonsen! Fru L. tilgiver Dem“, og — dermed tog Smeden fat i S.s og Fru L.s respekt. højre Hænder, lagde dem pænt sammen, og derpaa gik han stolt ind i Salonen og gav Greven ligesom ingen Ting.

(Fortsættes.)

Fra Gaden.

Første „Fægtemester“: Jeg skal sgu op paa „Politikens“ Kontor og hugge mig en Femogtyveøre.

Anden do.: Det gaar ikke! Vi var der jo begge To i Gaar.

Første do.: Passiar! Redaktionen har jo selv sagt, at den ikke kender Folk fra den ene Dag til den anden.

Et Mirakel.

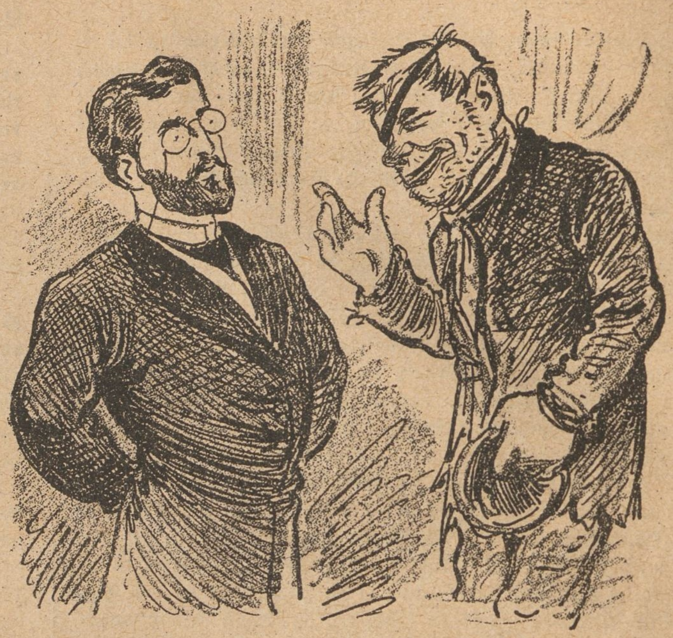

Lægen: Ja, Petersen, nu er De reddet, og dog havde De, efter min Beregning, i Søndags Aftes ikke mere end seks Timer at leve i.

Petersen: Ja, hvis jeg havde taget Deres sidste Medicin!

Som man raaber i Skoven etc.

— Hvad er det? De skriver da ikke falske Anvisninger?

= Nej, bevares! Hvad kunde det nytte mig, Hr. Justitsraad? Det er jo Dem, der har Nøglen til Kassen!

Urimeligt.

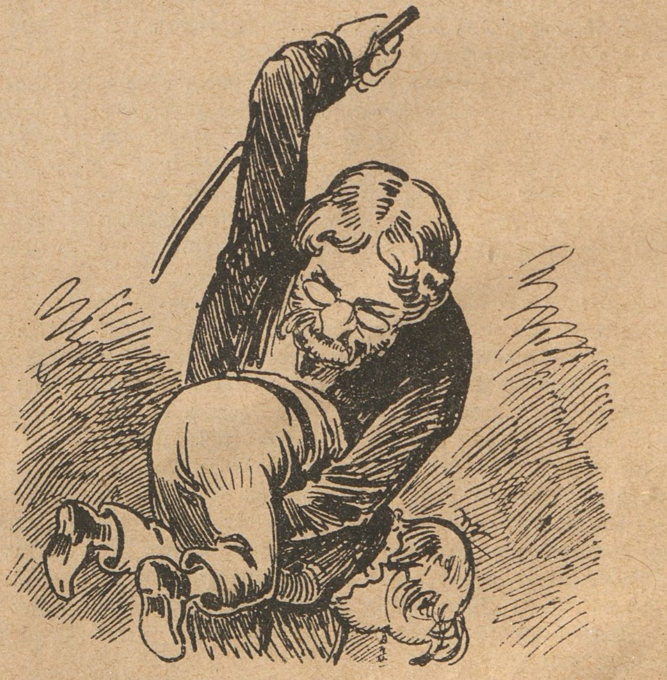

— Naa, sig mig, hvorfor faar Du denne Dragt Prygl?

= Nej, det er den Stiveste! Først slaar Du mig sort og blaa, — og saa spørger Du oven i Købet mig, hvorfor Du gør 'et!

Praktisk.

— Sig mig, Baron, hvorfor drikker De altid Champagne i Dameselskab?

= Mellem os sagt, saa er det, fordi mine Venner er nogle Fyldebøtter, men Damerne drikke kun lidt Champagne, og følgelig faar jeg saa altid den største **Part.**

Hastværk er Lastværk.

— Fa'er, der er En derude, og han si'er, at det haster.

= Haster det? — Saa er det vist en Nytaarsregning. Sig, at han kan komme igen, men — det haster ikke!

Aftenpassiar.

— Herskab — Herskab, ja, Peter, hvad forstaar vi ved Herskab? Det kommer vel af Ordet: »Her skal Skabet staa!« — saadan som Grevinden, hun kan, — hva' Du!

= Naada! Og saa skulde Du set Greven Juleaftenen, da han kom fra Spilleselskab, saa møder han Grevinden i Korridoren, — vips! ind i Garderoben med sit »Skab«. Havde han ikke væt saa fuld, kunde han til en Forandring ha'e sagt: Her skal Skabet staa, men — om Forladelse! — »Herskabet« kunde ikke staa paa Benene.

Gaaet ud.

— Er Etatsraaden hjemme?

= Nej, han er nylig gaaet ud.

— Er Etatsraadinden da hjemme?

= Nej, hun er gaaet ud med Etatsraaden.

— Naa, saa kan jeg maaske vente til de kommer tilbage. Jeg vil varme mig lidt ved Kakkelovnen saalænge.

= Nej, det lader sig vist ikke gøre.

— Hvorfor ikke?

= For Kakkelovnen er ogsaa gaaet ud.

Paa Strøget.

Mel.: Lad dadle Kvinderne hvo vil.

Forleden, da til „Ravnen“ jeg
min stakkels Muse skulde klemme,
tog mine Børn saa stærkt paa Vej,
at ej jeg kunde blive hjemme. —
Dog jeg mig ej beklage maa,
thi Lykken har mig stødse føjet, —
jeg tog min Hat og Frakke paa,
og gik saa hen paa „Strøget“.

Her saa jeg Ting, hvorved jeg fik
Jde til det, jeg skulde skrive,
jeg saa med klart og kyndigt Blik
hvorvidt de „Fine“ kan det drive.
Jeg saa ved første Øjekast,
at Rygtet ingen Stund har løjet,
naar det fortalte „løst og fast“
om „Driverne“ paa Strøget.

Jeg mangen Modedame saa,
rødsminket og fint parfumeret,
drev om med stor Tornure paa
og med en Krop, komplet vatteret.
Af Fløjl og Silke strutted' de,
men deres Dyd var vistnok „røget“,
hvis ej — ja saa bestod den i,
at drive om paa Strøget!

Saa mangen Modelaps jeg saa
med Haaret glattet ned i Panden,
med vikset Skæg og Handsker paa —
den ene værre end den anden.
Saa mangen Løjtnant i Korset
drev om med Rudeglas for Øjet,
og var saa mageløs koket
mod Damerne paa Strøget.

Det Samfund mener, det er godt
naar blot man sover, drikker, spiser,
— for andres Penge lever flot,
og slider Østergades Fliser.
Det „noble“ Samfund føler Skam
for den, der bærer Arbejdstøjet,
forsigtig gør de Plads for ham,
naar de ser ham paa Strøget.

Men hvorfor tror Du de gør Plads?
De frygter, Støvet fra Fabriken
skal røre deres fine Stads —
de stakkels Folk er svært i Stikken;
deres Presse hykler de
Arbejdervenlighed fornøjet, —
men Venligheden er forbi,
saasnart man ses paa Strøget.

Af disse handskebærende
Personer gøres megen Ære,
men de er samfundstærende; —
med Gunst man bør dem ej besvære.
— Den Haand med Glæde trykker jeg,
som af sit Arbejd' er bemøget,
men til et Haandtryk si'er jeg nej,
til Driveren paa Strøget!

Ryssels Børnetale.

Heldigvis hører Ryssel til de Begavelser, der i politisk Indsigt ikke nemt slaar en 12 Aars Dreng af Marken, ellers var han farlig ved sine Forsøg paa at gøre Børnene til Idioter. Nytaarsaften gav han foruden Salmer et Numer, der paa anden Dansk omtrent sér saaledes ud:

Ryssel: Venlig blaa er Danmarks Himmel ...
Drengen: Notabene, af og til!
R.: Herligt synger Fugles Vrimmel ...
Dr.: Uglen vi forglemme vil!
R.: Her er mild hver Stjernes Glans ...
Dr.: Akkurat som udenlands!
R.: Rigmænd hjælper glad de „smaa“ ...
Dr.: Kan det blot „Avisen“ naa!
R.: Fred'ligt kan vi gaa herhjemme ...
Dr.: Hvis Gendarmerne det vil!
R.: Folket kan hver Lov bestemme ...
Dr.: Men er nu sat ud af Spil!
R.: Friest Land er Danmark dog ...
Dr.: Ryssel er ej rigtig klog.

Raket.

Højre bestaar omtrent af bar Specialiteter. Estrup er, populært talt, „Manden for det Hele“. „Z“ er den priviligerede Spaamand, Ploug den famlende. Goos, Matzen, „kære“ Hindenburg, Dinesen, N. Andersen, Giedesen, Jagd og Fr. Hansen har den til deres Evner bedst svarende Opgave: kun at vrøvle, — jo mere, jo bedre. — Hør t. Eks. en Gang Ryssel fra Nytaarsaften: „By og Landboerne elskede deres Hjem, som det bedste i Verden“ osv. — Mon Bager Hamans Dreng elsker den By, hvori han blev lemlæstet? Mon de 50 gamle Mennesker, man vil jage bort fra Slægt og Venner og ud til Sorg og Savn paa Islemark — elsker dette Sted?

Uddrag af „Ravnens“ provisoriske Drømmebog.

A.

Aal at se levende — Matzen gaar „i Vandet“.
Aareladning at se — Du faar Besøg af Forsvars-komiteen.
Aber at se — Livjægere at møde.
Advokat at tale med — Hindenburg skriver mere „Bedrageri“ i „Avisen“.
Afgrund at falde i — vogt Dig for „Afbetalings-forretningerne“.
Agurk at se — Ryssel holder Tale.
Ansigt at se meget deiligt — Du møder Lars Dinesen.
Arv at faa — henvend Dig til Hindenburg.
Arv at miste — ligeledes.
Armé at se opmarschere — husk paa Nytaarsregningerne.
„Avisen“ at læse i — Lamperøg at faa.

B.

Bankkasserer at se løbende — Pengetab.
Bager Hamann at se — Du bør gaa ind i Livs-forsikringen.
Barselpatient at se — der kommer en ny Provisorisk.
Been at gnave paa — Magistraten „gør Noget“ for de Arbejdsløse.
Been at finde — Du gaar forkert i Byen.
Beruset at være — Du møder Gendarmer.
Bidt at blive — Du bliver skældt ud i „Avisen“.
Bulder at høre — Matzen holder Foredrag.

C.

Café at besøge — lunkent Thevand at faa.
Chocolade at drikke — Du bliver trakteret med Gjødesens Vrøvl.

D.

Dal at se — Lumby at høre.
Daarekiste at være i — Du kommer til Højremøde.
Dampskib at være paa — tag Dig i Agt for „Thingvalla“.
Djævel at se — Hindenburg prædiker Kristendom.
Drage at se — Røg i Køkkenet.
Dukker at lege med — Du bliver Officer i Livjægerne.
Duer at se stegte, flyvende — Millionen kommer.

(Fortsættes.)

Raketter.

Nytaarsdag rendte „Avisen“ sin aabne Pande mod en ulykkelig Smedesvend, der havde „klynget sig op i et Søm“. Ha! udbrød Matzens og Hindenburgs Sandhedsvidne, det er den nedrige Hurops Værk! Og saa lavede „Avisen“ „Et Drama i Absalonsgade“, i 3 Akter og mange Tableauer, af hvilke et beskrives i „Avisen“ saaledes:

— „Men om Morgenen 2den Juledag vendte han (Smedesvenden) tilbage til Vennens Hus. Han kendte det godt, da han en Gang havde været der paa Arbejde, og vidste altsaa, at der i Kjælderen er nogle store, aabne Brænderum, hvori der sjældent kommer Folk.

Der gik han ned, tog sin Frakke af og lagde den omhyggeligt sammen med Foret udad. Ovenpaa Frakken lagde han sin Hat, et Par Briller, en Redekam, sin Tommestok og sin „Smedebog“. Derpaa gik han ind i et Rum ved Siden af og klyngede sig op i et Søm.

Hans Ordenssands forlod ham ikke til det Sidste, og det er altsaa aabenbart, at han har handlet med fuld Bevidsthed.“

Hans Ordenssands forlod ham ikke til det Sidste! udbryder „Avisen“ umiddelbart efter at have fortalt, at Smedesvenden havde klynget sig op. Bladet finder det altsaa i sin Orden, at Smedesvenden handlede som han gjorde. — Ja, ellers var „Avisen“ rigtignok ikke kommen saa nemt til sit „Drama“.

En af „Avisens“ nyeste „Opfindelser“ kaldes „en fhv. Socialist“. — Vaas, lille Frederik! En forhenværende Socialist kan ikke tænkes. Enten er man Socialist og vedbliver at være Socialist til sin Dødsstund, eller ogsaa har man aldrig været Socialist.

„Avisens“ Peter Københavner omtaler i „en Sviptur til Paris“ Grévy som „den ubetydelige Mand, der kalder sig Frankrigs Præsident.“ — Gaa af Vejen, ellers træder jeg Dig, sa'e Hanekyllingen til Hesten.

Korrespondance.

A. B. Benyttes ikke.
H. W. „Tarmevisen“ benyttes ikke.
B. S. Tak.
G. S. — Bogø. Benyttes ikke.

„Ravnen“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, og i Lille Regnegade 6, Stuer tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Provisorie-Heksenes Vise.

Vi samles her i en Graavejrs Stund,
skyder Ryg.
den Vise der lyder fra vor Mund,
den er styg.
Hi—hi—hi, hihi! Huha!
Vi Provisorium kan li',
og Andet vil vi ikke ha' —

jo, meget mer Gendarmeri!
Hver Venstremand skal ha'e sit Knæk,
og »Socialen« den skal væk.
Ritsch, Ratsch, Vibumbum!
Estrup er ej dum.
Glad hans Publikum
er ved Provisorium.

Udgiver: S. Larsen. Ansvarhavende Redaktør: Fr. A. Hertz.

No. 3. | Söndag d. 17 Januar. | 1886.

Ved Formiddagsvisiten.

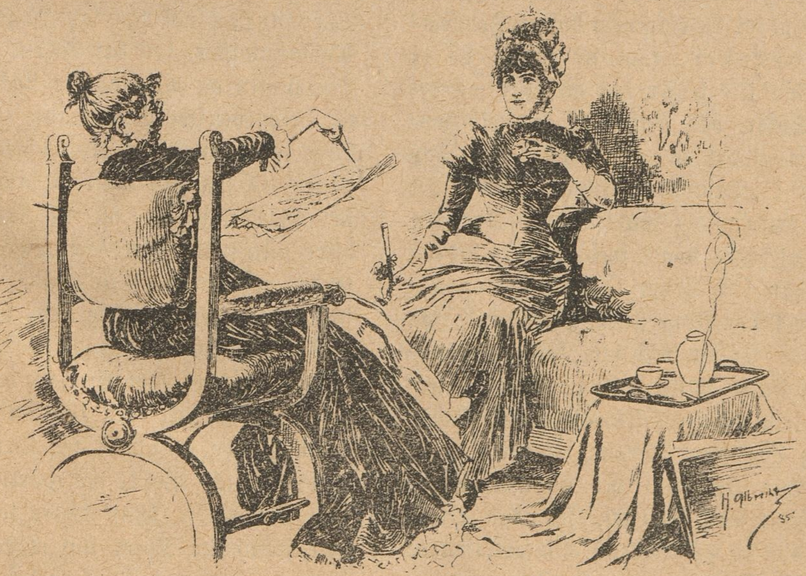

Forfatterinden: Aa, kære Julie, naar min Artikel »Mod Kvindernes Pyntesyge« er optagct i Bladet, saa køber jeg mig straks en Fløjlsslobrok med lodden Besætning for Honoraret.

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Kaffesladder.

Md. Skade: Glædeligt Nytaar — ja, Gud hjælpe os, min Kære! Det nye Aar sér rigtignok ud til at blive overmaade behageligt, naar man skal dømme efter Begyndelsen, men det er da en Trøst, at Enden er sjælden Begyndelsen lig, for ellers maa jeg sige, at det sér sort ud for os alle Tretten, for naar Folk uden videre bliver arresterede fordi de ikke kan skaffe deres egne brændte Genstande igen, saa kan det saamæn ogsaa gerne komme til at knibe for Goos, som selv en Gang har skrevet: „Brænd Brevet!" og saa er der dette med Undersøgelsen angaaende Kristiansborg Slots Brand, som man ikke endnu har hørt, hvad den er bleven til, og sæt nu, at vedkommende Undersøgelsesdommer — Thiele tror jeg, det er — forlanger, at Slotsforvalteren skal skaffe Slottet igen, ellers: værsenarti', ned i Nummer Fem! saa synes jeg nok, at vi er saa langt inde paa de „brændende" eller rettere de brændte Spørgsmaal, at vi Allesammen har en Fornemmelse af, at Tampen brænder, som vi legede da vi var Børn, men vi véd kun ikke hvor den brænder, og det lader heller ikke til at Sylow véd det, siden han vil have Bing til at hjælpe sig, men det er nu kedeligt, at han har arresteret Bing, for i „Tampen brænder" gælder det jo netop om at komme omkring og snuse i alle Krogene, hvor der kunde tænkes at være noget svedent, men det kan Manden jo ikke, naar han selv sidder i „Hullet", og dog er jeg overbevist om, at kunde Bing finde „Tampen", saa vilde han snart være hos Sylow med saa „slaaende Argumenter", som denne vel kunde ønske sig. „Tampen brænder" ogsaa rigtig fornøjeligt mellem Tivolis gamle Direktør Bernhard Olsen og Grosserer Thrane, og det er virkelig Synd, at de to Herrer ikke gav det Ekstranumer i Sommer, da det var skralt med Besøget, for der er jo ingen Tvivl om, at havde de optraadt i Koncertsalen og lavet en lille Komedie ud af alt det, de nu har trakteret hinanden med i „Politiken", saa havde de trukket adskillige Tusinde Besøgende ind til den Forestilling, og den Tekstlæsning vilde have moret Folk langt mere end „Tankelæsningerne", der ikke en Gang formaaede at jage Rotterne væk, men det laa maaske i, at Tankelæser Biskop selv saa ud, som han var til Rotterne, naar det kneb med at finde Remedierne, og nu skal jo Hr. Robert Watt prøve sin Lykke til Sommer og se, om han kan faa Københavnerne til at aflevere deres Halvtredsører ved Tælleapparatet, og naar bare han kan faa Rotterne ud, saa faar han nok Folk til at gaa ind, men jeg siger rigtignok for min Del, at saalænge Rotterne leger Provisorister derinde, saa skal jeg ikke ha'e noget af den Beværtning, for Herregud, naar man gaar et Sted hen for at more sig, saa vil man da ikke gi'e Penge til for at lade Rotterne more dem paa sin Bekostning, og man har saamæn Plager og Genvordigheder nok udenfor og maa gaa i stadig Angst for ikke at komme til at støde Gendarmerne for Hovedet, saa man kan da nok forlange at gaa i Fred saadan et Sted som i Tivoli, men den Tid den Sorg, og det kan saamæn gerne være, at vi til Sommer faar Andet at tænke paa, for hvis nu efterhaanden hele Oppositionen bliver engageret til Crones „Tivoli", som der jo er al Udsigt til, saa kan vi stakkels Koner begribeligvis ingen Steder komme, men maa være glade, naar vi kan traske ud til Dyrehaven og se Befæstningsmændene more sig med at rive Træerne om, for der skal rimeligvis ogsaa være en Fæstning paa Dyrehavsbakken, der jo maa egne sig ganske fortrinlig i militær Henseende, for jeg kan da huske fra min Barndom, at der allerede den Gang var en Fæstning derude — Frederiksstensfæstning, husker De jo nok, og Kanonjøden har jo holdt sig paa Bakken i mange Aar, hvad der beviser, at den maa være en udmærket Prostitution eller Position hvad det nu er Skade kalder det, for Befæstningsmændene at faa fat i, og en Dampflotille er der jo derude, som Kommandør Carstensen nok kan faa Noget ud af, naar han bliver Marineminister, for det hedder sig jo, at Ravn er ked af Bestillingen og vil etablere sig i Admiralgade med Alt til Orlogsværftet henhørende, og maaske kan der ogsaa blive lavet en Slags Kastelsvold med Musik om Torsdagen, og saa kan man jo løse Tegn til Dyrehavsbakkefæstningen lige som nu til Kastelsvolden, hvad der kan blive meget morsomt, især hvis Kapt. Jagd bliver Marketender ved Kirsten Pils Kilde, for saa kan man da faa skyllet Munden ordenlig ren, førend man ta'er hans Navn i Munden, som han bad Busk om i Folkethinget, og ogsaa bagefter, som En sa'e deroppe, hvis man finder det mere nødvendigt, men kan De forklare mig, hvorfor Herman Bang er udvist fra Berlin? Mon det skulde være fordi Berlins Politi har hørt, at han er Fader til „Haabløse Slægter"? Man kunde jo tænke sig, at de ikke vil ha'e fremmede Racer ind mellem Besætningen, og de er jo godt forsynet i Forvejen baade med Bismarckere og Jødefressere. Eller maaske var de bange at Herman Bang skulde finde paa at spille „Gengangere" lige som oppe i Sverig og Finland og kyse Livet af den gamle Kejser, der vist ikke kan taale at se Gespenster paa sin gamle Alder, men kunde gerne tro, at det var „Gengangere" fra 1848, som kom lidt bagefter med deres Lykønskning

i Anledning af hans Jubilæum. Men jeg tror nu forresten, at det Hele beror paa en Misforstaaelse, og at Berlinerpolitiet har troet, at Herman Bang var Herman Bing, og at han havde brændt baade Sylow og Kriminalretten og hele Crones „Tivoli", og havde gjort en Afstikker til Berlin for at skrive tyske Lejrbreve til „Politiken", og det kan man jo nok begribe, at hverken Moltke eller Bismarck holder af, men nu maa jeg nok se at komme afsted, for Skade og jeg skal i Eftermiddag ud i Panoptikum, hvor det skal være saa livagtigt Altsammen, naar bare nu ikke Rotterne fra Tivoli er flyttet derind med Bernhard Olsen og har bidt Næsen af Lars Dinesen eller af Scavenius, for Thrane skrev jo forleden, at de i en betænkelig Grad havde nærmet sig Panoptikums Terrin, som de dog ikke skal blive fede af, for der er jo da ikke andet end som sagt Voksnæser og Halmviske med Klæder paa, — jo, saa er der rigtignok Nimbs Restavration, men den er jo ikke til Rotterne, eftersom Nimb har erklæret, at han har det meget godt hvor han er og tænker ikke paa at flytte, — akkurat lige som Estrup! Skade har ogsaa slaaet paa, at vi skulde ind i Panoptikumsbasaren og se alle de dejlige Genstande, men jeg har en lumsk Anelse om, at det er mest for at komme til at smidske til de unge smukke Damer, som ekspederer derinde, og derfor maa jeg skynde mig hjem, at han ikke stikker a' førend jeg kommer med for — Uh, de Mandfolk! Farvel Kære, og Tak for Kaffe!

Storborgerlig Velgørenhed. (Af det virkelige Liv.) Godsejerfruen (til en fattig Enke): Herregud! saa Deres Mand er død, og De sidder med 5 Børn, — stakkels Kone! Ja, saa vil jeg saamæn ogsaa hjælpe Dem! Værs'go', der er halvtreds Øre!

(Betænkelig Patriotisme.) Ved Illuminationen i Berlin i Anledning af Kejser Wilhelms 25aarige Regeringsjubilæum prangede i en Skomagers Butiksvindu følgende Transparent:

Wer unsern Kaiser nicht ehrt,
Dem mach' ich die Stiefeln verkehrt!

(For mange.) — Dit ny Fotografi-Album er jo allerede fyldt!

= Ja, jeg har nu saa mange Fotografier, at naar jeg søger en Ven, kan jeg ingen finde.

„Borte har taget dem!" sa'e Bing, da Sylow vilde kigge i „Politiken"s Honorarprotokoller.

Raketter.

En Tyrk ved Navn Feridun Bey er udnævnt til tyrkisk Gesandt i Athen. — Der er næppe mange Fjer i de Dun, Tyrkerne under Grækerne. Gaar det efter Tyrkernes Kogebog, kommer Grækerne snarere fra Dynen og i Halmen.

Ved Behandlingen af Forslaget om forskellige Forandringer ved Kommunehospitalet erklærede Lange i Borgerrepræsentationen, at „Kommunehospitalet var ikke indrettet til stadig væk at forandre paa og indrettes paa nye Maader." — Om Hr. Lange studerede til Borgmester, kunde han ikke have udtalt sig mere parykmæssigt, — han stiller fuldstændig Magistraten i Skygge.

En Redaktør modtog det Spørgsmaal, om det er sandt, at de magre Folk i Almindelighed besidder mere Aand end de Tykke. Redaktøren svarede i Brevkassen: „Ja, min Tykke."

Ved Folketællingen i Tyskland forekom det Kuriosum, at en Mand betegnede sin Kones Livsstilling som „Huskors".

To Postfuldmægtige i Ribe har moret sig med at gaa med Underslæb. Da sligt Koketteri ikke er tilladt, har Politiet taget Maal af dem til en mere tarvelig Dragt.

(Hvad en Blind observerer.) Den unge Baron X. aflagde nylig tilligemed sin Brud det første Besøg hos sin blinde Onkel. Da det unge Par havde taget Afsked bemærkede Onklen: „Den unge Dame har meget smukke Tænder." — „Hvoraf véd De det?" spurgte forbavset en til Stede værende Ven. — „Hun lo i et væk", svarede den blinde Kvindekender.

(Moderne.) Moderen: Men, denne Chemise er jo itu, Clara! Skammer Du Dig da slet ikke?

Datteren: Hvorfor, Moer? Det ses jo ikke, naar jeg faar min ny Kjole paa.

(I Mellemakten.) — Mo'er, hvilken Forskel er der mellem en Opera og en Operette?

= Operetten, mit Barn, er en lille Opera, ligesom jeg er en voksen Kvinde og Du er en lille Pige.

— Aa! — saa er det derfor, at Damerne i Operetten bærer korte Klæder!

Grækenland og Tyrkiet.

Telegram til „Ravnen". Forholdet mellem Grækenland og Tyrkiet er meget spændt, Grækenlands Holdning er udfordrende. Tyrkiet gør Anstalter til Krig.

For sent.

— Rump sa'e i Landsthinget, at for tyve Aar siden var det gyldne Tider for Betlere og Vagabonder. Fordømt kedeligt, at man ikke drev Forretningen den Gang! Saa havde man maaske nu været Millionær eller i det mindste Godsejer!

Naar galt skal være —

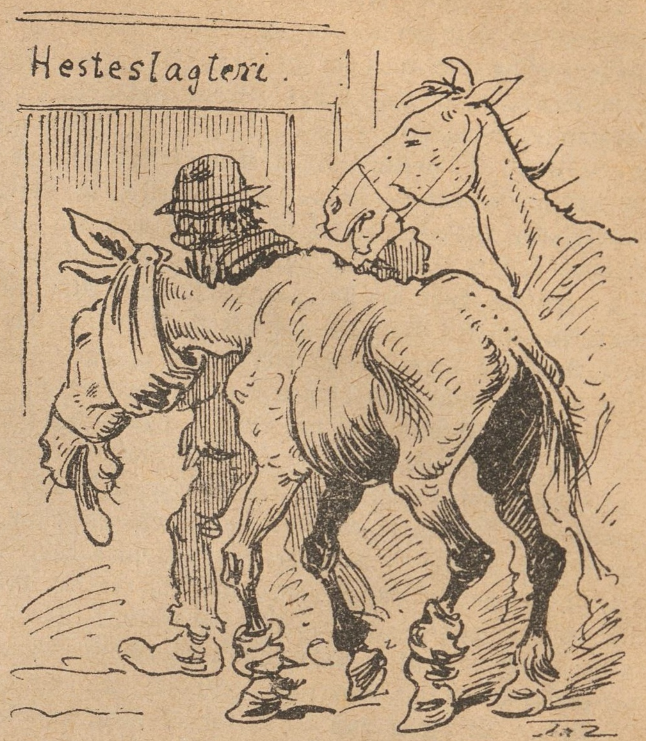

— Ak ja, I gamle Stakler, Døden er haard at gaa paa, det véd vi nok, men, naar galt skal være, saa hellere det, end 6 Maaneder paa Fangekost!

Paa Kasino-Maskeraden.

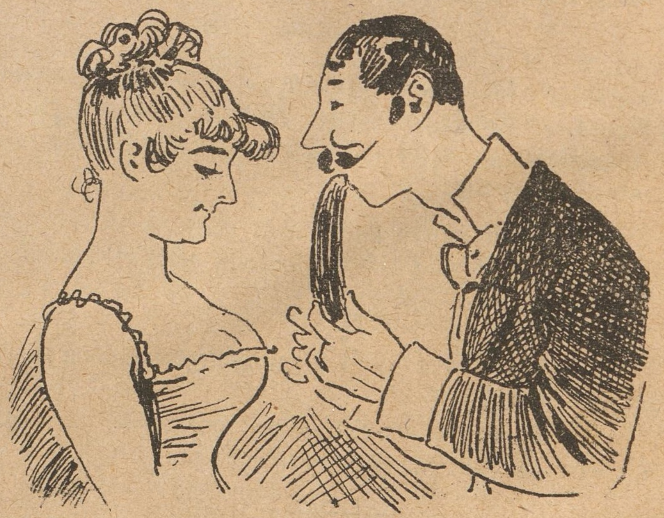

— Tillader De, smukke Frøken, at jeg indbyder Dem til en lille Forfriskning?
═ De tager vist fejl af Adressen, min Herre!
— Umuligt! Jeg véd jo slet ikke hvor De boer!

Gensidighed.

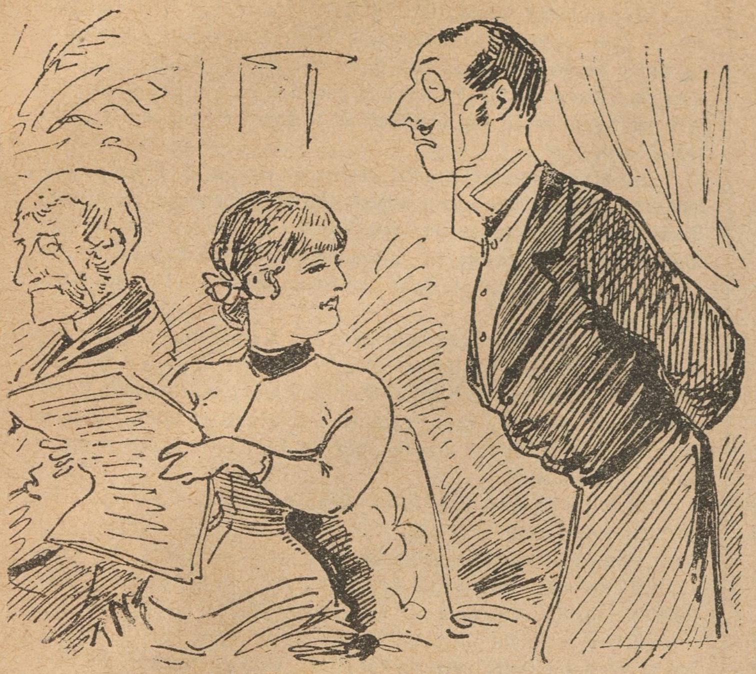

— Oprører det Dem da slet ikke, Hr. Baron, at Pastoren, hver Gang De har indbudt ham, falder i Søvn ved Bordet, saa snart han har spist og drukket saa meget han vil?

═ Aldeles ikke, kære Frue. Det beror hos os paa Gensidighed, for i Kirken gør jeg akkurat det samme, naar han prædiker.

Ved Undersøgelsen.

— Har Deres Slægtninge, Deres Fader, Bedstefader, opnaaet en høj Alder?

═ Ja sér De, Hr. Doktor, det var saa forskellig — ganske efter som Dommeren var naadig.

I Vinstuen.

— Sig mig en Gang, Hr. Vært, hvor plejer De at gaa hen, naar De en Gang vil drikke et Glas ægte, god Vin?

Der er Forskel.

— Er der faldet megen Sne i Nat, Hans?

═ Ded æ nu saa mæjet uens, ska' je' si'e vos, for æ di store Gaardmænd har jo faat en farli' stor Baanke, men æ di smaa Husmænd har jo itte faat uden en lille Kende.

Nytaarsløjer.

(Fortsat.)

Ved Indgangen til den store Salon kom der en „Ridder“ og lagde en Haand paa Augusts (vor Smed og Vægter) Skulder og udbrød med en dirrende og truende Stemme: „Godt, Domino, at jeg finder Dem! Er „Blomsterpigen“ her i Kabinettet?“ Hvorpaa han, efter at have løbet Kabinettet hurtig rundt, kom tilbage og yttrede: „Kun et Ord i Enrum, Domino!“ og førte saa vor forbavsede Smed hen i en af Salonens store Vinduesfordybninger.

„Men hvad vil De mig dog, Hr. „Ridder“?“ spurgte sidstnævnte lidt urolig.

„Jeg spørger Dem paa Ære og Samvittighed,“ svarede den Adspurgte med dæmpet, frygtelig Stemme, „hvor er Blomsterpigen?“

„Hvad kommer Blomsterpigen mig ved?“

„Men mig desto mere!“ gentog Ridderen, hvis urolige Bevægelser forraadte en skrækkelig Gæring i hans Indre. „Det er min Hustru, jeg taler om, og De, Hr. Greve, De gør mig ulykkelig. Jeg siger Dem i dybeste Alvor: Gør mig ikke rasende! Afbryd enhver Forbindelse med denne Dame!“

„Jeg forsikrer Dem“, svarede August troskyldig, „jeg har ikke den ringeste Forstaaelse med Deres Kone.“

„Hr. Greve!“ udstødte Plageaanden konvulsivisk, „nu er det ikke mere Ridderen, der taler med Dominoen, men Konsul D. der taler med Grev L. Jeg har besluttet at lade Alt gaa til det Yderste, om det saa skulde koste mit Liv. Nu nytter ingen Forstillelse! Alt er opdaget! — Se! se her den Billet, som den falske Kvinde har trykket Dem i Haanden og som De vel siden maa have tabt i Trængslen. Det er min Kones Haand.“

Smeden tog mekanisk mod den Lap Papir, som Konsulen med rystende Haand rakte ham. Der stod — flygtig skrevet med Blyant: „De maa endelig skifte Dragt, Alle kender Dem. Min Mand har et vaagent Øje med Dem; mig kender han ikke. Adlyder De, skal jeg belønne Dem.“ „Snak og Passiar, Konsul! Den Billet er — saa sandt jeg lever — ikke skrevet til mig!“ udbrød den mystificerede Ungersvend utaalmodig, idet han krammede Brevet sammen i Haanden og kastede det ud af det aabne Vindu.

„Hr. Greve!“ brølede den bedragne Ægtemand, „vil De absolut have Skandale? Vil De — —!“

„Tys, tys dog, Hr. Konsul!“ lød det hviskende Svar fra den nu virkelig urolige, formentlige Forbryder. „De er blændet af Skinsygen! — Naar De kendte mig nøjere, vilde De ikke have saa gale Tanker om mig. Jeg sværger Dem til, at Deres Frue skal have den fuldstændigste Ro for mig.“

„Er det Deres Alvor?“

„I Et og Alt“

„Giver De mig et Bevis derpaa?“

„Hvad forlanger De?“

„Hør!“ udbrød Konsulen fast, „jeg véd, at De hidtil har afholdt hende fra at rejse paa nogle Maaneder til hendes Familie i Jylland. Overtal hende nu til den Rejse.“

„Med største Fornøjelse! Men — hvor, hvor er hun?“ spurgte Smeden.

„Om et Øjeblik skal hun være hos Dem, hun søger Dem just nu, iført blaa Domino.“

Næppe havde Ridderen tabt sig iblandt de Maskerede, før en blaa Domino nærmede sig til vor August. Hun tog ham venlig under Armen og hviskede: „Fy! De har ikke været lydig, en anden Dragt havde været os mere tjenlig.“

Den Tiltalte havde fast besluttet at spille sin Rolle til Ende, hvorfor han svarede med en ganske god Don Juan-Stemme: „Anklag mig ikke, skønne Maske, ellers anklager jeg Dem.“

„Hvorfor for Eksempel?“ spurgte Damen.

„Der gives for Eksempel ingen ædlere Mand end Konsulen.“

„Det er meget sandt, og jeg har begaaet stor Uret i at have tilhørt Dem for meget“, indrømmede denne „moderne“ Ægtehustru. „Han er desværre kommen paa Spor efter vort Forhold. Lad os igen gøre Alt godt, lad os undvige hinanden. Jeg har megen Agtelse for Konsulen og kan ikke taale at se ham lide for min Skyld“, lød Svaret.

Den blaa Domino betragtede den røde et Øjeblik i maalløs Forbavselse. „Vil De føje mig i noget“, fortsatte Smeden, „saa rejser De til Jylland. Det er det bedste, at vi ikke oftere sér hinanden.“ Damen lænede sig, færdig til at besvime, til Vindueskarmen og udbrød med rusten Stemme: „Er det Deres Alvor? De har altsaa aldrig elsket mig!“

„Netop Deres Utroskab, min Frue! er Aarsag til, at jeg maa trække mig tilbage fra Dem. Det er kun de Dydige der kan fængsle mig“, udbrød vor ærlige Eventyrer med ganske oprigtig Alvor. „Hr. Greve!“ hulkede Fruen, „De er i et afskyeligt Lune,“ medens samtidig hendes bøjede Hoved over de korslagte Arme forraadte hendes Fortvivlelse.

„Berolige Dem, Frue! Deres Mand vil tilgive Dem Alt, jeg har talt med ham.“

„Ulykkelige! har De aabenbaret vort hele Forhold.“

„Aldeles ikke, kun hvad jeg vidste“, svarede August i den fuldstændigste Overensstemmelse med Sandheden.

„De er en infam Forræder!“ skreg Konsulinden, idet hun heftig forlod Vinduesfordybningen og forsvandt mellem Maskerne i Salen.

Den uægte Greve gik, aldeles ligegyldig for Konsulindens Harme, ind igennem Salonen til det Værelse, hvor han af Erfaring vidste, at der vankede noget. Hvilende i en dejlig Lænestol lod han Tjeneren servere sig saadan noget som en Flaske Rydesheimer samt kandiserede Frugter o. s. v. „Bare jeg var Greve! Det er en umaadelig let Bestilling“, tænkte han, „med faa Ord formaar man da mere end nogen anden Raadgiver. Nej, ikke Greve, saa fik jeg vel ikke min egen søde Emma.“

August blev vækket af sine Betragtninger ved, at Konsulen nærmede sig ham og sagde dæmpet: „Tak, tak, ædle Mand! Jeg er nu fuldstændig forsonet med min Hustru og hun rejser i Morgen til Jylland. Hav den Godhed at tage mod dette“, fortsatte den glædesdrukne Ægtemand, „det er min Spillegæld fra forrige Uge, som jeg næsten havde forglemt. En Anvisning paa Privatbanken paa 460 Kroner. Farvel! Farvel!“ og dermed var dette godgørende Menneske sporløst forsvundet.

Vor djærve Smed sad en god Stund ganske fortumlet med det værdifulde Papir i Haanden, da en Pjerrot nærmede sig ham og sagde med en indsmigrende Stemme: „Saa ensom, Hr. Greve! Jeg er særdeles glad ved at kunne træffe et saa belejligt Øjeblik.“

„Saa—aa!“ sagde den Tiltalte flygtigt, „hvad er der nu? Hvem er De?“

„Se“, sagde Pjerrot og løftede paa Masken, „jeg er saamæn ingen anden end M., Deres ærbødige Pengefabrikant, ha! ha! ha! — og det var om Hr. Grevens Affærer jeg gerne ønskede at faa et Ord indført. A. L. & Komp. med 20,000 Kroner samt Brødrene G. med 35,000 Kroner er begge paatrængende og truer med at gaa til Deres Hr. Fader, der — som De erindrer — betalte Deres sidste Gæld med Paalæg om, ikke at komme oftere.“

„Hvad kommer det mig ved?“ buldrede Smeden ud, „jeg skylder ikke en Øre, det jeg erindrer.“

„Om Forladelse, Hr. Greve! Fordringerne er fuldstændig korrekte, men — jeg véd en glimrende Udvej! Jeg er kendt med F . . . . borgs Lokaliteter, men De, Hr. Greve, endnu bedre. De véd den Dør, som fra Kælderen fører op til Deres Fru Moders Sovekammer Alt aabnes ved Tryk paa skjulte Fjedre — skulde De have glemt de Genstande, hvorpaa der skal trykkes, saa erindrer jeg dem. — Nu, er De med? Juveler for 300,000 Kroner! — Borte

er borte! — Ingen, ingen Moders Sjæl mistænker den unge Greve eller Hr. Partikulier M. — Ha! ha! ha! Hvadbeha'r!"

August havde hørt med stigende Forbavselse paa Pjerrots nederdrægtige Forslag og Planer. Da nævnte Herre endelig havde udtalt og sad og lurede paa et Svar, saa kunde vor brave Smed ikke styre sig længere; med et kraftigt Tag i Nakken paa den „forretningskloge" Partikulier, drev han denne et Par Favne frem i Værelset, og det var først inde i et Buskads af opstillede tropiske Planter at Hr. M. kom til at udstøde et Raab om Hjælp, hvorved flere Tjenere ilede til, men, naturligvis! — imidlertid var vor Vægter og „provisoriske" Adelsmand forsvunden fra denne Del af det pragtfulde Palads.

(Fortsættes.)

En Vise om slet ingen Ting.

Mel.: Enhver som har traadt sine Børnesko.

I Dag skal jeg skrive et lille Digt,
men sig mig, hvor skal jeg ta'e fat?
For det er dog ganske forskrækkeligt,
saa Situationen er mat!
Hvor meget end saa jeg vil spekulere,
jeg finder dog Intet, som kan passere,
:,: og derfor saa bliver
det bedst, at jeg skriver
en Vise om — slet ingen Ting! :,:

Vor høje og velvise Magistrat
beraaber sig stadigvæk paa,
at den til enhver Tid er saa parat
med Hjælp, naar det gælder de Smaa.
De Arbejdsløsheden i Hast fik drøftet,
men Pokker véd, naar de vil indfri Løftet, —
:,: maaske de først kommer
med Hjælpen til Sommer,
for nu faar vi — slet ingen Ting! :,:

Af Statskassen tager man Penge til
Gendarmer og mer' Politi,
men fattige Folk man ej hjælpe vil,
for dem smækkes Statskassen i, —
men kommer der Folk, som er Rangspersoner,
ja, saa skal de lige straks ha'e Pensioner,
:,: men Arbejderstanden
den giver man Fanden,
den faar saagu — slet ingen Ting! :,:

Og Bing, som man puttede i Arrest,
— tys! her bør man ta'e sig i Agt —
i denne Sag er det vist allerbedst,
naar „slet ingen Ting" man har sagt.
Dog, man har vel Lov til at tie og tænke,
for man siger jo: Sligt kan Ingen krænke.
:,: — — Sig nu, før jeg ender,
hvad syntes I, Venner,
om den Bunke — „Sletingenting"? :,:

„Lamperøg".

„Frem med Regnskabet!" vræler Matzens Organ saa ofte der næres grundet Frygt for, at Læserne er faldne i Søvn over Hindenburgs Vaas og Peter Københavners Pjat. „Frem med Regnskabet!" saa vaagner de nok og spiler Øjnene op efter en ny Skandalehistorie, tænker „Avisen", men de faar bare „Lamperøg", gør de, saadan som rettroende Læsere af „Avisen" skal ha'e det.

Apropos! Hvorledes mon det gaar med den store Indsamling til de Arbejdsløse, som „Avisen" bebudede ved Lock-out'ens Ophør? Den Gang var Matzen og Frederik Hansen aldeles paa det Rene med, at der maatte gøres Noget for de Ulykkelige, der var „narret af Førerne". „Avisen" betragtede det da som en given Ting, at de forhadte Storborgere maatte træde til, for at lindre den haarde Nød, — for det bliver naturligvis os, der kommer til at klare Ærterne, mente Frederik. — Man har Intet læst eller hørt om „Indsamlingen" siden.

Efter dette turde det være berettiget, at spørge „Avisen": Hvorledes gaar det med Indsamlingen til de Arbejdsløse? Eller for at bruge „Avisen"s egen Stil: Er der indsamlet Noget, saa „Op med Pengene!" Men frem for Alt:

„Frem med Regnskabet!"

Lille Frederik skal nu ikke blive bange. Vi vil slet ikke gøre ham Fortræd, men vi ønsker bare, at give ham Lejlighed til at bekende, at „Avisen"s Tale om Indsamling til de Arbejdsløse er bleven det, den var, nemlig — Lamperøg!

(I Beværtningen.) — Her staar i et Telegram fra Belgrad, at Serberne til 1. Februar skal have 24 Bange-Batterier færdig, — hvad er „Bange-Batterier" for en Slags?

= Det maa vel være Batterier til at gøre Bulgarerne bange med.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

I romersk Bad.

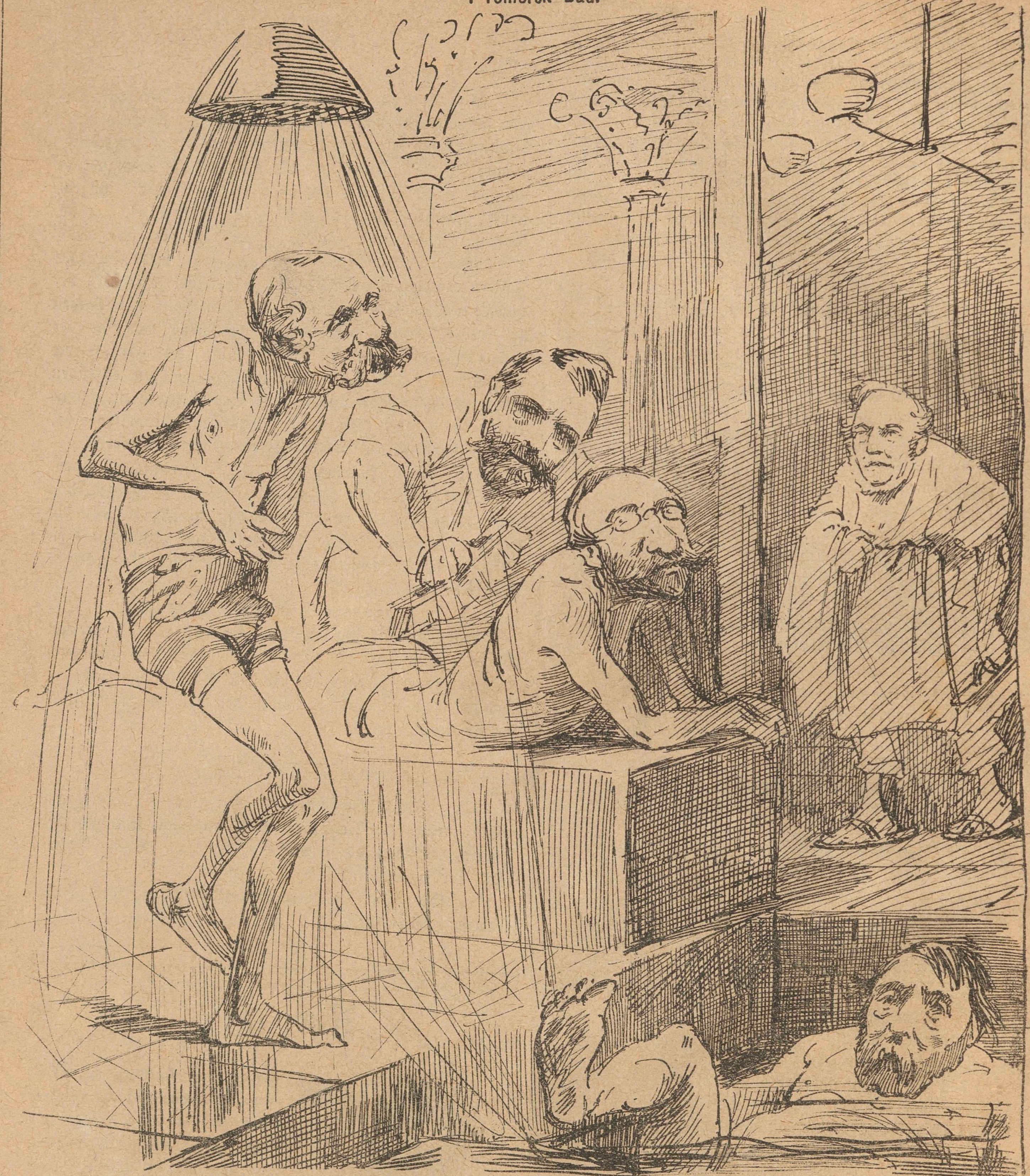

Mel.: Jim var Nigger og John var Blank etc.

I Stuen er der aldrig Fred,
:,: Sjip-sjap :,: sjip-sjip-sjap.
Venstre gør os altid Fortræd,
:,: Sjip-sjap :,: sjip-sjip-sjap.
Her er bedre paa første Sal,
:,: Sjip-sjap :,: sjip-sjip-sjap.
Her er vi fri for Vrøvl og Kval,
:,: Sjip-sjap :,: sjip-sjip-sjap.

Her kan rigtig vi bade os,
:,: Sjip-sjap :,: sjip-sjip-sjap.
Her vi griner ad Venstres Trods,
:,: Sjip-sjap :,: sjip-sjip-sjap.
Her vi gnides fra Top til Taa,
:,: Sjip-sjap :,: sjip-sjip-sjap.
Splitternøgen med Briller paa,
:,: Sjip-sjap :,: sjip-sjip-sjap.

Jesper taber næsten sit Vær,
:,: Sjip-sjap :,: sjip-sjip-sjap.
Hør, nu raaber han: »Til Gevær!«
:,: Sjip-sjap :,: sjip-sjip-sjap.
Vort Kompagni — man nægte ej —
:,: Sjip-sjap :,: sjip-sjip-sjap.
Er af dem, der har vasket sig.
:,: Sjip-sjap :,: sjip-sjip-sjap.

Udgiver: S. Larsen. Ansvarhavende Redaktør: Fr. A. Hertz.

Nº 4. Söndag d. 24 Januar. 1886.

Fiffigt.

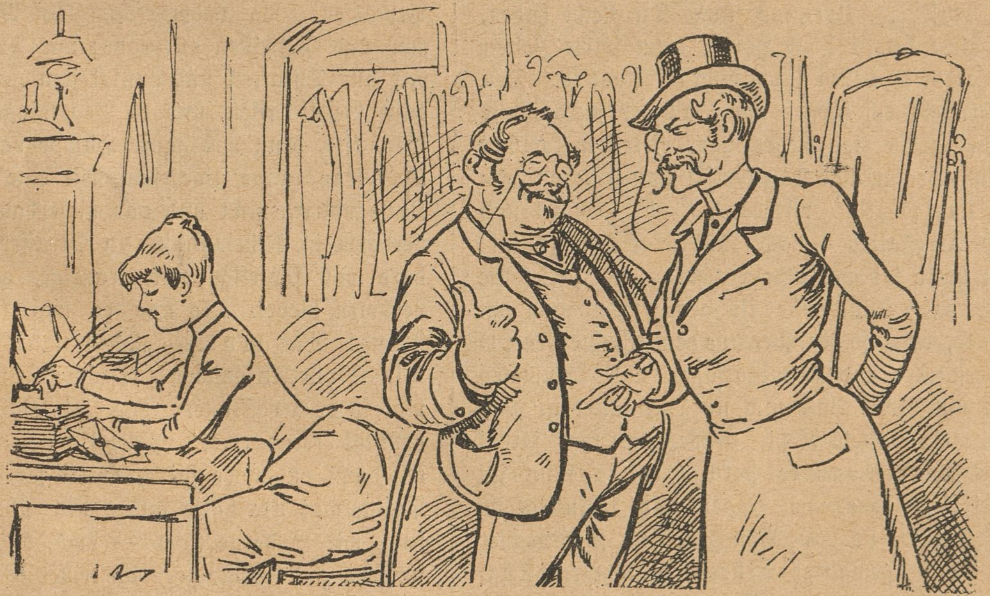

— Se, se! De har jo min Salighed faaet Dem en Bogholderske, Hr. Gylpenberg!
— Nej, Hr. Baron, kun en Slags »Dame-Sekretær«. Sér De, naar mine Kunder bemærker Damehaanden paa Konvoluterne, saa aner de ikke, at det er — Rykkerbreve!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Fra Professor Pjatsen til sin Ven Christoffer Mauerbrækker.

Ah! mein lieber Christoffer, nun tog jai mai grade en kleine Akkevit och tænkte: Blos mein lieber Christoffer var hier bej mir, dann konnte han ochsaa mit kriege sai en kleine Opstrammer, som man nok kan trænge til i disse Zejten, aber for at Du kan se, das jai ochsaa lige som wie denne Henning Jensen kan give Enhver sit, so trinker jai en lille En po Dine Vegne ochsaa, und so kannst Du doch ikke gaa om und sige, das jai har snydt Dai. Das ist etwas katolsk, will Du vielleicht ræsonnire, denn so gør ja grade di katoliske Præster, di trinker ochsaa for das ganze Gemeinheit, aber betænk doch, mein lieber Christoffer, dast ist ja eben das gleiche! Hatte Du hier bej mir gewesen været, dann hatte Du ja gleichwohl krieget en kleine Akkevit von mai, nun er Du ikke hier, und so trinker jai für Dai — das geht lige op. Wenn Du en Mal mit min Ven Professor Gans sprechen sollte, so skal Du høre, at han sanktionirer ganske mein Fordolkning, und han kann Dai ochsaa sige, das jai er den storeste Dolkemeister in das ganze Europien und di deutsche Kolonien, som er en gute Erfindung von Bismarck, und wenn jai ikke grade Professor Pjatsen var, so wollte jai ønske, das jai var Bismarck, denn Du kann ta' Gift po, at han vill gøre brillante Geschæfte mit sein Brantweinsmonopol, wenn han faar den i Stand, — ach! wenn man hier so ein Brantweinsmonopol hatte! Nicht, das jai den ganze Brantwein selbst trinken wollte, nein, aber Donnerwetter! So ein Geschæft! Ah! . . . Übrigens kanst Du Recht haben, at man kann blive katolsk i sin Hoved, denn solche Zeiten wie nun hat jai mein Leben lang nicht set Mage til. Den ganzen Tag prügels och skænds man mit der verdammte Opposition, aber grade lige meget hvor viele der kommer i Brummen ind, den nächste Tag kommt immer neue frække Kerls hervor, und so gehts wieder los mit Fængsel und Fangekost und Arrestation — ach, Du lieber Herrejemini! So ein Leben hatte jai mai aldrig tænkt, das jai sollte opleve. Aber das Schlimmste ist doch, wenn man om Natten will sove, denn so beginner alle de verfluchte Fenstremænd und Socialister und Kriminalsager und Brummen und Fangekost und Jens Busk und sin Ollemutter at gøre Revolution in mein stakkels Kopf, grade wie som jai di allergevaltigste Tømmermænner hatte, und so kann jai begreiflicherweise ikke sove, men ligger und spekulirer po watt Enden skal blive po hele Menagen, und so drømmer jai om lauter Oprør, gewaltige Prügelei, galoppirende Kanonen, donnernde Gendarmen, riflede Livjägers, grønne konservative Klubberter mit kleine Friederich po Spitsen, denn Carstensen ist schon Oberpræsident in Kopenhagen geworden blevet, und alles so dummes Zeug. Aber mein lieber Christoffer! In vergangene Nacht hatte jat doch den aller merkwürdigste Traum, som jai nun skal fortælle Dai.

Also, jai ligger i min Bett und spekulirer po Marcus Rubins sin politiske Brief in „Politiken", hvor han taler om Sværdtid og Øksetid — uha! das kitzelt mai so løjerlich in Ryggen, wenn jai hører oder læser di Ord! — und so mit det samme drømmer jai, at jai spatsirer ut af Amaliegade, som jai so tidt gør, und so ser jai po Plakaten, das di ikke spiller heute Abend in Kasino, aber po Trappen sidder kleine Friederich und weint. „Watt er der in Stykker mit Dai?" siger jai. „Uhu!" tuder han, „jai wollte igen se den Monskinstur, men di spiller ikke, och nun faar jai den ikke at se, for Neumann sa'e, at der kommer ingen Folk i Theater mere, fordi alle Folk sidder i Brummen." So si'er jai til Friederich, at han konnte jo gaa in Thalia oder in Boulevarden, aber der var ochsaa lukket sa'e han, och in Kisten var der ochsaa slaaet i och alle andre Steder mit. Geht Du so hjem und skriv in Din Afis, som er min, siger jai til ham, at de skal straks auf machen, sonnst faar di mit mai und bestille, und di Herren Theaterdirektørs skal tage sai in Agt, das jai ikke kenner dem mine kleine Konservativer po Halsen. So stak han af, gjorde Friederich. Aber jai geht weiter und so kam das mai für, das jai alte Ploug mødte omme i Fredericiastraße, hvor han gik und kiggede po Kasernen. Jai glaubte, der var Møde, aber han sagde mai, at nun var ja der ganze Opposition arrestirt auf ein Mal, und so hatte Landsthinget ochsaa ikke Møde, denn di hatte ja nun Niemand til och skænds mit, und so hatte Estrup dem permittirt vorlaüfig. Aber in der ganze Stadt var es eine traurige Geschichte, sagde Ploug, denn alle Leute var bøse und gnavne über alle diese Arrestationen und Processer. Po Gaderne kam kein Mensch, blos Gendarmen und Policisten allevegne; wie Friedrich gesagt hatte var alle Theatren und Lustigkejten geschlossen, keine Balle, keine Geselschaften, und di Beverdinger machte nur slechte Geschæfte, denn das ganze Humør var auf einmal ruinirt! Das var grade lige som wie eine große Landesorg; di Leute murrte nicht und var nicht hadefulde, denn das ist verboten in Nellemann's sin Straffeprovisorium, aber di bare var sørgelige und traurige, och das var noch ikke verboten blevet. So kam es mai for, at jai siger til Ploug: Was nun? — „Watt nun!" skreg han, „det er Din Skyld Altsammen! Tstchu!" und damit knallte han mai so en po Skallen, das jai trillede ad Gaden hen og brüllte! Gendarmer! Polezei! Gewalt! — — — — — och dann vaagnede jai op, watt jai gewis ikke hatte, wenn Ploug mai ikke hatte stukket den übergewaltige Statslussing, wie Bøllerne siger — doch, das var ja nicht Ploug, sondern mai selbst, der var trillet af Sengen ut und laa och sprælte wie en Torsk schwischen Natbord und Stühle und der ganze Menage von Wasserfad, Kanne und den Potte, Du véd nok, und Mischmasch var das Alles, grade wie Jagd sin Tale, und in Panden hatte jai krieget en Bule so groß wie en af di bløde Bergamotter, som Friederich immer sad och gnaskede i sai in Sommers, so han

fik Mavepine och sad paa Retræten i Stedet for po Kontoret, watt der übrigens ist eins Bier, unter uns gesagt, was das Produktivitet anbelangt. Aber jai krøb wieder igen in mein Bett und var sehr meget glad, das jai blos hatte drømt, — po nær den verdamte Bule! — och wenn jai so tænkte po det gemytlige Kopenhagen, som gaar po Komedie, po Bal, po Maskerader och i National, i Boulevarden und überall hvor der er Fryd und Gammen och Lustigkeit och Ballade grade wie som der er Ingenting i Vejen, so hatte jai en Bevis po Sandheden von Estrups sin Ord i Folkethinget, at en stor Del af Befolkningen gaar mit den Regirung, und jai er vis po, at vi sehr meget godt kann putte der ganze Opposition in Hullet, uden das di glade Københavnere siger en Muk dagegen, denn di er lige glade watt det koster, wenn di bare more sai. Das ist deres Valgspruch, og den holder di po, og det gør ochsaa Din alte Freund

Pjatsen.

„Missliebig".

Mel.: Der er Glæde nu hos alle brave Røde.

Efter megen Granskning har jeg end'lig funden:
alt, hvad Estrup gør, det er saa saare godt.
Hans Reformer renser op i hele Grunden,
og de kommer med et Pennestrøg saa flot.
Folkets stygge Sind det har han lagt i Lænke,
om sin Næste maa man ikke ilde tænke;
man skal vogte sig for stærke Ord og Lader,
sige „missliebig", — inte at man hader.

Der er kommen noget mere Liv i Staden,
siden vi af Bahnson fik de Lyseblaa;
de marscherer hele Dagen om paa Gaden,
naar de ikke har en Hest at ride paa.
Det var Usandhed, i Fald jeg vilde nægte,
at jeg ikke elsker disse Folk som fægte;
en Gendarm, der i en „Beverding" vil drikke,
han er „missliebig" — mere si'er man ikke.

Da Hr. Borup som en Due ned mon dale
paa Tribunen, der var rejst i Holstebro,
var Hr. Berg saa fræk at gemme paa sin Tale
til en anden Gang, naar der blev mere Ro.
Ej han anede, det blev ham til Fortrydelse,
og at Højre ku' det regne som Forbrydelse.
Nu har Nellemann dog taget ham ved Vingen,
han var „missliebig" — det er hele Tingen.

Naar Hr. Matzens lille Skriverdreng han skælder
i sin Sprøjte ud paa hver en Hædersmand,
og naar Hindenburg om Socialismen smælder,
saa er det en Ting, som dejlig kan gaa an.
Men naar „Demokraten" taler frit fra Bladet,
kommer Hertz og Olsen straks i Fidtefadet.
Det ser pudsigt ud, men er dog ganske ligefrem:
„Demokraten" er „missliebig" skal jeg sige Dem.

Der var Spørgsmaal efter ham, der skrev fra Lejren,
Vidnesagen trak bestandig længer ud,
men tilsidst saa vandt dog Dommer Sylow Sejren,
da til Jerløv han saa fiffigt lod gaa Bud.
Men det var en styg Historie der hændte,
da en Honorarbog helt tilfældig brændte.
Stakkels Bing, ham har de snubbet nok saa nydeligt,
— han er „missliebig", det er ganske tydeligt.

Vores Opposition har kæmpet længe,
for at skaffe Folkets Mening respektert;
den har nægtet Estrup baade Lov og Penge
og fortalt ham, at han gjorde Alt forkert.
Men det har kun været Snak for døve Øre,
ej en Opposition maa Statsskib føre.
Men hvorfor maa den dog ikke styre Skuden?
Den er „missliebig", det er hele Knuden.

Raketter.

Projektet om Brændevinsmonopolet vinder megen Anklang blandt Tysklands Konservative. De ræsonnerer som saa: For at konservere de nuværende socialpolitiske Tilstande er det nødvendigt, at man sætter dem i Spiritus.

Oberst Falkenberg giver i denne Tid Forestillinger rundt om i Provinsernes konservative Klubber. — Paa Grund af denne store Livlighed burde han egenlig kalde sig — Flakkenberg.

Det lakker ad Enden! Nu er der en Guldsmed, der spekulerer i „Estrups **Minde**"!

Tidens Tegn. Højremændene pynte sig med „Nationalkæder", og forære deres Damer „Nationalarmbaand", medens Venstremænd figurlig talt lægges i Lænker og Haandjern.

(Ved Lektien.) — Fa'er, hvor naar er det Dommedag?

= Der er længe til, min Dreng.

— Nej, det er der vist ikke, for der falder jo en Mængde Domme i denne Tid.

Rimeligvis.

— Men jeg synes, det overgaar al Forventning, at „Politikens“ Korrekturlæsere oplyste, at Lejrkorrespondentens Navn er Overgaard.
= De har vel troet, at det hørte med til „den højeste Oplysning“.

I disse Dage.

5. Juni Grundlovsvennen: Hva Pokker! Hun ligner jo den personificerede „Reviderede af 66“!

Marens ny Kæreste.

— Naa Maren! Hva' Du har gjort! Nu kommer Gendarmen og henter Dig!
= Tys, min Lille! Det er jo bare Marens ny Kæreste.

Paa Ægteskabskontoret.

— De siger, at denne Dame har 20.000 Kroner?
= Ja, og desuden galopperende Lungesvindsot!
— Er det nu ogsaa sikkert?
= Min Herre, vor Forretning er reel, vi garanterer for vore Varer!

Fra Edsvorneretten.

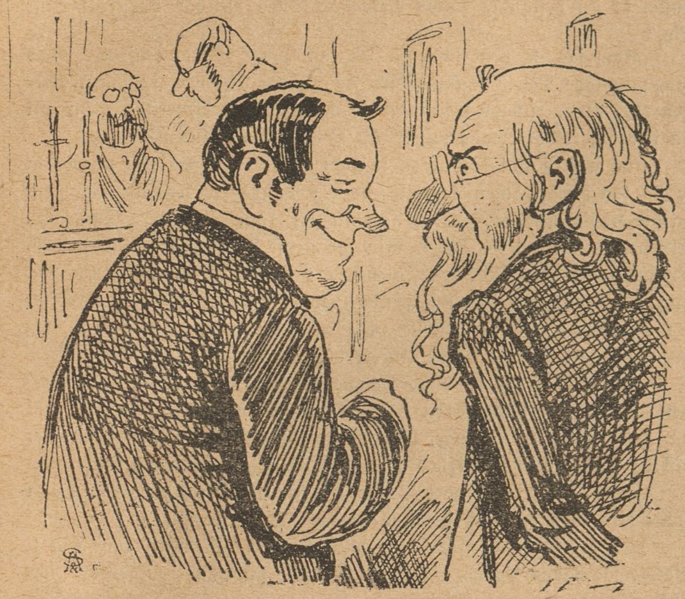

— Sig mig èngang, Retsbud, mon de Edsvorne snart er enige om Beslutningen?

= Jo, Hr. Assessor, de har énstemmigt vedtaget, at de vil ha'e Øl, og nu skal jeg over i Beværtningen og hente det.

Troligt nok.

Den giftelystne Enke: Hør, Svendsen, er Deres ny Lejer, Fuldmægtigen, gift?

Svendsen: Nej, det tror jeg ikke, for han kommer aldrig hjem nogen Nat førend henad Kl. 1, og saa synger og traller han endda en Times Tid.

Enken: Sikken en Nattesværmer! Det skulde jeg snart faa pillet ud af ham!

Ved Afrejsen.

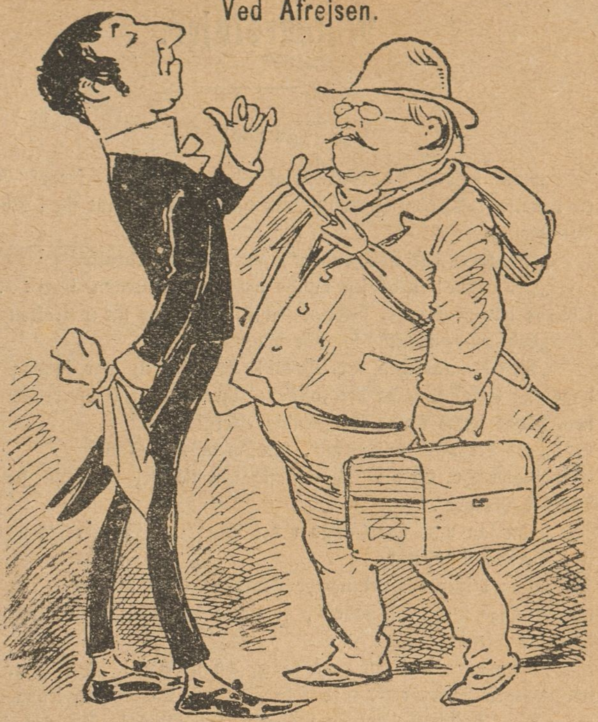

Den Rejsende: Hvorfor kalder De mig tilbage? Jeg har jo betalt for mit Værelse, for Aftensmad og det hele.

Kelneren: Jamen undskyld — Herren har glemt mig!

D. R.: Glemt Dem! Nej — jeg vil sgu ikke ha'e Dem med! Farvel!

Naar der hentes af.

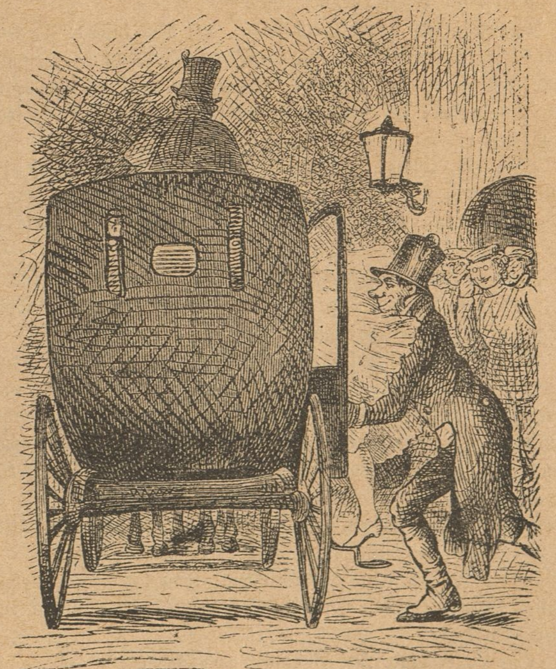

Han er saa kisteglad det gamle Skind,
naar Frøk'nen siger: „Hans, hjælp Du mig ind!"

Nytaarsløjer.

(Fortsat.)

„Naar befaler Hr. Greven, at Vognen skal køre frem?" hviskede en livreklædt Tjener til August, da han atter befandt sig i Maskernes Vrimmel.

„Jeg kører ikke bort endnu", svarede den Tiltalte.

„Hr. Greve! turde jeg minde om, at Frøkenen i B . . . gaden allerede har ventet Hr. Greven fra Kl. $10^1/_2$ og nu er Klokken $11^1/_2$."

„Lad hende vente", svarede August.

„Men — undskyld, Hr. Greve! Hr. Greven var jo dog i Middags saa lykkelig, fordi det kostbare Uhr, som jeg overbragte Frøkenen, havde stemt hende fuldstændig eftergivende."

„Lad det være min Sag", brummede vor Smed.

„Agter Hr. Greven sig maaske hen til Fru J., som sendte en Billet i Morges?"

„Om saa var, hvad angaar det Dig!" lød Svaret fra den virkelige Greves Substitut.

„Saa bliver det vel næppe Frøkenens Lod at flytte ind i den ny Lejlighed i G . . . . gaden", fortsatte den — som det lod — højt betroede Tjener.

„Kommer det an paa mig, da næppe! Jeg staar endnu ikke i nogen Forbindelse med Din Frøken", lød det affejende Svar.

„Naar det forholder sig saaledes, Hr. Greve! Da tør jeg nok aabenbare Frøkenens virkelige Forhold, som Hr. Greven mulig allerede kender. Hun „holdes" endnu af en rig Murermester og — bedrager aldeles Hr. Greven. Skade at hun fik det dejlige Ur."

„Mig er det ligegyldigt", indvendte den smukke Emmas Forlovede.

„Hr. Greve!" hviskede Tjeneren atter, saa fortrolig som muligt, „jeg har „opdaget" en fattig Pige, men En, som er saa mageløs smuk. Hun er paa et Vaskeri her henne i T . . . gaden. Hun hedder Emma og hendes Moder er Enke. Jeg har ogsaa opdaget, at hun er forlovet med en ung Smedesvend, men — Hr. Greve! jeg tror at lidt List, Smiger, rige Gaver og — fornemlig Herrens smukke Person vilde kunne besejre hendes Dyd."

August fattede naturligvis straks, at den infame Tjener sigtede til ingen Anden end Smedens egen søde lille Emma. Han havde den største Lyst til at give Tjeneren en alvorlig Lussing, men nøjedes dog med at udbryde med truende Stemme: „Hold Din Næse fra hende, det vil jeg raade Dig."

„Bevares, Herre! ikke saa meget som med et Øjekast skal jeg indlade mig med Pigen; men mener Hr. Greven ikke, at det var bedst at se at faa den omtalte Smed paa vort Parti ved at byde ham en rund Sum."

„Jeg vil byde Dig en Dragt Prygl!" brølede Emmas rasende Forlovede, „afsted med Dig, Slyngel!" og — dermed forsvandt denne rigtige Herskabstjener ligesom et Syn.

Medens vor August spillede sin Rolle som Greve paa Maskeraden saa gik den grevelige Privatvægter ganske fornøjet om i Distriktet og befandt sig endelig udfor den Port i T . . . gade, hvor Emma strøg oppe paa 1ste Sal. Pludselig hørte han tydelig et: „Du, kom!" inde fra Porten og da han gik ind i Mørket, blev hans Haand greben af en blød Kvindehaand og en yndefuld Stemme yttrede sagte: „Godaften, søde August, jeg løb ned et Øjeblik for at tale med Dig, — er Du glad for det?"

Greven fattede straks Situationen. Han blev forvekslet med den virkelige Vægter og han besluttede straks at benytte sig af Mystifikationen.

„Om jeg er glad, Du Yndige!" læspede han kælent, „o, saa glad som den lykkeligste Dødelige, — kunde jeg være andet i Din Nærhed?"

„Kom August! jeg har en behagelig Meddelelse at gøre Dig. — Tænk! Moder inviterer Dig til at spise hos os i Morgen Aften Kommer Du saa?"

„Hver Aften, hver eneste Aften", busede Greven ud. „Jeg vilde ønske, at jeg bestandig kunde være hos Dig. O, det var et herligt Liv."

„Kom saa og hent mig Kl. 12, saa følger Du mig hjem. Gaa saa, min søde Ven!" sagde Pigen og vilde bortfjerne sig, men Greven trak hende tilbage i sine Arme og udbrød sværmerisk: „Du vil da ikke saa koldt forlade mig!" og kyssede hende lidenskabeligt.

Emma blev lidt forbavset, saasom Smeden ellers ikke plejede at te sig saa heftigt, men hun føjede sig dog efter Tilfældet og gengældte Kysset med et: „Gaa, gaa nu og kom siden." „Gaa, Du Elskede, — aldrig! — Du er min for stedse!" rasede Greven medens Emma stødte ham blidt fra sig med et: „Du er jo forstyrret, August!" hvorpaa hun dog smægtende lagde sit Hoved paa hans Skulder og udbrød sagte: „Kunde vi blot blive gift! — Tænk, jeg drømte i Nat, at Du havde vundet i Lotteriet."

„Jeg har spillet og vundet mange Tusinde Kroner", yttrede Greven hurtigt, idet han tog en Lommebog, fyldt med blaa Sedler, som var bestemt til Spillepenge, frem af Brystlommen. „Tag dem alle, elskede Pige! Din Kærlighed er tusinde Gange mere værd."

„Har Du virkelig faaet Penge, elskede Ven? Saa er Du ogsaa snart min egen egen yndige lille Mand", smægtede Pigen.

„Og naar jeg nu ikke kunde blive Din Mand, men gav Dig ti Gange saamange Penge, vilde Du saa ikke blive min alligevel?" udbrød Greven med Heftighed.

I det samme hørtes Støj oppe i Huset, en Dør aabnedes paa første Sal, Lys skinnede ned i Porten Der hørtes Latter af mange Kvinder og en klangfuld Stemme raabte: „Emma! Emma!" Den som Navnet gjaldt, fløj op af Trappen med et hurtigt „Farvel" til den bundforelskede Greve, og med dennes Lommebog fuld af Penge inde paa sit Bryst. Den forlorne Vægter stod en Tid ganske betuttet og Kærligheden til Mønt var nærved ganske at opsluge al hans varme Elskov, men i Stedet for at løbe op efter Pigen for at berigtige Fejltagelsen, vendte han sig dog om og slentrede ud paa Gaden.

Da Klokken var bleven henved 12 stod August i Begreb med at forlade det grevelige Hus for at begive sig til Mødet i T . . . gaden, først med Greven og dernæst med Kæresten. Ude i Forsalen traadte en meget høj, maskeret Herre ham imøde, spærrede ham formelig Udgangen og udstødte med dæmpet, truende Stemme: „Bliv et Øjeblik, Hr. Greve! Jeg har en lille Sag at afgøre med Dem, hvorfor jeg længe har søgt Dem."

„Vær saa god at forklare mig Deres Mening lidt hurtigt, jeg har knapt med Tiden", svarede Smeden ærgerlig.

„Lad ikke saa fremmed, Hr. Greve! De skylder mig Æresoprejsning, thi De har tilføjet mig en blodig Fornærmelse!" brølede Uhyret, idet han aftog Masken. „Se hvem jeg er og døm selv, om General N. kan leve en Dag uhævnet, naar det vitterlig var Deres Haandlangere, som forrige Nat mørbankede mig under Stævnemødet med den falske Tøs, som havde lokket mig op i Baghuset i B . . . gaden. Den ene af Deres Banditter har bekendt Alt for Politiassistenten. Hr. Greve! De har spillet mig et Puds for at ydmyge mig, man neddysser naturligvis Sagen, men De, De skal med Deres Blod give mig Satisfaktion."

August va ikke fri for at blive lidt bange og ønskede blot, at han var udenfor Porten og atter iført sit rigtige Tøj. Blev det opdaget hvem han var — og gaa hen og duellere med Generalen kunde eller vilde han da ikke — saa riskerede han at blive ført til Politistationen, fortrædige Greven, og hans Faders Stilling som Privatvægter i det fede Distrikt kunde staa paa Spil. Han sagde derfor ganske findig til Grobrianen: „Hr. General! Jeg forsikrer Dem, jeg er uskyldig i den Sag, man har skændig paaløjet mig en saadan Forbrydelse. Giv Tid og undersøg den hele Affære nøjere."

(Fortsættes.)

Rimbrev

fra „Ravnen“ til en gammel Ven i Ravnekrog.

Mel.: Véd Du en forhærdet Sjæl?

Kære Ven i Ravnekrog,
Du skal ej forundret blive,
at jeg den Beslutning tog,
Brev til Dig at skrive.
Det er just ikke, fordi at der hænder
noget, som Du, kære Ven, ikke kender.
Nej, kære Ven, Grunden hvorfor jeg skrev
:|: er: jeg skylder Dig et Brev! :|:

Her i Folkets København
gaar man stille om og mukker,
selv Din gamle kære „Ravn“
tidt i Løndom sukker.
Der er saa meget, der tynger mit Hjerte,
der er saa meget, som volder mig Smerte —
der er saa meget, jeg vilde ha'e sagt,
:|: men man skal ta'e sig i Agt. :|:

Har man Ret og Sandhed kær,
og man dog vil Frihed eje,
saa maa man minsandten hver
Sætning grundigt veje.
Højre, som hyler om Frihedens Glæder,
jubler, saasnart som en Frisindet træder
over den Tærskel, som fører ham i
:|: Fatter Crones Tivoli. :|:

Man af dette mærke kan,
Højres ynkelige Stilling;
snart kan hele Klatten man
købe for en Skilling.
Højre med „Arbejder Værn“ agiterer,
som i de Fattiges Sult spekulerer; —
for at faa Lov til at spise sig mæt,
:|: mister man politisk Ret! :|:

Højres fineste Papir
kaldes slet og ret „Avisen“, —
Ingenting man for den gi'er,
det er hele Prisen.
Sagen er den, lille Frederik venter,
at han paa den Vis skal faa Abonnenter.
— Naa, er man „trængende“, kan den saamæn
:|: være meget god, min Ven! :|:

Sluttelig Du vide maa
hvorom Talen her sig drejer,
det er om de lyseblaa
smaa „Forglemmigejer“.
Atter om Livjægerkorpset man vrøvler,
og om et Korps til at pudse paa — Støvler.
Hvilket Korps tror Du, vil gøre mest Gavn?
:|: Svar mig næste Gang, —

Din „Ravn“. :|:

Et Hjertesuk. I et Anfald af Oprigtighed skriver „Avisen“ forleden:

— „Men hvordan det nu er eller ikke er, saa er der Fut i Socialisternes Møder. Det er der ogsaa i Højres, men ikke i saa høj Grad, uagtet vor Sag er saa meget bedre end de Andres, uagtet vi tale Fædrelandets, Forsvarets og den jævne Udviklings Sag. Der maa være mere Liv i Højres Møder, der maa komme Flere tilstede end hidtil. Vi kunne da ikke være bekendt, at Socialisterne distancere os.“

— Kommentar overflødig.

(I Retten.) Assessoren (til Tiltalte): Har De i Deres Ungdom nydt Skoleundervisning?

Tiltalte: Jo, men det var ingen Nydelse.

(I Literaturhistorie.) Professoren: Hvorledes benævnede man sædvanlig Middelalderens Skuespil.

Eleven: Mirakler.

Prof.: Rigtig. Ser man endnu saadanne paa Scenen.

Eleven: Af og til.

Prof.: Vist ikke. Nu gives der ingen Mirakler mere.

Eleven: Jo, Hr. Professor, et godt Stykke er nu til Dags et Mirakel.

(Rar Udsigt.) Ekviperingshandleren (engagerer en Kommis): Hos mig har De det godt, hos mig kan De blive til De døer. Der er allerede Flere, som er døde i min Tjeneste.

„Ravnen“

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22,** og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Den moderne Don Quixote.

Højt paa sin Hest Hr. Grove,
sim seladim bamba den er gruelig sløj,
højt paa sin Hest Hr. Grove — sad.

Vi takke Dig, o Herre!
sim seladim de er saa fromme begge To,
at vi ej Hørup er og — Bing.

Bag rider saa hans Drager,
sim seladim bamba »Brænd Brevet« i en Fart,
han ogsaa Kirkens Værge — er.

Vi tappert ville fægte,
sim seladim bamba sela Livet er kært.
blot ej vort stakkels Dagblad — døer!

For Dyd og Ret de kæmpe,
sim seladim bamba og Provisorium.
Højre skal op og Venstre — ned.

Udgiver: S. Larsen. Ansvarlig for dette Nummer: S. Larsen.

No. 5. | Söndag d. 31 Januar. | 1886.

I Klubben.

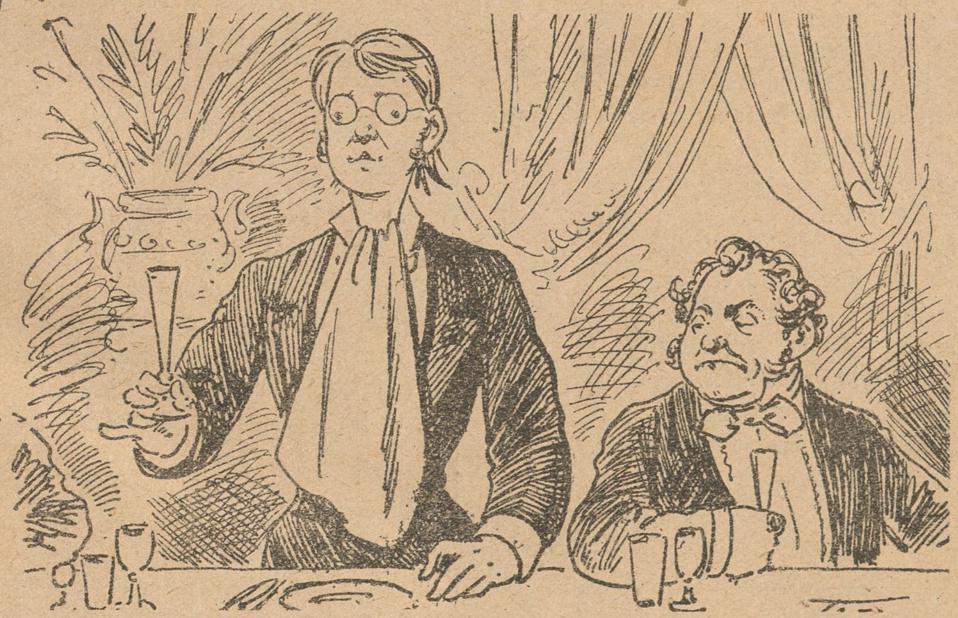

— Idet jeg beder Dem, med mig at tømme et Glas for Kvinden, tager vi samtidig det Løfte af hende, at hun fremtidig kun føder Højremænd! Den Kvinde, der ikke gør det, fortjener ikke at bære Kvindenavnet, hun er, — rent ud sagt, — Venstremand!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Uddrag af „Ravnens“ provisoriske Drømmebog.

(Fortsat.)

Faareskind at være klædt i — Carstensen skal ud at agitere.
Fed at blive — Du bliver Aktionær i Tivoli.
Fluer at fange — Matzen holder Tale.
Fløde at skumme — Pantelaaner at blive.
Frøer at høre kvække — de smaa Konservative holder Møde.
Fængsel at se — faar „Avisen“ ikke Lov til.
Fæstning at bygge — daarlig Forretning.
Gal at se — Jagd at høre.
Gevær at bære — seks Maaneder paa Fangekost.
Græshopper at se — flere Gendarmer.
Haand at miste — Du maa øve Dig i Taalmodighed, hvis Kommunehospitalet skal hjælpe Dig.
Halm at ligge i — Højre viser sin Arbejdervenlighed.
Jagd at se — Morskab.
Igler at se — ny Provisorier.
Jomfru at klappe — La' vær' Dinesen!
Kaffe at drikke — Luksus, siger Godsejer Hage.
Klammeri at høre — Enighed i Højre.
Kunstter at se — Bloug slaar Baglænds-Saltomortaler paa Matzens brede Ryg.
Køre i en smuk Vogn — Du kommer i „Fedtefadet“.
Loppe at høre gø — Fr. Hansen holder Foredrag.
Lejrkorrespondent at tale med — Store Ubehageligheder.
Lovsang at høre — Estrup faar en ny Adresse.
Lotteri at spille i — Folkethinget siger: Pas!
Marmorkirke at se — Der er langt frem, sa'e Tietgen.
Melgrød at spise — „Dagbladet“ at læse.
Muus at se — stævnet at blive.
Mønt at faa — Skuffelse.
Nattergal at høre — Martin Kok fløjter.
Nælder at gøre i — Hindenburg er færdig.
Ordensbaand at bære — Fnat at faa.
Okser at høre brøle — høflige Embedsmænd.
Papegøje at se — Livjæger at blive.
Paryk at bære — Bille bliver Borgmester.
Protokoller at brænde — Sylow henter Dig.
Rosen at høre tale — Kedsomhed.
Rosenørn at se — Nyt.
Rugbrød at spise — frit Hus.

(Sluttes.)

Kvindevenskab ligner Maanelyset: Det blegner, naar Kærlighedens Sol staar op.

Børn og Nationer tænker altid kun paa de sidste Slag.

Raketter.

Om sin mislykkede Mission til Københavns Amts Thing- og Arresthus paa Blegdamsvejen skriver „Avisen“ bl. A.:

„„Nej“, svarede Kanceliraad U. Schow og lettede paa Brillerne, „der er Ingen, der faar Lov at se Arresten, før Berg kommer ind, hverken den Ene eller den Anden. Naar Berg kommer, kan han lade se den, hvem han vil. Farvel!“ Ved denne Kanceliraad U. Schows Elskværdighed imod Publikum ere vi forhindrede i nu at meddele nærmere om Lokaliteterne i Bergs fremtidige Residents, men kan hænde, vi nok ved Lejlighed alligevel skulle bringe alle forønskede Oplysninger.“ — Forhaabentlig faar „Avisen“ ret snart den ønskede „Lejlighed“!

Slutnings-Kor fra Mødet i Roskilde forrige Fredag:

Mel. af „Genboerne“.

Nu er Vrøvlet endt!
Jamen hør, Hr. Wendt,
Vi ej vil have Dem til Dirigent!
Er De med paa den?
Gaa saa hjem, min Ven!
Kom aldrig mer igen.
Men tag blot Hindenborre med,
han passer ej paa dette Sted.
Nu, god Nat, Hr. Wendt!
Skik Dem bare pænt,
som Højres Dirigent.

Der er et Firma, som hedder Sellerup. — Sellerud vilde være endnu mere velklingende.

En Indsender i „Avisen“ var forleden arrig, fordi Berg den Gang ikke endnu var fængslet, fordi han skulde affone i Thing- og Arresthuset, og fordi Indsenderen frygtede, at der vil blive indrømmet Berg for mange Lempelser. Den kærlige Sjæl underskriver sig V. S. — Han kunde godt rent ud have skrevet: VAAS.

Blandt de Kandidater, der har taget Medicinsk Embedseksamen, er en Hr. Kraft. — Den Læge maa blive en sand Velsignelse for sine Patienter; om de er nok saa svage, — bare de kalder ham, saa har de Kraft.

En Indbrudstyv stjal forleden alle Dirkene i et Smedeværksted. Virkningen heraf var, at Værkstedet blev aldeles — „dirkefrit“.

Frederik Hansensk Journalistik.

I „Avisens" Beskrivelse af Bergs Fængsling (observeret fra en Droske ved Frederiksholms Kanal) læses bl. A.:

— — „Den vældige, forgyldte Hængelampe i Stuen Nr. 18, hvor Berg hidtil har boet, skinnede ud gjennem Gummitræets Blade. Nogle Haartotte à la malcontent stak op foran Lysekronen. Det var formodenlig den domfældte Formand, der nød den sidste Olie, før han skulde sættes paa det permanente Ærter og Flæsk." — — —

— — — — — — — — — — — —

„Inde i Stuen vimsede Skyggerne forbi Lysekronen. Men saa blev der pludseligt stille derinde; formodenlig gik Protesten for sig. Det varede Noget, saa saa man Bergs hvide Kalvekryds; han tog Galoskerne og den høje Hat paa. Nu kom det store Moment."

— — — — — — — — — — —

— Den unge Redaktør synes i sin Uskyldighed aldeles at have ladet sig henrive af sin barnlige Nysgærrighed, ikke anende, at der er Noget, der hedder Krænkelse af Privatlivets Fred.

Efter Sviren paa Drosken ved Frederiksholms Kanal med at glo ind i en Mands private Bolig er det forstaaeligt, at „Avisens" Reporter ikke har kunnet nægte sig den Fornøjelse, at lade en „tilfældig Morgenvandrer, der stod og saa paa Slutningen af Indtoget", sende Berg følgende Afskedshilsen: „Han er 'en! men hvad vilde han ogsaa paa den Galej?"

— Det maa indrømmes, at Hr. Matzen har Glæde af sine Disciple! „Intet er helligt for en Sappeur!" lyder et fransk Ordsprog. I vore Dage maa det hedde: „Intet er helligt for „Avisens" Reporter!

(Af Sundhedshensyn.) Dommeren (til en Straffefange, der har brudt et Hul i Væggen i sin Celle, i den Hensigt at undvige): Hvorfor har De brudt det Hul i Væggen?

Straffef.: For Ventilationens Skyld, Hr. Assessor!

Af Alt i Verden er Tiden mest sejglivet, thi Milliarder af Mennesker har allerede forgæves anstrængt sig for at slaa den ihjel.

Løgnen har passeret den halve By, førend Sandheden har faaet Støvler paa.

De Folk taler mest, som ikke har Noget at sige.

Raketter.

Som bekendt har Stormagterne forlangt, at Serbien, Bulgarien og Grækenland skal afvæbne. England ønsker, at ogsaa Tyrkiet skal afvæbne. Naar de smaa Magter har opfyldt Begæringen, bør de følge Stormagternes Eksempel og gøre disse et lignende Forslag om Afvæbning; Stormagterne kan da ikke være andet bekendt, end at tage Hensyn til det fornuftige Raad, og saa vil den europæiske Husfred være sikret foreløbig.

Fyrsten af Monaco har udvist Jesuiterne af sit lille Land. Han behøver dem ikke. Takket være sin Spillebule kan han godt ødelægge sin Stump Land uden Andres Hjælp.

Ægtemændene i Østrig maa ikke foretage Rejser uden skriftlig Tilladelse af deres Hustruer. De skal hver Aften være hjemme Kl. 9, naar Retraiten blæses. Nattegn uddeles ikke.

„Avisen" fortalte forleden om et Landpostbud, der havde foreslaaet en Indsamling i veldædigt Øjemed, og Bladet kaldte ham udtrykkelig en „ubemidlet Arbejder". — Vi gad nok se, hvorledes en bemidlet Arbejder ser ud!

Matzens Frederik var morsom i Lørdags. Han lod „herværende Irlændere" lægge en Sølvkrans paa Finsens Kiste.

(Af en Ligprædiken.) . . . Ja, kristne Tilhørere, den Afdøde var ikke blot en meget lærd Mand, men han var ogsaa, hvad jeg sætter højere, et meget beskedent Menneske, og naar vi nu give ham en Lavsbærkrans med i Graven, saa kan vi kun gøre det, fordi han nu er død; den Levende havde aldrig tilladt det . . . ."

(Geografiundervisning.) Læreren (til Eleverne): For at gøre Eder Jordens Løb anskueligt, antager vi, at mit Hoved er Jorden og min Haand Solen. Naar altsaa Solen bevæger sig, saa falder dens Straaler, som I sér, lige paa mit Hoveds Beboere!

Den bedste Maade, at bringe gamle Velgerninger i Erindring, er — at gøre ny.

Det kommer nok.

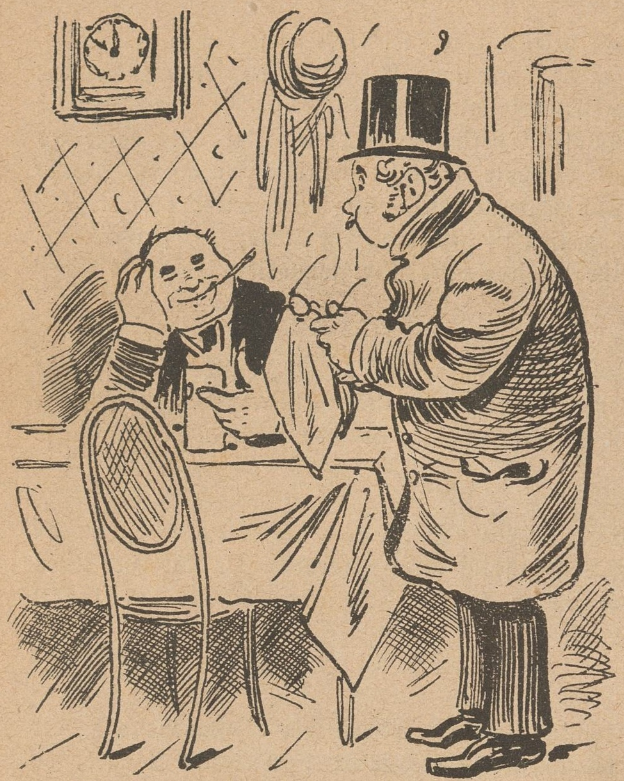

— Ja, jeg siger nu alligevel, at det er en Skam af Kanceliraaden paa nordre Birk, at han ikke lod „Avisen"s Referent komme ind og se Arresten.

= Vær bare rolig. Er der Retfærdighed til, faar „Avisen" nok sin Lyst styret.

En Højredigters Ode til Himlen.

Lyseblaa er Du og venlig, lig vort Gendarmeri,
Mørkeblaa er Du, alvorlig, lig Crones Politi.

Storborgervits.

— Undskyld, go'e Herre, — jeg har mistet et Ben.

= Jeg har ikke fundet det.

Fra Gaden.

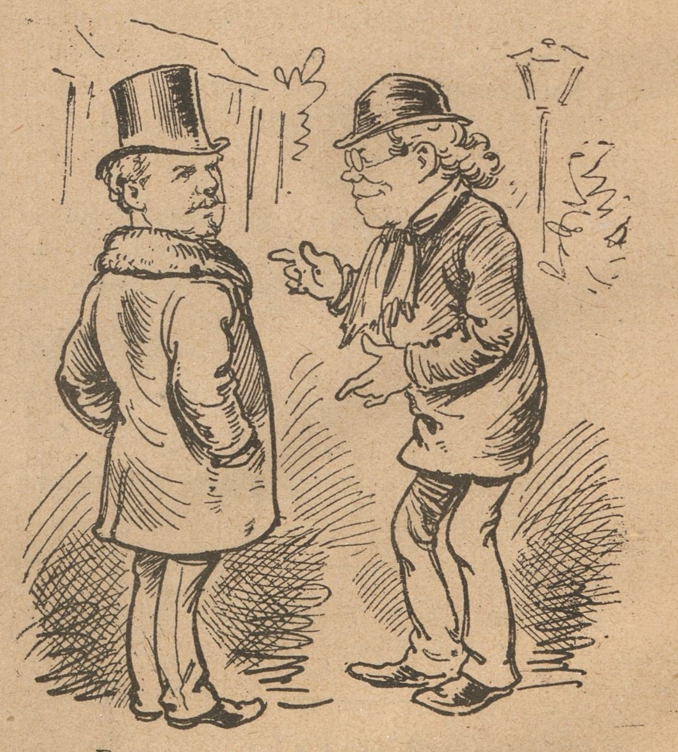

— Det gør mig ondt, kære Ven, at jeg maa forlade Dig, men jeg føler, at jeg faar en poetisk Inspiration.

= Hvorpaa kan Du mærke det?

— Jeg begynder at blive sulten.

Den forkerte Verden.

— Nej, det var den stiveste! Han bærer Hue og hun Chakot!

I Provinsen.

— Det maa De da vide, Balbér, — hva' for no'en Tænder faar man sidst?
= De forlorne!

Ligemeget.

— Og saa skulde jeg ha'e et halvt Fjerdingspund The.
= S'gerne! Skal det være sort eller grøn?
— Det er ligemeget, for jeg skal sige Dem: Min Frue er farveblind.

Ondskabsfuldt.

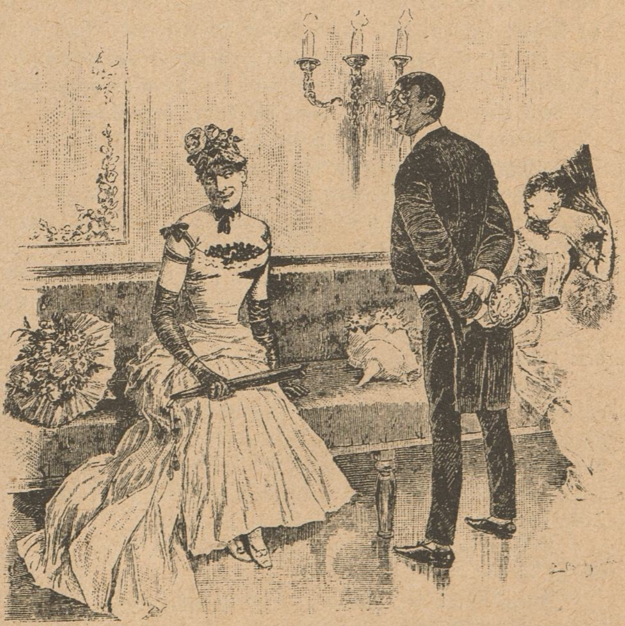

— Danser De, Frøken?
= Aa — ja særdeles gerne!
— Med hvem?

Nytaarsløjer.

(Fortsat.)

Men Generalen var ubøjelig. „Vil De duellere, Hr. Greve! ellers slaar jeg Dem straks til Jorden her i denne Sal. Der gives intet Valg.“

August indsaa nu, at der maatte gøres et Forsøg paa at imponere denne rasende Slagsbroder eller gøre ham Sagen betænkelig, han udbrød derfor rask: „Velan, slaa væk! Jeg gør Allarm og tager Vidner, De skal blive sagsøgt for Retten og — værsgod! anlæg Kontrasøgsmaal, saa faar hele Byen, hele Landet Underretning om Deres ynkelige Elskovseventyr og Afpryglingsscenen, og enhver honnet Mand vil finde det rigtigt, at jeg ikke har villet duellere med en Officer, som har voksne Sønner og Døttre, og saa løber efter Gadetøse og faar Prygl af et Par grove Bøller. Hva'behager!“

Generalen blev staaende, bleg som en Død og uden at røre et Lem, men saa foer han pludselig op, greb ind paa Brystet og fremtog en nydelig blank Revolver, løftede Vaabnet mod vor Smed og brølede: „Fejge Usling! saa dø for min Haand, og jeg skal vide at følge efter. De skal slaas, Hr. Greve, eller — — —“

Nej, det var for galt! i en Fart rev August sin Maske af og udraabte: „Se nu da! Jeg er ingen Greve, hvad vil De mig?“

Da Generalen saa det vildfremmede Ansigt, veg han tilbage og vaklede med opspilede Øjne. Det forøgede hans Bestyrtelse og Forlegenhed, at han havde forraadt sine hemmeligste Anliggender til en Ubekendt.

Førend han rigtig kunde fatte sig, var August smuttet ud af Døren og lidt villig gik det saa gennem den oplyste Port og ad Gaden til.

Saasnart August befandt sig i det Frie, aftog han hurtig sit Kostume og pakkede det sammen til en Bylt, hvorpaa han hurtigst mulig begav sig til T... gade, hvor han kort efter mødte sin Emma i Porten til „Strygestedet“. Pigen fløj ham straks om Halsen og sagde: „Aa, hvor jeg er glade, søde Ven, men holder Du nu ogsaa lige saa meget af mig som før, nu da Du er bleven en rigtig Herre og saa rig?“

„Jeg Herre! Jo Tak, det Herrevæsen var rigtignok kun kort. Man skulde tro Du vidste, at jeg har været Greve en Timestid — og Penge, ha! ha! ha! Javel, her er en Brevtaske, fuld af Penge, som jeg fik af „gamle Simonsen“, og her er 460 Kroner, som en „Ridder“ stak til mig, men — ikke en Øre deraf er mine, hele Bunten maa afleveres til — — naa, det bliver min Sag.“

Emma kunde slet ikke blive klog paa sin Forlovedes mystiske Forklaringer og — saa blev hun „stødt“ og tænkte, at han gjorde Nar ad hende. Hun fremtog de Penge, som den virkelige Greve alias Natvægter havde givet hende, og med et: „Værsgod, August, nu kan Du gøre med Dine Penge hvad Du vil!“ rakte hun ham det kære Mammon og knugede Armene ind i sit Overstykke og — knejsede.

„Hvad for Noget, Penge! Hvor har Du faaet dem fra, Emma?“

„Altsaa, nu nægter Du, at det er Dine egne og Du har vundet dem i Lotteriet!“ svarede Pigen i en spydig Tone.

„Bravo! bravo min Skat! udmærket! Saa har jeg vundet alligevel“, buldrede Smeden løs, „og Mo'r har set fejl i Trækningslisten, da hun „saa for mig“ i Gaar. Godt, saa kan vi snart holde Bryllup. Hvor mange er der vel?“

„Hør, August! Du er nok lidt „uklar“ i Nat. For en halv Time siden har Du jo selv givet mig „Gevinsten“.

„For en halv Time siden „gav jeg Greven“, og Dig har jeg ikke set — — —“

„August, maa jeg være fri for Dine utidige Nytaarsløjer. Men hvad er det? Du er barhovedet og den Pakke Du har under Armen ligner Maskeradestads — — — Hvis jeg skal være Din Forlovede, saa ønsker jeg Oplysning om, hvor Du har været i Nat.“

„Og jeg ønsker Oplysning om, hvor Du har faaet de Penge fra.“

Nu var „hundrede og et ude“! Dog, da Emma begyndte at græde saa det klukkede i hende, saa var det vor gode Smed, som blev føjelig og paatog sig Skylden til hendes Sorg, amt bekendte, at han meget rigtig havde været paa en Maskerade paa en Greves Vegne og Sidstnævnte havde da fungeret som Privatvægter. Saa gik der naturligvis et Lys op for Emma, hun begreb nu Eventyret og syntes nok at den formentlige „søde Ven“ havde haft noget fremmed ved sig. Efter at Overraskelsen havde sat sig og det var vedtaget, at denne „Haløj“ af en Greve skulde have sine Grunker tilbage igen, saa gav man sig i Færd med Forsoningskyssene o. s. v., men blev pludselig afbrudt af ingen mindre end Hr. Greven selv, der kom løbende, som om der var en Tyr i Hælene paa ham. Allons! spatzier! ein, zwei, drei gik Ombytningen af Klæder for sig og Greven sagde hastig: „Jeg har lovet Dem 50 Kroner, men jeg har, saa sandt, ikke en Øre her, De kan i Morgen komme op — —“

Smeden afbrød ham med et: „Værsartig, Hr. Greve! her er Deres Penge, som De af en Fejltagelse har tilbudt min Forlovede netop i denne Port for en halv Time siden, — hun kan nemlig ikke købes!“

„Behold dem, behold dem! Jeg forærer Dem Pengene, men skynd Dem afsted herfra, jeg har gjort Optøjer paa Gaden og Betjentene er efter Dem.“

Dermed vilde Greven hurtig bortfjerne sig, men Smeden holdt fast i hans Kappe. „Hr. Greve! her er 460 Kroner fra Konsulen, det er Spillegæld.“

„Men hvordan i al Verden kommer De i Bekendtskab med Konsulen?“

„Jo, Hr. Greve, og Fruen rejser i Morgen til Jylland.“

„Fruen! Fruen! men hvad kommer Fruen Dem ved?“

„Jo, og Hr. Grevens Pengefabrikant vil raade Dem til at stjæle for 300,000 Kroner Diamanter faa Deres Fru Moder, for at dække deres Gæld paa 55,000 Kroner.“

„Mand, er De gal? Hvor har M. faaet fat i Dem?“

„Nej, Hr. Greve! Jeg fik fat i ham og puffede ham ind imellem Palmetræerne deroppe i Salonen, og saa har jeg forsonet gamle Simonsen med Fru L. og jeg kan lade Greven vide, at den Frøken, som Greven nylig forærede en kostbar Gave, er en gammel Skøge, som længe har været holdt af en Anden, og saa maa jeg tillade mig at underrette Hr. Greven om, at Generalen vil spidde Hr. Greven paa sin Sabel, fordi Hr. Greven har ladet ham mørbanke af to Banditter oppe hos en Gadetøs i B... gade.“

„Vægter, jeg maa drage Dem til Ansvar!“ udbrød Greven i Forvirring og Vrede, „De har paa en underfundig Maade indsneget Dem — — —“

Videre kom Greven ikke i sin Straffeprœken, thi pludselig foer to Gadebetjente om Hjørnet fra N..... og ind paa hele vort Selskab, der, som vi véd, stod i Porten. Emma løb op ad Trapperne og August, som slet ikke var glad ved sligt et Møde, skævede til Siden efter en Udvej, men Greven traadte rask frem mod Betjentene, idet han sagde til sin natlige Genganger: „Rolig, Vægter! jeg skal nok klare Sagen.“

„Det kan vi meget bedre, min Ven!“ sagde den ene Betjent. „Værsgod, de er anholdt begge To. Til Stationen!“

„Maa jeg spørge, om det er Privatvægteren i Kvarteret, De søger? Hvis saa er, da er det mig“, sagde August rask, „den Herre der er ganske uden for denne Sag.“

„Ingen Vrøvl her!“ buldrede den ene Betjent, „vi skal nok dandere hele Historien, som vi synes, — værsgo', passér!“

I det Samme kom en Wienervogn rullende forbi Skuepladsen for den nys beskrevne Scene. „Holdt!“ raabtes der inde fra Vognen, og en lang, fin Herre med en uhyre Knebelsbart, steg ud og nærmede sig Gruppen. Det var Generalen fra Maskeraden. Han stillede sig op lige for den maskerede Greve og udbrød: „Ha—ha—a! der har vi Filuren, som havde indsneget sig paa Maskeballet i Grev

L....'s Palais og udgivet sig for den unge Greve selv. Vil De blot tage ham ved Vindebenet, det er rimeligvis en Tyveknægt."

Dette Argument var afgørende. „Sikke et dejligt Nattekomplot vi der har fanget!" udbrød Betjenten triumferende. „Naada, kan I rubbe Jer foran henad Gaden!"

Der var nu ingen Udvej til Frelse. Greven og August maatte vandre ad Stationen til, medens Generalen rullede bort i sin magelige Vogn, hvis Bulder snart tabte sig i det Fjerne. (Fortsættes.)

De rare Blaa!

Mel.: Vi binde Dig en Jomfrukrans.

Kun sparsomt er det Blomsterflor,
som i vort Hjem vi ejer,
dog binder jeg en Krans saa stor
af blaa Forglemmigejer.
Til de rare,
kønne blaa Gendarmer smaa,
hu hej!
Til de rare
kønne blaa Gendarmer smaa!

Der er vel Nogle i vor Stad,
som over dem sig harmer,
men, kære Ven, vær evigglad
for disse blaa Gendarmer.
For de rare — osv.

Thi Venner, husk, at disse blaa
saa ofte os fornøjer,
ja, de kan rigt'nok hitte paa,
at gøre mange Løjer.
Mor os bare — osv.

At gaa i Byen lærer de
om Dagen — ej om Natten,
dog bli'er de ikke altid fri,
for at faa lidt i „Hatten".
Mor Jer bare — osv.

I Hummergade sad saa fro
en Mø i Elskovsslummer —
med et slog der en Hummerklo
ned i det lille Hummer.
Det var bare — osv.

Ved Rosenborg de holder Vagt,
dog det nok ej saa drøjt er,
som naar de stundom holder Jagt,
paa Drengene som fløjter.
Mor Jer bare — osv.

I Jylland siges, at de blaa
en Høne tog af Live.
De kan nok ej la'e „Hønen" gaa, —
spørg Pigerne i Skive.
De si'er bare: — osv.

De Svende, som paa Vandring gaar,
man „Fægtekunsten" nægter,
Dog, det ej gør saa nøje, naar
de „blaa" i Aarhus fægter.
Fægt I bare — osv.

Nu har jeg bundet Dig en Krans,
lad mig nu se, Du plejer
den ømt, og vis nu, Du har Sans
for blaa Forglemmigejer.
For de rare,
kønne, blaa Gendarmer smaa,
hu hej!
For de rare,
kønne, blaa Gendarmer smaa!

(Fra Gaden) — Det maa da være let for en Forgylder, at holde Guldbryllup.

= Hvorledes det?

— Han behøver jo bare at forgylde sit Sølvbryllup.

(I Værtshuset.) — Det er vældigt, som Du drikker!

= Det har sin gode Grund. Sér Du, jeg drikker for ikke at blive tørstig, for bliver jeg først tørstig, — saa bælder jeg!

(Ved Eksamen.) Professoren: Nævn mig to onde Elementer.

Kandidaten: Fanden og hans Oldemo'er.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Nømersgade 22,** og i Lille Regnegade 8, Stuer tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Katzenjammer.

De Katte i Kasernegaarden,
de sørger for deres Unger,
for Døden er en fæl og haard En,
den Vise altid man sjunger.
Og nu skal Killingerne dø, dø,
ja, nu skal Killingerne dø.

For Greven vilde ikke ha'e dem,
han syntes de var stygge,
saa maatte han i Nakken ta'e dem
og dyppe deres Rygge.
For nu skal Killingerne dø, dø,
ja, nu skal Killingerne dø.

Han dronede dem Allesammen,
ja, uden Blink med Øjet.
De Gamle fnøs og rejste Kammen,
for de var misfornøjet.
For nu er Killingerne død, død,
ja, nu er Killingerne død.

Udgiver: S. Larsen. Ansvarlig for dette Nummer: S. Larsen.

No 6. | Söndag d. 7 Februar. | 1886.

Tydeligt.

Svigerfaderen: Sig mig nu en Gang oprigtigt, Svigersøn, hvorledes er De tilfreds med min Datter?

Svigersønnen: Jeg kan ikke beklage mig over Andet, end over, at De ikke kastede mig paa Døren, den Gang jeg friede.

N. Cohens Tryk Kjöbenhavn.

O, gid de sad paa Maanen!

Melodi af „En Tur til Maanen".

Hver Gang jeg Maanen sér
over Himlen spadsere,
jeg gaar og tænker her:
hvem mon dér kan regere?
Jeg spekulerer paa,
om de dér vel blev bistre,
hvis de fik til Ministre
dem, som her ej vil gaa.
Gid de sad, gid de sad paa Maanen,
mange Tusend Mil herfra!
O, kære Folk, rejs op til Maanen!
Det er det, som vi vil ha'.

Ja, Du hvis faste Haand
styrer hele Nationen,
og som med stærke Baand
binder Oppositionen;
selv om den bliver bøs,
og vil ej la' sig tæmme,
Du bringer den i Klemme,
Du er inte nervøs!
Gid Du sad, gid Du sad paa Maanen,
mange Tusend Mil herfra!
O, kære Ven, rejs op til Maanen!
Det er det, som vi vil ha'.

Og Fætter, som saa smukt
styrer Kirken og Skolen,
som holder dem i Tugt,
der ej lystrer Parolen.
Du siger nok saa flot:
dem, som tidt har mig drillet,
jeg sætter ud af Spillet,
— saa kan de ha'e det saa godt!
Gid Du sad, gid Du sad paa Maanen,
mange Tusend Mil herfra!
O, søde Ven, rejs op til Maanen!
Det er det, som vi vil ha'.

Du Retfærds ædle Drot,
som hver Kæltring forfølger,
som putter i Kaschot
hver en Skurk, der sig dølger.
Hvor Du er paa din Post!
Naar en Mand gør Skandale
og nægter frækt at tale,
gi'r Du ham Fangekost.
Gid Du sad, gid Du sad paa Maanen,
mange Tusend Mil herfra!
O, gamle Ven, rejs op til Maanen!
Det er det, som vi vil ha'.

Du stolte Krigersmand,
som mod rædsomme Fjender
skal værge vores Land
og dets urgamle Minder;
vi aldrig glemme maa,
at Du gav os forleden
— til Fods og saa bereden —
disse dejlige „Blaa".
Gid Du sad, gid Du sad paa Maanen,
mange Tusend Mil herfra!
O, tapre Mand, rejs op til Maanen!
Det er det, som vi vil ha'.

Du Søens raske Gut,
Kommandør paa det Vaade,
Du, som med Liv og Fut
vil formere vor Flaade.
Vel er der intet Vand
paa den straalende Klode,
men rejs dog med det Gode
li' saa hurtig Du kan.
Gid Du sad, gid Du sad paa Maanen,
mange Tusend Mil herfra!
O, lille Ven, rejs op til Maanen!
Det er det, som vi vil ha'.

Du Højres tro Soldat
fra Lars Dinesens Rækker,
den værdige Magnat,
skønne Minder Du vækker.
Hr. Pingel smed Dig væk
fra din Valgkreds derhjemme,
men vi kan aldrig glemme,
hvor Du kæmpede kæk.
Gid Du sad, gid Du sad paa Maanen,
mange Tusend Mil herfra!
O, brave Ven, rejs op til Maanen!
Det er det, som vi vil ha'.

Du snilde Diplomat,
som for nylig saa kløgtig
fik skabt en fransk Traktat,
o, hvor Du dog er dygtig!
Du for vor Lykke raa'r
i de fjerneste Egne,
vi sér jo, allevegne
vi Familie faar.
Gid Du sad, gid Du sad paa Maanen,
mange Tusend Mil herfra!
O, kloge Ven, rejs op til Maanen!
Det er det, som vi vil ha'.

Kaffesladder.

Md. Skade: Ja, véd De hvad, min Kære, det kan være meget godt med en Brevkasse, saa risikerer man da ikke, at Ens Blade bliver nappet, hvad der just ikke hører til Sjældenhederne hjemme hos os, men paa den anden Side er det ogsaa kedeligt, naar man har en Brevkasse og kommer og vil ta'e sine Blade og der saa har været en geskæftig Fyr og neglet dem og lagt „Avisen" i Stedet, som der stod i „Politiken" forleden, for man vil da nødig ha'e det allerværste i sin Brevkasse, og naar jeg saa tænker paa alle de Ubehageligheder Hørup har havt af sin Brevkassehistorie, saa maa man rigtignok ønske, at der slet ingen Brevkasser var til som Folk kan smide i hvad de vil, og saa skal vi Andre bære Ansvaret og ta'e hele Svien, hvad jeg synes er underligt, men nu har jeg sagt til Skade, at vi vil ingen Brevkasse ha'e for aldrig det, lad dem saa nappe Aviserne hvem der vil, skønt det vilde jo være kedeligt, om de netop skulde ta'e et Blad, hvori der stod, at Carstensen og flere gode Venner var bleven Riddere eller saadan noget, hvad der vist ikke varer længe, for han og Løber har jo nylig været til Taffels, Carstensen som Formand for de smaa Konservative og Løber som Formand for de store Gardere, som jeg for Resten synes at den lille Nordslesviger ude i „Kisten" lige saa godt kunde være, for han ta'er sig virkelig meget godt ud som Garder, men er begribeligvis ikke slet saa stor en Mand som Løber, men holde komiske Foredrag, det kan han da, og kunde for den Sags Skyld lige saa godt være Doktorfil som Bryggerkaptajn Jacobsen, der kom til den Malør at vælte med sin Bærmevogn ude i Valbykro, hvad der gik ud over de stakkels franske Rigsdagsmænd, som han skældte ud for Røvere, og Venstre fik da en Sjat med, for Kaptajnen er ikke den Mand, der sparer paa Krudtet, naar han vil skyde Papegøjen, men sa'e, at Venstre for en stor Del bestod af politiske Levebrødsmænd og alt saadan noget, hvad jeg nu ikke synes var pænt sagt af Øllebrødsmanden, og han kan saamænd være glad ved, at han ikke brygger Øl ovre i Amerika, for der boycotter de uden videre saadan en Brygger, hvad der vil sige det samme som, at de la'er ham beholde alt sit Øl selv saalænge til han bliver artig igen og beder om Forladelse, og tænk, han sa'e saamænd ogsaa, at der var Røvere i vores Rigsdag — ja, hvad synes De vel! Men jeg skulde bare være Rigsdagsmand saadan som Jagd eller Dinesen eller Matzen, saa skulde jeg rigtignok i en Fart være hos Kaptajnen og spørge, hvad han mente med das! som Kong Georg sa'e forleden til den engelske Gesandt, der vilde forbyde ham at banke Tyrkerne, men nu hedder det sig jo, at han er ked af Bestillingen og vil ta'e sin Hat og gaa hjem til Palæet i Bredgade, som han rimeligvis har købt for det sammes Skyld, og der kan han jo ogsaa ha'e det meget fredeligere, og tænk, saa faar vi jo paa en Maade to Konger og to Dronninger paa én Gang, hvad der vist aldrig før er passeret i Danmarkshistorien, og saa maa hans Søn, Hertugen af Spar to eller hvad han hedder, se om han kan sige Spar to til Grækerne og dandere den i 22 Aar lige saa godt som hans Fa'er har gjort uden Provisoriumer og alt saadan Noget, som kun Estrup og Nellemann har Forstand paa, men nu har jo Fængselslægen bestemt erklæret, at Berg ikke kan taale Fangekosten, men skal have ordenlig Forplejning, og Nellemann skal i den Anledning til at studere i Fru Mangors Kogebog for sammen med Fængselslægen at lave en bedre Spiseseddel, men det er vist ikke efter „Avisen"s Kogebog, og De skal nok faa at se, at det rare Blad faar Gulsot af Ærgrelse, om ikke af anden Grund, saa fordi Berg i Arresten blev klippet af sin egen Frisør og ikke af Arrestforvareren eller Skarpretteren. Farvel Kære, og Tak for Kaffe!

„Avisen"s „fhv. Socialister".

Det forslaar ikke med „en fhv. Socialist", tænkte „Avisen", ham tror Folk ikke paa, og saa lavede den „en Arbejder, der tidligere har været Socialist", og lod ham underskrive sig „En Smedesvend". — Det vil ikke gaa op for liden Frederik, at „fhv." og „tidligere har været" ikke lader sig anvende paa en virkelig Socialist, og at kun en saadan har Ret til dette Navn. Men det er naturligvis for meget at forlange, at Frederik Hansen skal kunne forstaa, at en Socialist i dette Ords sande Betydning aldrig bliver „fhv.", og aldrig vil falde paa at betegne sig selv som en, „der tidligere har været Socialist", thi han vedbliver at være Socialist saalænge han lever. „Avisen" kunde lige saa godt lade en fingeret eller virkelig Indsender kalde sig: En, der tidligere har været klog, men som nu er dum, — det ene vilde ikke være mere meningsløst end det andet, men det kan nok være, at den sidste Halvdel af denne Betegnelse vilde passe ganske godt paa „Avisen"s „fhv. Socialister". At „Avisen" overhovedet kan bilde sine Læsere ind — Abonnenter vil vi ikke tale om! —, at den blandt sine Medarbejdere har „fhv. Socialister", fremkalder uvilkaarlig det Spørgsmaal: Hvor er Dumheden størst, hos Redaktionen eller hos Læserne?

Af „Ravnen"s A. B. C.

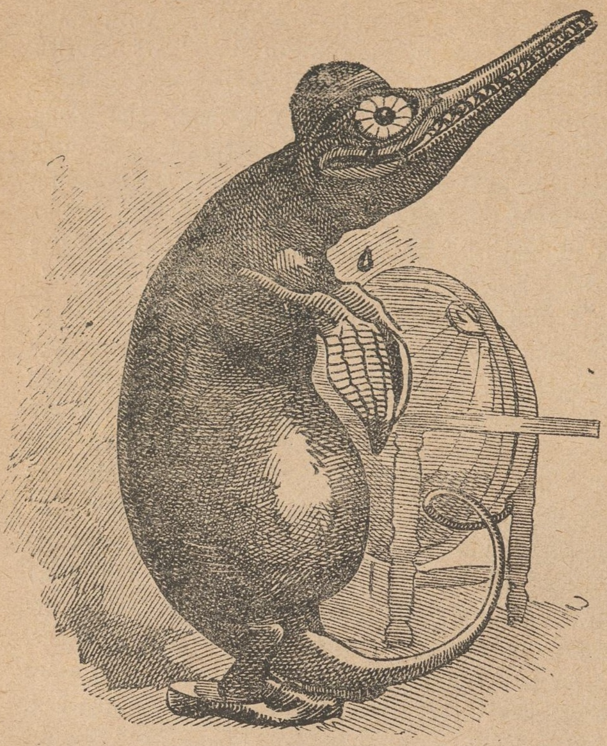

Naar „Værnets" Krokodille ynksomst græder,
den allersnarest Arbejdsfolk opæder.
Men Folk vil ikke rigtig gaa i Tøjet,
— den være maa med Højres Mønt fornøjet.

En ny Maade.

— Tror De, Hr. Kammerraad, at det er for at Julius Rasmussen ikke skal finde Husnumret igen naar han kommer ud, at de har forandret Numrene paa Toldbodvejen, saa at Estrup nu ikke mere bor i Nr. 26, men i Nr. 34?

— Kan ikke sige det, Frue, men man kunde jo tænke sig, at det er en ny Maade at lave Flertal paa.

Ved Antagelsen.

— Naa, det er Dig, min Dreng, der vil gaa Byærinder for mig. Hvad hedder Du?

— Peter Christian Frederik Vilhelm Ferdinand Ludvig Valdemar Petersen.

— Jamen, hvad kalder Din Moder Dig almindelig?

— En rigtig Splejs!

Pareret.

— Uforskammede! Bruger De saadant et Udtryk en Gang til, saa lader jeg Dem øjeblikkelig smide ned ad Trappen!

— Aa—aa, Hr. Fuldmægtig, det er jeg ikke bange for! Man er ikke vant til at blive saa hurtigt ekspederet her i Kontoret.

Paa Maskeraden.

Fruen (til sin Mand): Da jeg nu en Gang er gaaet med Dig paa offenlig Maskerade, saa haaber jeg ogsaa, at Du trakterer med Champagne!
Masken (bagved): Lad Du bare ham løbe, min Tøs! Han er en rigtig Gnauser!

Ved Toilettet.

Baronessen (til Kammerpigen, der taber Haandspejlet): En saa dum Person som De, har jeg længe ikke set!
Kammerpigen: Men saa se da, Fru Baronesse — Glasset er helt!

Yndlingslekture.

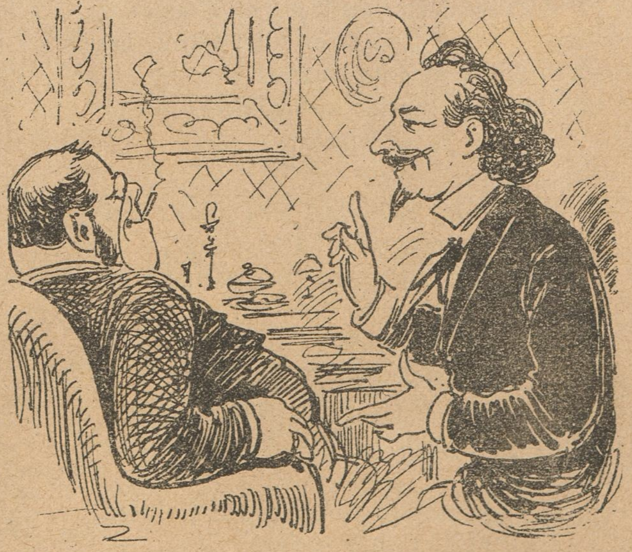

— Som sagt, Hr. Grosserer, jeg foretrækker nu de yngre Forfatteres Værker, men hvilken Lekture holder De mest af?
— Spisesedlen!

Fra den fine Verden.

Mel.: Der var en Gang en tapper Mand.

Min Ven, hvis Du har Lyst dertil,
saa følg mig lidt paa Vandring,
i Dag vi jo besøge vil
de „Fine", til Forandring.
Vi Ryggen vende vil i Dag
til Værksted og Maskiner,
og se paa dem, der færdes bag
de Silkefløjls Gardiner.

I Selskabssalens gyldne Glans,
Musikens Toner bruser,
og i en vild, løsagtig Dans
de Fine sig beruser.
Imellem Silke, Atlask, Fløjl
og gyldne Demants Smykker,
de glemme her for Verdens Gøgl,
den Nød, som Mængden trykker.

Dog, hermed er ej Alting sagt,
thi Du maa nemlig vide,
at tilmed kaster de Foragt
paa dem, der Nød maa lide.
Halvnøgne Kvinder her man véd
at vise al Slags Hæder,
men de foragter Nøgenhed,
som ses i slidte Klæder.

En Knejpe kalder de det Hus,
hvor Fattigmandens Tanker
adspredes ved et lille Krus,
og han faar Navn af Dranker.
Men „Restaurant" det kaldes, hvor
de Fine sig goutere
med Kaviar og Rochefort,
og de er Kavallere'.

Naar Rigmands Søn udøver Svig
og man hans Færd opdager,
saa er han dog saa hæderlig
og kaldes ej Bedrager. —
En Regnefejl det kun betød,
og straks man dækker Summen, —
men tigger Fattigmand om Brød,
saa puttes han i Brummen.

Vor ringe Stand er saa forhadt
af hver en Modejunker,
dog er vi gode nok til at
formere deres Grunker.
Men Hovmod staar for Fald, og tro
Du mig, de skal nok falde.
Vi for et Samfund kæmper jo,
med lige Ret for Alle!

Nytaarsløjer.

(Sluttet.)

Da vor Smed samt hans Lidelsesfælle Greven i Følge med de to slemme, krasbørstige Betjente, var ankomne til B... gaden, standsede hele Optoget ved et Møde med en høj, ældre Herre, hvilken Betjentene gjorde Honnør for og hvem Greven greb i Armen og tiltalte dæmpet, men meget energisk.

Følgen var, at Betjentene blev demitterede og Greven og Smeden fulgtes ad hen til det grevelige Hus.

August blev vist ind i Tjenernes Værelse; dér fik han sig en ordenlig Forfriskning.

Saa blev han kaldt op til Greven i hans Privatkabinet, og dér blev hele Nattens Fataliteter yderligere drøftet, og Resultatet blev, at Smeden fik Lov til at b.holde baade Grevens Penge og Grevens indkasserede Spillegæld og Laanet, som „gamle Simonsen" havde været saa villig til at yde, dog rigtignok paa den Betingelse, at August paatog sig Skylden for Grevens Privatvægterkommerser og at Augusts gamle Fader desaarsag mistede sin Bestilling som „Nattens Genius" i det fede Distrikt.

Saa kom vor Smed hjem til Fatter og Mutter med den Besked, at Bestillingen var spolert, men saadan en 3000 Kroner, som August lagde op paa Bordet, var dog i Stand til at dæmpe Bekymringen og bevirke, at ingen i Familien fortrød den stedfundne Begivenhed og disse her fortalte „Nytaarsløjer".

Om en Maanedstid skal Smeden August og hans Emma have Bryllup; samtidig etablerer August sig som Smedemester, og da han som Svend aldrig har produceret sig som „Skruebrækker", men altid har staaet Last og Brast med sine Kammerater, tør det haabes, at han ogsaa vil blive en god Arbejdsgiver.

Raketter.

„Avisen" skrev forleden over sine Artikler „Tomme Tønder". Bladet burde gøre den Overskrift til en staaende Rubrik, — den passer saa udmærket til hele „Avisen"s Indhold. Bladet kunde gaa endnu videre og gøre de „tomme Tønder" til et Varemærke, det kunde anbringe dem som Symboler udenfor sin Gadedør, og saa kunde det hedde saa indbydende i Abonnementsreklamerne: Kun dér, hvor de tomme Tønder staa udenfor.

Ved en Dilettantforestilling hos de smaa Konservative i Hillerød spillede Dinesen og Matzen „Mester og Lærling" til gensidig Tilfredshed. De Smaa var henrykte.

En „Seksogtreds“.

Jokumsen: Nu er det din Tur til at gi'e, Kristoffer.

Hansen: Fa'en heller! jeg ga' sidst! Men la' gaa, i Dag er der ingen Sløjberg paa Mønten! — To Snapse og et lille Glas Øl!

Jokumsen: Jeg mente for Resten kun, at Du skulde gi'e Kort.

Hansen: Ja, det er sgu for sent at komme med Ændringsforslag, naar Resolutionen er gaaet ud.

Jokumsen: Ja, men har Du skrevet under?

Hansen: Ja, Du kan bande paa, jeg har skrevet under! Tre Gange endda.

Jokumsen: Paa hvad?

Hansen: Paa Adressen naturligvis.

Jokumsen: Nej, véd Du hva', Kristoffer! Det er lumpent, at Du paa den Maade gaar hen og forskriver Dig.

Hansen: Passiar, min Engel! det er Grin det Hele! Jeg fik halvtreds Øre for hver Gang, jeg skrev under. Du kan tro, den Adresse har kostet Højre mange Penge; men det er det grinagtige ved det, at jo dyrere den har været, des mindre Værdi har den!

Jokumsen: Du kan tro, Matzen ta'er sig alligevel . . . .

Værten: To Snapse og et lille Glas Øl!

Jokumsen: Tak! . . . . et billigt Grin!

Hansen: Ja, har Du læst, hvad der staar i „Avisen“?

Jokumsen: Hvad Fa'en, Kristoffer, læser Du ogsaa „Avisen“?

Hansen: Naada! jeg hører jo til „Avisen“s Gratisabonnenter! Penge har vi nok af, siger Højre, og det er lige meget hvad det koster, men vores Avis skal Arbejderne sgu ha'e, enten de vil gi'e no'et for den eller ej! — Skaal!

Jokumsen: Hjærter er Trumf! — Nu skal Du se, Kristoffer, nu bli'er Du sat ud af Spillet ligesom Folkethinget! — Hjærter Es! Hjærter Ti! Saa mælder jeg fyrre! Her kommer først Hjærter Konge.

Hansen: Ja, saa maa jeg jo neje mig og gøre Honnør!

Jokumsen: Og her har Du Damen!

Hansen: Det er no'et for mig, som Lars Dinesen sa'e, da de ga' ham Udgangsbillet i „National“! — Det var følt saa Du var hjærtelig!

Jokumsen: Saa fik jeg tre Streger ud, og saa gi'er jeg.

Hansen: Det kan jeg li'e Dig for, Ferdinand! Hr. Vært! den Mand sa'e no'et!

Jokumsen: Du misforstaar mig bestandig i den Retning.

Hansen: Bliv bare ikke misliebig for det!

Værten: To Snapse og et lille Glas Øl?

Hansen: Saa, nu optræder han sgu ogsaa som Tankelæser! — Du har gættet rigtig!

Jokumsen: Ruder Es!

Hansen: Spar dine Ruder og la'e mig faa Klør i dine Hjærter, saa gaar det nok lidt bedre for mig.

Jokumsen: Her er Ruder Konge — kan Du nappe ham?

Hansen: Jo — og saa kan jeg mælde tyve i Hjærter. Her har Du Pigen!

Jokumsen: Ja, hende ta'er jeg — og saa er jeg færdig med fyrre. Er Du sanfri?

Hansen: Naada — jeg har syvogtredive!

Jokumsen: Saa har Du jo lige saa mange som Højres Arbejder- og Vælgerforening.

Værten: To Snapse og et lille Glas Øl!

Hansen: Tak, min Ven! Jeg kan s'gu godt li'e at komme hos Dig, Du er altid saa gæstfri — jeg mener fri for Gæster! — Skaal!

Raketter.

Ved Forsvarsbrødrenes Stiftelsesfest talte Lars Dinesen for Damerne. — Vi er vis paa, at kom det an paa Dinesen, saa fik vi snart Kvinder ind i Folkethinget!

* * *

Ved samme Lejlighed talte Fabrikant Levin for Minderne, som repræsenteredes i de gamle Officerer. — Aa, véd De hvad, Hr. Levin! De unge Officerer kan saamænd ogsaa repræsentere „Minder“, og det meget „ømme“. Sa'e De Noget, Hr. Premierløjtnant Bardenfleth?

I den konservative Forening for Helsingør og Omegn fortalte en Kapt. Rasmussen forleden, at „Folket kun daarligt havde indfriet sin Part af „Ingen Rettigheder uden Pligter“.“ Saaledes refererer i al Fald „Helsj. Av.“ — Uf, Hr. Kaptajn! Vi begriber ikke, at De vil bo blandt et saadant Folk.

„Ravnen“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Hvad der driller.

Matzen var stor som Fortolker i Provisorietiden:
„En Ridder uden Frygt og Dadel", uden Griller.

Men saa kom Resolutionen, og Matzen blev siden
vejet og funden for let, — det er det, der driller!

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

No. 7. | Söndag d. 14 Februar. | 1886.

Kærlighed paa Is.

— Kære Frøken, tillad, at jeg maa hjælpe Dem af med Deres Skøjter, De gør mig til den Lykkeligste blandt Dødelige — De sætter mig i den syvende Himmel — og — De sparer 10 Øre i Drikkepenge!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Gid de ogsaa sad paa Maanen!

Melodi af „En Tur til Maanen".

I sidste Uge fandt
„Ravnen" paa (mellem Venner),
at paa én stor Drabant
sad syv smaa, som vi kender.
Hvad om vi gav dem i
deres Ensomheds Kvide
lidt Selskab de kan lide,
og som vi helst gav fri?
Gid de Højremænd sad paa Maanen,
mange Tusend Mil herfra!
O, Højremænd, rejs op til Maanen!
Det er det, som vi vil ha'.

Du Grundlovsbrudets Fa'r
fra Germanernes Rige,
i Lovfortolkning har
Du ej fundet Din Lige.
Men Du fortryder tidt,
Du en Gang gik paa Grisen
og lavede „Avisen", —
dertil skal Appetit.
Matzen, o, gid Du sad paa Maanen,
mange Tusend Mil herfra!
O, Matzen, rejs dog op til Maanen!
Det er det, som vi vil ha'.

Du gamle Bondeven,
som Godsejerklikken
nu gaar saa godt i Spænd
og la'er Bonden i Stikken.
Du bliver altid brugt,
hvor lidt Grovt skal udrettes,
de Andre vil ej plettes,
men Du gør 'et saa smukt.
Dinesen, gid Du sad paa Maanen,
mange Tusend Mil herfra!
O, Dinesen, rejs op til Maanen!
Det er det, som vi vil ha'.

Og Du, hans ædle Bro'er,
som ham fulgte bestandig,
hvor Ærens Palme gror,
hvor hver Handling er mandig.
Du hurtigt rejse bør,
thi det er netop Tingen:
paa Maanen har de ingen
Lotterikollektør.
Andersen, skynd Dig op til Maanen,
mange Tusend Mil herfra!
N. Andersen, rejs op til Maanen!
Det er det, som vi vil ha'.

En Vildmand blev os sendt
helt derovre fra Thisted,
hvor Enfold som bekendt
altid har haft et Fristed.
Hver Gang han buldrer væk
hist i Folkethingssalen,
saa ler man højt af Talen,
— han er Dinesens Skræk.
Vilde Jagd, gid Du sad paa Maanen,
mange Tusend Mil herfra!
O, gamle Fyr, rejs op til Maanen!
Det er det, som vi vil ha'.

Du Rosenknop, som stolt
Kongens Lyngby mon smykke,
hvis i Din Haand Du holdt
vores Fædrelands Lykke,
Du vilde føre det
til Din Barndom tilbage,
til Enevældens Dage,
hvor vi en Gang har væt!
Gamle Rosen, rejs op til Maanen,
mange Tusend Mil herfra!
O, Rosen rejs dog op til Maanen!
Det er det, som vi vil ha'.

Fra Fredensborg herned
har de sendt os en mage-
løs Mand, hvis Kærlighed
til de Smaa — har en Hage.
Skønt ej lidt Middagsmad
disse Stakler kan skaffe,
han synes dog, at Kaffe
skal de heller ej ha'.
Hage, Du har Din Plads paa Maanen,
mange Tusend Mil herfra!
Johannes Hage, rejs til Maanen!
Det er det, som vi vil ha'.

Ja, Højres hele Flok,
Thomsen, Scharling og Kayser,
Gad, Dahl og Martin Kok,
snart til Maanen I rejser.
Veltalenhedens Strøm,
Brix og Frederik Hansen,
snart gaar I bag ad Dansen,
vi Jer ser som i Drøm
slutte Trop, svæve op til Maanen,
mange Tusend Mil herfra!
O, gid I Alle sad paa Maanen!
Det er det, som vi vil ha'.

En Livjægers Fataliteter.

Urtekræmmer Petersen havde iført sig sin nye Livjægeruniform og stod just foran Spejlet og frydede sig over sig selv, da Pigen raabte udenfor: „Værs' go', Petersen! her er Kaffe!"

„Tak, Tak, Trine! kom lidt ind, Trine! Hvad synes De om mig i min Mundering, Trine?"

„Nu er De uimodstaaelig, Petersen! Naar hun ser Dem i den Dragt, gi'er hun sig straks!"

„Hahaha! Tror De hun gi'er sig, Trine? Det tror jeg sgu med! Jeg har ogsaa tænkt paa at gaa derop i Dag, Trine."

„Naar De bare havde et Par andre Ben, Petersen!"

„Tal ikke om Benene, Trine! Naar De skulde gaa og skyde Skuffer ind med Deres Knæer, saa vilde De ogsaa faa Kalveben."

„Gud, hvor De er ekvivok, Petersen! Farvel, god Fornøjelse, og hils Frøken Klara!"

„Tak, Trine, Farvel, Trine! Det er en dejlig Pige!"

Petersen spændte sin Sabel ved Lænd, satte Huen paa Snur og gik hen ad Gaden.

Han følte sig alligevel lidt genert i den ny Dragt; men han strammede sig op og gik rask ned ad Gaden. Han lagde nok Mærke til, at Folk vendte sig om og saa efter ham, idet de lo. Han hørte flere nærgaaende Bemærkninger. En gammel Kone sagde ikke andet end de Ord: „Aa Herregud!" men paa en saa nederdrægtig medlidende Maade, at de fik Petersens Blod til at koge. To unge Mennesker stod og talte sammen paa Fortov't; da Petersen nærmede sig, sang den ene:

„Forsvar Dig! forsvar Dig!
Der kommer en Jæger og ta'er Dig!"

Og saadan blev det ved i det Uendelige.

Petersen marscherede nu gennem Østergade. Han standsede foran et stort Boghandlervindue. Nede i Kælderen boede en Handskemager; han havde ogsaa store Vinduer og Lyskasser. Handskemageren sad i Værelset ved Siden af Butiken og kælede for sin Jomfru. Petersen stillede sig uden for Vinduet paa Jernristen over Lyskassen. Pludselig styrter Risten ned, Petersen forsvinder i Jorden ligesom Lumpacivagabundus, der høres et klingende Spektakel af en knust Rude og Petersen styrter ned til det kurrende Par, falder paa en Puddelhund, der arrig farer op og bider ham i Benet. Jomfruen skriger, Herren farer hen imod Petersen.

„Hvad Satan skal de Narrestreger til? Kommer De fra Maskerade? Er De fuld?"

Petersen rejste sig og ømmede sig.

„De kan lægge Deres Rist ordenlig og ikke lægge Faldgruber for Folk!"

Da Jomfruen havde overvundet sin Skræk kunde hun ikke lade være at le ad den ulykkelige Livjæger, og da hendes Herre saa hen paa hende, slog han ogsaa en Latter op, der fik Vreden til at farve Petersens Kinder højrøde.

„Naa, det var jo et Uheld," sagde Handskemageren. „Jeg tænker Assurenceselskabet betaler Ruden. Saa skal De have Tak for Visiten. De kan jo se her ned en anden Gang."

„Maa jeg ikke opholde mig lidt," bad Petersen. „De ser nok, Gaden er fuld af Mennesker."

Ja, der havde allerede samlet sig et Par Hundrede Mennesker, og Mængden voksede stadig. Folk var meget nærgaaende; de satte Næsen paa Ruden og kiggede ned i Kælderen, de talte om ham: „Det var en Livjæger, der gik tilbunds!" De raabte Hurra ned til ham gennem den knuste Rude.

„Nu maa vi have sat Skodderne for inden Drengene finder paa at kaste hinanden her ned."

„Er der ikke en anden Udgang, jeg kunde liste mig ud af?" spurgte Petersen.

„Jo, over Gaarden og ned ad Gadedøren."

„Saa tror jeg, jeg vil prøve det. Farvel, og Tak fordi De tog saa pænt imod mig!"

„Ingen Aarsag!"

Petersen listede sig gennem Gadedøren. Det var allerede lykkes ham ubemærket at komme et lille Stykke, da en Gadedreng raabte: „Hejda, Peter! der er han!" Og saa blev der pebet i Fingrene, og hele Flokken fulgte efter den ulykkelige Petersen gennem Østergade, over Kongens Nytorv til Gothersgade. Flere og flere sluttede sig til, Ungdommen forrest. Det var et meget lystigt Optog. Hr. Petersens Flamme boede foran i Gothersgade. Han smuttede op i Huset, et Par Drenge var saa dristige i passende Afstand at følge ham op ad Trappen. Endelig slap han ind, han blev meget venskabelig modtaget af Frøken Klara, hendes Forældre og hendes Kusine, og de beundrede hans ny Uniform.

Udenfor stod Mængden endnu og ventede paa, at Petersen muligvis skulde komme tilbage. „Han gik op paa 1ste Sal," sagde en Dreng. Og Folk blev ved at se op ad Huset. Enhver, der kom forbi, standsede for at se, hvad der var paa Færde. Nu var der mange, der ikke vidste, hvad de saa efter. Nogle troede, det var en bortfløjen Kanariefugl, men de kunde ingen Fugl se. — „Hvad er der paa Færde?" — „Det er en Livjæger, der er faldet ned ad Vinduet!" — „Gud! slog han sig ikke ihjel?"

Frøken Klara blev opmærksom paa Spektaklet paa Gaden.

„Hvad er der dog paa Færde! Sikken en Masse Mennesker, Hr. Petersen!"

Petersen var uforsigtig nok til at se ud af Vinduet.

„Der er han! Hurra!" brølede Drengene.

„Er det Dem, de raaber Hurra for?" spurgte Klara og rødmede.

Petersen blegnede og trak sig tilbage.

„Det er virkelig ham Folk staar og ser efter," hviskede Klara til sin Kusine. „Det er da flovt! Jeg vil ikke være hjemme — lad os gaa en Tur; men lad ham ikke mærke det, ellers er han i Stand til at følge med, og det vilde da være en rædsom Skandale!"

De unge Piger var hurtig færdige og forsvandt.

„Pigebørnene er nok fløjne!" sagde Moderen en halv Time efter.

„Ah, Deres Datter er gaaet, uden at sige noget," stammede Petersen; „det er galant. Saa vil jeg ogsaa gaa!"

Nu var det begyndt at blive mørkt, der var atter roligt paa Gaden. Nu kunde Petersen gaa uden at riskere noget. Han havde aldrig været i saadan et Krigshumør som nu. Han gik ned ad Regnegade. Tre unge Mennesker lo, idet han gik forbi.

„Er det mig, De ler ad?" spurgte Petersen.

„Nej, det er af Deres Maskeradedragt!" blev der svaret.

„Min Ære fordrer, at jeg trækker min Sabel!" udbrød Petersen.

„Det skulde De ikke gøre, for saa tager vi den fra Dem."

Som et Lyn foer Sablen ud af Skeden, men i det samme var Petersen afvæbnet. En Betjent kom til fra den anden Side af Gaden, Folk begyndte at nærme sig. Petersen drejede om Hjørnet og slap uden Opsigt ned ad Grønnegade. Betjenten havde nok faaet Sablen og bragt den paa Stationen i Pilestræde; dèr vilde han gaa hen.

Medens han nu gik i Pilestræde og kiggede op ad Husene efter Politiskiltet, kom en trivelig Madame ned fra en Gadedør og sagde til ham: „Det er her oppe!"

„Saa? — er den kommen derop!" mumlede Petersen og fulgte efter Madammen; han troede han kom op i Betjentens Privatlejlighed.

„Jeg skulde bede om De vilde vente her," sagde hun og lukkede ham ind i et hyggeligt lille Værelse. Der laa en Damehat og en Maske paa Bordet, en Kaabe hang paa Væggen. „Det er vist en ny Vildmand!" tænkte Petersen, og for at faa Tiden til at gaa med noget, tog han den sorte Halvmaske paa.

I det samme traadte to unge Piger ind, iført Maskeradedragter. Petersen beholdt Masken paa.

Bogstavelig Udtydning.

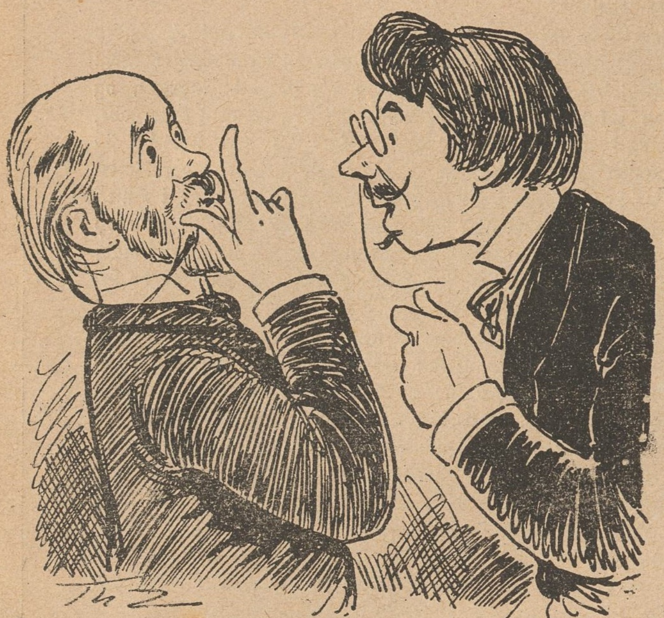

— Men saadan som den Livjæger paa Halmtorvet skabede sig, maa man jo tro, at han virkelig vilde jage sin Dyrendal i Livet paa Folk!

= Ja, — ellers var han jo ingen rigtig Livjæger!

Af Rejselivet.

Den Rejsende: Sig mig, smukke Pige, er Din Dør nu ogsaa godt laaset af om Aftenen?

Pigen: Det er den rigtignok, men naar man er dristig, kan man sprænge den.

Fra „Ravnen"s zoologiske Have.

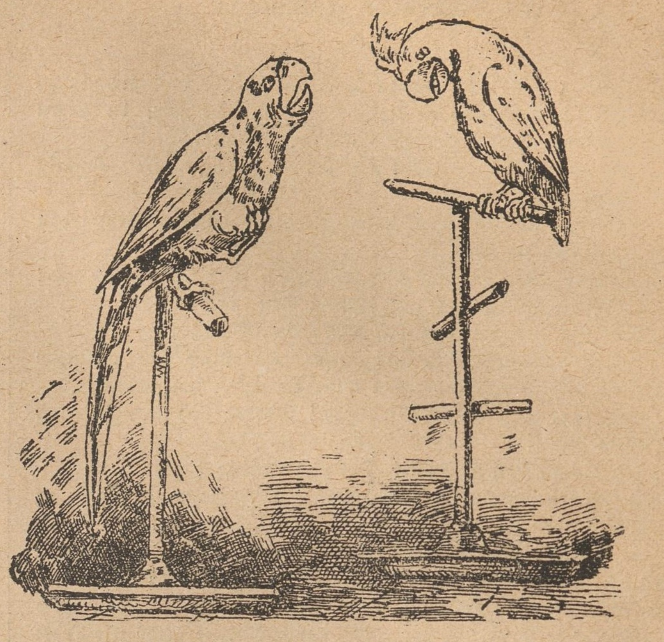

Af nye Eksemplarer nævnes: Kakadue Provisorium, lyder Navnet Matzen. Paa alle Spørgsmaal og al Tiltale svarer den ufortrødent: „Gaa til Rigsretten! Gaa til Rigsretten!"

En grøn Papegøje, en stor Sladderhank, hvorfor den almindelig kaldes „Avisen". Saa ofte den faar Øje paa en Oppositionsmand skriger den: „I Hullet! I Hullet!" Ellers skriger den i et væk: „Hjem med Rigsdagen!"

Betænkelig Pluralis.

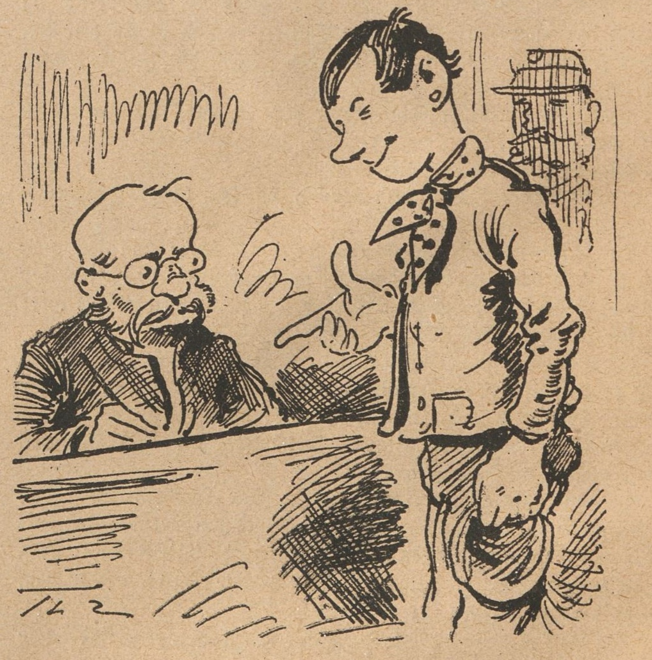

Politimesteren: Naa, Niels, har vi nu allerede igen forøvet et Indbrudstyveri?

Niels: Ja, Hr. Politimester, nu skal vi igen i Tugthuset.

Hos Bedstefader.

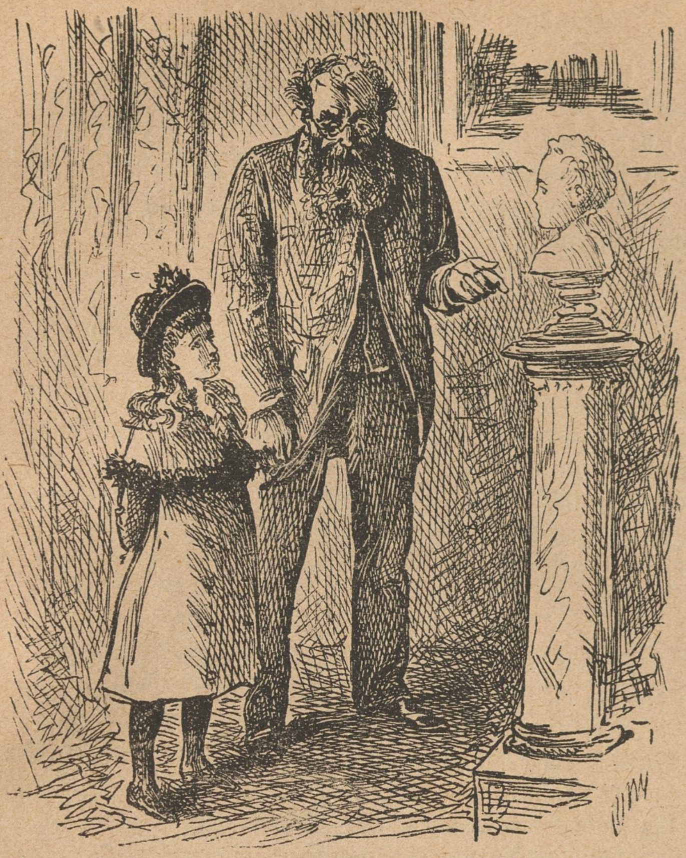

— Aa, Bedstefa'er, sikken en sød lille Dreng!
= Det var mig, da jeg var i Din Alder, lille Ellen.
— Og hvem er det nu, Bedstefa'er?

Paa Posthuset.

— Æ der itte Brev te mæi?
= Hvad hedder De?
— Hva' spør Di om ded for? — Ded maa jo staa paa Brevet, hva' je hidder, naarensti' Brevet æ te mæi.

Høg over Høg.

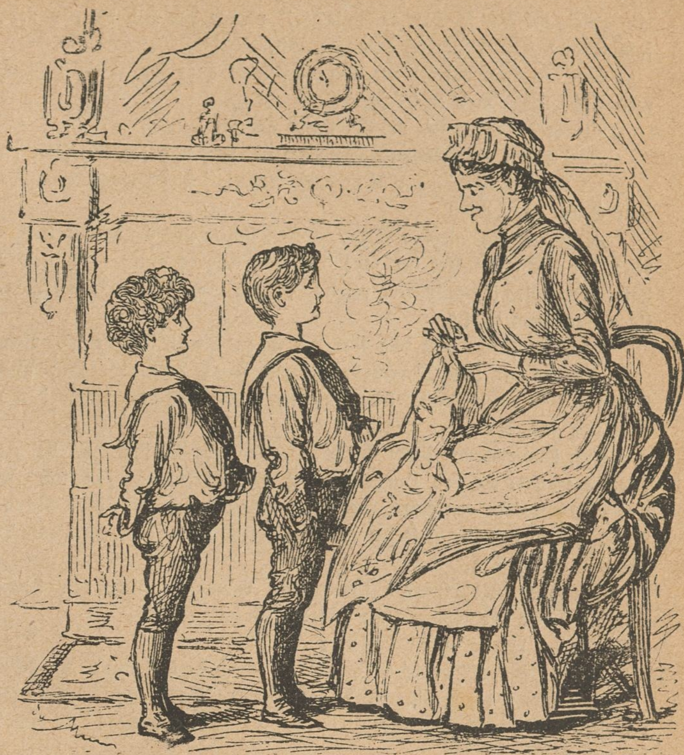

— Hvad vil Du være, naar Du bliver stor, Carl?
= Jeg vil være Rigsdagsmand, for saa kan jeg ordenlig gi'e Ministrene paa Hovedet i Folkethinget.
— Og hvad vil Du være, Emil?
= Jeg vil være Minister, og saa putter jeg alle Oppositionsmændene i Brummen!

En Højremands Betragtninger.

— Er der nu vel Rimelighed for, at jeg kan tage mig ud som Livjæger?! Jeg vilde næsten ønske, jeg var Oppositionsmand, saa kunde man maaske slippe nemt til lidt Fangekost, — vor Højrepresse paastaar jo, at den er god for Sundheden!

„Nej, vil Du se, han er Livjæger!" raabte den ene, der var klædt som Skotte. „Det var en god Ide, min Ven!"

Hun tog ham om Halsen, tog Masken af ham for at kysse ham, men fløj tilbage med et Skrig.

„Hvem er De! hvad vil De her!" udbrød hun.

„Mit Navn er Petersen! Hvad jeg vil her, véd jeg ikke selv, en gammel Kone bad mig om at komme herop; jeg troede De havde min Sabel her oppe!"

„Hun har taget fejl af Dem — hun skulde passe paa min Kæreste, der ikke har været her før! De maa endelig gaa — jeg venter ham hvert Øjeblik — han er rasende skinsyg — ser han Dem bare, slaar han Dem ihjel."

„Aa, det skulde han ikke gøre for ingen Ting!" mente Petersen.

„Der er han paa Trapperne! Skynd Dem derind!" Hun stød ham ind i sit allerhelligste lille Kammer. „Stille som en Mus! De maa ikke gaa, før vi er gaaet."

Hun havde netop faaet lukket Døren efter Livjægeren, da en Pjerrot traadte ind fra Gangen. Det var Kæresten. Han tog sin Hat af og nikkede gemytligt, idet han mimrede med sin brede Mund. I det samme væltede Petersen en Stol i Jomfruburet. Skotten udstødte et lille Skrig.

„Hvad er det?" spurgte Pjerrot og rødmede under den hvide Sminke. „Er der Nogen inde paa dit Værelse?"

„Ja — det er — en Livjæger . . .!"

„En Livjæger!" brølede Pjerrot og stormede hen imod Døren.

Den anden unge Pige, klædt som Frøken Gedehams, stillede sig i Vejen. „Stands, Hr. Pjerrot — det er min Kæreste! Vi vilde bare overraske Dem!"

„Jo, det var sgu ogsaa en Overraskelse!"

Frøken Gedehams smuttede ind og gav den ulykkelige Livjæger de fornødne Instrukser. Han maatte naturligvis for at undgaa at blive slaaet ihjel, gaa med paa Maskerade, han maatte te sig som han var Frøken Gedehams Kæreste — bare spille lidt Komedie. Petersen gik ind paa det, blev forestillet for Pjerrot — og saa tog de afsted.

* * *

„De kom tidlig hjem i Morges, Petersen," sagde Trine næste Dag. „Fik De hende saa?"

„Trine! Tal aldrig mere til mig om Klara. Hun er ikke værdig til at læne sit Hoved til mit Fløjels Bryst med de forgyldte Knapper. Nej, jeg har faaet en anden lille Pige, den yndigste lille Gedehams, der kan gaa i et Par Sko. Saa gjorde jeg dog min Lykke i Livjægeruniformen! Det er den bedste Maskeradedragt, jeg nogensinde har haft paa!"

(Fra Gaden.) — Gaa med ud og se „Indianerne" paa Taganlæget!

= Passiar! De er jo rejst for længe siden.

— Jeg mener Duerne. Der er forresten ogsaa nogle „Stænkede".

= Dem kan vi ogsaa se her nede i Ølhallen.

— Jamen, saa bliver vi vist selv „stænkede" og faar „Indianere paa Taganlæget"!

(I Caféen.) — Her staar i „Nationalen", at den belgiske Hof- og Kammersangerinde Dérivis kommer til Foraaret.

= Drivis til Foraaret — tak Skæbne!

Raketter.

En Sognefoged er af Aarhus Stiftsamt kendt „uværdig" til at beklæde en Sognefogeds Embede, fordi han 1) har raabt Hurra for Jens Busk; 2) har han deltaget i en Middag for de Dømte; 3) vil han sidde en Bøde af. — De Sognefogder, der er kede af Bestillingen, kender nu Recepten.

En Hr. Boldt har nylig i en Korrespondance til „Hamburger Nachrichten" paa en umanerlig slem Maade spillet Boldt med danske Personer og Forhold. Navnlig er det gaaet ud over Herman Bang og Herman Bing samt Operaen. Boldts Maade at skrive paa minder ikke om Gummiboldtens lette, elastiske Hop. Ligesom de grove, gammeldags Kludeboldte falder han med et „Bums" og bliver liggende. Lad ham ligge.

Det er sine Venner man skal ha'e det a', sa'e Scavenius, da Landsthingets Flertal nedsatte Bevillingen til Højskolerne trods Ministerens udtrykkelige Ønske. Matzen lagde for med flere Højskolers „fordærvelige Indflydelse paa Ungdommen". Dagen efter bjæffede „Avisen" pligtskyldigst ad Ministeren. — Det begynder at mudre i den ministerielle Gardes Geledder. Hjemsendelsen var altsaa paa en Maade „paatrængende" nødvendig.

Nu laver Magistraten snart en „Durchmarsch" med Skatteyderne. Fra 1. April melder den 40 — Rodemestre!

„Avisen"s „Kakadue" plaprer i Søndags: „Den bli'er pudset allerbedst, som pudset bli'er tilsidst!" — Er De med paa den, Hr. Matzen!

Det er drøj Kost, at søbe den Kaal, man selv har spyttet i, sa'e Carstensen, han kom hjem fra en Agitationsrejse, hvor det vel ikke ganske kunde undgaas, at „lefle for Mængden", men ved Hjælp af en Taffelakvavit glider Kaalen ned alligevel.

„So ein Ding muss ich auch haben," sa'e Abrahams, han anskaffede sig en „Provisorisk", og fik „udsolgt". — Bare Estrup maatte have samme Held!

„Politiken" omtaler flere „Ny Sovemidler", men glemmer „Dagbladet" og „Avisen".

A' Banen!

Mel.: Og køre Vatten og køre Ved.

Forleden Dag jeg gik min skæve Gang
henad de glatte Fortovsfliser;
jeg søgte Indhold til en „Ravnesang“
(for jeg gør nemlig lidt i Viser).
Det glatte Føre fængsled' Tankerne,
thi jeg staar ikke godt paa Skankerne,
jeg standsed' lidt,
da lød med ét
det bag ved mig i Kor — a' Banen!

Omringet af en munter Drengeflok,
sad jeg paa deres Glidebane
og „kogte Ærter“ — Du forstaar mig nok —
Koldblodighed er dog min Vane,
jeg rejste mig og lod de andre le,
jeg selv lo med, thi nu fik jeg Idé
til Emnet, som
jeg søgte om —
Min Sang jeg kalde vil: a' Banen!

Paa Søerne man glatvæk skøjter om,
man mødes og Partier stiftes. —
Paa „Platis“ kommer mange Damer, som
er længselsfulde for at giftes.
At falde er de stakkels Damers Skræk,
thi derved faar Tornuren let sit Knæk,
dog, lad dem blot
sig more godt
til Solens Straaler si'er: a' Banen!

Der er ved „Banen“ i Frederikshavn
en fæl Tyran mod Folk som trænger,
for Resten saa er Menne Mandens Navn,
han Folk med Skældsord overdænger,
og jager dem a' Banen, som vil se,
om der er Arbejd' ved at kaste Sne.
Hr. Menne maa
dog huske paa,
at selv han komme kan a' Banen!

Paa Gl. Carlsberg sidder „Sønnens Fa'er“,
den gamle Jacobsen, paa Tronen,
og nyder Livet ved sit Mæskekar,
og kæmper mod Oppositionen.
Var alle Demokrater li'esom jeg,
saa viste vi hans Bajer Vintervej.
Venner, i Fald
I vil, saa skal
alt Gl. Carlsberg Øl — a' Banen!

Snart nærmer sig den kære blide Vaar,
da Alt faar Liv og friske Kræfter,
kun Frihedstræet goldt og vissent staar,
skal det ej trives mer' herefter?
Skal det ej mere blive grønt og smukt,
skal aldrig mer' vi nyde af dets Frugt?
Vist skal vi saa,
men først saa maa
det frihedsfjendske Kryb a' Banen!

Frederik Hansensk Journalistik.

I Anledning af Bings og Witzansky's Løsladelse skriver „Avisen“ bl. a.:

— — „Hr. Bing har Intet tilstaaet; han kan Intet erindre. Det kunde naturligvis ikke falde os ind at ville paastaa imod hans Benægtelse, at han har gjort sig skyldig i Mened. Vi afvente i saa Henseende Dommen.“ — Dette er særdeles fornuftigt gjort af „Avisen“. Men hvor kan lille Frederik bilde sig ind, at det interesserer Nogen at vide, „hvad der ikke kan falde ham ind“? Naar t. Eks. en Dreng paa Gaden siger: „Det kan naturligvis ikke falde mig ind at ville kaste Snavs paa den Mand!“, saa er dertil ikke andet at sige, end: Det gør Du ogsaa bedst i at lade være. Men man tør ikke bande paa, at det just er Lysten, der fattes Drengen, og man tænker: Det er ikke nogen rigtig rar Dreng, den Dreng.

(Spare-Iver.) — Se her, min Pige, der har Du 5 Kroner i Fødselsdagspresent, men paa den Betingelse, at Du straks sætter Dem i „Bikuben“.

= Tak, Onkel! men saa vil jeg hellere sætte dem i „Sparekassen“ — som de netop nu spiller i „Nationaltheatret“!

— Hedder Iders Lærer ikke Vibe?

= Jo, men vi kalder ham Nattergal, fordi han altid slaar!

„Ravnen“

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22,** og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

„Desse Vej med Sølvtøjet!"

Provisorisk Panteleg.

Frit efter Hostrups »Genboerne«.

Byfogeden: Her i vor Leg skal Den gi'e Pant,
som ikke rigtig har forstaaet 'en.
Bonden: Saa bli'er han gnaven, ikke sandt?
Og saa kommer der Knuder paa Traaden!
Byfogeden: Men da vi inte kær' vos om dem,
køre vi vore Panter hjem.

Fuldmægtigen: Byfo'den taler ganske sandt,
saadan vi Ende faar paa Legen.
Byfogeden: Lad os da lystig tage Pant,
som der var Ingenting i Vejen!
Begge: Saa er os den Plasér et Pant
paa, at Humøret ikke svandt.
Kor af Gendarmer: Saa er os den Plasér o. s. v.

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

Nº 8 | **Söndag d. 21 Februar** | **1886.**

I Pensionatet.

— Sig mig en Gang, Fru Krabbe, er De i Ligbrændingsselskabet?
— Nej, hvorfor?
— For jeg synes, De i den senere Tid har faaet en betænkelig Tilbøjelighed til at brænde Ligene af deres Kyllinger.

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Kaffesladder.

Md. Skade: Ja, jeg gi'er et lille Løb op til Dem, min Kære, skønt vi staar lige midt i Vaskeballen derhjemme, men jeg har jo begribeligvis Vaskekone til det Groveste, kan De nok indse, De maa ikke tro, at jeg er af den Slags, der byder en stakkels Kone halvtreds Øre om Dagen og sveden Vælling og brændte Frikadeller, som de jo gør mange Steder, hvor det skal gaa fint til, ja, jeg véd saamænd et Sted, hvor de aldrig gi'er Vaskekonen andet end Sildesalat, bare fordi de véd, at det kan hun ikke li'e, og saa sparer de jo deres Mad med det samme, men det er dog ligegodt en sjofel Maade at behandle Folk paa, som skal tage alle deres Ubehageligheder og det ene med det andet for gode Vare bare for at tjene lumpne halvtreds Øre en hel Dag, og saa være glad til for de Smuler, „Herskabet" vil unde hende. „Politiken" skrev for Resten meget pænt forleden Dag om de Smuler, de fattige Koner kan gaa og samle op ved Losningen af Kulskibene, og det kunde jo dog være en lille Hjælp for de Stakler, i denne Vintertid at kunne samle sig lidt Brændsel til at varme deres fattige Hjem op med, men det værste er, — hvad Forfatteren nok ikke véd, — at de fleste af de fattige Koner ikke selv tør brænde de Smuler Kul, de kan samle, men maa sælge dem til Smaahandlende, for at faa Brød til sig og deres Børn. Ja, „Avisen" maa gerne mælde mig for „ophidsende" Tale, hvis den har Lyst, men det skal i al Fald ikke kunne beskylde mig for at „forvandske Kendsgerninger", for hvad Madam Skade siger, det er lige saa bestemt som om det var thinglæst, skal jeg sige Dem, og jeg er vis paa, at skulde Frederik Hansen hver Dag staa og slide i Vaskeballen og vaske Højres skidne Linned for halvtreds Øre om Dagen og muggen Sildesalat, saa blev han vist snart ked af Bestillingen og glemte at raabe Hurra for Provisorierne, som vi nu har faaet et nyt Eksemplar af, for at Bladene kan have noget at skændes om, tænker jeg, for nu er Rigsdagen jo lukket indtil videre, formodenlig fordi Estrup ikke kan li'e, at det skal komme ud mellem Folk, at Rigsdagen og Ministeriet lever saa daarligt sammen, og det er jo paa en Maade meget pænt af Estrup, at han holder paa Husfreden og bevarer Skinnet, for i den Retning er Rigsdagen og Ministeriet jo lige som et Ægtepar, der ikke kan leve sammen, „paa Grund af Uoverensstemmelse i Karakteren", som der staar i Separationsansøgningerne, og det gaar her, som saa ofte, at den ene Part vil nok skilles, men den anden vil ikke, Folkethinget vil hellere end gerne af med Ministeriet, der gi'er den stridige Ægtemands Rolle og ikke vil skilles fra sin „kære Kone" for Alt i Verden. Nu har han sendt Konen hjem til hendes Forældre: Vælgerne, men selv fører han provisorisk Husholdning, og det var nok egenlig derfor, at vi igen fik et nyt Provisorium, for Jomfru Matzen, der gaar med i Husholdningen, kan kun lave Mad efter en provisorisk Kogebog, og det raffinerede Fruentimmer er ikke i sit Es eller Z naar hun ikke kan skændes med Folk om Madlavningen som er hendes Kæphest, og havde vi skullet vedblive at leve efter Spisesedlen i den kongelige Resolution, saa var Jomfru Matzen bleven arbejdsløs, for den kunde der ikke diskuteres om, men nu er hun ovenpaa igen, for nu staar den igen paa politisk Fangekost i seks Maaneder og lidt til, og det er Mad for Mons — Jomfru Matzen mener jeg. Men nu havde jeg jo nær glemt at fortælle Dem, min kære Madam Stork, at jeg og Skade var i Kasino forleden Aften og saa Fastelavnsgildet, og Theaterbanditerne og Barn i Kirke, som jeg synes bedst om, maaske fordi jeg altid har sværmet for at komme til Barnestads, og det kan nok være, at der blev gjort Stads af det Barn, som Helsengren var Fa'r til, men Moderen saa man ikke noget til, hvad jeg synes var underligt, for hun kunde da gerne komme ind og hilse paa Folk, men De kan tænke Dem til, at hun var usynlig baade da Barnet blev borte og da Aagaard havde været ude paa Kristianshavn og hentet det hos Fru Schwartz Nielsen, hos hvem det havde været i Pleje, og han kom svingende med det ligesom et Kammisbrød og gav det til Fru Larsen, som var Enke og maatte forlove sig med Aagaard, for at Helsengren kunde faa sit Barn igen. Og Sofus Neumann fortalte først en gruelig Redelighed om en Fuglerede og en Læredreng og hans Madmo'er som vist var en Stikpille til Frederik Hansen og Matzen, og senere var Neumann ogsaa med til Barnestadsen og holdt en dejlig Tale til Soldaterne ude i Kastellet, og ved den Lejlighed bemærkede han med et grulig satyrisk Smil, at han var vant til at tale for Vaabenbrødrene, hvad der bragte mig paa den Tro, at Neumann vist i Grunden slet ikke er Højremand lige saa lidt som Fru Schwartz Nielsen, jeg mener, de kender hverken Højre eller Venstre ligesom Rekruterne, men spiller bare Komedie med det Hele, som jo er deres Næringsvej, og derfor er det egenlig Synd, at „Politiken" gav dem og Aagaard og Pio og Wiehe — — Gottschalksen véd jo fra Livjægerne, at „Retningen er til Højre"! — paa Hovedet, fordi de havde assisteret ved Højres Forestilling til Fordel for de Arbejdsløse, for Herregud, skal vi nu ogsaa ha'e økonomisk Krig paa Komedien, saa bliver det da til det bare Tragedie altsammen,

og hele Fornøjelsen gaar i Vasken — — men Jøsses! Jeg skal jo hjem og lave Øllebrød og Labskovs til Skade og min Vaskerkone. Farvel Kære og Tak for Kaffe!

Raketter.

En Bager i Horsens har begyndt at bage Rugbrød, anvendelig som Kreaturfoder. — Meget praktisk, hvis Oppositionens Heste og Køer i en nær Fremtid ogsaa skal „paa Fangekost".

En fattig Skomager, der dog har Raad til at være Højremand, anmoder i „Avisen" bedre stillede Meningsfæller om at overlade ham lidt Reparationsarbejde. — Men kan det nu egenlig siges, at de af Skomagerens Meningsfæller, der ingen Saaler har i Støvlerne — og det er jo dem, han henvender sig til! — er „bedre stillet" end han?

Børnene skal have Legetøj. Voksne Damer i Kolding har lovet de smaa Konservative et Flag.

„Avisen" noterer samvittighedsfuldt, at „Politiken"s ansvarhavende Redaktør faar en ugenlig Løn af 20 Kr. under ordinære Forhold og 25 Kr., naar han sidder i Brummen. — Uf, hvor Frederiks Tænder løber i Vand!

Fy Dig an, saa sort Du est! sa'e „Avisen"s Hansen til „Politiken"s Madsen.

Mennesket er den ypperste Skabning, hedder det. Kun Skade, at Menneskene selv har opfundet denne skønne Sætning, der i en betænkelig Grad lugter af Selvros.

Et Kors eller en Stjærne paa Brystet kan forandre et Menneske i den Grad, at han ikke mere kender sine bedste Venner.

(Fra Gaden.) — Hva' er den a', Petersen, er Du ikke Livjæger mere?
— Jo—o, men i Søndags fik vi den Besked, at Uniformen ikke er til at lege med, og udenfor Øvelserne har vi ikke „Tilladelse til at bære samme".
— Puh! Hva' er der saa ved at være Livjæger!

En stor Samtidig.

(Frit efter Hauch.)

Hr. Estrup har en Ven;
Før han af Højre vraget blev og Intet fandt at gøre,
Men nu han ved at føre
Med Snildhed Fred'riks Pen.
Som Cerberus han ligger foran Videnskabens Hal,
Og den, hvoraf han knurrer, staar som Embedsmand for Fald.

Derauþen fra han kom
Med Ho'edet fuld af Skumleri, stiv i Jurisprudens'en,
Han vælted' over Grænsen
Med Reaktionens Flom;
Nu er det ham, som raader for Landets Politik,
Skønt Landets Børn med Glæde saa, at han til Tyskland gik.

Han er et stort Geni,
Hvad Dinesen ej magted' han ganske let forsvarer
Og grønne Ynglingskarer
Udgøre hans Parti.
Han gaar ej frem med Lempe, og Fred'rik tidt faar Ris,
Naar ikke han forstaar at skælde ud i sin Avis.

Hvad der var Lov en Gang,
Og det, hvorfor selv Højrefolk i Aarevis har kæmpet,
Fik han med Lethed lempet
Efter Jukerslængets Trang.
Han er en rædsom Jesuit, det kan vort Landsthing li'e,
Man blæser jo ad Loven, blot man gavner sit Parti!

Og hans Fortolkningskunst
Er noget af det stiveste, man end har set herhjemme,
— Selv Bismarck maa sig græmme —
Og den vandt ham Estrups Gunst.
Men kommer hans Fortolkning med ham selv i Kollision,
Fortolker han sig selv med uhyre Præcision.

Han kan bevise dem
At den brutale Magt det samme er som Retten,
At 6 og 6 er tretten,
Og 2 og 2 er fem,
At Venstremænd er Æsler og Socialister raa,
Og han har sagt den Løgn saa tidt, at selv han tror derpaa.

Ja, han er Højres Mand!
Den herlige Fortolkningskunst ham lader ej i Stikken;
Ved Hjælp af Politiken
Han dem bevise kan
At den der skal regere, bør bare Folket flaa,
Og hver Provisorist han tror min Salighed derpaa.

Ved Afrejsen.

— Mo'er, er det vores Tog?
= Nej, min Dreng.
— Hvis Tog er det da?

Færdig.

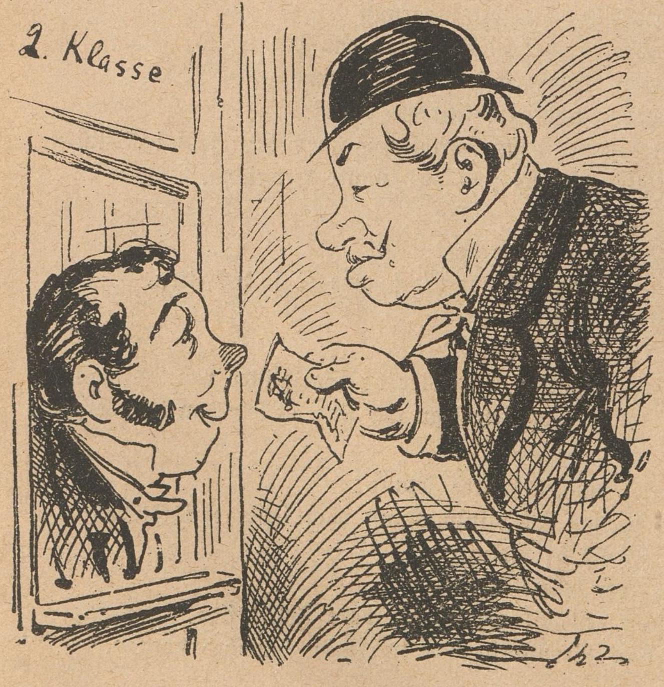

— Koster en Billet til en ganske lille Hund saa meget?!
= Ja, til Hunde har vi ingen Børnebilletter!

Hvorledes „Avisen"s „Peter Københavner"

griber „Social-Demokraten"s „giftige Pil" i Flugten.

Misforstaaelser.

— Onkel skulde en Gang imellem tage et varmt Bad.
= Varm Mad?! — Nej, min Pige, det hjælper ikke for Gigt.
— Nej, jeg sagde varmt Bad — det anbefaler alle dygtige Læger.
= Livjæger?! Nej, Gu' vil jeg ikke spille Komedie paa mine gamle Dage.
— Onkel misforstaar mig. Jeg mener, at varme Bade er gode mod Rheumatisme.
= Vrøvlesidse?! Det har jeg aldrig sagt om Dig.
— Men Onkel, Du forstaar jo ikke en Stavelse!
= Min Begravelse?! Er det den, Du længes efter? Aa — de Fruentimmer!

Paa Strandvejen.

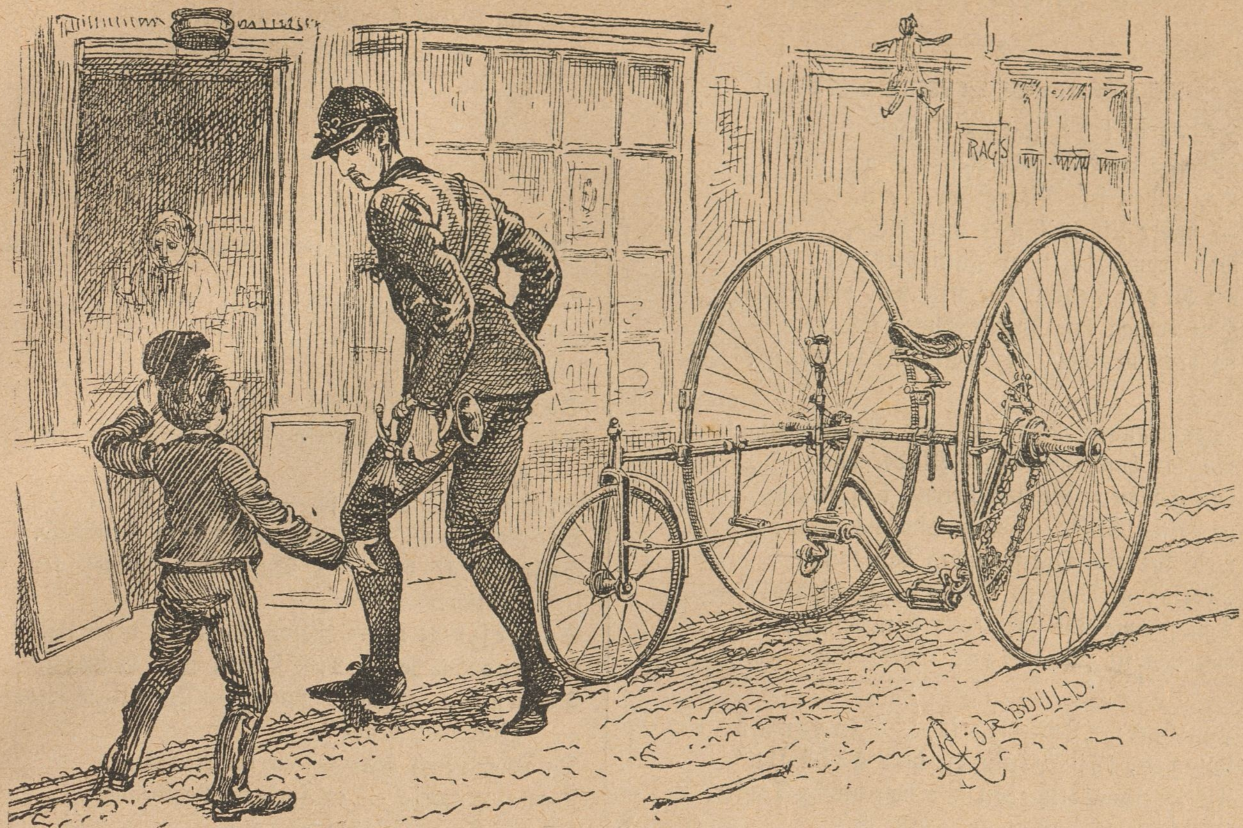

-- Skal jeg holde Deres Hest, go'e Herre? Den kunde let blive bange for Dampsporvognen!

Af Erfaring —.

— Sig mig, Bertha, vil Du gerne have, at Storken igen skal bringe Dig en lille Broder?

— Aa, — Du maa hellere lade være at spørge mig; jeg véd jo, hvorledes det gaar! Om ogsaa jeg siger Nej, — saa lader Du alligevel Storken komme igen!

Ved et Højregilde.

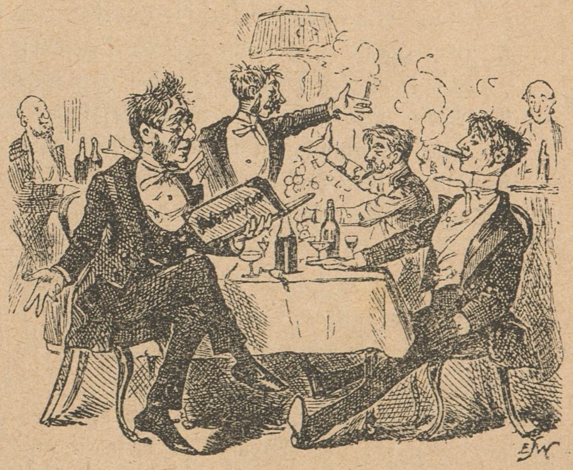

— Den er forbandet tynd, den Medlemsprotokol!

— Ja, hva' Fa'en skal man gøre! Vi gør sgu da Kunster nok for Arbejderne, men lige meget hjælper det; — de tror os ikke.

— Oprigtigt talt, det holder jeg med dem i. Vi faar dem aldrig mere til at gaa i Tøjet. Men, hvordan staar det med Kassen?

— Taaleligt, men det er ogsaa vor eneste Trøst.

— Ja, var det ikke for Møntens Skyld, skulde Fanden være Højremand!

Fra St. Jakobs Præstebolig.

Mel.: Erindrer De, det var i Kongens Have.

I Dag vi i St. Jakobs Præstebolig
vil gøre en Visit hos Pastor Krag.
Han inden fire Vægge sidder rolig
og nyder Livets Goder med Behag.
Han regner ud, naar Fattigmand erholder
én Krone daglig, har han nok, det Skrog.
Han derpaa sine Præstehænder folder
og drømmer om „den fæle Skattebog".

Hver Søndag møder han paa Prækestolen,
saa har han taget andre Klæder paa;
han gemmer „Regnemesteren" bag Kjolen,
og løfter Blikket op mod Himlens Blaa;
mod Verdens Overflødighed han taler:
„Forsag al Verdens Glans og Herlighed!" —
Paa samme Tid som dette han befaler,
han paa sit „Kors" med Glæde skuer ned.

Han siger: „Lad mig se, I ikke sanker
i Lader, thi hver Dag har nok i sit."
Til Hverdagsbrug han har dog andre Tanker,
thi saa fortæller han os ganske frit,
at naar en Svend paa sytten Aar vil samle
det, som han over Kronen faar i Løn,
saa vil han, naar han regnes til de Gamle,
ha'e samlet sig en Sum, der kaldes køn.

Saa byder han os Kærlighed til Næsten,
men kan det kaldes Kærlighed, i Fald
til Hverdagsbrug vi sagde li'esom Præsten:
„Hvor lidt Du har, tilfreds Du være skal.
En Mand med otte Børn maa ikke klage,
kan blot i Dagløn han to Kroner faa.
Han deraf leve skal og saa opdrage
i Tugt og Ære sine otte Smaa!

„Det er ej godt, at Manden er alene!"
saa skal der nok et Sted i Skriften staa.
Men hvor kan saa „St. Jakobs" Præst da mene,
at Fattigmand sig nødig gifte maa?
Maaske han mener, det kun er de Rige,
for hvem det kære Bryllup er bestemt.
Men husk: „For Herren er vi Alle lige",
det havde Hr. Pastoren nær forglemt!

Farvel, Hr. Krag! — dog, før vi Afsked tager,
har vi en Bøn; — maaske den er omsonst.
Dog, ta'er De atter fat paa vore Sager,
vær varsom da med Deres Regnekunst.
I Fald De kun har lært at lægge sammen,
kan Deres Kapellan godt trække fra;
men nu vil vi dog heller sige Amen!
og for i Dag De tusind Tak skal ha!

Uddrag af „Ravnens" provisoriske Drømmebog.

(Sluttet.)

Sabel at se — en gal Livjæger.
Sko at børste — konservative Redaktører besøger Godsejerne.
Skade, Madam, at se — Kaffesladder.
Storken at se — en ny Prins eller Prinsesse.
Sølvtøj at have — Du bliver pantet for nægtede Skatter.
Spøgelse at se — Jakob Davidsen viser sig.
Sovende at se — Magistraten faar Hastværk.
Taganlæg at være paa — Du bliver revet ned i „Nationaltidende".
Trommer at høre — en ny Reklame.
Tyve at fange — en sjælden Begivenhed.
Tyr at se — Matzen at høre.
Tønder at se tomme — Du finder „Avisen" udenfor Din Dør.
Ugle at høre tude — Ploug synger loyale Viser.
Uhyre at se i Søen — Thingvallahistorien faar et „Nachspiel", som maaske kan blive Maskinmesteren artigt nok.
Vaaben at bære — forbudt.
Vaad at være — Ette snakker om Arbejdervenlighed.
Vand at gaa i — Du venter paa Højres Løfter om Arbejde.
Viser for Estrup at kvæde — Provisoriebrød at æde.
Veksler at skrive — Brokskade at faa.
Væggetøj at se — ny Indkvartering af Gendarmer at faa.
Venlig Mand at tale med — Du faar Besøg af Rudolf Petersen.
Edderkop at se — ny Arbejdsgiver at faa.
Ænder at se — Estrup gaar af og Matzen bliver Minister.
Øjne blaa at faa — Du indbydes til Højres Grundlovsfest.
Ørn at se flyve — Udenrigsministeren nedkommer med en ny Traktat.
Øl (Gl. Carlsberg) at drikke — Dumheder at begaa.
Østers at se — Ette forklarer, at politisk Agitation mod Socialdemokrater ikke er politisk Agitation.

Det ny Kompagni.

Jeg har altid sværmet for det Militære. Ikke saa snart var der Tale om at lave Gendarmer og Livjægere, før jeg sa'e til mig selv: Den Krigssti maa Du ind paa! Men da jeg saa mærked', hvor mærkelige Folk vàr, at de skældte Gendarmerne ud og gjorde Grin med Livjægerne, og da jeg hverken holder af at lægge mig ud med Folk eller være til Grin, saa tænkte jeg, det er bedst at vente, der kommer nok et nyt Kompagni. Og det slog ogsaa til. Det varede ikke længe, før der blev søgt Menige til et nyt Skopudserkompagni, jeg meldte mig hos Chefen og blev optaget.

Jeg fik altsaa min Mundering og mine Rekvisiter udleveret og blev stillet paa Vagt ved Siden af et af de Skilderhuse, man kalder for „Magistratens Mavebælter", fordi naar Folk gaar der ind og gemmer sig, kan de forbigaaende Damer ikke se andet end Benene og Hovedet.

Det var alligevel en drøj Post. Jeg stod dér ligesom Barnet ved Vuggen, og der gik hele Timer, hvor jeg ikke havde andet at pudse end min Næse, og kom der saa endelig en pæn Mand, som havde traadt i et uartigt Ord og lagde sit Bagben op paa min Skammel, saa samlede Folk sig om os ligesom Hundestejler om en Bid Brød. Drengene kan man jo nok jage væk, skønt de er de værste til til at svare. Saaledes havde jeg forleden den Fornøjelse at børste Langballe, saa kommer der en Malerdreng med en Potte paa Hovedet og stiller sig op ved Siden af mig og siger: „Det er rigtig, vil Du bare børste ham — det har han godt a'!"

„Hvad gloer Du paa, Malerklat!" siger jeg.

Men Drengen skærer Ansigt og svarer: „Du kan selv glo, din gloende Istap!"

Københavnerne er nogle mærkelige Mennesker, de er næsten lige saa mærkelige som „Arbejderforeningen af 1860"s Mærkedage. De skal staa stille og se paa al Ting, og derfor generer Folk sig for at lade sig pudse paa Gaden, og saa maa en anden Stakkel gaa med Hænderne i Lommen og trippe op og ned, for at det ikke skal gaa En som stakkels Hanne, der frøs fast til Volden.

Der kommer nu ogsaa mange som gerne vil vise sig. Saaledes kom der forleden Dag en lille ung Tyksak stejlende og rakte Poten frem. Jeg troede først, det var en Kreaturfører, der havde vundet en stor Gevinst i Lotteriet, men da han trak sit duftende Lommetørklæde op af Lommen, kunde jeg nok lugte, han ikke var fra Kvægtorvet.

„Det er nogle hensigtsmæssige Bluser De har," sagde han. „Saadanne Bluser skulde alle Arbejdere gaa med, i Stedet for at pynte sig som fine Folk; Arbejderen stikker dog igennem, selv om han er i Diplomatfrakke."

Da man aldrig siger sine Kunder imod, gav jeg Manden Ret.

Da jeg var i Færd med at sværte hans anden Støvle, sagde han:

„Nu fusker De egenlig mig i Haandværket; det hører nemlig ogsaa til min Bestilling at sværte."

„Saa — Herren er maaske noget ved Staldvæsenet."

„Hvàd!" udbrød han forundret, „kender De mig ikke?"

„Nej!"

„Jeg er jo Hansen!"

„Johansen?"

„Nej, Hansen — Frederik!"

„Aa — det er Dem der sidder der oppe i Buret paa Østergade!"

Han ledte i sin Portemonnæ, fandt en Tiøre, som han gav mig, idet han sagde:

„Nu er jeg s'gu blank!"

Og saa gik han.

Jeg er alligevel bange for, at det ny Kompagni aldrig bliver noget gammelt Kompagni, naar vi ikke finder paa en eller anden Krigslist til at erobre Københavnerne, og i den Retning har jeg udtænkt en Felttogsplan, som jeg vil give til Chefen for Skopudserkompagniet. Københavnerne skal vænnes til at se os pudse paa Gaden, ellers generer de de Folk, der er lidt generøse og generte af sig, og der er mange, der kunde trænge til at blive børstede. Vi maa derfor leje et Par Hundrede fine Dagdrivere til at lade sig børste, det vil vænne Københavnerne til, og saa skal De se, der kommer Liv i Kompagniet!

(**Paa Østergade**, udenfor Nr. 32.) — Bums, Kakkelovn! Nu falder Skorstenen!

= Nej Du, den gaar s'gu paa en „Vildmand"!

Du maa aldrig vente, at Din Hurtighed bliver rost af den, Du har besejret i et Væddeløb.

Beskæftigelse er en Mellemting mellem Arbejde og Driveri.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, og i Lille Regnegade 6, Stuer tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Nu gaar den godt Igen!

Nu Rigsdagsmændene er hjemme,
væk er den fæle Opposition,
nu vil alt Kiv og Kval vi glemme,
glæde os ved hver Resolution.

Grundloven er i gode Hænder;
den er sgu god — naar den bliver gemt!
Pokker sørge for, hvor det ender, —
vi har det saa roligt og bekvemt!

Udgiver og Redaktør: R. Andersen

№ 9. | Söndag d. 28 Februar. | 1886.

Paa Prøven.

Direktøren: Hva' sa'e jeg Dem i Gaar, Hansen? Jeg sa'e: Nu kan De prøve paa, endnu en Gang at komme for sent til Prøven!
Skuespilleren: Ja, — det er jo netop det, jeg prøver paa!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Det er Løgn det Hele!

Mel.: Lad dadle Kvinderne, hvo vil.

Der lyves groot paa denne Jord,
og Hvidt bli'er Sort som ved Forvandling;
der lyves ikke blot i Ord,
men ogsaa tykt i Skrift og Handling.
Saa tidt er Overfladen smuk,
skønt raadne er de indre Dele.
Ja, jeg maa tilstaa med et Suk,
at det er Løgn det Hele!

Man tror, man har en trofast Ven,
naar man blot har lidt Mønt paa Lommen;
men gaa som Fattig til ham hen,
saa er Du til den Gale kommen!
Saa længe det blot gælder Snak,
saa er de altid saa fidele,
men kniber det, de si'er: „Nej, Tak!"
For det er Løgn det Hele!

Saa mangen stor og rig Grossér
gaar fløjten i de sløje Tider.
Krediten svinder mer og mer,
men Fyren rask paa Veksler rider.
Og mange Tosseho'der tror,
hans Pengesager er reele;
men De kan tro mig paa mit Ord,
at det er Løgn det Hele!

Paa Gaden gaar en Dame fin
med hvælvet Barm og høj Tournure,
og klædt i Fløjl og Hermelin
— de nye Moder er saa dyre. —
Hun viser en Figur saa flot,
saa rund og trind i alle Dele;
men Vatfabriken véd sgu godt,
at det er Løgn det Hele!

En Præst med Krave og Kalot
paa Prækestolen sig befinder;
dér snakker han saa sødt og godt,
saa Sveden driver ad hans Kinder.
Men gaa saa blot til ham og spør',
om han sit Mammon ud vil dele,
saa vil Du altid faa at hør',
at det er Løgn det Hele!

Der er saa mange Højremænd,
som kælne Blik til Smaafolk sender;
de gaar med Arbejdsmænd i Spænd
og spiller deres „sande Venner".
Men Sagen er, de Godtfolk vil
kun deres egen Kage mele;
det er sgu blot Komedjespil,
ja, lutter Løgn det Hele!

Spytslikkeriet er en Last,
som udbredt er i alle Klasser;
det Hykleri det hænger fast
saavel i Hytter som Paladser.
De smigrer „Herren" overalt,
mens til en bedre Plads de skele;
de roser selv den største Pjalt,
men det er Løgn det Hele!

I Politik har Løgnen Vægt;
dér lyver man af gammel Vane.
Se „Frihed, Fremskridt" nok saa frækt
har Højre skrevet paa sin Fane.
Men det har ikke megen Værd,
naar de vor Grundlov sønderdele;
det fremgaar klart af deres Færd,
at det er Løgn det Hele!

Raketter.

„Politiken" trak forleden i Præstekjolen og viede uden videre en Frøken Ravnkilde til Godsejer Peter Scavenius, men Dagen efter var Bladet haardhjærtet nok til at skille Parret ad igen, — desformedelst Bryllupshistorien ikke var øst af nogen paalidelig Kilde.

Peer Gynts Benefice var kun tyndt besøgt, — en ubehagelig Omstændighed, der hænder oftere end ønskeligt for vedkommende Skuespillere og Skuespillerinder. Vil en Beneficiant eller Beneficiantinde fremtidig skaffe sig godt Besøg, maa der vist gribes til den Udvej, at annoncere Forestillingen som en almindelig Hverdagsaften, saa kommer Publikum nok. — Tingen er maaske den, at Publikum tror, at til Beneficer er der altid fuldt Hus, og saa bliver Resultatet, at der slet Ingen kommer. Altsaa, Publikum maa først Dagen efter erfare, at det har været til Benefice.

I „Avisen"s Referat af Mødet i Mandags Aftes for at modarbejde Udskænkning af berusende Drikke Lørdag Aften fra Kl. 6 og hele Søndagen læses: „Pastor Dalhoff anbefalede varmt Adressen. Hans Erfaringer som Præst ved Bidstrup og Diakonissestiftelsen havde gjort ham til en Fjende af Drikfældigheden." — Antaget, at Referatet er korrekt, haaber vi dog, at Præsten ikke har ment, at Diakonisserne — — —.

Kærlighed paa Skøjter.

Hvor var hun nydelig, naar hun som en Pil foer hen ad Skøjtebanen! Der løb mange Herrer efter hende — det gjorde jeg selv —, men ingen vovede at tiltale hende, jeg heller ikke, men jeg var lige ved at blive vanvittig af Kærlighed. Saa sagde jeg til mig selv: Ved alle Guder! hun skal blive min, hvis ikke — — — Mere sagde jeg ikke til mig selv, da jeg i Øjeblikket ikke vidste, hvad jeg vilde, hvis jeg ikke fik hende.

Da hun hen ad Aften skulde til at spænde sine Skøjter af, kastede jeg mig pludselig paa Knæ for hende saa Isen knagede. „Aa, maa jeg?" bad jeg. Hun lo bare. Jeg spændte hendes Skøjter af og puttede dem i mine Frakkelommer, en i hver. Saa tog jeg mine egne Skøjter af. Hun rejste sig og saa spørgende paa mig.

„Maa jeg ikke faa mine Skøjter?" spurgte hun.

„Jeg skal nok bære dem — med Deres Tilladelse."

„Nej — det giver jeg Dem virkelig ikke Lov til."

„Saa klarer jeg mig uden Lov — det er moderne."

Nu lo hun igen. Det var paa den Maade, jeg skulde tage hende, bare vise, at jeg vilde hvad jeg vilde.

Hun begyndte at gaa.

„Maa jeg følge med ned ad Vejen?"

„Om jeg sagde nej?"

„Saa gør jeg det alligevel — det vil sige, jeg bliver ved at gaa og tale med Dem om, hvorfor jeg ikke maa, til vi naar Deres Hus, og saa siger jeg: Ja, ja! naar jeg ikke maa, saa lader jeg være."

Hun lo igen — hun lo for Resten hele Tiden. Jeg var ogsaa — naar jeg selv skal sige det — i al min Paatrængenhed meget elskværdig.

„De er driftig!" sagde hun.

„Ja, jeg gaar selv og undrer mig derover."

Nu var vi allerede kommen et godt Stykke hen ad Vejen.

„Er De ikke stolt af alle de Tilbedere, De har blandt Skøjteløberne?" spurgte jeg hende.

„Nej, jeg er ikke stolt af saa lidt."

„Lidt? — Nej, der er mange, der gaar med gennemstukne Hjærter for Deres Skyld — og det rører Dem ikke?"

„Nej, det vilde kede mig, om bare én af disse Herrer med gennemborede Hjærter talte til mig om deres Smærter."

„Det siger De bare for at lukke Munden paa mig."

„Har De ogsaa Hjærteondt?" spurgte hun og lo højere end tidligere.

„Kan De ikke se det paa mig?"

„Nej, her er saa mørkt — vent til vi kommer hen til Lygten. — — Jo, De ser ikke ud til at kunne leve Ugen ud. — Nu er jeg hjemme. Maa jeg saa faa mine Skøjter."

„Jeg skal tage dem med ud paa Isen i Morgen."

„Saa kommer jeg ikke derud."

„Er det bestemt?"

„Ja!"

„Saa kommer jeg her og henter Dem i Morgen. Hvis De har en Fader eller en stor Broder, der kan smide mig ned ad Trapperne, saa gør det heller ikke noget — jeg skal jo ned alligevel, og saa finder jeg nok en anden Udvej; jeg skyder Genvej, gaar Omveje, Krogveje, men jeg har svoret, at jeg vil gifte mig med Dem. Forundrer det Dem?"

„Nej — De har allerede vænt mig af med at blive forundret."

„God Nat!"

„God Nat!" Og saa lo hun igen op ad Trapperne. Jeg blev nemlig staaende for at høre efter, hvor højt hun gik op. Første Sal.

Næste Dag Kl. 2 stod jeg atter i Gadedøren. Jeg gjorde Plads for en ældre, velklædt korpulent Dame med en Kurv i Haanden. Hun ringede paa paa første Sal. Jeg holdt mig lidt tilbage. En Pige kom og lukkede op.

„Bær den Kurv ind i mit Værelse og tag Katten op!"

„Naa, skal vi nu have Katte i Huset?" spurgte Pigen i en komisk ærgerlig Tone og gjorde en Haandbevægelse med Kurven, saa Katten mindst vilde have faret tre Alen i Vejret, hvis Laaget ikke havde været lukket saa godt.

„Hvad kommer det Dig ved! Jeg skal bruge den til at male efter. Tag den bare op!"

Den gamle Dame med Katten var nu gaaet gennem Entreen ind i et tilstødende Værelse og havde i sin Iverighed for at skændes med Pigen glemt at lukke Døren til Gangen. Jeg havde jo foresat mig at være driftig, og gik derfor ind uden at spørge om Forlov, men holdt mig lidt tilbage i Entreen, uden at blive bemærket af mine to kvindelige Medskabninger, hende der malede Katte og den ægte københavnske Tjenestepige.

„Den river vel ikke?" spurgte Pigen.

„Vist gør den ej! — Hør Stione, kan Du ikke fange en Spurv?"

„Saa maatte jeg nok kunne flyve!"

„Du skal ikke svare saa næsvist! — Har her været en ung Mand og spurgt efter mig?"

„Efter Dem?" spurgte Pigen forundret. „Nej, det har jeg endnu aldrig oplevet!"

I det samme kom Pigen ud og udstødte et lille Skrig ved at se mig.

„Jeg vilde gærne tale med Frøken Brandt."

„Naa, det er Dem? —"

„Ja, det er mig."

„Værs' go'! — Her er den unge Herre, Frøken."

„Naa, det er Dem!"

„Ja, det er mig!"

„Værs'go' at tage Plads. — De har altsaa talt med Christensen?"

„Christensen? — Jo, ham talte jeg med i Gaar; han skal løbe med paa Søndag."

„Fortalte han, jeg vilde male Dem som Theseus i Labyrinthen?"

„Male mig? Nej, det talte han ikke om."

„Det var mærkeligt. Men hvorledes tror De, saadan en Labyrinth har set ud?"

„Samme Kulør som en Hule, tænker jeg, og bælgmørk."

„Det er kedeligt med det Mørke."

„Ja, jeg holder ogsaa mere af det lyse."

„Tror De ikke, De kan have en brændende Fakkel i den ene Haand og det røde Garn i den anden?"

„Jo, det er der ikke en Smule i Vejen for."

I det samme lød lige udenfor Døren denne dejlige hjærtelige Latter, som jeg kendte saa godt. Døren gik op og min Skønne fra Skøjtebanen viste sig i sin Skøjteløberdragt, lige ved at kvæles i et Anfald af Latter.

Jeg rejste mig.

„Kan De se jeg kom!"

„Ja, jeg tænkte nok det var Dem, da Pigen fortalte om den unge Herre."

„Hvad er det?" spurgte den gamle Dame.

„Den Herre gør Løjer med Dig, kære Tante, — han har en fiks Ide — han er slet ikke Model!" Og saa lo hun igen.

„Det skal De ikke bryde Dem om, Frøken; De maa gærne alligevel male mig som Theseus, naar Deres Niece maa være Ariadne. Jeg skal komme her hver Dag!"

„Nej nu kan jeg ikke holde det ud længer!" udbrød Skøjteløberskέn og opslog en Latter, saa Kanarifuglen i Buret tav forbavset og misundelig. „Farvel, kære Tante!" — hun kyssede den Gamle. — „Farvel, Hr. Theseus!" — hun nøjedes med at nikke til mig. Og da hun lukkede Døren efter sig, fik jeg samme Indtryk som naar Solen en Aprildag skjuler sig bag en mørk Sky.

Jeg rejste mig.

„De vil da ikke gaa nu? Jeg vilde tale med Dem om denne Labyrint og om Kostumet", sagde Tanten.

Troligt.

— De kan tro, det var en dejlig Aften i Klubben i Aftes. Doktor George Lütken holdt et Foredrag om „Vor Tid, set gennem en Læges Briller".

═ Hm! Den Mand har vist bare set gennem det højre Brilleglas!

Saa galt kan det gaa.

(Fremtidsscene paa Strandvejen.)

— Hvad Pokker er De for en paatrængende Person?

═ Aa, go'e Herre! Bare en lille Skærv til Fædrelandets Forsvar!

I Kasino.

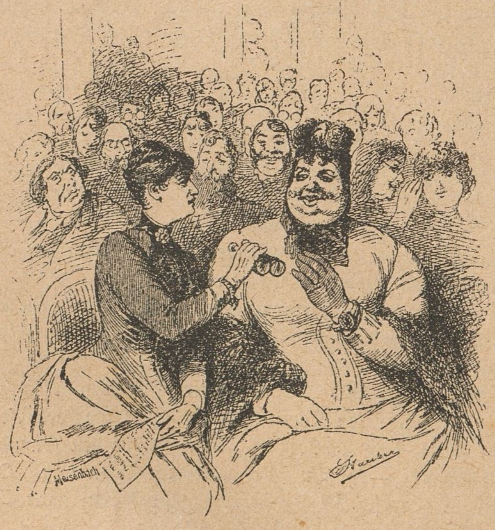

— Aa, Tak, Fru Jensen! Maa jeg laane Deres Kikkert et Øjeblik, — det er jo ikke muligt, at se de søde smaa Lilleputter og Tommelister med blotte Øjne!

I Birkerød.

— Det var kedeligt, at Lars Dinesen ikke vilde ha'e, at vi maatte danne en konservativ Forening her i Kredsen. Hvad kan han ha'e imod det?

═ Jo, ser Du, Dinesen véd, at enhver Forening før eller senere faar sin Opposition, — og Opposition kan vi ikke ha'e, siger Dinesen.

Praleri.

— Hvor skal Du nu hen, Fertnant?
— Jeg skal hen paa Laanekontoret og sætte Noget.
— Bevares, Menneske! Naar vil Du dog vænne Dig af med det Praleri?!

Kirketrang.

— Det er skrækkeligt, saa smalle Stoleindgange her er i denne Kirke.
— Ja, Frue, Vejen til Himlen er altid trang, véd De nok.
— Ak ja! Men her er da et tydeligt Bevis paa, at vi trænger til flere ny Kirker!

Paa den politiske Frisørstue.

I.
For ret det tyske Folk at kue,
Bismarck det laver en Pikkelhue.

II.
Grévy er bedre med paa Noderne,
som frygisk Hue pyntes Ho'ederne.

„Jeg skal være et Sted henne paa Klokkeslag; men jeg skal tage mig den Frihed at komme igen om et Par Timer."

„Ja, ja! saa tør man vel ikke holde paa Dem."

Jeg styrtede ned ad Trapperne, ud paa Gaden og var snart ved Siden af min smukke Skøjteløberske.

„Var det virkelig Deres Alvor at gaa fra mig?" spurgte jeg.

Hendes Svar var saa svagt, at jeg ikke kunde høre det. Et underlig vekslende Smil svævede om hendes Læber. Vi gik hele Vejen næsten uden at tale sammen. Jeg var bleven saa underlig nervøs, min Dristighed var forsvunden, vor Kærlighed var indtraadt i et andet Stadium, jeg følte det paa mig selv, jeg saa det paa hende.

Da vi kom ud paa Skøjtebanen, hjalp jeg hende at spænde Skøjterne paa, som vi var gamle Bekendte. Saa tog jeg hendes Haand, og saaledes løb vi sammen, Haand i Haand, men uden at veksle mange Ord. Jeg følte denne underlige Trykken og Skælven, som man altid føler, førend man har begyndt paa et Frieri. Hvorfor skulde jeg ikke skaffe mig Luft straks? Jeg kunde jo forsøge paa at gøre det lidt flot.

„De rakte mig før Deres Haand, for at løbe sammen med mig — maa jeg beholde den — altid?"

Jeg mærkede at hendes Haand skælvede i min — der var som der gik en elektrisk Strøm gennem vore Arme. Hun vilde trække sin Haand til sig, men jeg holdt fast.

„Jeg slipper Dem ikke! — Siger De Nej, saa . . ."

„Hvad saa?"

„Saa løber jeg ud i den Vaage."

„Nej. De gør ikke!"

„Paa Ære! — hvis De ikke svarer mig. — Hvad siger De saa?"

„Nu kan De spørge lige saa galt De vil — jeg svarer ikke."

„Saa forstaar jeg Dem!"

Jeg løb hen imod Vaagen. Da jeg var kommen tæt hen til den, standsede jeg og vendte mig om. Hun stod endnu paa den samme Plet langt borte. Nu kom hun hen imod mig.

„De er et skrækkeligt Menneske! Jeg tror godt, det kunde ligne Dem at gaa i Vandet og faa Snue!"

„Vil De saa svare mig?"

„Ja — paa Søndag."

Paa Søndag! I Dag var det først Torsdag!

Jeg turde ingen Indvendinger gøre.

Jeg fulgte hende hjem.

Om Fredagen kom hun ikke, heller ikke om Lørdagen.

Saa blev det Søndag. Banen var festlig smykket med Flag og Trofæer. Der var saa mange Folk paa Isen, at den knirkede og Vandet piblede op — det var lige som man gik paa Lirkesjov — men festligt var det. Jeg søgte forgæves efter hende blandt Mængden. Klokken halv tre kom Kongen, Prins Valdemar og hans Prinsesse. Orkestret begyndte at udstøde nogle forfrosne Toner. — Jeg løb med i en Kvadrille. Endelig saa jeg hende og løb hen til hende. Jeg rakte hende Haanden, hun tog imod den — jeg beholdt hendes Haand i min.

„Skal vi saa løbe sammen?" spurgte jeg.

„Ja!"

„Hele Livet?"

„Ja — men ikke paa Skøjter!"

Ved et Højremøde i Fuglebjærg Kro udbragte en Adjunkt Mossin et Leve for, at den sociale Revolution maa betragtes som en udenlandsk Giftplante. — Lad gaa, Hr. Adjunkt! Men vi tilføjer, at af denne „Giftplante" tilberedes det Lægemiddel, der ene kan helbrede Samfundet.

Lidt Tankelæsning.

Mel.: Komme hvo som komme kan.

Denne Tid er haard og trang,
Alt staar næsten stille,
selv vor stakkels Tankegang
har den samme Grille. —
Cetti kendte vor Attraa,
gav os lidt at tænke paa,
:|: med at læse Tanker! :|:

Nu gaar Folk og øver sig
ligesom Hr. Cetti,
og se derfor mener jeg,
Du og jeg gør Ret i,
naar vi prøver denne Spøg
og i „Ravnen" gør Forsøg
:|: paa at læse Tanker! :|:

For Eksempel, hvorpaa kan
Hr. Gamél vel tænke,
naar til nye Kirker han
Tusinder kan skænke.
Hvis det er hans „Bønner", som
gør ham kristelig og from, —
:|: gætter vi hans Tanker! :|:

Hvorpaa tænker Pastor Krag,
naar med Prækestone
han si'er, at vi kan pr. Dag
leve af én Krone. —
Har han Folk at lønne, saa
kan vi Meningen forstaa
:|: med de smukke Tanker. :|:

30 Alen Silketøj,
16 Kroner Alen,
Perler, Pynt, som ej er fløj,
Galleri til Halen,
købte en Fru —venius;
thi et Hofbals Sus og Dus
:|: stod i hendes Tanker. :|:

Snart „Avisen" bli'er saa grov,
Ingen gider læs'en,
selv Hr. Carstensen er flov
ved det lille Væsen.
Man ved sligt ej røre skal,
tænker Carstensen, i Fald
:|: vi har læst hans Tanker! :|:

Hvad mon Estrup tænker, naar
hele Præstestanden,
han med ét paa Halsen faar,
ønsker han dem Fanden? —
Nej vist ej, — som Kristen maa
Præstens Ord han lide paa,
:|: ej ha'e andre Tanker! :|:

Jeg kan sige mere, men:
tie smukt og tænke,
siger man, min gamle Ven,
kan ej Nogen krænke. —
Hvis Du tror jeg tænker nu
paa at slutte, saa har Du
:|: gættet mine Tanker! :|:

Et Forslag.

Af og til, naar det er skralt med Nyheder, finder Bladene gerne en „sejglivet Høne", der har siddet en Maanedstid eller længere under noget Halm i et Skur eller lignende Sted, hvor den i den lange Tid hverken har faaet Æde eller Drikke. Men naar den saa er kommet for Dagens Lys og har faaet noget i Kroen, er den altid hurtigt kommen til Kræfter igen. Da der nu i denne Tid jævnlig høres Tale om, at Presseloven skal forandres, stiller „Ravnen" det Forslag, at der i Loven optages en Bestemmelse om, at Høns kan fungere som Ansvarhavende. Staten vinder ved en saadan Ordning, thi saadan en Flok ansvarhavende Høns kan holdes meget billigt, og behandles de godt, lægger de oven i Købet Æg, hvad der jo ligefrem vilde være gefundenes Fressen for hele Fængselsvæsenet, Hr. Goos iberegnet. Kræver Omstændighederne en strængere Behandling, lærer Erfaringen, at „almidelig Fangekost" vil være en sand Svir at gaa paa for saadan et Par oppositionelle Redaktionshøns, der har gjort i Nellemanns provisoriske Paragrafer; og selv om de ogsaa skulde forsynde sig mod Arrestreglementet og blive puttet i „Kaschotten", saa er de „sejglivede Høner" i Bladene straalende Eksempler paa, hvad en saadan ærct Medskabning kan holde ud, naar det kniber. Kort sagt, om en ansvarhavende Hane eller Høne end behandles nok saa russisk, vil den dog ikke tage Skade deraf, men vil vende tilbage til Samfundet, lige saa sund paa Legeme og Sjæl, som da den begyndte Straffens Afsoning. Det er hermed klart bevist, at hele Samfundet i Almindelighed og Bladmenneskene i Særdeleshed vil være godt tjente med, at nærværende Forslag indføres som en Bestemmelse i Presseloven. Og Foreningen til Fjerkræavlens Fremme vil da kunne møde med en hel ny Afdeling af gode Numre, der uden Tvivl vil yderligere forstærke Tiltrækningskraften. Vi ser allerede „Avisen" udstille en ung, vigtig Hanekylling, der for den Sags Skyld godt kan hedde Frederik. „Dagens Nyheder" faar Præmie for en Kokinkineser paa en Herregaardsmødding, og „Dagbladet" udstiller en klog Høne af Goos' og Groves Tillæg o. s. v. Tombolaen gør glimrende Affærer ved at bortspille nogle Høns, der vindes af Provinsredaktører, der saaledes slipper billigt til moderne Ansvarhavende.

Raket.

Thingvallasagen, der nu er indanket for Sø- og Handelsretten, menes at ville komme for paa Onsdag. Da Leth er Aktor og Mundt Defensor, tør det ventes, at Sagen vil gaa leth og mundtert fra Haanden.

Forsvarligt?

De Forsvarsvenner er, Pinedød,
nogle Pokkers raske Krabater!
Mens Fattige døjer Sult og Nød,
bestilles fem tusind — Granater!

(Fra Gaden.) — Er Du giftesyg?
— Hm! — man skulde vel snart tænke paa 'et.
— Saa giv Dig bare i Lag med en Portion Veile-Pæle-Muslinger!

Avertissementer.

For Nygifte, der ønske at komme fra Dynen og i Halmen, anbefales en udmærket Sengs Klæder til en dobbelt Seng. De sælges for Spotpris af 2 unge Folk, der vil rejse — Mønt. Anvises fra Plattenslageren i Rævegade Nr. 407, 5. Sal.

* * *

Nogle gode Limpinde købes. Arbejdernes Værnedamsvej, Hj. af Skruebrækkergade.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Nømersgade 22,** og i Lille Regnegade 6, Stuer tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Kirkesjov.

Mel.: Fuglen sit Øje lukker, etc.

Rothe saa nidkært virker,
under sig næppe Ro:
:,: Vi maa ha'e flere Kirker,
men — vi kan nøj's med to. :,:

Hansen sin Tavle vender
fromt hen til Hr. Gamél,
:,: hvis Bønner altid brænder —
Kors! De forstaar mig vel! :,:

Rindom sit Øje hæver
bort fra al Jordens Nød;
:,: Tanken saa vide svæver,
drømmer om Lønnen sød! :,:

Ette, — se hvor han lirker!
Volf næsten gaar i Staa. —
:,: Vil I ha'e flere Kirker,
selv I dem bygge maa! :,:

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

No. 10 | Söndag d. 7 Marts. | 1886.

Formeget forlangt.

Konen: Det er dog et skrækkeligt Ansigt Du sætter op, Hans!
Manden (gnaven): Akkurat saaledes som Vorherre har gi'et mig 'et!
Konen: Jamen, jeg synes dog, at naar Hans Velærværdighed gør vort ringe Hus den Ære, kunde Du nok gøre en Undtagelse!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Syls Betragtninger
i Anledning af
den strænge Vinter.

Det er klart, at Verden snart forgaar,
sikken Kulde vi har faat i Aar!
Alting fryser jo i største Hast,
Jorden fryser til sin Akse fast.
Stjærneverdenen har jeg studer't,
Mælkevejen den er rent spolert;
der af Stjærner før har væ't en Slump,
men nu er det kun én frossen Klump.

Bli'er det saadan ved, min gamle Krop
faar jeg sikkert aldrig mer' tøet op.
Snapsen fryser mellem Hænderne,
bli'er en Istap mellem Tænderne;
den har altid væ't min Trøster før,
og jeg tog den ogsaa gerne „tør";
men det var dog ensbetydende
med, at Hiverten var flydende.

Mangen Nat, naar jeg paa Gaden gaar,
Balmusikken til mit Øre naar.
Lyset straaler fra et fornemt Hus,
hvor de lever højt i Sus og Dus.
Og de kigger ud paa Sneen hvid:
„Vint'ren er dog ret en dejlig Tid!
Gid den vilde vare evigt blot!"
Ja, de har det rigtig lunt og godt.

Kulgrosseren sig i Haanden gni'er,
allermest naar Kulden rigtig svi'er.
Prisen paa hans Kul er dobbelt høj,
naar en Vinter den er rigtig drøj.
I sin varme Stue sidder han,
regner ud, hvad han vel tjene kan,
mens en anden En paa Gaden gaar
og har ikke Penge til en Taar.

Glad ved Vint'ren er de unge Pi'er,
som paa Skøjterne Partiet gi'er;
de kan sagtens hytte deres Skind,
saadan som de bliver pakket ind.
Dag og Nat saa sér man Møerne
ta' mod Mandsfolks Kur paa Søerne.
Ja, det er saagu en dejlig Sport,
men jeg foretrækker dog en Sort.

Bedst er Vint'ren dog, saa vidt jeg tror,
for de Rige, som paa Landet bor.
Smaabaroner, fine Herremænd
finder Alle, det er evigt Spænd.
Der er Kanetur med Bjældeklang,
Liv og Løjer hele Dagen lang,
og mens Glæden den er allerstørst,
lider Bonden baade Sult og Tørst.

Rundt jeg som en Fortidslevning gaar,
trænger bitterligen til en Taar.
Flasken den er tom, og Halsen tør;
jeg har aldrig væ't saa tørstig før,
og jeg tror, I finder mig en Nat
midt paa Gaden som en frossen Kat.
Saadan Ende faar den gamle Syl,
og det er den strænge Vinters Skyld!

Raketter.

Ministeriernes Budgetter for — 1885—86 er i disse Dage offenliggjorte i Ministerialtidende. — Ministeriet siger lige som Bonden sagde, han saa efter Fuglene, da han saaede Ærter: Kommer de, saa kommer de ikke, men kommer de ikke, saa kommer de nok. — Kommer Folkethingets Venstre, saa kommer Budgetterne ikke, men kommer Venstre ikke, saa kommer Budgetterne nok — om end først i Finansaarets sidste Maaned. Men sent er bedre end slet ikke, og den, der ager med Provisorier kommer ogsaa med, siger Ministeriet.

En Restavratør i Børsgade 54 roser sig i „Avisen" af at have udvist en Folkethingsmand, der var Gæst i hans Lokale. „Men Torsken, som han havde bestilt, fik han ikke", slutter den gæstevenlige Gæstgiver triumferende. — Torsken syntes ogsaa at være i godt Selskab hvor den var — det var Synd, om den skulde forlade det.

Helten i det berømmelige Slag paa Halmtorvet, Allan Nully de Brown, synes efter Historiens Vidnesbyrd ikke at høre til Mærket „Fine Brown".

En Skræder Julius Brøsčky anmoder i „Avisen" „Arbejderværnere" og andre pæne Højremænd om Arbejde, da han ikke for aldrig det vil vende tilbage til det socialdemokratiske Parti, der forgæves har lovet ham, at „Alting da skulde være glemt". — Forhaabenlig vil Partiet finde fornøden Styrke til at bære dette store Tab, og endda forsøge at glemme „Alting" — og Hr. Brøsčky med.

En „Nationaltidende" gør ingen Amtmand, sa'e Bille, men det kan maaske blive godt en Gang endnu fra Onsdag til Lørdag.

Kaffesladder.

Md. Skade: Jo, sagde jeg til Skade i Gaar, paa Søndag er det Fastelavnsmandag og saa vil jeg op og se til Madam Stork, det stakkels Skrog, for Herregud, i Aar er der jo saa længe til Paaske, at den er lige ved at komme bag efter Pinsen, og man véd jo ikke, hvor længe man gør 'et i disse Tider, hvor den Ene kradser af efter den Anden uden at man véd et Muk af 'et, førend man læser i Avisen at Ens bedste Venner og Veninder er styrtet om paa Gaden af et Hjærteslag, som jo er meget moderne nu for Tiden, og for den Sags Skyld ogsaa mere bekvemt end at ligge og trækkes med Døden i maanedsvis, som man maatte i gamle Dage, da Lægerne endnu ikke havde opfundet det Tilfælde, og jeg tænker saamænd saa tidt naar jeg sidder derhjemme i Mørkningen, at det var dog skrækkeligt, hvis det skulde arrivere med Dem, min Kære, der boer saa muttersene og som justement har alle mulige Betingelser som der udfordres til et regelerligt Hjærteslag, for med mig er det jo en hel anden Sag — jeg hører til de sejglivede Hankatte som Skade siger, og jeg tror nu heller ikke, at han saa let bliver af med mig, skønt han gør mig Livet surt i denne Tid, for De kan bare tænke Dem, at jeg ikke paa nogen Maade kan overtale den Tværdriver til at sætte sig for 1000 Kroner Skatteindtægt, som vi rigtignok heller ikke har, men jeg mener nu, at det tager sig godt ud i Skattebogen naar man er lidt til Vejrs i Indtægterne, det styrker Krediten og alle Ens Venner og Veninder bliver saa velsignet misundelige, al den Fornøjelse alene er Pengene værd, og saa er der jo ogsaa Borgerdesperationen, som det nok var værd at faa luftet lidt ud i, for de gode Herrer, der nu sidder deroppe og spekulerer paa, hvad de skal ha'e til Bidstrupsmiddag, de er ikke rigtig med paa Noverne naar det gælder Smaafolks Ve og Vel, og jeg mener nu i det Hele taget, at Folk der er med til at tigge sammen til Kirker men ikke ansér det Umagen værd at rejse sig fra Sædet og stemme for en Understøttelse til Fattigfolk, de har godt af at blive løst af, og komme hjem og hvile sig efter deres anstrængende Virksomhed i Stadens Tjeneste, og alt det indsér Skade jo meget godt, men han kan alligevel ikke bekvemme sig til at sætte sig for 1000 Kroner, men snakker om at Værten saa vil lægge paa Lejen, og at han vil blive bombarderet ved alle mulige Lejligheder og alt saadan Noget, saa Enden bliver vist, at han sludrer sig fra 'et, som han altid gør, naar han skal ud med Mønten. Men det skal han ikke ha'e gjort for Ingenting, kan han tro. Han kan være stødt paa, at det skal blive ham en dyr „Skattenægtelse“! for nu har jeg lært af Estrup, at man ikke skal opstille sit Budget i Forvejen, men først naar man har givet de Penge ud, man synes er nødvendig, som ogsaa er meget nemmere. Se, hjemme har vi nu altid om Lørdagen stillet Husholdningsbudgettet op for den kommende Uge, hvad Skade mente var bedst, men man véd jo nok, hvordan det gaar, at det dejligste og fornuftigste Budget gaar i Stykker inden vi skriver Torsdag og hvad har man saa andet end Vrøvl og Bryderi? — nej nu har jeg vedtaget en Resolution om, at for Fremtiden faar Skade ikke noget Budget af mig førend Ugen er omme og jeg véd hvad jeg har givet ud. Skade vil naturligvis nok holde et farligt Hus, men saa spø'r jeg ham, om det er ham eller mig, der skal holde Hus, og saa gi'er jeg ham udenvidere Nøglen til Spisekamret — væsenartig! saa er han færdig, for naar Skade bare selv skal pille en Reje, saa faar han da ingen Mad den Dag, men sidder og fedter i 'et lige som „Dagbladet“, naar det skal forsvare Provisorierne. Farvel Kære og Tak for Kaffe! og hør, giv mig bare en af de dejlige Boller med hjem til Skade, for det Skrog faar ingen Middagsmad i Dag. Tak, De er sød!

Raketter.

Heymann Bloch er anerkendt som Konsul for Republiken *Liberia*. — Hva' ler I a'? Her er sgu da Bevis for „*Sundhedssaltets*“ Virkning!

Den under Guldsmed *Christiansens* Auspicier i *Odense* dannede „Arbejderforening“ indviedes med et Foredrag af — *Lars Dinesen*. — Meget opbyggeligt for den unge Forening, at stifte Bekendtskab med en saa principtro Politiker!

Er det ikke en Modsigelse, at en Mand ved Navn *Galle* er — *Chokoladefabrikant*?

Mange vilde leve særdeles lykkeligt, naar de bekymrede sig lige saa lidt om andre Foks Sager, som om deres egne.

Menneskene paastaar, at have lært os at kende, naar vi har lært dem at kende.

Efter Omstændighederne.

— Sig mig engang, Madam Svendsen, paa hvilken Side staar nu Deres Mand?
— Aa, han er sommetider paa den ene Side, og sommetider paa den anden Side. Naar jeg ingen Penge forlanger, saa er han meget liberal, men saa snart jeg bare vil ha'e et Par Øre, saa er han nederdrægtig konservativ!

Salon-Elefanten.

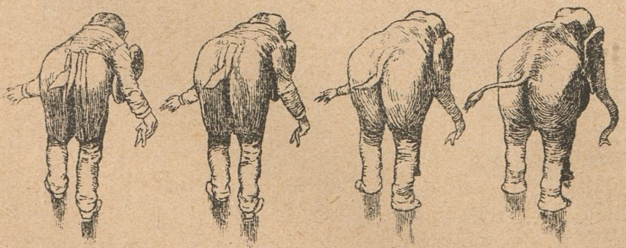

Metamorfose à la Darwin.

Ingen Appetit.

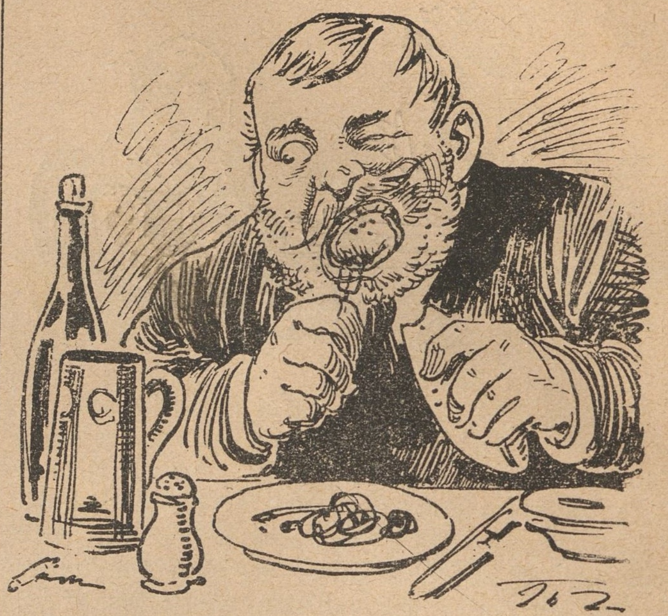

— Folk siger altid, at Appetiten kommer mens man spiser, men det er noget Snak, for nu har jeg spist: Kødsuppe, en Portion Kalvesteg, to Bøffer, Skinke med Røræg, to stegte Rødspætter og en Kylling, og dertil de behørige Snapse og Baiere — men endnu har jeg sgu ingen Appetit!

I den engelske Armé.

Kaptajnen: Nummer 43! Ræk mig en Proptrækker!
43: Til Tjeneste, Hr. Kaptajn!
Kapt.: Hvad Pokker! Det er jo en Bajonet!
43: Ja, Hr. Kaptajn! Saaledes bliver alle de ny Bajonetter, saa snart vi har havt Bajonetfægtning en Timestid.

Den 1 Marts.

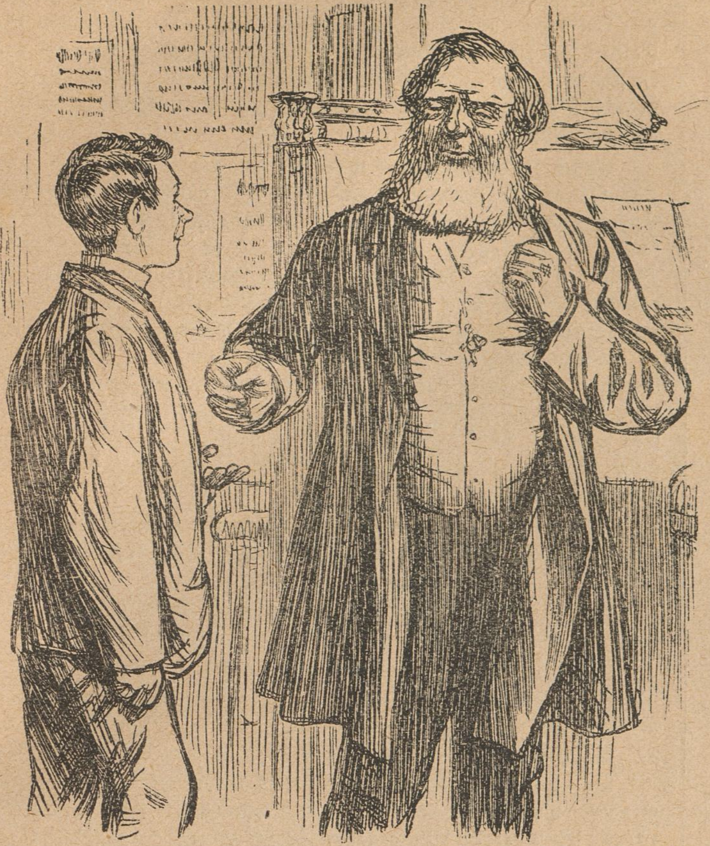

— Der har Du Din tilgodehavende Løn, og Din Skudsmaalsbog kan Du hente hos min Kone. Saa vil jeg ønske, at det maa gaa Dig vel og at Du vil opføre Dig godt, hvor Du kommer hen.

— Tak, i lige Maade, Hr. Grosserer!

Ogsaa et Møde af „Arbejdsløse“.

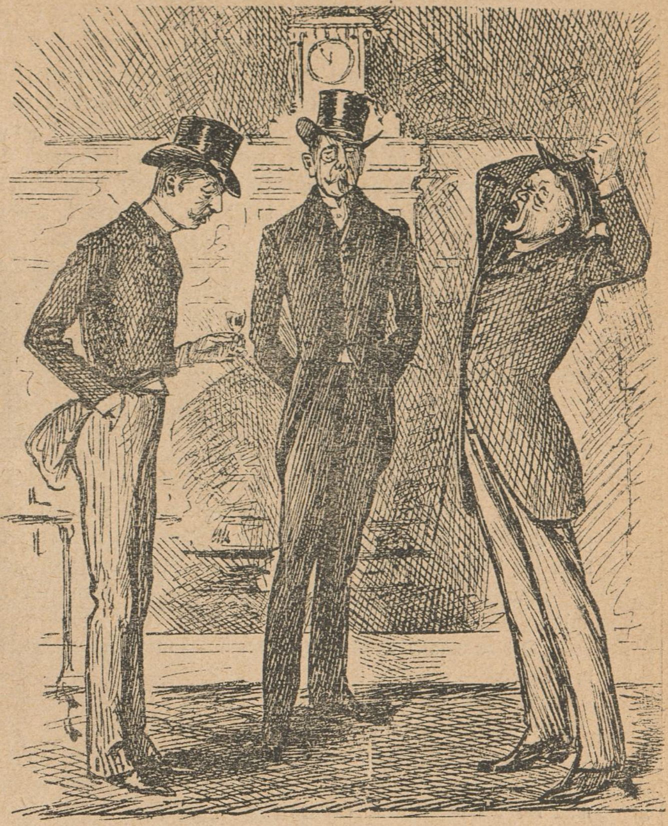

Den fattige Mand har strænge Dage,
naar Arbejdet overalt er stille.
Men disse er dog mer' at beklage,
— de aldrig har Noget at bestille!

En Bygge-Prokurator.

Se her et levende Billede paa,
hvordan det vil vort Samfund gaa:
Det snart eller senere ramle maa —
„Lad falde hvad ikke kan staa!“

Altid praktisk.

Moderen (instruerer Datteren, der skal indtræde i den hellige Ægtestand): Det er sandt, lad mig endnu give Dig et godt Raad: Skulde I en Dag komme op at skændes, og Du vil kaste Din Mand et eller andet i Hovedet, saa tag altid Genstande, der ikke kan gaa itu, og de allerbilligste!

De rørte deres Heste.

„Æh! kan Du staa! Er det din Mening at træde mig over Tæerne — hva'? — Du bilder Dig vist ind, Du danser Trippevals? Er Du kilden, min gamle Tøs — hva'? — Saa skal jeg nok kilde Dig! — Du staar og keder Dig og bliver doven! Kunde Du ha'e Lyst til at komme ud og trampe Tørv, Du gamle Trampedyr!"

Denne mærkelige Monolog holdt en Gendarm i Thisted for sin Hest.

„Ja, Du har det godt, min Tøs", vedblev han; „vær Du glad, at Du er i Ministerens Sold, det er bedre end at være Droskehest i København. — Naar Du bare ikke stod og blev doven og stivbenet!"

„Saa rør hende lidt", sagde Sergenten, der havde staaet ubemærket og hørt paa Gendarmens Passiar.

„Ja vel, Hr. Sergent!"

„Tag ham der med," vedblev Sergenten og pegede paa en anden Gendarm, der st d og kløede sig i Hovedet med en Strigle.

„Ja vel, Hr. Sergent!"

De to Gendarmer fik snart deres Heste ud af Stalden og afsted gik det ud ad Landet til. Da de kom i Nærheden af Nørre Skjoldborg saa de langt borte en Mand med en Stok komme gaaende.

„Han ser mistænkelig ud", sagde den ene Gendarm til den anden.

„Det er maaske en Svensker, saa skal han sendes hjem", svarede den anden.

„Vi maa tage ham i Forhør."

De sporede deres Heste og naaede snart Manden.

„Hvor skal De hen?" spurgte Gendarmen.

„Jeg gaar efter den Kirke der henne — naar der er en Kirke, maa der vel ogsaa være en Kro"

„Det er noget Vrøvl — der er flere Kirker end Kroer. — Hvem er De?"

„Jeg hedder Nils — hvad hedder I?"

„Det er os, der spørger — De skal bare svare."

„Men saa maa I Dævlen riv'me ikke spørge om for meget, for jeg véd ikke saa meget som vor Præst, knap nok som vor Degn; men der boer en klog Kone der henne ved Leddet — hun er lige godt ikke tosset."

„Hvad er De?"

„J g er tørstig — det er just derfor jeg skal hen i Kroen."

„Vrøvl — hvad bestiller De?"

„Jeg bestiller en Dram, naar jeg først kommer derhen."

„Det er ikke Narrestreger! Har De Deres Papirer i Orden?"

„Jøses jo! de ligger hjemme i min Kramkiste! Vil I vente her skal jeg rende hjem og hente dem."

„Hvor længe kan det vare?"

„Jeg tænker jeg kan være tilbage her i Morgen-Middag."

„Har De Penge?"

„Naada! tror I man kan købe Ko, naar man ingen Penge har?"

„Skal De købe Ko? Naa, saa pil a'!"

Saa red Gendarmerne fremad. Hestenes Hovslag gav Genlyd paa den haarde, frosne Landevej. Sneen laa skinnende hvid paa Mark og Eng, glinsende i Vintersolen.

Smeden i Møgelvang og hans Dreng løb begge ud paa Vejen for at se, hvad det var for Ryttere, der kom galopperende.

„Jeg troede, I skulde ind til mig!" raabte Smeden.

„Nej, ikke denne Gang, Hr. Hesteskomager! vore Heste har nylig faaet nyt Fodtøj."

„Ja, ja! saa kan I jo se her ind en anden Gang, naar Jeres Vej falder forbi."

Og saa red de videre.

Ved Stagstrup standsede de ved nogle Snekastere, som lod en Brændevinsflaske gaa fra Mand til Mand, hver tog en Slurk. Da den sidste havde drukket, rakte han tavs Flasken ud mod Gendarmerne, der holdt stille og saa paa Snekasterne. Nu saa den ene Gendarm paa den anden, den anden lo, saa rakte den første Armen ud efter Flasken, førte den til Munden med en militær Anstand, som det var en Trompet, tømte Flasken og rakte den til sin Kammerat, der kiggede i Flasken og derpaa kastede den ned i en Snedrive med en ærgerlig Mine.

En af Snekasterne tog den op og løb ind i den nærliggende Kro for at faa den fyldt, og gav den til Gendarmen, der ingen Snaps havde faaet, han tog sig en Slurk, gav Flasken tilbage og saa gik den atter Kredsen rundt, men ogsaa denne Gang var der en Mand, der led Uret, hvorfor Flasken igen maatte fyldes og igen gaa rundt og saaledes blev det ved i en halv Timestid under Politiseren og Latter; hver Gang en Flaske var hentet i Kroen og var gaaet om paa ny, manglede der en Slurk til en Mand, der altid skældte ud, fordi hans Fordrikker ikke kunde „bide den over", og saa maatte der hentes en ny Flaske, og saa en ny, og saa en ny — Krokonen sved sin Grød, fordi hun ikke paa en Gang kunde røre i Grøden og fylde Flasken. Snekasterne og Gendarmerne blev mere og mere gemytlige ved hver ny Flaske.

„Lad os saa røre vore Heste lidt igen", sagde endelig den ene Gendarm med usikker Stemme. „Her er saa varmt at staa her i Solen."

„Jeg kan ikke se Solen for den Taage, der har lagt sig der ude", sagde den anden og ravede ud i Luften med udspilede Fingre.

„Hvor har den lagt sig? Den kan jeg ikke se noget til."

„Saa er det fordi Du har sét for meget i Flasken, Kammerat! — Kom saa! — Farvel, Folk!"

De to Gendarmer fik et stingrende Hurra med paa Vejen.

Da de alle var komne i Nærheden af Møgelvang gemte den ene Gendarm pludselig sin Næse i Hestens Manke og lidt efter hørte man en Lyd som naar der bliver aabnet for en Sluse.

Den anden vilde se efter, hvad det var, hans Kammerat bestilte og bøjede sig forover; han stødte sin Næse mod Hestens Hals og blev liggende. Hestene gik langsomt.

Pludselig raabte en Kommandostemme:

„Holdt!"

Det var deres Løjtnant, der tillige med Byfogden var ude at køre i Slæde.

Løjtnanten rejste sig op i Slæden og kommanderede videre. Gendarmerne maatte stige af Hestene, den ene faldt ned paa Vejen, den anden blev hængende i Stigbøjlen. Nogle Snekastere stod paa Vejen og morede sig over disse Produktioner til Hest. Løjtnanten bad Folkene hjælpe Manden med Bøjlen om Benet og faa dem begge to ind et Sted, hvor de kunde sove Rusen ud, medens en anden Mand blev lejet til at føre Hestene til Thisted.

Gendarmerne blev ført ind til Smeden i Møgelvang.

„Naa kommer I allerede!" raabte den glade Smed. „Ja, jeg indbød Jer jo før til at se her ind, naar I kom forbi min Dør."

„Ja — lad os nu faa nogle Sorte."

„I faar vist nok af de Sorte, naar I kommer hjem", grinede Smeden.

„Det skal Du ikke bryde Dig noget om, Smed, for vi er Indkvartering — vi skal nu ha' vores Forplejning her — saa kan Du bare skrive til Løjtnanten."

„Jeg tror nok Løjtnanten snart skriver til Jer."

„Hvad skulde han skrive?"

„Jeres Afskedspas!"

„Puh — spiller de os saadan en ud, saa siger jeg: Pas! — — Pyh! — sikken en Varme! Jeg tror jeg ta'er min Frakke a'!"

„Ja, I kommer nok snart af med Tøjet, saa bliver det en kold en!"

„Hva' Fa'en staar I og griner a'? Vil I huske paa, at vi er baade Soldater og Politi!"

Han kastede sig ned paa en Stol. Hans Kammerat havde i al

Stilhed allerede søgt Hvile paa en Slagbænk, hvor han begyndte at snorke.

Den anden foer op af Stolen.

„Halløj, Kammerat! Du snorker!"

Idet han vilde gaa hen til ham, væltede han en Stol og faldt selv over den. Hrn blev liggende.

„Lad mig bare ligge lidt og tænke over Stillingen. — Hør, Du Smed! Naar der kommer Nogen med vores Afskedspas — saa kan Du sige — vi er ikke hjemme — Du kan sige — vi er ude og røre vores Heste!"

Fastelavns-Vise.

Mel.: Da Adam fra først kom i Paradis.

Min Ven, da vi atter har Fastelavn,
saa maa Resultatet vel blive,
at jeg i vor gamle gemytlige „Ravn"
en passende Vise maa skrive.
At give Ris, det er i Dag min Agt,
jeg derfor har mit Ris i Lage lagt.

Min Vandring skal være fra Dør til Dør,
og ve den, der ikke er oppe!
Ja, der skal, min Salighed, vanke Smør
til alle de syndige Kroppe,
som altid lukker deres Ojne, naar
man beder dem at lindre Smaafolks Kaar.

De Fyre skal saa sig en god Dravat,
som ikke er ude af Senge.
Især skal den velvise Magistrat
ej ligge og Snue for længe.
Thi ærlig talt, til Hverdagsbrug saa kan
man ikke kalde den for Morgenmand.

Til Højres Fløse jeg lister mig hen,
bevares, hvor jeg skal dem daske!
Især den, der kalder sig Arbejderven
og lyver bag hyklerisk Maske,
hvis Løfte er at lindre Smaafolks Nød,
men gi'er os Sten, naar vi har Trang for Brød.

At bide til Bollen man be'r os, men
med Riset jeg dygtig skal slaa den,
som er saa uhøvisk at hænge den
saa højt, at vi ikke kan naa den.
Det er ej Nyt, at vi kun Lugten faar
naar vi omkring med sultne Maver gaar.

I Fastelavnen man har en Sport,
som gælder de Rige og Flotte,
saa kaster i Grams de Moneterne bort
til Kirker, Kanoner og Slotte. —
De Arbejdsløse tænker de ej paa,
og derfor skal de nu af Riset faa.

Og saa har de ogsaa en Mand af Straa,
og han gaar paa Omgang i Kliken,
thi Straamænd er noget de „bygger" paa,
for ham kan de lade i Stikken. —
I har en Stramand ved den smaa Avis,
byg I paa ham, thi ellers faar I Ris!

Hr. Estrup han har dog alligevel Blik
for hvad der kan tjene os Smaamænd,
thi vi provisoriske Knipler fik
og dejlige pyntede Blaamænd.
Vi derfor synge bør til Estrups Pris,
hvis ej — ja saa fortjener vi s'gu Ris.

Nu snip snap snude! min gamle Ven,
nu kan Du gerne begynde
at more Dig lidt, for Du skal vel hen
i Dag og slaa Katten af Tønde. —
Dog tror jeg, Højre vil sig more bedst,
thi Fastelavn er alle Narres Fest!

(Tillokkende.) Livsforsikringsagenten: Min Herre, lad De Deres Liv forsikre hos os. De er i vort Selskab sikker paa Deres Penge, selv om De skulde blive — halshugget!

(Efter Bryllupet.) — Hvorledes synes Du om at være gift? Man siger, at Din Mand er under Tøffelen!

— Lutter Bagtalelse! Jeg forsikrer Dig, jeg maa altid fløjte, som min Mand danser!

— Hvornaar er din Søn færdig med sine Studeringer?

— Saasnart han er færdig med mine Penge!

Hvad er Moden? — Moden er den stiltiende Overenskomst mellem Kulturmenneskene, ikke at udle hverandre, hvor naragtigt de end er paaklædte.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, og i Lille Regnegade 6, Stuer tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Fastelavnsløjer.

I Dag vi vil af Tønden slaa
en provisorisk Kat,
der altfor længe grumt mon flaa
vor allerbedste Skat.

At de skal faste Aar og Dag,
men give Boller til
de Store, naar de Smaafolks Bag
hovmodigt rise vil.

Til »Straamanden« her stikkes kækt
af en forsoren, fæl,
opblæst og indbildsk lille Knægt,
der vistnok er 'et sel'!

Man Boller napper, ja og Strut-
ter, — hvis man dem kan naa.
Man hiver Mønt i Grams til Krudt —
og præker for de Smaa,

Ja, Fastelavn den er saa kær,
den morsom er og køn!
Os varsler de smaa Lamme-Bæ'er,
at Paasken bliver grøn.

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

Nº 11. | Söndag d. 14 Marts. | 1886.

De vise Fædre.

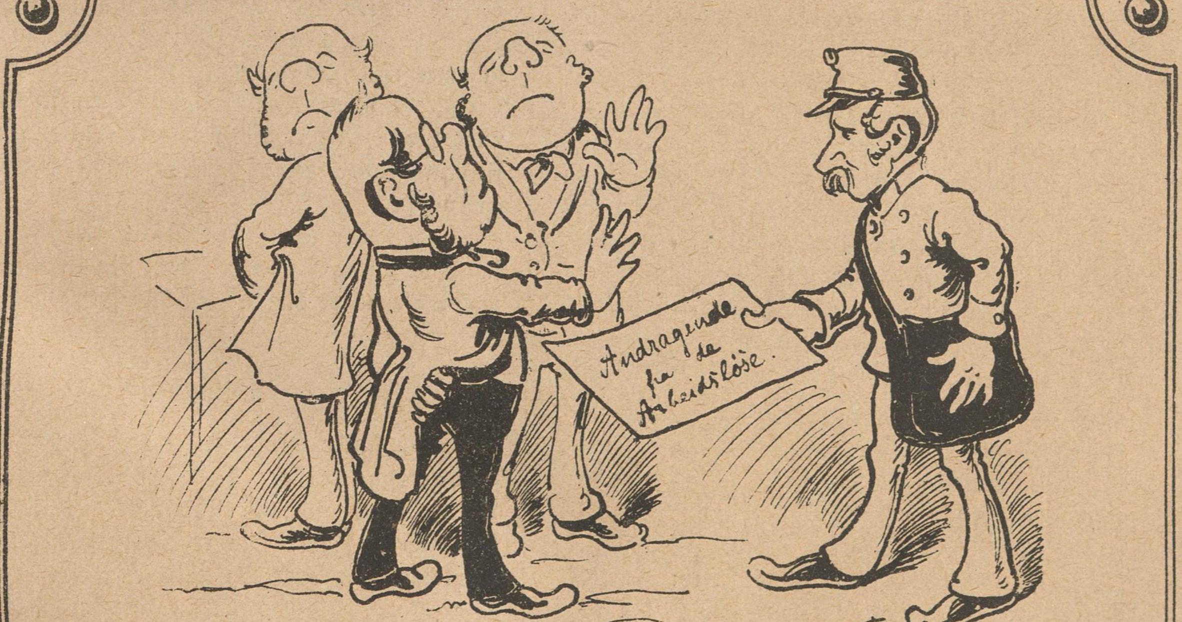

Naar Stadens Fædre Ho'derne i Udvalg sammen stikke,
til arbejdsløse Stedbørn Hjælp der vanker — ikke.

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Han er god til Højremand!

Mel.: Véd Du en forhærdet Sjæl. („Redaktionssekretæren".)

Véd Du En, som hædres vil
og i Stormænds Kølvand sejler.
En, som først og fremmest til
Rang og Titel bejler.
En, som i Smidighed Ryggen har øvet,
bukker og skraber med Næsen i Støvet,
En som kan gøre hvad Andre ej kan, —
|: han er god til Højremand! :|

Véd Du En, hvem Skæbnen lod
faa en værdig Plads blandt Daarer,
En som ægte Slaveblod
har i sine Aarer.
En, som glad slæber paa Trældommens Lænke,
En som ej gider selvstændig at tænke —
Kortsagt, en Fyr med en lille Forstand —
|: han er god til Højremand! :|

Véd Du En, som stadigvæk
kun for Reaktionen virker,
af sin fyldte Pengesæk
gi'er til nye Kirker.
En som ej hører naar Fattigfolk stønner,
men som er med, naar der tales om Bønner,
En som kan stille sig skinhellig an —
|: han er god til Højremand! :|

Véd Du vel et Individ,
som blev rig ved Smaafolks Penge,
men som langfra er splendid
naar til Hjælp de trænge.
En som i tusindvis offrer af Kroner
til Batterier, til Krudt og Kanoner,
En som bekæmper den fattige Stand —
|: han er god til Højremand! :|

Véd Du En, som har Geni
for med Snavs at overdænge
Mænd, der kæmpe vil som Fri,
skønt han selv kan trænge
rigtig for Alvor til vasket at blive,
En som i Breve har Mod til at skrive:
Venner, brænd Brevet, saa snart som I kan —
|: han er god til Højremand! :|

Véd Du En, som glemmer dem,
der maa lide under Nøden,
uden Arbejd, uden Hjem
kæmpe maa for Føden.
En som de Husvildes Kvaler kan spotte,
som kan med Penge til Slotte sig flotte,
skønt vi af Slotte har nok i vort Land —
|: han er god til Højremand! :|

Véd Du En, hos hvem man tror
Hjælp at finde nogenlunde,
men som kun har smukke Ord
til de sultne Munde.
En som knap hører vor Anmodning førend
han lige straks smækker Slaaen for Døren,
En som si'er vent, naar der ventes ej kan —
|: han er god til Højremand! :|

Kort Liv.

(En typografisk Historie af Tenakel.)

Han var en H—unge, men en Type paa en intelligent Arbejder. Lille men stærk og svær af Korpus, med Veltalenhed som en Cicero og en nydelig Kancelliskrift laa mange Veje aabne for ham.

Da kom Krigens Tid. Ved Pressen blev han spærret ind i Kammeraternes Kolumner, stod kompres i Geledderne og ventede at blive skudt. Brylluppet, som Præsten allerede havde læst Korrektur paa, rev ud til Fisk, og der laa nu hans Perle hjemme og ventede sig en sød Petit.

I Felten stod den ikke altid paa Surkaal eller Svinesteg, men en Spids kneb han sig ofte med Kammeraterne, hvem han iøvrigt tidt læste Teksten. Da gjorde desværre en fjendtlig Kanon Ende paa hans unge Liv. Pastor Vinkelhage holdt Afskedstalen, og sjeldent havde Nogen overværet en saa højtidelig Begravelse.

„Han var en finere Natur en selv Nonpareil", sagde de andre Typer, „han var en ægte Diamant", og det havde de Ret i.

Raketter.

Saa skulde Skattenægtelserne dog ikke løbe af uden Blodsudgydelse! Paa en Udpantningsforretning i Aarhusegnen sprang Politifuldmægtig Hjort-Lorenzens Næse op at bløde. Nu er Spørgsmaalet: Kommer dette uskyldige Blod over Oppositionen eller over Provisoristerne?

Til de københavnske Kanonkvinders „Forsvarsfest" havde man anvendt den afdøde Hestgardes Messingfoderaler som Dekoration. — En overflødig Opmærksomhed! Folk opdager sgu nok alligevel det hule i Forsvarsgalskaben!

Charivari.

Mel. af „Tiggerstudenten": „Strø Sand paa!"

I arbejdsløse Tider
Hr. Estrup voldsomt slider,
for han vil Arbejd skaffe
(nu skal I straks faa Kaffe!).
Til Julen han det lover,
men mon han ikke sover?
Ja, vent nu blot til Vaaren,
saa gaar 'en, saa gaar 'en!

De gamle vise Fædre
er ikke meget bedre;
thi naar de ynksomst græder,
de snarest Folk opæder.
Naar man dem be'r om Penge,
de straks med Næbet hænge,
imens i Kor de pipper:
„Principper! Principper!"

Naar Matzens lille Hansen
har faaet en paa Svansen,
han i „Avisen" skælder,
og dygtig løs han smælder.
Han rædsom er at skue,
naar han vil Venstre kue.
„Jeg skal Jer Alle mase!"
La' brase! La' brase!

Grossérens unge Drenge
har altid nok af Penge,
og Livet hen de døse
med Nattesjov og Tøse.
Naar Morgensolen smiler
først hjem i Seng de iler,
og skraaler snydefulde:
„La' rulle! La' rulle!"

En Arvesag til Tider
har fine slette Sider,
naar man til Prokurator
har valgt en Agitator.
Men gaar man ham paa Klingen,
saa vræler hele Ringen:
„La' vær' at rør ved Manden!"
Fy Fanden! Fy Fanden!

For Højre svært det kniber,
jo mindre Klatten bliver.
Man ser Partiet revner
hver Gang til Valg det stævner.
Men Nederlaget tynger
ej paa dem, nej, de synger:
„Aa, det var kun en Byge,
La' stryge! La' stryge!"

En Prokurator bygger,
Geschæften gaar i Stykker;
han vil sin Kage mele,
men Svindel er det Hele.
Og hvis saa Nogen si'er,
at det er Snyderier,
saa svarer han: „Nix pille!
Ti stille! Ti stille!"

Hver Gang der bliver Tale
om fine Folks Skandale,
og hver Gang man opdager
lidt flere mugne Sager,
saa ryster Kleresiet
af Frygt for Politiet.
De raaber alle Mand paa:
„Strø Sand paa! Strø Sand paa!"

Raketter.

Ved et Møde i Foreningen til Søndagens rette Brug sluttede Pastor **Vilhelm Beck** sin Tale med at sige: Naar vi vil have en Hviledag, maa vi lægge en Bremse paa Letsindigheden. — Det med Letsindigheden skulde Hr. Pastoren have betænkt lidt tidligere og ikke et Øjeblik i Forvejen staa og fortælle, at Socialisterne siger: „lad os rigtig for Alvor more os om Søndagen." Nej, Hr. Pastor, Socialisterne siger først og fremmest: Lad os **hvile** os én Dag i Ugen og søge den Opmuntring for vor Aand som vi trænger til, naar vi har arbejdet i seks Dage. — Den, der uden at gøre sig den Ulejlighed, at lære Socialisternes Program at kende, disker op med tendentiøse Historier om dem, han er mere letsindig, end en alvorlig Mand har Lov til at være.

„Avisen"s **Kornerup** sagde i den konservative Klub i Sakskøbing, at der jo Intet var i Vejen for at gøre Deltagelsen i Hjælpekasserne til en **tvungen** Sag. — Det skulde De vist ikke ha'e sagt, Hr. Kornerup — i al Fald ikke endnu! Deres „Avis" kan jo ikke lide, at der udøves **Tvang** mod Arbejderne. Eller kom De uforvarende til at stikke den reaktionære Hestefod frem derovre i Sakskøbing?

Samvittighedsfuldt.

— Er det bedre med din Forkølelse i Dag, lille Emmy?

= Jeg véd det ikke. Jeg glemte at spørge Sygeplejersken om det.

Finfølelse.

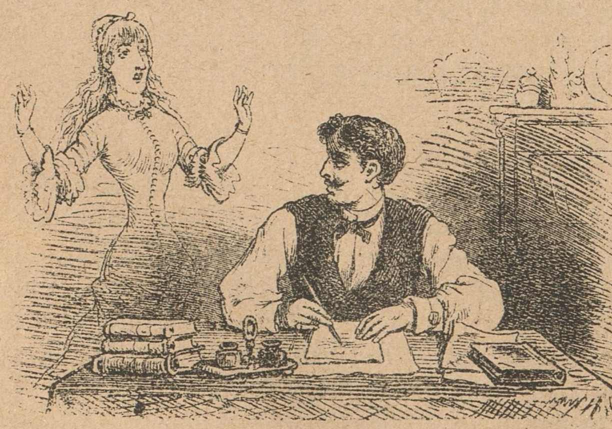

— Men Alfred, tag dog din Frakke paa; det passer sig ikke, at Du skriver til din Forlovede i Skjorteærmer!

I Provinsen.

Redaktionssekretæren: Er Du nu ved min Pult igen, Dreng? Jeg har jo udtrykkelig forbudt Dig at komme paa Redaktionskontoret!

Sønnen: Jamen Mo'er si'er, at jeg kan lige saa godt være Redaktør af vores Avis som Frederik kan være det i København, for det kommer bare an paa, at være dygtig næsvis. og alle Folk si'er, at jeg er den allernæsviste Krabat i hele Byen.

Den bedre Del.

— Aa, søde Lise, jeg elsker Dem saa højt! Desværre kan jeg kun give Dem en lille Present som Bevis paa min store Kærlighed.

— Det Omvendte vilde være bedre.

Ved Afskeden.

— Saa vil jeg sige Dem Farvel, kære Frue, og —
= Men De har jo allerede sagt Farvel til mig, Hr. Mikkelsen!
— Har jeg virkelig? Naa Herregud, en god Gerning kan ikke gøres for tidt, véd De nok!

Hip som Hap.

— Men Adolf! Er det en Tid at komme hjem paa? Og saa er Du oven i Købet beruset!
= Ti bare stille, lille Kone! Vi har i Aften dannet en konservativ Klub — — —
— Hvad kan det hjælpe?! I vedbliver jo dog at være radikale Svirebrødre!

Hos Tandlægen.

— Dem kan jeg bruge. Jeg engagerer Dem.
= Hvad skal jeg gøre, Hr. Doktor?
— Hvert tiende Minut træder De ud fra mit Konsultationsværelse, gaar igennem Venteværelset og sætter et fornøjet Ansigt op, som om Tandudtrækningen havde været Dem en sand Svir!

Den 9. Marts (de 40 Riddere).

— Det er forbandet kedeligt, at 6. Trækning ikke begyndte i Dag!
= Hvorfor just i Dag?
— Jo — for nu vinder vi ikke i fyrretyve Trækninger!

Hvedebrødsdage.

Bryllupsgildet var blevet holdt Lørdag Aften hos Svigermoder, om Søndagen havde vi en lille Fest i vor ny Lejlighed, nu var det bleven Mandag. Vi havde nylig spist Frokost, min lille Kone og jeg, og medens hun lavede Formiddagskaffe, havde jeg faaet anbragt min Uhrbakke og to Portrætter over mit Skrivebord — akkurat som jeg havde det i min Ungkarlelejlighed. Jeg vidste godt, min Kone vilde gøre Ophævelser, naar hun saa denne Dekoration; den havde tidt saaret hendes Blik, naar hun kom hjem og besøgte mig i Forlovelsestiden; men vi var saa kønt bleven enige om, hvor Skabet skulde staa, og alle de andre Møbler, i dette ene Punkt vilde jeg have min Vilje — det var noget jeg havde bestemt for flere Aar siden. Det ene Portræt var nemlig af mig selv da jeg var lidt over tyve Aar, det andet var af min første Kæreste.

Nu kom min Kone ind med Kaffen, hun satte den paa Bordet, yndig og smilende nærmede hun sin Mund til mit Ansigt — det gjorde hun hver Gang hun kom i Nærheden af mig, det gør man nok altid i Hvedebrødsdagene — det er næsten lige saa galt som naar man er nyforlovede. Men saa snart hendes Blik streffede Væggen, trak hun hurtig sit lille Hoved til sig, og med et Udbrud: „Maa vi bare være fri!" rev hun Dameportrættet ned fra Væggen og var i Færd med at bære det ud — jeg tænker i Brændekælderen eller paa Loftet. Nu var jeg nødt til — som jeg havde været et Par Gange i vor Forlovelsestid — at udstøde et frygtelig bydende „Mathilde!" — Det gav et Sæt i hende, hun vendte sig om, rakte mig Portrættet med et bønligt Blik.

Hun satte sig fortabt ned paa en Stol. Jeg hængte Portrættet paa sin Plads, hun fulgte mine Bevægelser med Øjnene fulde af Taarer. Jeg var jo nødt til ved en Lejlighed som denne at vise lidt Strænghed. Saa drak jeg min Kaffe og gik derefter hen og kælede for hende.

„Din Kaffe bliver kold, min lille Pige."

„Det gør ikke noget."

„Herregud! er det nu noget at blive saa bedrøvet for saadan et Billeds Skyld — enten jeg har hende hængende der eller en Prinsesse eller en Skuespillerinde — det kan jo være Dig aldeles ligegyldig — det er jo kun et Billed . . ."

„Som Du ikke kan undvære Synet af — som vækker Minder! Tror Du jeg kan gaa forbi det Portræt, uden at tænke paa, at Du en Gang har elsket hende — og tænker paa hende endnu."

„Hun er gift og jeg er gift! Da jeg kendte hende, havde jeg ingen Anelse om din Eksistens — ellers kan Du nok tænke . . ."

„Ja — jeg kender den Historie! — Tror Du det er rart for mig, naar her kommer fremmede Mennesker og spørger, hvad det er for en Dame, og jeg saa skal være nødt til at svare: Det er min Mands første Kæreste!"

„Ja — hvad saa?"

„Hvorfor maa jeg ikke hænge der?" spurgte hun og saa paa mig med sine smukke taarefyldte Øjne.

„Du hænger jo i den anden Stue — dit Portræt passer ikke til mit gamle Billede — de to der har hørt sammen i ti Aar!"

Hun rejste sig hurtig og løb ud; jeg hørte hun græd højt, da hun var kommen ud i Korridoren.

Jeg var selv inderlig bedrøvet over denne Begyndelse paa vore Hvedebrødsdage. Men jeg kunde ikke give efter. At være skinsyg paa et Portræt! Originalen havde jeg ikke talt med i fem Aar — naar jeg tilfældigt mødte hende paa Gaden, sørgede vi altid for at vore Blikke var saa langt fra hinanden som muligt; saa hun paa Himlen, saa jeg paa Brostenene og omvendt.

Klokken var nu bleven saa mange, at jeg skulde paa Kontoret. Jeg vik ud i Korridoren og tog Overfrakke og Hat paa.

„Farvel, Mathilde!" raabte jeg.

Hun kom gaaende langsomt og sukkende, rakte mig Haanden og holdt sig i saa lang Afstand fra mig som mulig.

„Vil Du ikke sige pænt Farvel til mig?" spurgte jeg.

Saa borede hun sin Næse ind i mit Bryst.

„Farvel, min lille Pige! Lad mig nu se, Du er fornuftig."

Saa gik jeg.

Den Dag blev jeg ikke færdig med mit Arbejde før Klokken ni om Aftenen. Jeg havde længes efter hende hele Dagen, og var nu saa glad over at skulde se hende. Jeg ringede paa — en — to — tre Gange! Det var da mærkeligt, hun ikke lukkede op. Jeg maatte altsaa have fat i min egen Nøgle. Der var bælgmørkt derinde. Jeg fik tændt Lys i mit Arbejdsværelse. Der laa et Stykke Papir paa mit Bord, hvorpaa hun havde skrevet:

> „Jeg er taget hjem til min Moder og bliver hos hende til Du har sagt mig, hvad Du helst vil give Afkald paa — Portrættet eller mig.
>
> Din
>
> Mathilde."

Det var altsaa en formelig Krigserklæring. Jeg tænkte paa, om jeg ikke med det samme skulde gaa hjem og hente hende hos hendes Moder; det havde jeg den største Lyst til, men det vilde være at overgive mig paa Naade og Unaade — lad hende selv komme tilbage — og hun kommer nok.

Da jeg næste Morgen meget tidlig vaagnede og saa den tomme urørte Seng ved Siden af min, kan intet fornuftigt Menneske fortænke mig i, at jeg blev morgengnaven og trodsig — nu vilde jeg ikke give efter, hvad det saa skulde koste.

Den Dag kom jeg tidligere hjem. Men hun var endnu ikke kommen. Jeg gik hjem til min Svigermoder. Min Kone lukkede op for mig, smilende og glad som der slet ikke var noget i Vejen, og spurgte mig drillende, hvorledes jeg syntes om at være Enkemand.

Nu blev jeg ogsaa i godt Humør; jeg havde været rædsom trist hele Dagen.

„Slet ikke godt", svarede jeg. „Jeg kommer for at hente Dig!"

„Det vidste jeg nok — Du kunde ikke undvære mig! — Jeg undrede mig allerede over, at Du ikke kom i Aftes. Har Du taget Portrættet bort?"

„Nej."

„Men Du vil vel?"

„I alt andet vil jeg føje Dig — kun ikke i dette ene."

„Ah!" Hun havde haft sin Arm slynget om min Hals — nu foer hun tilbage, som hun var bleven bidt af en Snog. Denne lille Scene var foregaaet i Korridoren. „Vil Du ind og hilse paa Moder?" spurgte hun.

„Sig mig bestemt, Mathilde: gaar Du med hjem?"

„Nej!"

„Saa har jeg ikke noget her at bestille."

Hun rakte mig baade sin Haand og sin Mund til Afsked; men hun var lige saa viljestærk som jeg.

Det var den anden Hvedebrødsdag.

Den tredie var jeg halv syg — jeg kunde ikke bestille noget — jeg gik og drev i Gaderne om Eftermiddagen, og ligesom af en magnetisk Strøm blev jeg trukken hen til Huset, hvor min Svigermoder boede. Jeg saa derop; min Kone sad ved Vinduet, hun hilste ned og forlod sin Plads — hun vilde altsaa tale med mig. Jeg gik derop. Hun var i Færd med at klæde sig paa til at gaa ud.

„Vent lidt — jeg vil gaa en Tur med Dig — hvis Du vil!"

Der var noget blidt og sørgmodigt i det lille Ansigt, der ellers altid plejede at være saa smilende og fornøjet.

Vi gik ned ad Gaden. I Førstningen talte vi ikke meget sammen.

„Hvor kan Du dog nænne at være saa stridig?" spurgte jeg hende."

„Hvis jeg ikke holdt saa meget af Dig, vilde jeg ikke bede Dig om at tage det Portræt bort; men naar Du ikke vil, saa lad os ikke tale mere om det."

„Gaar Du med hjem i Aften?"

Hun rystede sørgmodigt paa sit lille Hoved og svarede Nej.

Jeg fulgte hende hjem til hendes Moders Gadedør.

„Sér Du op til mig i Morgen?" spurgte hun.

„Ja, det skal jeg nok!"

Saa gik jeg hjem og sov. Det var den tredie af mine Hvedebrødsdage!

Mærkværdig nok var jeg næste Morgen i bedre Humør. Jeg gik paa Kontoret — jeg gav Øl — der blev ikke drukket saa lidt hele Dagen, saa jeg var formelig overgiven, da jeg henad Aften kom hjem til min Svigermoder.

Da min Kone spurgte, hvorledes det kunde være, jeg var saa munter i Aften, svarede jeg:

„Det véd jeg ikke — man kan jo ikke altid gaa og sørge."

„Du begynder maaske at finde Behag i din Stilling?"

„Al Ting bliver jo en Vane. Det værste var, at jeg har maattet spise paa Restavrationen — men nu er det forbi. I Morgen faar jeg en Pige."

Jeg vil slet ikke gøre Forsøg paa at beskrive Udtrykket i hendes Ansigt eller den Tone, hvori hun gentog:

„En Pige!"

„Ja!"

„Hvor skal hun ligge?"

„Jo — jeg har jo ikke andre Steder at ligge hende end i din Seng."

„I mig Seng!!"

Hvor saa hun dejlig ud, da hun rødmende gentog: I min Seng!

Hun gik hen til Vinduet og saa ud paa Gaden. Da hun havde staaet lidt drejede hun Hovedet og saa smilende hen paa mig. Saa vendte hun igen Nakken til. Endelig brød hun ud i en høj, klingende Latter, vendte helt om, styrtede hen til mig og sagde:

„Sikke noget Snak! — Hvordan ser hun ud?"

„Rigtig godt, synes jeg."

„Sikke noget Snak! Det skal vi ikke have noget of!"

Jeg spiste til Aften sammen med min Kone og min Svigermoder. Det var en rigtig rar Svigermoder, hun blandede sig ikke med et Ord i hele Striden og havde ikke overværet en eneste af vore Forhandlinger. Først da jeg skulde gaa og min Kone ogsaa tog Tøjet paa, spurgte hun: „Kommer Du igen i Aften, Mathilde?"

„Nej. — God Nat, lille Moder!"

„God Nat, mit Barn!"

Saa fik jeg da min Kone hjem. Det var et godt Indfald med den Pige — det var slet ikke sandt!

Men nu har jeg en Meddelelse at gøre Dem, som jeg egenlig generer mig for: Portrættet hænger der ikke mere — i Stedet for hænger min Broder der — som Dreng, tillige med hans Legekammerat: en stor hvid Pudel.

Man deler Menneskeslægten i to Køn, det stærke og det smukke; Manden hører til det stærke Køn, saa længe Kvinden ikke benytter sine to Vaaben: Taarerne og Smilet — men det gør hun altid!

Aftenlandskab.

(Studie efter Rudolf Schmidt.)

Det var en Vinterkvæld. Luften var mulmopfyldt og tung. Alle Blomsterne var knækkede, Glansen var gaaet af dem, Duften gaaet fra dem, mens dunkle Tanker spandt deres Spind. Tidens Vejr var vredt og Ulvene glammede, men en Ring af Kærter var tændt og de halvfrosne Bølgeslag slog klangfuldt mod Bolværket.

„Fastelavnsløjer".

Ved de forsvarsvenlige Fastelavnsløjer i Larsens Lokale spilledes Komedie, Tombola og Roulet for Forsvaret; man solgte Viser og sang for Forsvaret, man spiste for Forsvaret, drak for Forsvaret, holdt Auktion for Forsvaret og dansede for Forsvaret; man gjorde saaledes Alt hvad der paa nogen Maade kan forsvares at gøre for en Sag, der ikke kan forsvares.

„Ravnen"s Panoptikon.

Vejle konservative Klub indviede i Søndags sin ny Fane; den var skænket af konservative Kvinder. Professor Matzen var kommen tilstede for at holde Festtalen, og Byens Skjald og Højreredaktør, Hr. Hertz, havde forherliget Festen ved et Digt, hvori der forekom følgende virkningsfulde Strofer:

„Man har af Kvinder saa mange Slags,
de stærkeste gør i Kanoner.
De gaar fra Naal og de gaar fra Saks,
fra Sangens og Klaverets Toner."

„Hav Tak hver Frue og hver en Frøken, som os gav det skønne Banner.
I Vejles Skove ved blanken Sø,
og hvor i anden By vi lander."

Amtmand, Kmhr. C. St. A. Bille.

Paa Valgtribunen Holbech var hans Støtte,
og skaffed gennem Vinduet ham Besørgelse.
Nu ned til Holbæk Amt han snart skal flytte,
Det vistnok bli'er hans — Alderdomsforsørgelse.

Korrespondance.

N. T. Kan ikke benyttes.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Paa „Ravnens“ Theater opføres i denne Tid „Tommeliden“, provisorisk Eventyrkomedie i mange Akter og flere Tableauer. Musiken er til Dels instrumenteret af Hr. Ette, der ogsaa har dresseret den i Stykket optrædende Hest i „Frihed“. De ny Dekorationer ventes hver Dag. Kostumerne er fra Hindenburgs bekendte Maskeradegarderobe. Maskineriet af Hr. Enevoldsen (af Firmaet „Frihed og Fremskridt“). Af de agerende Personer fremhæves Tommeliden (Hr. Matzen), Tommelise (Frederik Hansen). Desuden forekommer: Tommelidens Armé, provisoriske Lygtemænd, Martin, en Kok, flere Kokkedrenge, arbejdervenlige Ettepiger, der er hule indvendig. Feen Silvanas Rolle udføres af Hr. Carl Carstensen, der i en Goldammes fortryllende Skikkelse koketterer med de store Livvagtskarle, kommanderer alle de Smaa og sørger for deres Opdragelse, der i den senere Tid er bleven meget forsømt.

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

Nº 12 | Söndag d. 21 Marts. | 1886.

Hold op med den!

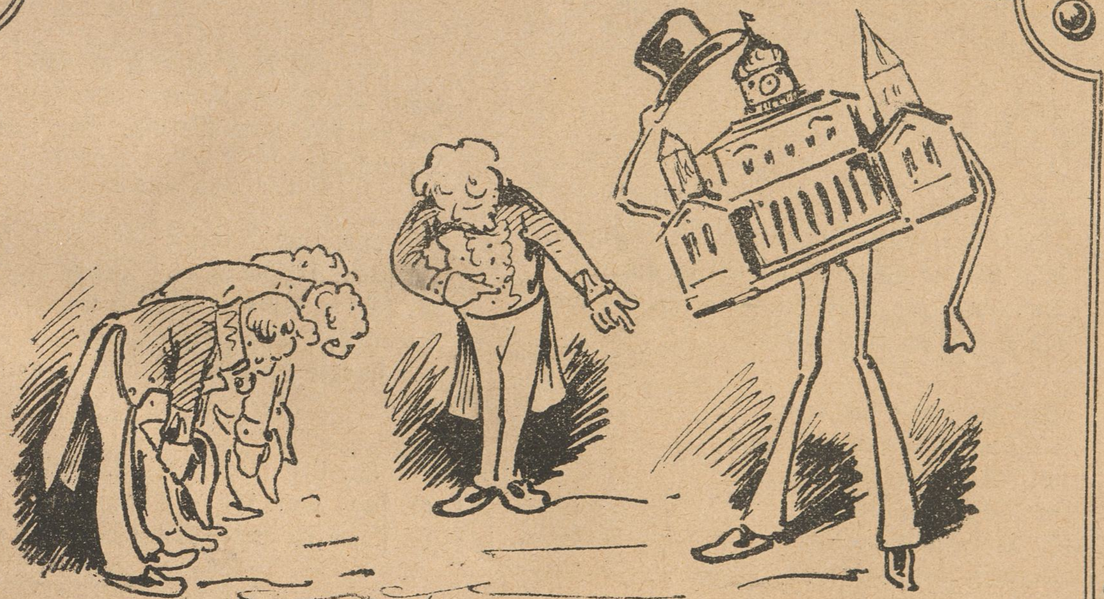

Komiteen:
Her har vi fundet en herlig Plet!
Her er en Plads, hvor Kirken kan ligge.

Ravnen:
Ja, hør, lad os bare sige det,
for — til at staa der, kommer den ikke!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

En nobel Mand.

Melodi af „Redaktionssekretæren": Véd Du en forhærdet Sjæl.

Vil som nobel Mand Du gaa
og af Dannelse Dig blære,
maa Du nøje agte paa,
hvad jeg vil Dig lære.
Jeg har studért disse Godtfolk saa nøje,
og mine Raad de er ikke saa sløje.
Ret Dig kun efter dem, hvis at Du kan,
saa bli'er Du en nobel Mand.

Allerførst saa maa Du se
at bli' født af fin Familje,
thi saa vil Du, en, to, tre,
altid faa din Vilje.
Og i din Barndom Du stedse maa huske,
at Du de Andre som Slaver skal kuske.
Tyranisér blot saa meget Du kan,
saa bli'er Du en nobel Mand.

Og imens Du vokser op,
skal Du lade haant om Kundskab;
ja, bliv bare ved og prop
Dig med al Slags Ondskab.
Lad kun den fattige Stymper studere;
Du har jo Mønt, — hvad behøver Du mere?
Verden den ser ikke paa, hvad man kan,
blot man er en nobel Mand.

Altid maa Du være fin,
paaklædt efter sidste Mode;
grin saa bare af, hvad din
Skræder faar til Gode.
Skulde han mukke, saa giv ham blot Fanden,
blæs ham et Stykke og gaa til en anden.
Snyd dem paa Kraft for saa meget Du kan,
saa er Du en nobel Mand.

Husk saa længe Du er rig:
lad Dig ej af Smaafolk røre;
nej, erklær dem bare Krig,
giv dem ej en Øre.
Le ad de Fattiges klynkende Klage,
thi desto mer Du beholder tilbage.
Nyd, om Du sejler paa Gravens Rand,
saa er Du en nobel Mand.

Skulde Mønten slippe op
— det kan hænde for den bedste —
sig dog ej til Livet Stop,
men lev paa din Næste.
Skriv blot en Veksel — Papiret er billigt,
og Politiet, ja, det er sgu villigt
til at tilgive en Synder, som kan
vise sig som nobel Mand.

Vil Du drive Politik,
hold Dig saa paa højre Side;
den Beregning holder Stik,
maa Du nemlig vide.
Hvis Du blot staar i de Styrendes Rækker,
over de nedrigste Fejltrin man dækker;
thi derpaa sikkert Du stole kan:
nobel er hver Højremand!

Raketter.

Den kinesiske Regering kaldte en Minister tilbage til Peking fordi han i et vigtigt Spørgsmaal havde tabt Hovedet. Da han kom hjem, mistede han Hovedet for Alvor — han blev halshugget. I Evropa taber Ministrene ikke en Gang Hovedet, efter at de har bevist, at de intet Hoved har. Naar de bare har Mod til at tilstaa deres Fejlgreb for den lovgivende Forsamling, faar de ofte oven i Købet et Tillidsvotum. I Stedet for altsaa at blive et Hoved kortere, bærer de deres tomme Hjærnekiste meget højere end tidligere. Hvem er saa Mestre i Logiken, Kineserne eller Evropæerne?

„So was kann ich auch machen", sagde Paul Marcussen om Dagmarteatrets „Den store Tromme". — Det har han dog endnu ikke vist, skønt han har begaaet flere Bearbejdelser.

„Er Lars Dinesen Livjæger?" spurgte forleden en Indsender i „Politiken". Det er mærkværdigt, hvor Folk vil have al Ting at vide, hvad der angaar denne store Politikus; i Dag spørger En om han er Livjæger, i Morgen spørger maaske en Anden om han er Skortejæger.

Hr. Erik Bøgh, det kgl. Theaters Censor, er begyndt at slaa „den store Tromme" i Dagmartheatret. — Vi skulde da mene, at det er demokratisk!

Kongen af Serbien har fundet en nyt Middel til at sikre sit Herredømmes Varighed. Da Spørgsmaalet om Krigsskadeserstatning blev drøftet erklærede han, at Penge havde han vel ikke, men han var villig til at „sidde" Summen af — paa sin Trone.

Proletarens Fødelands=Sang.

Mel.: Der er et Land.

Der er et Land, en lille Plet af Jorden,
hvor jeg blev født i simpel, ussel Vraa,
jeg fattig var og ejed næppe Skjorten,
da Dagens Lys for første Gang jeg saa.
Den samme Skæbne endnu haardt mig tynger,
skønt jeg er lige ved at gaa i Frø,
dog om mit Fødeland jeg stadig synger:
her er saa smukt at leve, tungt at dø!

Jeg véd at Magasinerne er fulde
af Klæder, Fodtøj, Brændsel, Sul og Brød,
og dog maa mange døje Sult og Kulde,
og falde for den slemme Hungersdød.
Udsat for Modelapses spotske Tunge
til Haan vi gaar, selv Hunde af os gø,
jo, — vi har særlig Grund til glad at sjunge:
her er saa smukt at leve, tungt at dø!

Og skriger Tarmene af Sult i Maven
paa os og vore kære, stakkels Smaa,
saa nødes vi at gaa med Tiggerstaven,
thi ingen Steder kan vi Arbejd' faa.
Men ak, vi straffet bliver naar vi tigger; —
for Fuglene man kan dog Krummer strø —
men ak, for os er Lovens Strenghed sikker —
jo, her er smukt at leve, tungt at dø!

Saa gaar vi hen til Stadens vise Fædre
med Haab om der at finde Hjælp, — men nej,
Der gaar det os min Sandten ikke bedre,
de siger: vær saa artig, gaa Jer Vej!
Det gør os ondt at Sulten Eder presser,
men vore Penge bruges peu am peu
til Luksus, som Champagne ved Kongresser,
thi her er smukt at leve, tungt at dø!

Og naar vi saa har pantsat vore Sager,
og knap til Natteleje har et Straa,
som sidste Udvej vi Beslutning tager,
at søge om vi Fattighjælp kan faa.
Og denne Gang vi ej forgæves beder,
vi Hjælpen faar, men sige maa Adjø
til vore borgerlige Rettigheder —
jo, her er smukt at leve, tungt at dø!

Og er vi saa for Alvor rigtig flaaet,
saa véd vi nok hvad Enden blive maa;
før vi faar set os om, saa har vi faaet
de blaa bekendte Permissioner paa.
En Fejekost, som et Symbol paa Rangen,
og frit Logi vi faar ved „blanken Sø",
hvor vi kan leve fro og synge Sangen:
„Her er saa smukt at leve, tungt at dø!"

Raketter.

Matzens lille Avis fortæller om tre Smaabørn, Vilhelm, Gerda og Axel, der havde spillet Komedie paa et Dukketheater til Fordel for de Nødlidende. Bruttoindtægten var 36 Kr. 70 Øre, som blev fordelt paa forskellig Maade, som „Avisen" specificerer, blandt andet til Afhjælpning af skjult Nød ved „Avisen"s Redaktion 6 Kr. 80 Øre. — Skjult Nød — det er det rigtige Ord! — De Godtfolk kan nok skjule, at de har Mangel paa Penge, men ikke at de har Mangel paa Lune.

Jens Busk har foræret et Orgel til Valgmenigheden i Odder. — Det hjælper ikke — Pave Scavenius gør ham ikke til Helgen alligevel.

„Avisen" fortæller, at Fængselsdirektør Goos har indbudt en Del juridiske Studenter til at bese Vridsløselille Forbedringshus og nærmere forklare dem de forskellige Indretningers Betydning. — Om det skulde være for at vise de Studerende Stedet, hvor farlige Oppositionsmænd efter Omstændighederne kan for en Tid gøres uskadelige. Man kender jo nok det venlige Vink: Se, lille Børn, dér sidder Riset!

Naar man har Grosserer Bähncke til Svoger, kan man sagtens bænke sig i Petersens Jomfrukloster, men der staar skrevet: Tag Jeres Tøj og gak hjem igen til Jeres Svoger, thi han haver taget fejl af Husnumeret.

Den paa lille Strandvej beliggende Villa Granly, der nu bruges til at gemme Gendarmer i, vil nok blive omdøbt: Ei Blaat til Lyst.

Fortid og Nutid.

I gamle Danmark afgjordes Sagerne paa Valpladsen. Nutildags afgøres Tingene ikke paa Valgpladsen.

(Ved en Bajer.) — Her staar i Bladet: „Vil De smage „Munkens Hemmelighed" saa forlang en Munk."
— Jeg vilde foretrække en „barmhjærtig Søster"!

Landposten.

En Landpost han maa ase
haardt for en ussel Løn,
det knager i hans Hase,
der hjælper ingen Bøn.
I Solens Glød og Vintrens Is,
i Regn og Storm og Slud,
han traver om paa vanlig Vis,
og holder tappert ud.
Han bringer ofte herligt Nyt
og Gods langt borte fra,
men, kan han ikke mer' — saa: Pyt!
Skrup Du nu bare a'!

Et Forslag.

„Frihed og Fremskridt"! staar der saa smukt i Højres Faner og Bannere, men et Symbol paa Højres rette Forstaaelse af dette Valgsprog maa ikke savnes. Vi vil raade Bod paa denne Mangel, ved at forære Hr. Estrups Beundrere ovenstaaende Ide.

En Sværdfisks Betragtninger.

Benzon blev Overpræsident, Bille blev Amtmand, men hvad blev jeg? Sparket fra Livjægerne blev jeg! Jeg kunde næsten ha'e Lyst til at gaa til Gendarmerne, for de har da Lov til at bruge Sabelen!

„Avisen"s russiske Undergraver

udbryder salvelsesfuldt om Messen i den russiske Kirke, hvor Størstedelen af Tilhørerne ikke forstod et Muk af det Hele: „Messen bar et overordentlig højtideligt og stemningsfuldt Præg"! — Emme klemme bammerutski, store Czar, kom snart med Knutski!

Den bedste Udvej.

— Jeg forsikrer Dem, det er storartet med den Pige! Ingen Dag kan hun blive færdig med sit Arbejde førend sent om Aftenen. Men den Søndag, hun har Udgangstur, kan hun magelig blive færdig Klokken 3.

═ Saa lad hende gaa ud hver Dag!

Pareret.

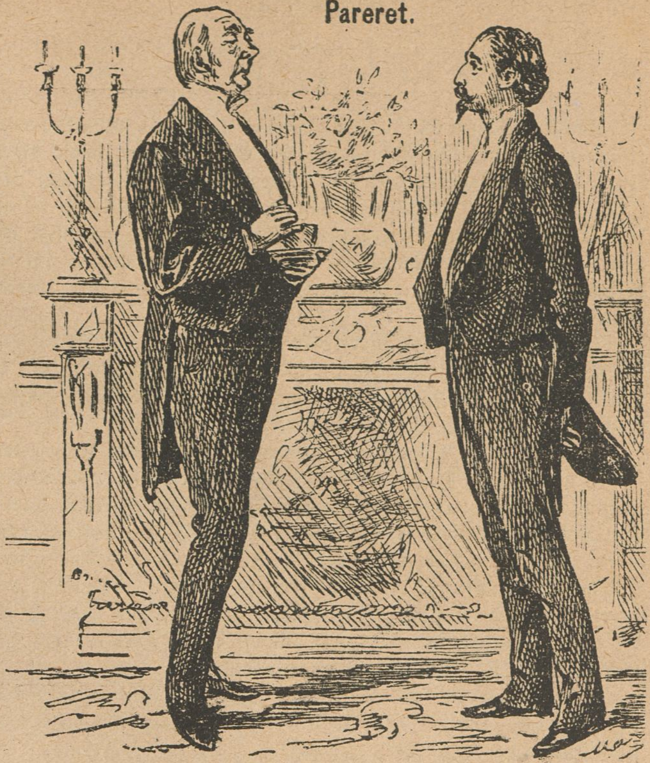

— Maa jeg gratulere Dem i Anledning af Deres ny Bog! Den gør jo stor Lykke. Men hvad vil Deres Misundere sige?

═ Det vilde jeg netop spørge Dem om, Hr. Etatsraad!

Paa Maskeraden.

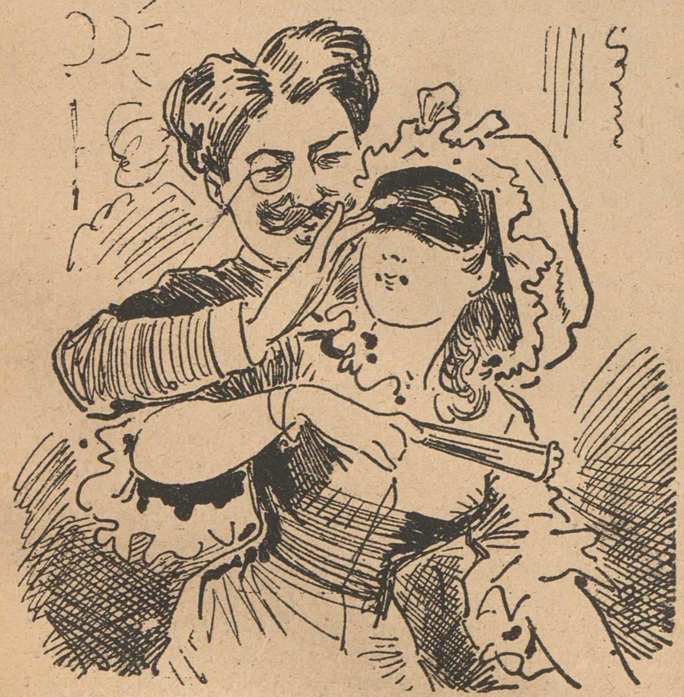

— Hvorfor bærer De altid sort Maske?

═ Aa — man maa jo paa en eller anden Maade antyde, at man er Enke.

Sløje Tider.

Sidde pænt, Mo'ers Basse!
Skal han faa et Ben.
Grulig sløj er vor Kasse —
sikken kræsen En!
Forter her og Kirker dér, —
pumpet bliver jeg!
Saa for Dig den ikke hver
Dag kan staa paa Steg!

Stamgæsterne.

I.

Imellem Gadeværelset, hvor Buffeten staar, og Billardværelset er der et hyggeligt lille Kabinet med en Sofa med et ovalt Bord foran, to smaa Borde med et Par Stole til hver, men det var dog sjælden andre i det lille Værelse om Aftenen mellem Klokken ni og tolv end de tre Stamgæster, jeg har faaet Lov til at præsentere for Dem. Deres virkelige Navne har jeg ikke Ret til at nævne, jeg vil derfor kalde dem Hansen, Jansen og Frandsen — det er saadan rimelige Navne.

Hansen har en Gang været Sergent; han har skaffet sig en Formue, paa hvad Maade véd jeg ikke; den er tilstrækkelig til, at han kan leve af den. Han er Højremand. Hans Latter er som Stød i en Basun: Hoho — hoho — hoho!

Jansen har en Gang været Provinsskuespiller, hvad Enhver kan se paa ham; hans Fag var værdig Fader, men hans Glansroller Kristian den Fjerde i „Elverhøj" og i „Kristian den Fjerdes Dom". Han har i sin Tid proppet saa meget ned i sin Hjærnekiste, siger han, at der nu ikke kan være mere; han kan huske sine gamle Roller, men han kan ingen ny lære; derfor gik han fra Theatret. Han har velhavende Familie og Venner, som hjælper ham, saa han gaar og har det godt og glæder sig over gamle Minder fra et mere bevæget Liv. Han er Socialist. Hans Latter er theatralsk: Ha — ha — ha!

Frandsen, en vimps, spinkel lille Fyr, er Fuldmægtig paa et større Kontor. Han er Venstremand. Han ler ligesom naar man slaar Triller paa en Fløjte: Hihihihi!

Nu har jeg altsaa præsenteret de tre muntre Stamgæster. En Gang imellem kommer jeg i Selskab med dem og faar en Toddy med. Værten regner dem til sine Venner, derfor betaler de ikke deres Toddy pr Glas; de faar en Kande varm Vand eller to, en Skaal Sukker og en Flaske Rom; det er kun denne Flaske de betaler en vis Pris for, og den kan de somme Tider have to, tre Aftener; naar den er tømt faar de en ny.

Jeg har tidt moret mig i deres Selskab. Skuespilleren især synes at have fattet en vis Kærlighed for mig — Skuespillerne har for Resten al Tid sat Pris paa at være gode Venner med Journalisterne.

„Hør, De kunde sgu da skrive en hel grinagtig Historie om os tre gamle Kegler", sagde han en Aften til mig.

„Ja — naar bare jeg maa!"

„Gu' maa De det!" — „Vor Herre bevare os!" lød det fra de andre og straks efter faldt Latterkoret ind: Hoho hoho! Ha ha ha! Hihihihi! — Det var al Tid meget smittende; man maatte le med.

Jeg fik da Lov til en Gang imellem at fortælle lidt om dette Kløverblad, om deres Politiseren, Kritiseren og deres Brandere. „Men ingen Navne!" sagde Hansen og Frandsen.

„Nej — det behøves ikke", tilføjede Skuespilleren; „man kender os nok alligevel."

* * *

Jeg sad en Aften og drak en Toddy sammen med de tre Stamgæster; henne ved det lille Bord ved Døren sad en ensom fremmed Herre og saa lidt melankolsk hen imod os.

„Har I hørt den nyeste Fædrelandssang", spurgte den lille Fuldmægtig og saa med et polisk Smil hen paa Hansen, idet han deklamerede:

„Hav Tak, hver Frue og hver Frø!"

„Sludder!" svarede Hansen.

„Det vilde Du vist ikke sige, naar Du vidste, at det var en af dine Meningsfæller, der har lavet den Sang; det er Redaktøren af „Vejle Amts Avis", Hertz, Du véd nok, ham med den politiske Stilebog. Den minder mig for Resten om en gammel Krigsvise fra 1801:

„De stode som Fæ, de stode som Fæ, de stode som Fædrene stode."

„Lad os nu være fri for Politik! — Har jeg fortalt Jer den Historie om, da vi, Skuespillerselskabet, rejste fra Aalborg til Frederits, saa kommer der en ung Bondeknøs ind i Waggonen og sætter sig lige over for mig; han var saa glad for alle de Kæmpehøje, vi kørte forbi. „Tror De, der ligger Kæmper begravet i alle de Høje?" spurgte han. — „Ja", sagde jeg, „i den dér ligger Regnar Lodbrok begravet." — Lidt efter kom vi til en ny Høj. — „Der er en til!" raabte Knøsen, „hvem ligger dér?" — Jeg havde allerede glemt, hvem der laa i den forrige og svarede: „Regnar Lodbrok!" — „Nej, han laa jo der henne" — „Naa — ja — se der henne laa han begravet som Barn, her ligger han som voksen." — Man maa jo vide at klare sig.

Da vi var færdig med at le udbrød den lille Fuldmægtig.

„Sikken en Løgn!"

„Hvorfor tror Du det er Løgn?"

„Fordi det er en Historie, jeg har fortalt Jer i Forgaars, og da det var Løgn den Gang, er det sgu ikke bleven sandt nu."

Latterkor.

Den alvorlige fremmede Herre ved Bordet ved Døren rejste sig og kom hen til os med sit Glas i Haanden.

„Om förlåtelse", sagde han, „mitt namn är Petterquist. Tillåta herrarne att jag skratter med?"

„Skratter med?" gentog Hansen.

„Ja", forklarede Skuespilleren, „han spørger, om han maa le med os!"

„Naa — hoho hoho!" — „Jo, værs'go', hihihi!"

„Jag är så sorgfull!" sagde Svenskeren og satte sig ned hos os.

„Saa — hvorfor?"

„Jag hade en bror; han var utan arbete en lång tid, och när han fick en god anställning så dog han."

„Hvad var han?"

„Jo, han var anstäld vid ett menageri och fick tio kronor om dagen för att sticka in sitt hufvud i lejonets gap . . ."

„I hvad for et Gab?" spurgte Hansen.

„Lejonets gap!" gentog Svenskeren.

„Løvens Gab!" oversatte Skuespilleren.

„Ja vist — lövens gap!" vedblev Svenskeren, „två gånger om dagen. Det var allt hvad han behöfde göra. Det var bra hårdt at han skulle dö "

„Hvad døde han da af?"

„Lejonet bet hufvudet af honom."

„Fy for Satan — det var trist!"

„Har I hørt, at Kronprinsen har købt en Skruebrækker for tyve Kroner?" spurgte Fuldmægtigen.

„Ja — det talte jo alle Folk om i Søndags; hvis han var kommen ud og hørt paa Vagtparaden, var der bleven raabt Hurra for ham."

„Jeg kommer til at tænke paa den gamle Vise om Thorvald Vidførle", sagde Skuespilleren og sang:

Han købte Slaver, gav dem fri!

For Resten", vedblev han, „var det slet ingen Skruebrækker, men en Former som var kommen til Aarhus uden Papirer og uden Kendskab til Forholdene; men Kammertjeneren, som klæder Kronprinsen paa, har naturligvis fortalt Kronprinsen Historien saaledes som den staar i Matzens lille Sandhedsfakkel, saa er Kronprinsen bleven rørt og har sagt til Kammertjeneren: „Tag en Tyvekrone i min Vestelomme og lad den Mand komme hjem!" Saa er det Kammertjeneren er gaaet forkert i Byen og har bragt Pengene op i Buret paa Østergade Det har naturligvis aldrig været Kronprinsens Mening, at de tyve Kroner skulde i Avisen."

„Nej — det var akkurat ligesom . . .“

„Naa? — den var nok dødfødt!“

„Nu er Klokken straks tolv — lad os nu faa en grinagtig Historie — saa er det lige meget om det er Løgn“, sagde Hansen.

„Jeg kan sgu en sandfærdig Historie, som min Svoger selv har oplevet“, svarede Skuespilleren. „Som lille Dreng var han en Gang klatret op paa et meget højt Bjærg — det var Qvincy i Kalifornien. Det havde nylig sneet. Paa Toppen af Bjærget falder min Svoger og triller ned ad Bjerget og bliver saaledes Midtpunktet i en stor Snebolt. Man savnede Drengen, fulgte hans Spor i Sneen og fik endelig Øje paa en stor Snebolt i Toppen af et højt Træ. Træet blev fældet, Snebolten slaaet itu og Drengen krøb ud lige som Kyllingen af et Æg.“

„Havde han ikke taget Skade?“

„Jo — han havde faaet Snue.“

„Klokken er tolv, mine Herrer!“

(Udenfor Politistationen.) — Hvorfor har Storborgerne saa travlt med at proppe de Fattige med Blodpostejer og Blodpølsegrød, som der stod Opskrift paa i „Aftenposten“ i Gaar?

= De tror vel, at naar Fattigfolk lider Nød, saa er de blodtørstige!

(I Beværtningen.) — Tænk, i Tyskland er nylig nogle Huse sunkne i Jorden og tre Personer sporløst forsvundne.

= Naa ja, — de er dog i det mindste forsvundne alene; men naar En forsvinder herfra, tager han i Regelen en fyldt Kasse med.

(Fra Gaden.) — Æh! Du véd inte, hva' min store Bro'er æ ble'en;

= Næh — hva' æ han ble'en?

— Han æ ble'en ædt op ovre i Afrika.

(I Køkkenet.) — Nu begynder Fruen at falde svært a' paa 'en. Man kan mærke, at Alderen trykker hende.

= Undtagen naar hun skælder ud.

(Praktisk Felttjeneste.) Løjtnanten (til sin Oppasser): Hvad foretager Du Dig i det Hus, jeg nu saa Dig komme ud fra?

Oppasseren: Medens Løjtnanten gjorde et Angreb paa Frøkenen, stormede jeg Køkkenet og erobrede Kokkepigen.

Enhver ung Pige finder, uagtet den største Træthed, bestandig Kraft nok til at danse videre. Denne Gaade er let at løse: Den Anstrengelse, at opmande sig til Dans, bliver altid en Bagatel ved Udsigten til at danse sig en Mand til!

Vil Du vinde en Kvinde, saa forraad hende dine Hemmeligheder; vil Du miste hende, saa forraad hendes Hemmeligheder.

(Paa Jagten.) Fyrsten: Er Vildtet allerede i Sigte?

Jægermesteren: Til Tjeneste, Deres Højhed, det gør sig netop skudfærdigt.

En Dame, der af Naturen var betænkt med en rigelig stor Mund, klagede over Øresmærter. „Staklen har maaske været saa uheldig at bide sig i Øret“, bemærkede en Veninde deltagende.

(Paa Banestationen.) En Bondekone (lægger Mærke til at næsten alle Waggoner er tomme): Hr. Konduktør! For min Skyld skal De saamænd ikke ha'e al den Ulejlighed og Udgift — jeg kan godt opsætte min Rejse til i Morgen!

(Hjertesuk.) Det er Fanden til Skræder! Nu beholder han min Overfrakke, og jeg skulde absolut ha'e den — sat ud!

(Kildent Spørgsmaal) Naar en Fyrste har to Livlæger, staar saa begge i samme Rang, eller er den ene Overlivlæge og den anden Underlivlæge?

(Paa Ballet.) Moderen (en Enke, til sine Døtre): Hvis en eller anden Balkavallér frier til Jer, saa henvis ham til mig!

Den yngste Datter: Ja, det vil jeg nok tro! — naturligvis for at Du skulde gifte Dig med ham!

(Hvor er Kvinden?) En lille Dreng havde været uartig og til Straf sendte hans Moder ham i Seng uden at give ham Aftensmad. — „Der er kun faa af en Mands Sorger og Ulykker“, sagde han, „som ikke har sit Udspring fra en Kvinde.“

(Sceneriet forbedret.) Herskeren over en lille tyk Stat stiger ud af Vognen: „Besynderligt, jeg har aldrig været i denne Del af mine Besiddelser før.

Kammerherren: Jo, Deres Højhed, men Sceneriet er bare lidt forandret. Bondegaarden dér til venstre er nylig bleven rødmalet.

Fyrsten: Ja, nu sér jeg, De har Ret!

„Ravnen“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Efter en bedre Middag,

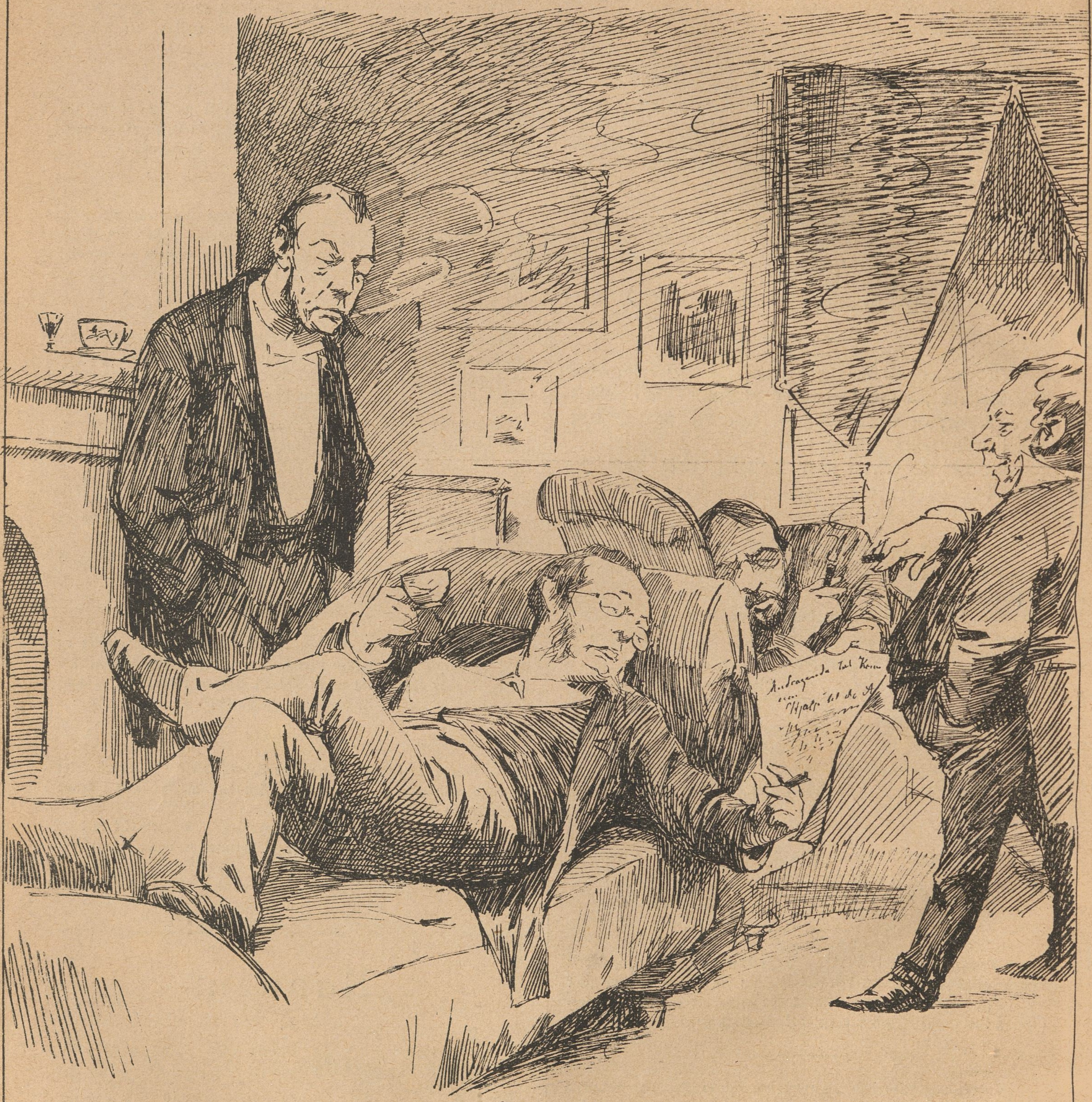

— Hvad skal nu de Spektakler til,
som allerbedst vi blunder?
Lad hjælpe Fattigfolk hvo vil,
vi har sgu ikke Stunder.

= Men vi har os i Udvalg sat
og svedt som bare Fanden.
Nu maa sgu I en Gang ta' fat,
og hjælpe Arbejdsstanden.

— Men Herregud, saa hold dog op!
Lad os med Ro den tage.
Snart Vinteren den siger Stop,
saa kommer bedre Dage.

Der tales vidt og bredt om Nød,
om Sult, der Modet stækker.
Men Tiden, vel er Pine Død,
den bedste Nøde—Knækker!

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

Nº 13 | Söndag d. 28 Marts. | 1886.

Reklame.

— Det er dog forfærdeligt, saa de Harer lugter!
= Ja, det er den pure Selvros!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Kaffesladder.

Md. Skade: Ja, min Kære, er det nu ikke det, jeg altid har sagt, at det er nogle velsignede Borgerrepræsentanter vi har. Jeg kunde jo nok tænke, at de rare Mennesker og Borgmestrene ikke kunde nægte de Fattige Noget, men var straks gelassen til at sige til de velgørende Københavnere: Bliv bare ved med den, lille Børn! Vi kan tydelig se, at I har Taget, for det er netop saadan vi har tænkt os, at Sagen skulde gribes an, og det ser ogsaa meget bedre ud, at de Fattige hjælpes frivilligt, for skal vi til det, er vi jo nødt til at tage Folks politiske Rettigheder i Pant og saa bliver der bare Brøvl og Spektakler som vi ikke holder af, men elsker Fred og Ro, især Madro, for det maa man da ha'e, men det er saamænd daarligt nok, at vi kan faa Lov til at tænke paa den Smule Bidstrupsmiddag, vi selv har bevilget os, og ellers havde vi da heller ingen faaet, maaske ikke engang et Par Spisebilletter, for det er skrækkeligt, saa Folk har travlt med os stakkels Borgerrepræsentanter, der aldrig har gjort det ringeste! — Se saadan vil Borgerrepræsentanterne nok sige, især nu, da de ser, at selv Politibetjentene paa Kristianshavn tager af deres knappe Lønning som Kommunen saa flot har bevilget dem, og skillinger sammen til Kul til de Fattige, hvad der ogsaa er en meget nettere Maade at varme Folk paa end med Kniplerne, og det kan jo ogsaa gerne være, at Kommunen mener, at det ikke gaar an at overlæsse Stationerne mere end de er, og at det er pænere at lade være at sende Noget, for at ikke Politiet rent skal glemme sin egenlige Tjeneste og blive altfor blød om Hjærtet af al den Velgørenhed, saa det glemmer at være krasbørstig som det jo faar Klæder og Løn for, men naar Politiet først er spoleret af bar Menneskekærlighed, saa duer det jo ikke til ved given Lejlighed at slaa løs paa Oppositionen og Socialisterne, som jo dog er det vigtigste, men nu kan Kommunen glæde sig til Foraaret, saa kommer Renz og giver Folk andet at tænke paa, og saa gaar det nok ligesom sidst, da de sang:

„Da Renz han kom
da var her Fattigdom,
men da han fik begyndt,
fik alle Folk sgu Mønt!"

Og Skade og jeg har allerede talt om, at vi skal ha'e en Skovtur tidlig paa Sommeren, men vi vil ikke være saa mange som sidst, for det bliver til det bare Kævl og Brøvl, naar flere Familier slaar sig sammen paa den Maade, at alle de andre morer sig paa vores Bekostning. Saadan gik det sidst kan De tænke Dem, da Blære og hans Kone og alle Ungerne var med. Jeg havde naturligvis taget baade Lammekød, Svejtserost, Ansjoser, kogte Æg, Rejer og alt saadan Noget med og ogsaa en lille Klat Stikkelsbærgrød, og saa kan De begribe Dem til, at Madam Blære kommer stikkende med fire Stykker gammelt Wienerbrød til Kaffen — det var det Hele! Og det allerkreperligste er, at bagefter render baade hun og Manden omkring i Byen og fortæller om den dejlige Skovtur og om alle de Lækkerier, som de havde havt med, — ja, hvad synes De vel! Er det ikke til at blive rasende over? Men jeg sagde ogsaa til Skade, at om jeg saa aldrig skulde se Skoven mere for mine Øjne, saa skal vi ikke mere gøre Skovtur paa den Manér, men den Tid, den Sorg og foreløbig har vi saamænd Spekulation nok med at se os om efter en ny Lejlighed, for siden Betjentens Kone er bleven Vicevært kan man ikke nære sig, men bliver drillet og chikaneret hver evige Dag, saa man knapt véd hvor man tør gaa og staa i sin egen Stue, men nu vilde jeg gerne flytte hen i en pænere Gade og saa tage et Par Rigsdagsmænd til at betale det meste af Huslejen, saa at vi selv kunde bo husfrit, og maaske man ogsaa kunde tjene lidt ved at gi'e dem paa Thepotten, kogt Vand mener jeg, om Morgenen, og en Talerken varm Mad kunde de jo ogsaa gerne faa en Gang imellem naar vi selv laver, og jeg har rigtig glædet mig til at faa en Højremand og en Venstremand — hver i sin Seng, naturligvis! — til at bo sammen, for om Natten naar de sover skænds de vel ikke om Estrup og Politiken, tænker jeg, og naar de er politiske Modstandere ligger de vist ikke og hænger i Logiet hele Dagen, men skynder sig at komme afsted om Morgenen, i Stedet for at ligge og flyde omkring paa Ens Smule Møbler og diskurere om Provisoriet og Gendarmerne, og ser De, min Kære, derfor er der Fordel ved at have politiske Modstandere i Logi og saa kommer der heller ikke saa mange Besøgende, som slider paa Møblerne, naar det gaar for tidt paa. Men nu er jeg rigtignok bange for, at Redaktør Carstensen har spoleret mig det Hele ved det at han foreslaar, at naar Rigsdagsmænd stemmer forkert, skal de betale Tvangsbøder ligesom Amtsraadsmedlemmerne, der maa betale 5 Kroner i Bøde om Dagen, fordi de har stemt imod Ministeriets Ønske, og vil de ikke betale, skal de afsone. Og tænk nu, hvis mine to Rigsdagsmænd eller bare Venstremanden gaar hen og stemmer forkert! Saa trækker de ham altsaa 5 Kr. af om Dagen af de 6 Kr., han faar, og saa har han kun 1 Krone til at leve af og betale Leje for. Hvad skal det blive til? Man kunde maaske nok faa det opført i Lejekontrakten, at Lejeren som Rigsdagsmand ikke maa stemme forkert, men

alligevel er det Kludderi, at Rigsdagen kun er samlet de stakkels to Maaneder om Aaret — i den Smule Tid skal man sgu ikke skumme meget Fedt af Rigsdagsmændene! Nej, jeg maa ha'e Skade op til Estrup og sige, at naar han ikke kan sørge for, at Rigsdagen er inde mindst i ni Maaneder af Aaret, saa kan ingen ordenlig Familie være tjent med at ha'e Rigsdagsmænd i Logi!

Fra Højres Køkken.

Der megen Suppe koges kan paa Højres Korsfæer,
Paa gamle Skanker, Oksebo'eder, Lars's Svinetæer;
Et kongeligt Livjægerkorps, halv raat og halv i Blod,
Hofdigte af Kristoffer Boeck og Kok som Peberrod,
Det har vi her i Estrups og Scavenius' Potte,
Samt Bøffteg uden Sauce og Løg af Parmos gamle Lotte.
En Højrefrikadelle i et Skruebrækkerfad,
De Vindæg Arbejdsløse fik, den Gang de bad om Mad.
Vand faar man frit i massevis fra Ferslews store Sprøjte,
Og gamle Tantes Kaffetaar er af den 3'ske Pøjte,
Hvortil en Sødekage af de bedste Grove gør.
Se her den døde Torsk med Ravn og Bahnsonsk smeltet Smør.
Fra Thisted Limfjordsøstersen, som Thingmænd ofte nyde,
En Ulk fra 2den Langsthingskreds i Kommandørens Grøde.
En Skæppe (M)uslinger af Smithsk og Melbyesk Smag,
Som pirrer alle Højreganer lige til Behag.
Lidt Pressesylte, Sild med Løg'n lagt i Avisens Lage,
Og Matzens Kyllinger med Grønt i Enden maa De smage.
En Dagblads-Leder lang som en Medisterpølse faas,
Og Carstensens Naivitet er stegt som Mortensgaas.
Den lille Fred'rik Kokkedreng vil vise han er Manden
For at gi'e paa Tallerkenen og spilde Mælk af Spanden.
Han løber ofte med en And, og det er dog i Grunden
Kun Skade, at hans fede Bidder oftest gaar i Hunden.
Den Krukke her er syltet fuld af vor Regerings Frugter,
Men kommer Varmen mugner de, og Køk'nets Kødmad lugter.
— Derfor drik Dem en Flaske Aand af Socialismens Kilde,
Og søg i Venstres Spisehus, naar Højres Mad er ilde.

Raketter.

Det kan ikke nytte at skjule det: Højre lider af en kronisk Svækkelse. Der er hverken Saft eller Kraft i dets „Arbejder- og Vælgerforeninger". Man har brugt Matzens Børne-Madmel, man har malket den gamle Ploug til sidste Draabe og proppet Ungerne med sød Rys-sel-vælling — ligemeget, de vil ikke trives. Saa sagde en klog Kone: Brug Wunder-Krone-Essens! Og nu plukkes Højremændene igen for blanke Kroner — bare én Krone! — for at de skal tro, at der endnu er Liv i de af Svindsot lidende Misfostre i Matzens Vuggestue.

En herværende Dampvaskeriejer fik nylig en Mulkt paa 15 Kr. for at have betegnet sin Vært som „en sjofel Vært". For at forebygge Misforstaaelse bekendtgør Dampvaskeriejeren hvem af sine 4 Værter han har ment. — Det er unægtelig en Erklæring, der har „vasket sig", men vedkommende Vært er dog vist bleven slemt „stødt paa Mansketterne".

De „autoriserede" Tandlæger heri Byen viser Tænder og knurrer fælt i Bladene ad nogle ulykkelige Samtidige, der betegnes som Kvaksalvere, fordi de uden Eksamen vil føle Folk paa Tænderne og give dem Bisser paa Gummerne. — For at adskille dem fra de ægte autoriserede Tandlæger var det maaske bedst at kalde dem — forlorne Tandlæger.

„Maa jeg bede om bar Smørrebrød", sa'e Sofus Neumann, „det Paalæg er sgu for dyrt!"

Mange og store ere dine Gerninger, o Herre Estrup, og Du gjorde dem alle viseligen! sa'e Ferslew, han blev Etatsraad.

Dekoreret.

En Fotograf paa Østergade i Nærheden af „Avisen"s Redaktionskontor har i sit Udhængsskab et stort Brystbillede af Bugtaleren Gustav Lund, dekoreret med en Mængde Ordner og Medailler.

Fotografens Genboer har lagt Mærke til at de ungdommelige Pennehelte altid standser og ser paa Dekorationen som Sultne paa lækkre Kødben.

Forleden Dag kom Povl Marcussen og Frederik Hansen gaaende sammen.

De standser ved Billedet. Den Ansvarhavende tæller Ordnerne: „En, to, tre, fire!"

„Jeg synes der er flere", siger Povl Marcussen. „En, to, tre, fire, fem, seks!"

„Dem har han faaet for at tale med forskellige Stemmer. Vi taler ogsaa med forskellige Stemmer."

„Ja — hver Søndag snakker jeg som Kakkedue, om Mandagen er jeg rask som Peter Københavner", svarer den humoristiske Kritiker; „men hvad har jeg faaet?"

„Og jeg — snart er jeg en Arbejder, snart en forhenværende Socialist — hvad har jeg faaet?"

„Ordener hænger man paa Idioter", reciterede den miskendte Digter.

„Ja — vi maa haabe det bedste."

Af Rejselivet.

— Sengen er da vel ren, Hr. Vært? Ingen Væggelus?

= Maaske nogle enkelte — men de bider ikke, de er ganske tamme!

Begrundet Frygt.

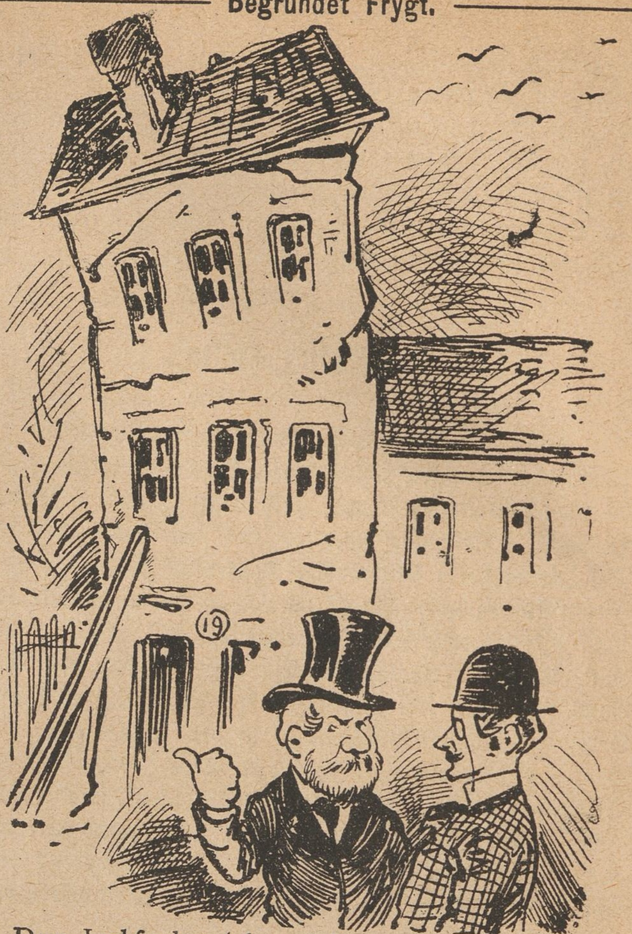

Den Indfødte (til en i Besøg værende Fætter): Se, det Hus tilhører Tante, naar hun dør tilfalder det os.

Fætteren: Lad os bare komme afsted! Det ser ud til at ville „tilfalde" os straks!

Misforstaaelse.

Hansen: Naa, Farvel da, Mikkelsen! Ja, vi ses vel den 8. April, for saa vil jo Prinsessen give Livjægerne Fanen!

Mikkelsen (tunghør): Ja, Gu' gi'er jeg dem Fa'en!

Fra Gaden.

— Dersom jeg havde saadan en Hat som Du, Petersen, véd Du, hvad jeg saa vilde?

= Nej?!

— Jeg vilde ligestraks mælde mig til — Livjægerne!

Ved Toilettet.

Moderen: Hvorfor staar Du og spejler Dig? Pynter Du Dig selv?
Datteren: Nej; slet ikke. Jeg holder ikke af at gøre mig yngre, end jeg virkelig er!

Urimeligt Forlangende.

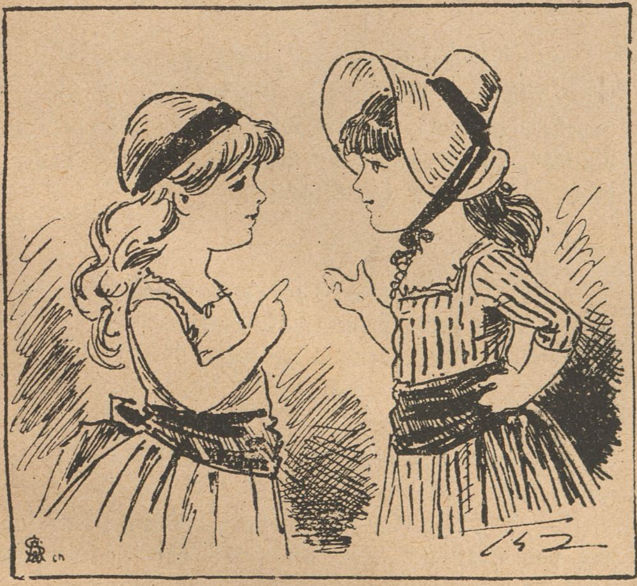

— Og saa kan Du tænke Dig, at Mo'er vilde ha'e, at jeg skulde kysse Justitsraadens Emil!
— Vilde Du da ikke?
— Aa—aa! Det Barn! Han har jo ikke Spor af Overskæg!

Postmestervits.

— Det var som Pokker! Jeg sendte et Brev til Postmesteren inde i Byen med Anmodning om, at levere det „til en eller anden hæderlig Sagfører“. Og nu efter 8 Dages Forløb kommer Brevet tilbage med den Paategning: „Ingen her!“

Den store Tromme.

Mel.: Rullen gaar.

For Alt, hvad sker i Stort og Smaat,
Trommen gaar, Trommen gaar.
Og Alting gaar i Folk, naar blot
Trommen gaar, Trommen gaar.
Naar der skal køres, maa der smøres;
dygtig Reklame maa der gøres:
Trommen gaar, Trommen gaar,
saa kan man høre, Trommen gaar.

De Præster vil ha'e mere Plads:
Trommen gaar, Trommen gaar.
„O, byg os snart et nyt Palads!"
Trommen gaar, Trommen gaar.
Voldsomt for Godtfolks Mønt de lirker;
de vil ha' mange flere Kirker:
Trommen gaar, Trommen gaar,
ja, det er svært, saa Trommen gaar.

En ung Forfatter skal i Vej:
Trommen gaar, Trommen gaar.
En Samling Digte viser sig:
Trommen gaar, Trommen gaar.
Alle hans literære Venner
rosende Glædesblus afbrænder:
Trommen gaar, Trommen gaar,
saa kan det hænds, at Trommen gaar.

De Krigsmænd ønsker sig et Fort:
Trommen gaar, Trommen gaar.
Og Millioner kastes bort,
Trommen gaar, Trommen gaar.
Alle de militære Spirer
deres Befæstningsvrøvl aflirer:
Trommen gaar, Trommen gaar,
uh, det er fælt, saa Trommen gaar.

Naar nye Stykker de skal frem,
Trommen gaar, Trommen gaar,
der reklameres godt for dem:
Trommen gaar, Trommen gaar.
Saa kan det hænds, at Bladkritiken
rigtig maa røre Trommestikken:
Trommen gaar, Trommen gaar,
over det Hele Trommen gaar.

Man finder paa en Elixir:
Trommen gaar, Trommen gaar,
den evigt Liv og Sundhed gi'er:
Trommen gaar, Trommen gaar.
Lægerne skriver under paa det,
og Folk de slaas saa om at faa det:
Trommen gaar, Trommen gaar,
ja, det gaar af, naar Trommen gaar.

Der vælges skal i By og Land:
Trommen gaar, Trommen gaar.
Og for den nye Rigsdagsmand
Trommen gaar, Trommen gaar.
Er man lidt ivrig, ej man glemmer
at rende rundt og hverve Stemmer:
Trommen gaar, Trommen gaar,
han bli'er nok valgt, naar Trommen gaar.

Naar Højre skal et Møde ha',
Trommen gaar, Trommen gaar.
De trommes sammen langvejs fra:
Trommen gaar, Trommen gaar.
Og naar de saa har hørt paa Buldret,
saa er hveranden bleven kuldret:
Trommen gaar, Trommen gaar;
det kan der ske, naar Trommen gaar.

Naar Kongen sig en Søn har faat,
Trommen gaar, Trommen gaar.
Naar Indtog holdes i et Slot,
Trommen gaar, Trommen gaar.
Holdes der Bryllup eller Barsel,
saa er det med tilbørligt Varsel:
Trommen gaar, Trommen gaar,
Jøsses bevares, hvor Trommen gaar.

(En Bommert kommer sjældent alene.) Hofpræst Støcker i Berlin har begaaet den Bommert, at appellere en Dom over Redaktøren af „Siegener Volksblattes", Hr. Bommert, hvorved denne frikendtes for at have fornærmet Hr. Støcker.

(Fra Gaden.) — Naa, hvad synes Du om vore Gendarmer i deres pæne ny Klæder?

= Jeg siger bare: de er inte billige!

(I Beværtningen.) — Skal vi spille en Sjavs?

= Nej, jeg kan af forskellige Grunde ikke indlade mig paa Kortspil. For det første har jeg ingen Mønt, og for det andet — — —

— De øvrige Grunde skænker vi Dig! den første er tilstrækkelig.

Det nøs jeg paa!

Mel.: Krambambolivisen af „Kapriciosa".

Det er ej saa koldt, men dog man fryser
og føler sig saa grusom naß, —
man lider af Hoste, spytter, nyser, —
man rent ud sagt er utilpas.
Skønt jeg ej fra min Stue gik,
alligevel jeg Snue fik.
Ati! Ati! A' — — aa,
det nøs jeg paa!

Jeg bruger en Masse Lommeklude,
thi Vandet strømmer nemlig ud
i Spandevis af min lille Snude,
omtrent som af en Postetud. —
For Snue knap jeg skrive kan,
blot ej min Sang bli'er bare Vand.
Ati! Ati! A' — — aa,
det nøs jeg paa!

Dog man maa ej lade sig forknytte,
man kan ej være sligt bekendt.
At hænge med Næbet kan ej nytte,
thi vel begyndt er halvt fuldendt.
Dyp Pennen i det sorte Blæk,
det gælder om at være fræk,
Ati! Ati! A' — — aa,
det nøs jeg paa!

I Vinter har Vejret ej generet
dem, som kan Skøjteløbning li'e.
I Aar har de rigtig profiteret
af deres Skøjteløberi.
Dog ønsker jeg, at Isen maa
for Solens Magt herunter gaa,
Ati! Ati! A' — — aa,
det nøs jeg paa!

Thi vi véd, at Tiderne er trange,
og at saa mange lider Nød, —
vi véd, at der er desværre mange,
som sukker for det tørre Brød. —
Stod det til mig, saa viste jeg
den slemme Vinter Vintervej.
Ati! Ati! A' — — aa,
det nøs jeg paa!

Blandt dem, der har Hjerte for de Arme
er der en ganske dejlig Fe.
Hun føler for Fattigfolk med Varme,
og det endskønt hun er af Sne. —
Dog Svindsot bli'er snart hendes Død,
Gid hun med sig vil ta'e vor Nød.
Ati! Ati! A' — — aa,
det nøs jeg paa!

De Herrer som har de fleste Kroner,
de gi'er det allermindste til
at standse de Sultnes Klagetoner —
nej — kun sig selv de mætte vil. —
Men er der Tale om et Fort,
straks gi'er i Tusindvis de bort.
Ati! Ati! A' — — aa,
det nøs jeg paa!

Nationaltheatret i Middelfart.

Repertoiret for næste Uge er følgende:
Søndag: En Forlovelse ved Lygteskin.
Mandag: Bryllup i Udsigt.
Tirsdag: En Bryllupsdags Fataliteter.
Onsdag: De Nygifte.
Torsdag: Ægtemandens Repræsentant.
Fredag: Barn i Kirke.
Lørdag: Lad os skilles ad.

I den nærmeste Fremtid opføres: „Emilies Hjertebanken" „den sidste Nat": „Hvem af dem skal jeg vælge" „i en Fart"? „Den ene eller den anden"? „Søren Petersen"? „Nej", „han er gruelig gal"! „Han gaar paa Kommers" „i Skjorteærmer" „naar Katten er ude". — „Paa den anden Side" „hvem er den Rette?" „Jokum"? „Han drikker" „i Mørke" „paa Kontoret". — „Fabrikanten"? „Et rigt Parti"! „Han er af god Familie", „en fornem Dames Søn"; „han bestiller ingen Ting" „i Kommunalbestyrelsen". — „Den Tredie"? „Fætteren fra Amerika", „min egen Dreng"! „Ja", „en fiks Idé"! — „Jeg inviterer Majoren" „inden fire Vægge", „naar Møbler flyttes"! „Man kan hvad man vil" „for Alvor", „naar man har Fanden til Morbror".

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i **Danmark 1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller 10 Øre ugenlig Abonnement modtages i København paa **Bladets Kontor, Rømersgade 22,** og i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

En styg Unge.

— Hr. Betjent! Di Drenge derhenne sa'e saadan uvardi'e Ord!
= Hvad sa'e de da?
— Først sa'e di Bullegarfyrste og saa sa'e di Kejser a Tonkin.
= Ikke andet?
— Ja, ves Di inte straks trækker di Drenge paa Stationen, saa si'er je' te Matzen a Di gaar paa Gaden mæ Huller i Uniformen!

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

No. 14 | Söndag d. 4 April. | 1886.

I Skolen.

Læreren: Ja, Du maa gerne ha'e fri Kl. 11, men sig mig først: Hvorfor flakkede Ulysses om i 10 Aar?

Eleven: Han vilde ikke saa hurtigt hjem, fordi hans Kone ventede paa ham.

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Hr. Sørensens Klagesang,

en trøsterig Salme.

Melodi: „Ohé, Mama" eller „Ak, Moder, ak".

Ak, Fødeland, ak lyt nu til en gammel Borgers Klage,
som alskens Sorg og Græmmelse i disse Tider nage.
De gode gamle Dage,
|: ak, Fødeland! :|
o, gid de kom tilbage,
saa blev nok Alting godt.

Ak, Estrup, Du, som styrer Landet gennem Stormens Brænding,
vi faar vel snart igen paany en provisorisk Sending.
Husk paa, Du har jo Henning,
|: Ak, Estrup, ak! :|
Han gør saa let en Vending,
og saa er Alting godt.

Ak, Nellemann, vi gamle Folk vi har saa dyb en Længsel,
og Du saa varmt et Sindelag for Folkets store Trængsel:
Smør Fængselsdørens Hængsel,
|: ak, Nellemann! :|
Put Venstremænd i Fængsel,
saa bliver Alting godt.

Ak, Dinesen, Du stedse var de kloge Bønders Leder;
Du er vort Haab, en Alders Trøst for hver en gammel Sveder.
Din Tale vel os keder,
|: ak, Dinesen, :|
men dog med Dig vi beder,
at Alt maa blive godt.

Ak, Frederik, Du Lille, som er Fører for de Unge,
tag kraftigt fat og stol kun paa de Gamles Pengepunge.
I disse Tider tunge,
|: ak, Frederik, :|
vi vil din Lovsang sjunge,
saa bli'er nok Alting godt.

Ak, Venstremænd, I er jo ellers skikkelige Bønder,
tag fat igen, saa skal vi glemme Jeres svare Synder.
O, gør hvad Estrup ynder.
|: Ak, Venstremænd! :|
En bedre Tid begynder,
hvor Alt skal blive godt.

Ak, Krigersmænd, som om vort gamle Fædreland vil værne,
I har ved Eders Spadestik tændt Haabets lyse Stjærne.
Thi I er Landets Kærne,
|: ak, Krigersmænd, :|
vi følger Jer saa gærne,
og saa bli'er Alting godt.

Ak, Kirkens Mænd, vi tror paa Jer, I ædle Præstesjæle,
som lærer os saa smukt, at kun de Rige de maa stjæle.
I sætter Eders Hæle,
|: ak, Præstemænd, :|
paa Socialister fæle,
og saa bli'er Alting godt.

Ak, Magistrat, vi haaber sikkert paa, I aldrig glemmer
at hjælpe os, naar vi de sultne Socialister tæmmer.
Naar de bli'er Fattiglemmer,
|: ak, Magistrat, :|
og mister deres Stemmer,
saa bli'er først Alting godt.

Raketter.

Det er aldeles forbavsende, saa Tiden iler! „Ravnen" synes bestemt, at det kun er nogle faa Maaneder siden de første grønne Livjægere sprang ud fra Skræderbutiken, og nu læser vi, at Livjægerskydeselskabet allerede forrige Torsdag fejrede — 85=Aarsdagen for Oprettelsen af Kongens Livjægerkorps!

„Ved Garderhøjen mellem Jægersborg og Lyngby foregik der i Gaar en historisk Begivenhed", skriver „Avisen" i Anledning af de Forsvarsgales Attentat paa Muldvarpehjemmet. — En „historisk Begivenhed"! Aa ja! Naar Romanforfatterne ret vil have Læserne til at tro paa en „Opfindelse", saa siger de ogsaa: det er „historisk".

Aalborg Svineslagteri har i det første Driftsaar givet et Underskud af 14,000 Kr. — Aktionærerne sukker vist: „Det er et fælt Svineri!" Men det kan jo heller ikke nægtes, at det var en dyr Svinesteg!

Paa Forsvarsbrødrenes Generalforsamling oplystes det, at Bestyrelsens Virksomhed især havde været rettet paa at bruge mange Penge. Det ser ud, som om man har varieret det bekendte Børnespil: „Hvad skal jeg gi'e til Kassen? — Hvad skal jeg ha'e af Kassen?" saaledes, at Medlemmerne bare har givet til Kassen, og Bestyrelsen stadig har brugt af Kassen. At Regnskabet desuagtet blev godkendt, er kun et Bevis paa, at Foreningen er med paa det Estrupske Bogholderi.

Den konservative Klub bekendtgør, at den vil fejre den 8. April ved „en festlig Sammenkomst med Festmaaltid m. V." — Hvorfor ikke skrive rent ud: med Vaas?!

Spøgeriet paa Garderhøjen.

Det var Natten mellem den 26de og 27de Marts. En Mand red hjemad fra Kroen. Da Klokken nærmede sig tolv, nærmede Manden sig Garderhøjen. Natten var mørk og sælsom stille, Taagen var kold og klam. Pludselig hørte han en underlig Lyd gennem Taagen; det lød som taktfaste Slag med en knyttet Næve paa Bunden af en Blikspand; han havde ikke før hørt den Lyd, men den maatte komme fra en fjærntliggende Kirke. Han talte Slagene: En, to, tre, fire, fem, seks, syv, otte, ni, ti, Knægt, Dame —" Ved det sidste Slag standsede Hesten — det var ved Garderhøjen. Manden sparkede den i Siden med sine Støvlehæle — den gik tilbage, frem vilde den ikke; den rystede og dens Sved faldt i store Draaber ned paa den bløde Jord.

Pludselig stod to blaa Flammer op fra Vejen. Haarene rejste sig paa Mandens Hoved, saa han tabte sin Hat. Dyret vilde hverken frem eller tilbage. Flammerne hængte sig fast i Taagen og kastede et spøgelseagtigt blaaligt Skær over Vejen. Der hørtes Bulder der inde, to Muldvarpeskud blev kastet op, og op af Dybet kom to Muldvarpe. De to blinde Dyr sad lidt og saa paa hinanden. Pludselig skyder to Hatte op, ikke almindelige Paddehatte, men i Facon som Muffer, og med Sølv, hvis Glans er fortæret af Gravrøst. De vokser højere og højere, tilsidst bliver de til to lange Gardere, der strækker Armene ud, som for at ryste Søvnen af sig.

Saa siger den ene med Gravrøst:

„Aa, hvor det lettet,
saadan en Gang at faa Raden rettet!
Hvor her er dejligt i Danas Skove!
Mærker Du Pustet fra Sundets Vove?
Den Vej maa vi bort,
førend de laver vor Høj til et Fort!
Nu faar de Krigsnykker, nu ser de Blod!
Alt ligger Øksen ved Træets Rod!
Nu vil de atter „Soldater" lege!
Alle de gamle Bøge og Ege
dem vil de save og endevende!
Saa bli'er der godt Køb paa Pindebrænde!

Den Anden:

„Det Syn vil blive hjærteskærende!
det er godt at vi To er forhenværende."

Den Første:

Lad os forsvinde!
Ej vore Ben skal i Højen de finde,
naar de med Spader kommer og roder!
Kom nu, min Ven og Vaabenbroder!"

Saa svævede de bort, Haand i Haand, ned til Søen. Her slap de Taget, og liggende paa Ryggen, med samlede Ben og Armene overkors paa Brystet, flød de bort.

Hesten satte i Galop hjemad.

Manden fik ikke sin Hat med, den fandt en af Festkomiteens Medlemmer, og da det var en god Hat, tog han den med. Og senere, da den lille uforfærdede Hob, staaende og æltende den opblødte Jordbund, havde sunget Holger Drachmanns Salme:

„Rislen gaar fra Fod til Finger,
mens det første Spadestik
i den frosne Jordbund klinger —"

og da enhver af den lille Menighed kastede Øjnene i deres Hatte, havde han en Hat til hvert Øje.

Raketter.

Carl Bloch maler i denne Tid et Portrætmaleri af Højesteresadvokat Liebe. — Skulde Kunstneren have malet Landsthingsformand Liebe, vilde vi have anbefalet ham at vælge det Øjeblik, da Landsthingets Formand holdt sin berømte Tale om Landsthingets „Flid og Nidkærhed."

Bergs Liv i Fængslet, hvorledes han ligger, sidder, spiser, sover etc. volder stadig „Avisen" søvnløse Nætter og kummerfulde Timer. Bladet raser i den Grad mod Birkedommer Schouw, fordi den Ansvarhavende ikke maa se Bergs Celle, at man hver Dag maa vente at høre det skrækkelige, at Matzens egen Dreng virkelig er kommet „ud i Cellerne".

Damsporvejstrafiken gør saa overordentlige Fremskridt, sagde Tietgen paa Generalforsamlingen, at der — slet intet Udbytte bliver til Aktionærerne. Hele Fortjenesten er gaaet med til ny Vogne og nyt Materiel. — Naar andre Forretninger intet Udbytte giver, er det, fordi de gaar slet, men Dampsporvejstrafiken gaar altfor godt — det er hele Ulykken! Aktionærerne kan sige, at de er kommet „godt op at køre"!

I en Privatkorrespondance til „Avisen" om Mødet i Korsør hedder det, at „Piben og Affyngelse af Fædrelandssange" tvang Grosserer Lachmann ned af Talerstolen. — Piben og Affyngelse af Fædrelandssange! Højre forstaar at vælge sine Kampmidler med Smag!

Gamle Jacob Davidsens „Den Konservative" er død, men Bladets Ideer er trængte igennem overalt, siger gamle Jacob. Højst mærkeligt! Ingen Konservative — mange Abonnenter, mange Konservative — ingen Abonnenter.

Jo galere jo bedre.

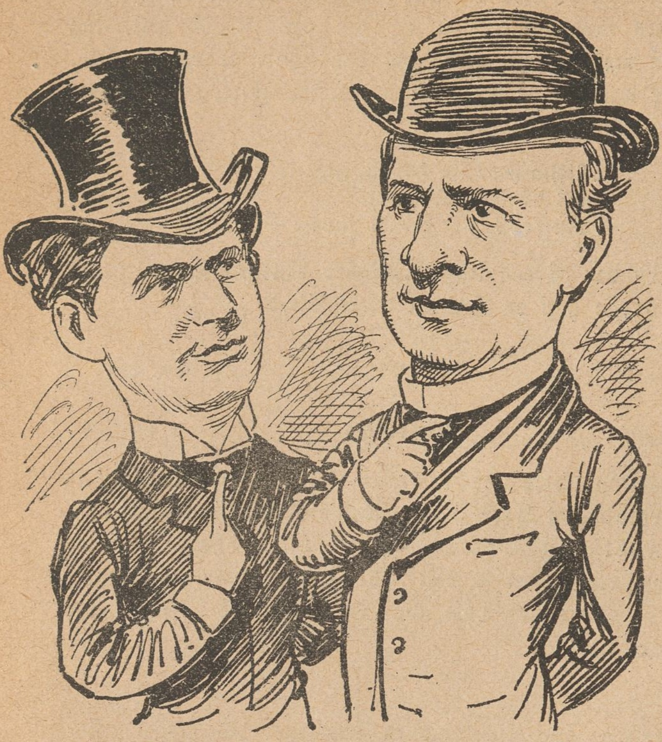

— Naa, nu faar vi jo et Herrefort til Damekanonerne.

= Ja, saa maa vi sgu ogsaa have nogle Damebatterier til Herrekanoner.

En Primadonna?

Direktøren: Hvilke Roller har De tidligere spillet?

Damen: Elskerinden i „Abekatten", Fadette i „En lille Heks", „Luftens Datter", Nora i „Et Dukkehjem" og Dora, men min Glansrolle er Froufrou, De véd nok, der hvor jeg dør i sidste Akt. Vil De ha'e flere — —?

Direkt.: Nej Tak! Lad os endelig holde os til, at De er død i sidste Akt!

Indlysende.

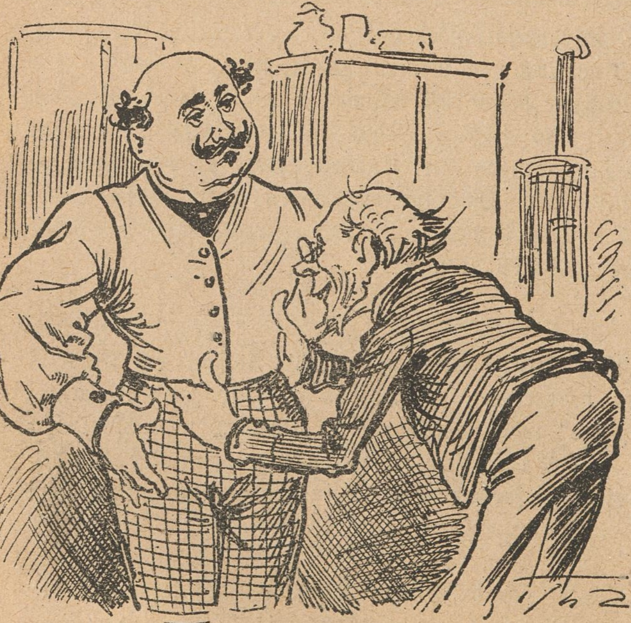

— Sig mig, hvad skal det betyde, at De ingen Uhrlomme har lavet i den nye Vest? Jeg sendte Dem jo den gamle som Prøve.

= Ja, jeg véd nok, at der er en Uhrlomme i den gamle Vest. Men da jeg ikke fandt Andet i den, end en Laaneseddel paa Deres Uhr, saa mente jeg, at en Uhrlomme i den nye Vest var overflødig.

Spærret.

Professoren: Det glæder mig Lise, at Du har faaet en god Plads. Naar jeg en Gang kommer til Sorø, vil jeg besøge Dig.

Lise: Nej, for Guds Skyld, Hr. Professor, det maa De endelig ikke. Fruen har paa det strængeste forbudt mig at modtage Herrebesøg.

Sandsynligvis.

Moderen: Men Peter, hvad er det dog for en hæslig Vane, saaledes at klappre med Kniv og Gaffel ved Bordet?

Søsteren: Det har han vist lært af Storken, hos hvem han var førend han blev født.

Galant.

— Vil De ikke løbe, Frøken?
= Nej, jeg har glemt mine Skøjter.
— Aa! — Men jeg vil med største Fornøjelse laane Dem mine!

En forfængelig Fader.

— Hr. Doktor, jeg vilde gerne bede Dem, at undersøge, om min lille Dreng duer til at være — Livjæger.

En øltro Thomas.

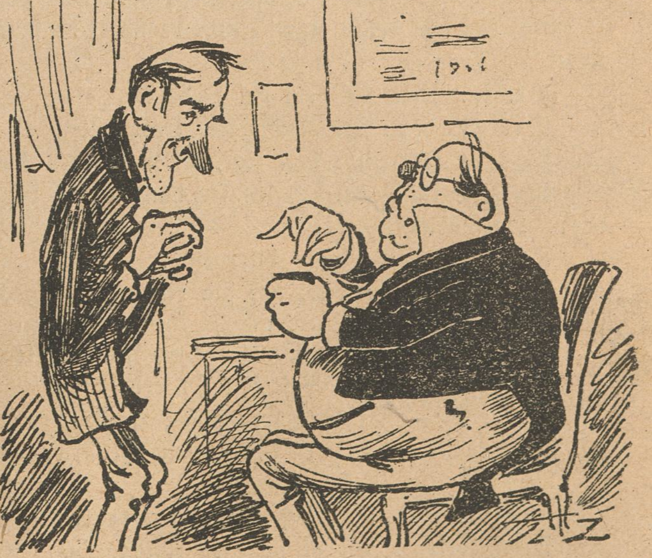

— Af det, jeg nu har forklaret Dem, vil De kunne indse, at der ogsaa boer Mennesker paa Maanen.
= Bevis mig først, at der gives Øl paa Maanen, saa vil jeg tro Dem.

En Generalforsamling.

Dramatisk Scene.

Personerne:

Green, Formand i en konservativ Klub.
Kvist, Kasserer.
Top, Bolt og Basse, Medlemmer.
Flere unge Mennesker, Medlemmer i Klubben.

Handlingen foregaar i en lille Provinsby.

Formanden: Generalforsamlingen er sat. Maa jeg bede Dem om at vælge en Dirigent.

Bolt: Hr. Top!

Formanden: De, der stemmer for Hr. Top, bedes række en Haand i Vejret.

Bolt (rækker Haanden i Vejret).

Formanden (tæller): En! — De, der stemmer imod! Ingen! Saa er Hr. Top enstemmig valgt til Dirigent!

Unge Mennesker: Bravo!

Formanden: Maa jeg bede om Ordet!

Dirigenten: Formanden har Ordet!

Formanden: Jeg maa for det første gøre de ærede Medlemmer opmærksom paa, at vi er sagt op. Værten siger, at vi drikker ingen Ting, og ude i Byen har han sagt, at han ikke vil holde Værtshus for Drenge! (Føj! — Han skal boycottes! — Det er hørt!) Vi skylder Husleje for en Maaned.

Bolt: Maa jeg bede om Ordet for en Forespørgsel!

Dirigenten: Hr. Bolt har Ordet!

Bolt: Hvorfor betaler Kassereren ikke hvad vi skylder?

Kassereren: Maa jeg bede om Ordet?

Dirigenten: Kassereren har Ordet!

Kassereren: Hr. Bolt spørger, hvorfor jeg ikke betaler, hvad vi skylder. Jeg skal sige ham det: af den Grund, at den Maaned Foreningen har bestaaet, har ikke et eneste Medlem betalt Kontingent; de siger, de faar ikke noget for Pengene. (Det er hørt!)

Basse: Maa jeg bede om Ordet?

Dirigenten: Hr. Basse har Ordet!

Basse: Jeg vilde bare sige, at naar der kommer Regning hjem til Papa, saa betaler han for mig. (Stemmer: Ligesaadanne her!)

Kassereren: Vi har intet Bud.

Basse: Vi kunde vel nok faa Raad til at holde et skaldet Bud!

Bolt: Maa jeg faa Ordet for en Forespørgsel?

Dirigenten: Hr. Bolt har Ordet!

Bolt: Jeg vilde bare spørge Hr. Basse, hvorfor vi just skulde holde et skaldet Bud — han var jo uredelig!

Basse: Det er Haarkløveri!

Kassereren: Sidste Gang Værten præsenterede mig Regningen, forsøgte jeg at sætte en Indsamling i Gang; jeg lod min Hat gaa om — Udbyttet var femti og fem Øre, tre Knapper, to falske Lykkeskillinger, et lille Cigarrør, en Lommekam af Skildpadde og en Cigarstump, som brændte Hul i Foret.

Bolt: Maa jeg faa Ordet for en Forespørgsel!

Dirigenten: Hr. Bolt har Ordet!

Bolt: Den Lommekam — var den af ægte Skildpadde?

Kassereren: Nej — forloren! — Jeg fik kun ti Øre for den. Hele Kassebeholdningen er de to Lykkeskillinger — dem er der ingen, der vil give noget for.

Bolt: Maa jeg faa Ordet for en Forespørgsel?

Dirigenten: Hr. Bolt har Ordet?

Bolt: Hvad er Foreningens Formaal?

Dirigenten: Ønsker Formanden Ordet for at besvare Hr. Bolts Forespørgsel.

Formanden: Nej!

Dirigenten: Maaske Kassereren?

Kassereren: Nej!

Bolt: Er der ingen, der vil sige mig, hvad Klubbens Formaal er?

Formanden: Jeg finder det uforskammet, at Hr. Bolt vil sætte os i Forlegenhed med et saadant Spørgsmaal. Hvis han vilde vide, hvad Formaal Klubben havde, kunde han have spurgt den Herre, der kom hertil fra København og fik os til at lave Klubben.

Kassereren: Hr. Bolt kan jo slaa op i Ordbogen og se, hvad Konservativ betyder.

Bolt: Maa jeg faa Ordet for en Forespørgsel?

Dirigenten: Hr. Bolt har Ordet!

Bolt: Jeg vilde bare spørge Hr. Kvist, om han kan slaa op i en Bog, han ikke har?

Dirigenten: Det kommer ikke Sagen ved.

Bolt: Det var Satan!

Dirigenten: Maa jeg bede Hr. Bolt om at udtrykke sig parlamentarisk!

Bolt: Maa jeg faa Ordet for en Forespørgsel?

Dirigenten: Hr. Bolt har Ordet!

Bolt: Foranlediget ved, at Hr. Top mukker mig a', vil jeg bare spørge, om han allerede har glemt, at det var min Stemme, han har at takke for sin Dirigentvirksomhed!

Formanden: Det lader til, at Hr. Bolt kun har meldt sig ind i Klubben for at opponere; men det nytter intet! Der er en anden Magt, der er stærkere end han, det er Kvinden! Det skulde være en Hemmelighed, der kunde blive til en Overraskelse, men nu siger jeg det: Byens Kvinder laver en Fane til os, en Fane med Haabets grønne Farve, en Fane, hvorom vi begejstrede vil samle os og med hvilken vi en af de første skønne Foraarsdage vil drage uden om Byens Volde! (Det er hørt! Bravo! Kvinden leve! Green leve!)

Bolt: Maa jeg bede om Ordet?

Dirigenten: Skal det være for en Forespørgsel?

Bolt: Nej, for en Tale!

Dirigenten: Hr. Bolt har Ordet!

Bolt: Den højtærede Formand talte om at drage

uden om Voldene! Det er unødvendigt! Volden er ikke højere, end at man kan springe over den uden Tilløb. Dernæst skal jeg bemærke, at det er kønt af Kvinden, at hun tænker paa os — men det er ikke ualmindeligt. Jeg maa for det tredje beklage, at jeg ikke kan faa at vide, hvad Foreningens Formaal er. Konservativ mener jeg nemlig kommer af at konservere — gæmme — blive liggende hvor man er lige som Ansjoser i et Glas! Er det Meningen! Er det Formaalet! Det kunde være passende for gamle stivbenede Kavalerer fra Frederik den Sætes Tid, Gamlinger, som ikke kunde følge med Tiden! Men er det et Maal for os unge Mennesker at staa stille og dæmme op mod den frembrydende Frihedsbølge! Strømmen styrter afsted med rivende Fart hen over de Hindringer, de Reaktionære og Konservative lægger den i Vejen! — Lad os tage Kvindernes Fane, lad os fylkes om den, men lad os sige dem, hvad der skal staa i den. Jeg foreslaar Ordet „Fremskridtsklub", omgivet af en Krans af Egeløv og Lavrbærblade! (Bravo!) — Hr. Dirigent! vil De sætte mit Forslag under Afstemning!

Dirigenten: De Herrer, der stemmer for, at den konservative Klub bliver forandret til en Fremskridtsklub, vil de behage at række Hænderne i Vejret! (Alle Hænder rækkes i Vejret). Tak! Ja, saa behøves der ingen Kontraprøve!

Bolt: Maa jeg faa Ordet for en Forespørgsel.

Dirigenten: Hr. Bolt har Ordet!

Bolt: Jeg vilde bare spørge den ærede Formand, om han ikke fandt det passende at skrive til Hr. Carstensen, at den konservative Klub her i Byen har opløst sig.

Formanden: Jo, det skal jeg. — Generalforsamlingen er hævet!

Narret April.

Mel.: Du er rig, Du er dejlig, o Syd!

Hr. April! vær velkommen igen
Du naragtige Foraarsbebuder,
uagtet Du laver os Knuder,
er Du dog en kærkommen Ven.
Du har ret et bedaarende Smil,
det kan være saa mildt og saa kærligt,
men dersom vi tror, det er ærligt,
saa bli'er vi sgu narret April!

Du os lokker med Smaablomsters Duft,
Du la'er Solen saa sommerligt skinne,
at daarligt man kan blive inde
i Stuens beplumrede Luft.
Og man iler saa let som en Pil,
hen til „Onkel" med Vinterkavajen,
tilsidst bli'er dog Enden paa Legen,
at man bliver narret April!

Isen smelted' da Foraaret kom,
det er dejligt, endskønt det lidt drøjt er
for dem, der vil løbe paa Skøjter,
thi der er adskillige, som
grumme nødig endnu holder Hvil,
de vist gærne lod Frosten grassere
en Maaned endnu, eller mere,
men de bli'er sgu narret April!

Et umaadeligt smukt Kompagni,
det er Borgernes Repræsentanter,
de er ret nogle yndige Planter,
opelskede i Driveri. — —
Spirekraften er langtfra habil,
thi man aldrig ser noget til Frugten,
hvis man tror, man faar andet end Lugten,
saa bli'er man sgu narret April!

Stakkels Højre, som stadigvæk tror,
at naar bare vi Forter kan bygge,
saa bliver det Landet til Lykke
og frier os fra fjendtlige Spor.
Men Fyrst Bismarck han si'er med et Smil:
„Byg I kun, det er noget der trækker —
hvis I tror, at I Bismarck forskrækker,
saa bli'er I sgu narret April!"

Dr. Manicus! — stol ej paa Smith,
thi saa bliver Du gjort til Aprilsnar,
vær artig og mød med en pilsnar
Undskyldning, — hvis ej, gaar det skidt. —
— Hermed Punktum, nu holder jeg Hvil,
tro blot ej, at jeg mere vil skrive,
thi saa kan kun Følgerne blive,
at Du bliver narret April.

Frk. West vil til sin Benefice have „En Børsbaron". — Forhaabenlig vil der saa vanke dygtig Mønt paa Westelommen.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, og i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Den hellige Antonius-Bille.

„Vi sejler her mellem Scylla og Karybdis, og vi maa ængstelig spejde til Højre og Venstre.“

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

№ 15 | Söndag d. 11 April. | 1886.

Giver man Fanden en Finger etc.

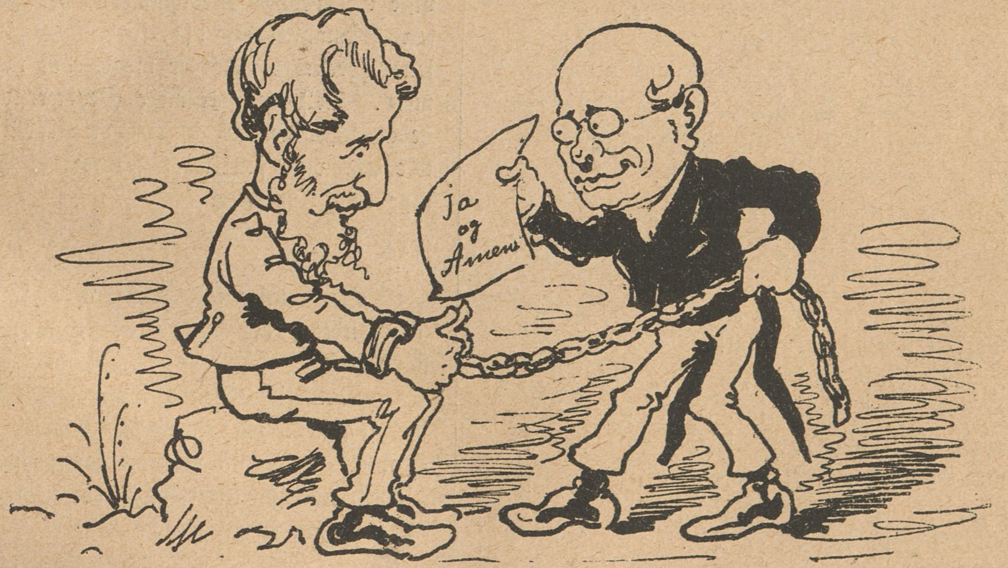

Reaktionen fløjter stadig: Naar bare Oppositionen vil række Haanden til ærlig Forhandling, kan Alt blive godt igen. Men faar Reaktionen først den ene Haand, tager den snart den anden med, og saa — begynder den »ærlige Forhandling«.

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Det gaar til en Tid.

Mel.: Lad den skrantende Magister.

At os Skinnet tidt bedrager,
det kan jo Enhver forstaa;
meget ofte fejl man tager,
naar man ikke passer paa.
Tidt en Sjæl saa sort som Fanden
gaar omkring som ganske hvid;
omvendt er det med en Anden,
men det gaar kun til en Tid.

Mangen lapset Modejunker
slaar sig ret paa Livet løs;
men det koster mange Grunker
(dyr især er Fyrens „Tøs").
Og som oftest har han røvet
fra sin Herre hver en Hvid.
Skuffen har han svært bedrøvet,
men det gaar kun til en Tid.

Og en kløgtig Prokurator
mange fede Sager faar,
fiffigt klemmer han Testator,
„desse Vej" hans Sølvtøj gaar,
men en Skælm hans Spil opdager,
Fyren sætter han paa Spid,
saa det i hans Ære knager;
ja, det gaar kun til en Tid.

Naar det haardt for Højre kniber,
splejser de til en Avis,
og den hyler og den piber
som en anden Pattegris.
Men trods al det Løgn, den brækker
af sig, er dog spildt dens Flid.
Abonnenterne fortrækker,
ja, det gaar kun til en Tid.

Man har faaet sig en Kone,
Verden staar saa lyserød!
Fruen taler i en Tone,
o, saa kælen og saa sød.
Men den lille rare Ælling,
som nu er saa engleblid,
bliver snart en arrig Kælling,
ja, det gaar kun til en Tid.

Magistraten den vil gerne
hykle Omsorg for de Smaa.
Arbejdsmanden vil den værne,
— naar han vil i „Værnet" gaa.
Kælent Højre-Salmen lyder,
naar den Sultne faar en Bid,
men vi véd, hvad det betyder,
og det gaar kun til en Tid.

En Minister udi Japan
han kan ha'e det rigtig net;
men man kalder ham en Laban,
naar han bryder Lov og Ret.
Hvis han ud af Kassen lister
Frugten af Nationens Flid,
snart sit Hoved Fyren mister, —
dér det gaar kun til en Tid!

Raketter.

Holbæk „Arbejderforening" har det til fælles med alle Højreprodukter der er paaklistret Vignetten „Arbejderforening", at Arbejderne hører man aldrig Noget til, derimod vrimler det med Malermester Holm, Tobaksfabrikant Andersen etc., lige som en lignende Aflægger for Købh. Amts 1. Kreds glimrer med en Bryggeri-Ejer Larsen. I Ryssels Butik heri Byen hører Fabrikant Blom, Borgerrepr. Tømrermester Jørgensen, L. Dinesen, Ploug, Proprietær Eckardt etc. til de Artikler, der oftere hænges ud for at anbefale Forretningen som en rigtig „Arbejderforening".

Den konservative Klubs Formand, Red. Carstensen, viste i Torsdags Medlemmerne det Hensyn, at lade dem faa Festmaaltidet først, førend de gik paa Frederik Hansens Foredrag. Der er meget, der taler for det Arrangement. Dels er Folk mere overbærende med mulige Svagheder, naar de har spist godt til Middag, og dels var Medlemmerne saa ikke udsat for, at Foredraget skulde betage dem Appetiten.

„Hvem talte for Damerne?" spurgte en ung Dame sin Veninde, der havde været med ved Rysselianernes sidste Fest.

„Naturligvis Lars Dinesen — som sædvanlig. Du skal saamænd ikke rynke paa Næsen ad ham, min Pige! Han er ganske vist mere sjælden end køn; han er ingen blomstrende Yndling, men han føler lige varmt for os alle — han er mageløs!"

Pave Leo XIV vil skrive sine Memoirer. — Det er en let Sag for ham. Han har jo en ufejlbarlig Hukommelse.

Paa Kunstudstillingen.

„Vil De sælge mig to Billetter, en til mig selv og en til Didriksen — jeg har faaet ham narret med her op i Dag — og en Katalog af de billigste. Kom saa med, Didriksen, saa gi'er vi Manden der henne Billetterne, og gaar indenfor Snoren ligesom „Social-Demokraten"s Referenter ved Garderhøjen. — Ja, det er jo ikke andet end et Gravmonument — det er sgu da inte no'et at staa og se et Kvarter paa det. Du kan nok se, Faklen vender nedad, det betyder Død, vender den opad betyder det Liv — nu véd Du 'et! — Vi skal her op ad Trappen. Se, det første Ansigt, Du møder, det er Estrup: han sidder dér og ser over paa sig selv, for han sidder naturligvis ogsaa der ovre; der er han i Gibs, men her er han i Bronce, det er hele Forskællen; nu kan Du selv bestemme, hvor Du bedst kan lide ham. — Nej, der skal Du se, Didriksen, der er To, der er Liv i! Lad os kun sidde lidt ned og se paa dem. Se hvor fornøjede de ser ud! Det er Ungdom og Galskab! Hvad vilde Du give for at have hans krøllede Haar? Og sikke Tænder Pigen har! Hun vil have nogle af hans Vindruer, men han vil nok ikke give hende dem for ingen Ting! Lad os se efter i Katalogen, hvad det er for To? 453, Gruppe i Gibs — ja, nu véd Du det! Du havde naturligvis troet det var noget andet? det havde jeg sgu med! Vil Du se, hun har faaet et Stykke Tøj med til at tage om Livet, men det er gledet til Side, saa det er ingen Nytte til. Lad vær at gaa saadan og kig efter Detaillerne, Didriksen! — Her er noget for Dig! Kan Du se, det er de Nygifte i Sovekamret. Jernsenge med forgyldte Kugler, og lige over Sengene har de meget passende hængt Svigerfa'er og Svigermo'er! Man kan se paa hans fine Lintøj, at det er Søndag; de skal vist hen og spise til Middag hos de Gamle. Kan Du se, hun staar og spejler sig, for at se, hvorledes den blegrøde Rose klæder hende. Nu skal vi se, hvad det hedder. 380, „Blomsten prøves"! Denne Gang gættede jeg sgu rigtig! — Her skal Du se Nationalteatret i Middelfart — det er paa Scenen — bag ved Lampe-rækken, forstaar Du. Her kan Du se, hvordan Maskineriet er indrettet — meget simpelt, som Du ser. Det er Komikeren, der staar og kigger ud gennem Hullet i Tæppet, om der kommer nogen Folk. Nu ler han fornøjet — saa mylrer der vist En ind. Det er nemlig hans Benefice i Aften — Du kan nok se han er festklædt, Kjole, hvidt Slips, Glacehandske og Hat i Haanden, han skal fremsige en Prolog i Dagens Anledning. Det har været sløjt med Fortjenesten i Vinter, det er ikke morsomt at være rejsende Skuespiller. Nu næste Maaned kommer han til København, saa kan Du se ham paa Gaden i sin lange, gamle, graa Ulstercot, og om Aftenen i det Kongelige — han faar jo Fribillet af Fallesen. Om lidt gaar Tæppet op, men det vil vi dog ikke vente paa. — Du kender jo nok den gamle Vise, Didriksen:

„Tordenskjold han var polisk,
gik omkring og solgte Fisk,
for en Skilling eller to,
derfor var han lige go'!"

Her skal Du se Billedet til Visen. Vil Du se, med hvilken Suffisance han binder de svenske Officerer en Løgn paa Ærmet. Hvis Du havde saadan et Talent, Didriksen, saa kunde Du rejse om med Tømrer Smith og agitere for Højre. Sikke no'en Torsk, hva'? og Sildeskællene paa hans Støvler — ja, dem maa Du se i Frastand, ellers ligner de Forglemmigejer. — Se her er et andet Billede, Du kender fra din Skoletid, Didriksen. Du kan nok huske, at Hr. Iversen fortalte os om Regner Lodbrok, der gik paa Vikingfærd og mødte en dejlig Mø ved blanken Sø — det er hende der, hun hedder Kraka, forstaar Du. Da Kongen saa hende, fik han naturligvis Lyst til hende, og saa vilde han prøve, om hun var klog nok til at være Dronning. Han gav hende altsaa en Prisopgave og en Tilsigelse til at møde hos ham uden at have spist noget, men ikke fastende, ikke med nogen og ikke alene, uden Klæder men ikke nøgen. Men Pigen løste sgu Opgaven og fik Præmien. Hun bed i det Løg, der ligger der, saa var hun hverken fastende eller mæt, saa tog hun et Fiskernæt om sig, ikke andet, hverken Korset eller Turnyre, saa var hun hverken paaklædt eller nøgen, — og den lille Hund, Du ser der staar dér i Døren og ser ned imod Fjorden, hvor Skibet ligger, den tog hun med, saa var hun ikke alene, men hun var heller ikke i Følge med nogen, for en Hund er intet Menneske, maa Du vide. Saa holdt Kongen borgerligt Bryllup med hende. — Du er vel frygtelig glad fordi Du har faaet mig til Cicero, Didriksen? Saa meget havde Du ikke faaet ud a' 'et var Du gaaet alene. — Der skal Du se, dér sidder Dyveke og synger Dyvekes Sange af Holger Drachmann for Kristian den Anden. Og her har Du et Glansbillede af Erner. Der staar Frieren; han er lige saa forlegen som Hindenburg, da han kørte rundt efter en Attest. Det er Fa'eren, der skal klare Ærterne; men Pigen vil sgu ikke ha'e ham; kan Du se, hun ser ikke paa ham; men lader som hun tæller Maskerne paa sin Strikkestrømpe. Og den yngre Søster, hun er nok ingen barmhjertig Søster, hun sidder og griner i Smug ad den pinlige Situation. — Der har vi min Sæl og Salighed Østergade! Er det ikke en Beværtning, der er i den Kælder? Hvad mener Du, Didriksen, om vi stak der ned og købte to Bajrer? Jeg skal nok betale — den ene!

Efter Kvartalskiftet.

D a g b l a d e t: Aa, Herregud, sikke Tider! Bare man snart kunde komme ind i St. Johannes eller i Vartov, for det er jo ikke til at tjene det daglige Brød. Hvordan slap De over Kvartalet, min Gode?

B e r l i n g s k e: Jo, Tak, det gik saa nogenlunde. Tilgang maa man jo ikke tænke paa nuomstunder, — det er kun Oppositionspressen, der faar ny Abonnenter. Men saa ta'er jeg 'et jo igen paa Avertissementerne og Bekendtgørelserne som jeg har Privilegium paa — hvis bare ikke »Nationalen« ta'er dem med, for den E t a t s r a a d, han bliver da nok en Pind til min Ligkiste! I min Fortvivlelse prøvede jeg paa at fuske »Avisen« i Haandværket, men det kommer vist til at svie til min gamle Ryg!

En Skyttebevægelse

der trodser al Verdens Provisorier og Undtagelseslove.

Efterlyses.

82,444 Patrioter, der i sin Tid med Beredvillighed tegnede sig for Selvbeskatning til Forsvarets Fremme, er sporløst forsvundne. For Tilvejebringelsen af alle 82,444 eller en Del af de haardt savnede Støtter for den gode Sag betales en Dusør, naar man henvender sig paa Hj. af Garderhøjen og Kanontorvet.

En gammel Historie.

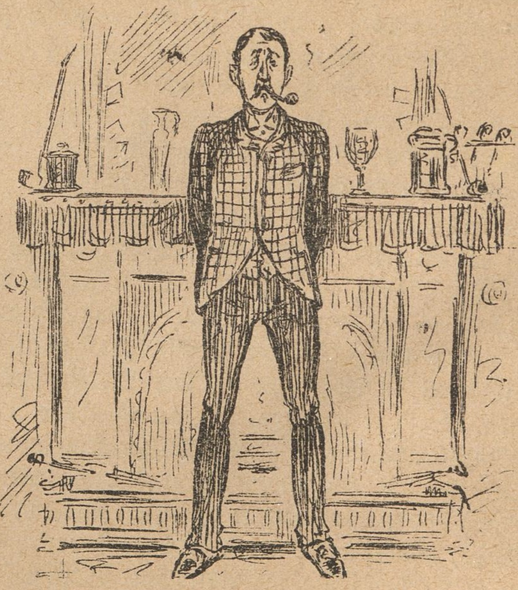

Man siger: En gammel Historie,
den bliver dog evig ny.
Det passer saa temmeiig, tror je',
paa mange Ting i vor By.
Men naar man i Veksler hænger,
som ej er prolongerede,
saa bliver ej ny de længer,
nej, de bli'er p r o t e s t e r e d e!

Mageløs.

— Det er ret et Livstykke, den Pige.
— Ja, oven i Købet et — „Sundhedslivstykke“, der søger sin Mage!
— Saa?
— Ja — hun vil gerne giftes!

Rar Trøst.

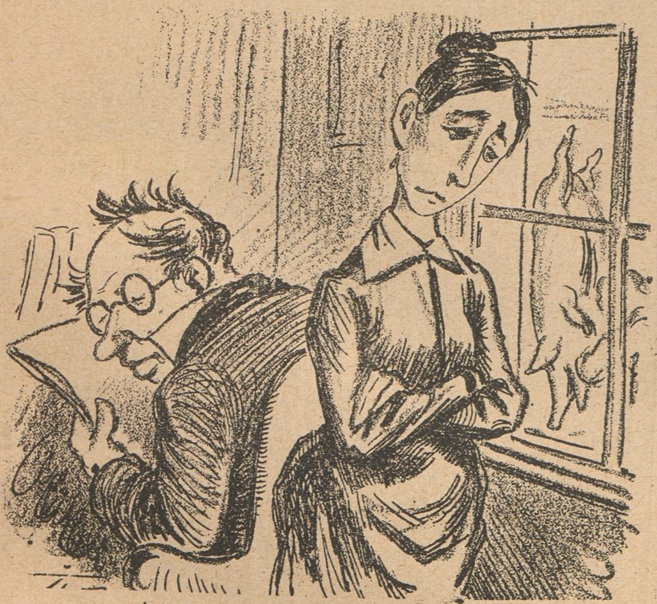

— Hvorfor staar Du saa bedrøvet ved Vinduet?
— Ak! Jeg tænker paa alle jordiske Tings Forgængelighed. Slagteren dernede har nylig slagtet et Svin. Endnu for fem Minuter siden levede det, og nu hænger det aldeles livløst.
— (adspredt) Naa, Herregud! den Vej skal vi jo Alle!

En Fejltagelse.

— Jeg beder Dem, Frøken, se en Gang paa denne Parasol. Fineste Kvalitet. Giver en udmærket Teint. Gør overordentlig Effekt. Nyeste Facon. Føl bare paa Stoffet, Frøken!
— Ja, det er sandt nok. Men — det er jo min egen gamle Parasol, som jeg nylig har lagt fra mig paa Disken.

„I Gækketiden".

Mel: Jo, jo, Gøgleri er en nobel Kunst.

Som Foraarsbebuder en Blomst saa hvid
sit lille Hoved af Jorden strækker,
og melder den dejlige Gækketid,
hvor man for Morskab hinanden gækker.
Man Breve sender
til sine Venner,
det stakkels Postbud som oftest render
|: omkring som Gæk. :|

Det nylig var Kongens Fødselsdag,
og der kom Masser af Gratulanter
med Stjerne paa Brystet og Nøgle bag
og Guldgalloner paa alle Kanter.
Slig „Kur" kan Flere
saa rart kurere
for Knaphulstomhed og meget mere.
|: O, Gækkeri! :|

Hr. Drachmann var forhen som Skjald bekendt,
han talte frit, med folkelig Stemme;
men nu har han Ryggen mod Folket vendt,
blandt Ekscellenser han nu har hjemme.
Den stakkels Drachmann,
i Hast fortrak han,
og nu paa Garderhøjen med Snak han
|: slaar Gækken løs! :|

En Mand, som i Jylland har Svin paa Sti,
sin Tegnebog tabte og det min Sandten
med 16 Tikrone-Sedler i,
og den var tom da han atter fandt den,
for tænk blot disse
smaa „Pengegrisse",
til Frokost aad dem — de drev tilvisse
|: med Manden Gæk! :|

En Droskekusk, rigtig et gammelt Snøvl,
en vranten Herre saa vred og bister,
som gaar under Navn „det forbandede Brøvl",
sa'e Nej til at køre for Socialister.
Men paa Stationen
der skifted' Tonen,
thi han maatte ordenlig op med Kronen,
|: den gamle Gæk! :|

I Gækketiden, blandt anden Spøg,
en ny Slags Gække man har os givet,
med Kasseroller til Hovedtøj,
og Trøjer, som knapt nok naar til Livet.
Et tyndt Kadaver
blandt tykke Maver —
det nette Korps i sin Helhed laver
|: sig selv til Gæk! :|

Til Slut, kære Ven, skal et Raad Du faa,
saa fremt Du Gækkebreve vil skrive:
Du frem for Alting maa passe paa
at ej Du selv skal Gækken blive. —
Gæt nu, min Kære,
hvem jeg kan være;
hvis ikke, saa bliver Du paa Ære
|: min lille Gæk! :|

Raketter.

Den „stolte og glade" Kommandør Carstensen fortalte den 2. April nogle troskyldige Nybodersfolk: „I en halv Menneskealder havde nu Kampen drejet sig om det var Kongen, der skulde styre Land og Rige, eller det var de selvbestaltede Førere." — Man kan høre, at Kommandøren læser flittigt i Ingemanns Romaner.

Fra Højres Andegaard. I „Arbejderforeningen af 1860" holdtes forleden Foredrag af — Ellinger.

Blandt de „Mærkværdige Ting", „Avisen"s „Kakadue" har observeret, snakker han om, at „vi er jo og bli'r i April". — En trøstelig Oplysning for Matzens Aprilsnarre!

Den græske Regering har rettet en Note til Stormagterne, i hvilken den truer med, at hvis der ikke snart bringes Orden i Tingene, vil den — gøre et nyt Laan.

(Ved en Bajer.) — Hvor bliver Ænder og Kyllinger etc. kun stegt paa den ene Side?
— Den kan jeg ikke.
— Naturligvis paa Blegdamsvejen, for dér er kun Huse paa den ene Side!

(Ved en Millionærs Sygeleje.) Slægtningene i Salonen: Naa, Hr. Doktor, hvorledes gaar det Patienten?
Lægen: Jeg vil nødig bedrøve Dem, men — denne Gang kommer han sig.

(Opslag i Marketenderkøkkenet.) „Enhver Soldat har at aflevere sine Ben her, for at de kan blive solgt."

En glad Dag.

I Frederikshavns Byraad foreslog Borgmester Tvede i Følge Byens Avis, at Fattiglemmerne der i Byen paa Kongens Fødselsdag skulde have Mad (er de da ikke vant til at faa Mad?) og en Toddy eller to. Byraadsmedlemmerne saa forundrede paa hinanden, de samtykkede i, at Fattiglemmerne fik en glad Dag og spurgte, hvor den Kærlighed kom fra. Jo, svarede Borgmesteren, paa Grund af den politiske Strid vilde man paa denne Dag vise sig mere demokratisk end tidligere.

Og saa siger man, at den politiske Strid ingen Gavn gør! Alle andre Byraad skulde følge Eksemplet og paa Estrups Fødselsdag give Fattiglemmerne i alle Byer Mad og en Bolle Toddy. Kunde man faa det drevet dertil, at Fattiglemmerne ved den dampende Bolle raabte „Estrup leve!" og ved at synge Fædrelandssangen: „Her er der godt at være!" viste, at de var tilfreds med Tilværelsen — hvem kunde saa være bekendt at klage?

(Ved Kasernevisitationen.) Generalen: Er De tilfreds med Marketendermaden!

Den Menige: Javel, Hr. General.

G.: Hvorledes er det med Kødet? Faar ikke den Ene en stor, den Anden en lille Portion?

M.: Nej, Hr. General, alle Portioner er smaa.

(Paa Posten.) Den ronderende Officer (til Skildvagten): Intet Nyt?

Skildvagten: Nej, Hr. Løjtnant. Véd De ikke Noget?

(Rekrutundervisning.) Underofficeren: Naar Chefen for en Brigade kaldes Brigadekommandør, hvad kaldes saa Chefen for en Eskvadron?

Den Menige: Skvadronør!

(Løjtnant Strams Betragtninger.) At gifte en Skønhed uden Penge tillader min Fader mig ikke. At tage et Uglebillede med Penge tillader min Følelse mig ikke. En smuk Pige med Penge maa jeg ikke faa for hendes Fader. At gifte en grim Dame uden Penge — det er overhovedet ikke tilladt. Hvem Fanden skal jeg da gifte mig med?

(I Felttjenesten.) — Hvorfor er det forbudt at røge paa Forposten?

— For at Fjenden ikke skal lugte Lunten.

— „Hvor de Gamle slipper, tager de Unge fat!" sagde Drengen, han røg videre paa en Cigarstump, som en gammel Herre kastede paa Gaden.

(Distraktion.) I en Pariserrestavration saas nylig en Journalist sidde med et Blad bredt ud paa Knæene, fra Tid til anden viskede han sig om Munden med det, medens han uafbrudt stirrede i en hvid Serviet, der laa foran ham paa Bordet, og i hvilken han mente at læse. Hans Bordnabo morede sig med at spørge ham om, hvad Nyt der var, og Journalisten oplæste meget alvorligt de sidste Efterretninger af Servietten. — Saaledes berettede et Boulevardblad den — 1. April.

(Sjælden Ære.) — Ah — Hr. Greve, hvad ser jeg! De i København!

— Javel, Hr. Baron, Hovedstaden har den Ære.

(Anerkendelse.) — Jeg véd, Hr. Professor, hvor megen Tak jeg skylder Dem! Naar De ikke havde været — var min Søn den største Æsel.

(Et Vandmærke.) En Rejsende: Hvorfor har De malet den røde Streg paa deres Hus oppe ved fjerde Sal?

Værten: Det er et Vandmærke, som viser, hvor højt Vandet stod ved den store Oversvømmelse i Fjor.

Den Rejsende: Det er umuligt! Havde Vandet staaet saa højt, vilde hele Byen have været ødelagt.

Værten: Nej, Vandet stod heller ikke saa højt — ikke højere end til Kældervinduerne; men da jeg havde malet den røde Streg der nede, blev Gadedrengene ved at gaa og skrabe den ud, derfor maatte jeg flytte den op paa fjerde Sal, hvor de ikke kan naa den.

(En fiffig Fyr) Løjtnanten: Om Forladelse, Hr. Ritmester, jeg kan ikke begribe, hvorfor De tog Moderen, da De kunde faa Datteren.

Ritmesteren: Fiffighed, Beregning, kære Ven! Jeg tog Moderen for ikke at faa en Svigermoder i Huset.

Kammerjunkeren: Der gaar den Mand, hvis Liv jeg reddede i Fjor.

Doktoren: Hvorledes gik det til?

Kammerjunkeren: Vi var paa Jagt, og saa skød jeg ham et Skud Hagl gennem Hatten; havde jeg lagt an en Tomme lavere, havde han faaet Ladningen i Hovedet.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, og i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

For „Ravnen“s offenlige Ret.

Ja, det er mig, — Hu! — Manicus,
jeg har nok faaet mig en Rus
af Tømrer Smith's fordømte Fusel,
— det tilstaar jeg med Blusel.

Hvad jeg i denne Rus bedrev,
ej nøje jeg bag Øret skrev.
Kom jeg til Skade med min Bærme,
— jeg vilde ej fornærme.

»Erklære det i min Avis«!
Det tør jeg ej for nogen Pris.
For, ser De, Tømrer Smith og Højre
hinanden kender nøj're.

Aa! sikke slemme »Tømmermænd«,
mig skaffet har den Tømrersvend!
— Ske hvad der vil! Jeg siger bare,
at det var Smith'ses Vare!

№ 16 | Söndag d. 18 April. | 1886.

Ved Formiddagskaffen.

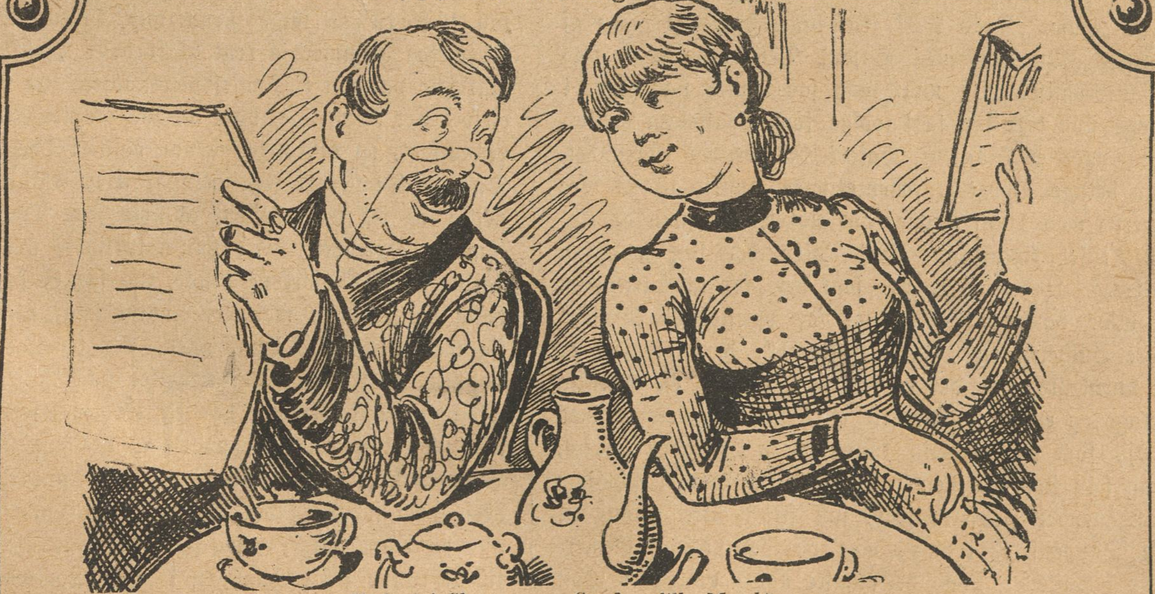

— Skal vi i Skoven paa Søndag, lille Mand?
— Betaler Du Wienervognen?
— Nej, men jeg mangler en ny Foraarsdragt.

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Kaffesladder.

Md. Skade: Nej, min Kære, Fødselsdagsstadsen saa vi ikke Noget til, for det kunde man jo læse i Bladene Dagen efter, og man fik jo desuden ikke Lov til at komme ind paa Eksserserpladsen for at se, om Livjægerne virkelig kom paa højre Fløj af Garden, som jo paa en Maade kunde være meget rigtigt, for, naar det kommer til Stykket, er Livjægerne vist mere højre end selve Garden, og saa var der jo ikke andet at observere end Gendarmofficeren, der faldt af Hesten, hvad Madam Svendsen sa'e var et uheldigt Varsel, for det betyder, at hele Korpset falder a'paa'en, naar det engang skal præsenteres for Folkethinget, men jeg tror, at Hesten 'er bleven bange for Livjægerne, der jo dog, trods Borgmester Hansens Forsikringer om deres Uskyldighed, maa have noget frygteligt ved sig, siden „Avisen"s Kakadue kan true med, at „Hornfiskene" kan blive til „Hajer", hvis Folk ikke lader være at grine af dem — Ih, Du Fredsens! Hajer! Det er jo nogle forfærdelige Rovfisk! Og naar man saa tænker sig, at de i Torsdags stod lige saa taalmodige som Paaskelam og lod sig pynte med et Flag! — Hajer! Ja, er der ikke andet, der kan betage Borgerrepræsentationen Lysten til at fore Livjægerne med 1000 Kroner om Aaret, saa maa da Kakadues Trusel kunne gøre det! Men det kan jo ogsaa gerne være, at han bare har sagt det, for at Skræderen skulde blive bange og af Frygt for de slemme „Hajer" udlevere Bukserne og „Punschebollerne", der forresten er meget upraktiske, for der er jo ikke Plads til en ordenlig Æggekage og endnu mindre til et Dusin Pandekager med Syltetøj, som der magelig kunde være i Skades Sjakot, dengang han stod ved den rigtige gamle Borgervæbning; men angaaendes Fødselsdagen, saa fik vi ikke engang en Smule Tappenstreg i Aar, men bare Knubs af Geværkolberne i Kastellet, hvad der maaske nok harmonerer bedst med Provisorierne og alt det Øvrige, men som dog ikke er værd at rende efter, da man meget bekvemmere kan læse det i Aviserne Dagen efter tilligemed al Hofstadsen, som blev ganske dejlig fortalt af „Politiken", der vist aspirerer til at blive Hofblad og distancerer „Nationalen", som er kedelig af bare Fornemhed over sin Etatsraadstitel, men det morsomste er, at „Avisen" har ærgret sig en Gulsot paa Halsen af Misundelse, fordi Hørup saa præcis som nogen Hofjunker kunde fortælle om Toiletterne, Gemakkerne og al den dejlige Mad og Vin, som „Avisen"s Lakairæse, trods alle Anstrængelser ikke havde lugtet Spor af. Ja, De skal se, min Gode, der kan endnu blive noget af Hørup! Man har før set, at en forstokket Redaktør er bleven baade Kammerherre og Diplomat, og det kan saamænd gerne være, at Hørup bliver Amtmand førend Matzen bliver Politidirektør. Men Matzen skulde bare ikke have gjort sig vigtig med „Punch"s gamle Vittigheder, for det lader til at Hørup har luret Matzen Stregen af, da han sagde: „Nu vender vi, Madam Svendsen!" Se, Matzen kan nu ikke vende, for det er der ikke et Menneske, der bryder sig om, men Hørup kan vende — om det ender med en „Strømkæntring", faar vi at se, men det kan jo nok være, at han slipper bedre fra det Eksperiment, end Hindenburg slap fra sin Defension for Sofus Neumann, for — den var rigtignok det bare Chikorievand! Man kunde mærke, at det ligger ikke for Skruebrækkernes Apostel at forsvare en Strejkende, — for Neumann har jo paa en Maade lavet en Arbejdsnedlæggelse, — og med sit indgroede Had til alle Strejkende var det derfor ikke underligt, at Hindenburg fik sit Forsvar forkert i Halsen og brugte Betegnelser om Neumann, som om han var den usleste Skruebrækker, der nogensinde er bleven rost i „Avisen". Naa, Dommene han fik, er da til at bære, og naar det ikke er dyrere at bryde Kontrakter, synes jeg i Grunden ikke, at det er Umagen værd at oprette dem. Men nu kender Skuespillerne jo Taksten, hvis nogen af dem skulde faa Lyst til at følge Neumanns Eksempel. Men, min Kære, jeg glemmer jo rent at fortælle Dem, at da vi som sagt ikke var ude til Fødselsdagsstadsen, saa var vi Aftenen efter i det Kongelige, hvor vi saa „Embedsiver" og „Toreadoren", og de Kongelige var ogsaa i Theatret som anden Dags Gilde tænker jeg, men først til Balletten, som var dejlig, og jeg tror næsten, at hvis Fru Tychsen en Gang kom for Højesteret, hvad hun naturligvis ikke gør, saa frikendte alle Assessorerne hende, saa sød er hun og saa nydelig danser hun, men det undrer mig, at hun forlovede sig med den tykke Englænder, der levende mindede om Matzen, naar han spiller Komiker paa Højres Møder, for Mage til Sprællemand har jeg ikke længe set. I „Embedsiver" holdt jeg med Jerndorff i, at han ikke vilde være Byfoged hverken i Kallundborg eller andre Steder, for i disse provisoriske Tider er det jo et sandt Hundeliv med alle de Udpantninger, og Jerndorff saa altfor skikkelig ud til at kunne stikke Haanden i Folks Lommer for at hente Penge til Skatten eller Nøglen til Sølvskabet. Saa var der Olaf Poulsen, som jo var meget morsom som den embedsgale, kasserede Byfoged, og der er vist ingen Tvivl om, at han er en udmærket Skuespiller, men hver Gang jeg hører ham tale, kommer jeg til at tænke paa min gamle Kaffemølle, som jeg bruger en Gang imellem naar jeg selv har brændt Bønner, hvad man jo er nødt til,

naar man vil have en ordentlig Kop Kaffe — ja, Gudbevares! Deres Kaffe er ikke til at klage paa, min Kære, det var saamænd Synd at sige Andet, naar De bare vilde lade være at bruge saameget Løvetand, for det Stads er lige saa slemt til at spolere Kaffen som provisoriske Love er til at ødelægge Folkets politiske Udvikling. Farvel Kære, og Tak for Kaffe!

Aabenlyst og i Smug.

Mel.: Der er Glæde nu hos alle brave Røde.

Som bekendt er der saa meget under Solen,
som man ikke holder af at sige højt.
Folk de stikker deres Tanker under Stolen,
ja, de tænker, men de siger ej en Døjt.
De gaar **aabenlyst** omkring som fromme Sjæle
(selv om de med Tæerne har lært at stjæle),
men til ganske andre Mennesker de bliver,
naar det viser sig, hvad de **i Smug** bedriver.

En ung Ridder har en dejlig Donna funden,
de forlover sig af bare Kærlighed,
og de kysser tidt hinanden sødt paa Munden,
— det er Alt, hvad deres Fa'er og Mo'er véd.
Ja, se **aabenlyst** der er de altid lydige
og opfører sig saa umanerlig dydige;
men **i Smug** — naa, lad os bare tie stille;
dér har vi jo ikke Noget at bestille.

Mange fine Damer gaar omkring beskedne
og slaar Øjet ned, naar de et Mandfolk ser;
men de fleste af dem er en Smule svedne,
skønt de lader dumme, véd de meget mer.
Kærligheden faar dem til at gaa i Vandet,
og de rejser **aabenlyst** en Tur paa Landet.
At de „lufter sig“, det er en mild Fortolkning,
thi **i Smug** formerer de vor Jords Befolkning.

En Grosserer træder op med fine Lader
og slaar om sig som en rigtig Miljonær,
og i Overflod og Luksus Manden vader;
han er „stor“ fra sin Paryk til sine Tæer.
Men skønt **aabenlyst** man ser ham altid kneise,
gaar han om **i Smug** og tænker paa at rejse,
thi det gælder om, at ikke man faar Færten
af Falliten, før han naar den nye Verden.

Hist i Kirken staar en Mand i sorte Klæder,
folder Hænderne og ser mod Himlen blidt;
over denne Verdens Daarlighed han græder,
— det er **aabenlyst**, men sker nok ej saa tidt.
Thi han er kun from og spag en Gang om Ugen;
ellers tænker han nok allermest paa Bugen.
Han forstaar **i Smug** at ta' sig det lidt magelig,
og at gøre Livets trange Vej behagelig.

Magistraten taler ogsaa med to Tunger;
aabenlyst den vil nok være upartisk.
Men naar Hornfisk-Korpset lifligt for den sjunger,
ser man straks, hvor den **i Smug** dog er polisk.
Og de Fattige den **aabenlyst** beklager;
den har mange smukke Trøstens Ord paa Lager,
hvormed Nej'et til de Smaa den vil besmykke,
men **i Smug** vil den nok — blæse dem et Stykke.

„Frihed — Fremskridt“ skrevet staar paa Højres Fane,
jo, go'maaren, dér skal vi nok ha' det fra:
Enevælden vil de frem af Graven mane,
men det Spøgelse kan vi sgu ikke ha',
Thi vi kender Estrup lige ned til Bunden:
aabenlyst, der er han grundlovstro i Grunden;
men **i Smug!** — Tys! Vær nu ikke saa forvoven!
Husk, at vi har Tillæg faat til Straffeloven!

Til Konsejlspræsident Estrup

i Anledning af Fødselsdagen den 16. April.

Skønt Du for Skud har staaet tapper,
gid man i Aar vil skaane dine Knapper,
thi er det end for Dig en Glorie,
det Landet bli'er en dyr Historie,
naar hver Knap koster fler Gendarmer.
Vi ønsker da sig Guderne forbarmer
og tager Dig i god Bevarelse,
det hele Land til stor Besparelse.

Raketter.

I sin Anbefaling for de trængende Livjægere fremhævede Borgmester Hansen især det ophævede Livjægerkorps's Bedrifter i 1807. — Naar det skal gælde, kan der med samme Ret anføres til Fordel for de Arbejdsløse, at Københavns Almue deltog i Københavns Forsvar 1659. De Arbejdsløses Krav er altsaa ældre end Livjægernes.

Børnesygdommene grasere. Kronprindsen af Tyskland har faat Mæslinger. Herhjemme har vi faat konservative Klubber.

Fra Gaden.

— Hvad tror De, Sofus Neumann nu siger?
= Han siger vist: Vor Herre bevare mig for min Defensor, Dommene er ikke det værste.

Gode Udsigter.

— Jeg vilde gerne tale med Borgmesteren selv, da jeg vil overrække ham en Ansøgning om Gageforhøjelse.
= Jeg beklager, at Fader er gaaet ud, men giv De kun mig Ansøgningen, jeg véd, hvor Fader gemmer den Slags Ting.
— Hvor da, om jeg tør spørge?
= I Papirkurven.

Forfængelighed!

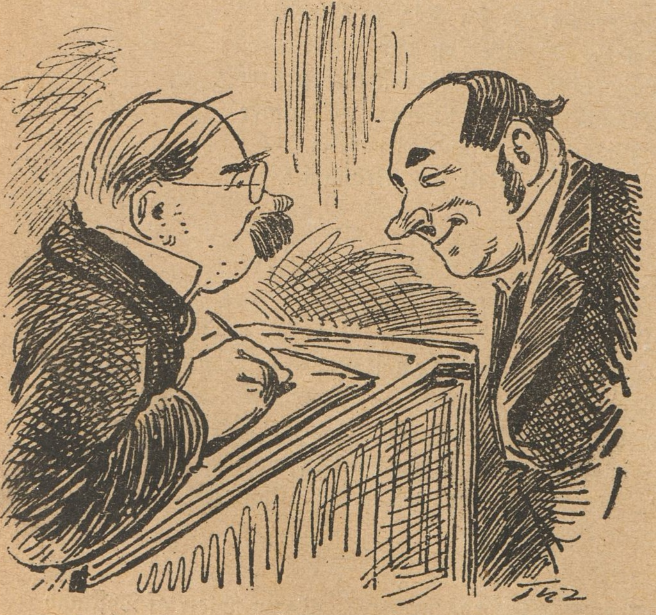

— Min gamle Døbeseddel er bortkommet. Vil De udstede mig en ny?
= De kan hente den i Morgen.
— Tak. Hm! Der kunde vel ikke tilføjes: Kammer- og Livjæger.

Færdig!

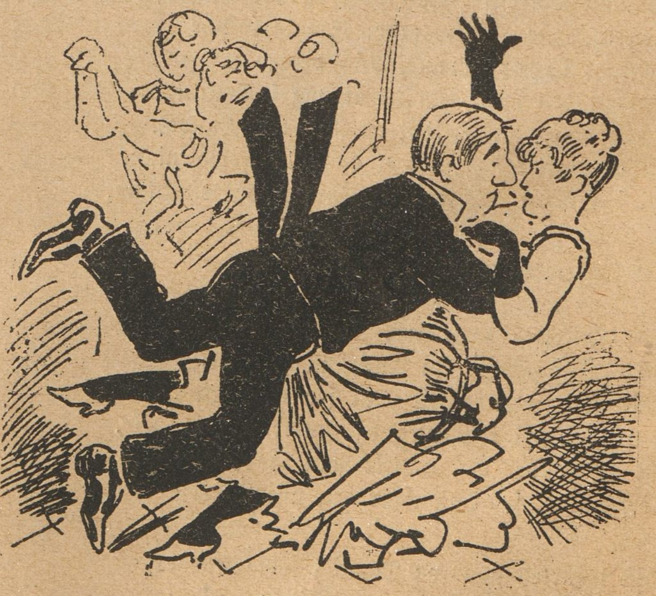

— Jo, De kan tro, Frøken, der er Appel i vores Livjægereksersits, især naar der kommanderes: „Med Nedfald, hele Karèen færdig!“ — —

Faderstolthed.

— Jeg tillader mig at ansøge om Pladsen som Fuldmægtig i Deres Kontor.
= Er optaget. Jeg forbeholder Pladsen til min Førstefødte.

Hos Kritikeren.

— Naa, Du har da en Masse Læsning.
= Læsning! Nej, det Stads skal bare anmældes!

En Nationaldans.

— Mo'er, hvad er egenlig en Polka for en Dans?
= Den er vor Nationaldans; et Skridt fremad og to Skridt tilbage!

I Regnetimen.

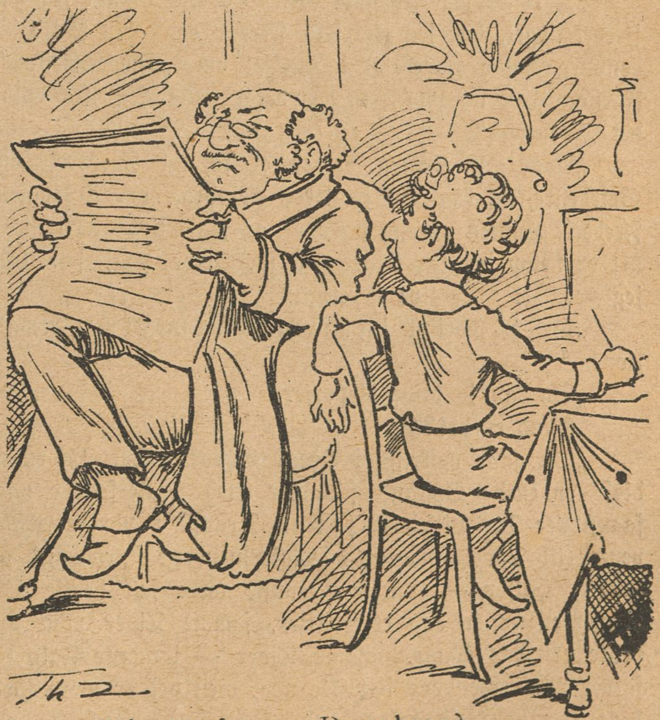

— Fa'r, hvad er en Drachme?
= En græsk Mønt, af hvilken der gaar 6000 paa en Talent. Naar altsaa den græske Konsejlspræsident afslutter et Laan paa 25 Millioner Drachmer, hvad har han saa?
— Meget Talent!

Alt for en Martyr.

Poul Marcussen laa paa en Chaiselong og gjorde Forsøg paa at tænke; han vilde skrive en Artikel om Malerkunst, som han ikke forstod sig paa. Pludselig traadte Tømrer Smith ind uden at banke.

„Jeg er gal i Hovedet!“ sagde Tømreren.

„Ja, det er i Reglen dér, man plejer at blive gal!“ svarede den vittige Kritiker.

„Jeg er ingen Ting!“

„Du er jo Folketaler, kære Ven.“

„Jeg vil være Martyr!“

„Det er Du jo ogsaa! Du har jo ikke kunnet faa noget at bestille siden Du maatte betale Mulkt for dine Optøjer i Kongens Have.‘

„Det er ikke nok, jeg vil være endnu mere Martyr — Martyr saa jeg kan mærke det.“

„Aa, den lille Martyrkrone Du har, har sgu været dyr nok for os.“

„For os? Du giver mig jo ikke noget!“

„Nej, men Partiet! — Og nu maa den gamle skikkelige „Berlingske“ betale en to—tre Hundrede Kroner for din sidste Tale.“

„Der har vi det! I sender mig ud for at agitere, og saa er der ikke andre end Berlingske, der tager Notits af min Tale. Hvorfor bragte vores egen Avis ikke Referat?“

„Jeg synes sgu vi har Brøvl nok i Avisen.“

„Det kan jeg ikke gøre for. De Par Gange jeg har skrevet noget, har jeg ikke selv skrevet det. Nu skal Hindenburg holde Foredrag i Værnet om „Smedestrejken“. Forstaar han sig paa det? Hvorfor maa jeg ikke holde det Foredrag?“

„Naar Hindenburg holder et sagligt Foredrag om Smedestrejken, kan Du jo holde Foredrag om Arvesagen, Frederik Hansen om „god Tone“ og jeg om Malerkunst — det er netop det jeg ligger og spekulerer paa, saa tror jeg nok, det kan blive lærerigt.“

„Det er kedeligt jeg ikke kan blive noget ved Redaktionen.“

„Du kan jo blive Reporter.“

„Hvad er det?“

„Du gaar omkring i Byens Gader. Ser Du en af disse enbenede Opstanderstilladser med Malersvende paa, saa sidder Du Dig ned paa en Trappe i Nærheden og venter til Tovet springer og Malersvendene styrter ned og knækker Halsen — Du kan maaske være saa heldig ikke at vente længer end et Kvarter, somme Tider maa Du vente et Par Dage, somme Tider — i værste Fald — falder Malersvendene slet ikke ned, men det er mere sjældent, og bare én falder ned, kan Du godt lade ham knække Halsen, og saa har Du straks en Nyhed. Saa gaar Du ud ved Jernbanen, naar Togene kommer og noterer hvor mange Heste der bliver forskrækket for Dampfløjten og løber løbsk. Er der Tale om Sædelighedsforbrydelse eller Vekselfalsk eller lignende, saa lejer Du et Værelse hos Mandens Portner eller forlover Dig med hans Pige.“

„Nej, det gør jeg ikke. Jeg vil bare være Martyr — alt for en Martyr!“

Med disse Ord knappede Smith sin Frakke og gik uden at sige Farvel.

Om han bliver Martyr i Aar, tænkte hans lærde Ven, det er foreløbigt et aabent Spørgsmaal; saa maa der først ske en Forandring i Personlisten. Der maa et andet Hofpersonale i Stedet for det, der giver „Politiken“ Adgang til Hoffet og smækker Døren i for Frederik Hansens Næse; vi maa have Birkedommere og Sluttere, der vil forpligte sig til at behandle de politiske Fanger som Mordbrændere — før kan der ikke være Tale om at blive Martyr.

Raketter.

Da Byraadet i Frederikshavn vilde faa Folk til at elske dem, der for Tiden styrer Land og Rige, begyndte de med de Gamle, idet de gav Fattiglemmerne Mad og Toddy paa Kongens Fødselsdag. I Silkeborg bar man sig mere fornuftig ad, dér henvendte man sig til den opvoksende Slægt: man inviterede Byens Drenge til et Sold paa Hotellet; men da de om Aftenen efter at have spist og drukket godt, gik hjem, hvad gjorde saa disse utaknemmelige Drenge? De marscherede gennem Gaden i sluttet Trop, syngende Fædrelandssangen: „Ned med Estrup“!

Om Livjægeruniformen plaprer Matzens „Kadue“:

„Uniformen er en Tolk
for det Sunde i vort Folk,
For Begejstring og for Varme —

det sidste er der næppe mange Livjægere, der skriver under paa.

En Gendarm, der skulde have det ind med Skeer, at en Mand kan ernære sig redeligt ved at sælge det Slags Varer, var saa uheldig at slide de beslaglagte Skeer itu. Gendarmen maatte betale Skeerne, thi der staar skrevet: Inte komme der og bide Skeer itu!

Hist og her i Provinserne har Spidsborgerne travlt med at slaa Søm i konservative Faner. — De gode Folk aner ikke, at det er lige saa mange Søm i Frihedens Ligkiste.

Var det nu ikke Synd — hva'?

Mel.: Puslevisen.

I Zoologisk Have
har Løven som bekendt,
som indespærret Slave
sin „Løve"-bane endt.
Man si'er, at Havens Gange
var Løven altfor trange,
og derfor mener Mange
den „Havesyge" fik,
saa den i „Løve"-graven gik. —
Var det nu ikke Synd — hva'?

Herr Neumann maatte møde
til Doms forleden Dag
og bøde for sin Brøde, —
det var en kilden Sag;
thi Neumanns gamle Pige
„Thalia", lod ham sige,
at han maa ej tillige
Hr. Bakkus være huld.
Hun nægted' ham at være fuld.
Var det nu ikke Synd — hva

Livjægerne sku' stille
paa Kongens Fødselsdag,
men ak, det gik dem ilde,
kun Hælvten toned' Flag.
Derhjemme Resten græder,
fordi en ækel Skræder
frem med sin Regning træder,
stor Sorg han har dem voldt,
og „Punschebollerne" beholdt. —
Var det nu ikke Synd — hva'?

Hr. Hindenburg, den Stakkel,
har gjort en grulig Blæst
og haft et svært Spektakel
før han fik sin „Attest".
Han mange har besværet
og gaaet svært paa Læ'eret,
man siger han har været
ét Sted syv Gange, men
han fik kun Lamperøg, min Ven.
Var det nu ikke Synd — hva'?

Hos Stadens vise Fædre
Vi atter Afslag fik,
men derimod det bedre
Livjægerkorpset gik.
Her intet Afslag gælder,
thi Korpset blandt sig tæller
kun Estrups Meningsfæller —
en Hage hang dog ved;
thi Hagemann gav dem Besked,
Var det nu ikke Synd — hva'?

Med et Slags Ekstranumer
gør Aller et Forsøg
at lindre Smaafolks Kummer,
og dertil bru'er han Bøgh.
Paa Vers han gør Rabalder
og svært paa Maven falder
for Stormænd, mens han kalder
os Smaa en Bande Kravl.
At støtte Aller i hans Bavl
var det nu ikke Synd — hva'?

Skræderdrengens Frieri.

Yndige Pige! lyt til min Ode,
skænk mig dog bare et Fingerbøl Trøst!
Jeg elsker Dig paa nyeste Mode,
varmt er mit Hjærte og presset mit Bryst.

Den Gang jeg først at kende Dig lærte,
maatte jeg sukke og udbryde: Ak!
Jeg fik et Naalestik i mit Hjærte,
alle de fineste Traade de knak!

Yndige Pige, ej maa Du klippe
over det Baand, der Dig binder til mig;
thi hvis mit skønne Haab jeg maa slippe,
mer Liv i Kludene kommer der ej.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, og i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Borgmester Hansen (som Goldamme for Livjægerkorpset):

Vær nu sød, min egen Dreng,
saa skal Du faa Kagen!
Hagemann var lovlig stræng —
har man vel hørt Magen!

Man ej være kan bekendt
saadan en Forhandling.
Du har sikkert nok fortjent
en anden Behandling.

Borgmester Borup (til Arbejderne):

Hvad! Er I nu der igen?
I var her jo nylig!
Femte Gang I kom herhen —
det er jo afsky'lig!

En Ting kan I lide paa:
Her er niks at vente!
Vi er Folk, I vide maa,
som er konsekvente!

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

No 17 | Söndag d. 25 April. | 1886.

En lille „Forfriskning“.

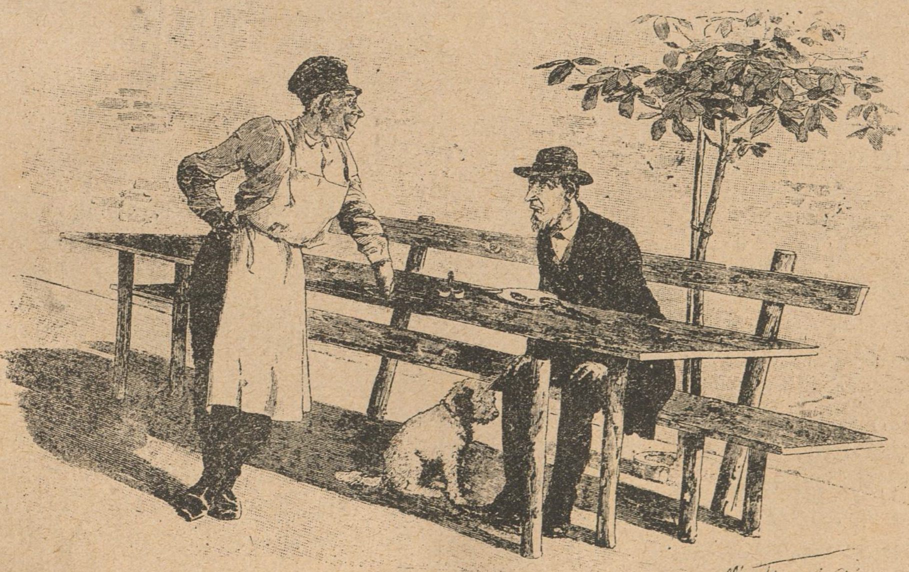

— Hør, Hr. Vært, det er en forbandet lille Bid Pølse for 35 Øre, og saa stinker den oven i Købet nederdrægtig!
— Ja, ser De, naar den var større, vilde den jo stinke meget mere!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Paaskesang.

Mel.: Kom Maj, Du søde milde.

Nu lyder atter Klokken,
dens Klang mod Himlen naar,
nu samles hele Flokken
af fromme Klokkefaar.
De Paaskelam saa kære,
gaar deres tunge Vej,
de Stakler maa jo bære
saa tungt et Læs paa sig.

Se blot hvor de sig skynder
hen til det rige Bord,
de tager hvad de ynder
og bræger højt i Kor.
De gaar til deres Hyrde
saa andagtsfulde hen,
han letter deres Byrde,
saa gaar'en godt igen!

Her samles hjærtensglade
og pæne, vise Mænd,
som sanker ej i Lade,
men giver Mønten hen
til hver en lystig Fætter
i Højres Jægerkor,
mens Fattigfolk de mætter
med bare tomme Ord.

De forsvarsgale Koner,
som intet har imod
at skaffe os Kanoner,
der kræver Broderblod,
har dog en miserabel
Ide om Broderskab;
de tror som Kain og Abel
at Kærlighed er Drab.

Med Andagt siger Præsten:
„Hvis det skal gaa Jer vel,
saa maa I elske Næsten
og ikke slaa ihjel!" —
Dog kaster de Millioner
til Krudt og Kugler bort,
dog støber de Kanoner,
og dog de bygger Fort.

Lad Paaskeklokken lyde
fra Kirkens høje Væg,
i Stilhed vil jeg fryde
mig ved mit Paaskeæg.

Min Synd jeg selv vil bære,
thi det er vist en Skam
med mere at besvære
de fromme Paaskelam.

Raketter.

At kalde en Klokker for en Klokker er ingen Fornærmelse, og at kalde en Estrupper for en Estrupper er heller ingen Fornærmelse, har Retten erklæret, da Estrupperen Forpagter Petersen af Holmstrupgaard forlangte Redaktør Marott straffet, fordi han havde kaldt ham Estrupper. At kalde en Mand, der ikke er Klokker, for en Klokker, er en Fornærmelse, og at kalde en Socialdemokrat for en Estrupper er en større Fornærmelse; men naar en Estrupper bliver fornærmet over at blive kaldt Estrupper, saa er han en Klokker.

Det moderne Statsliv er at ligne ved et Orgel. Ministrene spiller, Parlamentet gør Blæst, og Folket er Bælgen, der trædes.

Ved en Fest for en nyslaaet Dannebrogsmand i Sulsted holdt Provst Bekker en Tale, hvori forekom følgende Vanvid: „Øksen ligger ved Roden af det danske Folk, og vil det ikke falde til Føje for den nuværende dygtige Regering, vil den blive svunget og Folket hugget om". — Mener Kultusministeren ikke, at Provst Bekkers øverste Etage trænger til et lignende Eftersyn som det, Birkedommer Freuchens blev underkastet? Vi er vis paa, at Højærværdigheden har „Oldenborrer i Lysthuset", som det hedder i „Gennem København".

Riffelrummel og Livjægerrummel er to Ting, sa'e Borgerrepræsentationen, den gav Livjægerne 300 Kr. om Aaret til Skydepræmier. Disse vil efter Forlydende blive uddelte saaledes:

1. Præmie: Beløbet til at dække en Skræderregning.
2. — 1 Par Bukser.
3. — 1 „Punschebolle".

Det mulige Overskud anvendes hvert Aar den 8de April saaledes, at Korpsets mest „trængende" Medlemmer paa denne Dag faar fri Frokost, bestaaende af et „flække Surbrød med Rulle", en Gl. Carlsberger og en Femøres Cigar pr. Mand.

Det hedder, at bl. A. Højesteretssagfører Strøm aspirerer til Posten som Chef for Nationaltheatret. — Bare det ikke ender med — en „Strømkæntring".

Vuggevise for Højreborn.

Mel.: Sov, mit Barn, sov længe.

Sov, mit Barn, sov længe,
jeg rører Vuggens Gænge,
luller Dig i Søvnen ind,
visser Dig, Du lille Skind,
sov, mit Barn, sov længe.

Hør, hvad Du skal være,
og alt hvad Du skal lære,
naar engang Du bliver stor,
kommer bort fra Fa'er og Mo'er;
hør, hvad Du skal være.

Du skal være nysselig,
saa sukkersød og kysselig,
yndig som den smukke Lars
Dinesen, som Slikasparg's
skal Du være nysselig.

Formand skal Du blive
for de Konservative,
Du bli'er hele Venstres Skræk,
Carstensen vi smider væk,
Formand skal Du blive.

„Hornfisk" skal Du være
med Livjægerære.
Saa vil Du en Sabel faa,
grønne Ben med Snorer paa,
„Hornfisk" skal Du være.

Klog som gamle Rosen,
ja, Grove selv og Goos'en
har ej mer at skal ha' sagt,
Du bli'r li'saa stor som Jagd,
klog som gamle Rosen.

Hindenburg Du stikker,
saa faar Du mange Brikker.
Lægges En i sorten Muld,
arver Du hans røde Guld,
Hindenburg Du stikker.

Bøj Dig for de Store,
som Erik Bøgh han gjor'e,
saa vil deres Gunst Dig naa,
Kors og Stjærner vil Du faa,
bøj Dig for de Store.

Du som gammel Borger,
fri for alle Sorger
saa dit Øje lukker til,
aldrig mer Du vaagne vil,
sov, Du gamle Borger.

Hos Kannibalerne.

„Vil Du nu bare komme med, Didriksen, De æder sgu ikke Dig! Vi har da, Estrup være lovet, Love, der forbyder Kannibalerne at æde kristne Mennesker i København. Du ryster, min Salighed, som Du havde set Jakob Davidsen! Du vilde naturligvis være mere sikker, naar Du havde Nulli Brown, Lavaetz eller en anden drabelig Livjæger med. Du kunde maaske til Nød hjælpe Dig med Maskinmestrene Peters og Voss. Men Du kan være rolig! Uden at smigre Dig, ser Du ikke saa appetitlig ud, at den kannibalske Kvinde kunde faa Lyst til Dig og sige: Du er saa sød, at jeg gærne kunde spise Dig! Men vil Du se, hvor bidende hun alligevel ser ud, og hvor hun er tyndbenet! Men man kan godt se, de er skabt til at være Menneskeædere: en vældig Mund og en flad Næse, for at de ikke skal trykke den, naar de gnaver Ben. Og Drengen der er sgu heller ikke god at bids med; han ser paa den Konfirmant, som han vilde æde ham. Lad os sludre lidt med Manden; kan Du se, han har stukken en Træpind af Ben gennem Næsen. Du kan vel ikke snakke Kannibalsk, Didriksen! Saa maa jeg til det. Lad ham nu først synge den Sang færdig; der er vist ikke mere end et Vers til. Den lyder lige som naar en forelsket Kat giver en Serenade i Baggaarden. Med Forlov, Hr. Kannibal, hvad er egentlig det lækreste paa et Menneske? Hjærnen maa da betragtes som det bedste? — Han siger, det har han aldrig tænkt over. — Ja, vi har Folk med udmærket Hjærne; vi har Matzen, det er den næstklogeste Mand i Danmark, og vi har den kloge Hansen paa Nørrebro, han er daarlig Benlæge, vi har Hindenburg, han har Forstand paa alt muligt, og vi har Hertz i Vejle og Herdahl i Lyngby; men vi kan ikke undvære nogen af dem. De foretrækker maaske et godt Hjærte? Dem har vi i Massevis i Borgerrepræsentationen. Det er vor Nationalsvaghed, at vi er for godhjærtede; hvert Øjeblik lader vi Hjærtet løbe af med os. De gode Hjærter i Borgerrepræsentationen krympede sig sammen i Smærte, da de tre Gange maatte nægte at hjælpe Arbejderne; da saa de fattige Livjægere kom og bad om Penge til nye Bukser, saa kunde de ikke mere — de gav dem tre hundrede Kroner, skønt de bad om tusende. Vore bedste Hjærter, Hjærter af Guld, har vi i Borgerrepræsentationen, vore bedste Arme, Arme af Staal, har vi i Livjægerkorpset, og der har vi ogsaa vort vildeste Mod. — Nu begynder han min Salighed igen med sin Kattemusik! Jeg tror ikke han bryder sig om mit naturvidenskabelige Foredrag, Didriksen, saa vil vi sgu heller ikke høre paa hans Vise, med mindre Du vil lære den, men saa kan Du komme igen i Morgen.

Tavshed forsikres.

— Hr. Baron, tør jeg betro Dem en Hemmelighed? Men det er en stor Hemmelighed; — jeg skal nødvendig bruge 500 Kroner!

— Stol De ganske paa mig. Jeg er tavs som Graven, jeg har intet hørt.

„Ravnens“ Balmainkabinet.

Mange „Spidser“ smaa gør en stor „Bjørn“

Altid moderne.

— Petersen sa'e, at jeg — har „Indianere paa Taganlæget“, men jeg tror sgu det er — Kannibaler!

I Søndags.

— Saa for Pokker! Der gik sgu min nye, flotte Silkehat, som jeg nylig »byttede« henne i Beværtningen. Ja, hvad der kommer let, det gaar let!

Over Evne.

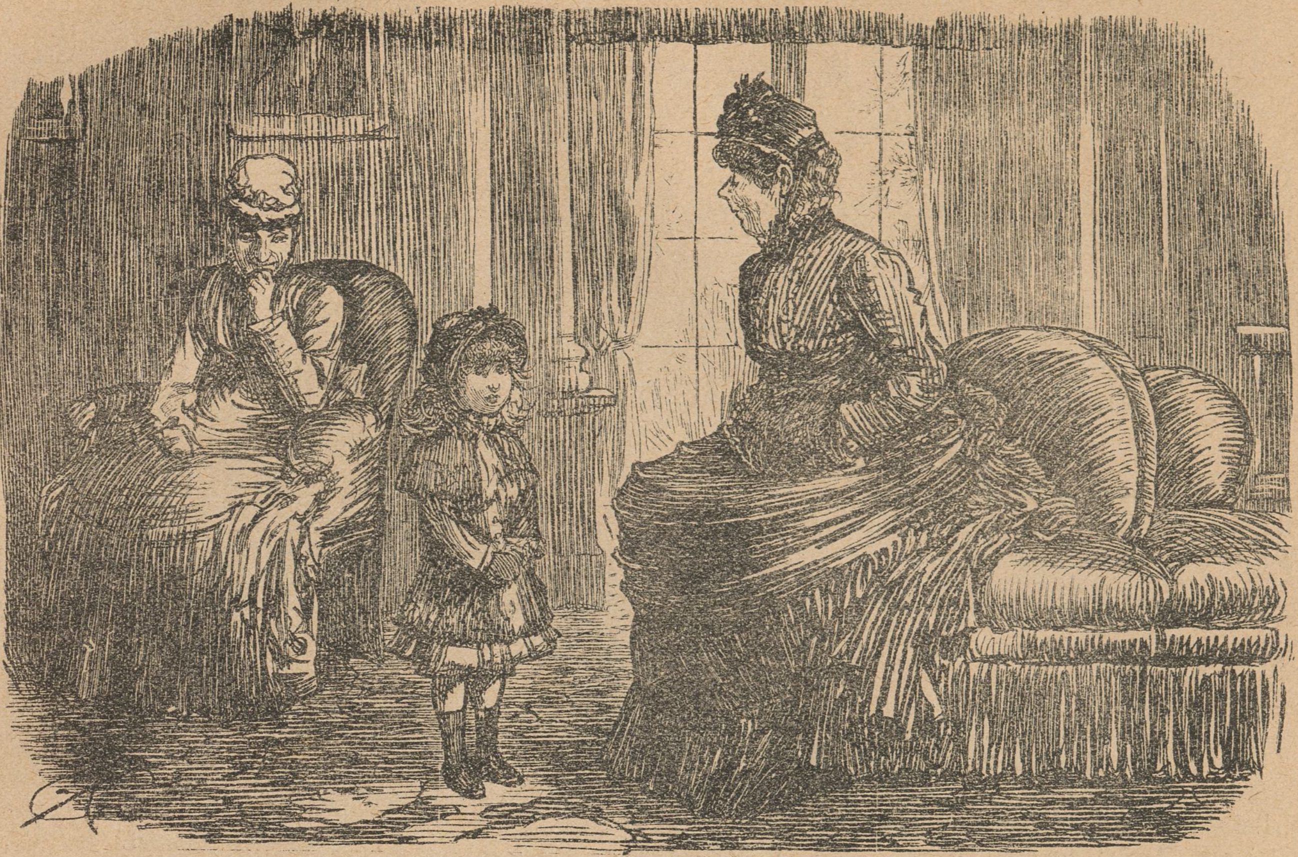

— Naa, saa Du er halvfemte Aar, lille Ellen. Og hvor gammel tror Du jeg er?
— Seksten.
— Seksten! Aa, Du smigrer — —
— Næ, men jeg kan ikke tælle til Fyrre!

Derfor!

— Men hvor kan Hagemann skrive, at det er naturligt og klart, at en Mand skal pantsætte sin Valgret for en Flaske Medicin eller et Rugbrød?

— Fordi, som han ogsaa selv skriver, »den, der sidder lunt inden Døre og har rigeligt med Mad og Drikke, kan kun i Fantasien danne sig et Begreb om Nøden.«

Fra Gaden.

— Som jeg hører, vil Du gifte Dig igen?
— Ja, jeg gifter mig med min salig Kones Søster.
— Ah, Du er fiffig! Saa slipper Du da i al Fald med én Svigermoder!

Bukserne og Livjægerne.

Mel.: Højt paa en Gren en Krage etc.

Højt paa en Gren hang Magi-
stratens Bukser, som de Væbningsmænd skulde ha'e,
højt paa en Gren de Bukser — hang.

Da kom en grøn Livjæger,
Sim seladim hän havde ingen Bukser paa,
han skød de pæne Bukser — ned.

Han trak de pæne Bukser,
tre hundrede Kroner det var de ærlig værd,
han trak de pæne Bukser — paa.

Raketter.

Kultusminister Scavenius besøgte forleden Frederiks Hospital og tog dets forskellige Lokaliteter i Øjesyn. — Skulde den „stærke“ Regering alligevel have forløftet sig paa Provisorierne?

„Avisens“ Kakadue er stadig vild paa Kareten med Hensyn til Naturhistorien. Forleden snakkede han om, at „Hornfisk“ kunde blive til „Hajer“, og i Søndags sang han: „Et Lam, der kun lægger Guldæg, ej man kasserer“! Troligt er det for Resten, at de Skabninger, der lægger deres Guldæg i „Avisen“s Mødding, stammer fra Faareslægten, — kloge Høns vilde ikke gøre sig skyldige i slige Dumheder.

Det fortælles om Menneskeæderne, at de ynder en stegt Samtidig med Kumarakartofler og Mamakurødder. — Hvad mon de vilde synes om en stegt Goos med syge Dagblads-„Kantøfler“ og ormstukne Etatsrødder?

Og „Avisen“ saa alt, hvad „Politiken“ og „Social-Demokraten“ havde skrevet, og Hindenburgs Sandhedsvidne vendte fromt Øjnene i Hovedet og talede: „Det er væmmeligt, ækelt,, modbydeligt for moralsk ufordærvede Mennesker“! Og Frederik Hansen, Gustav Broch, Martin Kok og „Avisen“s øvrige Dydsmønstre faldt paa deres bare Knæ og sagde: Vi takker Dig Herre Matzen, at vi ikke er som disse Toldere!

Højres Klage.

Mel.: Der sjöng en fågel på lindekvist.

O, hør vor Klage om Ronnegaard.
Det Fedtefaar,
med Hud og Haar
vi alle Dage beholde faar,
for Venstre vil ikke ha'e ham.

(Oplysende.) — Hvad forstaar man egenlig ved Kammermusik?
— Ved Kammermusik forstaar man en af de ikke ualmindelige huslige Scener, hvor Manden noget „anløben“ sent paa Aftenen ved sin Indtrædelse i Sovekamret modtages af Konen, der med hele sin Tungefærdighed spiller op for ham, saa han maa stoppe en Hovedpude i hvert Øre for at faa Ro.

(Den forkerte Verden.) — Er Du forlovet?
— Nej.
— Hvorfor bærer Du da Forlovelsesring.
— For at have Fred for Damerne.

(I National.) — Frøkenen er en flittig Besøgende her?
— Ja, hvor skal man gaa hen? I Theatrene er der ikke videre interessant og desuden kommer jeg her ogsaa i et velgørende Øjemed.
— Hvorledes?
— Jeg søger en Svigersøn til min Moder.

(Klaret.) Fruen: Kære Emil, din Opførsel mod mig paa Ballet i Gaar var i høj Grad oprørende, Du dansede først med alle de unge Damer, og mig, din Kone, engagerede Du ikke førend Ballet næsten var forbi

Herren: Ja, ser Du min Engel, det kommer af, at jeg altid gemmer det Bedste til sidst.

(Tvivlsomt Grundlag.) — Hvorpaa er denne nye Badeanstalt egentlig bygget?
— Paa Aktier!

(Opdaget.) Fruen: Har Du slikket af det'e Syltetøj, Anna?
Pigen: Nej, det er for surt.

(Skudsmaal.) — Hvorfor har De saa hurtigt afskediget Deres Tjenestepige?
— Aa, der var intet Udkomme med hende. I fire Uger har hun slaaet Alt itu i Køkkenet, undtagen Kakkelovnsbrændet.

(I Klubben.) — Kender De ogsaa fremmede Sprog?
— Ja — Kræmmerlatin.

Den lille Sorte.

En Loppes Historie

Den lille Sorte han var ung,
Saa fuld af Liv og aldrig tung,
Thi med et let og dristig Spring
Saa lystelig han foer omkring.
Men traf han paa en Pigelil,
Han hende ømt sig slutted' til;
Han kyssed hende og han bed
I al Gemytlighed.

Men en Gang blev en Dame vred
Og kasted' ham paa Gaden ned;
Der faldt han paa en Flisesten
Og slog sig paa sit ene Ben.
Han sad lidt stødt et Øjeblik,
Men da en Danserinde gik
Forbi med smaa kokette Fjed,
Saa hoppede han med.

Den lille Sorte han var vild,
og stadig væk han var paa Spil;
og Frøknen vilde tidt ham slaa,
men aldrig kunde hun ham naa.
En Gang tog han sig ej i Agt,
da hun var efter ham paa Jagt;
hun tog for haardt — han fik sit Knæk —
saa var den Sorte væk!

Raketter.

„Avisen" giver forleden det vistnok oprigtigt mente Raad til dem af sine Læsere, der „muligvis kunde have Lyst til at læse „Social-Demokraten"," at de for deres kostbare Livs Skyld endelig skal lade være! — „Avisen" vil altsaa absolut friste sine Læsere til at æde af den forbudne Frugt!

„Kan Morskabstheatret være heldigere med sin Revueforfatter, kan Direktøren med de engagerede Kræfter endda opnaa at se Folk slaas om Billetterne. Jeg lender én, men min Beskedenhed forbyder mig at nævne ham," siger Povl Marcussen.

Læreren: Findes der noget Dyr, der saa tro som Hunden følger Mennesket over alt?
Eleven: Ja — Loppen.

(I Avisredaktionen.) Redaktøren (til en Nyhedsreferent): For hver interessant Nyhed faar De en Krone; er det Løgn, faar De to, thi saa kan vi dementere den Dagen efter.

(To Alen af et Stykke.) En hæderlig Landmand i Amerika gik en Nat ind i sin Nabos Kostald og stjal en Ko. Da han kom ind i sin egen Stald og saa paa Dyret, opdagede han, at det var hans egen Ko, som hans Nabo havde stjaalet fra ham tidligere paa Aftenen Dette forargede ham dybt, og han sagde, at hans Nabo var den mest elendige, krybende Tyveknægt, han havde kendt.

Saa længe man sidder i Blækket, ser man sort, sa'e Hindenburg.

(En Ulæmpe ved Normaldragten.) — Kære Ven, hvorfor vænner Du Dig ikke til den Jägerske Normalklædning? Den er let og smuk, og man behøver ingen Overfrakke!
= Men sig mig — hvad havde jeg saa at sætte ud!?

(Taget paa Ordet.) Læreren (til sine støjende Elever): I skaber Jer som den værste Bølleforening!
Drengene (i Kor): Vor Formand længe leve! Hurra!

(Ubevidst Sandhed.) Læreren: Hvad forstaar man ved Theori?
Eleven: Noget Upraktisk!

Per: Maa jeg kysse Dig, Ane?
Ane: Kan Du gætte?
Per: Aa — jeg maa vel ikke?
Ane: Gæt om igen, Per!

I Regning staar Nullerne bagved, i Livet staar de for det meste i Spidsen.

Korrespondance.

Den Tjenestekarl, der forleden Eftermiddag under et Ridt langs Kalveboderne mishandlede en Hest med mindst 50 Piskeslag etc., bedes at henvende sig paa „Ravnen"s Kontor — og bringe Pisken med.

Kan denne Dyrplager formaa sin Aandsfælle fra Travvæddeløbet, den „raske" Hr. Rask, til at følge med, skal det være os en sand Fornøjelse at lade vor Tegner forevige begge Herrernes vistnok meget intelligente Træk, og saaledes bidrage vort til at gøre de to Hædersmænd saa bekendte, som de fortjener.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, og i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Menneskeæderne fra New-Provisorieland.

Paa »Ravnens« Baganlæg forevises i Dag og følgende Dage: Menneskeæderne fra New-Provisorieland. Familjen bestaar af 3 Personer, nemlig Manden Lars-Di-Nesen, ogsaa kaldet »Hjærteknuseren«, hans Kone Matzenia og deres Søn Fy-Frederik. Om disse mærkelige Vildes Levemaade anføres, at skønt det er dem en sand Svir at flaa Venstremænd levende, og skønt de helst vil sluge Socialisterne med Hud og Haar, lever de dog udelukkende af Højremænd; en Stamme, der følgelig svinder i Antal Dag for Dag, og tilsidst maa aldeles gaa til Grunde, da den ikke i Længden vil kunne tilfredsstille de graadige Provisorister, der omsider ikke vil have andet Valg end at opæde hverandre til sidste Mand. »Ravnen« har derfor skyndt sig med at arrangere sin Forevisning, medens der endnu er nogle Pragteksemplarer at opdrive af denne mærkelige Race.

NB. Vil man staa sig godt med Fy-Frederik, skal man bare titulere ham: »News-paper-man«! saa bliver Fyren lige saa glad som Ferslev, naar hans Poppedreng skriger: »Hr. Etatsraad!«

Udgiver og Redaktør: R. Andersen

Nº 18 | Söndag d. 2 Mai. | 1886.

Paa „Onkels" Fødselsdag, den 28. April.

— Der vanker ingen Kys i den „Panteleg", Petersen!
— Vrøvl! Jeg skal ind at gratulere „Onkel", — han er 198 Aar i Dag.
— Han laaner sgu ikke paa Lykønskninger.
— Nej, men — paa min Vinterfrakke!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Kaffesladder.

Md. Skade: Jo, sagde jeg til Skade i Morges, om jeg saa møder Kometen paa Trapperne og vi Alle skal herunter med det Samme, saa vil jeg op til min kære Madam Stork for sidste Gang i dette Liv, for jeg kan da ikke nænne, at hun skal sidde der og forgaa mutters ene uden at ha'e en Mo'ers Sjæl at tale med, og saa løb jeg da og Skade lovede, at han nok skulde hente mig, hvis der blev noget galt i vores Ende af Byen, for man véd jo ikke, hvor det begynder, og bare De havde en Telefon, min Kære, for saa kunde jeg da en Gang imellem spørge Skade hvordan det gaar; han sidder nemlig oppe paa Dueslaget og passer paa Kometen, og saa snart den nærmer sig, vil han begynde at forelæse den nogle af Hindenburgs Artikler om Socialismen, saa er han vis paa, at Kometen forskrækket stikker Halen mellem Benene og skynder sig at komme afsted, og jeg siger bare, at kan Skade bevirke det Mirakel, at vores kære gamle Jord bliver frifunden for Kometens videre Tiltale mod at betale Sagens Omkostninger, saa kan vi sige, at vi er sluppet billig denne Gang, og det var virkelig ikke formeget, om Skade blev betænkt med et Ridderkors ligesom Thiele og Ibsen, men hvis Verden nu alligevel forgaar, hvad Glæde har de saa af Udmærkelsen, og hvad skal der saa blive af de trængende Livjægere, der maaske ikke engang har faaet deres Bukser endnu — aa, Herregud! det maa da være en skrækkelig tung Skæbne for en tapper Livjæger, at blive ekspederet bukseløs over paa en anden Klode, hvor han maaske ikke er saa heldig at træffe en blød Magistrat og Borgerrepræsentation, der vil betale hans Skræderregning, men hvor han rimeligvis bliver anholdt og bragt paa Stationen lige som Grøntkonen paa Vesterbro, der legede Livjæger og vilde gøre Politiet bange, men maatte bagefter selv søbe Kaalen, som hun havde spyttet i og maatte pille af som en anden Grønært, som vi jo desværre maa Allesammen, naar nu Kometen holder Flyttedag og smider os over paa Planeternes Husvildeafdeling sammen med Menneskeæderne og Gendarmerne og hele Mollevitten, og Herregud, hvad kan det saa hjælpe med alle Estrups og Nellemanns Provisoriummer, naar vi ikke engang kan blive fri for saadan en nærgaaende Mandsperson som denneherséns vildfremmede Landløber af en Komet, der vist er en Slags Vagabond mellem Himmellegemerne og egentlig burde anholdes af Gendarmerne og indlægges paa Ladegaarden for senere at blive sendt hjem paa Sognet hvor den hører til, i Stedet for at løbe om og gøre Ulykker, som vi har nok af i Forvejen, for Eksempel denneherséns Hr. Hermann Beck og Søn, om hvem „Politiken“ fortæller at de er Prætendenter til den danske Throne. Har man vel nogensinde kendt Mage! Men saadan gaar det, naar man først er udenfor Grundloven, saa er der ingen Grænse for, hvad Folk kan finde paa, for de tænker naturligvis: kan det ene gaa, saa kan det andet ogsaa gaa, og er Folket ikke mere øm om sin Grundlov, end at et magtbegærligt Parti kan politisk talt kaste Grundloven i Flyttedagsbunken, saa kan disseherséns to Stettinere, Fader og Søn, da ogsaa prøve paa at spille Prætendenter. Jeg har nu for Resten aldrig tænkt mig, at vi kunde faa Prætendenter fra Stettin, hvor de, efter hvad jeg har læst i Bladene, ikke dyrker andet end Kartofler, for hvilken Avis man saa faar fat i, læser man altid om „fine Stettiner-Kartofler“, men De skal nok faa at se, min Kære, at de to Bekker er vist nogle „uheldige Kantøfler“, som Stettinerne kommer til at sluge igen, for vi har saamænd ikke Brug for Prætendenter — vor Herre bevares! Det var jo en rar Historie! Saa skulde Hr. Beck og hans „Kronprins“ vel holde Hof ude paa Vesterbro, maaske paa „Taganlæget“, hvor de andre Menneskeædere residerer, — ja, for Prætendenter er efter min Mening ogsaa en Slags Menneskeædere, eftersom de gaar ud paa at sluge hele Landet — og saa kunde Hørup jo faa Lejlighed til at gøre Dikkedarer som „opvartende Kammerherre“, hvad han synes at være født til, at dømme efter hans Karetspringerartikel i Onsdags, der formelig flød over med „det reneste fyrstelige Blod“, „aristokratisk Personlighed“ og lignende af Forgemaksbegejstring dikterede Udbrud, der tager sig saa godt ud i et demokratisk Blad og maa have været en sand Svir for „Politiken“s frisindede og efter „den højeste Oplysning“ tørstende Læsere. Men for Resten kunde Hørup godt have sparet sig sin Opvartning ved det ny Oldenborrehof, der ogsaa ganske rolig kan pakke sine Dokumenter sammen igen, for naar nu Kometen laver os en ordentlig Durchmarsch med Væltninger, saa bliver der ikke mere at regere over og altsaa heller ikke at slaas om, men alle Mennesker bliver saa rart enige, bare fordi de og det Hele er blevet til — ingen Ting. Men Jøsses! Nu maa jeg hjem og se hvorledes det gaar Skade med hans Observationer anbelangendes Kometattentatet, som maaske ogsaa bliver til ingen Ting. Farvel, Kære, og Tak for Kaffe!

Skaberi.

Mel.: Véd Du en forhærdet Sjæl.

Mange har en styg Maner
til at skabe sig forbandet,
Nogle klæ'er det, men man ser
Andre gaar i Vandet.
Sagen er den, at det kniber i Længden
med at dupere de Kloge blandt Mængden,
snart de forstaar, hvad der stikker deri:
|: at det kun er Skaberi. :|

„Politiken" gærne vil
skaffe Sætterne lidt Mynter,
men det er Komediespil,
hvormed den sig pynter.
Thi det er kun Konkurrencen det gælder,
— som „Demokraten" jo ogsaa fortæller —,
derfor, Hr. Hørup, lad os være fri
|: for det dumme Skaberi. :|

„Alt for Fædrelandet!" si'er
Højres gamle Mænd og Koner,
og de brave fynske Pi'er
samler til Kanoner.
Saa paa et Lystfort med Ære de falder,
hvilket de Fædrelandskærlighed kalder.
Al den Slags Narreværk kan vi ej li',
|: thi det er kun Skaberi. :|

Nys to tyske Fyre kom
med en Kasse Dokumenter,
hvormed de fremtraadte som
Thronens Prætendenter.
Men begge Beck'erne gik sgu i Vandet,
de blev paa Timen heldt udenfor Landet,
og deres Drøm den var hurtigt forbi, —
|: det var vist kun Skaberi. :|

Vil Du ned ad Strøget gaa,
ser Du mange Damer kvikke
rende med en Mappe paa,
men de spiller ikke.
Nej, disse Smaapiger, de er saa snilde;
Hvad tror De vel, at de lærer at spille?
Det er en Gade-Symfoni, —
|: ja, det er kun Skaberi. :|

Det er ikke Smaabørn mer,
der sig ud som Narre mejer;
nu til Dags man ogsaa ser
hvordan Voksne leger.
Livjægergræshopper har vi jo faaet,
og de er skrækkelig hidsige paa'et;
men for at slaas vil de helst være fri, —
|: det er lutter Skaberi. :|

For de Grønnes Buksetøj
Magistraten har et Hjærte;
men de Smaa faar Lamperøg,
skønt det sker med Smærte.
Borgmester Hansen beklager det saare,
medens han aabenlyst fælder en Taare.
Kan nu de Fattige ej blive fri
|: for det ække Skaberi? :|

Raketter.

En Hr. Herman Beck med Søn har mældt dem som arbejdsløse Medlemmer af Kongelavet og vil gerne tjene Føden ved at pille ved den danske Throne, der, efter deres Mening, trænger til hel ny „Besætning". Hr. Beck er selvfølgelig „missliebig" og med en lille Variation kan det hedde som i „De Forlovede":

— „Jeg hedder Herman Beck —"
— „Na, tag de Fingre væk!"

I „Avisen" søges: „En rask, ædruelig Mand, kendt med Sejlads — Modsætningerne mødes!

Børnevise for smaa Jyderuppere.

Ride, ride Ranke!
nu skal lille Rancke
være Herredsfoged,
det er altid noget!

Ride, ride Ranke!
ej skal lille Rancke
give Godtfolk flere Skrup
her i vores Jyderup.

Ride, ride Ranke!
Glæde over Rancke
vistnok i Hadsherred bli'er.
Velbekomme dem! vi si'er.

Petersens Observationer.

— Naa, har Du saa set Kometen?

= Ko-meten! Ja, det kan Du være — vis paa — min Engel! Og sikken en Mængde Sole og Fuld — maaner, som allesammen var — stjærnefulde — og Kometen stak dem saadan paa Planeten — at jeg blev ganske — — brrrrrrrrrr!

Af Erfaring.

— Fa'er, hvad er en absolut Souveræn?

= Det forstaar Du ikke endnu. Vent, til Du bliver gift.

I Provinsen.

— Hvem var den Herre, der kom med det sidste Tog?

= Den nye Læge.

— Saa har vi altsaa Fem! Hvad vil alle de Læger i denne lille By?

= Naturligvis forebygge Overbefolkning!

I Kaféen.

— Ja, jeg paastaar nu, at Enhver, der gifter sig, er et Fæ.

= Men, Kære, De maa da ikke opstille Deres personlige Erfaring som en almindelig Grundsætning.

Kærlighed og Paaskeæg.

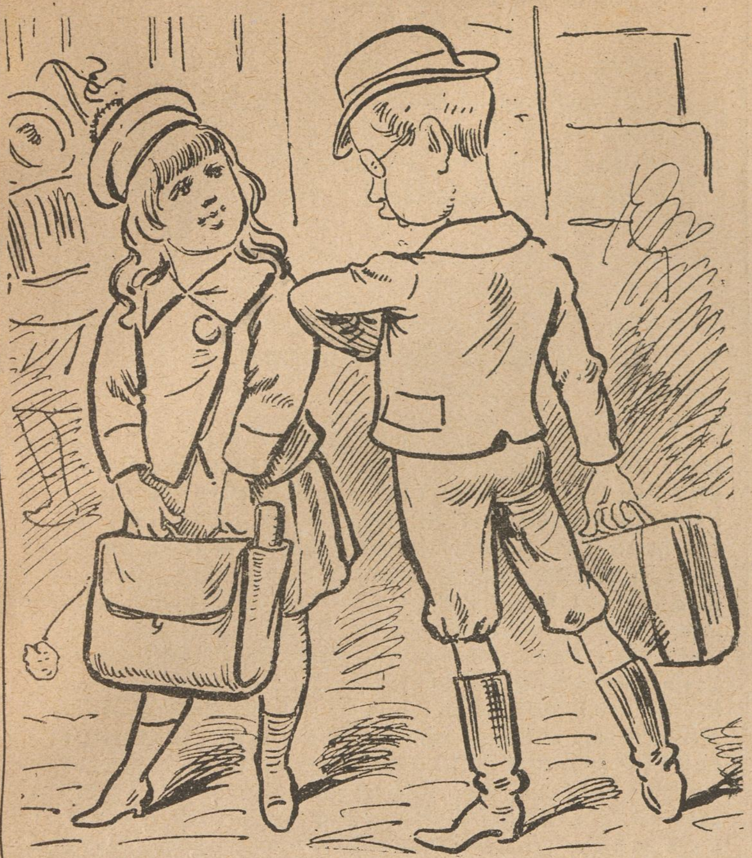

— Amanda, elsker Du mig?

= Ja, som Tommelise sin Tommeliden.

— Saa kom og lad os paa Kærlighedens Vinger svæve bort til Amors skønne Rige!

= Uh, saa langt? Nej, jeg skal være hjemme Kl. 7, ellers faar jeg ingen Paaskeæg!

Køkkenromantik.

Min sødeste Kokkepige,
min rareste Lammesteg!
Af Sult mine Tarme skrige,
hver Gang jeg tænker paa Dig.

Dine Gaasebryster lækre
jeg tilkender første Pris.
Og saa de Skinkeben rare
jeg ynder, naturligvis.

En Bøf saa mør og med Spejlæg
lover dit Øjes Menu.
Et Kys som Dessert jeg stjæler — —
— „Men, fy, Hr. Fuldmægtig! Fy!"

Fra Gaden.

— De kommer fra min Svigermoder — hvorledes har hun det, kære Doktor?

= Ja, ser De, der er Haab om, at hun kan reddes, hvis hun kan leve Natten over; men kan hun ikke det, saa maa jeg opgive hende.

Begrundet Forsigtighed.

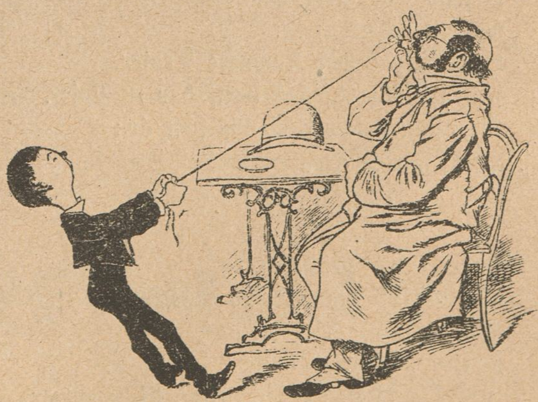

— En fin Kognak! Vers'arti'!

= Aa, bind en Ende Seglgarn ved Glasset og hold godt fast, ellers risikerer jeg at sluge Glasset med!

Gennem København.

Mel.: Onkel Mads er liberal.

Gennem København jeg vil,
for paa Æventyr at drage.
Venner, har I Lyst dertil,
saa kan med I tage.
Dog, I skal ikke Betragtninger gøre,
om vi skal gaa eller om vi skal køre,
thi, kære Venner, jeg tror vi kan bedst
|: ride — paa „Apostlens Hest". :|

„Gennem København" har man
set af Theodors Plakater,
at snart „Dagmar" kaldes kan —
„National-Theater";
thi National det med Valli kan rumme,
medens Herr Fallesen spiller „den Stumme",
over at Olaf med Wulff gaar i Spænd,
|: à la „Peter Sørensen". :|

Apropos! — jeg tænker paa
da om „National" vi taler,
hvad om vi gik hen og saa
disse Kannibaler. —
De skal nok slet ikke holde saa lidt a
faa sig en velnæret Borger til Midda'. —
Her kunde Rasmussen vist i en Ruf
|: faa en mageløs Guf—Guf. :|

Cirkus Renz med Klovner smaa,
man om nogen Tid kan vente;
vi imens os more maa
med de velbekendte
Livjægerfyre med stumpede Trøjer,
som alle Drenge saa pænt har til Løjer. —
De raaber efter dem alle som én:
|: Hornfisk med grønne Ben! :|

Overalt der hænges i,
al Ting vil man „besser machen",
man omskaber „Tivoli" —
ja selv „Dyrehavsbakken"
tænker man paa at forskønne til Sommer,
der virkes for at Gendarmer der kommer.
Det er kun „Kvæg", som ej kan finde Trøst
|: i Begrebet — „Virkelyst!" :|

Atter Flyttedagen kom,
derfor vi vor Vandring stopper,
thi vi vil ej traske om
mellem Halm og — Lopper.
Naar man engang bliver opslidt og gammel,
ender man ligesom Flyttedags-Skrammel,
til man tilsidst uden ringeste Savn
|: trilles gennem København! :|

Hvad en Kvinde formaar.

Hun kan uden Spor af Tænkning komme til et Resultat — det kan en fornuftig Mand aldrig. — Hun kan have Hundrede Knappenaale i sin Dragt uden at stikke sig — hvis en Mand bare har én i sin Krave stikker den ham eller han taber den. Hun kun uden at løfte Fødderne fra Gulvet knappe sine Knapstøvler — 24 Knapper — en Mand kan ikke binde et Skobaand uden at sætte Foden op en Stol. Hun kan snøre sig ind i Staal- og Fiskeberskorsetter uden at blive varm, medens en Mand sveder, naar bare en Knap trykker ham i Halsen. Hun kan kysse den Kvinde, hun hader og sige: Værsgo', kom snart igen! Hun kan sige Nej paa en Maade, at man ikke kan være i Tvivl om, at hun mener Ja! Hun kan gaa forbi en Modebutik uden at standse, hvis hun skal med Toget. Hun kan danse en hel Nat (omtrent 6 Mil) i et Par Sko, der er for smaa. Hun kan spidse en Blyant, hvis man giver hende Tid nok dertil og Blyanter nok. Hun kan gaa i Kirke og siden fortælle hvad hver eneste Dame havde paa; i enkelte Tilfælde kan hun ogsaa have et svagt Begreb om, hvad Præsten talte om. Hun kan spadsere op og ned ad Gulvet en halv Nat med et Barn, der har ondt i Maven, uden en eneste Gang at ytre Lyst til at myrde Barnet. Hun kan faa det mest stridige Mandfolk til at rette sig efter hendes Vilje.

Raketter.

En Boelsmand i Søvighuse er død af Skræk, fordi han sigtedes for Bedrageri. — Der gives Samtidige, der er mere sejglivede.

Forvalteren paa Øresundshospitalet led i den Grad af „Ørepine", at han stak af med Hospitalskassens Kroner, hvilken Behandling slet ikke er sund for den nævnte Kasses „Øre".

„Hvad er Sløjd?" spørges der i en Artikel i „Avisen". — Tag alle de Numre af Bladet, i hvilke der ingen Skældsord findes mod „Social-Demokraten", og man vil have noget grulig sløjt.

En Bredflab blev ifølge „Korsør Av." forleden fanget i et Bundgarn ved Korsør. Den var kun en Alen lang. — Det har altsaa ikke været Lars!

En uhyggelig Historie.

Det var i Skumringen. Den unge Frue sad ved Vinduet og ventede paa sin Mand. Det var kun faa Dage efter Bryllupet. Huset laa noget ensomt i Udkanten af en ny Gade. Pludselig hører hun en Vogn komme kørende og standse. Lidt efter hører hun taktfaste, tunge Trin paa Trapperne og en stærk Banken paa Døren; hun hører Pigen aabne Døren og kort efter udstøde et Skrig. Fruen svarer med et lille Skrig som et svagt Ekko, hun rejser sig og ser ængstelig hen imod Døren. Døren springer op, Pigen farer ind, kaster sig ned i Sofaen og skjuler Ansigtet i det røde Fløjls Betræk.

„Aa — Frue!"

„Hvad er det? — Lad vær' at ligge og græd paa de nye Møbler!"

Pigen rejser sig og tørrer Taarerne bort af Fløjlet med sit Forklæde.

„Hvad er det?"

„Et Barnelig!"

„Uh!"

„I en Kasse!"

„Det er dog rædsomt! — Skulde det være min Mands Barn? — En tidligere Forbindelse, som han har holdt hemmelig for mig? — Moderen har dræbt Barnet af Fortvivlelse?"

„Ja, saadan er det nok, Frue! — Græd ikke paa de nye Møbler, Frue!"

„Hvorfor sendte hun os ikke heller det levende Barn?"

„Det véd jeg ikke, Frue! — Vil De have Kassen her ind — den er kommen med Dampskibet." — Vil De sætte Kassen her ind, men vær forsigtig med de nye Møbler. Nu skal jeg tænde Lampen."

Kassen blev bragt ind i Stuen. Pigen tændte Lampen.

„Den er betalt," sagde den ene af Mændene, „men vi vilde dog gerne bede Dem om at aabne Kassen i vor Nærværelse. Kan De se, Blodet er sivet ud gennem Revnerne."

„Jeg tør ikke aabne den; gør Du det, Stine."

„Nej — jeg tør heller ikke!"

„Du skal gøre hvad jeg siger!"

„Det er sandt, det skal jeg ogsaa. Maa jeg bare gaa ud og tage et Par Kamferdraaber. — Naa, der er Herren."

Herren blev forbavset staaende i Døren.

„Hvad er her paa Færde?" udbrød han.

„Det er dit Barn!"

„Hvad for et?"

„Han siger „hvad for et"? Han har altsaa flere? O, Gud, hvor jeg er ulykkelig!"

„Græd ikke, Frue, paa de nye Møbler!"

„Brækjern!" raabte Herren.

„Det har vi ikke!"

„Skruetrækker!"

„Det har vi ikke!"

„Hvad Fanden skal jeg da brække Kassen op med?"

„Med Herrens Bajonet."

„Er Du gal, Tøs! — Tag mig Øksen."

„Vi har ingen!"

„Sikken en Husholdning!"

„Ja, der hører virkelig ikke Snedkerværktøj til et Køkkenudstyr!"

Han foer ud i Køkkenet og kom tilbage med en drabelig Forskærerkniv.

„Bræk ikke Kniven, min Ven!" bad Fruen.

Det varede ikke længe før Laaget var brækket fra. Lige under Laaget laa et hvidt Klæde. Det var helt blodigt. Alle de fem Tilstedeværende foer et Skridt tilbage. Fruen og Pigen glemte den Standsforskel, der var imellem dem, og holdt gensidig paa hinanden for at de ikke skulde segne om.

„Jeg har Kamferdraaber, Frue, hvis De vil besvime!"

Herren tog fat i det blodige Klæde.

Spændingen var frygtelig; den gav sig Udtryk i det det eneste Ord: „Aa!", der begyndte med den dybeste Angst, som naar man staar foran en gabende Afgrund og faar et Stød i Ryggen, og endte som en Latter, der tiltager i Munterhed og Styrke.

„Det er fra Mo'er!" sagde Manden.

„Farvel! den er betalt!" sagde de to Dragere, og gik.

Kassen indeholdt en Sending gode Sulevarer fra Landet, en Brudepresent, der kom for sent, og Blodet, der havde farvet Klædet og piblet ud gennem Revnerne paa Kassen, var en sønderknust Flaske Kirsebærsaft.

— Sikke dejlige Guldfisk! Hvad lever de af?
— Myreæg!
— Saa — haardkogte eller bløde!

En ældre Mand er i Reglen yngre end en gammel Mand.

Fornuften er Hjærtets Kakkelovnsskærm.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, og i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

»Kometen er kommen«! Det lyder
fra Store og fra Smaa.
Og den Visit sikkert betydér,
at Verden skal forgaa.

Det mente de Fleste forleden,
men nu Alverden tror,
at Kometen var for beskeden,
til at støde vor Jord.

Men paa vor politiske Himmel
spadserer en Komet,
hvis Hale os gør næsten svimmel —
dens Mage er ej set!

Se selv, om det ej er notorisk,
at den er grulig gal!
Uha! om vi bli'er — provisorisk —
ædt af den Kannibal!

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

Nº 19	Söndag d. 9 Mai.	1886.

Altid forretningsmæssig.

Fru Brown (Cigarhandlerske, Moder til tre Døtre etc.): Jeg gad nok vide, om Fuldmægtig Brandt tager den Aflagrede, den Middelstærke eller den nylig fra Institutet Importerede?

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Kaffesladder.

Md. Skade: Jo, min Kære, der kan man dog se, at Kometen havde noget at betyde, om den just ikke „verfede" hele Jorden a' Banen, for vi oplevede jo i de samme Dage flere mærkelige Begivenheder, som t. Eks. at Crone omvendte sig og tog sit Forbud tilbage, hvad man i 1872 skulde have forsvoret, saa løb Kronprinsens Heste løbsk og Hunbjørnen i Zoologisk Have spiste sin Unge til Frokost, lige som „Politiken", der maatte sluge sine to Prætendenter med det „reneste fyrstelige Blod" og „de aristokratiske Personligheder" i sig igen, og bagefter spytte dem ud som frække Bedragere, af hvilke den ældste er en løsladt Tugthusfange og den yngste er nok ikke stort bedre, efter hvad „Politiken" selv siger, og nu er begge dens Kæledægger sendt som Returgods til Stettin, hvor man nok bedre kender deres Stamtavle og hvor de vist ogsaa kommer i Besiddelse af deres Rettigheder til det „Hus", de er værdige Medlemmer af, men „Politiken" siger med den største Ugenerthed: Det var nok det, vi sagde! Og saadan skal man ogsaa tale, naar man er Organ for „den højeste Oplysning", og ikke vil sætte sin Anseelse paa Spil, som Bladet nær havde gjort i sine Bestræbelser for at hæve de to „Prætendenter" til Skyerne, men var lige ved at komme til at ligge ved Siden af dem i Rendestenen, hvad der vilde have været den sørgeligste Følge af Kometen, som for Resten ogsaa gav Grev Preben Scheel et slemt Dask med Halen, saa han vist næppe kommer til at gi'e Greven mere, men gaar neden om og hjem lige som han Mefistofferşen eller hvad han hedder paa Nationaltheatret, hvor han spiller Fanden er løs i Laksegade og forfører Faust, som igen forfører Margrete til at gi'e hendes Moder Brama-Livseliksir eller saadan noget, som hun døer af, og Margrete kommer i Fængsel, hvor Lange, som er Fanden, og er paa Spil allevegne, og Jerndorff, som er Faust, besøger hende, men saa dør Frøken Ek, der var Margrete som ellers er Frøken Schrøder, og Fanden ta'er baade Djævelen og Faust, der rejser til Grækenland, formodentlig fordi han har læst om det græsk-tyrkiske Brøvleri og tror, at han kan vippe Kong Georg af Tronen, men saa træffer han Fru Keller, som har et Pensionat dernede, hvor unge græske Piger lære at synge og spille Guitar, og det hele ender med et Forlovelsesgilde, men den Herlighed har vist ikke varet længere end Prætendenternes i København, for i sidste Akt, som foregaar i Epilogen, der vist ikke er abonneret, gaar Faust hjemme i sin Stue paa Regensen eller hvor det er og er gruelig gnaven, for nu er det forbi med hele hans Provisorium og Fanden er kommet for at opgøre Regnskabet, og nu vil han ha'e Faust med Hud og Haar, for det er Akkorden, siger han, men Faust er pludselig bleven en Modstander af Akkordarbejdet og synger om, at bare han var Konge en eneste Dag, saa skulde han Kuldbøtter gøre, og saa vilde han aldrig mere indlade sig paa slige Provisoriummer som dem, Fanden har lokket ham til at gaa paa, men hans Undersaatter skulde faa det endnu meget bedre end Lemmerne paa Johannesstiftelsen og han vilde aldrig sende nogen af dem ud paa Islemark, men de skulde faa Lov til at lege Livjægere hele Dagen og gaa ud og pibe i „National" hver Aften lige saa galt de vilde, uden at blive „verfet" ud, kortsagt, han vilde gjøre dem saa lykkelige, som glade Københavnere kan blive, og kneb det, saa skulde det heller ikke komme an paa et Par Magistratsbukser — grønne eller blaa, efter Enhvers egen Smag og Behag. Men Fanden mente, at Fanden skulde være Konge i disse Tider, hvor enhver Tugthusfange kunde mælde sig som Prætendent, og hvor Kongerne gaar Fallit lige som enhver anden Kræmmer, der ikke kan betale sine Veksler, som dennehersens Konge af Bajern, der nok hellere maatte ønske, at han havde et Bajersk Ølbryggeri end et Bajersk Kongerige, for i vore Dage sværmer Folk langt mere for Øllet end for Kongerigerne, og derfor vil Fanden ogsaa ha'e Faust med ned i Kælderen og drikke en Spids, men Faust er bleven Totalafholder og besøger ikke mere nogen Værtshusholder, men griber en stor Bog, som han stikker under Næsen paa Fanden, og det er vist Skattebogen, for Fanden bliver lige saa altereret som Skade, naar Rodemesteren kommer, og skynder sig hen til Kælderhalsen og viser Faust et Vokskabinet, der er i Stueetagen og tager sig meget pænt ud i bengalsk Belysning, men Faust tror formodenlig, at det er en Slags Aabenbaring, og at det er Margrete, som vil gøre Brøvl, fordi han giftede sig med Fru Keller nede i Grækenland, og da han ikke har nogen Revolver ved Haanden og heller ingen Karbolsyre, saa beslutter han sig til at dø af et ganske almindeligt Slagtilfælde. Bums! der laa han. Og Englene sang i de vilde Skyer og drysfede Rosenblade ned over Faust, men nogle af dem faldt af en Fejltagelse paa Fanden, der stod i Kælderhalsen og saa lige saa ondskabsfuld ud, som om han var bleven Maskinmester paa „Thingvalla". Saa forsvandt han i Dybet for at drikke Faust's Gravøl. Ja, jeg maa sige, at bedre Forestilling kunde Kammerherre Fallesen ikke have arrangeret til en Kometaften som i Fredags, for man sad grangivelig og havde Fornemmelsen som om Verden var ved at

forgaa hele Aftenen. Først var man i Himmelen, med en lille privat Gennemgang til Helvede, saa var man paa Jorden, saa paa Bloksbjerg med alle Heksene og Fanden og hans Svigermoder, saa i Fængsel, derfra til Grækenland og saa til sidst igen baade Himmel og Helvede — aah! ja, jeg forsikrer Dem, min Kære, at jeg drømte hele Natten om Verdens Undergang, og at Estrup var Faust og at Fanden var faret i Matzen, men saa kom Skade hjem fra Cirkusmødet og væltede baade Stole og Borde, og saa vaagnede jeg og tænkte, det var Fanden eller Kometen, der var paa Spil. Men De kan tro, at Skade fik en Gardinpræken, saa han skyndte sig i Seng og glemte at sige Tak for Kaffe!

Hvad Folk kan hitte paa!

Mel.: Lott ist todt.

For Tiden er den gruelig gal
omkring i hele Verden;
„Nationen" gaar i „National"
og piber af Koncerten.
Bestyrelsen gav Lumby Fur
og tysk Musik den genter,
nu gaar'en i en anden „Dur"
paa Fløjte-Instrumenter.
Tænk blot, tænk blot, hvor vidt at det kan gaa,
ja, det er dog forskrækkeligt, hvad Folk kan hitte paa!

Herr Hermann og Hr. Heinrich Beck
forfærdede Nationen;
de vilde have Kongen væk,
for selv at kapre Tronen.
Tænk, „Politiken" havde Mod,
at gøre dem den Tjeneste,
at sige, deres „Fyrsteblod
var af det allerreneste".
Tænk blot, tænk blot, hvor vidt at det kan gaa,
ja, det er dog forskrækkeligt, hvad Folk kan hitte paa!

I Cirkus blev et Møde holdt,
trods Crone ej ku' li'et.
Oppositionen smukt og stolt
nu Cirkus har indviet.
Skønt hver en Plads optaget var
som Cirkus kan præstere,
„Avisen" dog opdaget har
at der ku' være flere.
Tænk blot, tænk blot hvor vidt at det kan gaa,
ja det er dog forskrækkeligt, hvad Folk kan hitte paa!

Kometen bragte stor Panik
især blandt svage Ho'eder, —
en Mand helt fra Forstanden gik —
saa vidt som man formoder.
Man sa'e at Jorden vilde faa
en slem en paa Planeten,
saa at den skulde rent forgaa
saa snart vi fik Kometen.
Tænk blot, tænk blot hvor vidt at det kan gaa,
ja det er dog forskrækkeligt, hvad Folk kan hitte paa.

Paa alting vendes op og ned, —
jeg véd min Sandten ikke
et Folk, som i Opfindsomhed
det danske Folk kan stikke.
Ja, Størsteparten — si'er jeg frit —
besidder store Gaver,
thi hvidt til sort og sort til hvidt
som ingenting de laver.
Men nu, men nu min Sang jeg slutte maa —
or ærlig talt jeg véd sgu ej hvad jeg skal hitte paa.

Familieportræter.

I. Tante Berlingske.

Hun er af den gamle Skole, pæn i sin Konversation, men ensidig, kedelig og trættende; hun er af fin Familje, i flere Henseender ligner hun den gamle Jomfru i „Intrigerne", og holder ligesom denne meget af at tale om Livet ved Hoffet — naturligvis i den dybeste Ærbødighed. Det mindste Prinsebarn paa Ammens Skød kalder hun „Deres Kongelige Højhed". Der er egentlig intet Ondt i hende; kun naar en fordægtig Ven en Gang imellem besøger hende, en Hr. Z, alvidende som Hindenburg, sagkyndig som Lars Dinesen, opvakt som Frederik Hansen, kan den gamle skikkelige Dame spy Galde. Hun er vist nok den eneste, der tror, at han selv forstaar og véd, hvad han taler om. Selv gør hun sig Umage for at føre den fine Tone — Kammertonen. Hendes Yndlingsforfattere er Ingemann, Martin Kok og Prof. Molbech. Hun har nogle Privilegier, der skaffer hende stor Anseelse paa højere Steder, af den Grund gjorde Hof-Stentrykker Ferslev en Gang Kur til hende; men hun opdagede hans Trædskhed og viste ham Vintervejen.

Mansfeld-Büllner har købt „Rosendal" i Skovshoved for 30,000 Kroner. — Bedre Anbefaling for „Brama-Livs-Eliksirens" vidunderlige Egenskaber og dito Virkninger behøves ikke.

I Villakvarteret.

— Naa. Kometen gjorde os da ingen Fortræd.
= Nej, men bare den havde gjort „en Tur til Maanen“ og flyttet den et andet Sted hen, saa var Frederiksberg Kommunalbestyrelse da bleven nødt til at lade Gassen brænde hver Aften, og kunde ikke mere snyde os for Belysningen, naar det er Maaneskin — i Almanaken!

Rimeligt nok.

— Hvorfor mon Hunbjørnen i Zoologisk Have har ædt sin ene Unge?
= Formodentlig af Ærgrelse, fordi hele Familien var tegnet af i „Avisen“.

Undseelig.

Gud! Nej — jeg forsikrer Dem, Frue, at min Datters Forlovede er saa undseelig, at han hellere kysser Alverdens unge Piger, end sin Brud!

Ingen Fare.

— Er der kommet nogle Billetter paa mit sidste Ægteskabstilbud?
= Næ, men De skulde fri til Menneskeæderen, Hr. Belli. Han vil gerne giftes.
— Uf! Han æder jo Folk.
= Vær De bare rolig. Dem æder han sgu ikke.

En Gaade.

— Se, lille Peter, der er Skorstensfejeren, som ta'er alle uartige Børn.

= Jamen, Fa'er, hvorfor ta'er han da ikke Frederik Hansen?

Ogsaa en Stilling.

— Deres Stilling, min Herre?

= Pensioneret Ægtemand.

— Hvad vil det sige?

= Jo, ser De, min Kone giver mig en livsvarig Pension paa 1200 Kroner om Aaret, for at være fri for mit behagelige Selskab.

Den forkerte Verden.

Dameskrædermester og Kræmmer Petersen frier til praktiserende Læge, Dr. med. & chir. Frøken Anatomine Bakteria Svendsen.

„Det er eins Bier!"

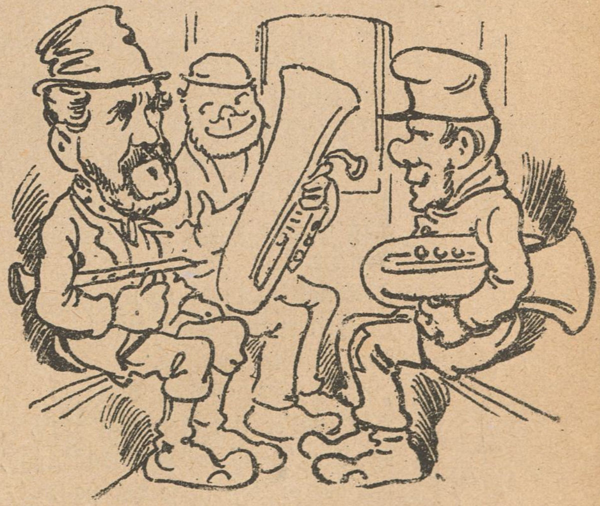

— Skal vi ikke hellere søge Engagement i „National"?

= Aa — vi er jo kun Landsbymusikanter!

— Hvad saa! Vi er jo vant til at spille i Kroer og Værtshuse, og andet regner Politiet jo heller ikke »National« for, og gør Folk Vrøvl, saa bliver de „verfet" ud!

Renz kommer.

Mel.: Der Wenzel kommt.

Nu kommer Renz,
nu kommer Renz,
skønt Pungen den er læns;
men faar han først begyndt,
bli'er der nok skaffet Mønt.
Men skulde ej
det vise sig
vor Mønt gaar „desse Vej",
saa véd for sikkert vi,
hvad der er Skyld deri.
Og derfor gi'er vi Renz et Raad,
en lille praktisk Ledetraad,
hvis bare han vil følge den,
vil Cirkus blive fuldt igen.
Den røde Lygte kan han hænge
der udenfor paa Cirkus' Port,
og det vil drysse ned med Penge,
li'som det i gammel Tid har gjort.
Hør da, Gamle,
hvad det er, at „Ravnen" skriger,
Du maa samle
sammen paa, hvad den Dig siger;
det gør Lykke,
som det bedste Udstyrsstykke,
og Du véd
jo Besked:
af dem bli'er Folk ej ked.

Se først, saa bør
Du Estrup gør'
til Vice-Direktør;
med voldsom Fart det gaar,
naar han Kommando faar.
Han har en Flom
Artister, som
Folk nok vil synes om;
de springe paa hans Bud
straks i Manegen ud.
„Brix" er den første Skolehest,
men den er tidt et stædigt Bæst,
og „Lars" kan smukt paa Bagben gaa,
saa det er Lyst at se der paa.
Se, „Rosen" er en gammel Krikke,
der stolper om paa stive Ben,
men den kan pænt paa Maven ligge,
og er nok Direktørens Øjesten.
Mer grinagtig
Klown end „Jagd" man ikke finder;
han livagtig
os om Billy Hayden minder.
Lystig, trøstig
han paa mange Løjer finder;
er ej fin,
men gør Grin
trods noget kunstigt Svin.

Naar vi er mæt
af Hestespræt,
saa ser vi paa Ballet;
saa skal Scavenius
frem i sit bedste Puds.
Med korte Klæ'er
og skæve Knær
han tripper ind paa Tær
og smiler til Enhver;
det Syn er Penge værd.
Saa han og Matzen da med Glans
vil træde en Fortolkningsdans,
Fyfredriks Tællepraas den skal
belyse dette Maskebal.
Nu ind de hvirvler alle Ritten;
det bli'er en hel kinesisk Fest,
Livjægerkorpset staar i Midten,
og udenom de Lyseblaa til Hest.
Jeg er sikker
paa, at det gør voldsom Lykke,
hver Kritiker
roser dette Udstyrsstykke,
og saa ligger
hver en Københavners Pløkke
da imens
hos Hr. Renz,
— saa er vi atter læns.

Raketter.

• Det var naturligvis ikke efter „Avisen"s Kogebog, at Crone opgav sin Modstand mod Cirkusmødets Afholdelse. Hindenburgs Afløbsrende havde maaske hellere set, at Indbyderne var arresterede og Publikum pryglet hjem med Knipler. — Naar „Avisen" hyler, er det altsaa et Tegn paa, at Øvrigheden optræder korrekt, og naar Matzens Organ siger, at „Crone i højeste Grad trænger til en Afløser", mon det saa ikke er, fordi Matzen i højeste Grad længes efter at blive Politidirektør?

Man maa dog vise, at man forstaar sig paa „Foraarsrengøring", sa'e „Avisen", den vendte sin Skarnbøtte udenfor „Politikens" Dør.

Pibekoncert

„Jo, Fa'en spille mig skal Du med til Koncert, Didriksen! Musikerne i „National" har gjort Skrue, da Direktionen ikke vil betale deres Arbejde efter deres Priskurant, for de har naturligvis en Priskurant lige saa godt som alle andre Arbejdere; Du har nok lagt Mærke til ude hos Grøndal i Charlottenlund, der koster en Trippevals, en Polka og en anden Rundtenom fem Øre, men hvis Du vil have en Wienerkvadrille maa Du give femten. Men „National"s Musikere solgte nu ikke deres Musik paa den Maner; de forlangte en bestemt Dagløn, eller rettere Aftenløn, efter Orkesterforeningens Takst; men „National"s Bestyrelse vilde blæse dem noget, skønt ingen af den har lært at blæse paa andet end Glastrompet og varme Kartofler, og saa indforskrev de nogle Tyskere, og det var jo ikke nationalt gjort af saadan en „National"-Bestyrelse; men Pointet ligger naturligvis i, at de vil undertrykke deres musikalske Arbejdere, og det er derfor vi maa være med til at demonstrere. Ser Du, jeg har købt Fløjter, en til Dig og en til mig. Det er en snild Idé med de Fløjter; naar man er bleven tør i Halsen af at fløjte, kan man spise hele Instrumentet, den er nemlig af Sukker, som Du nok kan føle. Nu skal jeg købe Billetter og Program, saa kan Du købe Drikkevarer. Kom saa her hen, her er en god Plads. De er ikke begyndt endnu; de har vist ventet paa os, Didriksen! Det er bedst, jeg giver dem et Vink! Spil op, Spilopmagere! Det hjalp! Lad os se paa Programmet, hvad det første Numer er. „Vennehilsen" — jo, den er der ikke noget at sige til. Stik Piben ind, Didriksen, endnu har Du jo ikke faaet noget at pibe for. Lad os se, hvad der kommer! Nej, nu skal Du se, Didriksen! de to næste Numre er den rene, skære Djævlemusik: Nr. 2, Ouverture til „Fra Diavolo", det vil paa Dansk sige Forspil til Bro'er Djævel, og Nr. 3, Waldteufel, Guldregn, det vil sige Guldregn af en Skovdjævel, og Guldregn kender Du nok, Didriksen! Du véd nok, naar Du siger en daarlig Vittighed, saa siger jeg: „Guldregn!" Men i „Avisen" kan Du finde den ægte Guldregn, den er nemlig giftig, véd Du nok — Saa, nu begynder de paa deres Djævlemusik — nu skal Du høre Piben faar en anden Lyd. Tag nu og bestil de Bajre, Didriksen! saa skal jeg betale — den ene, for Du har vel ikke Lyst til at give en Flaske Kliko til elleve Kroner? — Saa, nu er han færdig, vil Du saa tage dit Instrument frem og prøve, om der er kommen Skidt i Fløjten! Ah, den var Fa'en fløjte mig skingrende! Det var en rigtig Djævlemusik! Det er ogsaa Djævle, der har opfunden Fløjten, Du véd nok, disse Satyrer med smaa Horn i Panden. Havde Zellner vidst, at der her hjemme var saa mange Fløjtespillere, der vilde spille med, saa kunde han godt have ladet sin Piccolofløjte blive hjemme. Hold nu op igen med det Piberi, Didriksen, jeg kan jo ikke høre, hvad jeg selv siger, og der staar En og ser paa Dig, som han havde ondt i Sinde! Er det ikke Politiinspektør Petersen? Vil Du se, der er nogle, der bliver anhold! Lad os gaa Du, inden vi bliver „werfet"!"

Raketter.

Lars Dinesen, der lige som Hindenburg kan tale med om alt muligt, holdt i Højres „Arbejder"- og Vælgerforening et krigsvidenskabeligt Foredrag, og rettede ved denne Lejlighed de Fejl, de Officerer havde gjort sig skyldig i, der havde talt om Forsvarssagen i Fremskridtsklubben i Cirkus. Lars Dinesen maa jo vide det — han har nok en Gang i sin Ungdom været — Militærarbejder.

Det er blevet fortalt, at Ludvig Hansen og Kammerjunker Wøldicke gør hinanden Selskab i Arresten. Grev Preben Scheel har nylig forøget Tallet paa de „fine" Gæster i Crones gæstfri Haller. Om en lille Tid kan det maaske ogsaa passe paa vore hjemlige Forhold, hvad der nylig læstes i et tysk Vittighedsblad:

Første Dame: Hvad er Deres Søn?
Anden dito: Opsynsmand i Tugthuset.
Første dito: Ikke andet!
Anden dito: Jamen, — næsten alle Fangerne er fornemme Folk!

Kapelmester Zellner, Direktør for „National"s Wienerorkester, skal være bleven forbavset ved at træffe saa mange Hvinere i København.

Af Skabe-elsernes Bog. Men paa den tredie Dag, som var en Aften, sagde „National"s Bestyrelse: Piano! og det gik ganske „piano" den ganske Aften, thi der staar skrevet: Du maa ikke spille Halløj med Borgermusiken.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, og i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Tyrefægtningen i Cirkus.

Den Magt skal aldrig blive Ret,
der frie Mænd vil binde!
Nej, vi vil aldrig blive træt,
men Sejren vil vi vinde.

Den Sejr, som er os sikker nok,
naar Sandhed er vort Værge
i Kampen mod den Øgleflok,
som vil vor Frihed hærge.

Ej Krigsgalskabens vilde Tyr
skal øde Skov og Bakke!
Vi faar vel Krammet paa den Fyr,
og Foden paa dens Nakke.

Med frejdigt Mod vi fremad gaar,
trods Reaktionens Hære,
thi paa vort Banner skrevet staar:
Kun Retten Magt skal være!

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

№ 20 | Söndag d. 16 Mai. | 1886.

I Cirkus.

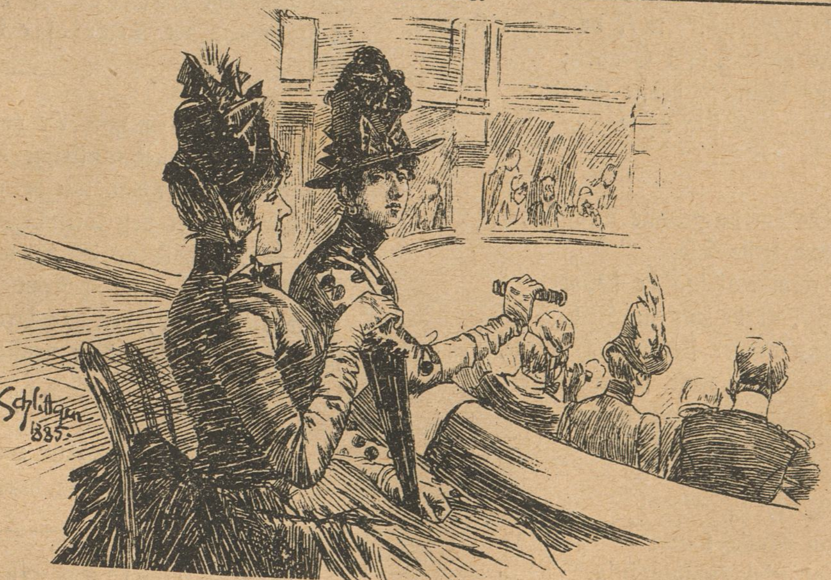

— Jeg kunde nok lide at have Jongløren Charles Ducos til Kokkepige.
— Hvorfor det?
— Jo, det er en Fornøjelse at se det Menneske omgaaes Tallerkener!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Hvad kan det nytte?

Mel.: Der er Glæde nu hos alle brave Røde.

Der, hvor Renz's Klowner Publikum fornøjer,
blev forleden Dag et livligt Møde holdt.
De Befæstningsgale kom med deres Løjer,
men det Bifald, som de tog, var noget koldt.
De forsøgte paa at smiske og at slidske,
tro'de vel, de kunde Proselyter fiske;
men Herr Hørup dem med Fynd tilbage stødte,
da han aabent spurgte dem: hvad kan det nytte?

Der er ingen krigersk Stemning i Nationen,
navnlig Menigmand er bleven særlig dorsk;
derfor maa de Militære hæve Tonen,
og de synger kønt om deres døde Torsk.
Rambusch, Steen og Fraenckel rejser rundt paa Landet,
og de Lirekasser snakker rent forbandet;
de sku' meget heller holde deres Bøtte,
naar de ej fortælle kan, hvad det skal nytte.

En Minister fik en skønne Dag i Sinde,
at vi trængte til lidt Blaamænd her hos os;
hans Forglemmigejer gaar os sent af Minde,
men lad bare vær' at vise dem din Trods.
Si'er Du: „Ned med Thestrup!" ta'er de Dig i Kraven,
og saa kan Du gærne ønske Dig i Graven;
de er Estrups og hans Venners bedste Støtte,
men alligevel — de kan sgu ikke nytte.

Nej, maa jeg saa bede om de grønne Tropper,
de kan live op i denne triste Tid,
som en Græshoppesværm omkring de hopper,
det er Synd at nægte, at de gør sig Flid.
Men skønt Blikterrinen vipper flot paa Haarene,
er dog Damers kælne Blikke mest forlaarene.
De sku' heller til det store Rusland flytte, —
her i Lille-Rusland gør de ingen Nytte.

Vore Officerer er saa grulig tapre,
og den Hørup han er ækel ondskabsfuld,
naar han si'er, at Tænderne af Rædsel klapre,
saa at helst de bag en Fæstning søger Skjul.
Naar de bygger Garderforter, er det bare
for at de kan faa en Fæstning at forsvare.
Selv gik gærne de i Marken ud og blødte,
— men hvad kan saa egentlig Garderfortet nytte?

Lad os bare ikke prøve paa at bokse
mod de mange Næver, Tyskerne de har,
thi den Frø, der puster op sig til en Okse,
bliver alle Tider ynkelig til Nar.
Og hvis Bismarckklumpen absolut vil ha'e os,
kan vi saa forhindre Manden i at ta' os?
Kan han i en Haandevending Bulen rydde,
saa er dog det hele Spræl til ingen Nytte.

Raketter.

Udgiveren af „Den ny Socialist", Professor Goos, begik forleden den Tankeløshed at bryde den Tavshed, der i lang Tid har klædt ham saa godt, idet han lod sig forlede til at holde et politisk Foredrag i Højres „Arbejder"- og Vælgerforening. Foredraget blev da ogsaa derefter. Anarkistorganets Udgiver og den ultraradikale Universitetslærer glædede sig over Gendarmeriloven, Riffelloven og Tillæget til Straffeloven og fandt, at disse Estrups Midler var overordentlig maadeholdne. Kirkeværgen forsikrede, at Højre ikke tænkte paa at lade sig skille fra Estrup; Parret levede i den bedste Forstaaelse og haabede at skulle opleve Sølvbryllupsdagen sammen. Fængselsdirektøren erklærede, at hvis Venstre fortsatte sin Modstand, vilde Højre fortsætte Kampen, hvoraf tør sluttes, at han endnu har baade Hjærterum og Husrum for mange vildledte Oppositionsmænd. Som Udgiver af „Dagbladet" følte Goos, at Højre var det Stærkeste i København.

(Fra Gaden.) — Er det nu ikke skrækkeligt, Madam Svendsen, med det ulykkelige Barn, der er stjaalet ude i Villakvarteret? Hvad kan det være for Skarnsmennesker, der har begaaet den Skændighed?

= Ja, hvis det ikke har været Menneskeædermadamen, saa har det ganske bestemt været en Agent for nogle Prætendenter, der har Brug for et forsvundet Barn, som de vil bevise, at de nedstammer fra.

* * *

— Har De set „Hur man gör godt?"

= Nej, men sig mig, hvem er egenlig denne Hurman?

(Før Vielsen.) En Ven (til Brudgommen): Betænk Dig, min Ven, medens det endnu er Tid. I den Tid, jeg har været gift, har jeg mistet 50 Pund af min Vægt og jeg er blevet ganske graahaaret; tro mig, der er ikke noget godt ved Ægtestanden.

Brudg.: Tror Du?

Vennen: Ja, vist saa.

Brudg. (til Præsten): Saa maa jeg bede Deres Velærværdighed undskylde, at jeg har gjort Dem Ulejlighed. Farvel!

„Ravnens" Brevkasse.

(Af Aargangen 1936.)

En Nysgærrig. — De skriver, at De i Deres afdøde Bedstefaders Pulterkammer har fundet en forunderlig Tingest, der i Formen ligner de Punscheboller, der var moderne i Tiden omkring 1880—86, men hvis oprindelige Bestemmelse De ikke er Menneske for at udgrunde. Rimeligvis har Deres Bedstefader været Medlem af det saakaldte „Livjægerkorps", der nok kaldtes saaledes, fordi det lige fra sin unaturlige Genopvækkelse førte en stadig Kamp for at holde Liv i Kludene, indtil det omsider døde af Mangel paa Bukser. Tingesten, De har fundet, maa have været den for Korpsets Medlemmer reglementerede Hovedbedækning, som Deres Bedstefader maaske snarere i sin Tid har købt som en kuriøs Erindring om hint løjerlige Korps, der fandt Fornøjelse i at spilde Tiden med at lege Soldat.

En vantro Thomas. — Saa utroligt det end lyder, saa er det dog sandt, at vore Forfædre drak saa store Masser Bajersk-Øl, at samtlige Bajersk-Ølbryggere blev Millionærer. En af disse, Carlsberg hin Gamle, blev hædret med en „Doktorhat", formodentlig fordi han forsynede sin Samtid med saa nydelige „Hatte", at den glemte at politisere og syntes, at Provisorier var noget lige saa uundgaaeligt og selvfølgeligt som „Tømmermænd" efter en Ølrus.

Herman Beck. — Hørup var to Gange Indenrigsminister og en Gang Konsejlspræsident. Som Minister afskaffede han alle Søn- og Helligdage og befalede, at ogsaa alle Embedsmænd uden Undtagelse skulde arbejde hele Aaret rundt. Bemærket gjorde han sig ved sin indgroede Mistillid mod Alt, hvad der lugtede af eller mindede om Prætendenter, en Race, der nu fuldstændig er uddød, men som jævnligt huserede endnu for ca. 50 Aar siden. Medens Hørup redigerede „Politiken" troede han endnu paa Prætendenter, og blev engang trukket svært til Vands af to slige Fyre. De lod sig aarelade for at lade Hørup lugte til deres „reneste fyrstelige Blod", og ved at titulere ham „Mester i „Politiken" overbeviste de ham om deres „aristokratiske Personligheder". Prætendenterne viste sig at være Tugthusfanger, de blev sendt hjem til Tyskland; siden den Tid vilde Hørup aldrig mere høre Tale om Prætendenter.

En Abonnent. — Den i Deres Skrivelse omtalte Henning Matzen gjorde sig i Attenhundrede og Firserne megen Umage for at kravle op paa Taburetten, men enten var han for lille eller Taburetten var for høj, thi han naaede ikke videre end til at blive Komiker ved et provisorisk Selskab, der berejste Provinserne og gjorde Kunster i de konservative Klubber, et Slags Asyler, hvor større Børn og udlevede Oldinge om Aftenen samledes for at snakke om „Frihed og Fremskridt" til de faldt i Søvn og blev baaret hjem af Gendarmer, et Slags „Forplejningskorps", der skulde sørge for Folks Opdragelse og som paa den Tid ogsaa assisterede ved Udpantninger, som Vidner ved Vielser etc. Da Matzen maatte opgive Tanken om at blive Minister, spekulerede han i lang Tid paa at blive Politidirektør, men det ses intet Sted, at det lykkedes ham, — han var „sat ud af Spillet". „Avisen", det eneste Blad, der havde nogen Grund til at mindes ham, var lovlig undskyldt, naar det ikke ofrede ham en venlig Tanke ved hans Bortgang. Barnet var længst gaaet forud, og Faderen sparedes saaledes for den Bekymring, hvad der skulde blive af hans uopdragne Barn.

Raketter.

Kortkunster. De Befæstningsgale fortæller, at Oplaget af Kortet over Københavns Befæstning er „saa godt som udsolgt". Man mener vel, at saa kommer der et nyt Oplag? Nej, noget saa naturligt nedlader vore Befæstningsgale sig ikke til! Men Lysthavende gøres bekendt med, at naar de køber „Vor Arne", faar de Kortet, der er saa megen Rift om, i Tilgift. — Havde de Folk Kort paa Haanden, der duede noget, saa fik vi nok at vide, hvad der er Trumf.

En Skotøjsfabrikant Blumenthal og Skomagerlavet siger i denne Tid hinanden diverse Behageligheder i Bladene. — Blumenthals Standpunkt er klart nok. Enhver Kræmmer snakker for sine Varer. Derimod er det mindre forstaaeligt, at Skomagerlavet finder det overensstemmende med Skomagermestrenes Tarv, at gøre Reklame for Hr. Blumenthal ved alenstore Bekendtgørelser!

Plader. Dampsporvejsselskabet havde bestilt nogle „selvlysende Plader" til Stoppestederne, men sagde „Stop", da Fabrikanterne leverede nogle „Plader", der efter Selskabets Mening ikke var i Stand til at udbrede den „højeste Oplysning". Fabrikanten mener dog, at hans „Plader" er gode nok. Selskabet burde henvende sig til det bekendte Firma: Dinesen & Matzen, der leverer „Plader", som man kan tage og føle paa i Mørke.

(Det Bedste) — Frøken, jeg sværger Dem til, at De er min første Kærlighed.

— Det vilde være mig kærere, at være Deres sidste Kærlighed.

(I Skolen.) — Læreren: Kan Du sige mig, hvorfor var der saa smukt i Paradiset?

— Eleven: Fordi der ingen Skole var.

Ærgærrig.

— Hør nu, Frederik. Du maa virkelig foretage Dig noget nyttigt herefter. Hvad har Du Lyst til at være?

= Naar jeg endelig skal være Noget, — saa vil jeg være Livjæger.

Et skjult Talent.

— Jeg kan ikke forstaa, Hr. Muus, at De med Deres smukke Stemme ikke er bleven Tenorist?

= Der er jo Ingen der har opdaget mig.

Paa Frederiksberg.

— Det kan ikke hjælpe, min kære Maane, at Du skær' Ansigter, for nu er vi ked af dit Maskepi med Kommunalbestyrelsen og vil ikke længer nøjes med, naar det behager Dig at være Organ for „den højeste Oplysning". Nu slukker jeg Dig lige som en Tællepraas, og saa skal vi nok faa Gassen tændt!

Enten — Eller.

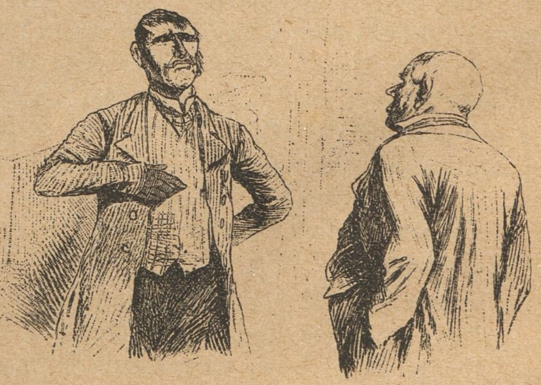

— Vil Herren være saa god at sige mig, hvad er Kultur?

= Det er ganske ligefrem. Enten er Du Vaabendrager for Skatteyderne, eller ogsaa er Du Skatteyder for Vaabendragerne.

Hos Kræmmeren.

Moderen: Ja, vil De give mig nogle Prøver af disse Kjoletøjer, saa vil jeg raadføre mig med min Dameskræderinde.

Lise: Jamen, Mo'er! Saadan sa'e Du jo ogsaa i alle de andre Butiker!

En dejlig Drøm.

— Fa'er, jeg drømte i Nat, at vores Lærer havde faaet Mæslinger og at Skolen blev lukket i fire Uger, men da jeg saa kom i Skole i Morges, var han lige saa frisk som en Fisk! Aa, det havde været saa dejligt, hvis min Drøm var gaaet i Opfyldelse, — men det skulde nu ikke være!

Gensidig Forskrækkelse.

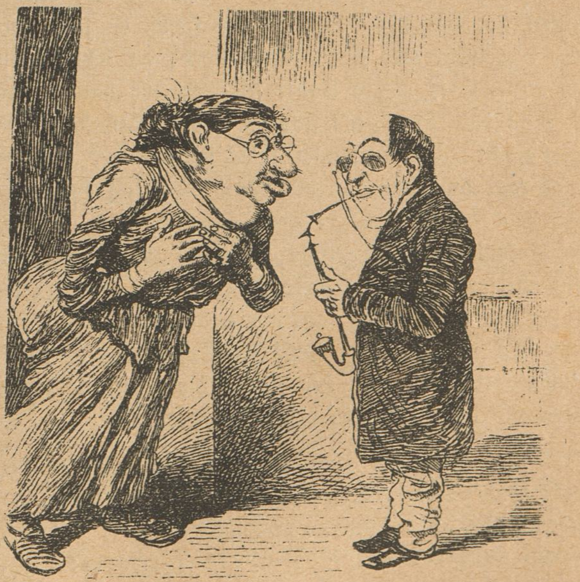

— Aa, Didriksen, sikken en Skræk jeg fik! Jeg stod ude i Køkkenet og skrællede Kartofler — og pludselig kommer der en Mandsperson og kigger ind af Vinduet!

— Du kan trøste Dig med, at han er bleven endnu mere forskrækket!

Ministerens Soldater.

Da Frankrig havde en Konge og en Minister, der var mægtigere end Kongen, havde Kongen sine Soldater og Ministeren sine: Kardinalens Musketerer. Her hjemme har ogsaa Kongen sine Soldater og Ministeren sine; Kongen har sin Livgarde og sine Livjægere, Ministeren sine Gendarmer. Livgarden er udsøgte høje Folk, Livjægerne en fornøjelig Samling lange, korte, tykke og tynde, fattige Mennesker. Gendarmerne forener Politispionens Fiffighed og Totalafholdsmandens Ædruelighed, og er de bedst lønnede og bedst klædte Soldater i Danmark.

Det har været en almindelig udbredt Tro, at Folk ikke kunde lide Gendarmerne, men nu har Matzens Trompeter faaet at vide, at Folk elsker dem. En rolig, døvstum Venstremand har vist sig begejstret for dem, og han har hvisket Trompeteren ind i Øret, at saa vidt han har hørt, er baade Højre- og Venstremændene glade for Gendarmerne, men de tør bare ikke tilstaa det. Det har været vanskeligt for Ministerens Soldater at faa Logis, vanskeligt at faa noget at spise, fordi Folk gik ud af Værtshuset, naar de kom ind, men det var ikke fordi Folk skyede Gendarmerne, men fordi de var bange for Venstrebladene, siger „Avisen“.

Bladene har fortalt mange pudsige Træk af Gendarmernes Liv, og hvis et Par saa aandrige Forfattere som Lyrikeren Martin Kok og Humoristen Poul Marcussen vilde forene deres Digtersnille, saa maatte de kunne lave nogle Gendarmhistorier, der ikke gav Hackländers Vagtstueæventyr noget efter.

Bladene fortalte Historier om nogle Gendarmer i Thisted, der var ude at røre deres Heste, og som drak sig fulde i Selskab med nogle Snekastere; de fortalte om en anden Gendarm og to Underofficerer, der havde faaet en hel Maaneds Stuearrest for at sove deres Rus ud; de fortalte, at Politibetjenten i Thisted meget misfornøjet havde sagt om dem: „Nu har man ogsaa faaet dem at passe paa!“ Man kunde heraf faa den Tro, at Ministerens Soldater var fordrukne; men det er umuligt, thi den første Betingelse for at være Gendarm er at være ædruelig, og lad dem ogsaa have alle andre Fejl, men fordrukne er de ikke, og den døvstumme Mand har sagt til „Avisen“, at Venstremændene er saa glade for dem, fordi de har pustet alle fulde Folk bort fra Landevejen.

Paa Landevejen i et Sogn i Nærheden af Nakskov mødte Gendarmerne Sognefogdens Kone med en Kurv paa Armen. De blaa Soldater vilde absolut vide, hvad Sognefogdens Kone havde i sin Kurv og arresterede hende, da hun ikke vilde sige dem det. Man kunde synes, at det var næsvist; men lad Ministerens Soldater end have alle andre Fejl — næsvise er de ikke, og Folk er glade, fordi de har deres Næse alle Vegne, siger „Avisen“.

Udenfor en Beværtning i Kolding tørnede en ædruelig Gendarm i en løftet Stemning sammen med en fuld Mand, og vilde lade ham arrestere ved Hjælp af to blaa Kammerater; men den fulde Mand var stærkere end de tre Gendarmer og drev dem paa Flugt. Man kunde maaske finde, at det var fejgt; men lad Ministerens Soldater end have alle andre Fejl — fejge er de ikke. De gik hen og hentede tre andre Kammerater med ladte Geværer og slebne Sabler, og saa arresterede de en gal Mand. De samme Gendarmer blev sendt ud for at arrestere en fuld Mand, der var bleven smidt ud af en Beværtning og havde gjort Brøvl paa Gaden. Da Gendarmerne kom, var den fulde Mand gaaet, men saa arresterede de en anden Mand, som havde faaet Prygl af den fulde Mand. Man kunde synes det var et grinagtigt Indfald, saaledes at rette Smed for Bager; men om ogsaa Ministerens Soldater har alle andre Fejl — grinagtige er de ikke.

Der gik en ung Dame i en Have paa Peder Bangs Vej. Om Haven er et Stakit med Jernpigge. Udenfor gik to Gendarmer og kedede sig. Saa kommanderede de den unge Dame hen til Stakitet og befalede hende at tage alle de Jernpigge bort, da Børn, som vilde krybe over, let kunde stikke sig paa dem. Den unge Dame forklarede Politisoldaterne, at disse Jernpigge netop var sat for at holde uartige Børn og andre næsvise Personer borte. Man skulde synes, at det var noget, Ministerens Soldater kunde sige sig selv; men lad dem ogsaa have alle andre Fejl — tossede er de ikke.

Raketter.

Prof. Goos' Foredrag paa Bodruslund maatte holdes „i fri Luft.“ — Det er forstaaeligt, at selv Højre har fundet Professorens Dosis for kvalmende at tage i et lukket Lokale. Der er visse Cigarsorter, der egner sig bedst til at røges i fri Luft.

De Smaa af Matzens har vist faaet Ondt i Maven. I „Avisens“ Tirsdagsnumer udstødes der nemlig et Nødraab til Abonnenterne om hurtigst at sende deres Eksemplar af det nævnte Papir til opgivne Adresser. „Agitationens“ Bestyrelse gør opmærksom paa, at den har sin daglige Dont at passe, og at den ikke kan udvide sin Virksomhed udover det Omfang, den allerede har, hvis den ikke fra Meningsfæller faar „rakt en hjælpsom Haand“.

Højreforeningerne noterer samvittighedsfuldt alle de mange ny Medlemmer, de har faaet i Løbet af det sidste Aar. — De glemmer at opgive, hvormange der er gaaet i Løbet for dem.

Lidt Forskelligt.

Mel.: Og køre Vatten og køre Ved.

Se saa, nu grønnes atter Skov og Vang,
Smaablomster spreder deres Blade,
og af en mild og dejlig Fuglesang
faar vi en yndig Serenade.
Mens Solen kigger i vor Stue ind,
staar Kakkelovnen mørk og trist i Sind,
den blev saa tom,
da Solen kom,
vi mærked' straks en dejlig Forskel.

For dem, der i den barske Vintertid
med Fattigdommen maatte stride;
for dem, der stred de Arbejdsløses Strid
og Sult og Kulde maatte lide;
for dem, hvem Vinteren var haard og trist
og maatte fryse paa en ussel Kvist,
mens Rudens Glar
tilfrossen var —
for dem er Maj en dejlig Forskel.

Da Renz med hele sin Menage kom,
benyttede han Militæret.
De Arbejdsløse brød han sig ej om,
men handled' lige hen i Vejret.
Da sidst han var her blev vi lænsede,
thi Renz han vore Lommer rensede, —
det kan dog hænd's,
at Fatter Renz
kan komme til at mærke Forskel.

Usædelige Standspersoner kom
uheldigvis i Kast med Loven,
men tys! — man vil ej høre noget om
at den Slags kommer kun fra oven.
Er det en Standsperson med Adelsblod,
saa skjules Navnet, er det derimod
en fattig Mand,
saa nævnes han.
Der ser man straks at der er Forskel.

Vi véd desværre, at vor Fred og Ro
for Tiden ej kan sikker kaldes;
eksempelvis kan nævnes Østerbro,
hvor man af Bøller overfaldes.
Gendarmer fik vi, men det hjalp ej stort,
oprigtig talt — hvad Nytte har de gjort?
Selv om de ej
var til, tror jeg
at det var ganske uden Forskel.

Vor Lov og Ret man ej forvrænge maa,
men ser man nu til „Fejø-Sagen",
der saa man Vrangen længe før man saa
at „Retten" rigtig kom for Dagen.
Jeg kunde sagtens sige mere, men
med seks Vers plejer jeg, min kære Ven,
at holde op
og derfor stop!
thi jeg vil ikke gøre Forskel.

— Mo'er, naar jeg engang gifter mig, bliver Du saa en Svigermoder?

= Naturligvis.

— Saa vil jeg hellere lade være at gifte mig.

(Tilfredsstillet) — De tror maaske, at jeg er saa dum som jeg ser ud til?

= Næh — Gudbevares!

— Det vil jeg ogsaa haabe.

(Ganske naturligt) — Jeg kan ikke forstaa, hvorfor De skal bruge flere Alen Tøj mere til min Kjole, end min forrige Dameskræderinde?

= Det er dog ganske naturligt! Mine Børn er jo et Par Aar ældre end hendes.

(For Retten.) Dommeren (til Anklagede): For Deres sidste Forbrydelse er De idømt 20 Aars Tugthusstraf.

Anklagede (65 Aar gl.): Ih, Hr. Assessor! Det havde jeg ikke troet, at jeg skulde leve saa længe!

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Romersgade 22,** og i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

I de Krigsgales Land.

Et Land, hvor Loven lyder saa:
Du skal ej snakke, men kun slaa.
Hvor alle Helte, store, smaa,
spadsere om med Mundkurv paa.

Hvor Høvdingen straks paa en Prik
faar Nys om mindste Gran Kritik.
Thi han har Aander som med Blæk
dem sværter, der har sagt et Kvæk.

I dette Land man nylig saa
en Heltelærer Afsked faa,
fordi han i en Review skrev
hvad Høvdingraadet dér bedrev.

Men kommer der en Gøglerhær,
det lyder: Rap Jer! Til Gevær!
For Renz de Krigsfolk slide maa,
mens Arbejdsløse sultne staa.

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

Nº 21 | Söndag d. 23 Mai. | 1886.

Fordringsfuld.

— Naar jeg nu forærer Dig det Diamanthalsbaand, som Du saa godt kan lide, faar jeg saa et Kys?
— Aa, Alfred, det er skrækkeligt, saa jeg forvænner Dig!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Kaffesladder.

Md. Skade: Naa, De kan tro, min Kære, jeg sad ordenlig og gottede mig, da Doktor Blink i „Karens Garde" læste Mændene Teksten og gav dem og sig selv følgende Skudsmaal: „Aa, vi gør ikke noget videre galt, som det er værd at tale om — det værste er, at vi lige saa godt kunde være udenfor Historien — vi gør ikke Spor af Gavn." Det er netop altid mine Ord til Skade. Og fordi alle disse Mandfolk gaar omkring og ikke véd, hvad de skal hitte paa, er det naturligvis, at Estrup og Nellemann laver Provisorier, og Bahnson laver Gendarmer, som heller ingen Gavn gør, og derfor er det, at vi fik Livjægerne, der er aldeles i Vilderede med hvad de skal tage sig for og nu har fundet paa at lege Røvere og Soldater med Hørup og Fremskridtsklubben og Studentersamfundet. Nej, Mændene duer ikke mere, de er „gaaet ud af Spillet" lige som Folkethinget, der jo heller ikke bestaar af andet end bare Mandfolk, som jo altid lader sig byde det allerværste, og derfor er det lige tilpas, at Godsejer Oldenburg trækker den sidste Las af Matzen og Goos og Hindenburg, saa vi kan se dem i deres skinbarlige Nøgenhed, hvad man godt kan uden at rødme, for der er saamænd ikke noget tillokkende ved de tre Mandfolk, og jeg giver ham Ret i, at vi maa af med Estrup og Landsthinget — Folkethinget er vi jo færdige med! — og Gendarmerne og de konservative Klubber og Livjægerne — kort sagt med hele dette Mandfolkevæsen, der nu siden Verdens Skabelse efter Scavenius's Almanak har domineret og regeret med os allesammen, og saa er al deres Spræl og al deres Mandhaftighed og al deres Tale om Frihed ogsaavidere ikke blevet til andet end det bare Kællingevrøvl, saa vi nu ligger og roder i en Suppedas, som vi rimeligvis ikke kommer ud af, saalænge Mandfolkene faar Lov at svie Vællingen og brænde Frikadellerne saa det svier til os allesammen. Nej, min Kære, vi Kvinder maa ta'e Sleven i en anden Haand, det vil sige, vi sætter Mandfolkene ud af Spillet i Politiken, lige som vi altid gør'et i Huset, hvor vi er selv hjemme og ikke taaler deres Vrøvl, men siger hvor Skabet skal staa. Har man vel nogensinde hørt, at et ordenligt Hus er gaaet i Hundene, naar bare Konen fik Lov at raade? Nej, og De skal se, at naar vi først faar Lov at gaa med i Statshusholdningen, saa kommer der Boller paa Suppen, og saa skal vi nok finde paa andet at pynte op med end Forter og Kanoner og Gendarmer og Livjægere, som skal faa nok at bestille med at være Barnepiger og skrabe Gulerødder og saadan noget, for vi skal nok faa Mandfolkene til at gøre Gavn i Stedet for at gaa og pibe i „National" og gøre Gadespektakler om Aftenen. Vi afskaffer den almindelige Værnepligt og indfører i Stedet almindelig Giftepligt for Mændene med det fyldte to og tyvende Aar, for det er meget rigtigt, hvad Borgmesterinden siger i „Karens Garde", at det er Synd og Skam at Mændene gaar og ser paa de unge Piger, til de bliver gamle Jomfruer og Ingen vil ha'e dem, saa de maa begrave sig levende i en Traadhandlerbutik og ernære sig ved at føre Sladder med Byens andre Gribeniller. Og jeg mener ogsaa, at vi ikke kan ha'e dette, at et stakkels Fruentimmer skal være nødt til at stjæle et Barn for at faa sig en Mand, som vi nylig havde et Eksempel paa, og lige saa galt er det, at en Moder læsser sit Barn paa et uskyldigt Bybud, som det skete i Mandags, og saa stikker af uden videre, for det staar jo slet ikke i Bybudenes Reglement, at de skal være Fa'er til vildfremmede Børn, men nu synes jeg, at man kunde afgøre Sagen i Mindelighed med hende der stjal Barnet ude i Villakvarteret for at blive gift med Skipperen. Man kunde jo give hende det Barn, som hverken Moderen eller Bybudet eller Plejehjemmet vilde ha'e, saa bliver alle Parter hjulpne, — ja der er jo nok lidt Forskel i Alderen, men nu kender Skipperen jo alligevel Sammenhængen paa den „Ende", hans Kæreste vilde spinde ham, og naar han endelig skal være Fa'er, saa er et 3 Aars Barn da mere fra Haanden end et lille Nus paa 5 Maaneder. Som sagt, min Kære, vent bare til vi Kvinder faar Mændene rangeret over i et andet Geled, hvor vi har staaet altfor længe, saa skal De se en anden Frontmarsch. Til en Begyndelse vil jeg nu oprette en Garde, Madam Skades Garde, og De kan tro, at den skal faa baade Gendarmerne og Livjægerne til at holde inde med Skydningen, og den skal aldrig blive nødt til at tigge Magistraten om Bukser, for dem ta'er vi uden videre fra Mændene, der ikke mere er værdige at bære dem, men skal alle Mand ind under Tøffelregimentet. — Men Jøsses! Nu begynder Klokken allerede at ringe til Store Bededagsaften, og jeg skulde hen og købe varme Hveder til Skade, og naar han ikke faar sin Thevand i Halsen Klokken 7, saa vanker der rigtignok paa Thepotten til mig! Farvel, søde Madam Stork, og Tak for Kaffe!

Rimbrev
til
en gammel Ven i Ravnekrog.

Mel: Lad dadle Kvinderne hvo vil.

Min gamle Ven i Ravnekrog,
i lang Tid har jeg ikke skrevet;
dog derfor er Du lige klog,
thi jeg har intet Stort oplevet.
Da sidst jeg skrev var alt som nu,
paa provisorisk lever næsten
enhver af os — og saa kan Du
vel tænke Dig til Resten!

Skønt alt skal være „grønt“ og „blaat“
(Livjægerlapse og Gendarmer),
fik vi dog set »Hur man gör godt!«
(et Stykke som de Fine harmer).
Til største Fryd for hver en „Rød“
og Ærgrelse for Højrepressen,
fandt vi i Abrahamses Skød
en Svøbe mod „Noblessen“.

En Referent i Cirkus fik
lidt fri „Dressur“, for ser Du, Tingen
var den, at han med Pennen gik
en „Hoffmann“ lovlig nær paa Klingen.
Hr. Renz slaas ej med Pen og Blæk,
nej, uden Frygt han bryder Lansen;
Husk blot den Gang han var saa fræk,
at storme „Dybbøl-Skansen“!

Skønt dette Nachspiel ej er glemt,
er Renz alligevel despotisk,
selv Højre er ham gunstig stemt
og ikke Spor af patriotisk.
Men naar en Landsmand med et Ord
blot kritiserer Fæstnings-Sagen,
straks fnyser Højres tapre Kor,
saa knap man kender Magen.

Et Overfald er sikkert nok,
ifald man Ordet Strimer nævner,
blandt andre har „Avisens“ Brock
for Bøllesporten store Evner. —
„Livjægerflag“ og „Lommeklud“ —
nævn disse Ord, straks Næver knyttes,
skønt „Flag“ som Lommeklud, ved Gud,
af „Ingemann“ benyttes.

Nu lukkes snart Theatrene,
for nu er jo Sæsonen omme;
Folk læser knap Plakaterne
og Pladserne staar næsten tomme,
for nu vil man udi det Fri
og høre Skovens Fugle sjunge.
Nu slutter jeg mit Skriveri. —
Lev vel!

Din Ravneunge.

Raketter.

Professor Matzen opholder sig for Tiden i Marienbad, mælder hans Organ og tilføjer, at han kommer hjem i Begyndelsen af Juni. — Efter den Overhaling, Professoren faar i Godsejer Oldenburgs Pjece, vilde det uden Tvivl være det sundeste for ham, at blive hvor han er. Desuden er der Haab om, at Goos og navnlig Hindenburg paa Grund af den samme Pjece, snart vil gøre ham Selskab.

I Dag er Goos i Skive for at indvie de smaa Konservatives „Banner“. Formodenlig i Matzens Forfald.

Den nøjes maa med Skroget af en Goos,
den Flok af Matzens hist i Skive.
Kan den ham døje, skal den sgu ha' Ros
for Nøjsomhed blandt smaa Konservative.

I sin Ærgrelse over, at det kan falde de Averterende ind at avertere i andre Blade end i „Avisen“, og rent rundtosset, fordi Overdriftsinspektøren for Sjællands Baner og Firmaet Wessel og Vett uden at spørge om Forlov, sende Annoncer til „Politiken“, sukker „Avisen“ fortabt: „Den Raaddenskab, der i det Hele hersker heri København, den Mangel paa Blik for, hvad man skylder sin egen Værdighed, er saa utrolig stor, at man næsten ikke gider tage fat paa at muge ud i denne Augiasstald.“ — Pas paa, det varer ikke længe, saa gør „Avisen“ Strejke!

Livjægernes ny Chef hedder Grønlund. — Særdeles passende, thi han er jo omgivet af en Mængde „grønne“, om end „vilde Skud“.

„Vi kunne vel være enige om, at det er Højre, der synger for Tiden herhjemme“ — siger „Avisen“. - Ja, Gu' er det Højre, der synger — paa sit sidste Vers!

Bersærkergang.

— Ha! Den Gang slap han, den nedrige Landsforræder! At Politiet ikke pryglede Fremskridtsklubben hjem! Men, vent til vi træffer Dig ene, — saa er vi ikke bange!

En Kapacitet.

— Jeg kan ikke begribe, at De kan bruge ham til Livjæger?

= Jo, ser De, Hr. Grosserer, vi mangler en Reserve til at slaa Bækkener.

Et farligt Middel.

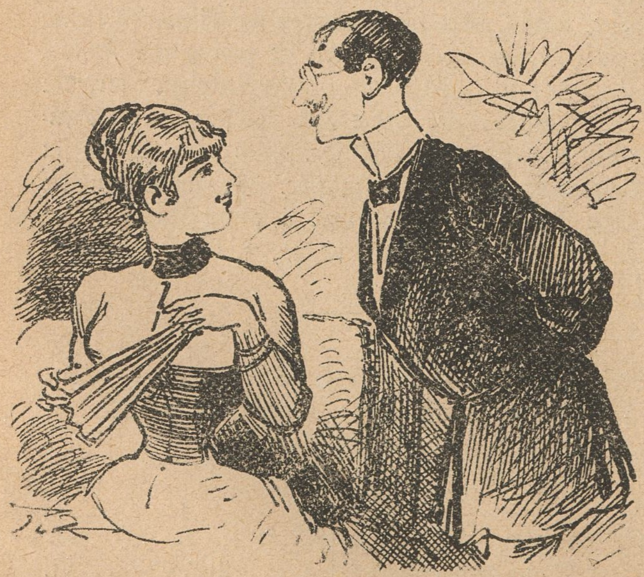

— Deres Læber er sprækkede, Frøken! Derimod véd jeg et udmærket Middel: En Dosis Kys.

= Jeg tror ikke, at jeg tør anvende det Middel, man har sagt mig, at det fremkalder Hjærteaffektioner.

Verdenshistorie.

— Sig mig saa: Hvorlænge levede Gottfred af Bouillon?

= Til han blev ked af Bouillon og forlangte en Bøf.

Rengøring.

— Hvor er min ny Silkehat, Madam Jensen?
═ Den har jeg gemt nede i Sengen, for at den ikke skulde komme noget til.
— Tak Skæbne! Hvorfor har De ikke sat den i Foderalet?
═ Foderalet? Der er Fejeskarn i, for Skarnbøtten er faldet i Staver.

Præsentation.

— Jeg er afskediget Brandkaptajn Pumpenberg, Formand for den konservative Klub i Vaaserup, og er hidkommet for at hilse paa vor berømte Kamp- og Meningsfælle. den store Redaktør Frederik Hansen!

═ Det er mig! Værs'arti og træd indenfor — nu kommer Matzen straks!

Troligt.

— Vil Du se, Hans! Nogle infame „Venstremænd" har været saa uforskammede at sende vores kære Redaktør, Frederik Hansen, et Truselsbrev!

═ De kan tro, Herre, det er nogle Fyre af samme Kaliber som de, der sendte Truselsbrev til Hørup.

En Jakob von Thybo

eller

Den stortalende Livjæger.

Komedie efter Holberg.

Livjægeren .... Hr. Aug. Jensen.
Frederik .... — Hansen.

Livjægeren: Ja, det Livjægerslag paa Halmtorvet er for intet at regne mod den Bataille vi havde i Integade, da vi stod alene i to Timer og udskældte den hele Redaktion! Jeg saa' mig om adskillige Gange, ventende, at nogle Livjægere skulde komme os til Hjælp, men hverken Nulli Brown eller Baron Gersdorff turde driste sig til at følge efter os.

Frederik: Ak, Hr. Fanejunker, man haver ikke holdt det nødig at følge efter, man véd jo, I er kapabel at tage den hele Redaktion alene.

Livj.: Jeg véd ikke, hvad deres Tanker var, men jeg véd at jeg, Postejbager Jensen, maatte tage den hele Redaktions Grin paa min Samvittighed. Det var min Lykke, jeg havde Prosch i Ryggen.

Fr.: Ja, Folk vil længe more sig over den Historie; den maa i „Avisen".

Livj.: Ja vel, sæt den bare i „Avisen". Hver Gang jeg oplod min Røst, saa rystede de allesammen i deres Knæ, det maa Du fortælle. Den haardeste Hals jeg havde at bestille med, var en, der sagde, at vor Fane var saa latterlig lille.

Fr.: Han har maaske villet gøre Grin med Jer?

Livj.: Ja, hvor grinagtig han end var, saa maatte han dog omsider bide i Græsset. Jeg sagde ham, at vor Fane var lille, men latterlig var den ikke, og at det kildrede mig fra Næsen helt udi Tæerne, naar nogen kaldte den et Lommetørklæde, og at vi ikke taalte nogen Plet paa vor lille Fane; paa vores egen Ære kan de ingen Plet sætte.

Fr.: Ak nej, det kan de sandt for Dyden ikke.

Livj.: Og de rystede allesammen som Espeløv. Jeg tør endnu i Dag ikke sætte mine Ben i Integade efter den Bataille.

Fr.: Jeg vil tro, I har sat dem Skræk i Blodet, saa de ej mere fordrister sig til at kalde Jert Flag Lommetørklæde eller Ble.

Livj.: Ja, jeg tror nok, jeg har sat mig i Respekt; de stod alle fem og skælvede.

Fr.: I kan godt sige, at der var ti.

Livj.: Det maa heller Du gøre; jeg har mafoi aldrig spurgt efter Tallet. Det kommer mig ikke saa nøje an paa fem mere eller mindre, naar det gælder mit lille Flag og naar jeg har Prosch med. Jeg begriber ikke, hvorledes jeg saa længe kunde holde ud at bruge min Mund.

Fr.: Ak, Herren kunde have knust dem alle med en Pennefjær.

Livj.: Nej, Frederik, en Pennehelt er jeg ikke, det ligger ikke for mig; men ellers tør jeg nok sige, at ikke mange har set saa meget Blod flyde, som jeg; jeg har vadet i Blod, jeg har formelig æltet Dejg i Blod — til Postejer; men min Tunge kan jeg bruge, og da jeg havde talt, var de allesammen flade. Du har vel hørt, Frederik, at denne Hørup kaldte mig Hornfisk?

Fr.: Det var en forbandet dristig Skæmt mod en saadan Mand som Herren er.

Livj.: Men saa skulde Du høre, hvad jeg svarede ham. Jeg sagde saa højt, at den hele Redaktion hørte det: I maa gerne kalde os en Lammeflok, Hornfisk med Suppeterriner, men naar I atter gør Grin med vor lille Fane, saa vil det blive en alvorlig Sag for Jer allesammen!

Fr.: Ha ha ha! Herren haver en Engletunge at tale med. Hvad sagde de andre dertil?

Livj.: De lo alle saa de maatte sprække, især den unge Gof-gof, som sagde: „August Jensen snakker Skam godt for sine Postejer!" Men lad mig nu se, Du sætter den Historie rigtig i Stil, naar den skal i „Avisen". Jeg vil dog nok have, de skal snakke om mig paa højere Steder.

Raketter.

I Opraabet fra Højres Arbejder(!)- og Vælgerforenings Hovedbestyrelse om at deltage i dens „Grundlovsfest", spørges der, om Revideringen i 1866 „ikke maa betragtes som en meget væsenlig Forbedring af Grundloven, der maa have gjort den mere brugbar, mere holdbar og mere dyrebar for os, end den tilforn var?" — Mon Opraabets Forfattere ikke kom Sandheden nærmere ved at skrive: bar, mere bar og aldeles bar? Længere hen læses: „Efter den Erfaring, der gjordes ifjor, er der intet saa bekvemt, smukt og hyggeligt (husk Overfaldet!) Sted i København og dets nærmeste Omkreds — — som Rosenborg Slotshave". — Højre kan variere det gamle Ordsprog saaledes: Paa Erfaring bliver man rig, men sjælden klog.

I sin Opmuntring til at give Hørup Prygl slutter Frederik Hansen med følgende Ord: „Man vælger sin Fremgangsmaade efter Personen". — Naar vi holder os til det, saa bliver Konsekvensen, at Frederik skal have Ris.

„Frænde er Frænde værst!" sa'e Hornfisken, da Livjægerens Kugle ramte den i Stedet for Skiven.

Familieportræter.

2. En fin Mand.

(Portrætet tilhører „Dagbladet".)

Han er pæredansk. Naar der er Tale om at samle ind til Kongeborge eller „Fædrelandets Forsvar", er han altid mellem Indbyderne. Han giver sjælden noget selv — det har han ikke Raad til. Hele hans Eksistens er nemlig forgyldt Elendighed. For at skjule Fattigdommen og holde sammen paa Pjalterne udgik der for kort Tid siden Tiggerbreve til velhavende Meningsfæller. Han er høflig mod de Store og grov mod de Smaa. Han har aldrig et venligt Ord tilovers for Arbejderne, og sine Modstandere gør han latterlig efter bedste Evne, men hans Logik er ikke stor og han er lige saa fattig paa Aand som paa Penge.

Elegi

over

Stubmøllen ved Halmtorvet.

Ak ja, det gamle København forsvinder,
det nye møder frem i fine Klæder;
for Spaden viger snart de gamle Minder
fra fordums „dumme" Tid med jævne Sæder.

Men ligefuldt — vemodigt er det dog
en gammel, god Bekendt til Gravs at følge:
Stubmøllen er ej mer, det gamle Skrog!
den faldt for Tidens brækføstride Bølge.

Naar Halmtorvets Landlighed man fjerner,
og saa til Gengæld ej os giver andet
end disse pengegridske Storkaserner,
da synes mig, at Glæden bli'er lidt blandet.

Da heller jeg den gamle Mølle saa'
paa grønne Vold, i Vindens friske Susen;
men ak! Hvi kunde der den længer staa
i Nutids Vind og Nutids Humbugsbrusen!

Raketter.

Navneforandring. Da „Avisens" Brock for at faa Folk til at bide paa Blodpostejerne skrev for Livjæger, Angiver fra Holstebro, Fanevagt og Postejbager August Jensen en Reklame med Overskrift Blod, døbte Folkevittigheden ham Blodbrok; da han forleden opfordrede Faaborg til at slaa Hørup, forandrede den Navnet til Slaabrok.

Blufærdighed. Der er en gammel Dame, som hver Aften før hun gaar i Seng hænger et Stykke Tøj over Fugleburet, for at Fuglen ikke skal se paa hende — det er nemlig en Han.

— En langbenet Englænder var kommen op at ride paa et lille Æsel. Pludselig faar Æslet det ene Ben ind i Stigbøjlen. Englænderen siger da meget alvorlig: „Naa, vil Du op at ride, saa er det bedst jeg staar af."

Forsigtighed. En ung Dame til Skomageren: De laver nok min Faders Støvler saaledes, at de knirker.

Skomageren: Jeg tror ikke, jeg har noget Læder, der kan knirke.

Damen: Aa jo, De maa endelig skaffe det.

Skomageren: Hvorfor, om jeg maa spørge.

Damen: Jo — der kommer en ung Herre og besøger os, som Fader ikke holder af, og naar saa Fader faar Støvler, der kan knirke, saa kan vi saa rart høre, naar han kommer op ad Trapperne. — og saa har vi en Køkkendør og en Køkkentrappe.

Bekendtgørelse.

Et større Parti „tørre Prygl", som paa Grund af indtrufne Forhindringer ikke blev afleveret efter Bestemmelsen, kan afhentes gratis. „Avisen"s Kontor anviser.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Romersgade 22**, og i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Forskrækkelse.

Tre Smaadrenge leged saa herlig en Leg,
— den hedder nok: nærmest ved Fadet! —
Da pludselig bliver den Ene saa bleg,
og den Anden i Sved er badet.

Den Tredje vræler: Uh! Sikken en styg,
gebommerlig stor Oldenborre!
Aa! Jeg mærker det tydelig i min Ryg, —
det Asen vil volde os Sorre!

De vrælede i Sky og omkring de foer,
det var en skrækkelig Misère!
Saa fløj de ind mellem Skørterne paa Mo'er,
men frem de kommer aldrig mere!

Og en, to, tre! saa greb Oldenborren fat
med Fynd i de hylende Fyre.
For dem sig forvandlede Dagen til Nat,
de troede, den vilde dem myre.

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

No. 22 | Söndag d. 30 Mai. | 1886.

Misforstaaelse.

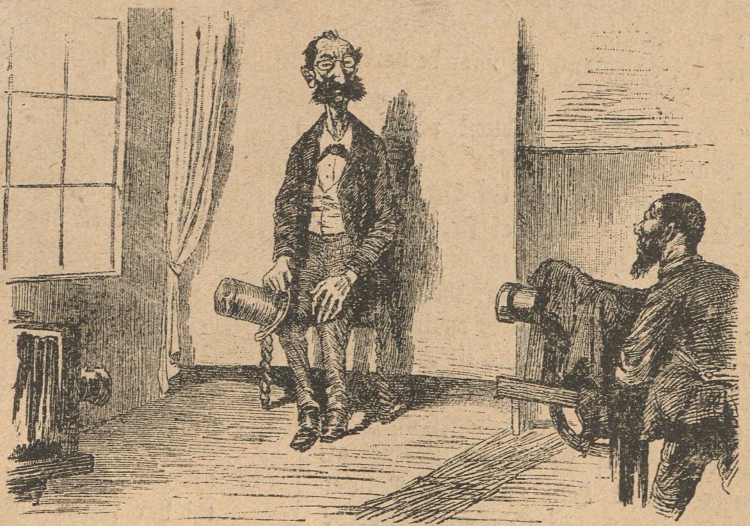

— Men, min Herre, i Deres nuværende Stilling kan jeg da ikke fotografere Dem!
— Jeg troede ikke, det kunde gøre Noget, at jeg gaar med Idiotlodder!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Magiske Ord.

Der findes i vort Sprog Ord, ganske almindelige Ord for almindelige Mennesker, men som paa enkelte bestemte Personer har samme Virkning, som de fik en Spand koldt Vand over Hovedet eller blev stukket af en Bi.

Løjtnant v. Buddinge gik fra Sans og Samling naar Klint skjult tilraabte ham: „Vogt Dig!"

Ser Du en Aften Hindenburg sidde uden for Koncertsalen i Tivoli, nydende en lille Genstand, saa tag Plads med en Bekendt ved et Bord i Nærheden af ham og nævn i Samtalens Løb Ordet „Arvesag", Du vil da se en flygtig Rødme farve hans blege Ansigt, en svag Skælven fare gennem hans spinkle Legeme, som der gik en elektrisk Strøm igennem det, og langsomt men sikkert vil hans gennemborende Blik søge Dig.

Kommer Du i Livjæger Faaborgs Nærhed til at nævne Ordet „Pisk", vil Du se, med hvilken Hurtighed han farer med Haanden ind under Frakken, som han søgte noget, han havde skjult derinde.

Postexpeditør August Jensen og Kontorist Prosch kan ikke høre Ordene „Lommetørklæde" og „Ble" nævne uden at blive rasende.

Livjægersergent og Vinagent Gad har forbudt sin Familie at nævne Ordene: „Hornfisk", „Græshoppe" og „Suppeterrin", naar han er hjemme.

Gaar Du en Aften op ad Østergade med en Ven, saa vær forsigtig, nævn ikke Ordet „Vekselrytter"; hører Vaabenmaler Brock tilfældigvis Ordet, vil han fare hen imod Dig og raabe paa Politi.

Flere gamle Officerer bliver melankolske naar de hører Ordet „Strimer".

Ordet „Fejghed" gør forskelligt Indtryk paa forskellige Personer. En Mand, der i „Avisen" kalder sig B, har helt mistet Forstanden ved at høre det Ord. Han forlanger, at alle de Blade skal rives ud af Fr. Barfods fædrelandshistoriske Fortællinger, hvorpaa den gamle, hvidskæggede Mand, der deklamerede paa Garderhøjen, har kaldt Officererne fejge, og at der skal trykkes og indsættes nye Blade, hvor de allesammen bliver gjort til Helte.

Paa Frederik Hansen har Ordet Fejghed en anden Virkning. Han stod længe i Buret paa Hjørnet af Pilestræde og gjorde Grimacer over til Hørup paa Hjørnet af Integade: „Æh! han er bange! Han render til Politiet med en Udfordring!" Da saa Henrik Cavling udfordrede ham, sank den lille Mands Mod ned i Bukserne. Tudskraalende løb han til Politiet: „Nu vil de skyde mig!" Politiinspektøren klappede smilende Hansens vaade Kind og lovede ham sin Beskyttelse. Men fra det Øjeblik slaar Hansen altid Øjnene ned, naar han hører Ordet „Fejghed".

Højres Fem.

Søskende vi kender fem;
bedre, vi ej kendte dem!
Midt i Pressesylten sat
blev de Højres Flok en Skat.

Manicus er Patriark,
gnaven Skolemesterknark,
bærer Navn af Blad-Regent,
men det er nok slet bevendt.

Hjort-Lorenzen i „Royal"
læser paa sin „National".
Redaktør han spiller flot
bare for en Orden blot.

Carstensen, den pæne Mand,
hjælper sig som bedst han kan.
Han desuden passe maa
de konservative Smaa.

Grove lider af Kolik, —
det er Hørups „Politik",
siger han. Men nej, min Fa'er!
Det er Goose-„Pip" han har!

Lille Fredrik Hansemand,
ikke meget højner han,
morer sig saa jævnt og godt
med „Avisens" Stinkepot.

Her har Du dem alle fem,
Læser, hvad gi'er Du for dem?
— Ingenting! — Lad Højre da
hele Kompagniet ha'!

Kongen i Svøbet.

Man døbte ham Alfons den trettende,
det varsler ej videre godt,
thi har Folket nok af ham faat,
det ham kalder: Alfons **den trættende.**

Dronningen af England ynder som bekendt ikke Gladstone, men er i Hjærtet en Modstander af alle hans Planer. Naar Gladstone staar i Spidsen for Regeringen hører Dronning Viktoria mærkværdig nok — til Hendes Majestæts „allerloyaleste" Opposition.

Naar bare Folk tror det!

Mel.: Lad dadle Kvinderne hvo vil.

Vi lever i en Humbugstid,
ja, næstendels jeg tror for Resten,
at alle Folk de gør sig Flid
for ret at drive Gæk med Næsten.
Af Sandhed ser man meget lidt;
den stikkes altid under Bordet,
men det er ogsaa lige fedt,
naar bare Folk de tror'et.

Saa mange Damer godt forstaar:
paa „Formerne" vi ser saa nøje;
de derfor gør hvad de formaar,
for ret at fryde Mandens Øje.
De bøder smukt paa mangt et Savn:
med Vat bli'r for og bag de foret.
Men hvad — det gør jo samme Gavn,
naar bare Folk de tror'et.

Men det er ikke Damer blot,
der saadan hjælper paa Naturen:
saa mangen Løjtnant véd saa godt,
at der er Mangler ved Figuren.
Han bruger Snørliv og Korset,
selv Vat paa Brystet har man sporet:
men saa er Fyren ogsaa net,
— naar bare Folk de tror'et.

Det er ved provisorisk Lov
forbudt at hidse op hinanden;
men desuagtet ser vi dog
„Avisen" skrive: „Slaa dog Manden!"
Man kan sig gøre udtilbens,
naar man er Ven med dem ved Roret.
Er Loven saa for Alle ens?
— Ja, der er dem, der tror'et!

Skønt Højre snakker om Forlig
og sødt i Præketone prater,
saa ruster de sig dog til Krig
med grønne og med blaa Soldater.
De værge vil vort Fødeland;
det har de mange Gange svoret,
og de vil slaas til sidste Mand,
— men det er Fæ, der tror'et.

Naar en Regerings Politik
den ej kan gaa i Folk i Længden,
saa retter snildt man sit Bestik
paa søde Ord og Snak til Mængden.
Om Land saa skønt og dyrebart,
om Dannebrog, saa synger Koret.
Det er kun Fraser, det er klart,
dog er der dem, der tror'et.

Naar Statsmænd de er paa Retur,
saa Populariteten svækkes,
saa gaar det i en anden Dur,
saa skal det bløde Folk forskrækkes.
Og en og anden sølle Fyr
maa fyre dem i Frakkeforet.
For Staklen bliver Spadsen dyr;
men Mængden, — ja, den tror'et.

Betragtninger over „berømte" og „fremragende" Mænd.

Hvad er det døde Menneske? Endnu i Gaar troede han maaske at have været en berømt Mand, og i Dag er han ikke engang fremragende.

* * *

Mangen kan være en fremragende Æsel, uden at han derfor er en berømt Mand.

* * *

Naar man blaserer sig i den Grad, at man opnaar en Slags Udødelighed, hører man da til de berømte eller til de fremragende Mænd?

* * *

Efter en Ministers Død. Saadan en Minister har let ved at blive almindelig rost — han behøver bare at dø.

* * *

Naar en Minister dør, saa hedder det: Han levede kun for Fædrelandet. Om hvilken Minister kunde man sige, mens han levede: han vil dø for Fædrelandet?

Overse endelig ikke disse Linier. En anstændig og dannet ung Mand, der staar i Begreb med at gifte sig, søger Bekendtskab med en gift, erfaren Mand, der kan faa ham til at afstaa fra sit Forehavende. Billet mrkt. Redningsmand bedes indlagt i „Eva"s Kontor.

Det fornuftigste.

— Hvad beskæftiger De Dem med i Deres ledige Timer?

— Aa — naar jeg for Kedsommelighed slet ikke véd, hvad jeg skal tage mig for, saa gør jeg Visiter!

Utrøstelig.

— Ja, kære Kusine, det var en tung Tilskikkelse at Du skulde miste din kære Ægtefælle, men trøst Dig: Har Vorherre taget din Mand, saa vil han ogsaa nok give Dig en anden.

— Ak, det véd jeg, men til Pintse kan jeg dog ikke faa en Mand!

Et af to.

— Hvor er Kronebasaren?

— Ja, er den ikke i Nationalbanken, saa maa den være i „Crones Tivoli".

Smigrende.

— Hvorfor maa Oppositionsbladenes Referenter ikke komme med til Eders Grundlovsfest?

— Næh — for denne Smith og Frederik og de Andre — — —

— Ah! jeg forstaar. Men var det saa ikke det fornuftigste, at lade de uartige Børn blive hjemme?

Den ny Rutschbane.

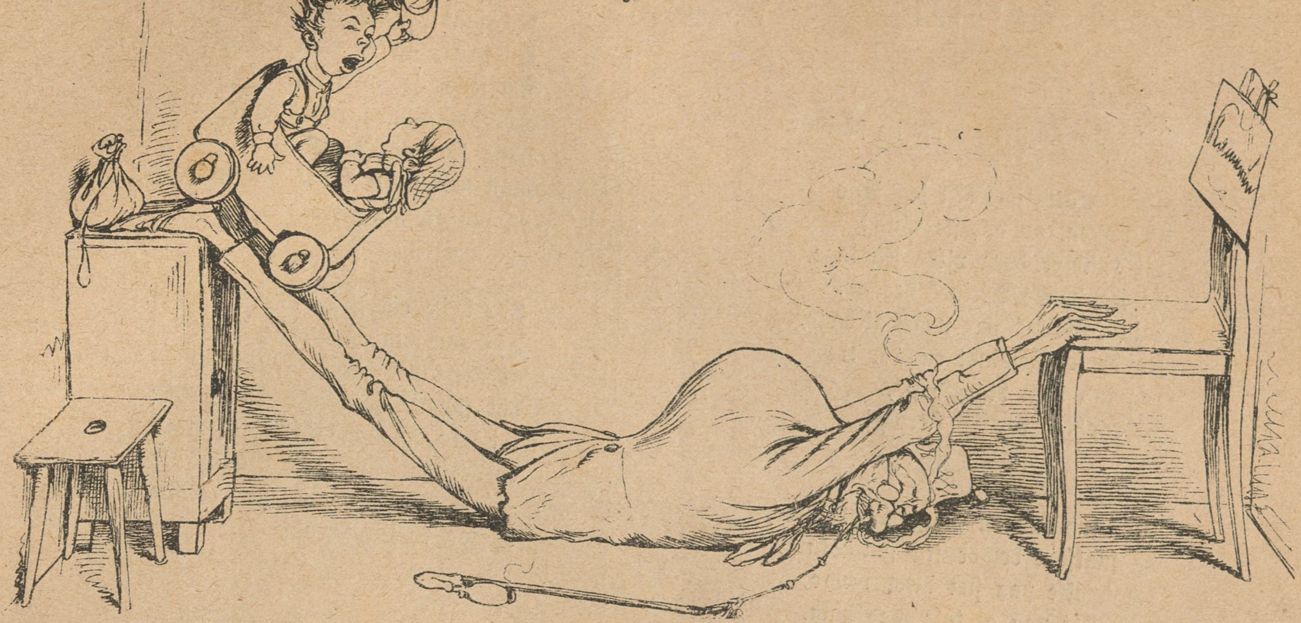

Ikke i Tivoli, men hos Onkel Peter, naar Frits og Lise ret skal more sig.

Naar en Gendarm løber.

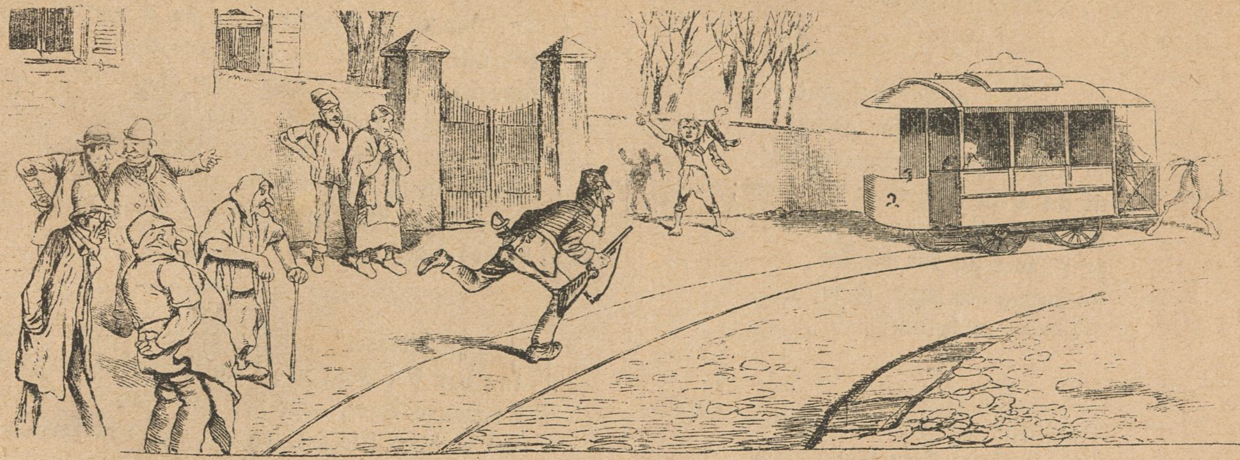

I. — Se, Gendarmen, hvor han løber! Han er vist paa Jagt efter en stor Forbryder. Nu har han ham! — Hvem?

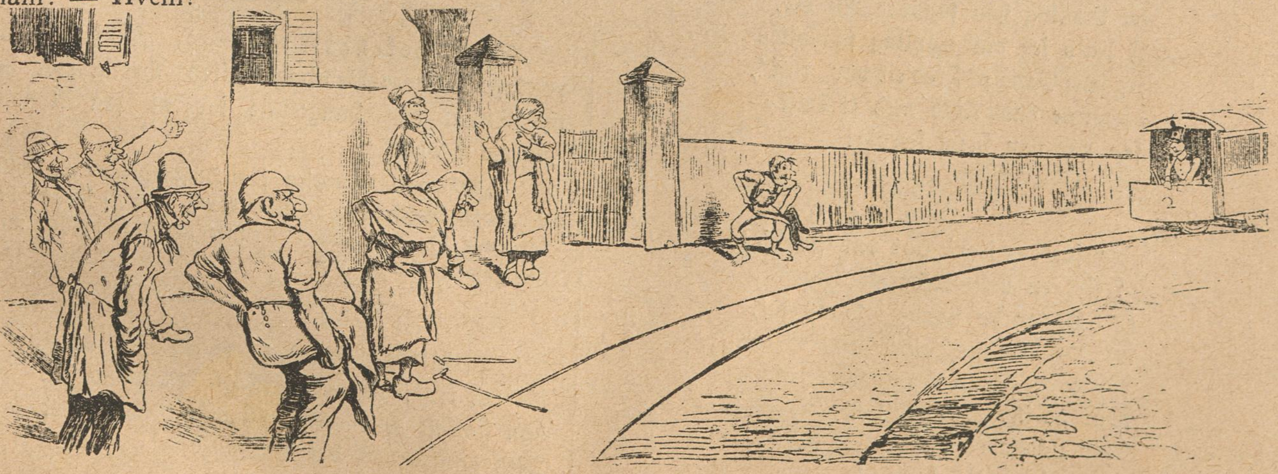

II. Skomagerdrengen: Sporvognen, naturligvis! Den er Politiet altid „med paa"!

Færdig!

Mel.: Paa Knejper just ikke jeg sværmer.

Hvor maatte forleden jeg jage
til Banen, du godeste Gud!
Til Klampenborg vilde jeg tage,
thi jeg havde Ærind' der ud.
Min „Klokke" var noget tilbage,
jeg derfor gesvindt en, to, tre
røg ind i en Rygekoupé,
da raabtes der — færdig!

Dér sad kun en halvgammel Herre,
og snaksom det er jeg saa Skam,
jeg tænkte paa slet intet værre,
end blot paa at tale med ham.
Men Du skulde høre ham snerre
og bide af mig som en Hund;
før ret jeg fik aabned' min Mund,
saa var jeg sgu færdig!

Jeg mærker at han desperat er
og fjerner mig derfor galant.
Et Bundt „Social-Demokrater"
til alt Held i Lommen jeg fandt;
først læste jeg hver en Theater-
kritik, som sig hør og bør,
thi længe det varer ej før
Sæsonen er færdig!

Jeg læste om Fred'rik den lille,
som kæphøjet skreg paa „Duel",
men som blev saa morderlig stille
da Cavling han sagde: „Nu vel!"
I Fald jeg var Cavling saa vilde
jeg hver Gang at Fred'rik var „rask",
opvarme hans Kind med et Dask —
saa var han snart færdig!

Jeg saa' en Lock-out var istandsat
af fire en halv Redaktør;
Hr. Hørup de havde i Band sat,
for han har nok givet dem Smør.
Lektionen har virket saadan, at
naar de inviteres til Fest,
hvor Hørup er buden som Gæst —
saa er de straks færdig!

Jeg læste om Kongen i Svøbet,
saa „spansk-grøn" en Konge — aa ja!
Og tænk, Kære, oven i Købet
saa læser jeg virkelig a'
Hr. Hindenburg snart gaar i Løbet;
hans Kammer-Advokatur
man mener vil snart faa sit Fur,
og saa er han færdig!

Jeg læste om Berg iblandt andet.
Det var mig en Glæde, fordi
at Flertallet her er i Landet
har skænket ham fuld Sympathi;
thi selv om hans Glæde er blandet
er det dog en Trøst i hans Sorg
— — Stop! — der har vi Klampenborg —
og saa er jeg færdig.

Raketter.

Kongen af Spanien, der nu er fjorten Dage gammel, har allerede faaet en Tandlæge — om et halvt Aarstid faar han nok en Tand. En af de første Dage vil den lille Konges Hofbarber blive udnævnt — om en Snes Aar faar Hans Majestæt formodentlig lidt Skæg. — Man maa sikre sig i Tide, som den lille otteaarige Lise sagde, hun strikkede Strømper, som skulde gæmmes til hendes Børn.

„Dagbladet" noterer et Par smaa Byer, hvor der kun var faa Flag ude i Anledning af Bergs Sølvbryllup; de mange Byer, hvor der var Flag ved Flag, taler Bladet derimod ikke om, og det er let at forstaa: hvad man ikke kan tale om med Glæde, skal man helst tie stille med.

Fine Bekendtskaber. I „Avisens" Thevandspræk over Store Bededags Aftens Herligheder hedder det om Turen paa Langelinie for at faa Appetit til de „varme Hveder":

„Nede paa Kørevejen foer Herskabsvogne og Ryttere affted i broget Forvirring, og hver Gang man (!) saa de bekendte røde Kuske (!), stod Folk i Espalier langs Gangstien med Hatten i Haanden."

Politik har noget til fælles med at gøre Ild paa. Enhver tror, at han forstaar det udmærket. Først naar han skal til det, mærker han, at han intet kan udrette. Men han tilstaar det aldrig.

I Tivoli.

Vil Du se, Didriksen, hvor lys og straalende Tivoli ser ud i sin ny Foraarsdragt! Evig ung — akkurat ligesom sin Pjerrot! Kan Du huske, da Du som en lille Buksetrold sad paa din Faders Skulder og grinte ad Pjerrots Gavtyvestreger? Det er mange Aar siden; men kan Du se nogen Forandring paa ham nu? Ikke Spor! Og kan Du saa huske, da vi som Skoledrenge Søndag Eftermiddag stod udenfor den gamle Port, der blæste om, som Du véd, og ventede paa, at de tre Kanonskud skulde forkynde, at Klokken var fire. Naar saa Porten blev aabnet, og den lille Tivoligarde trak op med Piber og Trommer, saa stormede vi ind, som vi var bange for, at der ikke skulde være Plads til os. Havde vi bare otte Skilling, saa skulde vi i Tivoli — og saadan er det sgu endnu: Tivoli bliver ved at være Københavnernes Kæledægge. Vi to gamle Fyre kan blive ved at spørge hinanden: „Kan Du huske! Kan Du huske! Og saa kan vi huske det altsammen. Kan Du huske gamle Lumbye? Kan Du huske hans „Nr. 3":

„Lille Pige vil Du sejle,
Kan Du Dig i Vandet spejle!
Vi skal i den grønne Baad
Med de røde Lamper paa!"

Ja, nu er de smaa Gondoler med de kulørte Lamper borte, og Stadsgraven er borte, og Øen er borte — der er ikke engang bleven en Halvø tilbage — og Volden er borte, men saa kan Du ogsaa staa paa den forhenværende Ø og se ind over København, se Folk gaa og spadsere i Filosofgangen, ja Du kan endog se over til din gamle Tante i Vartov — det er der, hvor Gyldenlakken staar i Vinduet. — — Og kan Du huske, da vi blev ældre og fik os hver en Kæreste. Jeg kan saa tydelig huske, da jeg gik her inde og sang for Rosalie:

„Lille Pige vil Du køre?
Jeg skal Dig til Banen føre,
Jeg skal be' Musikanterne
Om at spille „Numer 3"!"

Ak ja! Rosalie hører nu ogsaa til det forsvundne København! — — Der skal Du se, hvor straalende Koncertsalen er bleven! Bare Glas — lige som et stort Drivhus! Og der staar Balduin Dahl og svinger sin Taktstok, saa hans Miniaturordner ryster derved! Han er dog den blandt den forsamlede Menighed, som har det fineste Linløj paa. — Lad os gaa over og se den ny Rutschbane. Du har vel ikke Lyst til at prøve den? En Tur paa den skal have samme Virkning paa en menneskelig Hjærne som fem Bajre med Kognaker til, en halv Flaske svensk Banko, en lille Bitter og en Romtoddy; det er en billig Maade at faa sig en lille En paa Lampen; men Du holder maaske alligevel ikke af den Slags Olie? — Se nu er vi jo lige ved Labyrinten; der kunde vi passende gaa ind og blive borte.

Et Sagn om Moden.

En Dag overraskedes Modens Dronning af et Oprør blandt sine Undersaatter. De sendte hende en Deputation, som forlangte, at hun skulde gaa fra Tronen eller i det mindste give dem en Konstitution. Denne Deputation bestod af seks Medlemmer, nemlig Fornuften, som var Ordfører, Økonomien, Skønhedssansen, Nationaliteten, Sundheden og Arbejdet.

De havde alle stærke Klager at fremføre mod Modens Dronning.

Dronningen var meget medgørlig. Hun gik ind paa alt, hvad hendes Undersaatter forlangte og trak sig saa tilbage for at lade dem blive enige om, hvad der skulde ske.

Men da hun efter en Times Forløb vendte tilbage, forklarede Fornuften, at Deputationen slet ikke kunde blive enig. Fornuften kunde ikke bringe de fem Hoveder under én Hat, medens Modens Dronning kunde bringe hele Europas Hoved under hvilken som helst Hat. Man vilde derfor bede hende om atter at overtage sit Septer.

Fra dette Øjeblik forsvandt Fornuften sporløst og har aldrig siden vist sig i Modens Verden.

Sværmere.

Hr. Petersen havde været til et gemytligt Sold og kom hjem om Aftenen Kl. 11 med en lille Gnist. Idet han var i Færd med at lukke sin Gadedør op, begyndte de to i Nærheden liggende Kirkeuhre at slaa, det ene lidt efter det andet. Hr. Petersen kunde ikke skælne de to Klokker fra hinanden og talte Slagene. Da han havde talt til femten, udbrød han: Det var Satan! Saa sent er jeg endnu aldrig kommen hjem!

En døvstum Mand var tiltalt for Mord. Hans Advokat holdt til hans Forsvar en Tale, der varede to Timer, og sluttede saaledes:

„Endnu et Ord, mine Herrer! min Klient er født døv og har saaledes aldrig kunnet lytte til Samvittighedens Røst!"

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København, paa Bladets Kontor, **Romersgade 22,** og i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

En Lære.

Fra Grækenland vi faar den Lære,
at naar man ej vil artig være,
men puster op sig som en Blære,
udruster store, dyre Hære,
vil spille „Stormagt militære“,
— saa maa man Mundkurv bære.

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

RAVNEN

№ 23. | Söndag d. 6 Juni. | 1886.

Trøstende.

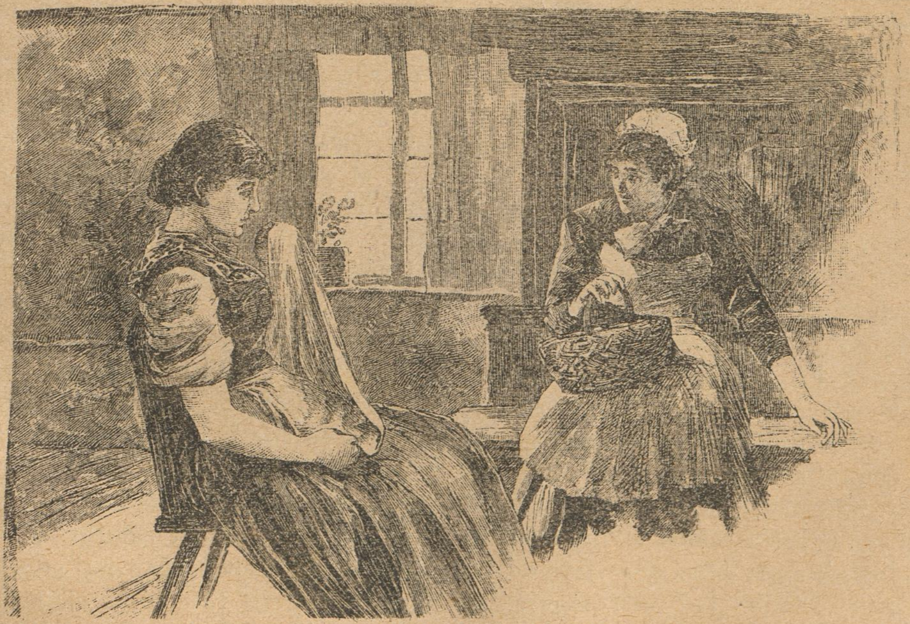

— Aa, jeg er saa ulykkelig, fordi min Forlovede har slaaet op!
= Det skal Du ikke græde for, min Pige! Han er jo et pænt Menneske, saa han faar sig saamænd snart en anden Kæreste!

N. COEN'S TRYK. KJBHVN.

Kaffesladder.

Md. Skade: Ja, det er jo det, jeg siger, min Kære, at det bestandig bliver værre og værre med Mandfolkene. Naar man nu tænker sig dette lille, arrige Spektakel, denne hersens Frederik Hansen, der først sa'e til Hørup: Kom Du hen i vores Gade, saa skal min store Bro'er banke Dig, for han er Livjæger! Men da saa Cavling vilde snakke et borgerligt Ord med Frederik, som selv havde skrevet Dagen i Forvejen, at fejg var han ikke, saa var Politidirektøren god nok, som han ellers har meget at udsætte paa, og det maa være tungt nok for en ældre Mand som Crone, at han hverken kan staa eller gaa „Avisen" tilpas, men det er Følgen af, at de ældre Højreblade altid har været vant til at regere heri København som de vilde, og man véd jo nok, at som de Gamle sjunge, saa kvidre de Unge, og derfor synes „Avisen" naturligvis, at det er Pokkers rask i dens Alder at kunne raabe: Æh, sikken en Politidirektør! men jeg tror nok, at var jeg i Crones Sted, saa inviterede jeg lille Frederik paa en Portion Strambuks, og det uden at spørge Matzen om Forlov, for Opposition kan være god, men ikke af den Slags med fem Fingre foran Næsen og Tungen ud af Halsen, men om „Avisens" Penneslikker rækker nok saa langt udenfor, saa tror jeg ikke, at Matzen bliver Politidirektør, for han vilde naturligvis straks sætte baade Magistraten og Borgerrepræsentationen ud af Spillet og gøre sig selv til en dansk Politiminister Puttkamer med 4 Gendarmer som Borgmestre og 32 Livjægere som Borgerrepræsentanter til at bevilge 5000 nye Politibetjente og ny komplette Uniformer med Bukser og Lommepenge til alle de andre Livjægere, men saadan et Puttkamersystem kan vi ikke ha'e, for man kunde jo risikere, at Frederik Hansen blev Inspektør for Ordenspolitiet i Stedet for Petersen, eller at Andreas Buntzen blev sat i Spidsen for Sædelighedspolitiet med Martin Kok som Overbetjent, men du Godeste, med saadan en Politistab fik vi da hverken Lov til at holde Fest paa Fælleden eller i Dyrehaven, men der blev rimeligvis bygget et meget stort Fængsel, hvor alle Socialdemokrater blev puttet ind hver Grundlovsdag og med Tømrer Smith som Arrestforvarer, mens Højres Livjægere og andre unge Mandfolk gik i Kongens Have med de gamle reaktionære Goldammer — aa, det er sandt, min Kære, har De læst om den store Bande sorte Krabater, eller hvad de hedder, i Gent, som holdt „Natmission" med Hasardspil og Fruentimmer til der blev Sløjberg i Portemonniksen, hvorefter de vilde plukke de gamle Haner og have dem til at lægge Guldæg for at Forretningen kunde fortsættes, og nu er alle Storborgerhanekyllingerne arresterede for Pengeafpresning, som ikke er hjemlet i Presseloven, og de faar vel nok Vingerne stækkede, hvis da ikke „højere Indflydelser" kommer med i Spillet, som der er Tale om, for De véd nok, min Kære, naar man smør' godt, saa kører man godt, som Forvalter Flade sa'e, han slog til Konduktøren, saa hele Sporvognskørselen gik i Staa med det samme. Ja, det var sagmænd et Held, at Funktionærerne vandt Sejr og at Rumlekasserne kom i Gang igen, for der var da skrækkelig dødt paa hele Strækningen saa længe Strejken varede, især paa Østergade, hvor Skades Svoger bor, og tænk Dem, den stakkels Mand fik ingen Middagslur i alle de Dage, for han var nu saa vant til det Rumleri med de Rystemaskiner, som giver Aktionærerne en glad Alderdom, efter hvad der staar udenpaa, at han ikke kunde faa lukket et Øje bare fordi der var saa stille paa Gaden, og det forstyrrede ham, og der kan man se, at Vanen er det halve Liv, hvad man ogsaa kan se med Provisorierne, som Folk nu er saa vant til, at de synes, der mangler dem noget, naar der somme Tider gaar en Uge, uden at der kommer et nyt Provisorium. Højrebladene især er saa begærlige efter Labskousen fra Ministeriets Boullionshus, at de formelig gør Brøvl, naar de ikke i et væk kan sidde og smause til op over Albuerne i provisoriske Forter, provisoriske Assessorer og dito Kriminelkamre, — ja, vi har jo selv nylig læst, at de allerede er ked af Nellemanns egen Straffelov fra November, som ikke er skrap nok, og han maa være glad til, at den ikke fik opsagt Konditionen til Maj. Jeg er nu for Resten vis paa, at det ta'er en Ende med Forskrækkelse med al denne Forslugenhed, for Maven bliver mæt førend Øjnene, siger man, og naar Højre en skøn Dag ikke kan døje flere Provisorier, saa revner det lige som en anden forædt Storborger, der ikke kan faa nok, og nu kommer jeg just til at tænke paa, at det var da underligt, at Renz nok vilde gaa frit i Tivoli med hele Familien og hele Selskabet, som Direktør Watt inviterede ham til, men vil Watt i Cirkus, saa siger Renz: Desse Vej med Sølvtøjet! Men det er Krigsministeren, der har forvænt Renz fra Begyndelsen af, og nu tænker Beriderkongen naturligvis: har jeg gratis faat danske Soldater udkommanderet til at være mine Bybude, saa har Magistraten vel ogsaa kommanderet Watt til at give os fri Entré til Tivoli, og desuden tjener Magistraten Penge nok paa mig, og Københavnerne maa være glade til, at de faar at se mit Panoptikon af forhenværende Beriderskønheder, som man ikke let opdriver Magen til, og som „Politikens" unge Fyre burde have mere Respekt for,

aldenstund Damerne gerne kunde være Mødre baade til Cavling og Peter Nansen — ja, saadan tænker rimeligvis Renz, men nu maa jeg virkelig afsted, min Kære, for jeg sidder bogstavelig som paa Naale af Frygt for, at Skade skal mælde sig ind i „Natmissionen", som han har stor Lyst til, men det var jo skrækkeligt, om Manden skulde komme hjem, lemlæstet og mørbanket, med blaa Øjne etc., saa at vi ikke kunde komme med til Festen paa Fælleden, men maatte ligge med Blyvand paa, og desuden er Skade slet ikke kendt i Gaasegade og den Byende, men kunde let tage fejl af Husnumret — ja, nu løber jeg, Kære, og Tak for Kaffe!

En liden Vise
om
Omnibusstrejken.

Mel.: Peter Skødt i Barndomsalder.

Jeg vil Jer en Vise kvæde
om den Sporvejsstrejke, som
Fredriksberg til liden Glæde
nu i sidste Uge kom.
Det var, som vi Alle véd,
jo en grulig Ned'lighed.

Det var en Forvalter Flade,
som nok Aarsag var deri;
han hør' til de slemme Rade,
og hans Folk kan ej ham li'.
Efter hvad de si'er, er han
ret en Omni-Bussemand.

Og nu skal I bare høre,
hvordan Fyren bar sig ad:
Tænk, en Mand, som skulde køre,
mulede han fælt, den Rad;
gav ham flade Ôredask,
saa det formlig sagde Klask.

At det faldt hans Kammerater
svært for Brystet, man forstaar,
det er fyndige Krabater,
som ej taaler at man slaar,
og de skrev en Klage straks,
som var af den rette Slags.

Men den høje Foresatte
(Ritmester har han nok væt)
sagde: „Vi kan ikke ha' det
Brøvl paa vores Sporvognsnet;
Oprør her jeg taaler ej,
trende Mand skal gaa sin Vej!"

Saa holdt Personalet Møde,
og de vedtog da paa Stand:
skal tre Konduktører bløde,
ja saa gaar vi alle Mand.
Arbejdet vi lægger ner;
vi vil inte køre mer!

Hestene blev sjæleglade,
aad og drak den hele Dag.
Fy, for Fanden, tænkte Flade,
det var sgu en anden Sag.
Den bli'er vistnok gal for mig!
Hvad vilde jeg paa den Galej?

Ette lod sit Hjærte røre,
og fra „Værnet" kom en Flok,
som saa gærne vilde køre,
mente, at de kunde nok;
men den Glæde dunsted' bort:
de fik intet Kørekort.

Saa gav Direktøren efter
for den hele Presses Pres,
og de gode gamle Kræfter
var igen i deres Es.
Flade vil ej senere
kudske Konduktørerne.

Venner, lær af den Ballade,
hvad Moralen er i den:
Man maa ikke li'som Flade
være grov mod voksne Mænd;
thi saa bliver Enden kuns,
man som Flade maa gi' Puns!

Kathedervisdom. Professoren: Den rigtige Persille adskiller sig fra den vilde Persille derved, at den rigtige Persille lugter meget stærkt af Persille!

— En Plads som Redaktør af Højrebladet i Sværterup er ledig. Den, der selv medbringer Saks, har Fortrinet.

Aldrig!

— „Avisen“ er dejlig. I sit Angreb paa Politidirektøren, fordi han ikke forud kan se, om en Politibetjent vil gøre sig skyldig i Majestætsfornærmelse, gør den Reklame for Matzen og anbefaler Crone at huske paa, „at den Mand ikke er dum, som véd med sig selv, at han ikke duer“. — Det lærer Frederik Hansen aldrig at indsé, om han saa bliver dobbelt saa gammel som Crone!

Højres Fysiognomi

da Partiet erfarede, at det social-demokratiske Arbejderparti holder Grundlovsfest paa Nørrefælled.

En dyr Historie.

— Ja, det var en Glæde, at Sporvognsfunktionærerne vandt Strejken, for — Høflighed koster ingen Penge!

— Jo, Du kan tro, det har været Sporvejsselskabet en dyr Historie, inden Hansen og Flade fik lært Høflighed mod Funktionærerne!

En Menneskeven.

— Har Du hørt, at Brygger Spunds er bleven Æresmedlem i Totalafholdenhedsforeningen?

— Hvorfor?

— Fordi hans Øl er det bedste Middel mod Drikkesyge!

Kongen af Spanien.

Mens Præsterne Te Deum sjunge,
si'er Folket: Sikken dejlig Unge!
Han bli'r nok go', naar blot han faar
lidt Rent paa og sin Slikketaar!

Men hvis den Lille gnaven bliver,
vi ham lidt Kinderpulver giver.
Aa, han vil vistnok blive bra,
naar han i Tide bli'er vænt fra!

Misforstaaelse.

Spring nu pænt over Stokken. Hop! — Fy for Pokker! — Dit Bagbæst!

Lidt i Byen.

Mel.: Fra jeg i Vuggen laa.

Forleden Dag jeg laa
derhjemme, for at faa
en Middagslur, men føj
hvor Varmen dog var drøj;
min Koldskaal var heldt ned,
dog svømmed' jeg i Sved,
jeg følte mig saa naß
og utilpas.
Lyst fik jeg til en lille Tur at gaa
og snart fik jeg min Hat og Frakke paa,
den kvalme Stue hurtig jeg forlod,
jeg en—to—tre paa Gaden stod.

Og efter gammel Skik
jeg efter Vinden gik,
den førte mig, min Tro,
helt ud ad Vesterbro,
jeg travede forbi
det gamle Tivoli,
hvor som en Rolling jeg
har moret mig.
Dog alt det gamle er man bleven kvit,
Façonen faaet har et andet Snit,
lidt mér paa Mode, og man siger at
det foregik ved Hjælp af — Watt!

Nu videre jeg gik,
og lige straks jeg fik
Kig paa en Omnibus,
men jøs dog sik'et Sjus.
Der vajede et Flag
fra Omnibusens Tag,
den overalt med Grønt
var pyntet kønt;
thi Personalet over Flade vandt,
— for Sammenholdet var jo brilliant —
da Direktionen ej ku' holde Stand,
saa blev de „flade" alle Mand.

Jeg vilde gaa igen,
da traf jeg paa en Ven,
som paa en Genstand bød,
jeg lige straks adlød;
til den Slags Ting kan jeg
saa daarligt sige nej,
skønt han trak mig til Vands
og Pommerants.
I Bladene vi kigged' og tilsidst
opdaged' vi „den ny Humorist",
som ved lidt Fugt straks mister sin Kulør —
af den Grund er den gærne tør.

Da Mørket nu faldt paa,
gav vi os til at gaa,
jeg fulgte med min Ven
ad Byen til igen.
Vi ned ad Strøget drev,
indtil vi standset blev
i Gaasegade, hvor
min Ven just bor.
En Pøbelsværm slog nemlig Ruder ud,
hvor Skildtet pranger med det 6te Bud. —
I Trængslen blev jeg af min Ven forladt,
saa jeg fik ikke sagt — Godnat!

Raketter.

Som man saaer —. I Anledning af Hr. Hørdums Sagsanlæggelse mod Tømrer Smith erklærer „Avisen", at denne Proces kan „selvfølgelig kun være den til Fornøjelse". — Spot og Skade følges ad. Stakkels Smith!

„Avisen" er gnaven over, at Crone ikke vil tro, hvad den allerede tidligere har fortalt ham, „at der i Københavns Politi findes adskillige røde Socialister". — Mon en vis, velbekendt Opdager har moret sig med at betro Frederik Hansen, hvad endnu ingen Arbejder har villet tage for gode Vare?

En Hovedrolle. En bekendt, feteret Skuespiller beklagede sig over, at Direktøren havde givet ham et Par Smaaroller.

„Du fik jo en Hovedrolle i „Per Gynt"," bemærkede en Kammerat.

„En Hovedrolle?!"

„Ja, man saa' kun Hovedet af Dig!"

Kærlighed paa Kommando. Obersten (til sin unge Frue): Jeg giver Dig seks Ugers Permission til at genvinde din Helbred, Du tiltræder øjeblikkelig din Rejse og sender mig 2 Gange om Ugen Rapport om din Kærlighed og Troskab, saa at jeg véd, hvor jeg har Dig. Har Du forstaaet mig? Venstre om — marsch!

En Epistel.

Kære Lars! Mig skriver et Par Ord til Dig om de mange Ærgrelser mig har haft i den sidste Tid. Har Dig læst „Politikens" Biografi af mig. Mig har ærgret sig og grædt over den. Mig gennemgik i Tanken den Gang mig stod skælvende foran Carstensen og søgte Plads som Medarbejder, Carstensen smilte, han smiler endnu, naar han ser mig, han har aldrig troet paa mig — uf, hvor det ærgrer mig! Han tog mig dog, og lod mig rejse med Matzen — det var min lykkeligste Tid, da Matzen tog mig i Haanden og sagde: „Du skal blifve Redaktør, Friedrich, af det ny Højreblad, Partiet vil oprette i Stedet for „Den ny Socialist"." Nu skulde mig se mine skønne Drømme blive til Virkelighed.

Der er sagt om mig, at mig ikke kan skrive Dansk — paa den Maade kan mig jo slet ikke skrive, da mig ikke kan skrive andre Sprog — uf, hvor det ærgrer mig!

Mig gorde alt, hvad Matzen sagde, for Matzen er klogere end Hindenburg, Birger Hansted, Kudsk Petersen og Tømrer Smith tilsammen. Mig skal skælde „Social-Demokraten" ud, hver Gang den skriver noget ondt om Matzen, Estrup og „Arbejdernes Værn", men Dig har vel lagt Mærke til, at „Social-Demokraten" aldrig tager Hensyn til mig? Den lader mig skælde ud, som mig var en lille uartig Dreng, en snærrende Mops, uden at svare, uden en Gang at slaa til mig — uf, hvor det ærgrer mig! Det er derfor mig bliver grov og arrig. Hvad bryder mig sig om, at Grove siger mig ikke er dannet — mig blæser Grove noget! Hvad bryder mig sig om at Carstensen bliver ved at le medynkelig a' mig? — uf, hvor mig hader Carstensen, han skal altid vise sin Aands-overlegenhed og sin Dannelse. Naar mig var saa dannig som han, saa kunde mig jo'kke være Redaktør af Matzens Avis. Mig vilde have været Formand for de conservative Klubber, men han blev det — uf, hvor mig ærgrer sig!

Hvor mig hader „Social-Demokraten", fordi den ikke svarer paa mine Skældsord! „Avisen" vilde faa mange flere Abonnenter, naar der kunde komme en Debat i Gang mellem de to Blade. Folk siger, der er ingen Ting ved „Avisen", naar den ikke skælder ud. Uf, hvor det ærgrer mig, at man ikke regner mig for noget!

„Politiken" er endda ikke saa fornem; men den sendte mig denne Cavling, der vilde skyde mig — uf, hvor mig blev bange, men Politiinspektør Petersen sa'e, at mig ikke skulde være bange. Hver Gang mig nu nævner Cavling i Matzens Avis, saa siger mig han hedder Olsen, for det gør han. Det er den bedste Vittighed mig har sagt i lang Tid, derfor bliver mig ved med den „Cavling, som hedder Olsen", det lyder rask, hva'?

Næste Gang mig er i daarligt Humør, aabner mig sit Hjærte for Dig. Ikke mere denne Gang fra din hengivne

Frederik, som hedder Hansen.

Sværmeré.

Et fortroligt Vink. „Det vil jeg sige Dig i al Fortrolighed," sagde Skomageren til sin nye Svend, „at naar vi spiller Kort, maa Du altid lade min Kone vinde, ellers faar vi ikke en ærlig Ret Mad hele Ugen."

Jakobs Kærlighed. Isak (til sin yngste Søn): Jakob, hvem elsker Du mest, mig eller din Moder?

Jakob: Jeg elsker Dig fem og tyve Procent mere.

For en Sikkerheds Skyld. En Grosserer (til Politiassistenten): Er De saa god at arrestere min Kasserer.

Assistenten: Hvorfor? Har han Kassemangel?

Grossereren: Nej endnu ikke — men bagefter vilde det jo være for sent.

I Beværtningen. Men, Hr. Vært, alt Øllet løber jo af Tønden!

— Ja, det er ogsaa Eksportøl!

Virksom Kommando. I den tyske Hær er der en Kaptajn med en saa stærk Stemme, at naar han kommanderer „Holdt!" staar ikke blot Soldaterne saa stille som Skilderhuse, men samtlige Byens Uhre staar med det Samme.

Af en Ægtemands Erfaringer. Naar en Kone raser, græder og falder i Besvimelse, uden at det altsammen hjælper hende det mindste, saa begynder hun at smile — og synge!

Ulogisk. Folk siger, at min Kone er en Djævel — Indrømmet! Men hvorfor siger De da ogsaa, at jeg har Horn?!

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Romersgade 22**, og i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Af nærliggende Grunde.

- - - - - - Altsaa, mine Herrer Referenter fra Oppositionspressen: vi maa herefter ikke blot arbejde for flere, men ogsaa spise for flere (Suk fra Vinduet), og jeg haaber, at vi navnlig maa komme nemt over det sidste (Hør!). Naar de fem Højreredaktører saaledes har sat sig selv ud af Spillet, vil vi varetage Bordets Glæder baade paa vore egne og deres Vegne, nu da de af »nærliggende Grunde“ er forhindrede i at være til Stede. Ganske vist gør det mig ondt for det stakkels forsultne »Dagblad«, der sværmer for Goosesteg, og at (Fy!) Frederik selv maa drikke det Vand, han i Morgen skulde bruge til sin Sprøjte. En Skaal for, at Oppositionen altid maa have en god Fordøjelse. (Hurra! Fem Maver knurre i det Fjærne.)

Udgiver og Redaktør R. Andersen.

Nº 24 | Söndag d. 13 Juni | 1886.

Nemesis.

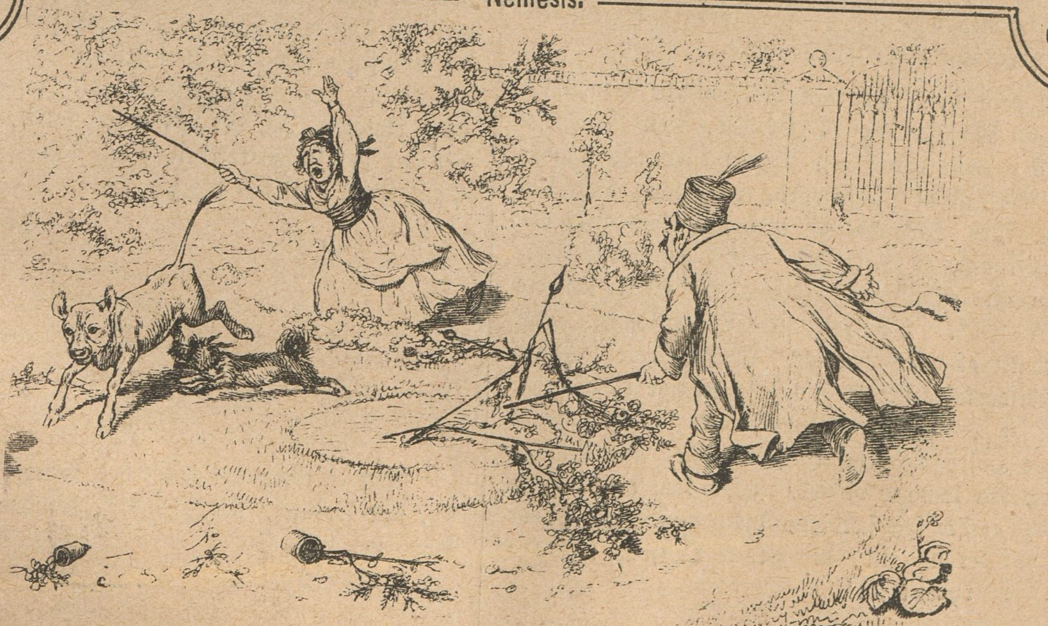

— Aa mine smukke Blomster! min dejlige Plæne! Men saa hjælp mig dog, Petersen, at jage de Bæster ud, ellers kommer her jo til at se ud som i Kongens Have, Dagen efter Jeres Grundlovsfest.

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Højres Tog.

(Festreferat til „Ravnen".)

Efter at have forvisset mig om, at det mægtige Arbejdertog i bedste Velgaaende havde naaet sit Bestemmelsessted: Nørrefælled, fløj jeg fra min Post i Træet ved Blegdamsvejen tilbage til Kongens Nytorv, hvor jeg fra „Runddelen" vilde se Reaktionens gamle Goldammer trække til „Kongenshave" med de Smaa af Matzens, medens de lod sig gøre Haneben til af Grævlingegardisterne fra Garderfortet og Livjægerne, og gjorde Nar af Højrehærens „Dunke": Skruebrækkerne, der fik Lov til at sjokke bagefter.

Lidt førend Højre vovede sig frem fra Ruinerne, sagde en Kone meget dybsindigt til en anden: „Jamen, hvem er egenlig disse Liberale?" Trykkende Tavshed. Der kan man se, hvad de fører til, disse halve Standpunkter, som hverken er Fugl eller Fisk. Der agiteres i Aarevis, mange gode Kræfter virke i Sagens Tjeneste, og saa en skøn Dag, naar Alverden er paa det Rene med, hvad Socialdemokraterne vil, da Ingen nærer Tvivl om, hvad Højre spekulerer paa, medens man om Venstre med temmelig Sikkerhed tør forudsætte, at er Partiet end uenigt i alt Andet, saa er det dog enigt naar det gælder at raabe „Ned med Estrup!" — saa spørges der pludselig: Hvem er egenlig disse Liberale?

Saadan gaar det. Det kan være ganske fornøjeligt at spadsere ad Strandvejen til Skoven, men de Fleste foretrækker at dampe derud med Banen eller med Dampsporvognen, ikke just af Magelighed, men fordi den Tid det tager at trave Strandvejen igennem, kan anvendes bedre i det Grønne og fordi det, trods de bedste Forsætter, altfor ofte ender med, at man ikke kommer længere end til „Slukefter". Lige saa med Liberalismen. Folk har ikke Tid til at være Liberale. Derfor tager de Fleste med det socialdemokratiske Tog, det fører lige til Maalet. — Kommer de Pokkers Socialdemokrater, saa kommer vi ikke, hviskede Højre nede mellem Ruinerne, men kommer de ikke mere, saa kommer vi nok, og saa kom de da endelig sneglende ganske spagfærdige, spekulerende paa, hvor mærkeligt godt det slog til, det gamle Ordsprog: Bagefter kommer tyndt Øl!

Hvor det gik trevent og tvært over Kongens Nytorv! Ingen Feststemning, ingen Begejstring, men hvor skulde den ogsaa komme fra? Hvad har de Folk at samle sig om? De har jo, som en Taler af Oppositionen sagde forleden, ædt Barnet, for hvis Skyld de paastaar at holde Fest. Intet Under, at Toget kom til at ligne et Ligtog.

— En Forening gør et mislykket Forsøg paa at raabe „Højre leve!", hvad der ude blandt den talrige Tilskuermængde møder den mest knusende Ligegyldighed, kun en enlig Straahat bringes i en løftet Stemning, men skynder sig, forskrækket over at være ene saa højt oppe, ned paa Hovedet igen, hvor den hører til. I de aabne Vinduer hen ad Gotersgade til, ses en Del Kvinder, travlt beskæftigede med at lufte lidt Smaavask, Bleer, Lommetørklæder etc., der flagrer lystigt i Vinden. Estrupperne opfatter dette som venlige Hilsener til Toget og benytter den gode Lejlighed til at oplive sig med nogle svage Hurraraab.

Mange Højremænd bærer Stokke, hvortil er hæftede hvide Papirslapper, — det ligner Fluesmækkere. Der maa i Højre være en urimelig Mængde Folk, som fanger Fluer. — En Tilskuer spørger forundret: „Hvorfor gaar Toget i Staa hvert Øjeblik? Se, nu staar de stille igen." Det er et levende Billede paa Estrups og Højres Fremskridt, faar han til Svar.

— Der kommer de lystige Heidelber — — Carlsbergerne, vil jeg sige. Ja, de kan sagtens. Fri Entré og fri Seksa, saamegen „Arbejdervenlighed" er ikke let at modstaa, — især hvis man har Valget mellem at gaa i „Kongens Have" og æde, drikke og være glad, eller at faa sin Afsked paa graat Papir.

— Det blev fortalt, at henne i Gotersgade blev der fra nogle Vinduer kastet dejlige friske Bundter Ræddiker ned paa Skruebrækkerne; — Ræddiker og røgede Sild er ikke til at kimse af i denne Tid. Det ta'er vi med! siger Højre. Og det med Ræddikerne er altid en Opmærksomhed, som Storveziren sa'e til Kalifen, da Publikum peb ham ud i Tivoli.

— Højres Tog er meget langt, sagde Folk paa Kongens Nytorv. Ja, det var meget langt, altfor langt, for det var saa fordømt kedeligt, aa, saa kedeligt — som en Pantomime i Cirkus Renz.

Søren Ravn.

Bomber.

Det er ligemeget hvad det koster, bare Højre morer sig, sa'e Politiet, det huggede Plankeværket i Rosenborg Have ned med Økser.

Amtmænd, Etatsraader og andre fine Folk rejser til Badene for at rekreere sig. — Naar Arbejderen har Tid til at tænke paa „Rekreation", er han i Reglen arbejdsløs, og saa er der — Ladegaarden!

En rigtig fornøjelig Dag.

Mel.: Enhver som har traadt sine Børnesko.

Den 5te Juni paa ny oprandt
og blev for os en Triumf;
thi over Højre vi Sejr vandt,
vi tog dem saagu med en Trumf.
Trods al deres Snedighed fik de at mærke
at vi dog alligevel bliver de stærke.
|: Den „5te“ vi Alle
med Sandhed tør kalde
en rigtig fornøjelig Dag. :|

Skønt Højre saa længe har prøvet paa
med Løgn at faa splittet os ad,
saa har de kun opnaaet dette, at faa
os samlet i tætsluttet Rad.
Hvad har deres snedige Adfærd nyttet?
— jo — de har os fastere sammenknyttet.
|: Vi derfor saa glade
kan sige, vi hade
en rigtig fornøjelig Dag. :|

I Læ af de dejlige grønne Træer
paa Boulevarden vi stod
opstillet til Kamp som en slagfærdig Hær,
hvis Sag er retfærdig og god,
parat til for Sandhed og Retfærd at stride,
til Løgnen fuldstændig er kastet til Side.
|: Ja, det kan nok være,
at det var paa Ære
en rigtig fornøjelig Dag. :|

Med vajende Faner og klingende Spil
igennem Byen vi drog,
mens Højre med Ærgrelse skulede til
vort imponerende Tog.
De røde Faner dem stak i Øjet,
ej Under at de blev lidt misfornøjet.
|: „Noblessen“ blev vranten —
jo det var min Sandten
en rigtig fornøjelig Dag. :|

Buketter og Blomster i Massevis
man over os kastede ned,
vi vandt saagu Damernes Ærespris,
for vi havde Kvinderne med.
Vi Festpladsen fyldte i Bredde og Længde,
vi danned' en uoverskuelig Mængde;
|: det var uden Smiger,
min Tro, som jeg siger,
en rigtig fornøjelig Dag. :|

Mens Højre i Rosenborg Have drev
sin Ufærd til Dagen brød frem,
og Haven skamferet af Pøbelen blev,
saa gik vi som pæne Mænd hjem.
En lille gemytlig Svingom var for Resten
det Numer, hvormed vi afsluttede Festen.
|: „Den 5te“ vi Alle
med Sandhed tør kalde
en rigtig fornøjelig Dag! :|

Straalende Titler.

De straalende Titler, som adskillige evropæiske Herskere har, er intet imod dem, som indiske Fyrster giver sig. En Side i Hof- og Statskalenderen vilde ikke forslaa til alle de Titler, en lille indisk Fyrste har. Her er et Eksempel:

Kongen af Atschim paa Sumatra, som længe har ligget i Krig med Hollænderne, kalder sig blandt andet: „Hele Verdensstadens Konge, hvis Krop glinser som Solstraalerne ved Middagstid, Kongen, som Gud har skabt lige saa fuldkommen som Fuldmaanen og lige saa skøn som Morgenstjærnen; han er alle Kongers Konge, for hvem de andre Konger bøjer sig og lyder hans Befalinger; Hans indiske Majestæt er saa alvidende som en fuldkommen rund Kugle og saa lykkelig som Havet; han er derhos Guds Tjener, som ser Gud, drager Omsorg for Menneskene og forlader dem deres Synder. Han er den nyttigste Konge i Verden, hans Fødder dufter lifligt og deres Vellugt spreder sig til alle Konger i Verden; hans Øjne glimter som Morgenstjærnen, han ejer Elefanten med de stærke Tænder og hersker over den røde, den sorte, den hvide, den brogede, den plettede og den uforfærdede Elefant, som af den almægtige er prydet med et Dække af Ædelstene. Gud har sat Kongen til at herske over alle Ting paa Jorden.“

Kongen af Siam kalder sig ogsaa „Konge over hele Jorden og en Konge lig Gud; ogsaa han skinner som Maanen og er skøn som Morgenstjærnen, men han er eneste Ejer af den hvide Elefant med den røde, runde Hale. Han lader Solen lyse og Vandet rinde efter sit Behag. Han er Ejer af Sværdet med de 190 Hug paa Eggen, som det fik i Kampen mod Djævlen, han er Herre over Flueskoven og Ejer af den med Diamanter besatte Tiggerpose. Han er Hersker over en Dadelpalme saa gammel som Skabelsen, og Sultan over det brændende Bjærg og den gyldne Flod, Hersker over Luften og Skyerne og Hersker over de Bøfler, som maaler ni Fod mellem Hornene.“

Er der nogen evropæisk Konge, der kan prale med saadanne Titler?

Paa Pressens Gammeltorv.

En Dagblads-Aktionær: Hvem der bare var saa heldig som „Dags-Avisen“, der gaar op i „Morgenbladet“, men hvor skal vort stakkels „Dagblad“ gaa hen? I Hundene — det bliver Enden paa Historien, og saa er vi færdig med det Groveste! Vilde blot Nogen skaffe mig det Kræ fra Halsen, dér ligger. Aa, Du Alstyrende! Det var rigtignok ingen Guldgoos, vi fik Fingre i den Gang, men det har ligegodt været os en dyr Herre at fede!

Da Plankeværket faldt.

(Frit efter »Avisen«.)

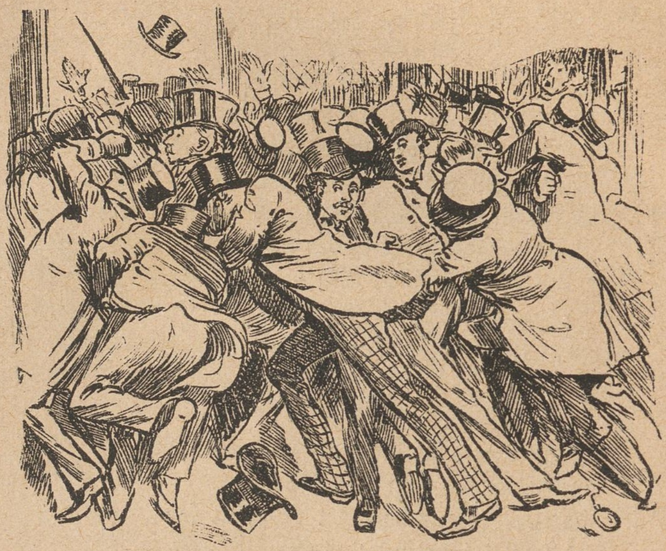

Det var Sjov for Højres Drenge,
hele Sværmen paa mon trænge,
men, hvem der var den for stærk,
var det gamle Plankeværk.

Politiet var gelassen,
Plankeværket fik paa Kassen, —
snart det var kun en Ruin,
Fredrik raabte: Sikke Grin!

* * *

Højremænd i „Kongens Have“
frækt rev Blomst og Led aflave.
Fredrik, sig os, lille Ven,
hvor var saa Janhagelen?

Højremandens Drøm.

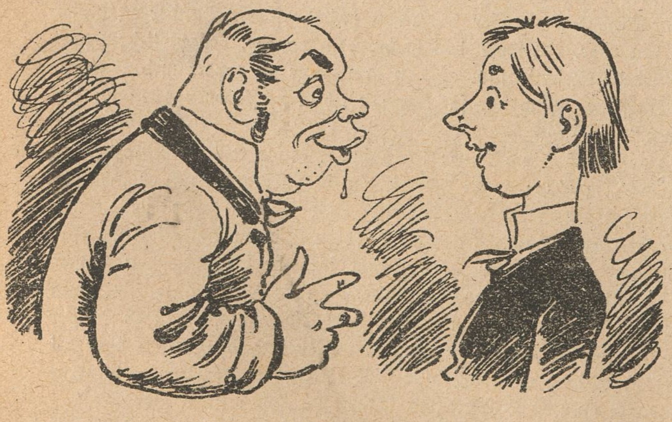

— Nu véd jeg, hvad Du skal være, min Dreng. Du skal være Banner- og Flagfabrikant. Der er Mønt at tjene hos vores Parti, for til næste Aar er alle Drengeskoler omdannet til konservative Klubber, som naturligvis alle skal ha'e ny Bannere og Faner.

Efter Sviren.

Ploug: Det er storartet, saa man kan staa og vrøvle ved saadan en Grundlovsfest! Alt hvad jeg skældte ud paa Venstre, passer jo paa Højre, som en knyttet Næve til et blaat Øje.

I Cirkus.

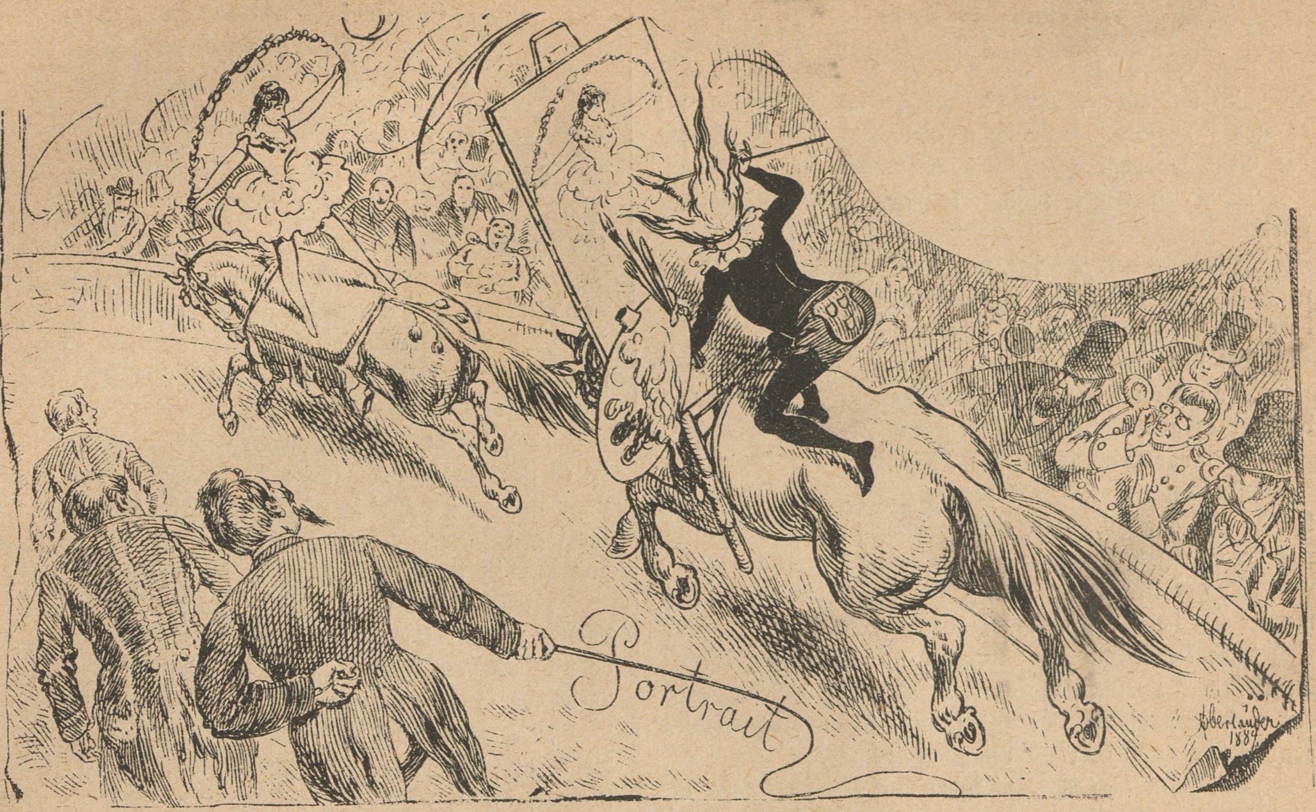

Med det allerførste, nemlig naar Parade- og Gallaforestillingerne ikke mere vil trække, vil en af de mest yndede Klowner optræde som Galop-Portrætmaler til Hest. De paa denne Maade udførte Malerier vil senere blive bortsolgte ved en „Kunstavktion“, hvis hele Udbytte anvendes til Indkøb af ny Lavrbærkranse til Direktøren.

I „Kongens Have“.

Skruebrækkerne: Véd De hvad, Hr. Fabrikant, vi har immervæk holdt grumme meget af Dem, — ja vi har saamænd!

Fabrikanten: Og jeg; mine Venner, gør ogsaa umaadelig meget (sagte: Nar!) af Jer!

Fra Gaden.

— Jeg kan ikke forstaa det med dennehersens Telefon, at naar man taler i den ene Ende, saa kan det høres i den anden Ende af Byen. Hvorledes gaar det egenlig til?

— Omtrent som naar man kniber en Kat i Halen, saa miauer den med Munden.

— Naa saadan!

„Arbejdernes Værn".

„Vi skal have „Værnet" med i Højres Tog — det er god Fyldekalk," sagde Murmester Ette længe før det var Grundlovsdag.

„Den er noget tynd," mumlede Forretningsfører Christiansen.

„Hvad er det, De tygger paa, Christiansen? Er der noget galt?" raabte Ette og blev saa ivrig, at han bandede paa Svensk: „Ta' mig Fan'en! jeg vil . . ."

Det slog ned i Christiansen som en Raketstok.

„Tag Dem Fanen!" udbrød han. „Det er netop det, der er galt — vi har ingen Fane."

„Det var Fan'en!" bandede Ette.

„Ja, det var Fanen!" gentog Christiansen. „Og det kan da ikke gaa an, at vi ogsaa slaar et Lommetørklæde paa en Stang."

„Det er ikke Deres egen Vittighed, Christiansen. Jeg mærker De læser Oppositionsbladene."

„Jeg kigger bare om Morgenen til min Kaffe „Social-Demokraten" igennem for at se, hvor mange Erklæringer der er fra Arbejdere, der af chikanøse Kammerater bliver beskyldt for at være i „Arbejdernes Værn".

„Ja, men den Morgenbitter har De ikke godt af, Christiansen. Nu skal jeg tale med Professor Holten om Inskriptionen paa Fanen, det er noget, han har Forstand paa; det skulde være noget kønt, for Eksempel . . ."

„For Eksempel en Høne med Kyllingerne under sine beskyttende Vinger."

„Ja, det var et kønt Symbol; det tager vi, hvis vi ikke kan faa et bedre."

„Men hvor faar vi Fanen fra? Vi skulde dog gærne have en Prinsesse eller en Kvindekomite til at overrække os den."

„Vi maa selv købe Fanen, saa kan vi faa Damerne i Arbejderforeningen af 1860's Sangkor til at overrække os den."

„Ja, men . . ."

„Amen! Det vil sige: Saadan skal det være."

„Men," stammede Christiansen. „Der er mer! — Der er ikke mer . . .

„Godt, der er ikke mer . . .

„I Kassen!"

„Ingen Penge! Hvor kan det være?"

„Han skal have al Ting ind med en Murske," mumlede Christiansen. „I Vinter, da der var megen Arbejdsløshed, indmeldte der sig mange, som troede vi kunde hjælpe dem med Arbejde eller Penge, men nu bliver de borte. Jeg averterer hver Dag i „Avisen" om de vil komme og betale Kontingent, men de kommer ikke."

„Saa maa Tømrer Smith ud og hente dem, han har ikke andet at bestille. Lad ham samle dem sammen til en Dag i næste Uge, saa kommer jeg og tæller dem."

— Da Christiansen den bestemte Dag saa Ette komme, gik han ud paa Gangen og tog imod ham.

„Naa, Christiansen! er der kommen mange?"

„De er ikke til at tælle."

„Gud ske Lov!"

De traadte ind i det tomme Værelse.

„Den kan jeg ikke!" sagde Ette. „Jeg mente, her var saa mange, at de ikke var til at tælle."

„Mange kan man tælle, slet ingen kan man ikke tælle, det mente jeg," svarede Christiansen.

„Maa jeg være fri for Deres Kældermænd, Christiansen, dem kan vi ikke tage med i Toget, de er halte paa begge Benene! — Mit stolte Værn!"

„Ja, det er med Menneskene som med Kartoflerne: de er ikke saa gode, som de burde være. Jeg tror nok, naar vi lige som Livjægerne lovede Arbejderne nye Bukser for ingen Penge, at vi saa igen kunde faa nogle til at gaa i Tøjet i nogen Tid."

„Ja, De skal se, Christiansen, Oppositionen vil lægge Mærke til, at vi ikke er med — de vil ane Grunden — de vil falde over os."

„De kan da ikke falde over os, naar vi ikke er der."

„De Folk kan alt! — Det er et mærkelig Tidens Tegn, at „Arbejdernes Værn" ikke har saa mange Medlemmer, at vi kan gaa med i Toget."

Raketter.

I de i Rosenborg Have opslaaede Bestemmelser til Ordens Overholdelse hedder det bl. a.: at Ros ikke uden Tilladelse maa transporteres gennem Haven. Det fremhæves ogsaa, at Blomster og Grene ikke maa afbrydes, at Græsset ikke maa betrædes, at Rækværker etc. ikke maa beskadiges, og at berusede Personer ikke maa opholde sig i Haven. De, der overtræder disse Bestemmelser, kan vente at blive dragne til Ansvar. — Hvis samtlige Bestemmelser ikke for Grundlovsdagens Vedkommende er sat ud af Kraft, for at Højre kunde skabe sig saa galt det vilde, maa „Festen" i Rosenborg Have faa et „Nachspiel", som maaske bliver det artigste.

I Tivoli. Det er kedeligt, at de danske Atleter Peter Petersen og Ludvig Zelius ikke i Stedet hedder Ludvig Petersen og Peter Zelius.

— Hvorfor det?

— Jo, for saa kunde man sige, at Robert Watt dyrkede den kraftigste Peter-Zeli—us.

Sladder!

Mel.: Der er Glæde nu hos alle brave Røde.

Der har dannet sig en ganske ny „Forening
imod Sladder", — det er en fornuftig Sag.
Sytten Damer og fem Herrer i Forening
vil fortælle, hvad der si'es paa Næstens Bag.
Og da „Ravnen" vil sin Sympati dem give,
kan man uden stor Besværlighed begribe
at det ikkun er af Nidkærhed for Tingen,
at vi ta'er et Par Bagvaskere ved Vingen.

Tømrer Smith han rejser rundt for Højres Penge,
gamle Plader han leverer Folk paa ny;
paa „Den ny Socialist"s bekendte Strænge
slaar den Tømrer paa sin Vej fra By til By.
Hvis en Demokrát paa saadan Vis forsøgte
at spolere Næstens gode Navn og Rygte,
vilde Crone hurtigt i Kachotten ta' ham,
hvis den ny Forening ikke tog sig a' ham.

Naar et Sted der holdes et politisk Møde,
sender Ritzau strax et Telegram derom.
Men hvor Venstre samles, er der altid øde,
medens Højre faar en ganske anden Dom.
Han ser kun det Halve dér, hvor Venstre stiller,
men det dobbelte igennem Højres Briller.
Og se derfor er det nu min Hjærtens Mening,
de sku' ta' sig af ham i den ny Forening.

Dengang gamle Vloug han skrev i „Fædrelandet",
sa'e han mange stygge Ting om Landets Drot;
men han vendte, da han mærked' hvor forbandet
svært det var paa den Maner at tjene flot.
Enten skrev han dengang imod bedre Vidende,
eller ogsaa er han nu i „Nødden" lidende.
Men han véd vel nok hvad Vand man bedst kan mede i,
— dog, det maa den ny Forening finde Rede i.

Naar en mindre fornem Mand er bleven „skreven",
bli'r til Nar han i den offenlige Ret;
men en „Herre", der forstaar at give Greven,
kan sig klare ganske anderledes let.
„Aftenposten" den sorterer hele Flokken,
og de „simple Folk" bli'r sat i Gabestokken.
Det bør s'gu den ny Forening ha' et Øje med,
den Slags Sladder kan den ikke la' sig nøje med.

Matzens Skrivedrenge har jo, som vi vide,
Privilegium paa al Bagvaskelse,
og de kan ej, om de nok saa voldsomt slide,
mer berede os en Overraskelse.
Derfor bør den ny Forening ikke øde
sine Kræfter paa „Avisen"s Spalteføde;
thi de Fyre, som af Sladder lever redelig,
de maa regnes ligefrem for uhelbredelig.

Sværmere.

Mellem Kulisserne. Greven: Men, min Engel, hvad har De i Sinde?

Danserinden: Hr. Greve, De har nægtet at give mig det Armbaand, jeg bad Dem om. Jeg ser deraf, at De ikke elsker mig, derfor vil jeg dø.

Greven: Vær nu ikke saa barnagtig.

Danserinden: Jeg har kun en sidste Bøn til Dem, Hr. Greve: Laan mig 200 Kroner til at købe Karbolsyre for.

Højeste Grad af Ihærdighed. En Kokkepige i Holland skurede sit Køkkengulv saa længe, til hun faldt igennem det ned i Kælderen.

— To Veninder mødtes. Den ene: Gud, hvor Du ser frisk og sund ud; Du har vist ikke moret Dig meget i Vinter.

I et Leipziger Blad averteres: „De af mig forfærdigede Teleskoper bringer selv en Flue, der er en halv Mil borte, saa nær, at man kan høre den summe."

Ved Eksamen. Professoren: Mit Spørgsmaal sætter Dem nok i Forlegenhed?

Kandidaten: Ikke Spørgsmaalet, men Svaret.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rosenmersgade 22,** og i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Arbejdernes Tog.

Lad dem kun huje som Gadens Drenge,
Arbejderhæren de kan ej sprænge!

Lad dem om »Bærme« og »Janhagel« snakke,
haane vor Nød og vor luvslidte Frakke.

Vi er de mange! Det véd de! De gruer,
Naar vore sluttede Rækker de skuer.

Det er vor Stolthed, og Kinden bli'er rød're,
naar vi istemmer: »Nu dages det, Brødre!«

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

№ 25 | Söndag d. 20 Juni. | 1886.

Vanskelig Opgave.

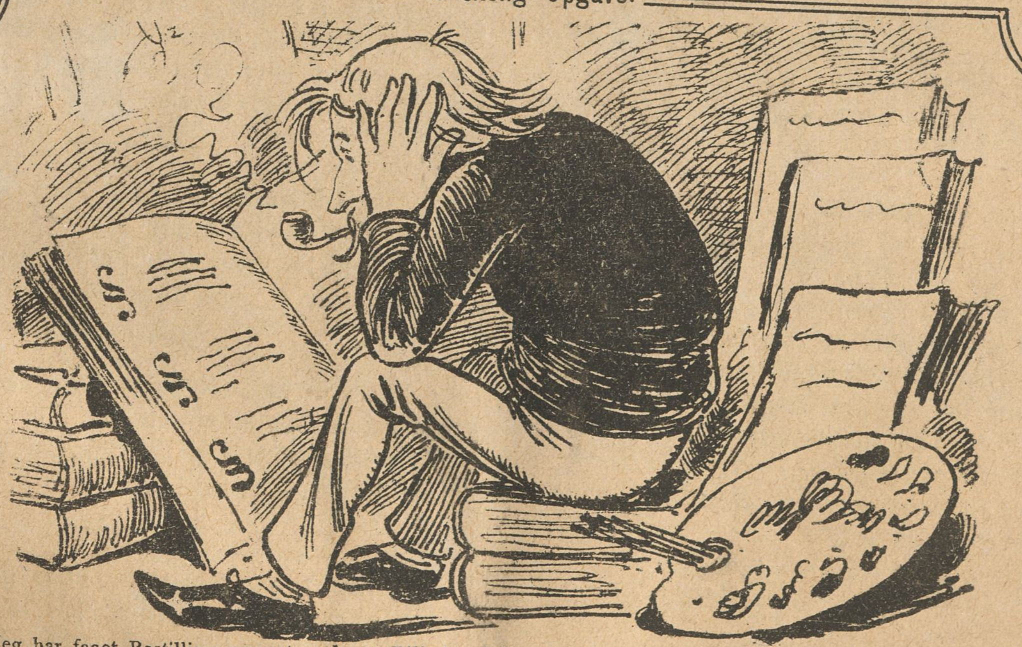

— Jeg har faaet Bestilling paa at male et Billede af Retfærdigheden, og nu har jeg studeret alle Provisorierne igennem, men det er mig umuligt deraf at danne mig et Begreb om, hvorledes Billedet skal se ud.

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

En sandfærdig Vise
om
Visitationen paa Holmen.

Mel.: Holmens faste Stok.

Holmens faste Stok
nys er bleven allarmeret;
Turen vilde nok
ha' dem Alle visiteret.
Og lidt ondt det gør,
thi man kan dog ikke nægte,
at han ikke bør
gøre dem til Tyveknægte.
Holmens Hæderstegn
mangt et ærligt Bryst bedække,
og bag dette Hegn
er der ingen Ting i Vej'n.

Tænk, en Stump Metal
havde to Mand annekteret,
og det var nok al
den Malheur, der var passeret.
Men man fandt dog, at
her var Grund nok til Skandalen,
og saa fik man fat
lige straks i Admiralen.
Op Plakaten kom,
kort og tydeligt lød Talen:
Lad os føle, om
Jer Lomme den er tom!

Man vel tænke kan,
Holmens Folk blev ikke glade;
de gik alle Mand
lige hen i Romersgade.
Dér med Fynd og Klem
Braages Tyveknægt-Plakater
blev lyst grundigt frem
af de brave Kammerater.
To Mand sendte de
op til Ravn, og de Krabater
sa'e: vi kan ej li'
det ække Foleri.

Da til Ravn de kom,
hørte de en barnlig Stemme;
det var Sonnen, som
sagde: „Fa'er er ikke hjemme!"
Skønt den gamle Ørn
loved', da han skulde vælges:
som hans egne Børn
skulde altid de behandles.
Ja, der kan man se,
hvordan Folk de kan forvandles,
naar de ikke véd
om Stemningen Besked.

Holmens faste Stok
li'er ej den Slags Narrestreger.
Næste Valg de nok
lystelig hinanden prajer,
giver Stemmen hen
ej til dem med falske Tunger,
staar som frie Mænd,
ej som en Flok Ravneunger,
og et stolt Hurra
da for Kandidaten runger,
for Hr. Holst, som ska'
de Holmens Stemmer ha'!

Bomber.

Efter at Kong Ludvig og hans Læge er druknede i Starnbergersøen kan det ikke nægtes at to Bajere er „hældt ud" i Vandet, som vistnok i lange Tider vil beholde en Eftersmag deraf. — Spørgsmaalet er nu: Vil Søen herefter blive kaldt Gamle Carlsberger- eller Ny Carlsberger-Søen?

Andre Dødelige faar først Tænder, senere en Tandlæge. Kongen af Spanien har allerede faaet en Tandlæge, skønt det endnu varer adskillige Maaneder, førend han begynder at „vise Tænder".

I Lyngby. — Hvorfor skal der opføres en Vagtbygning ved Garderhøjfortet?

= Naturligvis for at Fjenden ikke skal komme og tage Fortet om Natten!

En Skræder averterer, at en hos ham købt Frakke var saa stærk, at da Herren, som købte den, fik en Flig af den i Klemme i en Jernbanekupédør, blev Fligen hængende ved en paa Banestrækningen værende Vandhane, hvorved Toget bragtes til at standse.

En Medalje.

Tilegnet „Arbejdernes Værn".

Forsiden.

(Slaaet af „Avisen".)

— „„Arbejdernes Værn" har nu samlet Tusinder af Arbejdere om sig trods al den Løgn og Brutalitet, hvormed de have været forfulgte.

Det Spørgsmaal, om Arbejdernes Frigørelse var mulig, eller om ikke Lænkerne var smedede saa godt, at de ikke kunde gennemhugges, har faaet sin bekræftende Besvarelse. Arbejderne have gjort deres Pligt og kunne med Stolthed pege tilbage paa det Mod og den Udholdenhed, de have udvist."

(„Avisen" Nr. 157, d. 12/6 1886.)

Bagsiden.

(Slaaet af „Værnets" Bestyrelse.)

„Arbejdernes Værn".

„De Medlemmer, som ikke have betalt Kontingent for Marts og April Maaneder, bedes indbetale dette paa Kontoret indtil den 15de ds., da de ellers ville blive slettede af Foreningen i Henhold til Lovenes § 5."

(„Avisen" Nr. 159, d. 14/6. 1886.)

Den lille Regnekunstner.

(Scene paa „Grisen"s Redaktionskontor.)

Redaktør Fyfrederik kommer ind og spørger: „Hvor er den Neger, der skal skrive Referat af Mødet i Kongens Have?"

Redaktionssekretær Sjauer: „Her, Mester!"

Fyfrederik: „Naa, lad os saa blive enige om, hvor mange Deltagere vi skal sætte. Tænk paa et Tal."

Sjauer: „Det har jeg."

Fyfrederik: „Læg lige saa mange til!"

Sjauer: „Jeg har det."

Fyfrederik: „Læg 20,000 til!"

Sjauer: „Ja vel."

Fyfrederik: „Saa faar Du 40,000 i Facit, ikke sandt?"

Sjauer: Jo, det er brilliant, det stemmer!"

Fyfrederik: „Ja, der kan Du selv se! Hvor er saa den Rad, jeg sendte ud paa Fælleden?"

Referent Slaabrok: „Her!"

Fyfrederik: „Du trænger vist ogsaa til et lille Kursus. Tænk paa et Tal!"

Slaabrok: „Jeg har det."

Fyfrederik: Træk det Halve fra!"

Slaabrok: „Det har jeg."

Fyfrederik: „Træk 30,000 fra!"

Slaabrok: „Ja, vel."

Fyfrederik: „Saa faar Du 30,000 tilbage, ikke sandt?"

Slaabrok: „Jo, det er storartet. Fyfrederik er en stor Mand; han kan næsten hekse. Han leve!"

Hele Plantager: „Hurra!"

Fyfrederik: „Tak, Børn, tak. Sæt saa bare de Tal i „Grisen" i Morgen!"

Og saadan skete det.

Hvad er sløjt?

Under denne Overskrift efterlyses i „Avisen" 8000 Højremænd, om hvem det paastaas, at de har købt Billetter til Højres „Fest"-Tog, men har undladt at slutte sig til Toget. De ulykkelige Mennesker bliver for denne Forsømmelse skældt ganske forskrækkeligt ud af Matzens Frederik, der belærer dem om, hvad der passer sig og ikke passer sig for en Højremand. — De kommer uden Tvivl alle 8000 til at gennemgaa et Kursus i Matzens Sløjt-Skole, hvor Knauer og Kok er Lærer og hvor Frederik er Duks. — Bare det dog ikke er Praleri med de bortebleone 8000! Det kunde jo tænkes, at et Par velhavende, „arbejdervenlige" Højremænd havde købt en Slump Billetter til Uddeling blandt Venner og Bekendte, og at disse har modtaget Billetterne i den Tro, at det var en Slags Indbydelse til at se paa Stadsen. Eller maaske er nogle driftige Billetgrosserere „brændt inde" med hele Klatten. Disse Ulykkelige kan i saa Fald bedst besvare „Avisen"s „Hvad er sløjt?"

Nye Moder.

Damehattene vil blive saaledes konstruerede, at de kan rumme en Luftballon, der ved sin Bærekraft kan bidrage til at give Damerne en let og svævende Gang.

Damerne vil klæde sig i saa skrigende Farver, at de aldeles overdøver selv det største Orkester.

Herrernes Kravatter fabrikeres saa store, at de kan benyttes som Veste.

Sløje Tider. Aa, go'e Herre! De skulde vel ikke have et Par aflagte Bukser tilovers til en fattig Livjæger?

— Nej, min Ven. I disse sløje Tider gaar jeg selv med mine aflagte Bukser.

Fra Gaden.

— Véd Du, hvem der burde være Konge af Bajern?

— Næh!

— Brygger Jakobsen — han er en Mand, der forstaar sig paa det »bajerske Spørgsmaal«?

Pinsemorgen.

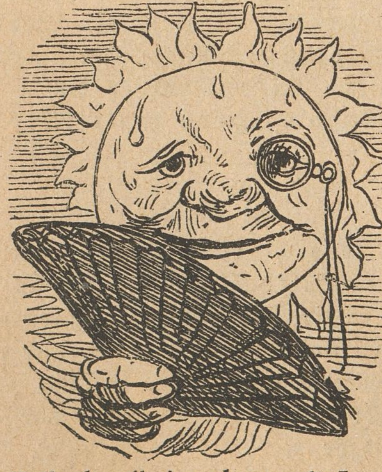

Folk de vil, jeg danse skal,
naar de Pinsemorgen møder,
Kristne, Hedninge og Jøder
strømmer ud i Tusindtal.
Men naar Haven lukkes op,
har forlængst jeg rejst min Krop,
titter gennem Skyen
smilende til Byen; —
„Dansen“ blev helt illusorisk.
Ogsaa jeg en „provisorisk“
laver Dem saa gærne,
sligt er jo moderne.

For danske Athleter.

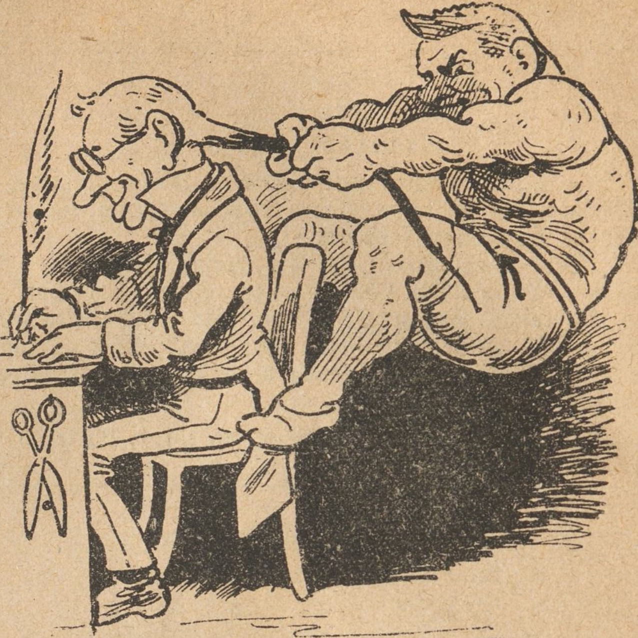

Danske Athleter opfordres til at udføre den Kraftproduktion, at tage et saa kraftigt Tag i de gamle Magistratsparykker, at de ad Aare vaagner til den Erkendelse, at de har større Pligter mod den arbejdsløse Befolkning end mod bukseløse Livjægere. — Præmie: Folkets Bifald og Taknemlighed.

Naar vi faar kvindelige Læger.

Naar Damer vil os Mænd kurere,
det bli'er en Svir at have Gigt,
og naar de Piller ordinere,
det være vil saa sød en Pligt
at ta'e de bitreste som Sukker, —
det nytter ej man mukker.
Og selv den værste Medicin
vil smage os som liflig Vin,
naar Lægen siger: Drik, min Ven,
saa skal jeg komme snart igen!

Som man reder —

— Har De været Skruebrækker?
= En lille Tid, Herre.
— Er De i „Værnet“?
= Ja, Herre.
— Det er værst for Dem. Gaa Deres Vej!

Natscene.

— Væk fra Lygten!
= Hvem er De?
— Jeg er Lygtetænderen, som skal slukke.
= Jamen — naar De er Lygtetænder, hvorfor slukker De 'en saa?

Pinsebilleder.

I.

— Saaledes udrustet tror jeg nok, at jeg kan tilfredsstille alle min Maves billige Fordringer fra nu af til i Morgen tidlig. Jeg vil rigtig more mig, skal jeg sige Dem, og naar man vil more sig, maa man fremfor alt være gode Venner med sin Mave. Skal der være Kraft paa Maskinen, maa man ogsaa fyre ordenlig under Kedlen!

II.

— „Her er det — sødt at leve, — tungt — at dø!“ — La' vær', Petersen! — Hvad er det for Svineri?! — Puh! — Saa, nu regner det — aa, hvor det frisker dejligt! — Men, hør Petersen, la' vos alligevel gaa lidt ind i denne Port til Bygen er drevet over; — jeg vil ikke — ha'e min nye Silkehat spoleret.

En Mistænkt fra Nyboder.

Der sad to Børn paa det lave Trappetrin, der fører ind til en af de smaa hyggelige Rønner, Kristian den Fjerde lod bygge for „Holmens faste Stok". Mutter gik og ventede med Maden, hun kunde ikke begribe, hvor Fa'er blev af, han plejede altid at gaa lige hjem fra Holmen; Børnene ventede ogsaa med Længsel, for de var sultne.

„Der er Fatter!" raabte pludselig Børnene og løb ind i Stuen.

Nyboderskonen gik ud og kiggede hen ad Gaden.

„Hvad er det! jeg synes Skuden slingrer lidt!" mumlede hun.

Lidt efter kom Fatter.

„Du bliver længe i Dag."

„Saa!"

„Du har maaske mødt nogen paa Vejen?"

„Maaske!"

„Hvad er der i Vejen, Ole? Du ser saa mistænkelig ud!"

„Mistænkelig!" buldrede han løs, „Du vil maaske ogsaa vissentere mig — hva'?"

„Hvad er det for Snak! Er der nogen, der har Dig mistænkt, er der nogen, der har visiteret Dig?"

„Ja, der ude paa Holmen har de os mistænkt alle sammen. Der er et Par Fyrbødere, der har neglet et Par Søm eller saadant noget Pilleri, og saa tror de, vi er Neglerødder alle sammen, og nu faar vi ikke Lov at gaa hjem, uden først at blive overgramset som en anden Tøs! Det kryber inden i mig, naar jeg bare tænker derpaa."

„Det er uforskammet! Vil I finde Jer i det?"

„Nej, vi vil ikke finde, det er de andre, der vil finde, men hos mig skal de ikke finde mer end ta' mig det Ben af Skabet!"

„Men den Visitation varer vel kun et Par Dage for at sætte Jer Skræk i Blodet," trøstede Mutter.

„Sætte os Skræk i Blodet og sætte en Plet paa vor Ære, det kan godt være, det er det, de vil. Men ser Du Æren, Mutter, det er det eneste, vi har at være stolt af, og derfor er vi lidt ømsindtlige, naar de rører ved den. — Hvad skal vi have til Middag?"

„Ærter fra i Gaar."

„Naa, lad os saa faa Ærter, og en høj Snaps, der kan klare lidt op i Tankegangen her oppe. — Hvorfor er den Dreng klippet saa skaldet?"

„Læreren var saa slem til at trække han i Haaret."

„Saa var det en god Ide, Mutter, at klippe Haaret af ham. Naar jeg kunde gaa paa Holmen uden Klæder, saa blev de sgu ogsaa fri for at vissentere mig. — Hvad gjorde saa Læreren, min Dreng, da der ingen Haar var at trække i?"

„Saa trak han mig i Øret," mumlede Drengen.

„Naa, saa maa Du ud paa Veterinærskolen og faa Ørene klippet af, lige som Hektor. — Men nu har jeg ogsaa faaet en Ide, Mutter! — Skaal, min gamle Tøs! — Jeg klipper Lommerne af mine Bukser . . ."

„Hvad vil Du bruge dem til?"

„Lommerne? Dem kan Du faa til Kaffeposer!"

„Nej, Tak!"

„Og jeg klipper Lommerne af min Vest og af min Frakke, og saa syer Du alle de Huller til. Naar de saa skal til at vissentere mig, saa er jeg lige saa hermetisk tillukket som en Hummerdaase. Du kan tro, det vil ærgre dem! Min gamle Hat river jeg Foer og Svederem ud af, — for man kunde jo godt skjule et lille Stykke Jernblik under Svederemmen. Mit Lommetørklæde tager jeg om Halsen, saa har jeg det i Nærheden af Næsen, naar jeg skal bruge det, og saa giver Du mig hver Dag en 25-Øre i et Stykke Papir med til at more mig for. Men jeg maa have rent Lintøj paa, Mutter! for det kan jo nok være, naar de nu føler, at jeg ingen Lommer har udvendig, at de vil se efter, om jeg ikke har Lommer i Skjorten. Den Ide er slet ikke saa pukkelrygget! Sikken et almægtigt Grin, der vilde blive, hvis vi allesammen mødte lommeløse til Vissentationen. Jeg tænker de andr snarest vilde tage Fingrene til sig, naar de opdagede, at der slet ingen smalle Steder var, hvor man kunde skjule saa meget som et Søm! Det vilde maaske slaa Ho'det paa Sømmet! Noget maa der gøres! Du vil vel heller ikke synes om, Mutter! at man behandler din gamle Slof som en ganske almindelig Neglerod!"

Raketter.

De stakkels Arbejdsgivere faar svært paa Hovedet i „Avisen", fordi de „ikke har gjort deres Skyldighed" med at kommandere Arbejderne ind i „Værnet", men har „udvist en utilladelig Lunkenhed og staaet med Hænderne i Lommen som ligegyldige Tilskuere". — Thi Ette og Frederik Hansen haver sagt: Det er en frivillig Sag at være i „Værnet", og der er intet Tyranni i Højre!

Den forkerte Verden. Efter god gammel Skik var det altid Lægerne, der besørgede Patienterne til et „bedre Liv". — Nu sker der et Omslag. En Patient i Wien har skudt paa sin Doktor, og Kong Ludvig af Bajern besørgede sin Læge til Bunds, førend han selv meldte sig ud af Selskabet.

Hvad er Janhagel?

Mel.: At Slyngler hæves til Ærens Top.

Jeg ofte og tidt nok har grundet paa
hvad egenlig Ordet „Janhagel“ betyder;
thi ærlig talt maa jeg saagu tilstaa,
lidt fremmed for mig Benævnelsen lyder.
Med Tugt og Ære,
Jeg fræk vil være
og spørge, hvad mener Du egenlig, Kære,
|: Janhagel er? :|

Hør, Venner, for Resten jeg tror saa Skam,
idet jeg haaber, I ogsaa tror det,
at det vist er rigtigst at spørge ham,
som allerførst har benyttet Ordet.
Til Frederik ville
det Spørgsmaal vi stille:
Hør sig os, hvad mener Du egenlig, Lille,
|: Janhagel er? :|

Du lille Avis — Du rare Barn,
som stadigvæk paa Janhagel brøler,
Du som i Kaadhed tidt med Skarn
agtværdige Hædersmænd tilsøler,
saa at man næsten
Dig skyer som Pesten,
saa svar nu, hvad mener Du for Resten
|: Janhagel er? :|

Og I, der ved Højres Grundlovsfest
den 5te Juni i „Kongens Have“
som Pøbel anrettede stor Molest,
saa Træer og Buske blev rent af Lave,
som røved Syrene-
buketter og Grene,
kom frem med Sproget — sig hvad I mene
|: Janhagel er? :|

Paa Orlogsværftet der tales om,
at Ærligheden komplet skamferes,
idet der en „venlig“ Befaling kom,
hvorefter hver Arbejder strængt visiteres,
I, som vil besnære
de Fattiges Ære,
kan muligvis sige i hvilken Sfære
|: Janhagel er! :|

Sværmere.

— En Mand havde den slemme Vane, at blive siddende længe i Værtshuset hver Aften. Ærgerlig over dette evige Knejpeliv besluttede hans Kone en Gang at forbedre ham ved at gøre ham bange. Fantastisk udpyntet traadte hun ham paa Hjemvejen i Møde fra en mørk Krog, hvor hun havde skjult sig. „Hvem er Du?“ spurgte Manden noget forbløffet. „Jeg er Fanden!“ brummede Skikkelsen. „Kom saa hid med Næven,“ udbrød Manden fornøjet, „vi er Svogre — jeg er gift med din Søster!“

Frøkenen: Ser De, kære Greve, de smukke Sommeraftener sidder jeg ofte under denne gamle hundredaarige Eg. Under dens susende Blade har jeg digtet nogle af mine skønneste Sange. Det er mit kæreste Sted i hele Parken.

Greven: Frøkenen har maaske selv plantet Egen.

Digteren: Ak, Frøken! om De kunde elske mig, saa — kunde jeg faa en udmærket Begyndelse til næste Bind af mine Digte.

Lægen: De har spist noget giftigt, men denne Medicin skal nok hjælpe — det kan De tage Gift paa!

— Lille Johan har den Vane, at vaagne om Natten og forlange noget at spise. En Gang sagde Moderen til ham:

„Det falder aldrig mig ind at spise om Natten.“

„Jeg tror heller ikke jeg vilde bryde mig om at spise,“ svarede Drengen, „naar jeg lige som Du om Natten havde alle mine Tænder i et Glas Vand.“

Paa Restavrationen. Gæsten: Skal dette være fersk eller salt Sild?

Værten: Kan De ikke smage det?

Gæsten: Nej!

Værten: Saa kan det ogsaa være Dem ligegyldigt.

Spydig. Advokaten: Sig mig engang, kære Kone, hvilke af vore Sager skal vi sende til Tombolaen i Velgørenhedsbasaren?

Fruen: En af dine Processer, saa bliver der da i det mindste en Gang vundet en af dem!

„Ravnen“

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rosmersgade 22**, og i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

„Værnet“.

Tordenskjold (Ette): De siger i Byen, at jeg har ingen Folk i mit Værn! Her skal de høje Herrer se en Trop, ægte Kærnekarle, og omme i den anden Gade staar en Flok, der er lige saa stor.

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

№ 26 | Söndag d. 27 Juni. | 1886.

Skaal!

— Nu drikker jeg paa, at vi er gode Venner igen, for jeg véd jo dog, at jeg har en sød lille Kone!
— Du har Fanden, har Du!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Kaffesladder.

Md. Skade: Nej, min Kære, ikke for Alverden vilde jeg ligge ude paa Strandvejen og blive overkørt af Dampsporvognen hvert Øjeblik paa Dagen lige som man allerbedst gaar og glæder sig ved Landlivet og Søluften, som man jo nok kunde trænge til, men hvad kan det hjælpe, naar man ikke kan gaa udenfor en Dør eller i Haven uden at risikere at blive rendt omkuld af et Par løbske Heste, som Dampsporvognen har skræmt Livet af, og Skade smidskede nok saa lumsk i Foraaret, da der var Tale om, at vi skulde leje „Fortvivlelseslyst" eller hvad det hedder, at jeg kunde jo lade mig assurere, — ja, vil De nu tænke Dem et nedrigt Mandfolk! Han generede sig ikke for ligefrem at spekulere i sin stakkels ulykkelige Kones Død og Undergang, men vilde tjene Penge paa mig oven i Købet, og naar jeg saa var død og borte, saa vilde han naturligvis rigtig valendere med Assurancepengene og gøre sig lystig med et andet Fruentimmer Resten af Sommeren. Uh! ja det er forfærdeligt, som de Mandfolk kan være ærgærrige! Men De kan tro, at da jeg havde lugtet Lunten, saa sa'e jeg, nej, lille Skade, sa'e jeg, jeg vil hellere vente med at ligge paa Strandvejen til Dampsporvognen kører en anden Vej, for jeg tror ikke at Luften nu er sund derude, og de Penge Du vil assurere mig for, dem kan vi hellere anvende til nye Klæder og saadan lidt til Livets Behagelighed mens man lever, saa véd man da, hvad man faar. Men jeg tror nu for Resten nok, at den revner for min gode Tietgen med hans Dampsporvogne, for de har da egenlig ikke faaet Privilegium paa at køre lige saa mange Mennesker, Heste og Vogne sønder og sammen som de har Lyst til, ja, for man skulde næsten tro det var Spekulationen at ødelægge alle andre Køretøjer og gøre Folk saa forskrækkede for at køre med Heste, at de tilsidst kun benytter Dampsporvognen, som jo saa blev Enehersker paa Strandvejen, men er det Meningen, saa skulde Selskabet rigtignok lægge sig efter en større Gesvindighed end det nu kører med, for det varer jo syv ange og syv brede inden man kommer til Klampenborg, og saa maa man endda være glad, naar ikke en af Vognene for egen Fornøjelse løber en lille Ekstratur tilbage til Charlottenlund, inden man lykkelig og vel er kommet af. De sagde forleden derude, at det varede saa længe, fordi de skulde have Vand paa Maskinen, men det synes jeg er noget Passiar, for man kan jo hele Vejen faa „varmt Vand paa Maskine" lige saa meget man vil og næsten ved hvert andet Hus, for Beværtninger er der da nok af, men det er ligesom Dampsporvognen som et andet Uhyre formelig lægger sig paa Lur undervejs, bare for at komme til at gøre saa mange Ulykker som muligt, og det er rent ud sagt en Skam, at et enkelt Selskab skal ha'e Privilegium paa at gøre vores smukkeste Spadserevej til en Rædselspassage, hvor man gaar med Livet i Hænderne hele Vejen, og Skade siger ogsaa, at man snart ikke kan vove sig ud til Slukefter uden at gøre Testamente og lade sig berette inden man gaar hjemme fra, men naar der skal være saa mange Vanskeligheder, saa er der ikke meget ved Fornøjelsen. Det er nok sandt, at naar Dampsporvognskørselen bliver forbudt, saa brænder Selskabet inde med alle de pæne Vogne, men det er der da gode Raad for, synes jeg, for Selskabet kan jo bare købe nogle Grunde derude og saa indrette Vognene til smaa hyggelige Sommerlejligheder, som de virkelig er store nok til og lige saa rummelige som de fleste „Landsteder" i Skovshoved og Taarbæk, som Folk maa betale i dyre Domme for at faa Lov til at bo i et Par Kamre, hvor der ikke er større Plads end i et Hønsehus. — Naa, nu maa jeg nok se at komme hjem til min egen Skaderede, for Fatter er saa gnaven i denne Tid, som om han var Værftschef paa Holmen og skulde vissentere alle Arbejderne for at se, om de ikke havde stukket et lille Panserskib indenfor Vesten eller en Kanonbaad i Lommen, men Grunden er, at Skade har jo været til flere Møder baade i den ene og den anden Anledning, og nu venter han hver Dag at blive stævnet for en Krigsret, fordi han som „Krigsmand" har deltaget i disse Møder. Han har jo rigtignok aldrig saadan været rigtig Soldat, for Skade blev jo kasseret paa Sessionen paa Grund af en Skade i Ryggen, og der kan man se, at der er noget i hvad Ordsproget siger, at en Skade kommer aldrig alene, men saa var det den Gang, De nok véd, da det gik tilbage med Forretningen, at Fatter begyndte med at sælge Frikadeller og flækkede Surbrød med Rulle og Snapse til Soldaterne ude paa Fælleden, og nu gaar han jo og spekulerer paa om ikke Krigsministeren paa Grund af denne hans „Marketut"-Forretning kan faa ham ind under Begrebet „Krigsmand", ja maaske oven i Købet Overkrigsmand, for det var jo paa en Maade Fatter, der holdt Liv i de andre Krigsmænd, ved at give dem flækkede Surbrød paa Klods til Lønningsdagen, og nu kan man jo risikere, at Krigsretten dømmer ham for Deltagelse i disse Møder, og saa skyder de uden Tvivl min stakkels Skade! — Jh Du Fredsens! Bare de ikke allerede har hentet ham! Farvel Kære, og Tak for Kaffe!

De slemme Drenge i Silkeborg,

der fik gratis Mad paa Kongens Fødselsdag og bag efter sang „Ned med Estrup, Scavenius og Ravn!"

(Frit forvansket efter Erik Bøghs „Skærsommersangen".)

I Silkeborg var Gilde
paa Kongens Fødselsdag;
for Skolens Børn man vilde
dog gi'e et lille Slag.
Men ak, der er jo mangen
en Dreng, som ej er from:
|: de sang Ministersangen,
da de fra Gildet kom. :|

Blandt disse var en Unge,
som Marius Olsen hed,
han vogted' ej sin Tunge,
og Estrup han blev vred.
Ung Marius blev fangen.
Nu klinger fra hans Bryst
|: ej mer Ministersangen.
— Saa lyder nu hans Røst: :|

„Ak, bed mig aldrig mere
om denne ene Sang,
jeg synger ingen flere,
naar den har lydt engang.
Jeg har endnu saa mangen
politisk Sang igen —
|: kun ej Ministersangen,
ak, bed mig ej om den! :|

Jeg véd, hvor den bedaarer,
jeg véd, hvor den er smuk;
i Tonerne er Taarer,
i Ordene er Suk.
Men snærrende som Slangen,
den sig om Hjærtet snor. —
|: Jeg kan Ministersangen,
jeg kan den Ord for Ord. :|

Jeg lærte den derhjemme,
hvor den var Alles Sang,
den toned' fra hver Stemme,
fra hvert et Hus den klang.

Og jeg — jeg fulgte Klangen,
jeg husker det saa let:
|: jeg sang Ministersangen,
da jeg var bleven mæt. :|

Hvad var det vel som lokked'
de Ord og Toner frem,
da vi fra Gilde sjokked'
og var paa Vejen hjem?
Det maa ha' været Trangen
til at gi Tanken Flugt,
|: thi ak, Ministersangen
den lyder dog saa smukt! :|

Men ingen Dreng i Landet
tør synge Visen mer;
thi Glæden den er blandet,
naar man paa Enden ser.
Vi elsker Alle Klangen
af den — naturligvis.
|: Men ak, Ministersangen
den koster ti Slag Ris!" :|

Bomber.

„Avisen"s fromme og kyske Mandfolk er blevne forargede over, at nogle berlinske Bladkorrespondenter ved Kong Ludvigs Bisættelse i Michaelskirken i München gav Helgenen St. Andreas en Papirshat paa Hovedet og en Blækklat paa Næsen. — Det kan jo være drøjt nok for en gammel Velærværdighed at blive saaledes pyntet, men det maa dog være værre, at faa „Avisen"s Røgelsekar under Næsen.

„Næstved Avis" skriver i en Lovtale over Matzen: „Med al skyldig Anerkendelse af alt det Gode, andre Højreførere have at være stolte af, har Ingen udrettet det, som Professor Matzen har gjort." — Hvilken slaaende, uomstødelig Sandhed!

Da de franske Thronprætendenter mærkede, at det blev Alvor med Udvisningen, erklærede de, at naar de bare maatte blive i Landet, vilde de med Fornøjelse give Afkald paa deres Valgret; de vilde beskedent nøjes med selv at blive valgt!

Saa galt kan det gaa.

— Det gaar nok nydeligt til inde paa Holmen?
= Ja, men det bliver værre endnu. For Fremtiden skal Maven sprættes op paa Enhver, inden han forlader Værftet, for at det kan paasés, at Arbejderne ikke sluger Søm, Jernbolte, Panserplader og lignende Nipsgenstande.

Patriotisme.

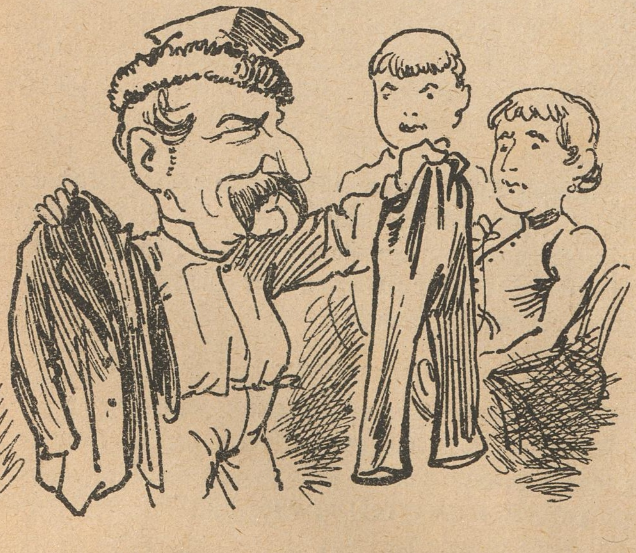

— Du skulde sælge de gamle Klæder, min Ven. Det er altid til Hjælp til en Skovtur.
= Nej, Mutter. Jeg skænker det Hele til de trængende Livjægere. Alt for Fædrelandet!

„Avisen"s Stormklokke.

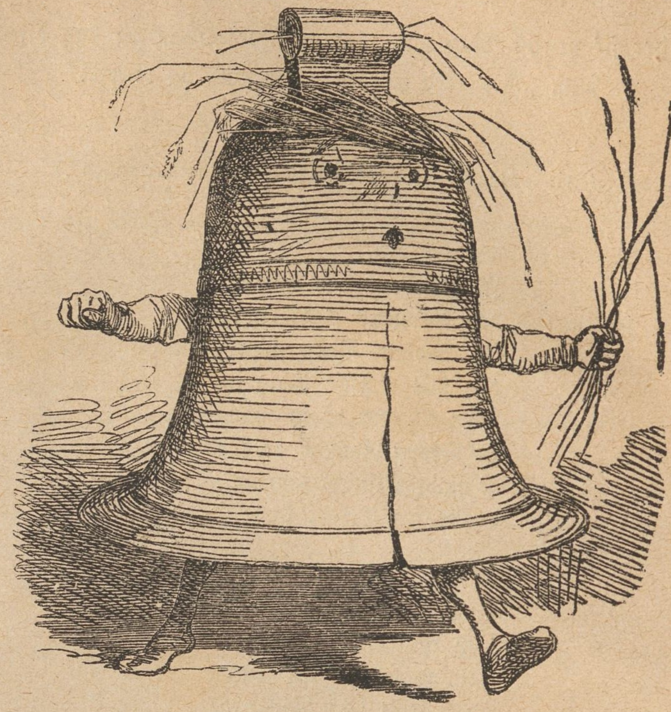

Birger Hansted: Lov, Lov, vi vil ha'e en Undtagelseslov! Alle Socialister hængt i et Tov! Ellers gør vi et farligt Sjov!

Respekt for Overmanden!

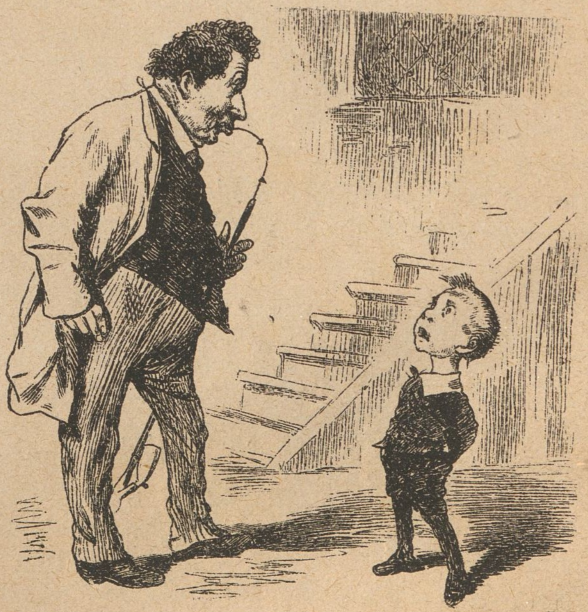

— Hør, Fa'er, jeg vil nok bede Dig om at rette Dig og gøre Honnør, naar Du ser mig!
= Er Du gal, Dreng?
— Næh — jeg er Løjtnant i den nylig oprettede „Nyboders Garde", men Du er kun Korporal ved Livjægerne.

Der er Forskel.

— Ja, min gode Kasserer, nu er De færdig. De har bestjaalet mig for flere Tusinde Kroner, men da De altid har været en god Højremand, vil jeg lade Dem løbe. Og vær De glad, at De ikke er en ærlig Arbejder paa Holmen, for saa havde De nu været arresteret.

Gratis!

Urtekræmmeren: Tror De jeg giver Dem Kost og Løn for at kysse Stuepigen?
Svenden: Nej, Hr. Petersen, det gør jeg gratis.

Kunstnerliv.

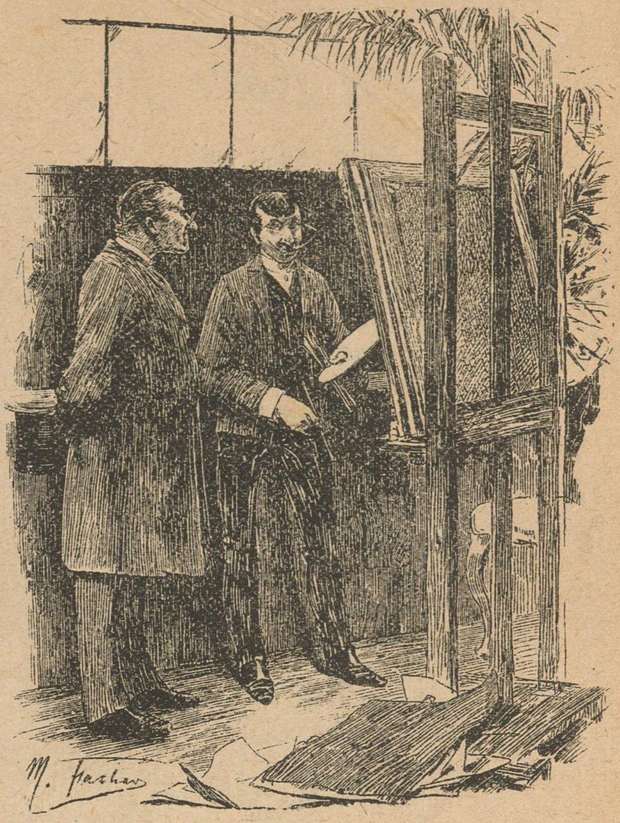

— Jeg vil give Dem halvtreds Kroner for det Maleri.
— Nej Tak! Endnu er jeg ikke ved at dø af Sult.
— Godt, — saa venter vi lidt endnu!

Anbefalende.

— Har De en god Haar-Eliksir?
— En ganske udmærket! Naar De har brugt denne i tre Uger, vil Enhver tro, at De er Fader til Bjørnedrengen i Tivoli!

Sommerudflugter.

Mel.: Puslevisen.

Naar Solen venligt smiler
fra Himlens klare Blaa,
og muntre Skarer iler
med Søndagstøjet paa
ud fra de snevre Gader,
hvor man i Sved sig bader,
ved Solens mange Grader —
saa kan Enhver forstaa:
Man ej vil være indelukt,
men at man ta'er en Udflugt.

Vi véd, at Bayern har nok
fornylig følt et Stød,
thi Bayer-Kongen var nok
i „Pergamutten" blød,
og da man det opdaged',
man ham fra Thronen jaged',
det nytted' ej han klaged',
endskønt det blev hans Død.
I Slottets Park sig snor en Bugt,
som blev hans sidste Udflugt.

Det Rygte om en Bager
for Tiden er udspredt:
mens han paa Landet tager,
saa faar hver Svend kun redt
sin Seng for fjorten Dage. —
Saa lod de vær' at bage,
og til hans Landsted age
de, skønt de ej var bedt.
Og saa fik de med Fyren Bugt,
og en gemytlig Udflugt.

„Sankt Hans" fra gamle Tider
bevaret har sin Kraft,
til Bloksbjerg, si'er man, rider
hver Heks paa Kosteskaft.
Til Skovs vi gaar med Venner,
der Festblus vi afbrænder,
og Turen gerne ender
med Kildevand og Saft;
hos „Kirsten Pil" er der saa smukt,
til hende gaar vor Udflugt.

En Udflugt os behager,
dog paa forskellig Vis.
I Silkeborg der tager
man Udflugt nu til Ris;
ti Slag man gav paa Bagen
en Dreng, har man hørt Magen,
dog, da vi kender Sagen,
saa vil for hver en Pris
jeg hermed slutte mit Produkt, —
det er min sidste Udflugt!

Raketter.

Som Middel mod Parasiter og Larver paa Blomster og Buske anbefaler en Handlende „Dekalit". — De nævnte Snyltegæster vil næppe finde det Traktement delikat.

Et amerikansk Blad bringer følgende Inserat: Redaktør til et meget læst Blad søges. Han maa kunne bruge en Saks, skændes, duellere (!), slaas, spille „Opdager" etc. Han maa kunne hamle op med de mest ondskabsfulde Konkurrenter, tilfredsstille hver eneste Abonnent, og navnlig sørge for, at Ingen afsiger Bladet af Mangel paa Skandalehistorier. Han maa kunne gø omkap med de værste Køtere og løbe Væddeløb med Harerne, han maa kunne høre Lopperne hoste og Græsset gro.

At give er saligere end at tage — — naar det drejer sig om Fodspark og Medicin.

Antisemiterne i Tyskland, Østrig, Rusland etc. er blevet højst forargede over de sidste Kristenforfølgelser i Anam. Pastor Stöckers brave Tilhængere er sønderknuste ved Tanken om, at man i det nittende Aarhundrede skal opleve, at Mennesker forfølges for deres Religions Skyld!

En Englænder sendte sin tykke Kone til et Badested, medens han selv rejste til Monte Carlo. Da de Begge kom tilbage til England, havde hun tabt ti Pund og var meget fornøjet; men uagtet han havde tabt 500 Pund, var han dog meget gnaven.

Huslejlighed søges. En Løjtnant ønsker et møbleret Værelse med Udsigt til hurtigt Avancement.

Det unge Højre.

(Frit efter et Højreblad.)

„Sent er bedre end aldrig," sagde Matzen, han knæsatte Frederik Hansen, mens Højre sov sin lange Middagssøvn, og de raabte begge op, saa Højre vaagnede og vred sine gigtsvage Lemmer.

Højre tog nu fat med Energi. De skillingede sammen til en Avis, hvis Sprog endog var saftigere end det Gadesprog, Ploug i sin Tid skrev i „Fædrelandet", og Bladet fik Lov at komme op ad Højres Køkkentrappe.

Matzen slider i det værre end en Tærsker og han bruger Mund, utrættelig som en Udraaber paa Dyrehavsbakken. Før Højre kendte ham personlig, troede det han var en stiv, fin, fornem og aandrig ældre Herre; men han er hverken det ene eller det andet. Han er den næststørste Mand i Højre — Estrup er den største. Han er allestedsnærværende. En Aften kom han op i „Kristian Firtal" paa Amagertorv, hvor nogle ganske unge Fyre holdt Møde — fra det Øjeblik blev han Fader til de smaa Konservative. „Man maa tage al Ting med," som Højre i Silkeborg sagde, de vilde lokke Skoledrengene til sig med Steg og varme Kartofler.

Højre er ikke fornemt mere; det har Frederik Hansen, Tømrer Smith og Livjæger Faaborg i første Række, og Tømrermester Frode Rothe og Grosserer Adolf Prior bruger Talemaader, som Dommeren i den offenlige Politiret finder for raa til at gentages for aabne Døre. Højre er ikke fornemt mere!

Matzen vedblev at være Fader for Frederik og de andre Smaa, han læste alt, hvad Frederik skrev, før det kom i Avisen — han var her og der og Straalemester tillige. Naar han i mange Aar bliver ved at staa i Spidsen, kan det unge Højre blive gammelt.

Sværmere.

Misforstaaelse. — O, min Frøken, paa dette Haandtryk føler jeg, at Deres Hjerte banker for mig!

— Undskyld — det maa være en Trykfejl!

Ogsaa en Grund. — Hvorfor antager Du kun gifte Tjenestefolk?

— Fordi jeg ikke vil taale skadefro Ansigter i mit Hus.

Søndagsjægeren: Maa man nu ikke le sig fordærvet! Jeg sigter paa en Hare og rammer en Bekkasin.

Paa Rekrutskolen. Underofficeren (til sin Trop, væsenlig bestaaende af indkaldte Studerende): Da I var ved Universitetet og ved Jeres Bøger var I naturligvis gruelig lærde og meget klogere end jeg. Men saalænge I er her, er jeg den klogeste og ti Gange klogere end Jer Alle tilsammen med al Jeres Universitetslærdom. Vil I behage at lægge Mærke til det, I dumme Bagbæster! — Troppen, Ret! Højre om! Marsch!

Forsigtig Kærlighedserklæring. — Frøken Ellen, spiller De Klavér?

— Nej!

— Ellen, jeg elsker Dig!

I Retten. — Dommeren: Hvorfor anklager De denne Mand? Han har jo kun sagt: „Jeg forsikrer Dem —"

Klageren: Netop derfor. Det er en Injurie, for den Herre er nemlig Agent for et Svine-Forsikringsselskab.

Fra Gaden. — Du kan tro, Mille, i Aftes har jeg lært saadan et nydeligt Menneske at kende!

— Virkelig! Hvad hedder han?

— Petersen!

— Aa, gaa væk — det hedder Herrerne jo altid.

I Cirkus. Direktøren: Faar vi fuldt Hus i Aften, Kasserer?

Kassereren: Jammerfuldt, Hr. Direktør.

Assessoren: De har slaaet en Krukke itu paa Hovedet af Klageren.

Anklagede: Naa ja — saa betaler jeg Krukken.

Korrespondance.

Til d'Hrr. Snedker S., A. Bj. og rk.: Vi har saa mange Viser og Smaating liggende, at vi hverken kan se Begyndelse eller Ende paa dem; af den Grund takker vi de ærede Indsendere, men vi har ikke Plads til det Indsendte.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Romersgade 22,** og i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Efter Kongemiddagen.

Borgmesteren sad og var sæbet ind,
Han glædede sig saa saare;
Han vidste, man let kan de Unges Sind
Med Steg og Kartofler bedaare.

Nu havde de faa't deres varme Mad,
De havde spist hver en Rest op,

Og vandrede hjem saa kisteglad,
Højt syngende: »Ned med Estrup!«

Borgmestren river sin Hagesmæk væk.
»Ha! svigter de Satans Unger!
Nu skal de min Salighed ogsaa ha' Smæk,
Til andre Toner de sjunger!«

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

№ 27 | Söndag d. 4 Juli. | 1886.

Hellig Iver.

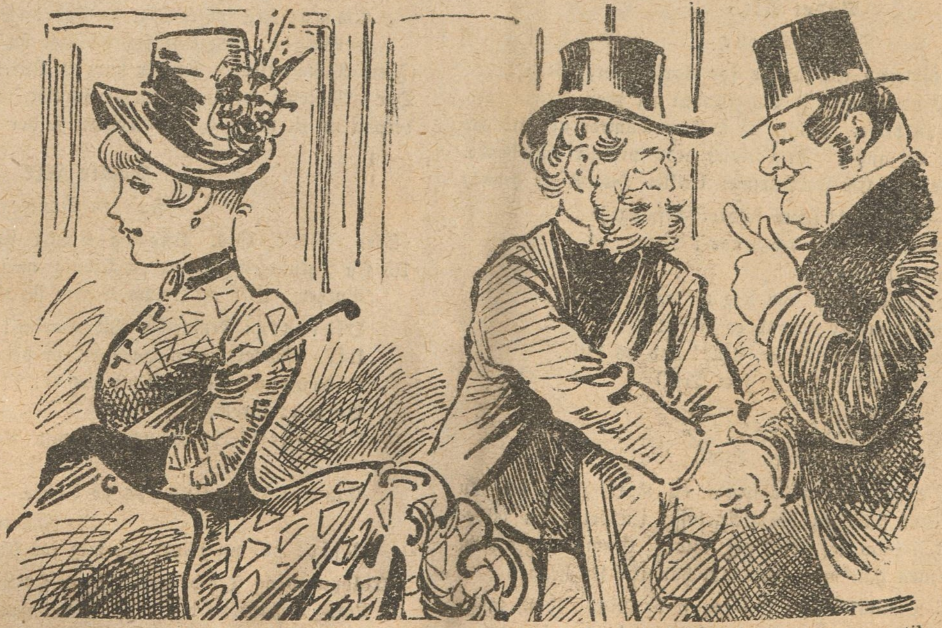

— Ophold mig ikke, kære Ven! Jeg agter at slutte mig til »Natmissionen«, og til en Begyndelse vil jeg søge at »redde« det Pigebarn dér.

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Uffo og Emma

eller

den længe og skrækkeligt forfulgte, hyppigt anfægtede, mange Gange næsten undertrykkede, men med Pauker og Trompeter tilsidst seirrigt af Kampen udgaaede og temmelig stærkt triumferende Uskyldighed.

Rædsomt Sørgespil i 5 Afdelinger.

Personerne:

Nebumuk, en Troldmand i sine bedste Aar.
Iztyheleschkrplitzkezivel, en Fe i sin Alders Blomstringstid.
Mordax, ogsaa en Troldmand.
Gamshuberlina, atter en Fe.
Uffo, en forelsket Ridder, tidligere fortryllet
Emma, man véd ikke rigtig, hvem hun er.
Furier, Formummede, Heste og andet Hekseri. En Hunelefant. Nogle og fyrretyve Kavalleri-Regimenter. Forskellige Ambolte. En Musik- og en Røverbande. Tusind nylig vaskede smaa Børn i hvide Klæder

---

Første Akt.

Første Scene.

(Troldmænd og Troldkvinder i et Palads af Bjergkrystal. Alle ligger paa Paladsets Søjler og begynder at svede. Kor med Tekst efter Behag, da Publikum alligevel aldrig forstaar et Ord af Korene. Alle gaar.)

Anden Scene.

(Ingen kommer ind. Tæppet falder.)

Andet Akt.

Første Scene.

(Skov, som man imidlertid ikke kan se for bare Træer. Man hører stærke Lyn og ser Vinden suse. I Baggrunden ser man Emma med flagrende Haar. Hun bliver forfulgt af to Formummede og springer fra det ene Træ til det andet. De Formummede springer efter hende, og Emma taber Vejret. En Formummet trækker Haaret af hende.)

Emma: Ha — fordømt! (Hun falder i Afmagt.)
Første Formummede bider hende i Taaen.
Emma kommer til sig selv.
(Man hører en let Støj, som dog er temmelig stærk.)
Første Formummede: Hvad er det?
Anden Formummede: Stille, stille! Lad os lytte.
(Begge stiger op i et Træ,)

Anden Scene.

(De Forrige. Uffo.)

(Uffo kommer i en Pilgrimsdragt, adspredt og mørk, fordi han nu paa sjette Uge ikke har faaet en varm Kartoffel i Livet; han falder paa Knæ, beder ad libitum og rejser sig atter. Emma ligger midt paa Scenen, men han maa lade, som han ikke ser hende.)

Uffo: Emma! Emma! Hvor skal jeg finde Dig? I 43 lange Aar har jeg ikke set Dig! Jeg tror, jeg vil fortvivle! (Han fortvivler.)

(En Formummet falder ned fra Træet og brækker Halsen. Blaa Flammer. Tæppet falder.)

Tredie Akt.

Første Scene.

(Den samme Skov. Uffo træder ind gennem den midterste Dør. Emma ligger endnu paa det gamle Sted.)

Uffo: Ha! Her kommer jeg!
Emma: Ak! Ak! Ak! Ak!
Uffo: Hvem jamrer her?
Emma: Jeg!
Uffo: Hvo est Du?
Emma: Troløse Yngling, kender Du mig ikke mere?
Uffo: Er det Dig, min 53aarige Elskede!
Emma: Ja, det er, hvad det er!
(Pause i 3½ Minut.)
Emma: Herr von Uffo, hvorledes befinder De Dem?
Uffo: Takker, man maa finde sig i det, til det kan blive bedre.
(Begge gaar.)

Anden Scene.

(Dans med Grupperinger og Tableaus, opført af Skovens vilde Dyr. Pause. Tæppet falder.)

Fjerde Akt.

Første Scene

(Øde Egn. Det er koldt; man ser i Baggrunden nogle Knopper fryse. Publikum græder. Uffo og Emma træder frem Arm i Arm.)

Uffo: Jeg har ondt. Mit Hoved værker!
Emma; Jeg det mærker!
Uffo begynder at faa Koldfeber.
Emma: O, Guder, I prøver os haardt!

Anden Scene.

(De Forrige. Hertugen med et utalligt Følge.)

Hertugen: Ærbødigste Tjener. Lad Dem ikke forstyrre!
Uffo: Jeg tror. jeg er færdig med Fyrre! (Han ryster af Kulde og forsvinder.)
Emma: Jeg følger Dig, du Søde! (Hun græder højt og iler ud.)
Hertugen: Jeg tror jeg vil sove og glemme min Brøde.
(Flere Kammertjenere bringer ham et Værelse med to Sidedøre og en Dør i Midten. Hertugen skammer sig lidt, lægger sig i Sengen og gaar derpaa ud til begge Sider. Tæppet falder langsomt og med Følelse.)

Femte Akt.

Første Scene.

(Skov, Mørke, Gru. Uffo og Emma sidder paa en Træstamme. Ud fra Tykningen kommer en Olding med langt Skæg og Nankins Bukser. Uffo og Emma trækker sig tilbage i Baggrunden.)

Oldingen: Frygtelige Aabenbaring!
Uffo (styrter frem): Ha, hvad er det?
Oldingen: Det er, hvad det er!
Emma: Grobian!
Oldingen: Hvem nævner mit Navn? Ha, jeg er kendt! (Dræber sig.)
Emma: Han er nu hos de Andre. Min Uffo, lad os vandre! (Emma dræber sig ligeledes.)
Uffo: Ha, nu bliver det mig for stift! (Han dør af Sult.)
(Troldmænd og Troldkvinder fører Hertugen ind og viser ham de tre Lig. Den første den bedste Troldmand siger: „Ser Du Frugten af dit ryggesløse Liv!“ Furier sønderriver Hertugen, hvorpaa der følger en Overvømmelse. Verden gaar langsomt under, medens Tæppet falder rask.)

Sang for Kvinden.

Mel.: Lad dadle Kvinderne hvo vil.

Som Sagerne for Tiden staar,
er Kvindens Stilling at beklage;
thi hun ved Højres Adfærd faar
kun ringe Haab om bedre Dage.
Saa længe dette „Dyds"-Parti
med hele Magten sidder inde,
saa er alt Haab om Hjælp forbi
for hver en Danne Kvinde.

De rustningsgale Højremænd
med Kvinderne sig kun forsoner,
naar de vil gaa i deres Spænd
og gi'e dem Penge til Kanoner,
der tjene kan til Mandedrab,
naar Herskerne det faar i Sinde,
men hvem erstatter Enkens Tab,
hvem hjælper denne Kvinde?

Hun bliver til sin Gerning sat,
og virker til vort Samfunds Nytte.
Hun af sin Indtægt svarer Skat,
naar hun er uden Mandens Støtte;
men vil et Ord hun tale med,
om hvad der bedst kan gavne hende,
saa faar hun altid den Besked:
husk paa, Du er kun Kvinde.

Kun Kvinde, — ja, det lumpne Ord
maa man desværre ofte høre.
Er Kvindens Ret ej li'saa stor
som dens, der sligt et Sprog tør føre?
Har hun da selv bestemt sit Køn,
som er vor Barndoms bedste Minde?
Sig er det da den rette Løn,
at haane Navnet Kvinde?

Den, som er født i Glans og Fryd,
i Kvinden kun en Vellyst kender,
naar han har røvet hendes Dyd,
han haanligt hende Ryggen vender.
Dog, vil hun slide som en Mand,
saa kan hun muligt Naade finde;
thi der paa Lønnen spares kan
saa snart det er en Kvinde.

Javist, som Sagerne nu staar,
er Kvindens Stilling at beklage,
thi hun ved Højres Adfærd faar
kun ringe Haab om bedre Dage.
Af Trælleaaget er hun træt,
thi Vejen har hun lært at finde —
derhen: hvor der er lige Ret
imellem Mand og Kvinde!

Bomber.

I Lørdags bad „Avisen" sine Abonnenter — vel nærmest Friabonnenterne — om efter endt Gennemlæsning at sende Bladet til en af de politiske Urtekræmmere, der navngives, for at de gamle Aviser kan blive sendt ud paa Landet for at omvende Bønderne. Hvis Abonnenterne havde Spor af Hjærte og hvis de vidste, hvad Landpostbudene maa lide under Udøvelsen af denne ny, haabløse Missionsvirksomhed, saa vilde de gøre bedre Brug af Papiret.

Massemord. I „Avisen" averteres: „Avisbude, som ombringe Dagblade, kunne tillige faa et Ugeblad med" etc. — Frænde er Frænde værst!

Ved Højremødet i Skive i Søndags var en Husmand Borup ondskabsfuld nok til at bringe Frederik Hansen en Tak for den „varme" Maade, hvorpaa han gennem sit Blad taler Smaafolks Sag. Sagførerfuldmægtig Bøttern kunde heller ikke dy sig, men bragte Frederik en Hilsen „fra de Yngre". — At man ogsaa altid skal lade det stakkels Menneske, der saa gerne vil være stor, føle sin Ungdom! Visse Folk kan være saa underlige!

„Avisen"s Kvartalsbrøl slutter saaledes: „Politiken" er en Kræftbyld paa den danske Journalistik, og det er en fortjenstfuld Gerning, at bidrage til dens Ruin." — Thi ville Højres Byldesugere behage at mælde sig.

Højrereferenter duer ikke til at være Tællere i Banken, fordi de enten tæller for lidt eller for meget.

Minister Ravn har faaet et tyrkisk Storkors og for sin Wandel et Kommandørkors.

Et Vrag.

— Undskyld — „Værnets“ ærede Formand skulde vel ikke ha'e en lille Opmuntring til en kamplysten og trofast Meningsfælle, der har lidt Havari i et Sammenstød med „Social-Demokraten“?

= De har nok faaet Grundskud! Hvad er Deres Navn?

— Birger Hansted.

Ung og uerfaren.

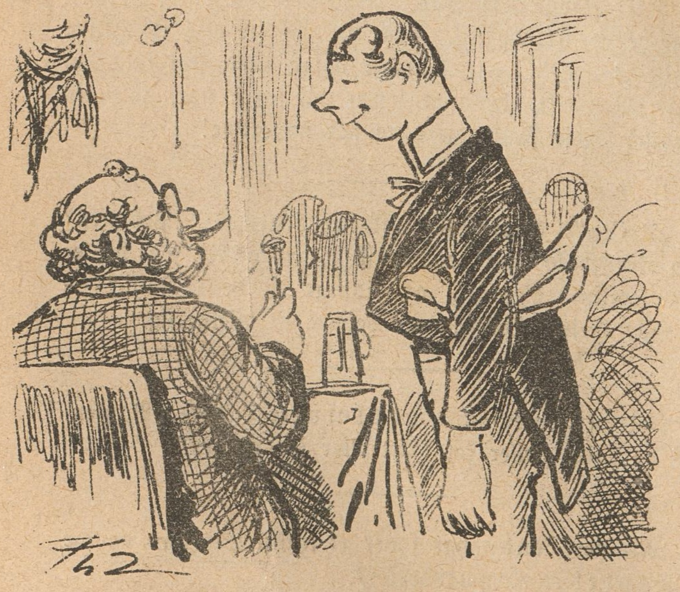

— Opvarter, den Fisk lugter jo forbandet. Det maa være meget længe siden den er kogt.

= Undskyld, jeg véd det ikke; jeg har kun været her en Uge.

Ordholden.

Hun: Har Du ikke lovet, at bestride alle mine Fornødenheder?

Han: Jo, og det skal jeg ogsaa holde.

Hun: Godt. Jeg behøver en ny Kjole.

Han: Og jeg — bestrider det.

Dobbelt Lykke.

— De ser saa fornøjet ud — har De vundet i Lotteriet?

= Meget bedre end det! Min Svigermoder er stukket af til Amerika med — min Skræder!

Daarlig Udflugt.

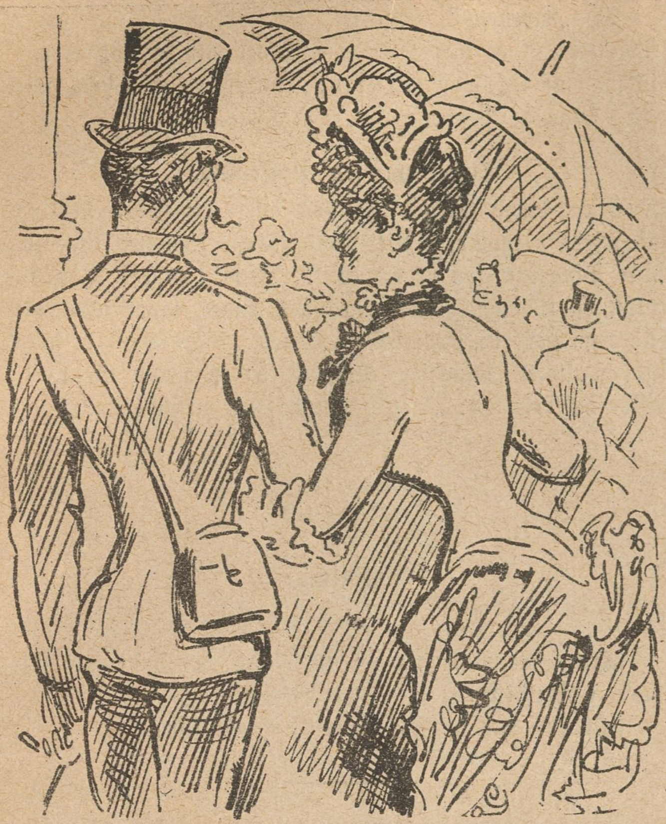

— Skal vi gaa ind i Cirkus? Der er Eftermiddagsforestilling, og tænk — man har Lov til gratis at tage et Barn med!
= Jamen — vi har jo ikke noget Barn!

Fra Gaden.

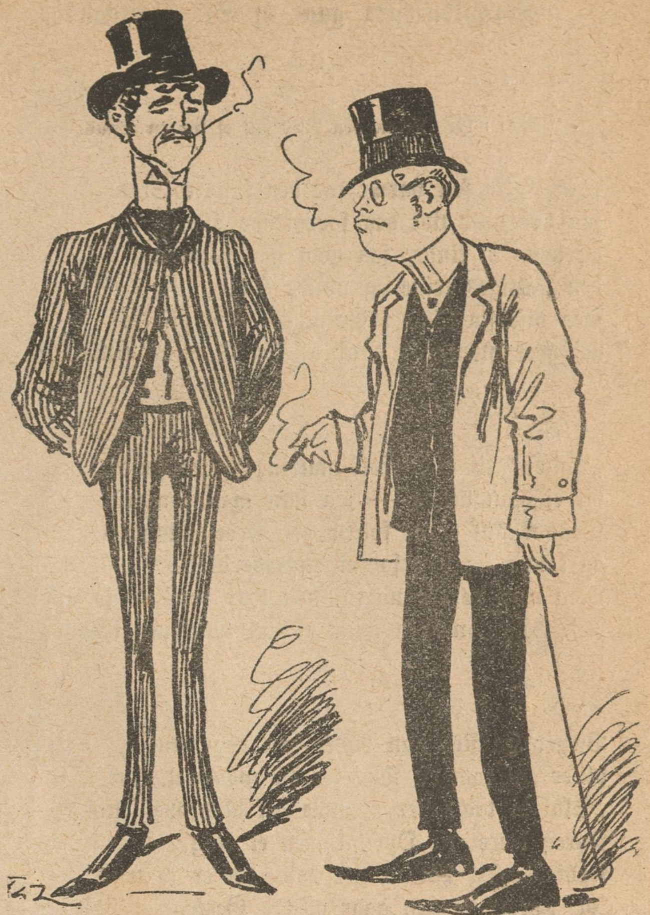

— Er det nu ikke meningsløst, at Bajerns Vaabenmærke er en Løve? Det burde være en „Bjørn"!
= Hvorfor det?
— For i Bajern drikker Folk en morderlig Masse Øl.

Livsbetragtninger.

— Nu har jeg alt: En Ejendom, Penge, Mad og Drikke i Overflødighed; nu mangler der mig ikke andet, end at jeg ikke skulde være gift!

En Opdagelse.

Grevindens Tjener: Nu har jeg endelig opdaget, hvorfor Grevindens Hund altid har Tungen hængende ud af Munden — det er Hovedet, der er for kort!

Forgyldningen gaar af St. Gertrud!

Mel.: Nej, Tiden den duer sgu ej for en Snus.

„Jeg føler saa varmt for den fattige Stand,"
saa udbryder tidt den formuende Mand,
og lover at lindre saa godt han formaar,
den Fattiges triste og ublide Kaar;
men vise sin Tale i Gerning — jo vist —
|: nej, Forgyldningen gaar af St. Gertrud tilsidst. :|

„Avisen" til Smaafolk omkring bliver smidt;
vil ej man betale — saa faar man den frit.
Dens Maal er at splitte vor Arbejdsstand ad,
og kalder sig dog for et Arbejderblad.
Men mon der er nogen, som tror det? — jo vist!
|: Nej, Forgyldningen gaar af St. Gertrud tilsidst. :|

Birger Hansted han hader den røde Kulør,
bli'er gal som en Tyr for en rødmalet Dør,
„Skal vi taale her hjemme det blodrøde Flag?" —
Fyren bærer til Oppositionen et Nag,
fordi Venstre har vraget ham, det er jo trist! —
|: Ja, Forgyldningen gaar af St. Gertrud tilsidst. :|

Da Højre fik lavet sit „Arbejderværn",
de tænkte saa glade, den Tid ej var fjærn,
før Socialismen sit Banesaar fik;
men da Sommeren kom — saa de „Værnede" gik;
Tømrer Smith stod tilbage saa ene og trist, —
|: Ja, Forgyldningen gaar af St. Gertrud tilsidst. :|

For nylig vi hørte, at en Kollektør
selv spillede med, men han spilled' ej før
han vidste, hvad Numre, der udtrukket var,
saa vidste han, at han ej holdt blev for Nar;
og man troede, han var saa ærlig — jo vist!
|: Nej, Forgyldningen gaar af St. Gertrud tilsidst. :|

At faa Is om Sommeren. Man rejser til Eisleben og begaar et Selvmord. Saa svinder det hele „Leben" bort og hvad der bliver tilbage er Is (Eis).

For Redaktionshusholdninger.

Af „Ravnens" Kogebog, der udkommer saa snart „Agurketiden" er forbi, og er forsynet med et Forord om Fiskemad af Birger Hansted, anbefalet af a+b, hidsættes følgende Prøve:

Suppe paa en Pølsepind.

Man tager Birger Hansted eller en anden Kylling fra Højres permanente Fjerkræudstilling, klemmer den lidt under Vingerne, saa er den væk. Efter at have tilbørlig plukket og tillavet det Ene med det Andet, lader man det Hele koge godt i „Social-Demokraten". Dagen efter faar Suppen store „Øjne" i „Avisen" og Birgers Genfærd hvisker lækkersulten: „Dejlig Suppe paa en Pølsepind!"

Raketter.

„Hvad kan man sige om en Mand, der har gjort sig skyldig i Forfalskning af Pengesedler?"
„At han har begaaet Seddellighedsforbrydelse."

Paatrængende nødvendig er en Lov, der i den varme Aarstid beskytter stakkels Avislæsere mod Birger Hanstedske Produkter.

I en „syg" Militærkasse. Et Medlem: Ach, Du lieber Augustin! Nu kan vi sgu synge: „Grisen faldt og brak sit Laar!"

Et andet Medlem: Ja, der er ikke andet for: Vi maa „slagte Grisen!" Men lad os være enige om, ikke mere at anskaffe nogen „Spare-Gris" af den Kaliber

---

Naar man i „Aftenstjærnen" faar En paa „Planten", saa indtræder der en „Formørkelse", som bliver total i Detentionslokalet.

En Rigsdagsmand hævdede overfor sine Vælgere, at han altid havde villet det Bedste og ogsaa handlet derefter. Og det var sandt, thi det var altid ham, der under Debatten raabte „Afslutning"!

I den evropæiske Poli(tik)klinik behandles for Tiden Grækenland for nogle slemme Anfald af — Halvmaanesyge.

En Historie om et Par Strømper.

Dronningen af Italien opfordrede for kort Tid siden en til hendes Velvilje anbefalet lille Pige til at strikke et Par Silkestrømper til Dronningens Fødselsdag og gav hende 20 Lire til Indkøb af Materiale. Strømperne sendtes paa Fødselsdagen punktlig afsted til deres Adresse, ledsaget af barnlige Lykønskninger. Til Gengæld sendte Dronning Margareta ligeledes Barnet et Par Strømper, den ene fyldt med Penge, den anden med Konfekt. Med Strømperne fulgte følgende Linier: „Lad mig vide, kære Barn, hvilken af Strømperne, der har behaget Dig bedst." Den følgende Dag kom allerede Svaret: „Kære Fru Dronning! Begge Strømper har kostet mig mange Taarer. Den med Pengene tog min Fader og den med Konfekten tog min Broder!"

Sværmere.

Afkølende. Skuespilleren: Min Herre, jeg vil lade Dem vide, at jeg har spillet Kongen, saavel i „Hamlet" som i „Lear".

Kritikeren: Hm! — Og De er ikke anklaget for Majestætsfornærmelse?!

Paa Eksercerpladsen. Kaptajnen: Hr. Løjtnant, jeg vil dog raade Dem til, ikke at behandle Rekruterne slet saa brutalt; i Morges saa jeg tilfældig, hvorledes De trak en Mand i Øret, medens han stod i Geleddet!

Løjtnanten: Undskyld, Hr. Kaptajn! Jeg havde lige kommanderet „Ret"! da jeg saa et stort Øre rage frem af Geleddet, saa gik jeg hen og trak det tilbage, men jeg havde virkelig ingen Anelse om, at der hang en Rekrut ved.

Ondskabsfuldt. Pigen (til Frøkenens Forlovede): Forlader Herren os saa tidlig i Aften?

Herren: Ja, Frøkenen er upasselig — hun har Tandpine.

Pigen: Aa, det siger hun bare, for at De skal tro, at hendes Tænder er ægte!

En Optiker udvandrede for nogen Tid siden til den tyske Koloni i Kamerum. Hans første Kunde var en — Brilleslange, der købte sig et Par nye Briller i Stedet for de gamle, som den havde tabt.

For lille. — Her skal De se en Kærnegut! Han kan spille Kort, slaa Kegler og bande som bare Fanden!

— Kan han også læse?

— Nej, dertil er han endnu for lille.

Misforstaaelse. Lægen (studerer Spisesedlen i Restaurationen): Hvorledes er Tungen i Dag?

Opvarteren (rækker Tungen ud): Noget belagt, Hr. Doktor!

Pessimistisk — Fa'er, hvorfor følger man altid de Fremmede til Døren?

— For at overbevise sig om, at de ogsaa virkelig gaar!

Amerikansk. — Kan De kurere mine Øjne, Hr. Doktor?

— Ja, naar De vil følge mit Raad.

— Jeg vil gøre alt, hvad De forlanger.

— Godt. De skal stjæle en Hest.

— Stjæle en Hest? Hvorledes kan det kurere mine Øjne?

— Jo, saa kommer De fem Aar i Tugthuset, dér faar De ingen Spiritus at smage og det vil have den gode Indflydelse paa Deres Øjne, at de igen bliver raske.

I Kaféen. — Franskmændene er dog meget paaholdne Folk.

— Hvoraf slutter De det?

— Jo, for de vendte og drejede de forlængst aflagte og kasserede Prinser sytten Gange, førend de kunde bekvemme sig til at smide dem ud.

Amtmanden: Sig mig, kære Sognefoged, hvorfor løber alle Egnens Børn omkring paa bare Fødder?

Sognefogden: Jo, Hr. Amtmand, saadan kommer de til Verden.

Hos Prokuratoren. Prokuratoren: Maa jeg byde Dem en Pris?

Klienten: Det kommer an paa — hvormeget beregner De Dem for den?

Den forkerte Verden. Det er jammerligt indrettet her i Livet! Naar man endelig har Raad til at bestille sig en engelsk Bøf, saa har man ingen Tænder mere!

Ethvert Menneske har tre Karakterer: den, han viser, den, han tror at have, og den, han har.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22,** og i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Politisk Agitationsscene.

„Avisen“ afleveres efter endt Gennemlæsning.

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

No. 28 | Söndag d. 11 Juli. | 1886.

Fra Roskildeegnen.

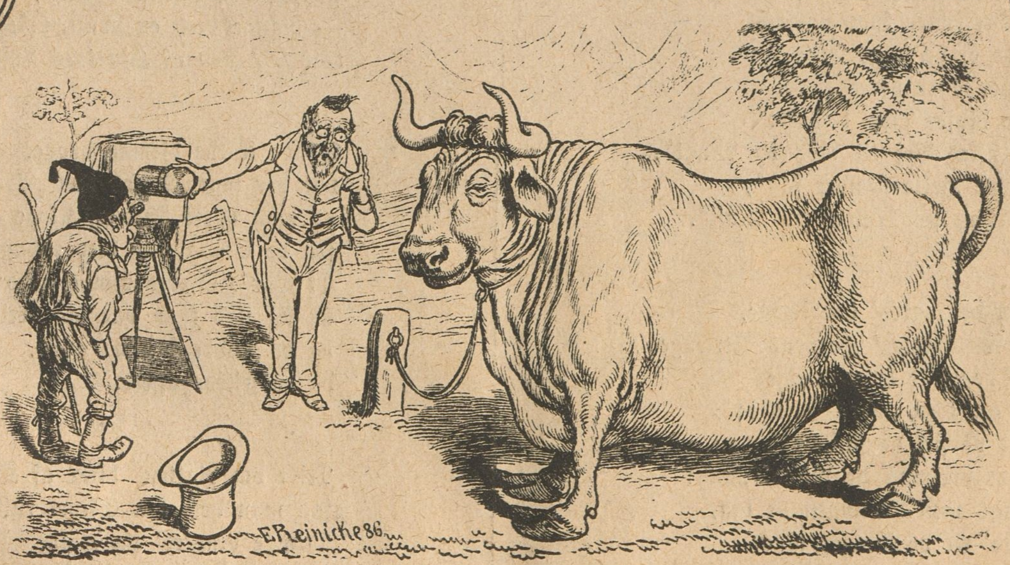

Fotografen: Hvorledes skal jeg faa Grevens Præmie-Okse til at dreje Hovedet denne Vej?
Røgteren: De kan bare kalde paa ham.
Fotogr.: Hvad hedder den?
Røgt.: Ja, se — vi har nu opkaldt ham etter Smedenes Oldermand inde i Købstaden.

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

En splinterny Vise
om
Højres Rejse til Helsingør.

Forvanskede Kendsgerninger paa Melodien:
Naar man faar lidt godt at drikke.

Højremændene de Brave
skulde sig en Udflugt have,
„Folketog“ de gærne lave
— alt, hvad de kan sammen skrabe.
Tusend Mand i Pæren mør
drog de op til Helsingør,
hvor de — det anmærkes bør —
aldrig havde vaaren før.

Oppe paa en gammel Snekke
lejredes den hele Klikke,
Mødres alvorsfulde Blikke
saa dem ud i Søen stikke.
Stolt fra Landet Skuden strøg,
ladet med lidt Barnetøj,
Ryssels Lap for Vinden fløj
— Stemningen var grulig fløj.

Dog, da Flokken var placeret,
og Trekroner knap passeret,
kunde ej de unge Fyre
længer styre deres Lyre.
Hele Rusen sang i Takt:
„Danskes Vej til Ros og Magt“,
„Gæve Helte stander fast“,
„Krisjan stod ved højen Mast“.

Men det vared' ikke længe,
saa forstummed' Harpens Strænge;
hos de unge Højredrenge
gik det i en anden Gænge;
ondt de fik, de stakkels Smaa,
rundt omkring de sukked' „aah!“
Langs med Rælingen de laa,
ofred' til de Bølger blaa.

Højt paa Himlen Solen lued',
paa de syge Børn den skued',
der ad Blæst og Bølger trued',
for den fæle Rejse grued'.
Men saa saa' de Kronborg Slot,
strammede sig op saa flot,
tørred' Øjnene lidt godt,
og fra Borde gik saa smaat.

Talte saa en liden Bede —
Ryssel tror jeg Manden hedde —
og en gammel Brygger Tvede,
der har altid Kajen rede.
Hvad de snakked' véd jeg ej,
rager heller inte mig;
Højres Skvadronører jeg
la'er i Ro forsnakke sig.

Saa i Kronborgs Kassematter
træffer Børnene vi atter,
hvor de under Vræl og Latter
kun om Holger Danske pjatter.
Fredrik førte an sin Klat,
Gjødesen serverte plat
alt sit nationale Bjat,
— Knauer han var Kas=e=mat.

Sultne gik de saa til Bordet,
hvor de dygtigt stak til Fo'ret.
Dér de sig dog ikke mored'
(thi Herr Goos han havde Ordet).
Siden i Marienlyst
skraaled' de af fulde Bryst,
— mange med en drukken Røst —,
tramped' ned af Hjærtens Lyst.

Da de skulde hjemad drage,
var der ingen Plads paa „Brage“,
og man hørte Suk og Klage
fra de Smaa, der blev tilbage.
Et Par Hundred kom ej med;
én sig stød (han var saa vred),
og de Andre stod og græd,
da de sejlede afsted.

Midt om Natten, blaa af Kulde,
saa man dem fra Skibet rulle.
Mange dingled' pærefulde
hjem til deres Visselulle.
Det var Højres Tur i Aar —
saadan gaar det altid, naar
Børn de et Par Skilling faar
og i Byen alene gaar!

Fra Helsingørsturen.

„Ih, du Alstyrende, Petersen! kommer De nu først hjem fra Helsingør? Og hvordan er det, De ser ud? De ligner jo den værste Bos! De har slidt Saalerne af Deres Promenadesko!"

„Jeg har ogsaa promeneret fra Helsingør til København, Madam Sommer!"

„Og De har faaet Skøderne revet af Deres Frakke! Det er dog forfærdeligt, saa De er skødesløs!"

„Her er Skøderne!"

„Og Deres nye Bukser har De flænget — og Gud hjælpe mig, syet dem sammen med Stoppegarn!"

„Men vor Herre var dog saa god og konserverede min nye Vest, som Gedske Klokkers siger."

„Da jeg i Morges saa, at De ikke havde været hjemme i Nat, tænkte jeg nok, at De var kommen noget til. Har De været oppe at slaas med Socialisterne i Helsingør?"

„Meget værre! Vore egne havde forladt os! Vi stod tilbage paa Kaien og brugte Kejen som en Flok brægende Faar, da Ryssel sejlede til København — det var rysseligt! Dér gik nu et Par Hundrede Mennesker om i den fremmede By, de fleste havde ingen Penge — jeg havde sytten Øre. Træt og søvnig var jeg af de mange Taler, jeg havde hørt. Jeg drev omkring i Gaderne og kom ind i en Port, hvori der stod en Vogn, fuld af Græs; der var ingen Mennesker, jeg borede mig ind i Græsset og faldt snart i Søvn. Pludselig vaagner jeg og ser mig forfærdet om! Vognen er kørt ind i en Hestestald, uden at jeg har mærket det. Et Par Heste staar og æder af Vognen og puster mig lige op i Ansigtet. Jeg springer op og vil løbe ud, men i det jeg aabner Døren, farer en stor Hund imod mig og river næsten mit ene Buksben fra. Jeg løber tilbage, op ad en Stige, ud af et Tagvindue, hænger fast i et Søm, mister mit ene Frakkeskød, falder ned i en Grøft fuld af Vand og Andemad, kommer op igen, men ligner nu en Vildand med én Vinge. Jeg river det andet Frakkeskød af. For at blive fri for den afskyelige Grøftevandslugt gaar jeg i Vandet med Klæderne paa. Folk tror, jeg vil drukne mig, trækker mig op, bringer mig paa Politistationen, hvor jeg maa sidde og kukkulere et Par Timer. Og saa maa jeg marschere til København uden at faa andet at leve af end Vand og tørre Hvedær. Det er sidste Gang Ryssel faar mig med paa Lysttur."

Naar Nellemann og Crone ikke kunde læse, vilde mange Mennesker kunne skrive.

Ved Nydelsen af den forbudne Frugt tabte de første Mennesker Paradiset; nu tror Menneskene at genfinde Paradiset i den forbudne Frugt.

Højres Fremgang.

(Frit efter „Avisen".)

Da det er konstateret, at mindst 400 Mennesker ved Indskibningen i Helsingør ikke kunde faa Plads i de af Festkomiteen lejede Dampskibe, der rigelig kunde rumme Deltagerne paa Udturen, kan vi ikke nægte os den Fornøjelse at fastslaa det Faktum, at Højre altsaa under de faa Timers Ophold i Helsingør har faaet den betydelige Tilvækst af over 400 Medlemmer.

Bomber.

Fra den østerrigske Minister Dunajewski's Sommerlejlighed blev der stjaalet en Del Sølvskeer. — Ministeren vil i næste Rigsdagssamling fremhæve som et Bevis paa Tidernes Fremgang, at selv Tyvene vil spise med Sølvskeer.

I Frankrig har man fornyet et gammelt Forbud, som siger: at Kvinder ikke maa iføre sig Mandsklæder. — Dette antages at være en Forholdsregel, der skal forebygge, at Ministrene og andre ledende Mænd antages for gamle Koner.

I Berlin er en Restavratør udvist, fordi hans Gæster er Socialdemokrater. Det bliver ikke derved. Om kort Tid vil der blive udstedt Udvisningsordrer til

1) Samtlige Slagtere og Bagere, som sælger Kød og Brød til Socialdemokraterne; Udsultningen er i ethvert Tilfælde et probat Middel, tilmed da den samtidig rammer Socialisternes farligste Afkom.

2) Læger, som behandler Socialdemokrater, i den Hensigt at helbrede dem. De Læger, der i denne Henseende er mindre samvittighedsfulde, kan vente at blive skaanede, eventuelt ogsaa belønnede.

3) Skomagere, der syr Støvler og Sko til Socialdemokraterne, og derved sætter dem i Stand til at gaa til oprørske Møder.

4) Skrædere, der ved at forsyne Socialdemokraterne med Klædningsstykker gør det dem muligt at ligne andre Mennesker.

NB. Denne Liste vil senere blive betydelig forøget.

Originale Fornavne. En Skotte, ved Navn John New, fik en Søn, der blev døbt Something New (Noget Nyt). Da New Aaret efter fik nok en Søn, gav han ham i Daaben Navnene Nothing New (Intet Nyt mere).

Hvedebrødet

eller

Smaa Aarsager

store Virkninger.

I de Sagkyndiges Lejr.

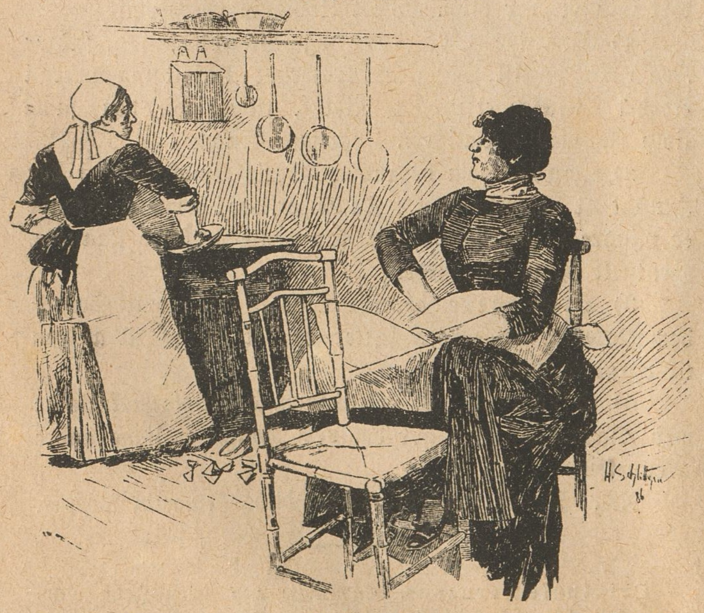

— Der staar i „Nationalen“, at en Mand, der gravede Tørv i Rønbjerg Mose, kom til at kaste to Tæer op. Hvad kan det have været for Tæer?

= Herregud, Staklen har vel spist Grisetæer — dem har han ikke kunnet taale, og saa har han kastet dem op.

„Ravnens“ Tivoli.

Dværgelefanten Boney-Matzen udfører sit Glansnumer: »O, var jeg blot Crone en eneste Dag!“ Solo for Provisorie-Basun.

Smedejubilæet i Roskilde.

— Paa vores Oldermands Velgaaende! Ligegodt brillant a ham og snuppe Festtegnet fra Hurop; sikket Haandelav, hva’? Li’som i vores unge Dage, naar vi verfede de fremmede Svende ud a’ Kroen. Dennehersens Udsmidning er Festens Glanspunkt. Vi er immervæk de gamle synftige, regelerte Smedemestre! Skaal!

Højres Helsingørstogt!

I.
Paa Marienlyst.

— Saa Du noget til Holger Danske inde paa Kronborg?
— Nej, han har nok gemt sig af Frygt før, at Gjødesen ellerRyssel skulde holde en Tale til ham.

II.
Hjemturen.

»Københavnere, der havde sluttet Bekendtskab med elskværdige Beboere af Sundtoldens gamle By, var ikke saa raske til at følge de skingrende Signaler.“ (»Avisen.«)

Paa Strandvejen.

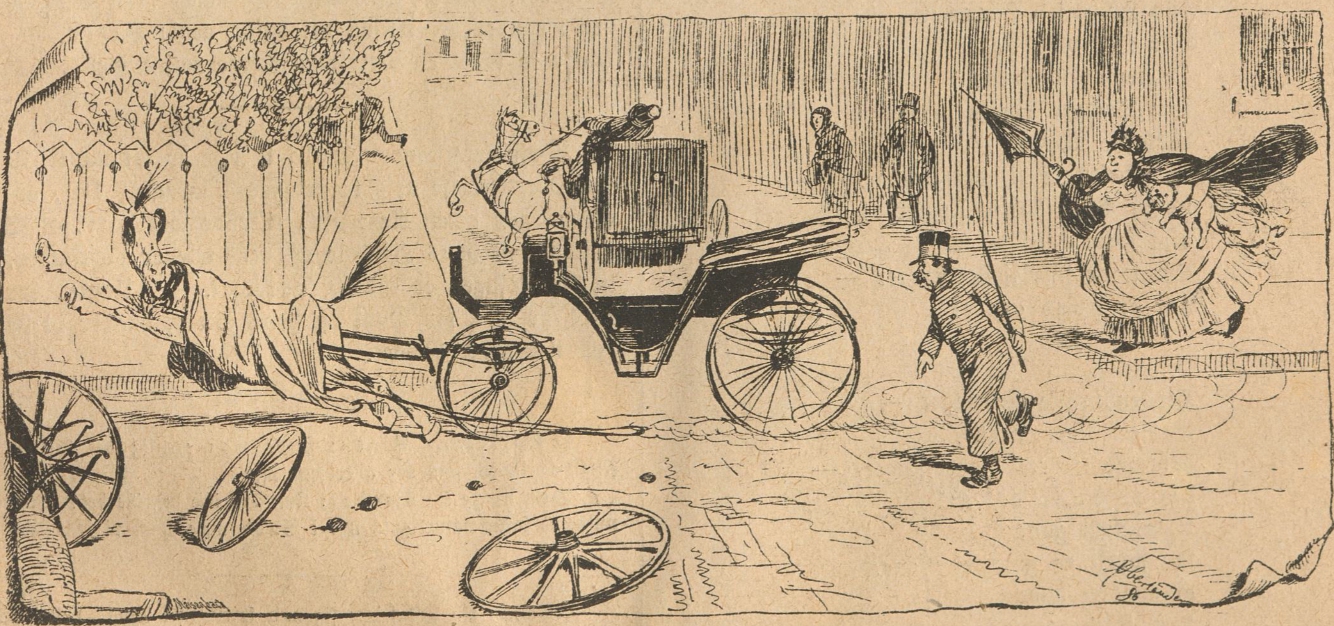

Dampsporvognen kommer!!!

Det er hvad det er!

Mel.: Se til Molberg Dansemester!

Vil Du, at jeg skal forklare
Dig det sidste Mundheld,
saa kan jeg med Sandhed svare:
det er hvad det er!
Og Du kan tro,
det er en dejlig Sætning,
den passer jo
omtrent i hver en Retning.
Smaa og Store, Fattig, Rige,
hver en Dreng og Pige
hører man for Tiden sige:
det er hvad det er!

Naar man taler om det nette
Højre-Regimente,
slutter Talen jo med dette:
det er hvad det er!
Og naar man saa
om Bøller hører tale,
og om de blaa
berømte tapre Ka'le,
og det grønne kuriøse
Korps af bukseløse
rustningsgale Højresløse —
det er hvad det er!

Skal man Hansteds Færd bedømme,
stol Du paa, at saa maa
selv Hr. a+b indrømme
det er hvad det er!
Og naar en Svend
som Tømrer Smith tilsøler
retskafne Mænd
og Skældsord til dem brøler,
ud af Byen hurtig flygter,
blot fordi han frygter
Straf for sine sjofle Rygter —
det er hvad det er!

Hindenburgske Arvesager —
Ryssels Lommeklude,
hvormed Højres Yngel flager, —
det er hvad det er!
Uhre, som gaar
saa stærkt af gammel Vane,
at man ej naar
dem, selv om man pr. Bane
li'esom Springborg rejser lige
til det tyske Rige,
derfor kan til Slut jeg sige:
det er hvad det er!

Raketter.

„Avisen"s og Højres Agitation for Hørdum kan være god nok, tænkte Aarhus Politimester, men — det er dog, hvad det er! Nej, skal det rigtig batte, maa Hørdum have en politisk Proces paa Halsen. Nu anlægger jeg Sag imod ham for hans Tale i Aarhus, og saa maa man kalde mig for Mads, om Hørdum ikke bliver genvalgt næste Gang!

I „Politiken" averteres en Sybilles „Livsvækker", der angives at hjælpe bl. a. mod Mangel paa Appetit, Søvnløshed, daarligt Humør, Ulyst til Arbejde, Træthed, treven Skolegang" etc. — altsaa en udmærket Drik for Børn, der har Tilbøjelighed til at „skulke" fra Skolen. Kedeligt er det, at Livsvækkeren til sine mange gode Egenskaber ikke ogsaa har den, at kunne fordrive Provisoriepolitik.

I „Avisen"s Festreferat af Højres Helsingørstogt hedder det om Stemningen ved Afsejlingen fra Kvæsthusbroen, at man i Begejstringen viftede med Hatte, Lommetørklæder, Duge, Servietter og hvad man ellers havde ved Haanden. — Altsaa vel ogsaa nogle Bleer, — man havde jo taget en Del smaa Konservative med!

Højskoleforstander Dahl i Aale er sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens Paragraf 101, og Scavenius har i den Anledning tilkendegivet hom, at Statstilskudet til hans Højskole og dens Elever bortfalder, indtil Justitssagen er endelig paadømt. — Uagtet saaledes 101 er ude for Dahl og hans Skole, haaber vi dog, at han ikke taber Modet.

I Køkkenet. Pigen: Hvor mon egenlig det Buddingepulver laves, som der averteres med?

Den unge Husmoder: Kan Du ikke begribe det? Buddingepulveret laves naturligvis ude i Buddinge, hvor vi faar Tørv fra!

Jo mere En beskæftiger sig med spiritistiske Ting, desto mindre Aand plejer han at besidde.

Sværmere.

I „Avisen" tilbydes adopteret en to—treaarig sund og velskabt Dreng. — Mon Matzen allerede tænker paa en Afløser til lille Frederik?

Paa Fiskeri. Frederik: Er der Bid?

Birger: Udmærket! Den sidste Madding hjalp. Jeg huggede lige nu en sjælden Guldfisk til 200 Kroner!

Heldig sluppen. Bankieren: Hvad ser jeg? Min Kasserer for min Kones Fødder! Skulde han have tømt Kassen? — Nej, hun smiler jo — — Himlen være lovet!

Af Sundhedshensyn. Vingrossereren (til sin Handelsrejsende): Men, kære Møller, De er min bedste Rejsende, jeg giver Dem en god Gage og De har frie Hænder — hvorfor vil De da forlade mig?

Møller: Det er Altsammen ganske sandt, men Kunderne forlanger, at jeg først selv skal smage paa den tilbudte Vin, og det holder min Sundhed ikke mere ud!

Dagen før Brylluppet. Brudens Moder: Jeg synes, min Pige, at din tilkommende Mand kommanderer Dig i et væk i Dag.

Bruden: Hvad gør det? Det er hans sidste Villie.

Bare logisk. — Men, min Herre, hvis jeg havde gjort det, som De paastaar, saa maatte jeg jo være en komplet Slyngel.

— Ganske vist. Men hvad De der siger, betinger da aldeles ikke, at De ikke har gjort det.

Før og nu. I gamle Dage mistede man Forstanden af Kærlighed. Nu mister man Kærligheden af Forstand.

Huslighed. Madmoderen (ved Middagsbordet): Det er storartet! Nu har vi hele Formiddagen søgt efter lille Peters ene Støvle — og saa ligger den dér og svømmer midt i Terrinen med Øllebrød! Ja, jeg vidste jo nok, at den ikke kunde være bleven borte!

Læreren: Hvad gjorde Fyrsterne af Svedskenstein?
Eleven: De regerede.
L.: Brøvl:
E.: De førte Krig.
L.: Sludder, Klodrian! De delte sig i to Linier.

Netop de naturlige Børn maa lide under Forældrenes unaturlige Behandling.

Fra Gaden. En ældre Mand til en af de smaa Konservative, der fornærmer ham: Faareho'ede!

— Vil De straks tage det Ord tilbage!

— Nej, men da De er saa ung, vil jeg tage den sidste Halvdel tilbage!

Forbedret. Missionæren (til en omvendt Høvding): Naa, Lukas, hvorledes gaar det med Menneskeæderiet? Det er kun fire Uger siden Du slagtede din Fader! Har Du nu forbedret Dig?

Lukas: Javel, Lærer, siden den Tid har jeg kun ædt et Par Fyre, som jeg næsten slet ikke var i Familje med!

Jo mere Vin man blander i Vandet, desto bedre bliver Vandet; jo mere Vand man kommer i Vinen, desto slettere bliver den.

Kvinder med et altfor kærlighedsfuldt Hjærte plejer at elske deres Mænd allermindst.

Vanens Magt. Tiggeren: Et Par Øre, go'e Herre.
Urtekræmmeren: Vi gi'er ikke Noget.
Tiggeren: Farvel.
Urtekr.: Farvel, og mange Tak! Kom snart igen!

Besynderligt. Tre unge Damer talte sammen om Kærlighed.
„Man kan kun elske én Gang i Livet," sagde den ene.
„Kun én Gang?" spurgte en anden, en ung Kone.
„Ja, kun én Gang."
„Det er besynderligt! Jeg troede dog, jeg elskede min Mand."

Mathematik. Professoren, som har betalt og tænker paa at gaa:

„Opvarter! vil De ikke være saa god at reducere Afstanden mellem mig og min Hat til Nul."

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22,** og i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Glæde over den Lille.

(Motiv fra Ørstedsparken.)

Han saa den Lille, og hans Øjne lued'
som Silens, da han Bakkusbarnet skued'.

»Han skal af Dvalen Højrefolket vække
han Venstrefolkets vilde Mod skal knække!«

Den Lille brugte rask sin glatte Tunge,
men blev en Skraalhals kun, en ækel Unge.

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

N° 29 | Söndag d. 18 Juli. | 1886.

I det Grønne.

— De er forelsket, min Frøken, saa kan De sige, hvad De vil. De ønsker intet hellere, end snart at blive gift, men — De véd kun ikke, hvem De vil ha'e!
= For Himlens Skyld, slip dog min Haand — De er nok ogsaa saadan en Tankelæser!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Rubens Klagesang.

Mel.: Udi Kampen de Riddersmænd drage.

Ud fra Ruben de Væversker drage,
deres Mester er sorgfuld i Sind.
Ak, hvornaar vil de komme tilbage,
drage atter som Slaver derind.
Dagene rinde,
Tiderne svinde,
Ruben sin Ende mon spinde.

„De har aset for mig nu saa længe,
vævet Vadmel, lad't Skytterne gaa,
tjent til mig en forsvarlig Hob Penge,
ja, en hel Million eller saa.
Dagene iler,
Vævene hvi'er,
ikke en Ore jeg filer.

Efter Eder jeg længes saa saare,
Portmonniksen den gaber saa højt,
og jeg fælder en Længselens Taare,
thi Geschæften den gaar — ak! saa sløjt.
Rigdommens Kilde —
Væven, staar stille,
grusomt det mig monne drille!

Og skal aldrig jeg gense Jer mere,
I, som billigt for mig haver slidt,
jeg med Taalmod min Skæbne maa bære,
til en skønne Dag jeg gaar fallit.
Væversker hulde,
komme I skulle,
og la' Maskinerne rulle!"

Saadan klynker den usselig Herre,
mens han lokker med smigrende Ord.
Men det hjælper dog ej, thi desværre
er der Ingen, der mer paa ham tror.
Ja din Geschæft er
spildt, — dine Kræfter
kommer først, naar Du gi'er efter.

Musen i Træskoen.

Det wienske Vittighedsblad „Der Floh" har sin „Hr. von Aengstlich", der ved den mindste Anledning bryder ud i Jeremiader og spaar Verdens snarlige Undergang. „Avisen" har sin Birger Hansted, der egentlig burde hedde „Birger von Aengstlich", saa stor Lighed har han med den komiske Figur i „Der Floh". Nylig greb Birger med Begærlighed i den wienske „Allgemeine Zeitung" en Artikel, hvis Forfatter — en Aandsfrænde til Birger — serverer følgende Mundfuld: „den Dag kan maaske komme, da Kongen af Danmark maa søge en Støtte hos Tyskland mod Socialisterne, der stadig griber mere og mere om sig." Som om det ikke er vitterligt nok for Enhver, at Tyskland, det vil i denne Forbindelse sige: Wilhelm, Bismark og de øvrige Socialistfressere, har mere end nok at bestille med deres egne Socialister, — ja, saa meget, at de durchlauchtige etc. „Samfundsfrelsere" i deres stille Sind sikkert for længe siden har erkendt, at de aldrig nogensinde magter at faa Bugt med Socialdemokratiet. Og desuagtet vil Firmaet Birger von Aengstlich & Komp. forlange, at Bismarkerne ogsaa skal gøre det af med de danske Socialister — det er for haardt! Hvis det da ikke er blodig Ironi.

Overlærer Hans Rasmussen i Sakskøbing har udgivet nogle Skolebøger, der er anbefalede af Fyns Stifts Landemode. — I denne Bogsamling savnes de 58 „Paragrafer", som Rasmussen skrev paa Drengen Tops Rygstykker.

Rige paastaar, at nogle er født til at være tjenende. Kattene siger ogsaa, at Musene er født til at ædes!

En velanbefalet Bydreng kan melde sig paa Mazzens Redaktionskontor. — Mon lille Frederik skal paa Landet i Ferien eller skal han rejse ud i den vide Verden og søge efter Tømrer Smith?

I Beværtningen. — Næsten hver Dag læser man i „Avisen" om Lomholts Konserveri. Hvad er det egenlig for noget?

— Et Slags Bespisningsanstalt for smaa Konservative. Det kan Du jo ogsaa se deraf, at der særlig anbefales Børnemel og Børnegryn.

58 Stokkeslag.

(En Prygleseene i Sakskøbing Skole.)

Lærer Rasmussen: Naa, saa Du er Fanebærer, Lavrits Top, for de oprørske Drenge, dem, der vil banke mine smaa Konservative! Saadan (begynder at slaa og tælle Slagene) en, to—sset Dreng! — tre—ffer jeg Dig igen med — fire, fem, seks andre Drenge, naar jeg kører i Skoven med mine — syv, otte — Børn, saa faar I alle — ni — Eders Rygstykker paa Skovtur! (De andre Drenge græder.) Ti — stille, Drenge! ellers faar I alle — elleve — Tamp, naar jeg først har givet ham — tolv, tretten — Stryg; men han skal have — fjorten — lige saa mange, der kan ligge paa ham — femten, seksten, sytten, atten, nitten — saadan en — tyve — Unge! Der staar skrevet — enogtyve, toogtyve, treogtyve, fireogtyve — at den, der elsker — femogtyve, seksogtyve, syvogtyve — sit Barn, otteogtyve — tugter det — niogtyve — tidlig, og jeg har — tredive — tampet Dig baade — enogtredive — tidlig — og — toogtredive — silde, endskønt Du ikke engang var — treogtredive — mit eget Barn. Men hvor meget jeg slog — fireogtredive, femogtredive — jeg kunde dog ikke banke Kærligheden ind i Dig. Du skulde have — seksogtredive — en Tur til Silkeborg og faa — syvogtredive — Ris, det skulde alle — otteogtredive — Oppositionsdrenge, saa vilde de nok komme til at elske deres — niogtredive — Ministre.

Fru Rasmussen (raaber ind i Skolestuen): Er Du ikke snart færdig med — —

Rasmussen: Fyrre! — Nej, mit Lam, jeg spiller ikke Seksogtreds! (Fortsætter i Distraktion) Syvogtreds, otteogtreds!

Alle de grædende Drenge: Treogfyrre, firefyrre, Hr. Lere!

Rasmussen: Det er sandt, han har ikke faaet mere end — femogfyrre, seksogfyrre! — Naar Du har faaet alle dine — syvogfyrre — Bank, saa kan Du godt sige Du har faat Bankekød — otteogfyrre, niogfyrre. Det er et drøjt Arbejde at slaa — halvtreds! Saa Du maa ikke tro, at det er for min egen Fornøjelse, at jeg slaar Dig — enoghalvtreds, tooghalvtreds.

En grædende Dreng: For hvemses Fornøjelse er det da, Hr. Lere?

Rasmussen: Vil Du maaske ogsaa have — treoghalvtreds — over Nakken?

Alle Drengene hyler!

Rasmussen: Nu skal I snart alle — fireoghalvtreds — faa noget at tude for! Jeg har Lov at slaa Jer — femoghalvtreds — med et Spanskrør og der staar ingen Steder, at jeg ikke maa give Jer — seksoghalvtreds — og hvorfor skulde jeg saa ikke give Jer — syvoghalvtreds — naar det ikke koster noget!

Alle de grædende Drenge: Otteoghalvtreds!

Rasmussen (kaster Stokken): Ar, hvor det lettede! Luk Vinduet op!

Tanker ved Tømrer Smiths Bortgang.

O, Højres Flok! Hvad har Du tabt?
din Tømrer tog „Billetten".
Han var jo for Skandalen skabt,
og ligeglad, om Pletten
han satte paa et ærligt Navn
var Løgn i alle Dele,
naar blot han her i København
sin Kage kunde mele.

Men da saa Fyren skulde til
at svare for sin Tunge,
da fik man se et sælsomt Spil,
thi Højre gav sin unge
og haabefulde Søn hans Pas:
Skynd Dig blot at forsvinde!
Vi har jo fler end en Bajads,
der samme Vej vil finde.

Bomber.

I Dag samles en Del konservative Klubber med Scavenius i — Vordingborg. Til Festmiddagen i Galeanstalten skal der være skreven en Sang til Melodien: „Her har vi fundet en herlig Plet, her er en Plads, hvor vi Alle kan sidde!"

En ualmindelig barnagtig Avisskriver vrøvler Spalte op og Spalte ned om en lille Dreng, der blev „skammelig mishandlet" af en Kuldrager, fordi han (Drengen) bar „vort gamle hæderkronede Dannebrog". — Det forekommer os, at der er større Anledning til at spørge, hvorledes Drengen har faat Fingre i Nationens Fane, thi Indsenderen mener da ikke, at den første den bedste Stump rødt Tøj med et Par hvide Lapper over Kors er det „gamle hæderkronede Dannebrog"!

Efter St. Knuds Jubilæet i Odense.

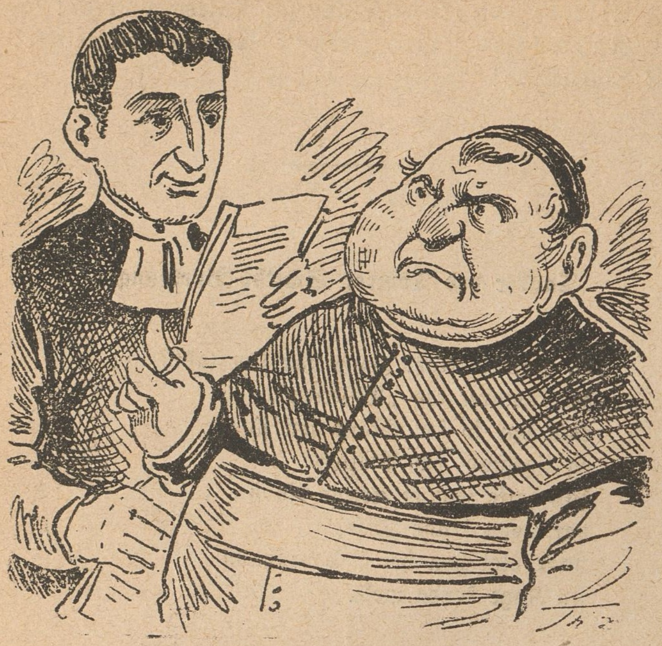

— At denne protestantiske Provst Damgaard saaledes skulde spolere vor Helgenfest og tage hele Glorien af vor stakkels St. Knud!

= Ja, det blev kun en tynd Suppe, vi fik kogt paa de gamle Ben.

Probat.

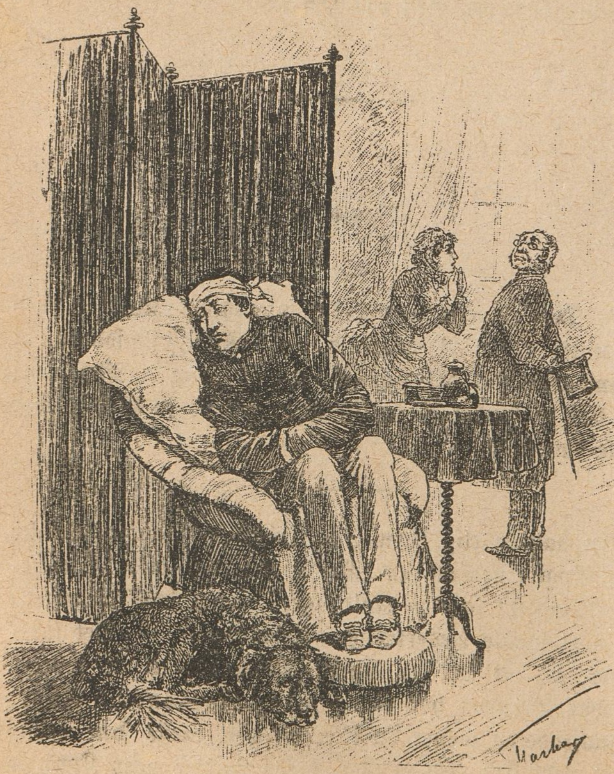

— Han er meget daarlig, min stakkels Dreng — ikke sandt, Hr. Doktor?

= Ja, han er sgu sløj — hm! Men nu skal jeg anbefale Dem et godt Husraad: Han maa ikke oftere deltage i Højres Udflugter, og De maa fratage ham Gadedørsnøglen.

Et Vink.

Kunstberidersken: Synes De, jeg er bleven ældre, siden vi sidst var her?

Tilbederen: Tværtimod! — Og saa disse nydelige smaa Hænder, De har?

Kunstber.: De véd nok — Handskenummer $5^1/_2$!

Forskrækkelse.

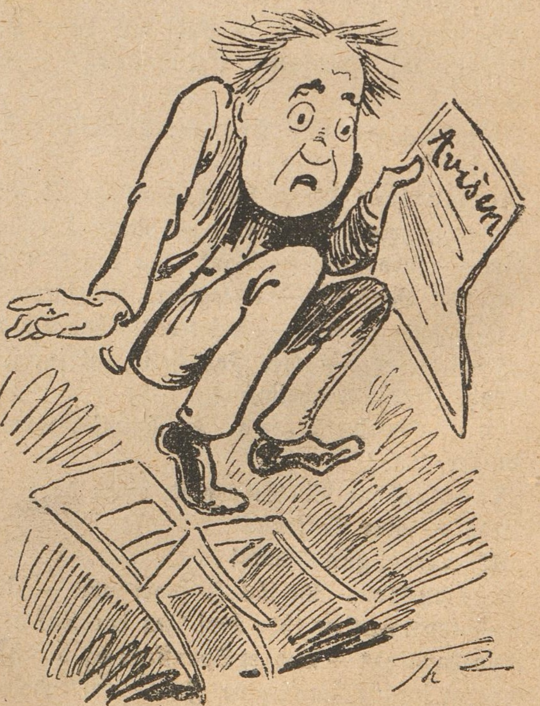

En troende Avislæser: Gevalt! Mord! Brand! Brand! Er det nu ikke forfærdeligt — nu har Socialisterne igen været ude med den røde Fane! Nej, det er, som „Avisen“ siger — det bliver ikke godt, førend Matzen bliver Politidirektør.

I alle Tilfælde.

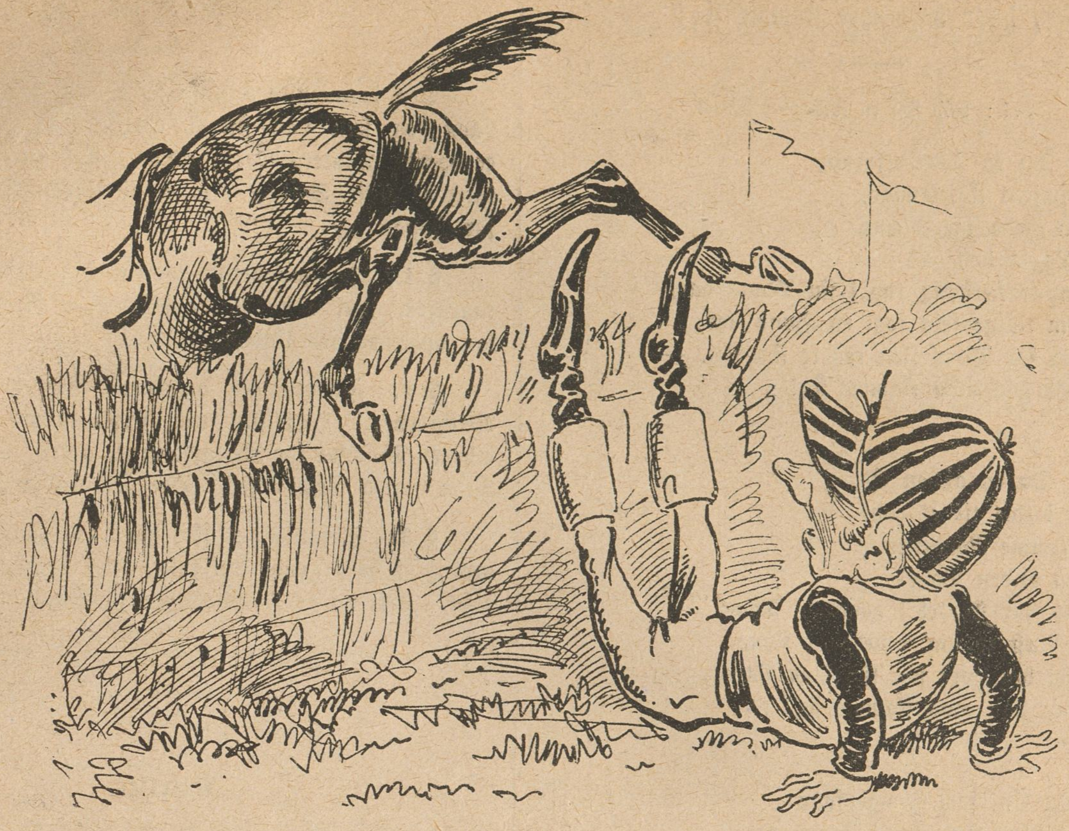

Man kan sige, hvad man vil, saadan en Væddeløbshest er sine Penge værd, for enten den vinder eller taber, smider den altid noget af sig!

En Gaade.

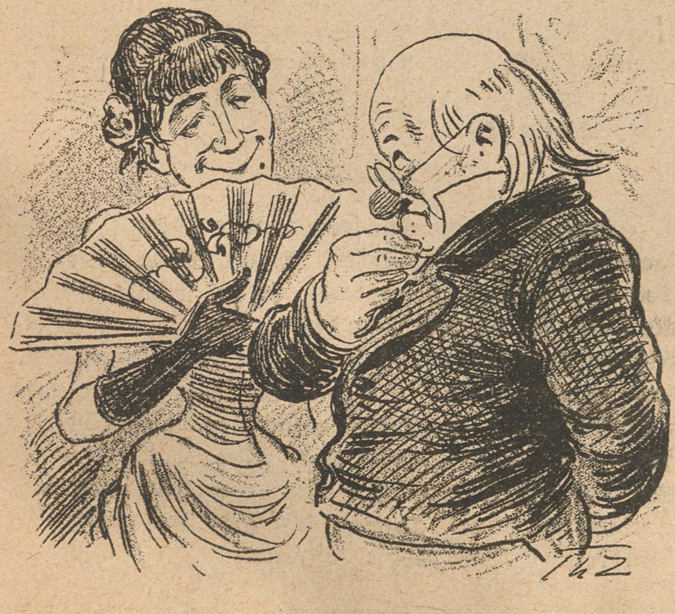

— Sig mig, Hr. Professor, hvorfor kaldes vi Damer egenlig det smukke Køn?
— Ja, det begriber jeg heller ikke.

Af to Onder —

— Du er ret en Drivert til at gaa Byærindet. Til Straf skal Du enten ha'e en Lussing eller efter Fyraften læse alle Birger Hansteds Artikler, — hvad vil Du helst?
— Ha'e en Lussing, Mester!

Fy, hvor han maa skamme sig!

Mel.: Véd Du en forhærdet Sjæl!

Kender Du en Tømrersvend,
en af Højres Usselrygge,
som om hæderlige Mænd
kunde Løgne brygge?
En, som forfærdelig rap i sin Mund var,
men som tillige fejg som en Hund var,
En, som for Domstolen rendte sin Vej. —
|: Fy, hvor han maa skamme sig! :|

Kender Du en anden En,
som er kaldet til at rode
i den samme Rendesten,
som den anden Pode?
En, som har skrevet i haanlige Toner
nede i Næstved om Smedenes Koner,
En, som kan gøre saa sjofel en Streg. —
|: Fy, hvor han maa skamme sig! :|

Véd Du En, som Penge faar
til at hjælpe med, hvor Trang er,
men for hvem det kniber, naar
Regnskab man forlanger?
En, som bevarer den ærligste Mine,
selv om paa Regnskabet staar en Maskine
uden at være betalt — sikken Streg.
|: Fy, hvor han maa skamme sig! :|

Kender Du en Fabrikant,
Miljonær og Pengepuger?
En, som let sin Rigdom fandt,
da han nemlig knuger
Lønnen saa grusomt, at de, der maa slide
for ham, har Kaar, som er andet end blide.
Er de slidt op, kan de gaa deres Vej.
|: Fy, hvor han maa skamme sig! :|

Véd Du En af Højres Slæng,
Skolemand af Herrens Naade,
som torterede en Dreng
paa barbarisk Maade?
58 var de Slag, som der vanked',
blodige Strimer paa Ryggen han banked;
før han var træt, saa ophørte han ej.
|: Fy, hvor han maa skamme sig! :|

En Forfatning for Japan.

Den japanesiske Kronpris, der nylig besøgte København, og som paa sin Rundrejse studerer de forskellige europæiske Staters Forfatninger, skal have samlet Resultatet af disse Studier i følgende Udkast til en Forfatning for Japan.

§ 1. Den japanesiske Forfatning bestaar af tre Paragrafer, som uden Undtagelse efter Regeringens Ønske kan ophæves ved Undtagelseslov.

§ 2. Forfatningen bestemmer Borgernes Pligter og Rettigheder. Heri skal der herske en vis Stabilitet. I ethvert Tilfælde tør Rettighederne aldrig udvides, Pligterne aldrig formindskes. Det Omvendte er altid tilladt.

§ 3. Forfatningen skal have saa mange Huller som muligt, i hvilke man kan fylde Alt, hvad man finder for godt. Kun da er Forfatningen fuldstændig.

Raketter.

En arbejdsløs Bogbindersvend beder i „Avisen" Medlemmer af Højres Arbejder (!)- og Vælgerforening om lidt Arbejde. — Kunde han ikke faa noget at bestille med at koge op en Del af det gamle Klister, der daglig serveres i de Matzenske Spalter? Det forekommer os temmelig muggent Birger Hansted kunde vist ogsaa trænge til at ses efter i Ryggen. Og mon lille Frederik ikke har været temmelig skødesløs med sin Regnetabel? Naar dertil kommer nogle Brock-Bind, der lige som Knauers Journalistik og Koks Digte nok kunde behøve et finere Snit, saa har en arbejdsløs Bogbinder sikkert nok at gøre i denne Matzens Tid.

„Værnets" Forretningsfører fortalte forleden, at han havde talt med en videnskabelig dannet Mand, der var Socialist, og han havde erklæret, at den socialistiske Stat ikke kunde gennemføres, men det er nødvendigt at opstille den som Lokkemad. — Hvis det, at den „videnskabelig dannede Mand" var Socialist, skal sige, at han har været Socialist, kunde man næsten tro, at Forretningsføreren sigtede til Prof. Goos. Det Svar — om det ellers er korrekt gengivet — kunde nok ligne „Den ny Socialist"s forhenv. Udgiver, der havde saa megen rar „Lokkemad" i sin Gryde.

Naar Munden løber over med, hvad Hjærtet er fuldt af.

Prof. Matzen i Præstø: — —

Ja — ville maaske ærede Medborgere sige — om Ministeriet har regeret grundlovsmæssigt, det kan der dog være delte Meninger om. Ganske vist, aandshovmodige Højskoleforstandere, som tro, at „de alene vide", hvad der er gældende Ret i Landet, erklære, at vi (!) er Grundlovsbrydere. Vi (!) sige derimod beskedent: Det kan være, at vi (!) fejle, men vi (!) kunne ikke se det. — —

Vi — vi — vi — vi — det er udlagt: Vi Ministeriet Matzen!

Sværmere.

Landliv. Grossererfruen: Se engang, Fatter, hvor pænt Storkeparret deroppe paa Taget laver sammen i deres lille Rede, og se, hvor omhyggelig Storkefa'er er for sin Mage; det smukke Eksempel burde Du følge.

Grossereren: Jamen, Storkemoer forlanger heller ikke en ny Kjole hver Maaned.

Ved Eksamen. Professoren: Vil De definere mig den digteriske Frihed.

Studenten: Grænserne for den digteriske Frihed er i mange Tilfælde næsten ubegrænsede. Man kan overhovedet slet ikke tvinge en Digter til at lave Digte.

Human. — Gratulerer, Hr. Etatsraad! Jeg har for nylig læst Deres Udnævnelse i Bladene. Det maa dog være en ophøjet Følelse at have bragt det til Etatsraad!

— Takker! Men véd De hvad, mellem os sagt, vi Etatsraader er dog egenlig saa at sige lige som andre Mennesker.

Guvernanten: Fra det Øjeblik Henrik den Første mistede sin Søn, lo han aldrig mere.

Lille Lise: Hvad gjorde han da, naar man krillede ham?

Faderen: Nu er det sidste Gang jeg betaler din Gæld. Du maa begynde paa en anden Levevis, blive et nyttigt Medlem af Samfundet, med ét Ord: Du maa tage Dig en Kone.

Sønnen: Ja, men hvis?

Ved Ebben. Hvad koster det at fare 2 Mil med Deres Skib op ad Strømmen?

— Hvis De vil fare med Skibet tager jeg 4 Groschen, men vil De gaa paa Land og hale med i Tovet tager jeg Dem med for 2 Groschen.

Defensor til Forbryderen: For mig behøver De ikke at lyve — sig mig kun den rene Sandhed; Løgnen skal jeg nok selv besørge.

Slaaende Bevis. — Ægtemanden (ved Hjemkomsten): Hvad Pokker, lille Kone, sidder Du oppe saa sent?

Konen: Uh! Jeg er saa forbitret over, at Du bliver saa længe ude, at jeg koger af Raseri!

Manden: Passiar, min Engel! Du har jo slet ikke lært at koge!

Nyt Betalingsmiddel. Grossereren (til sin Kontorist): Jeg beklager, at jeg paa Grund af de sløje Tider ikke kan udbetale Dem Deres Maanedsgage; men da — som De jo ogsaa selv véd — Tid er Penge, saa vil jeg give Dem fire Ugers Sommerferie.

Paa Kvægudstillingen. Godsejeren: Heste forstaar jeg mig ikke meget paa, men naar der er Tale om Okser, saa er jeg den første!

Ved Toilettet. Veninden: Jeg kan ikke forstaa, at Du vil bære Diamantstrømpebaand! De er jo meget kostbare, og der er dog Ingen, der kan se dem.

Grevinden: Hvem véd? Der gives saa mange Uforskammede!

Løjtnanten: Ah, Frøken! Det glæder mig at finde Dem ved Klaveret. Jeg som troede at finde Dem i den dybeste Fortvivlelse, da Deres elskværdige Forlovede døde saa pludselig i Gaar.

Damen: I Gaar — ak ja, i Gaar skulde De have set min Fortvivlelse!

Klaret. Den unge Kone: Før vort Bryllup lovede Du mig, at opfylde ethvert Ønske, som Du kunde læse i mine Øjne, men endnu har jeg ikke mærket noget dertil!

Manden: Ja — Knuden er, at jeg i den senere Tid er bleven i høj Grad nærsynet!

Hos Prokuratoren. Klienten: Tror De, jeg vinder min Sag? De mente jo bestemt, at jeg har Ret.

Prokuratoren: Ret har De, men om De faar Ret, det kommer an paa Retten.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rosenørnsgade 22,** og i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Flugten til Amerika.

Matzen: Brat af Slaget rammet,
drag til fjærne Kyst,
Du, som jeg har ammet
ved mit Faderbryst.

Ette: Søn, elendig, ussel,
Hjærtet fuldt af Nag
tænker jeg med Blusel
paa dit Nederlag.

Giødesen: Aldrig nogensinde,
Smith, jeg glemmer Dig.

Hindenburg: Se, om Du kan finde
en Arvesag til mig.

Smith: Jeg kan ikke blive, jeg har ingen Ro,
jeg maa til Amerika drage.
Og dér vil jeg bygge, og dér vil jeg bo.
Farvel, og hils Johannes Hage!

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

Nº 30 | Söndag d. 25 Juli. | 1886.

Arvesyge.

— Mine Forfædre har drukket syv Godser op og ikke efterladt mig andet, end deres — Tørst.

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Kaffesladder.

Md. Skade: Ja, det har rigtignok været en Stadsfest, de har holdt nede i Paris, som vi da ikke kommer til at opleve Magen til her, selv om Ministeriet en skøn Dag maa bekende, at det ikke længer har Kongens Tillid, for saa faar vi andet at gøre end at holde Fester, idet nemlig da den „alvorlige Del af Festen“ begynder med at faa fejet alle Provisorierne paa Døren, hvad der jo paa en Maade ogsaa bliver en Fest — en Renselsesfest, som vi nok kan trænge til ovenpaa den Svir. Men skønt vi for Tiden ikke kan tage os andet for, end more os — vi er jo i politisk Henseende kun Børn, som ingen andre Bekymringer har end at faa Ferietiden til at gaa som den bedst kan, mens Fatter Estrup og Mo'er Nellemann og Tante Scavenius og de andre Tanter styrer hele Kodillen — saa synes vore Formyndere dog, at der bør være Maade med Lystigheden, og derfor fik vi naturligvis ikke Lov til at køre i Skoven med Berg, som maaske bare vilde ha'e os paa gale Veje med at lege Røvere ude i Ulvedalene, saa Gendarmerne farede vild og aldrig fandt hjem til Kasernen igen eller ogsaa blev taget til Fange, — nej, naar vi ikke pænt vil gaa med de Gamle til Kongelunden og høre Tante Bahnson fortælle Æventyret om den standhaftige Tinsoldat, eller til Vordingborg for at høre Tante Scavenius sige Venstre, hvor Pengeskabet skal staa, nemlig til højre, hvor Venstre ikke har noget at bestille, saa fortjener vi heller ikke at komme ud og more os, men maa kønt finde os i, at Frederik Hansen stjæler alle Hjærterne ud af Livet paa Amagerne — og maaske paa Amagerpigerne med. Og mister vi først Amagerhjærterne, saa ser det galt ud, for saa faar vi naturligvis hverken Gulerødder eller Porrer eller Persille eller Kaalhoveder mere, men Frederik Hansen koger Sulevælling paa det Altsammen og sender alle Ræddikerne og Hvideroerne til de konservative Klubber, som begribeligvis ikke i Længden kan holde Livet ved hans og Carstensens magre Foredrag. Det er for Resten mærkeligt med Højres pludselige Kærlighed netop til Amager. Man skulde tro, det er ligesom en Anelse, der uimodstaaelig driver dem ud til et Sted, hvor deres trætte Hoveder engang vil finde det bedste Hvilested — blandt de andre Kaalhoveder; Amager er nu engang de gode Hoveders Land. Der er maaske dem, der synes bedst om Rødderne derudefra, — jeg gad nok vide, hvad Amagerne egenlig syntes om Højre; jeg tænker de har sunget lige som den gemytlige Rejemand sang forleden Morgen hjemme i Gaden, da han gav Gæsterolle som Grøntkone: „Aa, sikke Rødder! Aa, sikke Rødder! Aa, sikke dejlige store Rødder!“ Men nu skal De høre en pudsig Historie om Fru Sørensens Pige hjemme paa første Sal, som er Værtens, hvad De jo nok véd. Fruen har nu længe været utilfreds med Pigen, og saa gav hun hende forleden Bogen og sagde paa en pæn Maade, at hun kunde gærne se sig om efter en anden Kondition. Men hvad svarede Pigen? Saalænge jeg har Herrens Tillid, saa bliver jeg! sa'e hun nok saa sikkert. Er det nu ikke storartet?! Og det skal en Kone lade sig byde i sit eget Hus — men jeg vil da haabe, at Assistenten tager sig af den Sag og giver Pigen en alvorlig Irettesættelse samt Tilhold om at skifte i rette Tid efter Tyendeloven, for ellers er det jo komplet umuligt for nogen Kone at have en Pige i sit Hus herefter. Nej, maa jeg saa bede om at gøre mine Ting selv, for at blive sat ud af Spillet af sin Tjenestepige, fordi hun mener at staa sig godt hos Herren, det er dog for stift! Saa maatte man jo risikere, at Frøkenen en skøn Dag bemægtigede sig Nøglen til Spisekamret og det Hele og saa kunde en anden Stakkel maaske naadigst faa Lov til at spise i Køkkenet og ligge i Pigekamret, mens de Andre pillede Grønærter i Stadsstuen — nej, det tror jeg ikke, at selv den mest provisoriegale Ministerfrue vilde finde sig i i sit Hus, og hvorfor skal saa vi Andre taale det?! Men jeg holder nu heller ikke Fred, førend jeg faar Fru Sørensen afsted til Assistenten, for vi maa ha'e en anden Orden paa den Ting, ellers gaar hele Husholdningen i Hundene og Familjelivet med. Skade kan nu heller ikke fragaa, at jeg og Fru Sørensen har Ret, men han gaar dog og smidsker for, at jeg ikke skal blande mig i de Dele, naturligvis for Sørensens Skyld, som gærne vil med til Landskrona paa Søndag, for han er nu en meget liberal Vært, naar han faar sin Husleje, men blev nu denne Historie med Pigen bekendt, saa kunde han jo ikke godt gaa til Fest, for Folk dømmer jo altid det værste, skønt man skulde ikke se paa den Mand, at han holder med Tjenestepigen, som maaske ogsaa bare er noget hun roser sig af for at dupere Fruen, for hun er saa godtroende, det Skrog, og kan ikke taale Røg i Køkkenet, men skal jeg dy mig til Festen er forbi, saa er det da ogsaa kun for Bergs Skyld, og for at unde min Vært den Fornøjelse, saa kan vi altid tale om alvorlige Ting bagefter. Aa, hvor jeg glæder mig til den Fest! Mest fordi Estrup ved sit Forbud har tvunget os til at vise Nabofolket, hvorledes vi hædrer den Mand, der staar som Demokratiets Fører og fremmest i Kampen for politisk Frihed her i Landet. Vel kan vi ikke, som Pariserne, lade os opvarte af de gamle afdøde Konger og Dronninger — lad

dem bare ligge i Fred, de har saamænd rumsteret nok i deres Tid! men morsomt vilde det være, om en eller anden svensk Restaurator derovre vilde optage Idéen, og pynte sine Opvartere ud som derangerede Højrepolitikere. Naa, hvor det vilde lyde fra alle Kanter: „Matzen, Hälloj! 6 Bajere!" — „Aa, De, Hindenburg! Giv os to Bøffer med Spejlæg! men lidt rask!" — „Pst! Dinesen! Bajerske Pølser og Wienerøl!" — „Gjødesen, Halloj! Lav os en rigtig stiv Grog og spind os saa en gemytlig Ende. Der vanker en Krone!" — „Aa, gamle Ploug! Bed Musiken om at spille Socialisternes Marsch og saa den, De véd nok „Ned med Estrup!" — „Fy, Frederik! Staa 'nu ikke der og forslug Dem i Napoleonskagerne i den Tro, at det er Amagerhjærter, men rap Dem og kom med en Tændstik!" — — —

Ih! men det er dog skrækkeligt! Her lader De mig sidde og snakke og jeg skal jo hjem og pakke Madkurven til i Morgen, for man kan da ikke være bekendt at spise Folk ud af Huset ovre i Landskrona, saa at de ikke engang har en „Smørgås" til om Mandagen. — Farvel, Kære! Jeg skal nok komme og fortælle Dem om Turen, der, takket være Estrup, sikkert skal sige Sparto til Højres Helsingørstogt.

Fin Politik.

Gammel Sommerrevy-Melodi:
Politiet paa Maanen lod nylig gaa ud.

Nu, da Sommeren staar i sit skønneste Skrud,
vil den Kræmmer bag Disken saa gærne lidt ud;
derfor enes han med Konkurrenterne om,
at de lukker Butiken, naar Søndagen kom.
Men en gærrig Rosinpiller svigter sit Ord,
blot fordi at han tror,
at Geschæften bli'r stor.
|: Men nu keder han sig i sin tomme Butik, —
det er det, som man kalder for fin Politik. :|

Nys en Livjæger fik sig en frygtelig Dom:
fire Dage i Fængsel den Fanevagt kom;
thi den spydige Hørup udfordrede han
— han sku' vise den Karl, hvad han var for en Mand —.
Men i Retten var Prosch dog saa temmelig sløj:
Slaas for Alvor! — Nej, føj!
Det var bare for Spøg.
|: Se, at fægte og ej risikere et Stik, —
det er det, som man kalder for fin Politik. :|

Birger a+b Hansted forstaar at slaa Mønt.
Som en Venstre-Skribent han en Gang har begyndt;
men han tjente for lidt, og den kloge Person
førte kækt med sig selv da en lærd Diskussion.
Men tilsidst blev den opdaget, Fyren fik Fur,
og saa gik han paa Lur
efter ny Positur.
|: I „Avisen" der havned' den listige Strik, —
maa jeg spørge: er det ikke fin Politik? :|

Som en Venstremand en Gang Lars Dinesen gik,
Han for Friheden havde saa aabent et Blik;
men han mærkede snart, han til Intet det drev,
hvis han evig og altid en Venstremand blev.
Og saa skifted' han Sind, gik til Højre paa Stand,
og derfor er nu han
Ministeriets Mand.
|: Men at gaa over til Højre, naar Venstre slaar Klik, —
maa jeg spørge: er det ikke fin Politik? :|

Da nu Berg fra sin Brummetur er bleven fri,
vil hans Venner saa gærne en Skovtur ham gi'.
Straks de lejer tre Skibe at sejle dem did,
men det var dog for Estrup for lækker en Bid!
Skoven lukked' han af, — det var ikke saa rart,
men det frugtede snart,
der i Festen blev Fart.
|: Der gaar mange fler med ved Hr. Estrups Taktik, —
det er det, som man kalder for fin Politik! :|

Paa vort Orlogsværft gaar man lidt løjerligt frem,
kigger Folkene efter, hver Gang de gaar hjem.
Og hvis En prøver paa at beklage sig blot,
bli'er han puttet en Tid i den sorte Kaschot.
Men den Straf gjorde bare „Forbryderen" kær,
og hver Højremand dér
vender om, som man ser.
|: Ja, hvis Navn følger altid det samme Bestik,
saa er det, hvad man kalder for fin Politik! :|

Fra Gaden. — Kunde De ikke have Lyst til at se en Pantomime i Cirkus?

= Skulde jeg se noget i denne Varme, saa maatte det da være „Et Karneval paa Isen".

Aarsag og Virkning.

— Hør, Mælkemand, Fruen klager over, at Fløden er gruelig tynd i denne Tid.
═ Saa! Jamen De kan tro, Jomfru, Køerne drikker ogsaa en voldsom Masse Vand i denne Varme.

I Provinsen.

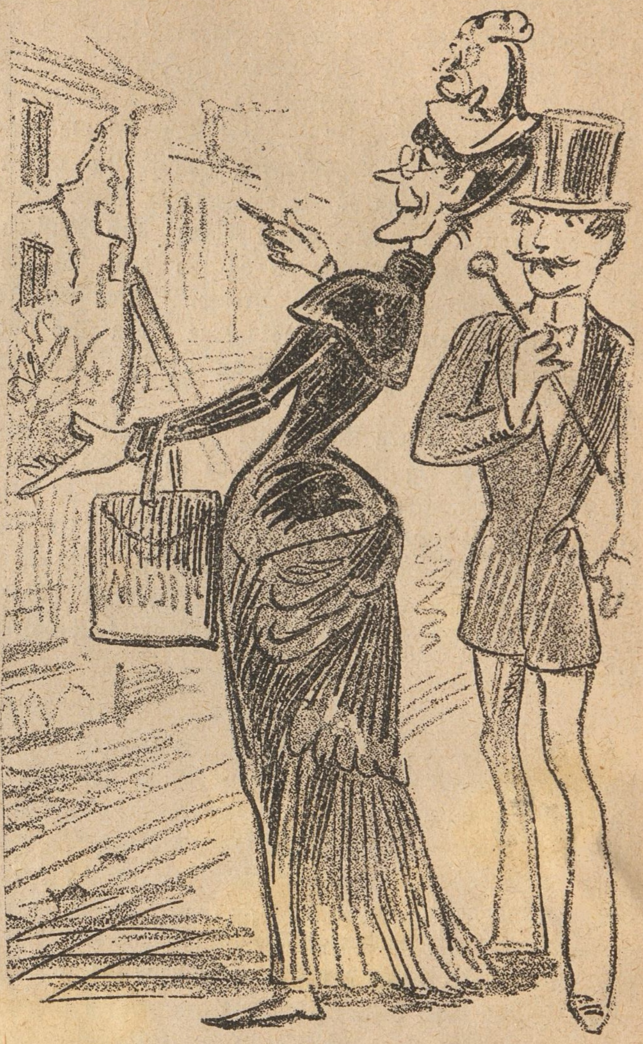

— Se, min Herre, i dette Hus stod min Vugge.
═ Virkelig, Frøken? Jeg havde dog ikke troet, at Huset er saa gammelt.

Nøjsom.

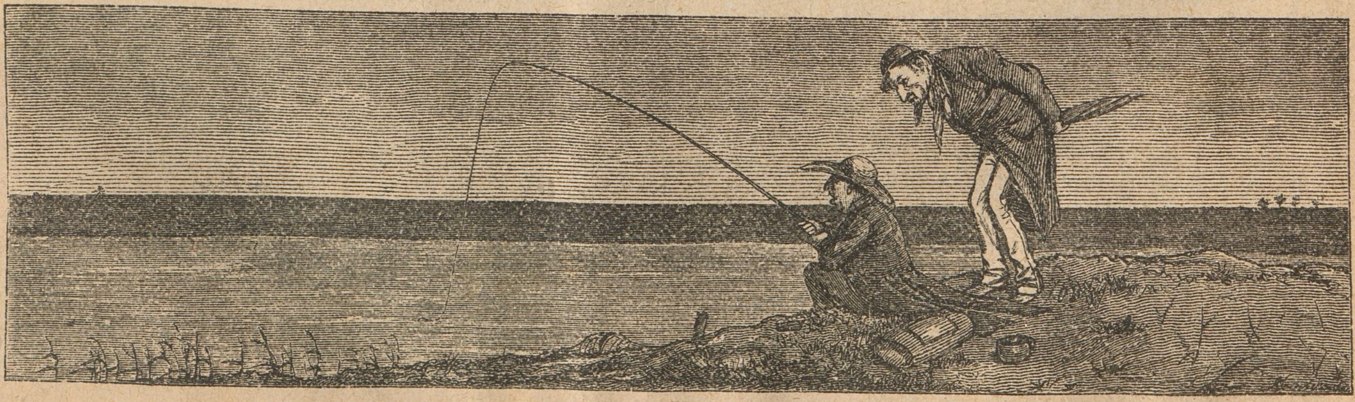

— Det maa da være skrækkelig kedeligt at fiske! Hvad tænker De egenlig paa, Mikkelsen, naar De saadan sidder ved Vandet hele Dagen?
═ Jeg tænker: Bare En vilde bide paa!
— Og naar saa En bider paa — hvad tænker De saa?
═ Aha!

Sløje Tider.

— Jeg forsikrer Dem, kære Jokumsen, det er den daarligste Sæson, jeg kan mindes! Alle Herrerne. her ligger, er gifte, saa det er ikke muligt at faa en eneste af sine Døtre forlovet.

Beskæftigelse tilbydes.

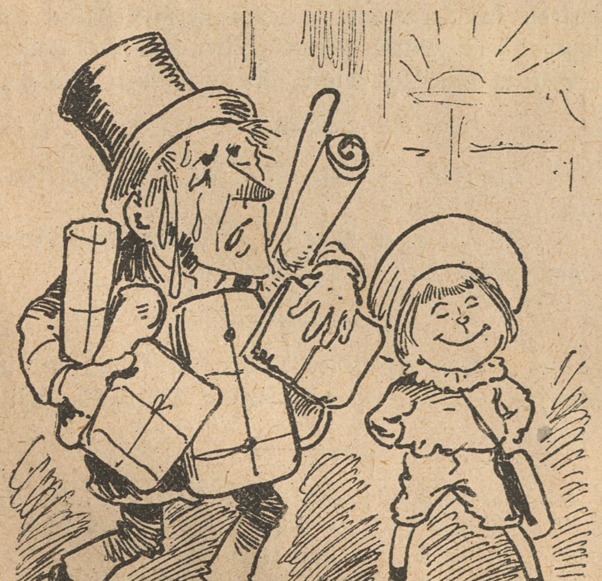

En ældre, paalidelig Mand kan faa nogle Timers daglig Beskæftigelse med at følge en lille pæn Dreng til og fra Skolen, og samtidig besørge et Par Byærinder.

Velbekomme!

— Men, sig mig, hvor kan det være, at kun saa faa Folk tager ind hos Dem? Deres Gæstgiveri ligger paa det smukkeste Punkt i hele Egnen!

— Ja, ser De, det kommer af, at Cikoriekaffe vil Folk ikke ha'e, og anden Slags Kaffe laver jeg ikke — og derfor kommer de heller ikke.

En Fabrikants Kvaler.

Hr. Ruben sad urolig paa Rolighedsvejen. Han havde faaet den Ide, at han havde Næringssorg, og kaldte derfor sine Mestre til sig for at tale med dem om Sagen.

„Jeg har en halvfjerde Tusende Kroner om Ugen at leve af, men hvad er det?"

„Nej," svarede en af Mestrene, „det er ubegribeligt, at Hr. Generalkonsulen . . ."

„Det er det samme med den lange Titel."

„Med den Ugeløn maa De jo ligefrem lide Nød, Hr. General!"

„Det er bedre!"

„De har maaske tænkt, Hr. General, paa et Middel til at forbedre Deres Stilling, Hr. Konsul?"

„Ak ja! jeg har tænkt saa meget, at jeg har mistet min Appetit! Det er dyrt at leve som en rig Mand. Det har I vel aldrig prøvet?"

„Næh!"

„I er lykkelige! Champagne er en dyr Drik — I behøver aldrig drikke Champagne, og de Retter, jeg spiser, holder I vel ikke engang af. Hvad siger I til Østers?"

„Æv!"

„Og Kaviar?"

„Føj for Satan!"

„I er meget lykkelige — I kan sagtens faa Jeres Løn til at slaa til. Jeg betaler vist mine Folk for meget for deres Arbejde?"

„Ja, de faar jo lidt rigeligt!"

„Mine Væversker kan da mageligt tjene 5 Kroner om Ugen?"

„Ja. Deraf betaler de jo nok Mulkter. De betaler jo Mulkter bare for at se paa hinanden."

„Ja, men nogle af Mulkterne bruger jeg jo ogsaa til en Skovtur til dem. I Aar skal de ingen Skovtur have — det har jeg ikke Raad til."

„Væverskerne har nok i Gennemsnit 8 Øre Timen."

„Det er jo glimrende! Otte Øre Timen, og de drikker ikke Champagne! Der er mange Timer, hvor de ikke giver en Øre ud! Mine Væversker er meget lykkelige! Jeg vil dog ikke trække noget af deres Løn, men de kunde maaske væve Stykkerne lidt længer for de samme Penger!"

„De kunde godt væve dem dobbelt saa lange, Hr. Generalkonsul!"

„Ja, for I kan selv indse, jeg er nødt til at gøre noget for at forbedre min Stilling."

Raketter.

„Ved De, Højstærede, hvad en „Skalle" er?" spørger Frederik Hansen forleden i en særdeles sagkyndig, „kærnefuld" Artikel om „Skaller". — Efter at have læst denne interessante Afhandling, henstiller vi til „Avisen"s Redaktør at holde en Række Foredrag om dette Emne i de konservative Klubber. Det vilde selvfølgelig forhøje Virkningen, om Foredragene ledsagedes af Eksperimenter. Hvad der vansirer Artiklen er en stærkt iøjnefaldende, men aldeles grundløs Frygt for, at der i disse urolige Tider kunde vanke en „Skalle" til en eller anden næsvis Højrekrabat. Det hedder nemlig: „Det er vor Overbevisning, at saa snart man bliver angrebet med en „Skalle", saa er Ens Liv (!) truet og Nødværgeretten indtræder. Vi anmoder Politiet om, fremtidig at have sin Opmærksomhed henvendt noget mere paa de Tilfælde af Vold, hvori „Skaller" spille en Rolle. Og det henstilles til Retten, at Lovens fuldeste Strænghed anvendes overfor „Skalleuddeling". — Vi kan saa godt forstaa, at Frederik Hansen ikke kan lide „Skaller". Det kan vi heller ikke, saa lidt som vi ynder nogen Slags Raahed. Men Frederik behøver ikke at frygte. Har et uartigt Højrebarn fortjent en Revselse, kan der højst vanke lidt — Strambuks.

En ung Mand, som til Efteraaret agter at anlægge et Fiskerøgeri med Eksportforretning ved et af Limfjordens største Fiskerlejer, søger gennem „Avisen" en Kompagnon med den fornødne Kapital. — Mon Birger Hansted spekulerer paa at gøre sit Fiskeritalent frugtbringende som „Sildegrosserer", efter at det er gaaet op for ham, at hans Avisskriveri ikke er en røget Sild værd?

I Tivoli. — Har Du set Sandkunstnerinden?

— Ja, det er en Pige for et Provisorieministerium, — hun forstaar at „strø Sand paa!"

— I Thy og Vester Hanherred findes der ingen Sprøjter i Landsognene. — Altsaa ikke engang „Avisen".

Ubevidst Selverkendelse. Præsten: . . . Min Prædiken i Dag vil lære Eder tre smukke Dyder: Taalmodighed, Nøjsomhed, men fremfor alt — Medlidenhed!"

I Kontoret. Principalen: Mine Herrer! Jeg udbeder mig Rolighed! Jeg hører hele Tiden saa mange Stemmer summe; — hvorledes skal jeg da faa Summerne til at stemme!?

Sang for de strejkende Væversker.

Mel.: Den jævne simple Arbejdsmand.

Hr. Ruben længe stræng og stolt
os rigtig godt har plukket,
han os i stramme Tøjler holdt,
vi længe tav og sukked;
han vor Taalmodighed har sat
paa Prøve til det sidste.
Han spændte Buen saadan, at
den nødtes til at briste.

Vi sled fra tidlig Morgenstund
og til om Aft'nen silde.
Vor Gerning passede vi kun,
at intet gik til Spilde.
Man turde næppe nok sit Blik
en Andens lade møde,
før i det samme Nu man fik
en Mulkt for slig en Brøde.

Vi maatte passe nøje paa,
thi Lovene var strænge,
hver Fejl, vi kom til at begaa,
den kostede jo Penge.
Vi dømtes efter bedste Skøn, —
der hjalp slet ingen Naade!
Han af vor tarvelige Løn
trak Mulkter uden Maade.

Vi længe nok i Tavshed gik
og lod os dominere,
men da han saa i Sinde fik
at trykke Lønnen mere,
saa sa'e vi allesammen: „Nej,
hvor haardt vi saa skal trænge,
saa skal han dog ej flotte sig
end mer for vore Penge!"

Nu staar Hr. Rubens Væveri,
sin Vrede ej han dølger;
thi overalt med Politi
han „sine Børn" forfølger.
Ja, tænk han gaar endda saa vidt,
bor man hos ham til Leje,
saa bliver man paa Gaden smidt,
med samt sit hele Eje.

Vor Sag er god, vor Vilje fast,
vort Haab skal ikke briste.
thi trolig staar vi Last og Brast,
vor Ret vi vil ej miste.
Vi fordrer at behandles som
selvstændig' frie Kvinder, —
vi vil ej hundses med som om
vi var en Flok Slavinder!

Sværmere.

Landøkonomi. Professoren (til Landbrugskandidaten) Hvorledes kan man bedst holde Faarekjød friskt i længere Tid?
Kand.: Ved at lade Faaret beholde Livet.

En Velgører. — Det maa jeg sige om Gniesen: Han jager aldrig en Fattig bort fra sin Dør.
— Nej, men han lader den Fattige staa saa længe, til han gaar af sig selv.

I Regnetimen. — Tænk Dig, at jeg har 9 Kroner i Lommen og laaner dertil 7 Kroner af din Fader; hvad har jeg saa?
— Gæld, Hr. Lærer!

En venlig Svigersøn. Lejeren: Vaskehuset er meget rart, men er her ogsaa Tørreplads?
Værten: En ganske brillant! Men det vil jeg sige Dem forud, at paa den øverste Snor lader jeg kun min Svigermoder hænge op!

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Romersgade 22**, og i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Han stiller til Klø.

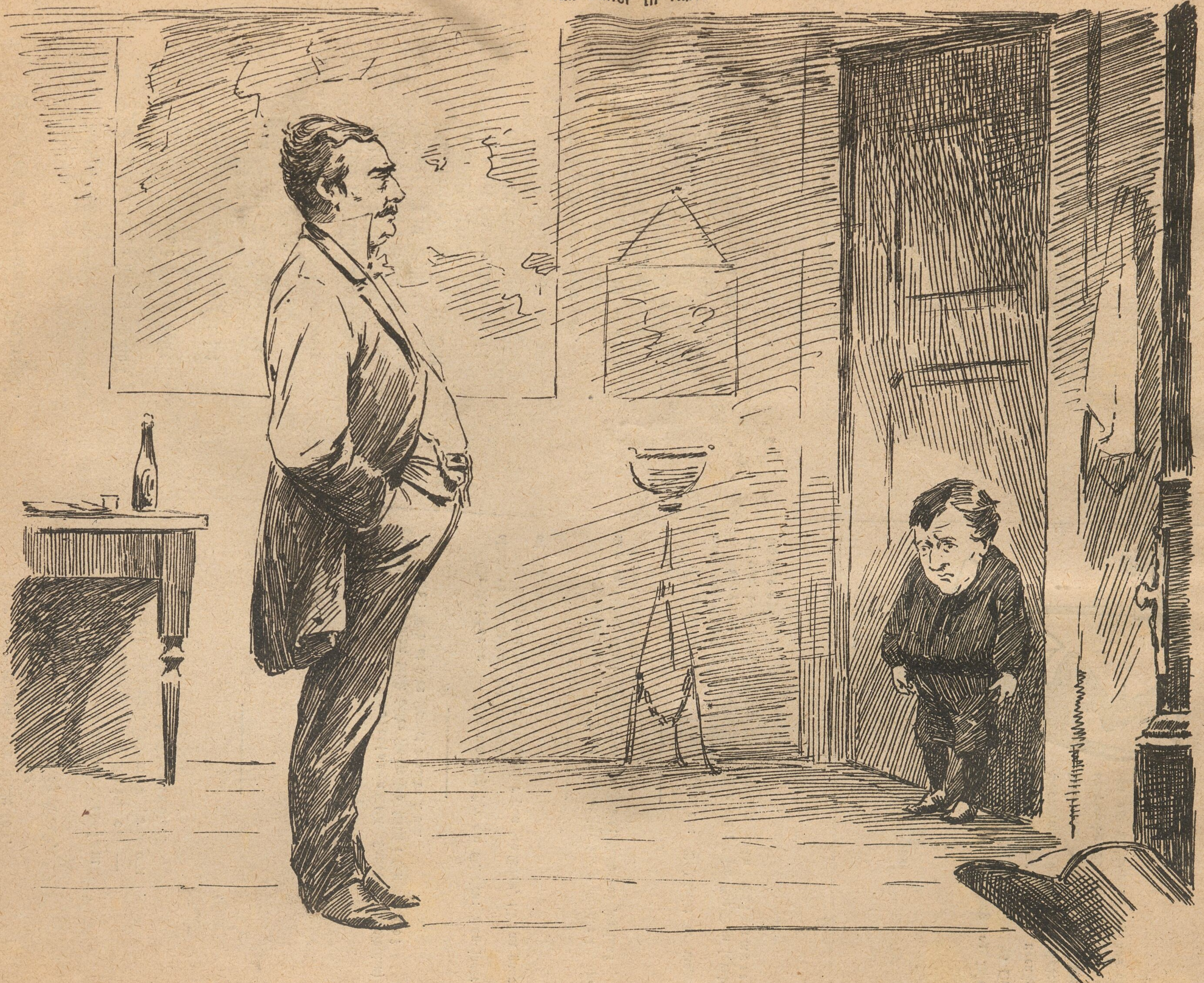

Hr. Carstensen: Du er og bliver en Klodrian, Frederik! Det eneste, Du er flink i, er at skrive Stil efter Diktat — og saa har Du »maadelig« i Opførsel.

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

No 31. | Söndag d. 1 August. | 1886.

En rar Yngel.

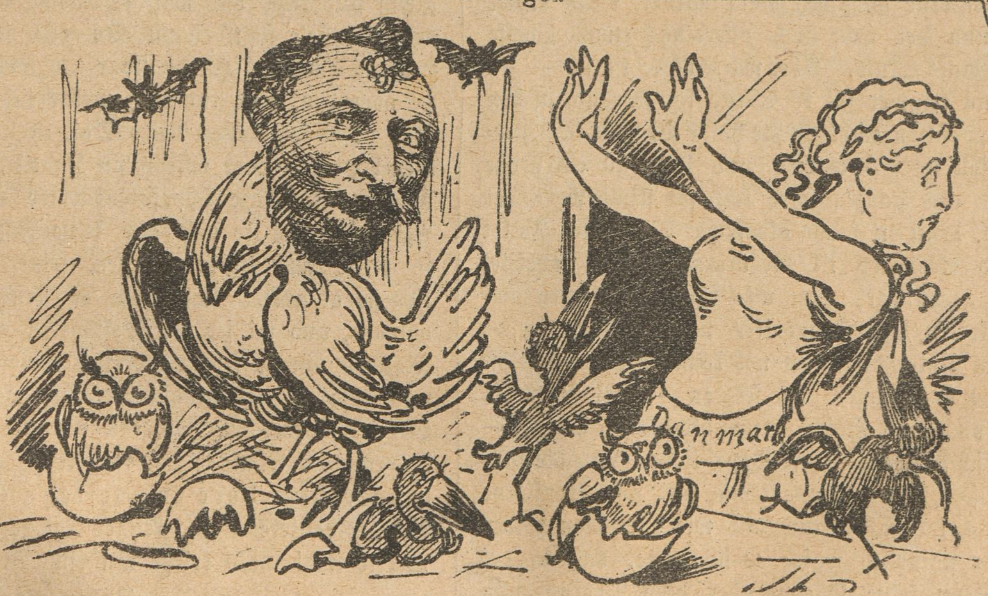

Saa Du vil have Præmie, min Ven,
For slige grimme Unger!
Nej, flyv Du bare bort med dem igen;
— fy! for en Sang, de sjunger!

Ej Matzens Yngel Rede bygge maa,
ej fredet skal den blive!
Men ægte Frihedsmænd til Thinge gaa,
og gode Love give.

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Fra Professor Pjatsen

til hans Ven

Christoffer Mauerbrækker.

Mein lieber Christoffer! Unter uns gesagt: Estrup ist fertig! Han kan gerne gaa hjem und lægge sig. Mit hans Profisorier er der wohl niks in Vejen, denn dem holler jai min Hand über und Gendarmerne auch mit, forstaar sai, aber mit hans Forbud — ach, Du lieber, alles ist weg! Ja, nun skal Du blos bare høre: In Lørdags kam dieser verdamte Berg af Brummen ut, hvor han natürlich hatte sat po Fangekost in seks Monater, som jai nun indsér, var altfor lidt, denn Du Dai tænke, han har ikke verliert en Bischen in sin Vægt und Fylle, ser aber niederdrægtig godt ud, wat natürlich krepierer mai, so jai tror, jai har verliert fünf Pund fra i Lørdags, und so griner han den Friedrich, den Visnæs, und hvisker til Birker, den Asen, daß jai har mistet mine fem! Det sollte nun en Wits være, forstaar Du, aber jai gav ham en Wits, kannst Du glauben, so han ikke mine fem skal glemme i en Gesvindigkeit. — Na — watt Politiet lavede bei Bergs hans Løsladelse war sehr gut, und den korte und den lange Petersen har beide min Tilfredshed, und jai skal nok huske po dem wenn jai bliver Politidirektør, — det er jai nemlig noch nicht, desværre! Doch könnte de gern have ladet de Leute faat Kniplerne at smage, watt skal Politibedienterne sonst mit die Dingester, wenn di ikke skal bruges, und det gebt doch allerdings etwas Øvelse for en ander Mals Skuld. Aber warte blos, til jai — — Na — aber nu kommer jai til Estrup sin Forbud, at den verdammte Opposition nicht mußte holde Bergfest in Thiergarten, som soll hugges omkuld und laves til ein große Festung, hvor das ganze Højre kan sai skjule wenn der kommer Krieg, denn in solche alvorlige Tider skal Folket opdrages und eksersires til Gehörsamkeit und Loyalitet den Obrigkeit gegenüber, aber niks sjase in Skoven omkring und skraale Oppositionsviser und drikke Bajerskøl po Estrups sin Untergang, som nok kommer von sai selbst alligevel, unter uns gesagt. Po seksten — wat synes Du wohl: seksten! und Højre hatte blos das halbe! — große Dampfschiffe wollte dann Oppositionen und die verfluchte Socialister seile til Landskrona und vise Svenskerne wie viel man holder af Estrup und wie viel man holder af Berg, aber natürlich wußte wohl Højre, daß in det Lotteri fik Estrup keine Gevinst aber blos Nitter, und so kriegte den Wachtmeister eine splinterneue Parol, und ein, zwei, drei! so war Oppositionen missliebig och maatte nicht faa en eneste „Sup“ oder en „Smørgås“, auch nicht maatte Svenskerne se so viel som Næsen af en Venstremand oder Socialist. Sehen Sie, meine Herschaften! Sodan soll en Madpose skæres, wenn man har eine starke Regierung til at bestyre Wirtschaftet, und bisher war Estrups sin Forbud und Manøver sehr schön — ungefæhr das Beste, han noch geleistet hat. Højre triumfirte, jai drak mai en Ekstra-Akkavit und Friedrich smurte sammen en Forbryder-Festartikel mit Galde und Fedt, som hatte vasket sai, — watt Friedrich ikke hver Dag gør. Aber ach! Vi hatte os for tidlig glædet. Estrups sin Forbud hatte den slemme Skavank, at det ikke strakte længere als fra Thiergarten til Landskrona, und so dampede Oppositionen ganz fræk til Marienlyst. Verfluchte Geschichte! Hatte vi blos aldrig sejlet til den Vaskeanstalt, so hatte Oppositionen auch nicht gefundet Vej dertil. — Marienlyst! Nein, Estrupskvide soll das Loch hedde, denn Du skal se, mein lieber Christoffer, at nun kann man gerne grave hans und Højres sin Familjebegravelse ved Siden af Hamlets, som har gesagt disse merkwürdige Ord, at der er sommetider Rotter i Danmark! Und det er en uomstødelig Wahrheit, som ikke en Mal jai vil driste mai til at bortfortolke — also maa man den stehen lassen. Ach, mein lieber Christoffer! Auch Estrup und Højre er sommetider til Rotterne, men noch aldrig so gewaltig wie dieser Mal. Du kan ja wohl selbst verstehen, daß wenn en Ministers hans Forbud gaar tilbunds wie en Mursten in so en Smule Badehaus wie — hm! — Marienlyst, und jai bei en solche Gelegenheit ikke en Mal er Politimeister in Helsingør und noch minder in Kopenhagen, dann — — ja dann geht es so, at Oppositionen und Socialisterne und Berg mit tager sai en morderlig Grin und obendrein taler om at tugte Oprørerne, wat Friedrich ja gleich sluddrede om war os ment, aber daß sollte han doch ikke ha'e sagt, dann Du véd ja nok, wenn man zwischen ein Flok Hunde slaar, so hyler immer Friedrich — oder den, man rammer, wollte jai sige, unter uns gesagt. Jai kan ochsaa betro Dai, at in Højre er man sehr meget gnaven über Estrup sin Fadæse, denn naar han ikke konnte das ganze Oppositionsarmée und Flotte auf ein Mal ruinieren so daß gar keine Fest abgehalten wurde, so sollte han lieber ablassen, seine Venner en Bjørnetjeneste at gøre. Aber nun er hans Aktier sehr meget dalende, und jai ser mit Beklagelse, at han doch nicht er Manden mit de sehr meget starke Nerver, som vi glaubte, und som vi nothwendig braucht, wenn vi soll mit den Opposition und Socialisterne Garaus machen. Aber wo ist denn der Mann? Jai forsikrer Dai, min Freund, jai kenner blos bare en eneste, aber man will ham gar nicht respektiere, — so kenner Du ochsaa ham, nicht wahr? Warte nur! Bald kriegt Du eine Brief von

dein bevaagne Minister

Pjatsen.

Fiskeri.

Mel.: Hvis et godt Raad I følge kan.

I vores Tid man maa sig lirke frem;
al Ting man helst maa lade gaa med Lodder,
kan man blot det, staar Lykkens Dør paa Klem,
man kan bli' Matador, om man er Stodder.
Kunsten den ligger bare i
at kunne gaa paa Fiskeri.

Præsten ved Jakobskirken bygget har
i „Demokraten" sig en Kragerede,
hvorfra han præker: den som Intet har,
han skal være tilfreds med det hernede.
— Snart kommer der et fedt Provsti
som Vid paa alt hans Fiskeri.

Hvem kjender ikke Birger a+b?
Hansteds Talent er ikke let at tøjre.
Snart man i Venstrepressen kan ham se, —
Dagen efter saa skriver han for Højre.
Han kan saa let ha'e Pennen fri, —
han skriver jo om Fiskeri.

Ette fik lavet sig et dejligt Værn,
hvor der var Plads til mangen Skruebrækker;
de strømmed' til fra baade nær og fjærn,
men man siger de nu igen fortrækker.
Det er nok atter snart forbi,
det Skruebrækkerfiskeri.

Fy=Fredriks Blad hør ej til dem, der gaar,
men det generer ikke Redaktøren;
thi hvis man ej vil holde det, saa faar
man det gratis smidt lige ind ad Døren,
skønt der er Ingen, der kan li'
„Avisens" lumske Fiskeri.

Ruben han er en mægtig Fabrikant,
— de Kavallerer er jo noget griske —,
og da hans flinke Væversker forsvandt,
rejste straks han til Sverig for at fiske.
Frækt dog det svenske Politi
forbød hans Brækker=Fiskeri.

Højre nu fløjter lifligt for de Smaa,
alle Slags Herlighed de vil os give, —
Alt hvad vi peger paa, det kan vi faa,
— hvis vi bare vil Højremænd blive.
Men deres Elskov fatter vi,
det er kun simpelt Fiskeri.

Ser en Minister, han rabundus gaar,
straks han sin bedste Lokkemad serverer;
Ordner og Titler intet Fæ forsmaar,
fede Embeder lokker endnu Flere.
Selv en som Jagd bli'r stort Geni
blot ved Regerings=Fiskeri.

Bomber.

Peter Københavner forta'te forleden „Avisen"s smaa Lam, at den første Faarekylling saa Solens Lys ti Millioner Aar før det første Menneske! — Hvad ligner nu det, at fortælle Sligt, naar Kultusminister Scavenius udtrykkelig har resolveret, at vi kun skriver Aar 5853 efter Verdens Skabelse!? Vi haaber, at Kultusministeren med sædvanlig Energi giver Matzen Tilhold om at lade Peter Københavner sluge sin ti Millioner Aar gamle Faarekylling i sig igen. Maa vi være fri for „forvanskede Kendsgerninger"!

„Avisen" bragte i Onsdags en Notits om Grosserer Kramers Dødsbo og fortalte, at Boet var henvist til kriminel Undersøgelse paa Grund af forskellige Uregelmæssigheder vedrørende Afdødes Filialer i Malmø og Helsingborg. I Torsdags maatte Organet tage det Hele i sig igen og erklære, at der Intetsomhelst er oplyst om, at Uregelmæssigheder har fundet Sted i de nævnte Filialer. — Lille Frederik har ikke været rigtig med paa „Kramers Regnebog".

Efter Nederlaget i Søndags agter Højre efter Forlydende at bede Scavenius paalægge Præsterne, at Salmen „Hvo ved, hvor nær mig er min Ende", ikke maa synges, naar Højre eller Ministrene er til Gudstjeneste.

Ifølge „Nat.=Tid." udtalte Bahnson paa Amager, at Ministeriet nok skulde føre Statsskibet i Land. — Men at føre et Skib „i Land", er det ikke ensbetydende med at sætte det paa Grund?

Paa Strandvagt.

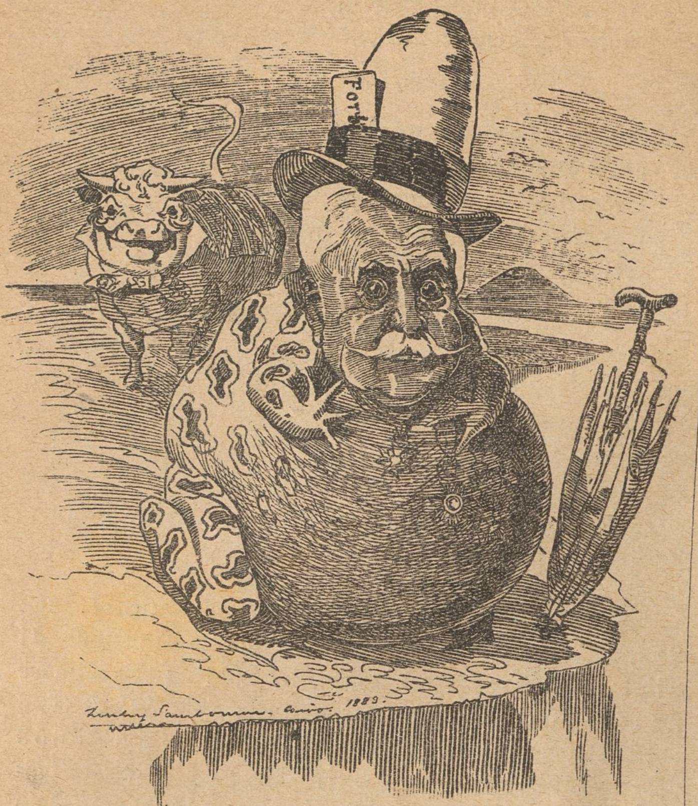

— Ni må kalla mig en dumsnut, om jag begriper dessa anstalterne! Men nu skal nog Europa få se, att vi är med på den frågan, och inte skal den danske oppositionen få beträde svensk grund, så länge jag kan qväkka och min vapenkamrat der bak kan skratta. Buh! vi må visa Estrup, att vi också kan stella upp et provisorium ut af första sorten!

Paa Udkig.

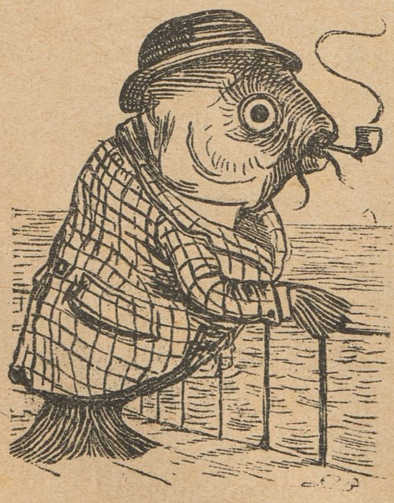

— Uh! Bare jeg var en Torpedo og alle mine Klubmedlemmer ogsaa var Torpedoer, saa skulde vi rende alle Oppositionens 16 Skibe tillige med hele Ladningen i Smadder! Men ak! Vi er desværre kun Torsk, og derfor river min store Tanke ud til — Torskesuppe!

Udenfor Kasernen.

Provinsboeren: Hør, Soldat, kan De sige os: Hvor staar Tycho Brahe og Ørsted?

Soldaten: Ded ve jæ itte; — di staar da itte ved vort Kombeni!

I Hønseudstillingen.

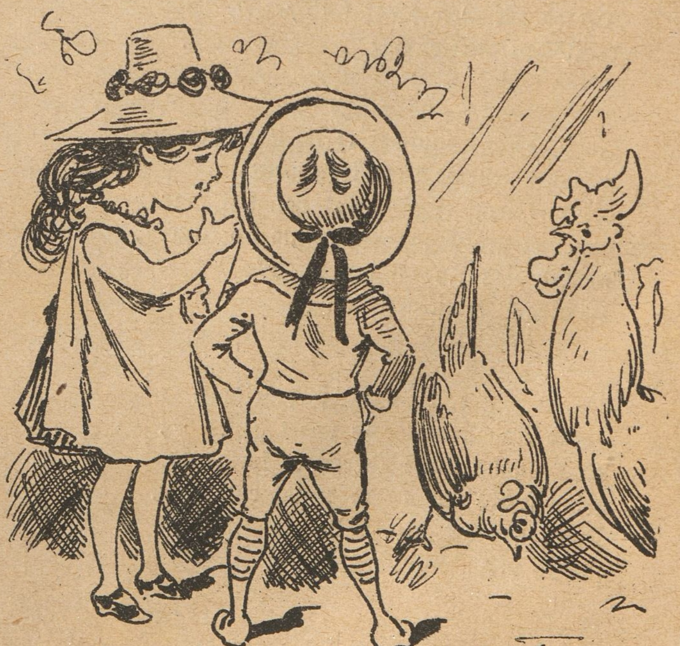

— Hvor ofte lægger Hønsene Æg?
= Saa ofte de har Tid dertil.

„Ravnens" Hundeudstilling.

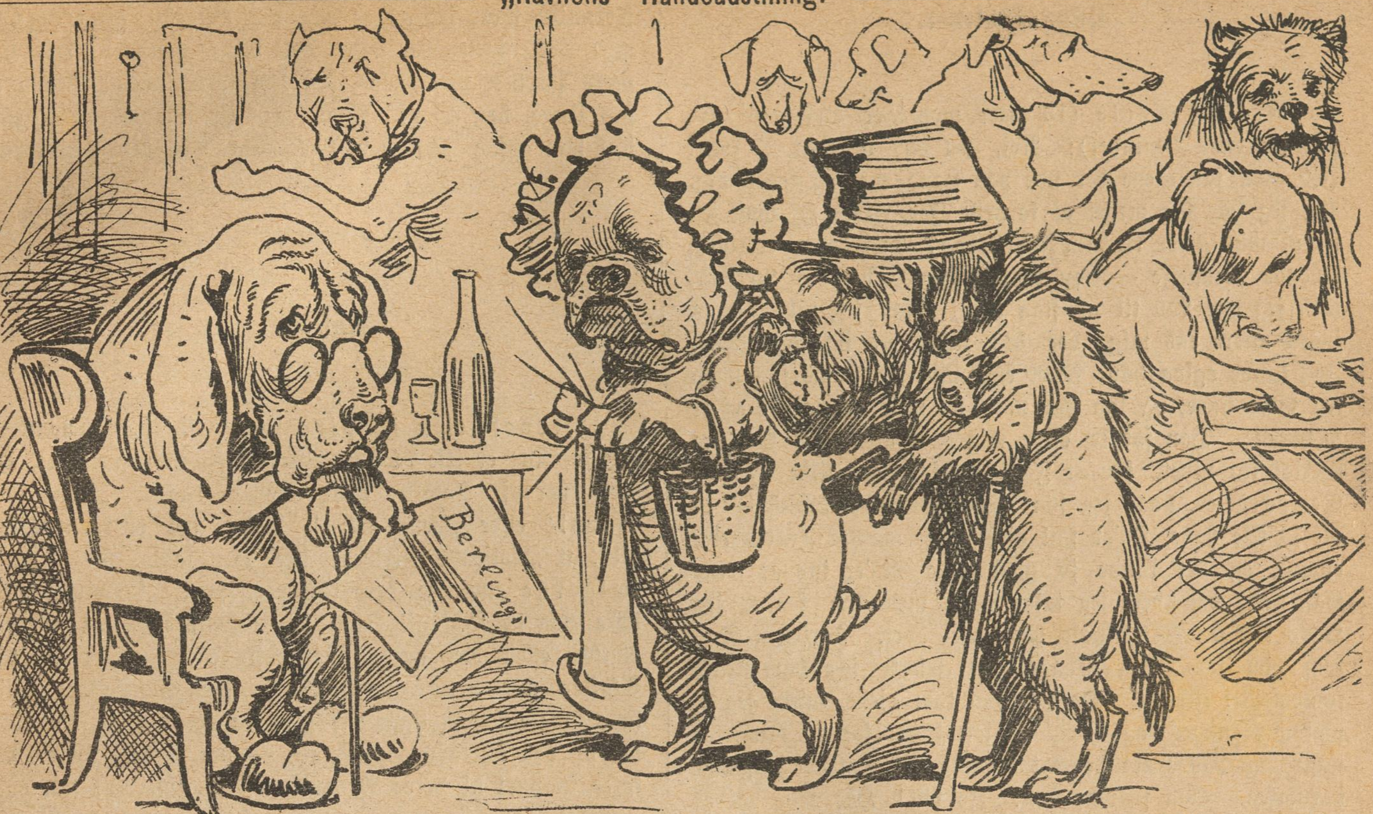

En udsøgt Samling, indeholdende Eksemplarer af gnavne Kontorhunde, storsnudede Palæ-Porthunde, reaktionære, arrige Mopper, blodtørstige Køtere, der lever af at bide hverandre ihjel, aristokratiske Mynder, der „ikke kan lade Hønen gaa", og Støvere, af de saakaldte „Opdagere", der udmærker sig ved deres fine Næser, som de dog undertiden stikker i Sager, der ikke vedkommer dem.

„Ravnens" Fjerkræudstilling.

I.

Sangfugle.

Nattergal concertino primadonna. En Race, der hyppigt bygger Rede i de store Byer, hvor den lader sig fodre med Guldkroner og sluger store Buketter, ligesom Kanarifugle æder Kæmper. Ved indtrædende Lavvande (i Publikums Portemonnæ) søger Fuglen til de mindre Byer, og de Sagkyndige siger da, at den »gaar paa Tournée«. Naar Fuglen bliver gammel og dens Stemme taber sig, plejer den at gifte sig.

II.

Brevduer.

Columba correspondence d'amour. Flyver helst ud i Skumringen og paa befærdede Steder, hvor den uden at vække den aldrende Mages Mistanke kan afsende og modtage disse smaa ømme Epistler, der udgør denne Races højeste Lykke.

Unge Frøkener.

Frøken Adele (13 Aar, modtager Besøg af tre jævnaldrende Veninder): Nej, det var da kønt, I kom! Jeg gaar saa alene her ude paa Landstedet og keder mig. Aa, jeg har saa meget at fortælle Jer. Véd I, hvad jeg fik af min Fa'er til min Fødselsdag? En Tjener, et rigtig levende Menneske — han hedder Hans, han er 26 Aar, men jeg har Lov til at slaa ham, naar jeg vil; der er ingen andre end mig, der har noget at sige over ham. Jeg kunde ogsaa have faaet en Hund, jeg kunde faa, hvad jeg vilde have, og saa har man da mest Fornøjelse af et Menneske. Han følger efter mig over alt, men kun tre Skridt fra Livet, for at Folk kan se, han tilhører mig. Det værste er, naar jeg saa møder Vilhelm Smith — vi vil jo ikke have, Fa'er skal vide noget om vor Forbindelse endnu, og det kunde jo godt falde Mo'er ind at fritte Hans ud, om hvem jeg taler med; men saa sender jeg Hans i Byen — en halv Mils Vej bort. Forleden Dag kom han for tidlig tilbage, saa sendte jeg ham straks samme Vej tilbage. Da han saa kom hjem, kunde jeg se, han var gnaven og træt, og saa sagde jeg til ham, at naar han havde det strængt hernede, fik han det mageligt i Himlen. Saa svarede han: „Jo vist! Her nede hedder det i et væk: Hans, spring ind paa Kongens Nytorv! Hans, spring ud i Valby! Naar jeg kommer i Himlen vil de naturligvis raabe: Hans, tag Solen ind! Hans, tænd Stjærnerne! Hans, hæng Maanen ud! Hans, fej Mælkevejen!" — Forleden Dag spillede jeg en Scene af „Ambrosius" med ham, I véd nok den, hvor Emil holder Garnet for Fru Eckardt. Jeg lod ham holde mit Garn og lod ham forklare mig, hvad det vil sige i Politik, at Folkethinget er sat ud af Spillet. „Jo, det er saadan," sagde han, „at naar vi har en Forfatning, hvori der staar, at vi allesammen har Ret til at være medbestemmende, hvorledes vi skal bruge vore Penge, og saa den ene Part ikke bryder sig om, hvad den anden Part siger, saa er den ene Part sat ud af Spillet. Vi kan tage et Eksempel fra det daglige Liv. Nu giver Hr. Etatsraaden Frøkenen og mig hundrede Kroner, med den udtrykkelige Bestemmelse, at vi skal være enige om, hvorledes Pengene skal gives ud, og Frøkenen saa siger: Skrup Du af med Dig, Hans, det er noget, jeg selv bestemmer! — saa er jeg sat ud af Spillet; den Lov, Deres Fader havde givet os, er brudt, og det er Frøkenen, der er Grundlovsbryder!" — „Nu kommer I mig igen for nær, Ambrosius!" — — Saadan spiller jeg Komedie med ham. Han læser ogsaa Bladene for mig, naar jeg ligger i Hængekøjen herude og ryger en Cigaret, og han læser virkelig saa godt, at man skulde tro, han havde gaaet i Henrik Smiths Skole. Somme Tider kan han nok tage fejl og i Stedet for „den trætte Vandrende" læse „den trætte Vand=rende". — Ellers har han det godt, og jeg tænker ogsaa paa hans Fremtid; naar jeg gifter mig med Vilhelm, gifter jeg ham med Kokkepigen, og naar han bliver gammel, skal han være Portner hos Fa'er. — Ihsenæsevilinuse! Sikken en sød Unge, der gaar! Naar jeg faar saadan en Dreng, skal han ogsaa gaa med bare Knæer og rød Pjerrothat!

Raketter.

Nervøsiteten i Højre breder sig i en betænkelig Grad. Det er ikke blot Ministrene og Gendarmerne, der faar nervøse Anfald, naar Nogen raaber „Ned med Estrup!" eller „Leve Berg!" Nej, det er kommet saa vidt, at „Avisen"s Skrivere ikke kan taale, at Gadesælgerne udraabe deres Varer, men „fortvivlet maa kaste Bog og Pen til Side og udsætte Arbejdet til om Natten eller den aarle Morgenstund". — De nervøse Stakler kan saavist uden Skade for Samfundet rolig lade Bog og Pen ligge urørt baade om Dagen, om Natten og den aarle Morgenstund, — der er dog Ingen, der føler Savnet af deres Produkter. De Nervøse kan oven i Købet trøste sig med, at Gadesælgernes Virksomhed er nyttig, hvad man umulig kan sige om den Produktivitet, der udfoldes i Reaktionens Tjeneste.

— Et Blad oplyste forleden, at Papir bliver næsten brandfrit, naar man dypper det to Gange i en kogende Opløsning af 1 Vægtdel Alun i tre Vægtdele Vand, og derefter lader det tørre. — Nu maa man altsaa være forberedt paa et Provisorium, der bestemmer, at Oppositionsbladenes Protokoller paa denne Maade skal gøres uforbrændelige.

I Cirkus. (Ved Opførelsen af „Zarina og Attala".) — Aa, sikke nydelige Amazoner! Bare vi maatte faa saadanne Gendarmer!

= Hvad saa?

— Saa sang jeg „Ned med Estrup!" hver Dag, bare for at blive taget til Fange af dem.

Af det virkelige Liv. — En lille Pige: Maa jeg be' om en gl. Carlsberger, saa skal Mo'er nok betale den i Morgen.

Ølhandl.: Det er godt, — Værsgo'. Farvel!

Den lille Pige (bliver staaende ved Døren med Øllet): Ja= men — skulde jeg ikke ha'e Penge igen?!

Hvad Højre ikke kan li'e.

Mel.: Onkel Mads er liberal.

Friheds-Sagen Indpas faar,
Reaktionens Magt forsvinder,
Løgn og Uret snart forgaar,
Ret og Sandhed vinder.
Oppositionen sig stadig formerer,
fremad mod Maalet den stolt avancerer.
Saadant et kæmpestærkt Demokrati
|: det kan Højre ikke li'e. :|

Mænd, der taler Folkets Sag,
og som Folkets Gunst kan vinde,
Mænd, som med et mægtigt Slag
slaar hver Friheds-Fjende;
Mænd, som for Arbejderstanden har Hjerte,
Mænd, som vil lindre de Fattiges Smerte,
Mænd, som har ofret sig for vort Parti,
|: dem kan Højre ikke li'e. :|

Højre stadig gaar paa Jagt,
for at fængsle dem, de frygter,
skumle Planer bliver lagt
til gemene Rygter.
Berg fik de fængslet — med Tiden vil flere
nok faa en lignende Straf at probere.
Fængsles der en, ja saa møder der ti,
|: det kan Højre ikke li'e. :|

Efter lange Tider fik
Berg sin Straffetid til Ende,
rolig han i Fængsel gik,
for igen at vende
mandig tilbage med dobbelte Kræfter.
Han fik Beviser paa, at han herefter
hos hele Flertallet har Sympathi —
|: det kan Højre ikke li'e. :|

Højres lille sløje Klat
kom min Sandten til at pibe,
da der blev i Søen sat
16 fyldte Skibe.
Ja, deres Ansigter blev noget lange,
de maatte sande, at vi er de mange.
At de skal finde sig roligt heri, —
|: det kan Højre ikke li'e. :|

Sværmere.

Moderen: Du stygge Pige! Du skal altid have det sidste Ord!
Datteren: Men saa kan Moder jo sige, at Moder vil sige mere! Jeg syntes, Moder havde sagt nok!

Professoren: Og da Herostrates i et Anfald af Vanvid satte Ild paa det storartede Dianatempel i Efesus . . .
Unge Levi: Var det ikke assureret?

Selvbekendelse. Dommeren: Deres Levevej?
Skuespilleren: Forfejlet.

Paa Strøget. — Min Moder holder ikke af, at jeg omgaas saa meget med unge Herrer. Hun frygter aabenbart, at jeg kunde blive fordærvet. Tror De ikke, at denne Frygt er ugrundet?
— Ugrundet ikke, men — forsilde.

I Vedbæk. — Hvem er den Herre, der gaar saa dybttænkende op og ned ved Stranden?
— Det er en Børsmand, han er meget lidende.
— Hvad fejler han?
— Han har stadig Summen i Hovedet.

Poesi og Prosa. Han: Elskede, skal vi dele Lod med hinanden?
Hun: Lad gaa — men det maa være fornyet til alle seks Trækninger.

Paa Fælleden. Underofficeren (til sin Trop): I skal Fanden bombardere mig løbe, saa Dampsporvognen taber Været, hvis den vil følge med.

Menneskene ere saa underlige. Enhver vil gærne leve længe, men Ingen vil være gammel.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rommersgade 22**, og i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

To Venner.

Estrup: Danskerne er dog et trodsigt Folk! Giver jeg en Dreng Ris, giver Folket ham et Ur, giver jeg en Rigsdagsmand Fangekost, giver Folket ham et Folketog!

Matzen: Mon dog ikke Deres Ekscellence er for blød?

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

Nº 32 | Söndag d. 8 August. | 1886.

I Frederiksberg Have.

— Men, Fru Grevinde! De med Deres liberale Anskuelser burde jo være selvskreven som Medlem af den kvindelige Roklub!
= Roklub? Aa, ja! Naar det bare kommer an paa at tage Livet med Ro, saa er jeg med!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Kaffesladder.

Md. Skade: Ja, min Kære, det var saamænd akkurat hvad jeg sagde til Skade i Morges, at vi maa være glade, at vi ikke er skabte som Hollændere, for ellers havde vi naturligvis ogsaa faaet Skyld for Spektaklerne i Amsterdam, hvor Soldaterne og Politiet trakterede Folk med „varme Vafler" saa de døde i Snesevis, og vel var det en slem Historie med at trække Hovedet af den stakkels Aal, som nogle kaade Mennesker morede sig med, men jeg synes dog ikke, at den „Sport" er stort værre, end naar de rige Godsejere jager Livet af nogle stakkels Heste ved Væddeløbene, eller naar hele den aristokratiske Verden holder Jagt paa nogle uskyldige Hjorte og Daadyr, der er klappede sammen ude i Skovene, men Gudbevares! Vilde Politiet spolere de Fornemme den „Fornøjelse", saa skulde vi bare høre en Molest! Men naar saa Fattigfolk er dumme nok, til efter deres Evne og Begreb at ville efterabe de Fines og Riges Raaheder paa deres Maade, som nu i Amsterdam med den ulykkelige Aal, saa falder det ikke Politiet ind at forbyde Dyrplageriet i Forvejen, som der var god Anledning til, eftersom det jo var en gammel Uskik, ligesom hos os i sin Tid med at trække Halsen af Goos — eller af Gaasen, vilde jeg sige, men Øvrigheden venter ganske rolig til Kommersen er i fuld Gang, og saa først braser Politiet og Soldaterne løs, baade med Knipler og Kugler! Det ser næsten ud, som om den hollandske Reaktion bare har luret paa en Lejlighed til at faa lavet et vældigt Spektakel, for bagefter at give Socialdemokraterne Skyld for det Hele. I al Fald har da baade den fremmede saa vel som vor egen rare Højrepresse været uhyre gelassen til i den Anledning at gentage deres evige: „Væk med Socialdemokratiet!" Men de Godtfolk, der med den største Frækhed giver Socialdemokratiet Skylden for alle de Ballader, som Storborgerpartiet selv sætter i Scene, de skulde huske paa, at Sammenstød mellem Politi og Befolkning ikke er nogen nymodens Opfindelse, men har eksisteret saalænge der overhovedet har været Politimennesker til at kujonere de andre Mennesker med. Jeg vil nu ikke gaa saa langt tilbage som til Jødekrigen, for den har jeg ikke selv oplevet, men kan De huske, min Kære, da Leerbeck og hans Bambusstokke i Fyrrerne skrev Politivedtægter paa Hr. Sørensens Rygstykker paa Købmagergade — var der Tale om Socialdemokrater den Gang? Eller har man nogen Sinde hørt, at Socialdemokraterne fik Skyld for at have anstiftet Spektaklerne mod Frederik den Syvende og Grevinde Danner, — De véd nok, i 1860 eller deromkring? Den Gang sloges Folk og Politi jo i flere Aftener i Træk, og Dagen efter rendte Politiet saa omkring paa Barberstuerne for at høre, om Nogen var blevet forbundet og hvorledes deres Signalement var. Og kan De huske, at gamle Bræstrups to berømteste Politibetjente Franck og Weiss nær var bleven slaaet til Pensionister ude i Strandstræde og at Hovedvagtens Mandskab maatte staa under Gevær hele Natten, fordi der var en Mand med en trekantet Hat, der vilde erobre de tre Kanoner Abraham, Isak og Jakob, som var Københavnernes Stolthed i de Dage i langt højere Grad end „Bastillen" paa Højbroplads, som blev stormet og revet ned ved samme Lejlighed, skønt Husarerne gjorde Vidundere af Tapperhed, som det hedder i Slagrapporterne, men kom for sent. Men det kan jo gærne være, at det endnu lykkes Birger Hansted eller „Berlingske" at opdage, at det alligevel var Hørdum og Holst, som den Gang ophidsede „Klasser" og „Dele af Befolkningen" mod Kongen og Grevinden, skønt man hele Tiden har været saa temmelig paa det Rene med, at de egenlige Spektakelmagere var meget højt oppe i Rangforordningen. Heller ikke i 1864 faldt det hverken Erik Bøgh eller Ploug ind, at raabe paa Undtagelseslove mod Socialdemokratiet, skønt vi den Gang oplevede Gadeoptøjer saa grove, som vi ikke siden har set dem her. Jeg kan da tydelig huske, at Træerne paa St. Annaplads blev rykket op, og at man vilde storme Palæporten i Amaliegade, hvor de ogsaa slog Vinduerne ind hos Blixen-Finecke, og henne i Bredgade løftede man Hestgarderne af Hestene og stillede dem meget forsigtigt op ad Muren, for man anede jo allerede den Gang, at det gamle hæderlige Korps ikke havde mange Dage tilbage at leve i. Det var ogsaa den Gang, at Politiet begyndte at kurere Folk med kolde Vandstraaler, som Brandmajor Balslev dog ikke vilde være med til, men sagde, at han havde Sprøjter og Mandskab til at slukke Ildebrand med, men ikke til at sprøjte paa Folk, — saa blev der udkommanderet et Par Mand fra Vandvæsenet, og det kan nok være, at Mængden kom i Fart, lige som Folkethingsmændene oppe i Rigsdagen, naar Jagd begynder at tale. — Ak ja! Den Gang var Frederik Hansen en god lille Dreng, som ikke vrængede Næse eller raabte uartige Ord efter voksne Folk, men havde han i 1864 været den Frederik, han nu er, i den Avis, han nu faar Lov at skrive i, saa er jeg vis paa, at han havde givet Socialdemokraterne Skylden ikke alene for Spektaklerne i København, men ogsaa for Dannevirkes Rømning, og for den Sags Skyld kan han vist godt endnu faa det Indfald — nu, da Nordslesvigerne i Tusinder slutter sig til Socialismen, vilde det

jo være gefundenes Fressen, om Frederik og Matzen kunde faa bildt dem ind, at det er Socialdemokraterne, der har skilt os af med de tre Hertugdømmer.

En Højremands Omvendelse.

Mel.: Salig Lassen sad og spiste Boghvedegrød.

Mellem mig og Højre er der saagu ingen Ting i Vejen,
til Forsvarssagens Fremme brugte jeg saa flittig Kejen,
og paa Grundlovsdagen drog
jeg saa pænt med Højres Tog
i Kongenshave, hvor med Glans et vældigt Slag jeg slog
i Gamle Karlsberg=Lagerøl til jeg blev ganske svimmel, —
i Græsset sov jeg til jeg saa den solbelyste Himmel.
Men nu jeg ser, det gaar ej an,
thi vil man bruge sin Forstand,
saa kan man ikke længer være Højremand.

I Slipset og ved Uhret bar jeg Estrups Medaillon,
selv Skæget lod jeg vokse paa den Estrupske Facon,
og hver Middag spiste jeg
August Jensens Blodpostej
og „Ingeman" i sin Tid har med Smør forsynet mig.
Som ægte Patriot jeg tyske Klumper aldrig spiste,
og Berg=Fisk var en Ret, som paa mit Bord sig aldrig viste.
Men nu jeg ser, det gaar ej an
thi vil man bruge sin Forstand,
saa kan man ikke længer være Højremand.

Da Estrup misted' Knappen gik jeg med i Prosession,
Spion og Skruebrækker det var jo min Profession.
Blandt de „Grønne" nok saa frit,
tog jeg Bukser paa Kredit,
ja selv til Garderhøjen har jeg ogsaa ydet mit.
For Fredrik Hansen har jeg lagt min Kærlighed for Dagen,
med Faaborg og med Slaabrock var jeg med paa Fanesagen.
Men nu jeg ser, det gaar ej an,
thi vil man bruge sin Forstand,
saa kan man ikke længer være Højremand.

Nu har jeg faaet Ende paa „Avisen"s Mak'latur,
det Blad, som stadigvæk med Ukvemsord mig holdt a jour,
dog jeg tilstaar ganske frit,
det har skadet Bladet lidt,
at Fredrik Hansen mistede sin kære Tømrer Smidt.
Vi Højremænd vi græd og bad, men der hjalp ingen Klage,
han maatte ud af Landet, thi ved ham var der en „Hage".
Ja, nu jeg ser, det gaar ej an,
naar man vil bruge sin Forstand,
saa kan man ikke længer være Højremand.

Jeg har svaret mine Skatter, skønt den ofte var lidt drøj,
Fortjenesten har nemlig været nederdrægtig sløj;
dog jeg gjorde ej Protest,
da de Liberales Fest
af Estrup blev forbudt, thi jeg tænkte det var bedst.
Men da de fik til Hensigt at gæste Nabolandet,
saa faldt Ministren af paa den og Højre gik i Vandet.
Og nu jeg ser det gaar ej an,
thi vil man bruge sin Forstand,
saa kan man ikke længer være Højremand.

Program

til Feriefesten paa Matzenslund.

1. To vandrende Lirekasser vil skiftevis spille de stiveste Stykker i Haven.
2. Forestilling med levende Billeder, udføres af „Avisen"s Mandfolk.
3. En forfulgt Uskyldighed! Oplæsning af Birger Hansted.
4. a+b. Forvandlingsscene. Af Samme.
5. Forestilling i den sløjere Magi, af Prof. Matzen.
6. Optræden af den bekendte Bugtaler Rysfel.
7. Taagebilleder, af Dr. Ploug.
8. Hjertetyven, eller „Ama'ermoer, gi'e mig Gule=ro'er!" Deklameres af den lille Frederik.

NB. Indtil Kl. 7 har de smaa Konservative Lov til at „gaa i Gyngen", ligesom der hele Aftenen vil blive kørt rundt med Store og Smaa. Matzen vil jævnlig vise sig med Fest=„Blus", og Publikum vil blive „brændt af" paa alle mulige Maader.

Moralske Lussinger gør ogsaa røde Kinder, sa'e Birger, han saa sig i Spejlet.

Af et lille Korn Sandhed kan Højre bage en Løgn, saa stor som et otte Punds Rugbrød.

Der er dem, der mener, at Fabrikant Ruben fortjener mere end han fortjener.

Kupéen.

— Her staar i „Politiken" om Bergfesten i Kolding, at der maatte arrangeres Bænketure paa Banen.
— „Bænketure"! Det maa da have været til Højremændene!

Et Forslag.

Som et Middel til at afhjælpe de mange Ulæmper, der er forbundne med Børnevognskørslen paa Fortogene, foreslaar „Ravnen" Gaderne forsynet med særskilte Kørebaner for Børnevogne. Se ovenstaaende Tegning.

Den nye Garde.

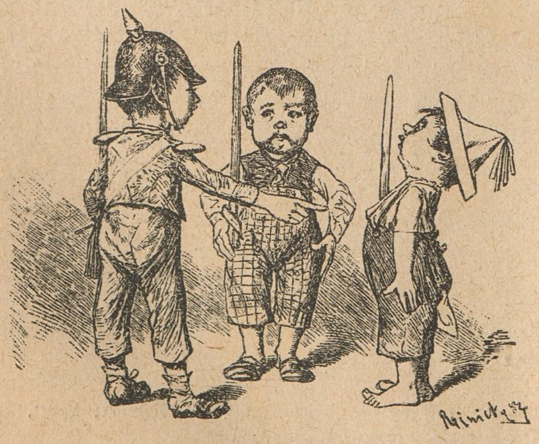

— Altsaa jeg er Kaptajn, Du er Løjtnant og Peter er Underofficer. Bare der nu vilde komme en Dreng til, saa at vi havde en Menig, saa lader vi hele Bataljonen marschere ud ad Strandvejen, og saa bliver vi rost i „Avisen" i Morgen!

I Boghandelen.

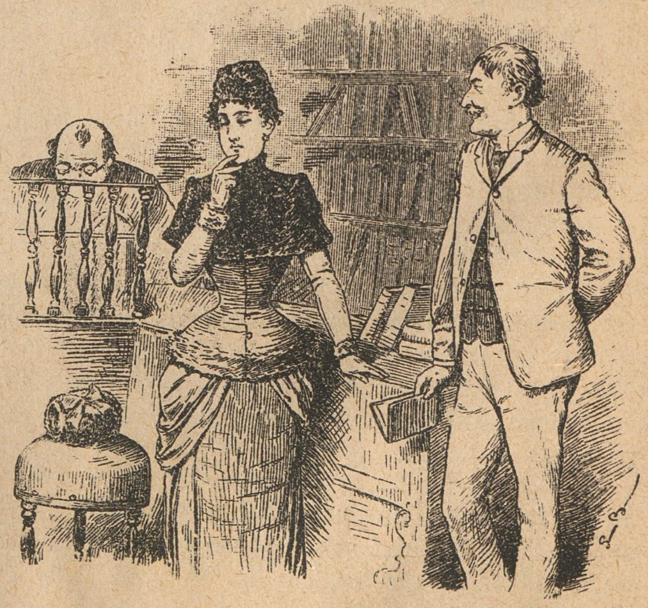

— Har De den nyeste „Brevbog for Elskende"?
— Er det til Dem selv, Frøken?
— Til mig? . . . Hm! — Nej . . . til min . . . Bedstemoder!

Familjeligheder.

— Det er forbavsende, saa Deres lille Pige ligner Dem, Fru Dahl!

— Synes De? Det skulde man ellers ikke tro, for hun er min Mands Datter med hans første Kone.

— Ah! — Hm! — Men sikkert er det da, at Deres lille Søn er Hr. Dahls udtrykte Billede!

— Det kan jeg heller ikke forstaa! Han er min Søn med min første Mand!

Det var en anden Snak.

— Naar jeg ikke er hjemme Kl. 10, kære Kone, saa behøver Du ikke at vente paa mig.

— Det har jeg heller ikke i Sinde; for naar Du ikke er hjemme Kl. 9, saa henter jeg Dig!

Løvetæmmeren.

Den bekendte Løvetæmmer Klømann, berømt for den eksempelløse Uforfærdethed, han viser under sine storartede Eksersitser med Ørkenens Beherskere, kom en Aften i en oprømt Stemning noget sent hjem og blev meget ublidt modtagen af sin rasende Ægtehalvdel. — Forfærdet flygtede Klømann ind i — Løveburet. Men udenfor skreg Fru Klømann: »Kom herud, om Du tør! Du Kujon!«

Aphis.

Aphis kaldte de lærde Folk ham, dem der havde gaaet i Latinskole, alle andre kaldte ham bare Bladlus. Han hørte til de gullige med lange Ben. Nu havde han forvildet sig paa et giftig Skarntydeblad, og der boltrede han sig rigtig; han vidste, at blev han kastet af dér, var det vanskeligt for ham at komme over paa et andet Blad, hvis Duft var renere og finere. Fra Skarntydebladet klæbede den Atmosfære ved ham, som minder om Rendestenens stinkende Vande.

Men han havde det godt der. Myrene, dem der sankede i Lade, kælede for ham og gned ham, for at han skulde afgive den giftige Saft, han havde indsuget af Skarntydebladet; den vilde de bedøve deres Modstandere med, og de gav ham 200 Kroner til Fiskeri.

De eneste, han frygtede for, var Mariehønsene. Kom de efter ham, krøb han i Skjul i Bladet, saa de næppe kunde se ham, men saa kunde de høre en Bladlus gø: „Socialdemokrater! — Frækhed! — Bør Socialismen taales!"

Efter saadanne farefulde Øjeblikke kom der meget Saft fra ham; men den var ikke til nogen Nytte — der var for megen Galde imellem.

Somme Tider kunde han ogsaa synke hen i stum Fortvivlelse over sin Fortid. Der var nemlig det mærkelige ved ham, at han havde skiftet Kulør, og han havde, hvad der ogsaa er mærkeligt, vandret over forskellige Blade, inden han kom til Skarntydebladet. Da han i kort Tid opholdt sig paa et Blad med et rødligt Skær — maaske det af den Grund kaldes Morgenbladet —, saa var han ogsaa rødlig, og da sagde han sine nuværende Velyndere mange ubehagelige Sandheder. Fra dette Blad blev han dog snart røget ud; men han havde sat sit Mærke paa det, og det staar der endnu, et mærkeligt Mærke, der ligner en Rebus; det bestaar nemlig af to Dele: Abe og Kors, men den allegoriske Betydning heraf maa man være Cand. mag. for at kunne finde.

Det er Sorgen over dette forræderiske Mærke, der stundom gør ham mismodig, og det er for at trøste ham, at man nu giver ham Penge, for at han kan fiske i rørt Vande efter Torsk og Flyndere — Skaller holder han ikke af at faa — og man har lært ham, at naar han bare følger i de Stores Kølvand, er det let at fiske.

Hvem var den første Privatdocent? — Moses, thi der staar skrevet: „Og de hørte ham ikke."

Mange Folks Hænder bliver bestandig smudsigere, jo mere den ene Haand vasker den anden.

Af en erfaren Læges Optegnelser.

(Om de seks forskellige Maader, paa hvilke en Syg kan blive rask.)

1. Den Syge sender ikke Bud efter Lægen — men kommer sig dog!
2. Den Syge sender Bud efter Lægen — men Lægen kommer ikke — den Syge bliver rask!
3. Den Syge kalder Lægen — Lægen kommer — men skriver intet op — den Syge kommer sig!
4. Den Syge kalder Lægen — Lægen kommer — skriver noget op — men den Syge lader det ikke hente — og kommer sig alligevel!
5. Den Syge kalder Lægen — Lægen kommer — ordinerer en Medicin — Patienten lader den hente — men tager den ikke — han bliver rask!
6. Den Syge kalder Lægen — Lægen kommer — skriver en Recept — Patienten lader Medicinen hente — tager den — og kommer sig undertiden ogsaa!

Raketter.

„Avisen" vil have de frisindede Præster forsynet med „Mundkurv". — Var det ikke bedre at stille en Gendarm paa hver Side af Prædikestolen og en Politimester bag Præsten? Det var maaske allerbedst at afskedige de „opsætsige" Præster og lade Gendarmerne skiftes til at indprænte Menighederne „Underdanighed imod Øvrigheden", som Frederik saa smukt siger.

„Politiken" fortæller, at der er Udsigt til at Assessor Ibsen bliver Crones Efterfølger som Politidirektør i København. Matzen kan der slet ikke være Tale om. — Bliver Ibsen Politidirektør maa man altsaa være belavet paa at læse i „Avisen":

Matzen blev saa forbitret over at se Regeringspartiets Utaknemlighed, at han samme Aften mældte sig ind i Fremskridtsklubben.

Kuriøst. Generalen (til en Kaptajn, der præsenterer sig): Har De Brødre?

Kapt.: En, Hr. General.

Gen.: Det var kuriøst! Nylig talte jeg med Deres Fru Søster, og hun sagde mig, at hun havde to Brødre.

Retfærdig Vrede. Formanden (til Bestyrelsesmedlemmerne): Mine Herrer! Slige Herrer som De, mine Herrer, finder man overhovedet ikke blandt nogen Herrer, mine Herrer!

Vi véd det godt!

Melodi af: „Mer end Perler og Guld“:
De lyver Allesammen.

De lyver tykt hernede
paa denne gamle Jord,
og man kan længe lede
efter et sanddru Ord.
Vi deler Alle Skammen
for Løgnen, eftersom
vi véd det Allesammen,
men taler ej derom.

En Dame gaar paa Gaden
med høj Tornure paa,
og alle Folk i Staden
kan meget godt forstaa,
at hvis hun kasted Hammen,
en smal Figur der kom,
det véd vi Allesammen,
men taler ej derom.

For Præsten Mange skælved'
naar fra sin Prækestol
han sendte dem til Helved'
(det er hans Monopol).
Men har han sagt sit Amen,
han tænker paa sin Vom;
det véd vi Allesammen,
men taler ej derom.

Naar Fredrik i sin Sprøjte
gi'er Politiet Høvl,
saa tror vel alle Leute,
at Crone er et Snøvl.
Men Matzen rød i Kammen
staar bagved Fredriks Dom;
det véd vi Allesammen,
men taler ej derom.

Bli'er „Politiken“ gnaven,
saa bliver den loyal;
den ligger da paa Maven
trods nogen Kongegal.
Men der er dog lidt Stammen
i al dens Taareflom;
det véd vi Allesammen,
men taler ej derom.

Langballe kan ej lide
hans Værksted bli'er blokert;
„de Folk, der hos ham slide,
gør ingen Ting forkert!“
Men at det er Skrabsammen,
hvis Værk maa gøres om,
det véd vi Allesammen,
men taler ej derom.

Da Højre i sin Trængsel
var ved at gaa Fallit,
de putted' Berg i Fængsel
og blev en Tid ham kvit.
Men at de selv har Skammen
for deres haarde Dom,
det véd vi Allesammen,
men taler ej derom.

Bevisførelse. Jeg tillader Ingen at tvivle om mit Mod. I Morgen gifter jeg mig for tredje Gang.

Garnisonslæsning. Kaptajnen: Hvorfor er Infanteriets Stabsofficerer beredne?
Menig: Jeg véd det — men jeg tør ikke —
Kapt.: Vist saa! Ud men Sproget!
Menig: Fordi de sædvanlig er for tykke til at marschere!

Kildent Spørgsmaal. Den lille Carl: Sig mig en Gang, Fa'er, hvorfor er Du „Hr. Greve“ og Hans Tjener?

Væn Dig til Alt heri Verden, men lad Intet blive Dig til Vane.

Ogsaa sukkersøde Mennesker kan gøre Andre Livet surt.

„Ravnen“

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22,** og i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Lokketoner.

Lirum, larum, Katten gør Æg,
Soen sidder og galer!
Alt, hvad vi siger, det skal I tro,
saa skal I holde Jer kønt i Ro,
lystre naar vi befaler.

Lirum, larum, Katten gør Æg!
Saa skal I dygtig Jer sprede,
bryde I skal Kammeratskabsbaand,
ikke staa samlede Haand i Haand,
eller i sluttet Kæde.

Lirum, larum, Katten gør Æg!
Slut Jer saa til os bare!
Kom til os Store alle I Smaa,
hvis I i vore Baand vil gaa,
saa er der ingen Fare.

Lirum, larum, Katten gør Æg!
Hvis I vil ha'e forklaret,
hvad vi har virket til Eders Gavn,
hvordan vi afhjælpe vil Jert Savn,
kniber det s'gu med Svaret.

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

Nº 33 | Söndag d. 15 August. | 1886.

Troligt.

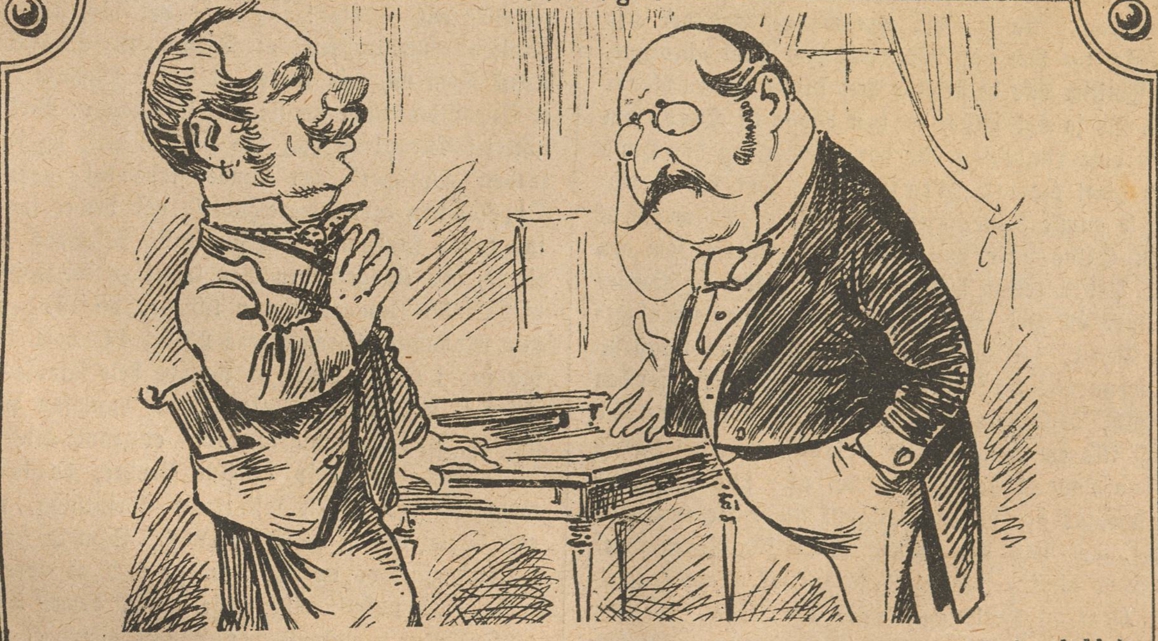

Bankdirektøren: Men, Mester, dette Skrivebord er altfor spinkelt — hvor længe tror De det kan holde?
Snedkeren: Det? — det holder meget længere end Deres Bank!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Kaffesladder.

Md. Skade: Er det nu ikke forfærdeligt, min Kære, med den Svinehundehistorie i Svendborg, som de lige saa godt kunde ha'e kommet med fjorten Dage i Forvejen, mens vi havde Hundeudstilling, for havde Svinehunden været med paa den, havde den vel ogsaa nok faaet et Navn, ligesom de andre Hunde, og saa havde vi været fri for alt det Brøvl, som der nu følger af, at Manden ikke vidste, om han maatte kalde Hunden „Estrup", som jo er et godt dansk Navn, lige som Kastrup, Knabstrup, Kærstrup, Bistrup og Bræstrup, — ja! det er nok sandt! mens jeg taler om Bræstrup, kommer jeg jo til at huske paa, at den forrykte Kars, han, den løjerlige Fyr, som De nok kan mindes for en Del Aar tilbage, der alle Tider laa i Krambollasje med Politiet og blev verfet ud af Tivoli — som han var forbudt at komme i — skønt han havde taget falsk Paryk paa. Aa ja, der var mange Ballader med det Menneske, for han var immervæk paa Spil allevegne, og gjorde Politiet alle de Knuder han kunde. Men blandt Andet kan De jo nok huske, at han havde en Hund, som fulgte med ham rundt paa alle hans Farter, og den Hund havde han givet Navnet „Bræstrup". Der var jo rigtignok nogle gamle Koner hjemme i Gaden, som mente, at det saadan skulde være en Skose til Bræstrup, som den Gang var Politidirektør i København, og som begribeligvis var Kars en Del paa Nakken, men det var vist alligevel noget Brøvl, for man hørte da aldrig, at Bræstrup følte sig fornærmet og søgte fri Proces mod Kars for den Sags Skyld, hvad han rimeligvis heller ikke havde Tid til, og vist ikke en Gang spildte en Tanke paa, og Kars's Hund fik da Lov at hedde Bræstrup alle sine Dage, — men det forstaar sig, det var rigtignok heller ikke en Svinehund. Ja, det var den Gang. Men for Resten synes jeg, at der er almindelige Hundenavne nok at vælge imellem, som Delle og Perle og Tyras og Hektor, og naar der skal være saa mange Anstalter, og Skade og jeg virkelig vilde ha'e en Hund og holde af, saa vilde vi ikke en Gang kalde den Frederik Hansen, som er altfor langt, men hellere Snip eller Snap eller saadan Noget, som de fleste næsvise Køtere hedder. Men i disse Tider har man saamænd ikke Raad til at holde Hund, desværre, saa man behøver da ikke at spekulere over hvad den skal hedde og komme i Fedtefadet oven i Købet. Nej, det er saamænd store Ting, at vi har Raad til at holde „Politiken" ogsaa, men der er da virkelig heller ikke noget andet Blad, der er saadan med paa den højeste Oplysning i alle Dele. Var der maaske andre Blade end „Politiken", der kom med paalidelige Oplysninger om Prætendenterne Beck's „kongelige Blod"? Og „Politiken" var ogsaa det eneste Blad, der opdagede den „syngende Flue", som jeg glædede mig til at vi skulde faa at høre ude i „National", men saa kom Dølen jo til at slaa Staklen ihjel og nu faar Theatrene da ikke det Flueplaster at slaas om. Men straks kom „Politiken" med Noget, der langt overgaar baade Prætendenterne og Fluen. De kan tænke Dem til, at „Politiken" har opdaget et helligt Broderskab ovre i Indien, som hedder „Mahatma'erne, hvad der formodenlig paa Dansk vil sige saa meget som Hattemagerne og vist er en Slags Braminer, som kan gøre alle Slags Tegn og underlige Gerninger. Og „Politiken" kender en af Broderskabets Søstre, som hedder Madam Tafatsky eller Blavatsky hvad det er, og kan Bladet faa hende til at mælde sig ind i Oppositionen, saa kan det nok være, at Estrup og Højre er færdig med Fyrre. Hun er født i de skjulte Kræfters Verden, som jeg ikke véd, hvor ligger, og jeg har heller ikke kunnet finde den paa Landkortet, men det er ogsaa ligemeget, for Madamen kan være i Kina nu og om et Par Minuter staar hun og taler med Fonografen ude i Skolelærerudstillingen; hun kan faa enhver Genstand til at forsvinde og bare hun synger: jeg vil ha'e dit eller dat — vips! saa staar det der, lige som naar „Avisen" vræler paa et Tillæg til Straffeprovisoriet. Tænk Dem nu, min Kære, at denne Madam Blavatsky i et Oppositionsmøde ganske tilfældig sagde: Væk med Ministeriet Estrup! — Ja, saa var 'et væk, og jeg gad nok se den „Opdager", der kunde finde det igen. Og blev Oppositionen endnu mere husvild end den er for Øjeblikket, saa kunde Madam Blavatsky skaffe Festplads meget hurtigere, end Kongelunden blev lukket op for Højre, og vilde vi ha'e 5te Junigrundloven tilbage, behøvede vi bare at gi'e Madamen Paragraferne 25 og 49, dem pakkede hun saa ind i Cigaretpapir og puttede hele Stadsen i Lommen. Efter et Par Dages Forløb vilde hun saa paa en Prik sige os, hvor 5te Junigrundloven er gravet ned, eller maaske kunde hun ved Hjælp af sine Brødre, de indiske Hattemagere, skaffe os en splinterny Forfatning, meget bedre end baade den af 1849 og 1866. Som De ser, har „Politiken" gjort os en stor Tjeneste med at gøre os bekendt med denne ualmindelig kloge Kone, denne Madam Blavatsky, men uheldigvis har Bladet glemt at opgive Madamens Adresse, hvad der dog i dette Tilfælde er den højeste og vigtigste Oplysning. Det kan jo ogsaa være, at „Politiken" ikke vil sige hvor Madamen boer, for at ikke Matzen skal bortfortolke hende eller for at ikke Frederik Hjærtetyv skal erobre hende fra Oppositionen. Men nu

maa jeg ha'e Skade hen paa „Politiken"s Kontor for at faa dem til at telegrafere til Madamen, at som Prøve kan hun jo til en Begyndelse skaffe os af med Dampsporvognen, saa at man igen kan gaa sig en lille Tur ad Strandvejen uden at blive kørt hjem i Stumper og Stykker. — Farvel, Kære! Jeg skal nok hilse den kloge Hattemagersøster fra Dem, hvis jeg taler med hende førend vi ses igen, men kommer jeg ind i den skjulte Verdens Broderskab, saa ses vi vist aldrig mere! Abracadabraham! Tak for Kaffe!

Raketter.

Og det begav sig i de Dage, da Ministeriet gik svanger med et nyt Straffeprovisorium, at Oppositionspressen belavede sig paa det værste. Men lille Frederik slog sig for sit Bryst og sagde: „Jeg takker Dig, Herre Matzen, at jeg ikke er som disse Straamænd!"

Island hjemsøges af Hungersnød — hedder det. Ministeren for Island, Hr. Nellemann, burde udstede et Forbud mod en slig paatrængende Gæsts „ophidsende" Virksomhed. Nogle Skibsladninger Fødevarer vilde gøre Forbudet mest virkningsfuldt.

Ved Svømmepromotionen for Damer blev i Onsdags to Damer Magistre og tre blev Kandidater i Svømmekunsten. — Kom det an paa den Kunst, at faa Mandfolk til at „gaa i Vandet", blev der vist et Utal af kvindelige „Magistre".

Matzens Organ sukker forleden: „Det er blevet saa svært nu til Dags at give et Barn en god Opdragelse." Frederik er opgivet — det er klart!

„Bort med Straamændene!" har „Avisen" brølt i fjorten Dage. — Fr. Hansen staar fremdeles paa Bladet som „Ansvarhavende Redaktør"!

Til de smaa Konservatives Fællesmøde i Dag i Fredericia var allerede alle Billetterne til Festmaaltidet „revne bort" i Onsdags, fortalte „Avisen". — Herregud! hvor de smaa Stakler maa være sultne.

Med surt og sødt!

Mel.: At Slyngler hæves til Ærens Top.

Min Kone Livet forsøder mig,
for hun kan lave en dejlig Sylte;
det kan nok være hun gotter sig,
naar hun faar Syltekrukkerne fyldte,
dog lidt jeg mukker,
naar hun mig plukker
for Mønt til alle de kære Krukker
|: med surt og sødt. :|

Saa slikken som Mutter jeg langtfra er,
jeg sværmer ikke for Syltetøjet,
men kan jeg „hugge et Stikkelsbær"
bag Mutters Ryg, saa er jeg fornøjet.
Men hvis hun ser'et,
saa er jeg leveret,
saa bliver jeg ligestraks trakteret
|: med surt og sødt. :|

Vi véd jo saa godt, at Højres Trop
med „Presse-Sylte" bli'r holdt i Aande,
den lille Frederik disker op,
han krydrer „Grisen" med Allehaande.
Dog fersk er Spisen,
og sløj Servicen,
men Carstensen „konserverer" Grisen
|: med surt og sødt. :|

„De grønne Agurker" saa bitre blev
paa Morskabstheatrets lille Tromme",
og „Arvesynden" man straks fordrev,
fordi at den var saa bedsk en Blomme.
Naar Højre lugter
den Slags Produkter,
saa syltes de som forbudne Frugter
|: med surt og sødt. :|

Selv „Ravnen" har jo sit Sylteri,
dog Sylten faar ej Venner at smage.
Ved Sylten skal der forstaaes at vi
Kritikens Svøbe har lagt i Lage.
Naar vi generes
og insulteres,
saa kan Du stole paa her serveres
|: med surt og sødt! :|

Fra Gaden.

1. Student: Den Dame dér maa da kunne tiltales for Overtrædelse af Straffeprovisoriet!

2. dito: Hvorfor?

1. dito: Fordi hun benytter Tournuren til Fremstilling af forvanskede Kendsgerninger!

Ved Afrejsen.

Lille Emmy: Aa — nu glemte jeg at sige Farvel til Fa'er!

Moderen: Ja, men nu kan vi ikke vente længere. Det er den højeste Tid, at vi kommer til Banegaarden!

Lille Emmy (til Pigen): Aa, kære Anna, saa maa Du give Fa'er et rigtigt sødt Smækkys fra mig!

I Fælden.

Skyldneren: Det gør mig meget ondt, men i Dag kan jeg ikke betale Dem, — min Skomager gik lige nu herfra . . .

Skræderen: Ja, det véd jeg! Jeg traf ham netop ude paa Trappen. De sagde til ham, at De kunde ikke betale ham i Dag, fordi De ventede Skræderen — her er Regningen!

Enhver Sit.

— Hvorfor benytter Du to Kulører Papir til dine Kærlighedsbreve?

= Jo, ser Du, naar jeg skriver til Eduard, saa tager jeg rødt Papir, for det betyder Kærlighed, og naar jeg skriver til Adolf, saa tager jeg blaat Papir, for det betyder Troskab.

„Ravnen"s Modejournal.

Galladragt for Medlemmer af kvindelige Roforeninger.

Af Rejselivet.

Den Indfødte: Mine Herskaber, dette smukke høje Udsigtstaarn, som De her ser for Dem, er blevet bygget til Minde om en ubekendt Ulykkelig, som styrtede sig ned fra Taarnets svimlende Højde . . . . Tør jeg bede om en lille Skærv til de fattige Efterladte!

Enten — eller.

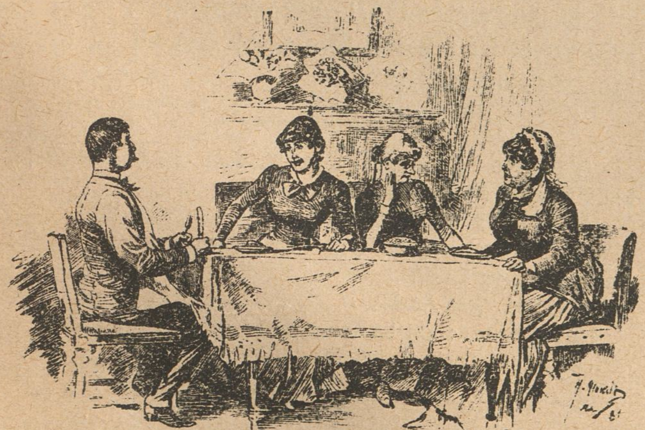

Enkefru B.: . . . Herr Petersen, De er Ungkarl og har nu besøgt vort Hus saalænge, at jeg, som Enke og Moder til voksne Døtre ikke mere kan betragte Sagen med Ligegyldighed. Altsaa, enten gifter De mig eller en af mine Døtre.

Skak—mat!

Justitsraaden: Hvilken Frækhed! De har opbrudt mit Pengeskab! Jeg lader Dem øjeblikkelig arrestere, elendige Forbryder!

Tyven: Værs'go'! Men saa angiver jeg Justitsraaden for — Kassemangel! Der er jo ikke en Øre!

Hvad Pjatsen gærne vil.

Melodi: Sylsvisen af „Lumpacivagabundus".

Pjatsen kender vi jo Alle godt:
ret en Kærnekarl i Stort og Smaat,
en Professor i Juristeri,
som der stikker en Minister i.
Altid hopper han paa sine Ben,
for at komme paa den grønne Gren.
Men desværre kan han ikke faa
Alting, hvad han saadan peger paa.

Blive Politiets Direktør!
— efter det hans Fingre voldsomt kløer;
derfor ser man tidt hans pæne Blad
prøve paa at gøre Crone flad.
Men det Hele hjælper ej et Gran,
—Thiele er jo ogsaa Højremand! —
Derfor kaster Pjatsen nu sit Blik
paa en anden Knippelpolitik.

Han vil være Fører for de Blaa,
saa faar han en Hest at ride paa;
med sin skarpe Sabel da han kan
hugge Ho'det af hver Venstremand.
Saadan rigtig bister Husmandstugt
i hans Inderste ham fryder smukt.
Men saa maatte rigt'nok „Kopenhamm"
miste ham — og det var Synd og Skam!

Nej, saa vil vi heller la' ham faa
Krigsministeruniformen paa;
thi han vil dog allerhelst især
kommandere hele Danmarks Hær.
Hver en Frihedsmand gaar i sin Grav,
naar han svinger sin Kommandostav;
thi han skaaner kun den lille Flok
Landsforræ—, ja, De forstaar mig nok!

Naar hans Løbebane den er endt,
vil han gærne slutte som Regent.
Tænk Dem Pjatsen paa en Trone staa
med en dejlig gylden Krone paa!
Men hans Rige maa bli' udenlandsk,
thi han snakker saa gebrokkent Dansk.
Bedst i Schleswig-Holstein passer han:
det er jo hans gamle Vaterland.

Dog, hvis Pjatsen her i Landet bli'er,
„Ravnen" ham en Plads paa Bakken gi'er.
Dér, hvor Pjerrot staar og æder Blaar,
provisorisk han sit Telt opslaar.
For en halv Snes Øre i Entré
kan man hans Fortolkningskunster se;
han vil vise os med stort Talent,
hvordan Loven den bli'er endevendt!

Men skønt Kunstens Vej er trang og lang,
gaar han dog tilsidst al Kødets Gang;
en Gang saa maa han naturligvis
rejse bort fra dette Paradis.
Og saa skal det siges, han var fuld-
stændig Højremand, saa tro som Guld.
Paa hans Gravsten vi indhugge la'er:
„De konservative Klubbers Fa'er!"

Bomber.

Bladene fortæller, at Kejseren af Rusland ved en særlig Kurér har sendt Sultanen af Tyrkiet en *prægtig* blaa — Ræveskindspels. — Bare nu ikke England eller en anden Stormagt „sætter Lus i Skindpelsen"!

Til Cirkus Renz ankom forleden en Alligator. — Mon denne Fyr ved Afskedsforestillingen skal fælde Krokodilletaarer, som Vidnesbyrd om Direktørens Sorg over at skulle forlade København?

Matzen vender ikke! paastaar „Avisen". Saa meget desto værre for den lille Professor! Han vil da ikke undgaa „Strømkæntringen".

I Retten. Dommeren (til Vidnet): De har altsaa set, at den Anklagede affyrede to Revolverskud?
Vidnet: Ja, Hr. Assessor.
Dommeren: Hvor langt stod De fra Anklagede, da han affyrede det første Skud?
Vidnet: Fem Skridt.
Dommeren: Og da han affyrede det andet Skud?
Vidnet: Omtrent 800 Alen.

Paa Kirkegaarden. A. (betragter ivrigt Gravstenenes Indskrifter).
B.: Hvad søger Du egenlig?
A.: En Ligsten, der ikke lyver.

Sværmere.

I „Agurketiden". Paa en Provinsbanegaard havde et Svalepar bygget Rede ovenpaa Lampeskærmen til Hængelampen i Ventesalen og udruget fem Unger, — det vil sige, Petroleumsflammen, der brænder hele Natten, havde egenlig udruget Svaleungerne, til stor Glæde for Svalefa'er og Svalemo'er, som fra deres Plads paa Spejlrammen iagttog Udrugningen.

Ellers Ingenting. — Hør engang Tante, hvad er egenlig Onkel?

— Embedsmand, mit Barn.

— Og Du?

— Hans Kone.

— Ellers intet?

— Nej, Kære

— Men, Tante — det maa jo være frygtelig kedeligt!

Stor Lighed. Jeg forsikrer Dem, Petersens to Døtre ligner hinanden i den Grad, at naar jeg ser dem sammen paa Gaden, tror jeg, der er kun én, og at jeg er fuld, og af den Grund ser dobbelt!

Paa Banegaarden. — Er Deres Ven Forretningsrejsende?

— Ja, for den anden Verden — han er Læge.

En slem Vane. — Det er allerede den fjerde Gang, at De slutter Akkord med Deres Kreditorer. Det er dog et stift Stykke!

— Hvad skal jeg gøre! Ethvert Menneske har sin svage Side.

Fra Eksercerpladsen. Sergenten eksercerer med sine Rekruter i Nærheden af en Aa. Han lader dem marschere ud paa den yderste Bred ved den bratte Skrænt. Derpaa kommanderer han: Holdt! Ser I nu, Folk! hvis jeg kommanderede Kompagniet fremad marsch! saa vilde I alle ynkelig omkomme — og I fortjente ikke bedre. Men jeg vil endnu en Gang lade Naade gaa for Ret. Kompagniet helt omkring — marsch! Se saa, nu har jeg igen reddet Eders Liv!

Ulykkelige Forældre. — Fa'er, Urtekræmmersvenden er bleven Livjæger.

— Herregud, og hans Forældre var dog saadan fornuftige Folk.

Assessoren: Hvad har De nu lavet igen, Madsen? De maa da være en stor Slyngel! Nu er det allerede tyvende Gang, at jeg som Dommer har med Dem at gøre?

Madsen: Herregud, Hr. Assessor! Jeg kan da ikke gøre for, at De ikke er avanceret!

For en Sikkerheds Skyld. Godsejeren (til sin gamle Tjener): Du har altid været mig en tro Tjener, Hans Til Belønning skal Du engang begraves i min Familiebegravelse

Hans: Jeg vil hellere begraves i en anden Grav, Herre! Bare for en Sikkerheds Skyld. For naar Fanden kommer for at hente Dem, kunde han i Mørket let tage fejl og tage mig i Stedet.

Afkølende. — Musiklæreren: Jeg er meget tilfreds med Dem, Frøken Bertha, De gør gode Fremskridt! De holder vist meget af Musik?

Bertha: Aa nej, men Fader har lovet mig, at naar jeg er kommen over Begyndelsesgrundene, skal jeg faa en ordenlig Lærer.

Gammel Vane. — Herren: Hvorfor trækker Du altid paa Skuldrene?

Tjeneren: Det er en gammel Vane fra jeg tjente hos Baronens. Der kom altid saa mange Kreditorer.

Anbefaling. Om en meget middelmaadig og lige saa paatrængende Forfatter sagde en Forlægger: „Han er som sine Bøger, man kan ikke blive af med nogen af dem."

Dommeren: De er bleven grebet, da De i Theatret forsøgte at stjæle Deres Sidemands Lommetørklæde — hvorledes hænger det sammen?

Anklagede: Ja, det er en meget mærkelig Historie. Man spillede et meget sørgeligt Stykke — alle følte sig grebne og længtes efter Lommetørklædet. Hos mig var det helt modsat: jeg længtes efter Lommetørklædet, og saa følte jeg mig greben.

I Skolen. Læreren (opdager, at man i hans Fraværelse har tegnet en Karikatur af ham paa Tavlen) til Duksen: Hvem har lavet denne Dumhed?

Duksen: Det var Ove Petersen, men jeg sa'e straks til ham: Man skal ikke male Fanden paa Væggen, for ellers kommer han.

Billige Elefanter. Man køber en Del Mus og anbefaler dem til en velvillig Reporter: Han laver straks Musene til Elefanter.

Faderen (sukkende): Ak, ja! Denne Verden er fuld af Skuffelser!

Lille Betty: Det maa Du nok sige, Fa'er! Jeg vilde sy en Sommerhat til min Dukke, og nu da jeg er færdig, er det blevet et Par Bukser!

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Romersgade 22**, og i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Ved Indgangen til Dyrehaven.

»Væk her fra! Nix pille bei der Festung!«

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

N° 34 | Söndag d. 22 August. | 1886.

Paatrængende nødvendigt.

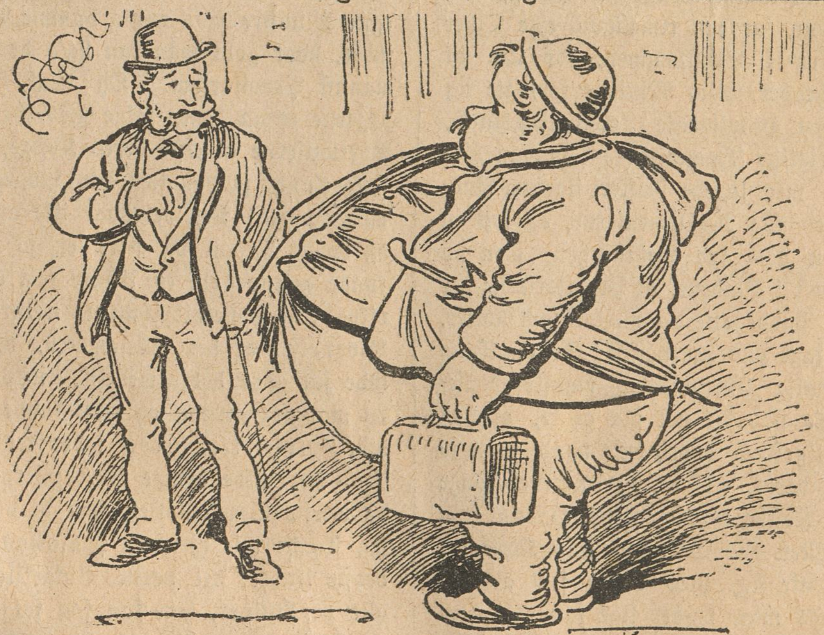

— Hvor skal De hen, Hr. Fabrikant?
— Jeg skal sgu lidt ud paa Landet og fede mig!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Kaffesladder.

Md. Skade: Ja, Renz kan rigtignok sige, at han har Held med sig alligevel, for det kan vel nok kaldes storartet, at da det rigtig kniber med Besøget paa Sidstningen, og ligesom han allerbedst er i Færd med at pakke sammen, saa kommer der først en Hertug og bagefter to Konger og fylder Huset for ham hver Aften, saa han næsten bliver helt konfus i 'et og laver forkerte Programmer, hvad der nu for Resten kan ske for den bedste, for hvem havde drømt om, at et Regeringsprogram med Frihed og Fremskridt i Spidsen kunde blive til saa mange provisoriske Numre, som der er leveret i det sidste Aars Tid, og De skal ogsaa nok faa at se, min Kære, at her kommer mange flere fremmede Konger og Kejsere for at beundre vores Provisoriums-Udstilling, som uden Tvivl ogsaa er enestaaende. Se, der er nu denne Konge af Portugisien, som har saa mange Navne, at han rimeligvis alle Tider maa gaa med Døbesedlen i Brystlommen, for ikke at glemme, hvad han selv hedder, hans Ministre forsøgte sig jo ogsaa en Gang i den provisoriske Lovgivningskunst, men de havde ikke det rigtige Haandelav — saadan som Estrup og Nellemann — men lavede Fuskeri ligesom Rasmussen og Madamen med alle Møblementerne, og saa en skøn Dag verfede Kongen dem fra Bestillingen, men nu har han jo rimeligvis læst i Bladene, at Provisorierne her i Landet skyder op som Paddehatte og yngler som Rotter, og saa har naturligvis sagt paa portugisisk: So ein Ding muß ich auch haben, nemlig Estrup eller maaske Nellemann, men En af de To skal De nok faa at se, at han berøver os, ja maaske ligefrem bortfører, hvad man jo tydelig kan slutte sig til deraf, at den fremmede Konge særlig hjærtelig trykkede Konsejlspræsidentens Haand, som der staar i „Avisen". Men véd De hvad, min Kære, det er egenlig grueligt at tænke sig, hvis vi nu skal af med en af de to Ministre, som man kender lige saa godt som en af sine Tjenestepiger, der skal skifte. Og om ogsaa hun har været det værste Asen og slaaet al Ting i Stykker og været næsvis oven i Købet og svaret, hvad jeg nu slet ikke kan taale, saa gør det En dog ondt den Aften, hun forlader Konditionen, og man glemmer alle Genvordighederne og siger med taarekvalt Stemme: Farvel, Stine, og ha'e det godt! Og Du ser vel nok op en Gang, naar Du har Udgang, og skulde det være noget Rak, Du kommer til, saa kan Du godt komme til os igen, for vi har jo altid kommet godt ud a'et! Ja, saadan er vi, min Kære; naar det kommer til Stykket, saa løber vort gode Hjærte af med os, og derfor er jeg vis paa, at skulde det blive til Alvor, at Estrup eller Nellemann bliver engageret til at gi'e provisoriske Gæste-Forestillinger i Portugisien, saa bliver her en Skraalen og en Tuden, som om vi Allesammen skulde af med vore Visdomstænder, for det er jo som der staar i Visen om den næsvise Flue: „Ak ja, man skatter først hvad man har tabt!" og man kan jo ikke vide, hvorledes det vil gaa dem ovre blandt Portugiserne, der nok ikke skal være saadan til at løbe om Hjørnet med, som man siger, men let bliver stødt paa Manskketterne og skal ha'e en ækel Vane med at prikke Folk med Dolke, saa snart der bliver en Smule Røg i Køkkenet, som jo let kan ske, især naar der kommer ny Kokke til at fyre under Gryden, men jeg vil da haabe, at den af Ministrene, som skal være Provisor paa Hofapotheket i Portugisien, faar alle Gendarmerne med for en Sikkerheds Skyld, for dels kan man jo aldrig vide, hvad der kan ske, og dels har Gendarmerne jo nu gaaet saalænge omkring og vist deres paatrængende Nødvendighed frem for alle Folk, at Ingen nærer Tvivl i den Retning, saa nu kan vi saamænd godt undvære dem en Tid, naar der er bedre Brug for dem andet Steds, og jeg skulde da mene, at er Gendarmerne paatrængende nødvendige noget Sted, saa er det, hvor det gælder at beskytte en af vore egne Ministre mod nogle dumme Portugisere, der ikke kan indse, hvor godt man kan ha'e det under et Estrup-Nellemannsk Provisorium. Og tænk, hvor øndigt, om Livjægerne ogsaa kunde følge med Gendarmerne over og lære Portugiserne at elske deres Konge, deres Fane og deres Fædreland, saadan som kun Livjægere er i Stand til, — men Jøsses! Nej, det gaar ikke an, for denne Nul-Brown og denne Praas og flere er jo saa rædsomt hidsige og kuade gærne gøre en Ulykke paa alle Portugiserne og saa vilde Blodpostejfabrikanten naturligvis lave portugisiske Blodpølser af dem allesammen, og det kan jo heller ikke lade sig gøre desformedelst Bukserne, De véd nok, som de mangler endnu, og man kunde jo ikke være bekendt at lade Korpset komme over i det fremmede Land uden Bukser, hvad der vilde bringe Portugiserne til at tro, at vi var de værste Sansculotter, som vi dog ikke er. Men nu maa jeg skynde mig hjem og passe paa, at Skade ikke gi'er sine bedste Bukser til denne Buksekileberg, som kiler af med alle de Bukser, han kan faa fat i, men som nok ikke er til Livjægerne alligevel, men til at dække nogle Synders Mangfoldighed, der skal gaa som Eksportartikler til Amerika, hvor de har nok af dem i Forvejen. Farvel, Kære, og lad os være enige om, at saa længe vi har vores Kaffetaar, drikker vi ikke Kapunsyre, om der saa kommer nok saa mange Provisorier!

Før og nu!

Mel.: Lott ist todt.

Før gik man uden Frygt omkring
og sa'e sin Hjærtens Mening,
og Politik, det var en Ting,
man drøfted' i Forening.
Nu maa man passe paa sin Mund,
sin Tunge maa maa binde,
man véd min Sandten ej hvad Stund
man bliver spærret inde.
Alt har nu vendt sig, ja det er en Gru,
der er slet ingen Sammenligning mellem før og nu.

Før glad man om i Skoven sprang
og lo af Gøgens Kukken,
man hørte munter Fuglesang
og Kildens sagte Klukken.
Nu ser man tidt bedrøvet til
de friske Bøgekroner,
som snart skal bort; thi Højre vil
ha'e Forter og Kanoner.
Alt har nu vendt sig, ja det er en Gru,
der er slet ingen Sammenligning mellem før og nu!

Før var jo Højres Blade saa
forskrækkelig loyale,
de førte aldrig nogen „raa"
og „utilbørlig" Tale!
Nu møder et af dem saagar
med „Leve Berg" — et andet
frækt „Ned med Estrup" skrevet har,
er det nu ej forbandet?
Alt har nu vendt sig, ja det er en Gru,
der er slet ingen Sammenligning mellem før og nu!

Før stak man kun til Straamand i
det Tidsrum, som der falder
imellem Jul og Paaske — vi
det Fastelavnen kalder.
Nu stikkes der til Straamand paa
en Tid, saa sløj og mager,
hvor selv Agurkerne maa gaa
ind under „Pressesager".
Alt har nu vendt sig, ja det er en Gru,
der er slet ingen Sammenligning mellem før og nu!

Før kunde man med Blæk og Pen
sin Mening aflevere,
hver Handling som var fejl, min Ven,
man turde kritisere.
Nu maa man passe nøje paa,
at Pennen ikke sprutter,
og da man ej for vidt tør gaa,
er det vel bedst jeg slutter.
Alt har nu vendt sig, ja det er en Gru,
der er slet ingen Sammenligning mellem før og nu!

Bomber.

Matzen sagde i Fredericia, at vi (Højre) fremdeles holder os til Søren Mathiesens Regnebog. — Aa, Hr. Professor! Vil De saa værs'go' lade Frederik Hansen tælle om igen! Det er „forvanskede Kendsgerninger", at angive Fremskridtsklubbens Protestmøde ved Dyrehaven til 1500 Personer. Men husk paa, det skal være efter „den rigtige Søren Mathiesens"!

Universalbalsam. For nogenlunde at holde Storvezíren skadesløs for den Attentatforskrækkelse han har lidt, skal Sultanen have beordret sin Finansminister at give Storvezíren et — Gældsbevis paa 10,000 tyrkiske Pund.

Saalænge Monarkerne mødes, behøver man ikke at frygte for, at Folkene bliver sendt mod hverandre.

Jo skarpere der bliver vaaget over Freden, desto større er Frygten for at Krigen — „bryder ud."

Anskuelighedsundervisning. Lærerinden: Hvad er Synd?

Eleverne: At give daarlige Karakterer.

L.: I misforstaar mig. Men jeg vil nævne et Eksempel. Naar jeg nu har en Del Æbler liggende her paa Bordet, og I tager dem mens jeg er borte, hvad gør I saa?

El.: Vi spiser dem!

Ved Eksamen. Professoren i Anatomi: Sig mig, Hr. Kandidat, hvortil naaer man, naar man med en Kniv bibringer En et dybt Stød mellem det andet og tredje Ribben?

Kandidaten: Til Tugthuset, Hr. Professor!

Modefarven.

— Men stakkels Dreng, Du har jo faat et blaat Øje! Det ser jo skrækkeligt ud!

= Naada! Hvor vil De hen, lille Madam! „Gendarm-Blaat“ er jo det allermoderneste.

Som de Gamle sjunge

— Mo'er, er det nu ikke mig, der skal kommandere, naar Knud er Trommeslager?

= Nej, Lise, Drenge maa helst kommandere, — det passer ikke for Piger.

— Saa? — Men Du siger jo altid til Fa'er, at det er Dig, der har Kommandoen!

Udenlandsk Badeliv.

I.

— Ak, Frøken, bønhør mig, og jeg vil bære Dem paa Hænderne.

= Tak! Det besørger Bademesteren.

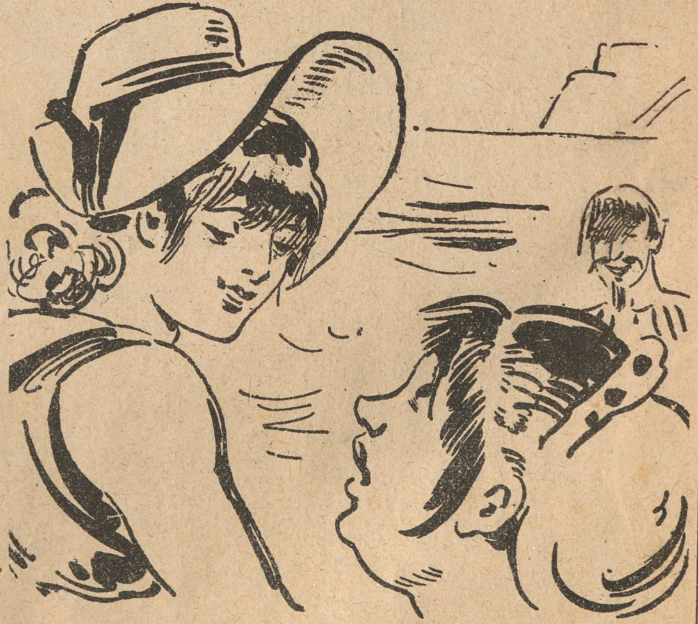

II.

— Hør nu, Frøken, jeg forbyder Dem at kokettere med hamder, det er min Mand!

= Vær De ganske rolig, Frue! En Tilbeder, der ikke strakbegynder med Brillanter, er ikke min Mand!

I Tirsdags.

— Se, der er Kongen af Portugal. Tænk, han har atten Navne!

= Det var nok ogsaa det, der reddede ham, da den øvrige Kongefamilje blev forgivet med Arsenik, for da Turen kom til ham, kunde Arsenikkomplottet ikke huske hans Navn og følgelig kunde de heller ikke finde ham i Vejviseren.

En knusende Ro-Sport.

Nu har jeg været i Bicycleklubben, Travklubben og ved Væddeløbene, og alle Vegne er jeg faldet a' paa 'en, men Kaproningen i Holbæk med 10,000 Kroners Underbalance — det kan man kalde at „fange en Ugle", der har baade Næb og Kløer! Mit sidste Haab er, at Subskriptionen for de Oldenborre-Skadelidte bliver efterfulgt af en Indsamling til de Skadelidte ved Kaproningen i Holbæk.

Den bortfløjne „Reichshund" eller Troskab belønnes.

I.

Hr. Bismarck fik et voldsomt Knæk, dengang da Tyras var rendt væk.

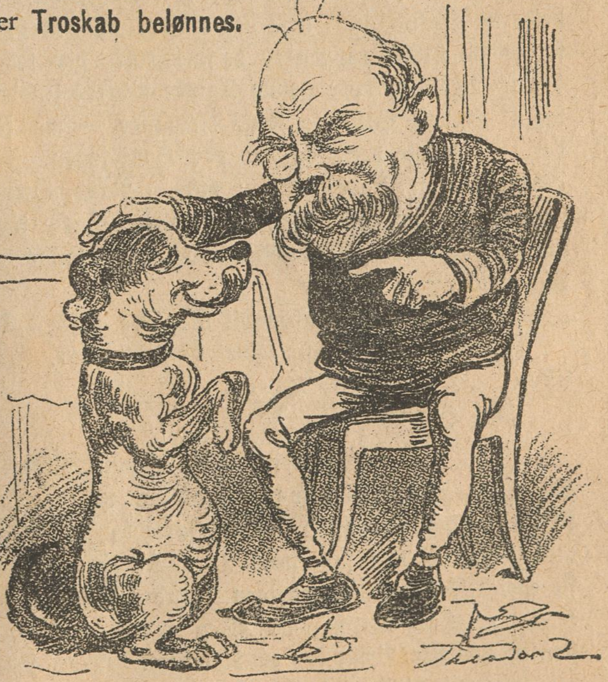

II.

Men da den kom igen: »Krabat, Du være skal Gehejme-Rath!«

To paa Bænken.

„Hansen! vaagn op! Lad være at sidde og sov paa en Bænk ved Nattetid! Her er koldt og her er Træk; Danmarks Hjærtetyv kunde let faa et Knæk. Og tænk om der kom noget Bærme eller Janhagel forbi og saa Dem, saa laa en Bænketur lige for Haanden. Rejs Dem! . . ."

„Rejs ad Helvede til!"

„Ja, min kære Uven, jeg har læst Avisen — jeg kender Kammertonen."

„Jeg sov ikke — jeg var bare falden i Tanker — jeg har en Tanke . . ."

„Lige som fordærvet Flæsk!"

„En Tanke, der ængster mig. Tror De Avisen kan holde sig, naar den ikke længer kan stikke til Straamanden?"

„Nej, saa er det forbi med dens indre Mission, saa kan den rolig lægge sig ved Siden af Aftenposten paa Sælgekonernes Smaavogne mellem Æbleskiver og røget Sild — saa er der ingen, der ofrer Avisen en Tanke."

„Det er ogsaa min Tanke, og den berøver mig Appetiten om Dagen og fylder mig med Drømme om Natten. I Nat drømte jeg, at jeg var oppe hos en Tandlæge for at faa en Gifttand trukken ud og faa en forloren Visdomstand sat ind. Men hvad skal jeg med Visdomstand? Det er ikke paa Grund af sin Kløgt, at man gør Lykke. Tror De jeg vilde have gjort Lykke, hvis jeg havde haft Carstensens fine Pen og Groves Dannelse? Lad dem kun grine ad mig — jeg har faaet Folk til at læse Avisen, den har boret sig ind i Fabrikerne, saa Arbejderne gratis kunde læse den til Frokost, den har sneget sig op ad Køkkentrappen til de fine Folk, der læste den i Smug, lige som vore gamle Tanter i deres Ungdom snød sig til at læse Paul de Kocks Romaner — men skidt med det — de læste den, og det var Hovedsagen. Men den Presselov har skadet Avisen mest. Naar Oppositionspressen ikke tør sige noget, kan Avisen jo ikke skælde den ud. — Tror De, Aftenposten vil tage mange af mine Abonnenter?"

„Hvad saa — Matzen vil ikke lade Dem i Stikken."

„Nej, saa snart han bliver Politidirektør, saa er jeg sikker."

„Og Hansted?"

„Aa, han kan sagtens, han er vant til at skrive i Blade af forskellig Farve — han kan nok igen give sig til at skændes med sig selv i et Højreblad og et Venstreblad. Det er lige som naar en Hund staar og gøer ad sit eget Ekko og tror, at den skændes med en fremmed Hund. — Han kan sagtens! Jeg er værre faren; Carstensen har ikke Brug for en Referent. Men jeg bryder mig ikke om, at de andre har faaet Mundkurv paa! Jeg bliver ved at puste og tirre! Jeg skal nok faa dem lokket paa Glatis. Avisen skulde føre en pæn Tone — pyt, det ligger slet ikke for Avisen! Avisen skulde tage Hensyn — jo go' Maaren!"

„God Morgen, Hansen!"

„God Morgen, Hr. Andersen!"

Raketter.

Efter at Krigsminister Bahnson havde afslaaet at komme til Stede ved Fremskridtsklubbens Møde i Søndags ved Dyrehaven, var der vel kun faa Højremænd, der haabede paa, at faa Ministeren at se ved Fredericiamødet samme Dag, og „Avisen" skyndte sig ogsaa allerede om Fredagen at meddele, at Ministeren ikke kunde deltage i dette Møde „som Følge af et Halsonde". Men det gik her akkurat som med det sidste Presseprovisorium. De fine Højreblade med „Berlingske" i Spidsen bandte omkap med Bogtrykker Schultz paa, at der ikke var noget om 'et, det var næsten „Løgn Altsammen". Dagen efter udstedte Nellemann sit Provisorium. Om Fredagen erklærede „Avisen", at Bahnson ikke vilde komme til Mødet i Fredericia. Men Bahnson brød sig kun lidt om „Avisen" og „Halsondet", — han talte ved Fredericiamødet for Danmark akkurat lige saa godt som han altid taler.

Moral: Højrebladene spaar, men Ministrene raa'er! — Det maa egenlig være en løjerlig Fornøjelse at være „Regeringsblad" paa den Manér!

„Avisen" bragte forleden et Referat af et Afholdsmøde. Referatet var undertegnet: **St. K. J.** og saa dumt affattet, at det er troligt, at Referenten virkelig er, hvad han har antydet:

Stor Klodre-Jan.

Paa Strandvejen. — Tror Du, det bliver til noget med Dampsporvognens Afskaffelse?

— Naturligvis. Ogsaa den Ting besørger Ministeriet for os; for naar nu Dyrehaven bliver hugget om, er der jo ingen Grund til at „tage i Skoven" mere, og saa er Dampsporvognen færdig med det samme.

En Landsthingsmand i Rumænien har givet Justitsministeren en Lussing. — Ministeren stoler ikke længer paa Rigtigheden af den gamle Sætning: Det er saligere at give end at tage.

Luft!

Melodi af Carl Erichsen.

Nu Tider slemme
vi har her hjemme,
og man maa ta'e sig i Agt:
for skjulte Tanker
der ofte vanker,
selv om man Intet har sagt.
En Laas for Munden,
hver Tanke bunden,
ja, det er sandelig rart;
men tidt gaar Legen
jo over Stregen,
naar det ej sker i en Fart,
|: at man faar Luft, :|
vi maa ha' meget mere Luft!

I trange Dage
man hører Klage
rundt omkring fra de Smaa;
de slider trolig,
men ej en Bolig
der er lidt sund, kan de faa.
I usle Rønner
de gaar og stønner
og sjælden frisk Luft de faar.
Det ta'er de hel're
end Ettes Kældre,
men den er ligegodt haard;
|: de maa ha'e Luft, :|
de maa ha'e meget mere Luft!

Ja, der maa bygges,
og der maa hygges
omkring de fattige Folk,
og Luft det faar vi
vel ogsaa, naar vi
har „Demokraten" til Tolk.
Naar Matzens Højre
bli'er endnu sløj're,
og naar „Avisen" er død,
naar blaa Gendarmer
os ej forarmer,
naar hele Verden bli'er rød;
|: saa faar vi Luft, :|
saa kan vi alle Mand faa Luft!

Sværmere.

Marskalk Castellano havde blandt andre Særheder ogsaa en Mani for at spørge Officererne om deres Familjer, ved hvilke Lejligheder hans staaende Udtryk var: „Hvad er Deres Faders Bestilling, Deres Moders, og Deres Søsters?"

Disse stereotype Spørgsmaal blev tilsidst saa trættende, at nogle af de yngre Officerer enedes om at give følgende Svar paa dem: „Min Fader en Skomager, min Moder Værtshusholderske, og min Søster meget flygtig." Da Marskallen ved den følgende Søndagsparade havde faaet det samme Svar af tre Officerer efter hinanden, vendte han sig til en fjerde og begyndte:

„Hvad er Deres Faders Bestilling?"

„Han er Skomager."

„Og Deres Moders?"

„Hun er Værtshusholderske."

„Det er nok," sagde Marskallen, „jeg kender Resten. Deres Søster er meget flygtig, og De har Stuearrest paa Deres Værelse, indtil hun forbedrer sig."

Amerikansk. Om en Mus's Udholdenhed, der kronedes med det heldigste Resultat, fortælles: En Mus var falden i et Fad Mælk og kunde ikke arbejde sig op paa Kanten igen. Musen svømmede rundt af alle Livsens Kræfter. I Løbet af en Time havde den ved sin Pjasken omkring arbejdet som en Smørkærne og havde forvandlet Mælken til Smør, hvorved den fik et fast Underlag. Nu hvilede Musen sig ud paa Smørret og satte saa med et dristigt Spring op af Fadet.

Moralen af Processen Dilke—Crawford. Den eneste Traktat eller Kontrakt, som en Statsmand ikke tør bryde, uden at han kompromitterer sig derved og uden at man derved slaar ham over Fingrene, er Ægteskabskontrakter. Havde den meget hæderlige Charles Dilke bare brudt en international, højtidelig beseglet Traktat, kunde han endnu den Dag i Dag spille en Rolle i det offenlige Liv som en særdeles agtet Mand.

Et elskende Gemyt. — Sig mig, kære Mand, elsker Du mig lige saa højt som din første Kone?

— Ja, min dyrebare, og naar Du døer, vil jeg elske min tredie Kone lige saa højt som Dig.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Romersgade 22,** og i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

I Lænker.

De ler saa skadefro og tilfredse,
De tror vist hans Magt er brudt for stedse.

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

No. 35 | Söndag d. 29 August. | 1886.

Det manglende Nul.

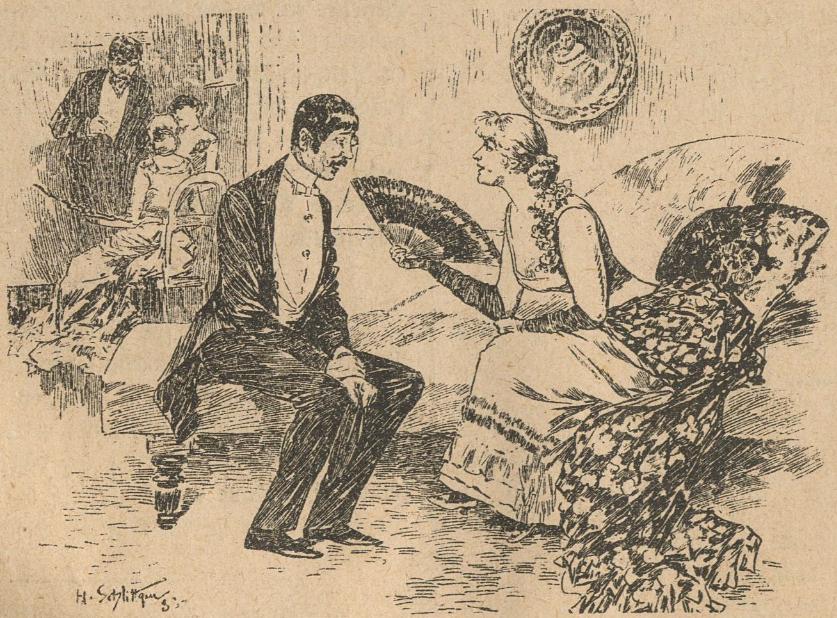

Hun: Det kan ikke være Deres Alvor at ville gifte Dem med mig. Jeg ejer jo kun 2000 Kroner.
Han (skuffet): Ja saa?! Jeg troede De havde 20,000!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Drømmebilleder.

Mel.: Karnevalet i Venedig.

En Søvnløshed indfandt sig
i lang Tid saa præcis,
tilsidst et Middel fandt jeg
i „Berlingske Avis".
Min Doktor sig anstrænger
med stor Opofrelse,
men naar til Søvn jeg trænger,
saa ta'er jeg „Berlingske".

Jeg er ej nogen Særling,
men ingen er saa go'
som „gamle Tante Berling",
naar man vil ha'e lidt Ro.
Ved hendes Bistand blev jeg
snart lagt i „Morfevs" Favn,
og hvad jeg drømte skrev jeg
straks til vor gamle „Ravn".

Jeg drømte Estrup gravede
hver Provisorisk ned,
og at en Lov han lavede,
som skabte Ro og Fred.
Jeg drømte at de kønne
smaa blaa Gendarmer gik,
og at de tapre „Grønne"
straks „Permissioner" fik.

Om Cirkus Renz jeg drømte,
tænk jeg var budt som Gæst,
der sad jeg og bedømte
den flotte Afskedsfest.
Med vore Penge gik han
sin Vej for denne Gang,
stod det til mig saa fik han
en „Konfe-Renz-Raads"-Rang.

Det ganske brillant er
hvad man sig drømmer til:
jeg saa af Dilettanter
et „Holbergsk" Skuespil.
Det gjorde voldsom Lykke
og hævded' Kunstens Tarv,
som rigtig „Casse"-Stykke,
med „Hindenburg" som „Arv".

Jeg drømte mig i Tivoli,
jeg bad dem spille der
en gammel Lumbyesk Melodi —
helst „Drømmebilleder".
Men tænk dog, hvor forbandet,
de Drømmebilleder svandt
tillige med det andet —
kun „Berlingske" jeg fandt.

Raketter.

Økonomi. (Ved Trianglen.) En ældre Herre (til Sporvognskonduktøren): Hvad koster det at køre til Sølvtorvet?

Konduktøren: 10 Øre Personen.

Herrens Frue: Ih bevares! 10 Øre for den lille Stump Vej! Nej, Jokumsen, la'e os saa hellere gaa over til Korsgade, dér kan vi køre lige til Kongens Nytorv for 10 Øre.

Dr. Schweninger og andre Læger har kureret Bismarck og andre Godtfolk for Fedme. I den senere Tid er det ogsaa blevet moderne, at Folk underkaster sig en Kur for at blive fede. Saaledes har en Læge anbefalet en Magistratsskriver, der lider af Svaghed, særlig i Benene, en saadan Fedekur. Skriveren skal derfor have andraget hos sine Foresatte om en fire Ugers Orlov og en Pengeunderstøttelse af 400 Kroner. — Bevilges Andragendet, vil flere af hans Kolleger følge Eksemplet, og en Mængde Arbejdere, saavel hos Ruben som hos andre pæne Mænd, vil da fremkomme med lignende Begæringer til deres Arbejdsgivere, for at kunne nyde Godt af den anbefalede ny Kur.

Drengeorkestret fra Varde, der nylig glædede Tivolis Publikum med sine Præstationer, har allerede faaet Konkurrenter i sin egen Egn, idet en Navigationslærer Sørensen i Nordby har uddannet et Strygeorkester af Drenge. — Lærer Rasmussen i Sakskøbing havde nok ogsaa paatænkt at lave noget for „Strygeinstrumenter", men Drengene blev hurtig kede af Bestillingen.

I Kafeen. — Ja, jeg tænkte jo nok, at „Politiken" ogsaa havde været paa Spil der nede i Bulgarien.

— Brøvl! hvad har „Politiken" med den Sag at gøre?

— Saa se her: „Fyrst Alexanders Afsættelse — ved Niels Petersen." Den er da tydelig nok!

Matzens egen Dreng.

Mel.: Mørups Sang af „Min egen Dreng".

Jeg holder ellers inte af at prale,
skønt jeg saa mange store Dyder har;
men naar jeg rigtig skal fra Levren tale,
saa er jeg stolt af det, at jeg er Fa'er
til alle de konservative Klubber
(thi det er Højrefolk af rette Slags);
naar Carstensen mig ned fra Tronen skubber,
saa kommer Friedrich med Pennen straks.
Derfor
|: om mit Liv det saa gjaldt,
for den Dreng gør jeg alt! :|

Den Gang jeg rejste rundt omkring og talte,
saa fulgte han mig som min Referent,
og mine Taler han saa dejlig malte,
saa de blev dansk, saa snart de kom paa Prent.
Jeg følte, jeg ku' bruge Kammeraten,
thi han saa føjelig sa'e ja til alt;
han kunde skælde ud paa „Demokraten",
og haane hver en næsvis Venstre-Pjalt.
Ja
|: om mit Liv det saa gjaldt,
for den Dreng gør jeg alt! :|

At faa ham anbragt — skal jeg aldrig nægte —
derpaa jeg ofte spekuleret har;
men der er mange fæle Højreknægte,
som af mit eget fede Barn gør Nar.
De finder, at han er for grov i Munden,
og at han for Partiet er en Skam;
men han er dog mit Kjød og Blod i Grunden,
og der er ingen Ting for godt til ham.
Nej,
|: om mit Liv det saa gjaldt,
for den Dreng gør jeg alt! :|

Hvis blot jeg altid selv faar gode Dage,
og hvis jeg skulde komme ovenpaa,
skal Friederich jo ej faa Grund til Klage,
men hvad han peger paa, det skal han faa.
Ja, han skal knuse alle Socialister,
som ej forstaar paa ham at sætte Pris;
paa Friedrichs Bud de alle Ho'det mister,
hvis ikke de vil holde hans Avis.
Ja,
|: om mit Liv det saa gjaldt,
for den Dreng gør jeg alt! :|

En lille Buket til Damerne.

„Jeg vil hellere spørge en gammel Mand, naar han vil dø, end jeg vil spørge en ikke længere ung Dame, der endnu vil behage, naar hun blev født."

La Bruyère.

* * *

„Det første, Fruentimmerne véd, er: hvor smukke de er, — det første, de lærer: hvor stærke de er, — det første, de erfarer: hvor svage de er, — det første, de glemmer: hvor gamle de er, — det første, de altid erindrer, at de har glemt det."

Saphir.

* * *

„Hvor er det Ægteskab, i hvilket der ikke gives et „Men"?"

Balzac.

* * *

„De fleste Kvinder har slet ingen Karakter; de er for fine til i Længden at bevare noget som helst Indtryk; de er brunette eller blonde, det er det, hvorefter man bedst kan klassificere dem."

Pope.

* * *

„Kvindekærlighed er mere ærgærrig end Mandens Kærlighed, den forlanger ikke blot Hjærtet, men ogsaa alle Mandens Tanker."

Balzac.

* * *

„Der gives Mænd, der kan hamle op med Kvinderne hvad Tungefærdighed angaar, men ingen Mand forstaar at bruge sine Øjne saaledes som Kvinden."

K. J. Weber.

Dommeren (til Vidnet): Gentag Ord for Ord hvad den Anklagede sagde.

Vidnet: Han sa'e, at han stjal Grisen.

Domm.: Naa, men da han sagde det, anvendte han vel ikke tredje Person?

Vidnet: Nej, for der var jo ingen tredje Person.

Domm: Brøvl! Han sagde vel: „Jeg stjal Grisen".

Vidnet (forskrækket): Nej, han nævnede ikke Herredsfogdens Navn, det forsikrer jeg.

God Oplysning. Grossereren: Har her været nogen og spurgt efter mig?

Den nye Bogholder: Ja, her har været en Herre.

Grosf.: Hvem var det?

Bogh.: Det sagde han ikke; men Grossereren kan træffe ham i hans Bopæl Kl. 3.

Naturligvis!

— Sig mig, Lille, hvor træffer jeg den virkelige, ledende Redaktør?

— Det er natyrligvis mei — kan De nok se!

Det er Taksten!

— Jeg vilde gærne ha'e Dem til at skrive et rigtigt pænt Brev til min Kæreste.

— Naar det skal være rigtig pænt, koster det 1 Krone, og vil De ha'e, at han skal gifte Dem straks, saa koster det 2 Kroner!

Den Enes Død — —!

En „fyrig“ Prins: Ah! Bravo! Det er brillant, at Alexander af Bulgarien er sat af, saa kan jeg blive sat paa! Bare jeg holder gode Miner med Rusland, saa gaar'et nok. Men nu gælder det, at sige som hin store engelske Konge: *Et Fyrstendømme! Et Fyrstendømme for min Hest!*

Ved næste Trænering.

— Plager Fanden Dem, Menneske?! De kan da for Djævelen nok begribe, at naar her ikke maa raabes »Varsko«! saa maa De endnu mindre ligge her og vælte!

En Storborger-Spire.

— Mo'er! Skal Bedstefa'er ha'e alt det?
= Nej, mit Lam, det er til Dig.
— Sikken en Smule!

Ved Afskeden.

Renz's Damer:
Lad „Politiken“ kun spotte os og le!
Til næste Aar De skal faa se,
Vi »Politiken“ gøre skal til Skamme.
Vi uforandret bli'er de Samme!

Uforskammet!

Godsejeren: Det er da som Satan! Nu har jeg købt tre store Godser, men alligevel kan Fluerne ikke vælge sig nogen anden Plads, end netop min Næse!

Fru Filip den Anden.

Han var en rigtig Tølper, mistænksom, gnaven, skinsyg — han tog lige frem Livet af sin Kone, — saadan paa en pæn Maade naturligvis.

Da Sørgeaaret var omme, tog Filip sig en anden Kone.

Hun hævnede Fru Filip den Første.

I seks Maaneder nød han sin Lykke, men saa begyndte hans Ansigt at faa et bekymret Udseende. Hans Hustru havde ikke en saa fin Hud, som han først havde bildt sig ind; hendes lange lyse Haar, som han havde beundret saa meget, hængte hun om Aftenen i en Krog tæt ved Kakkelovnen. Han opdagede, at han var „gaaet i Tøjet", som man siger, og besluttede at hævne sig.

„Lisette", sagde han en Dag med en Stemme, som havde tabt en Del af sin sædvanlige Mildhed, „Caroline er bleven syg i Dag — gaa ind og sy paa Maskinen — jeg holder ikke af at se den staa og drive."

„Saa lad være at se paa den!" svarede hun kort.

Filip rynkede sine Bryn.

„Jeg taaler ingen Opsætsighed!"

„Jeg er lige glad!"

„Gaa ind og sy!"

Fru Filip lo højt.

Filip foer op og tog hende i Næsen og drejede den, som om han havde i Sinde at skrue den af.

Fru Filip lagde sin Bog fra sig, gav med sin ene Fod Filip et Spark over Benet, saa han brattede om som en overhugget Kaalstok, saa satte hun Foden ind under ham og med et rask Kast fløj han op mod Loftet, hun greb ham i Flugten, hævede ham i Vejret, slap ham med den ene Haand og i stiv Arm drejede hun ham rundt, som han kunde have været et otte Punds Rugbrød, derpaa kastede hun ham et Par Gange op mod Loftet og greb ham igen, og lod ham endelig falde ned paa Gulvet saa lang han var, hvorpaa hun smilende kyssede først paa venstre Haand, saa paa højre Haand ud til et indbildt Publikum, akkurat lige som en Akrobat, naar han har gjort et Kunststykke.

Uden at sige et Ord, satte hun sig atter hen ved Vinduet og tog sin Bog.

Filip laa noget paa Gulvet, saa gav han sig til at føle paa forskellige Steder af Legemet, om der var gaaet noget itu, og krøb saa paa Hænder og Fødder, skulende til sin stærke Kone som en Hund, der har faaet Prygl, hen og satte sig paa en Stol i Kakkelovnskrogen.

„Lisette!" stammede han.

„Hvad er det, min Elskede?"

„Du behøver ikke at sy paa Maskinen."

„Tak, min Elskede."

„Du har meget slaaende overbevist mig om, at Kvinden er skabt til andet end til at sy og stoppe."

„Det glæder mig, min Elskede!"

„Men sig mig en Gang, min elskede Lisette .... hvor har Du lært de Kunster, som Du nylig var saa god at vise mig en Prøve paa?"

„Jeg har maaske glemt at fortælle Dig, min kære Ven, at for nogle Aar siden optraadte jeg i en Cirkus som Kanonkvinde og Pigen med Jernkæberne."

„Har Du i Sinde, min søde Pige, at give flere Forestillinger af den Slags her hjemme?"

„Hvis det kan more Dig, min Elskede."

„Nej — jeg tror ikke."

„Hvis Du forlanger Skilsmisse, saa giver jeg naturligvis en Afskedsforestilling, saa tager jeg Dig med Tænderne og rusker Dig."

Filip rejste sig og gik en Tur om i Byen. Han var lidt halt. Fruen kiggede ud ad Vinduet efter ham, smilede og sagde:

„Saadan skal de have det, de Smørtyve!"

Han forlangte ikke Skilsmisse.

Højres Fremgang.

Arbejdernes Værn.

Da Regnskabsaaret udløber den 1ste September anmodes alle de Medlemmer, der staa til Restance med Kontingent, om at indbetale dette, da de ellers i Forhold til den Tid, for hvilken de staa til Restance, ville blive slettede eller satte tilbage i Numer.

(„Avisen" Nr. 230, 25. August.)

Baandet knyttes. En ung Pige bad sin bly Tilbeder om at binde et Baand, hun havde om Halsen.

„Hvor Du gør mig lykkelig," sagde han og begyndte at tumle med Baandenderne.

Efter en fem, seks Minuters Forløb og efter at han var bleven saa rød i Ansigtet som et nyt Tegltag, stammede han:

„Jeg — jeg — kan ikke."

Hun lo.

„Du skulde bede Præsten om at hjælpe Dig, Peter."

„Det var et godt Indfald!"

Gemytlig. Hun: Jeg siger Dem for sidste Gang, min Herre, at jeg ikke kan modtage Deres Giftermaalstilbud. Vil De nu gaa godvillig eller skal jeg kalde paa min Fader?

Han: Hvad raader De mig?

Hjemme og ude.

I Barndommens Dage det glemmer jeg ej,
hvor ofte jeg sad hos min Mo'er;
men hun sad og sy'de, saa vuggede jeg
min lille uskyldige Bro'er.
Men gik hun ud, saa sprang jeg op,
saa vared' det ej længe
før jeg var sammen med en Trop
af Gadens glade Drenge.

Og jeg kom i Skole, fik Tavle og Bog,
og „Mænder" og Heste jeg skrev;
men aldrig jeg blev ualmindelig klog,
fordi jeg sad stille og drev.
Men slap jeg ud, saa var jeg flink,
jeg løb paa Hoppens Længe
og spilled' „Paradis" og „Klink"
med Drengene om Penge.

Naar Fatter sad hjemme og spiste sin Mad,
saa turde jeg ej gøre Brøvl;
han vilde ha'e Ro til at læse sit Blad,
for ellers saa vanked' der Høvl.
Men gik han ud, vi fulgtes ad,
saa slog han kækt til Søren
og vendte hjem saa sjæleglad
med mig og med en „Bjørn".

Den Gang jeg blev større, saa fik jeg en Ven
— hvormed skal man Tiden forslaa? —
jeg kyssed' ham, klapped' ham, drilled' ham, men
det var kun, naar ingen det saa.
Men bedst der er dog i det Fri!
At komme ud paa Farten,
se det var noget, jeg ku li' —
jeg siger kun: saa skar den!

Og vi gik til Tante, fik Kaffe og Brød,
skønt Fløden i Reglen var sur;
og Tante sa'e jeg var saa stille og sød —
„Ja, Tante, det er min Natur!"
Men helst i Skoven jeg dog gik
og sværmed' mellem Træerne,
og i Charlottenlund jeg fik
„en lille En paa Tæerne".

„I Barndommens Dage", det nynned' jeg tidt,
thi det er min kæreste Sang;
jeg føler mig hensat til Barndommen blidt,
og drømmer om den mangen Gang.
Men allerbedst er dog et Bal,
og jeg er straks gelassen,
er der i Rømersgade Knald
og Madsen stry'er paa Bassen.

Sværmere.

Løjtnanten (til en Soldat): Kom her hen! Hold den Hest!
Soldaten: Sparker den?
Løjtn.: Nej.
Sold.: Bider den?
Løjtn.: Nej! Tag fat i Tøjlen, siger jeg.
Sold.: Behøves der to Mand til at holde den?
Løjtn: Nej!
Sold.: Saa hold De den alene!

Søndagsjægeren! Hør, Du Dreng, har Du ikke set en Hare springe her forbi?
Drengen: Jo, bevares!
Jægeren: Hvor længe kan det vel være siden?
Drengen: Det var vel ved Paasketid for tre Aar siden.

En Præst paalagde sine Sognebørn at aflevere de Bøger, der forvirrede Hovederne og fordærvede Hjærterne, for at de slemme Bøger kunde blive tilintetgjorte. En gemytlig Bonde bragte næste Dag sin og sine Naboers Skattebøger med den Bemærkning, at disse Bøger gjorde dem mest Hovedbrud.

En Svigermoder lod Lægen kalde.
— Lægen: Lad mig se Tungen. Ja, den er rigtignok slem!
Svigersønnen (sagte til Lægen): Det beviser slet ikke at hun er syg.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Fra Nykøbing Marked.

Tratrara! Bum, bum, bum! Værs'artig, værs'artig! Her forevises den eneste virkelige Arvesag! Vi begynder lige med det samme! — Tratrara! Bum, bum!

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

№ 36 | Söndag d. 5 September | 1886.

Judic-Begejstring.

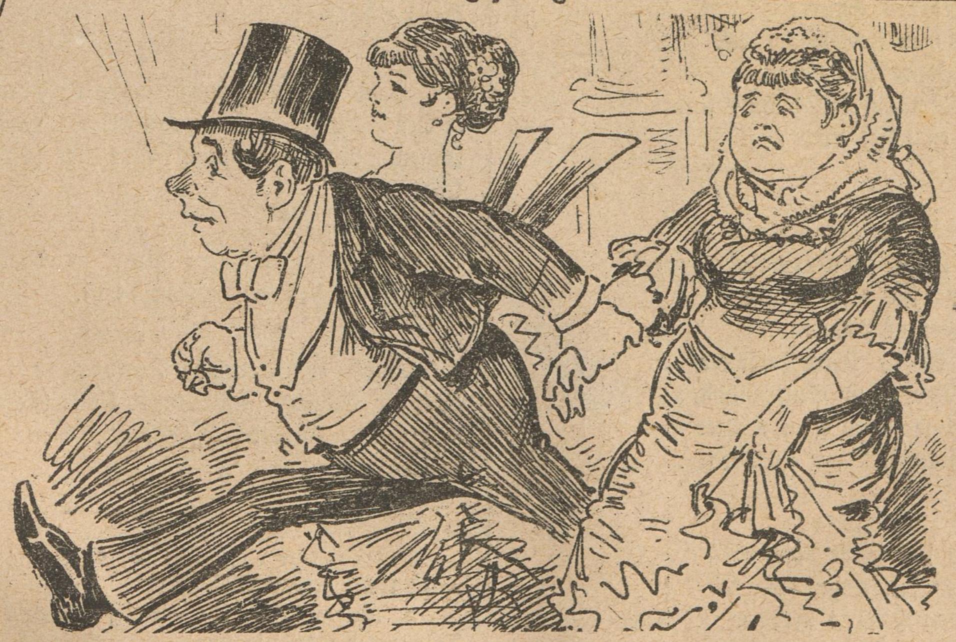

— Skynd Jer bare! Lad os ikke komme for sent. Vi forstaar rigtignok ikke en Stavelse Fransk, men hvad gør det, naar bare vi kan sige, at vi har været med?!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Ret og Vrang.

Melodi af „Kusine Lotte“:
Den Gang jeg arrivered'!

Vort Liv man heist fremstiller
som prægtigt Maleri,
hvis Farverigdom spiller
i dejlig Harmoni;
kun nødig vil man vende
den stygge Vrange ud,
|: thi Sagen er at denne
er som en broget Klud. :|

Bag det forgyldte Gitter,
paa Landsted bor galant
i Herlighed og Flitter
den rige Fabrikant;
mens i den usle Rønne,
hvor Sol man aldrig saa,
|: maa Arbejdsmanden stønne,
for Lys og Luft at faa. :|

Med kostbart gyldent Smykke
og Silkekjole fjong
en Frøken gør sin Lykke
i Herrernes Salon;
imens den stakkels Kvinde,
som gjorde hende skøn,
|: ved Naal og Traad maa finde
sig i en ussel Løn. :|

Naar Kassemangel plager
en fornem Standsperson,
han da sin Afsked tager
og lever af Pension.
Hvis En sit Navn bepletter
som Tyv, naar Sulten bød,
|: ham lige straks man mætter
med simpelt Vand og Brød. :|

En Højreskribler dypper
sin Pen saa længe, at
den paa Papiret drypper
af Galde, Klat paa Klat.
En Venstreskriver passer
forsigtig paa sin Pen,
|: thi sprutter den og krasser,
saa lægger han den hen. :|

Som sagt, man Livet skuer
paa „Retten“ med Behag,
men „Vrangen“ ej man hver
skal komme for en Dag.
Dog, da jeg har i Sinde
at slutte denne Sang,
|: saa maa Du selv udfinde
hvad der er Ret og Vrang. :|

Af det sidste Tillæg til Verdenshistorien.

I Bulgarien lykkedes det Personer som Zankow, Grekow, Radoslawow, Nikoforow, Buronow uden Folkets Vidende og Vilje at faa Fyrsten ud af Landet. Som man ser, spillede O W en stor Rolle i Bulgarien ved denne Overrumpling, og selv om nogle af O W'rne nu kommer til at forsvinde, skal Rusland nok sørge for ny Tilførsel af denne Artikel. Fyrst Alexander maa altsaa rydde ordenlig op i Butiken, nu han er kommen hjem igen — ellers vokser O W'rne ham over Hovedet, og saa kan det hele let ende med — „O We!“

* * *

Der er Politikere som mener, at hvem der af fri Tilskyndelse giver sit Ord, dem staar det ogsaa frit, at bryde det.

* * *

Hvad er hellige Forsikringer og Eder? Ord. — Hvad er Ord? Vind. — Hvem kan gribe Vinden og holde den? Ingen. Altsaa kan man heller ikke holde Forsikringer og Eder.

* * *

Hvem der tvungen giver sit Ord, maa holde det, netop fordi han er tvungen dertil.

* * *

Hvad er Freden? Forberedelse til Krig. Og hvad er Krigen? En Slags Eksamen, ved hvilken en enkelt Krigskandidat „bestaar“, men de fleste „falde igennem“.

Hastværk er Lastværk. — Kære Veninde, Du har rigtignok ventet længe med at gifte Dig!

= Ja, men derfor bliver jeg ogsaa til Gengæld straks min Tilkommendes tredje Kone.

Bruden (til sin Moder): Moder, hvor længe varer Hvedebrodsdagene?

Moderen: Til Du beder din Mand om Penge, mit Barn!

Telegram
fra
Professor Pjatsen
til hans Ven
Kristoffer Mauerbrækker.

Donnerwetterblitsbombardementgidfandenhattehelekommersen! — Puh! Das pure Thierplageri siger jaj Dai min gute Kristoffer ist das, in so en grausamer Hitze at spekulere po Statssager. Jai fürchter min Saligkeit, at jai krieger Pip! Denn das ist ganz gewaltig, was solche Dinge kan En trasakke, grade wie som Lopper und diese Bækketøj, som passer grade godt til sin Navn, sodan som di Krabater kan vække die Leute, bloß die lukker sine Augen en Augenblik. At denke sai, at so en kleine Væggetøj kan den største Statsmann und Politikus anfalle, ohne das irgend ein Provisorium so ein Karl treffen kann! Das ist som jai altid siger: Vi soll noch mehr Provosirup — Sludder! — Provisammensuriums haben, denn Insektbulver duer ikke til Væggetøj at fordrive. — Na, nun husker jai po, at jai ochsaa gerne wollte være Friedrich kvitt; den Knecht mache mai sehr viele dumme Geschichten. Ach, mein lieber Skruebræk — nein, Mauerbrækker, mener jai, der gik jaj und glædede mai in mein ganz Hjærte, at der große Zar sollte til mai delegrafire ongefær so: „Mein lieber Pjatsen! Send mai Friedrich in Korsband. Jai vil ham sætte po Tronen in Bulgarien — han kan blive go, wenn han blir dychtig dressiert von mein General Slaposnulsky und in Staatskunst informirt von Statsrath Spytslikoff. Aber daß muß go en Schmule geschwindig, verstehst Du, sonst kommer I begge To til Siberien, wenn jai en Mal faar Fingre i Jer. Ha'e det godt. Aber sig ham, at wenn han, Friedrich gør mai di Bulgarer rundtosset mit sin Avisskriveri, so blir han hængt. Und damit Bastaski!"

Ach! Aber der kam gar keine Telegram! Denn Fyrst Alexander hat ja Returbillet genommen und renser nun gewis so fyrchterlich op in hele den russiske und revoltirende Væggetøjsbataillon und ryger alle Ræveungerne ut, die junge mit die alte, so daß der keine Plats für Friedrich bli'er, aber jai faar Lov und trækkes mit ham, so wie mit die andre Plager, man har, som ochsaa ingen Andre vil ha'e. Ach! Han laver mai den ene Frikkadonse værre end den anden. Nylig kriegte han en schlimmer Anmerkung in Protokollen af Carstensen, der ochsaa anstrænger sai for at børste Buntzen a sai, doch, han hænger gut fast — lisom Friedrich po mai. Tænk blos, mein lieber Kristoffer! Nun fanger han ochsaa an und utklipper „Politiken"s sine Artikler und sætter dem ind i sin Avis, so daß di stakkels Abonnenten nicht kann begreife was di skal tro, und vet snart ikke mere, ob Friedrichs — d. v. s. min — Avis er „Politiken" oder om — — Ach, Ach, mein lieber Kristoffer! Den Krabat lægger mai in Graven ned, so jai hverken blier Minister oder Crones sin Nachfolger in Kopenhagen! Ach Herreje! Und so er han so dum, at han si'er til Folk, at de er dumm, und begreiflich antworter die Leute ham: Det kan Du selv være, lille Friedrich! — Ja, der har vi Schandalen!

Din sehr bedrøvede
Pjatsen.

Gendarmernes Nødvendighed

dokumenteres af „Avisen" (Nr. 232, 27/8.) med følgende Notits:

„Gendarmerne. Siden den 28de f. M. har der ikke i de tre Birker (hvilke Birker?) verseret nogen Justitssag." — Mon det skal være en Spydighed til Gendarmerne, fordi de ikke har været nok paa Færde? Eller skal Notitsen bevise, at da der ingen Justitsager har verseret, har Gendarmerne været overflødige?

Bomber.

En Del fremmede Blade, især tyske og russiske, agter at sende Czaren en Takadresse, fordi Rumlerierne i Bulgarien og de russiske Autoriteters Brutalitet mod Fyrst Alexander lykkelig har hjulpet dem over „de sure Agurkers Tid".

I sin Meddelelse om den norske Statsminister Sverdrups Afrejse med Dampskibet „Aarhus" til Gøteborg fortæller „Avisen": „Ministeren anskaffede sig forinden Afrejsen et Eksemplar af „Avisen" til Lekture paa Rejsen".

Er Bladet nu ogsaa ganske sikker paa, at „Eksemplaret" skulde bruges til Lekture?

„Avisen" bringer et Portræt af „Berlingskes" Redaktør, Dr. Manicus, der samtidig faar Skudsmaal af Fr. Hansen for „stor Taktfølelse", — burde være illustreret med Doktorens taktfulde Gengivelse af Tømrer Smiths Fornærmelser mod Hørdum. — Forhaabenlig gør Manicus Gengæld og glæder „Berlingskes" Læsere med at forevige Frederik Hansens ædle Træk.

Øjemedet helliger Midlet.

Den katolske Præst:
Som Smaa de kysser mig paa Haanden,
det styrker Troen, lutrer Aanden.
Jo lettere er Sejren vunden,
naar jeg vil kysse dem paa Munden.

Den lystige Akrobat.

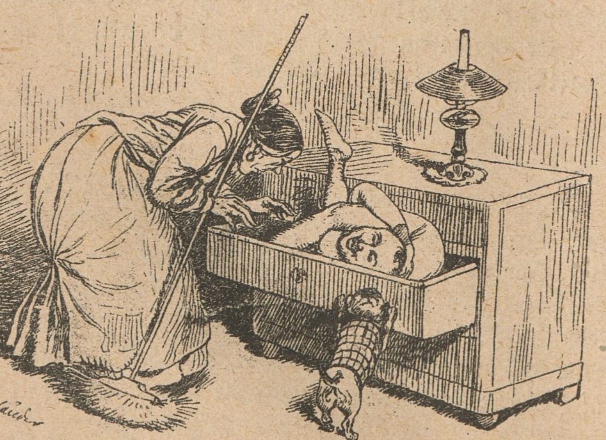

Et Medlem af et herværende Akrobatselskab gør sin Værtin[illegible] tummelumsk ved at rulle sig sammen og gemme sig paa de mest utrolige Steder. Forleden Morgen endevendte hun hele Huset for at søge efter ham; endelig fandt hun ham i — Kommodeskuffen.

Embedsiver.

Ved en Panteavktion for Provisorieskatter var Politimesteren og hans Fuldmægtig saa ivrige for at faa Alt under Hammeren, at de kastede deres egne Hatte paa Avktionsbordet. Fejltagelsen opdagedes først da Avktionen var forbi. — Tableau.

Rar Trøst.

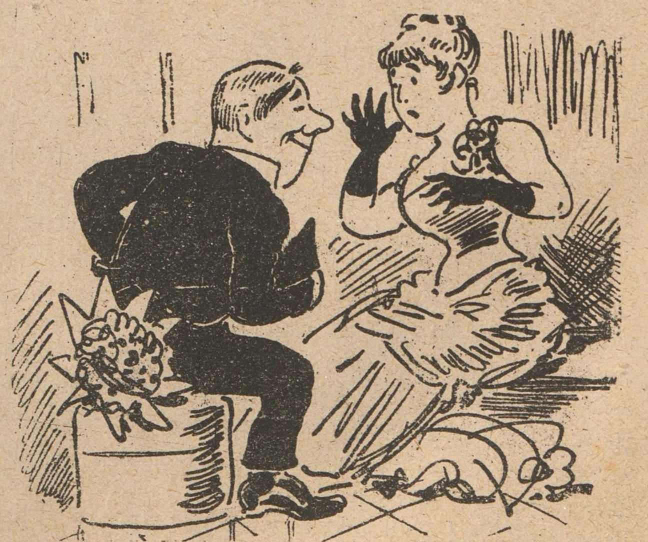

— Men Gud, Petersen, nu sidder De jo paa Buketten, som Judic skal ha'e!

— Aa — hun kan ikke saa meget Dansk, at hun opdager den „Trykfejl"!

Den „højere" Dannelse.

— Det er ubegribeligt, at Folk bliver ved med at dyrke al den Halm; nu til Dags er der jo dog ingen Mennesker, der sover paa Halmmadratser!

I en snever Vending.

Kvistkammerbeboeren: Stop lidt! — Hvad vil De?

Tyven (forfjamsket): Hm! — Undskyld — jeg vilde bare — laane Nøglen til Gaarden!

Grademaaler.

Første Dame: Han er ganske net, denne Kaptajn — en nydelig Mand!

Anden Dame (ringeagtende): Han! Aa, gaa væk! Han er jo allerede forlovet!

Ubekendt Størrelse.

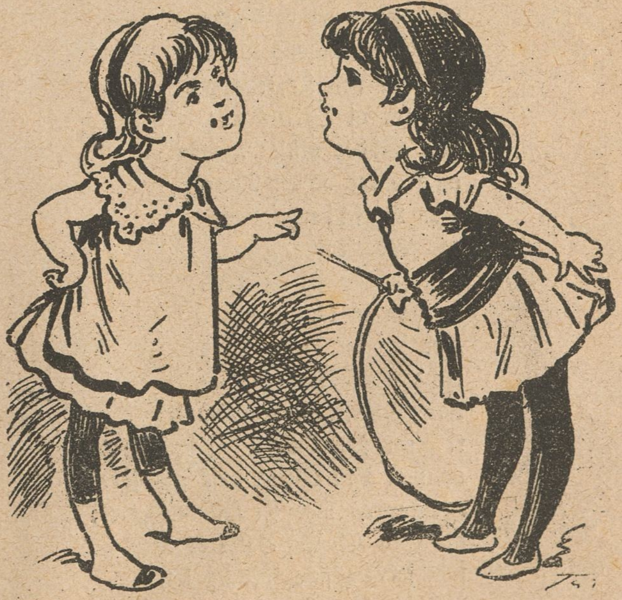

Mine: Véd Du hvad? Storken har været hjemme hos os.

Line: Hvad har den bragt? En lille Bro'er eller en lille Søster?

Mine: Det véd jeg saamænd ikke — det var ikke pakket ud endnu!

Tivoli.

Mel.: Musiken kommer.

De tre Kanonskud lyder,
og Haven aabnet bli'er;
nu „Ravnen" som Indbyder,
en Tivoli-Tur gi'er.
Kom hid, I Abonnenter,
det koster ingenting,
men meget Sjov Jer venter,
naar vi gaar lidt omkring.
Til Højre Tyrken staar;
men Nattergalen slaar
til Venstre Trillen kønt
(det koster Ekstra-Mønt).
Lad os gaa lige hen
og faa et Stænk, min Ven,
thi vi maa ha'e Humør,
ej Halsen tør!
Vi vil gaa ind til Madam Meyer,
hvis at I har lidt smaat med Søl',
tolv Øre ta'er hun for en Bajer,
det kan man kalde billigt Øl;
et Stykke med Steg og et med Rejer,
en Snaps, men ej i Fingerbøl,
saa slutter vi med en lille Sort
og gaar saa vid're fort.

Her er en stor Estrade,
hvor Dansen gaar med Lyst,
hvor Vals og Gallopade
er ret Soldatens Trøst.
Og hist ved Keglebanen,
der ser vi Søllegaard;
han aabner villigt Hanen
og skænker os en Taar.
Ved Rutschbanen bor
den velbekendte Thor,
han sælger Øl og Mad
og han er immer glad.
Her ser for ingen Ting
man Forestillingen
paa Plænen, hvor Menot-
ti gaar saa flot;
op han paa Linjen rask spadserer,
ængster os med sit Himmelspræt;
siden en Elefant polkerer
som en Sylfide kvik og let,
medens Hr. Rodeck han proberer
paa at faa Luftballonen tæt,
og hist fra Balduins Butik
man hører fin Musik.

Forleden gik Ballonen,
„Avisen" skulde med;
den vilde løfte Tonen,
som sank i Dybet ned.
Den unge Opfer var'et,
som ofrede sig kækt,
men han blev grusomt narret,
den taal:e ej hans Vægt.
Selv Faber-Daugaard, som
nys fra „Kometen" kom,
ej ved Ballonerne
naaer Regionerne.
Men gennem Skyerne,
hen over Byerne,
flyr Rodeck uden Rast,
i Sadlen fast.
Dér ser han ned paa Matzens Pode,
og ned paa hver en Svinehund,
tror han, han ser et Lammeho'de,
saa er det en Minister kun;
ja, paa vor kære gamle Klode
øjner han næppe Løgnens Bund,
for Alt er Brøvl og Humbug her,
ja, det er, hvad det er!

Beskæftigelse tilbydes.

Da man slet ikke kan stole paa, at den øjeblikkelige Situation i Bulgarien er holdbar, men det snarere maa befrygtes, at Forretningsføreren i Undertegnedes bulgariske Filial igen sætter sig paa Bagbenene, saa at jeg bliver nødt til at „sætte ham i Luften" saa eftertrykkeligt, at han ikke let finder ned igen, tilbydes Pladsen for alle Tilfælde til Liebhavere. Det er en brillant Plads for Herrer af god Familie, der kan præstere Anbefalinger fra ansete europæiske Huse, og som ser mindre paa en god Behandling end paa en lille Appanage. Reflekterende bedes at henvende sig til

Knutski,
Special-Forretning i
Nævepelse etc.

NB. Pladsen egner sig bedst for en Ugift, men han kommer til at bo hos en køn lille Værtinde, som hedder Sofia.

Betænksomt. En ung Dame lod sig fotografere i stort Format, for at forære sin Forlovede det til Fødselsdagsgave. Da man spurgte hende, hvorfor hun havde valgt et saa stort Format, svarede hun: „For at jeg straks kan have et kjønt Stykke paa min Væg, naar jeg bliver gift!"

Raketter.

Matzens Makulaturbunke fortalte forleden, at Uhrmager Petersen i „National", som fabrikerer „Nationaluhrkæderne", har i den senere Tid faaet store Bestillinger paa disse Kæder fra Landets forskellige konservative Klubber. — Man kan mærke, at det lakker ad — Konfirmationstiden!

Fem og tyve Aars Jubilæum som Medlem af „Berlingske Tidendes" Redaktion holdtes i Onsdags af Redaktør T. E. Manicus. Som en Anerkendelse af Jubilarens Betydning for den danske Journalistik, tillader „Ravnen" ham fremtidig at bære Navnet Te-Vandicus.

Selverkendelse. En Avisskriver kvad forleden med sandt Galgenhumør:

„Og nu gaa vi, og nu gaa vi
nedenom og hjem."

Efter Gildet. Fruen: Men Madsen dog! Hvad er det for en Tid, Du kommer hjem paa? Og saa er Du jo fuld!

Madsen: Jeg fuld! Nej, det er en Fejltagelse, min Engel! Nej — alle de andre var fulde! Der var Gartneren — han var pærefuld, og Brandmajoren Du, ham skulde Du bare have set — han var sprøjtefuld. — Jeg fuld! Nej, en Professor som jeg kan være drivende fuld, men i Aften har jeg ikke gaaet en Smule over Stregen! Det var de andre, der var fulde! — Du skulde bare set Prokuratoren — han var snydefuld, og Mølleren — Jøs, hvor han var knusende fuld — og Bogtrykkeren — han var ligefrem plakatfuld.

En fornøjelig Undervisning. Moderen: „Naa, lille Søren, hvad bestilte Du saa i Regnetimen?

Søren: Jeg lærte at tælle."

Moderen: Hvad talte Du saa?

Søren: De Hug jeg fik af Læreren.

Ny Variation over et gammelt Thema.

O, var Frederik Hansen en Violin,
O, var han slet ikke andet!
Og kunde jeg føre en Bue fin —
Stryg fik han, slet ikke andet!

Man behøver ikke at kæle for sin Kone — bare man kan finde sig i hendes Kærtegn uden at sætte et surt Ansigt op.

Tynd Suppe forklarede en Tigger en Gang — som en Pot Vand, som man, for at gøre det stærkt, havde kogt saa længe, til der kun var en Tallerkenfuld tilbage.

Sværmere.

Præmie-Gaade. En ung Polak indskibede sig i Plymouth paa Damperen „Troja". Han blev ved sit vindende Væsen og sine selskabelige Talenter alle Passagerernes Yndling. Saa en Dag hængte han sig i sin Kahyt. Paa Bordet laa et Brev, der med store Bogstaver bar Overskriften „Gaade". — Brevet indeholdt følgende:

„De Læger, der undersøger mit Lig, vil se, at jeg var fuldstændig rask. I min Brevtaske er 40,000 Franks, altsaa er jeg heller ikke fattig. Om Bord har Enhver kunnet overbevise sig om, at Damerne heller ikke afskyede mig. Af hvilken Grund hænger jeg mig da? — Den lykkelige Løser af denne Gaade indsætter jeg til min Universalarving."

I Skolen. — Læreren: Som jeg har sagt Jer, betyder Forstavelsen „for" undertiden, at noget gaar over i en uheldig Tilstand; man har jo t. Eks. Ordene: fordærve, forkludre, forspilde osv. Hvem kan nævne mig et Par andre Eksempler?

Peter: Forkælet, forlovet.

Da Madam Petersen forleden Morgen bragte Kaffen ind til sin Logerende, Agent Sløiberg, jamrede han sig fælt og stønnede: Aa, kære Madam, De kan ikke tro, saa elendig jeg er i Dag!

Madam P.: Skal jeg hente Doktoren?

Sløiberg: Ja, hvis De tror, at han vil laane mig ti Kroner.

Paa Fiskeri. — En Herre (til en ung Pige, der fisker): Smukke Barn, hvad fængsler Dem her saa tidlig paa Morgenen?

Den unge Pige: Det ser De jo. Jeg venter til — En bider paa!

Modsigende. — Droguisten: Endelig har jeg gjort det første Skridt til Udødelighed. Jeg har opfundet et ufejlbarligt Insektpulver.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rosmersgade 22,** og i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

I Fyrrerne og i Firserne.

Den gamle Ploug stak til Straamanden kæk,
Han skreg med Partiet: Ta'e Straamanden væk!
I Firserne.

Men før han sig skjulte bag Straamandens Ryg,
Han skældte ud bag Straamanden tryg
I Fyrrerne.

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

№ 37 | Söndag d. 12 September. | 1886.

„Hvad vil man mer forlange!"

Den Tynde: Ja, min gode Hansen, jeg maa tilstaa, at jeg kan ikke mærke noget til Højres Fremgang.

Den Tykke: Behøves heller ikke. Se bare paa mig!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Kaffesladder.

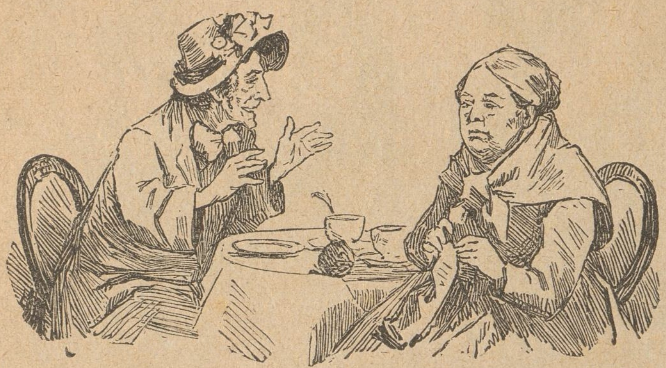

Md. Skade: Tænk, min Kære, hvor skrækkeligt! Jeg har næsten ikke kunnet komme op til Dem for bare Rotter — ikke her i Huset, men hjemme, hvor de holder et Paastyr hele Natten, saa hverken Skade eller jeg kan lukke et Øje. Ja, man skulde virkelig tro, at de Skabninger har revolutionære Tendenser og vil vende op og ned paa hele Butiken, lige som i Bulgarien, hvor Fyrst Alexander nu er akkurat lige saa ilde faren, som for 14 Dage siden, og havde han vidst, at Czaren vilde gi'e ham en Opsigelse, naar han kom hjem, saa kunde han lige saa gerne sparet sig al den Ulejlighed og mældt sig fra Bestillingen straks, men jeg vil da haabe, at de ikke skal ha'e vores Prins Valdemar derned og ærgre Livet a', for det er slet ikke nogen behagelig Forretning at være Fyrste paa de Konditioner, at naar han retter sig efter Czaren, saa jager Folket ham væk, og naar han slutter sig til Folket, saa gør Russerne ham Livet saa surt, at han ikke kan nære sig, men er, rent ud sagt, lige til Rotterne lige som vi, der ikke véd, hvad vi skal stille op med de Bæster. En Guds Lykke er det da, at vi skal flytte til Oktober, som De nok véd, men det er lige som om Rakket har sat dem for at gøre os alle de Knuder, de kan, i den Tid der er tilbage. Vi kan sætte Gift for Rotterne eller lade Katten ta'e dem, mener De. Ja, det er jo gode gamle Husraad begge to, men husk paa, i disse vanskelige Tider, hvor man ikke maa ophidse „Klasser eller Dele" —.— og saa videre, som De nok véd, er det virkelig risikabelt saadan uden videre at pudse Katten paa Rotterne og oven i Købet gøre Giftattentater paa dem, for man kan jo ikke vide, om man derved rager uklar med Straffeprovisoriet og en, to, tre faar en Proces paa Halsen, ja bliver maaske arresteret lige paa Minuten og — saa er man først rigtig til Rotterne, som der nok heller ikke er knapt med i Crones Tivoli, hvor de begribeligvis bilder sig ind, at de er selv hjemme og hører med til Besætningen, men indlader sig nok ikke paa at gaa forkert i Byen for Arrestanterne, hvorfor de heller ikke bliver forvist til Kristianshavn, saadan som Mikkelsen, men faar Lov at gaa og fede sig med Lækrerierne fra Madam Thelles Køkken, som vist er en af de Forretninger her i Byen, der gaar bedst nu for Tiden, for Assessorerne sørger jo immervæk for, at der kommer ny Kostgængere, men siden jeg taler om Assessorerne, kommer jeg til at tænke paa: hvorledes gaar det vel egenlig med Assessor Thieles Undersøgelse angaaende Kristiansborg Slots Brand? Det forekommer mig, at man ikke har hørt noget om Sagen siden han fik den i Kommission eller hvad de kalder det, saa det lader til, at der er meget dybt til Bunden, men desto rarere kunde det være at faa at vide lidt om, hvad der allerede er opdaget, for noget maa der da være, siden det varer saa længe med Beretningen, og var der ikke noget at oplyse, saa maatte Assessor Thiele jo for længe siden ha'e mældt, at den Brand var der ikke noget svedent ved, men det Hele var gaaet lige saa naturligt til som Hartz's Kunster med Djævelens Hat, der næsten er lige saa vidunderlig som Estrups Provisorier, hvad Indholdet angaaer, men ellers af lignende Konstruktion, for da Estrup gik fra Rigsdagen havde han heller ikke andet end en tom Hat, og — hvad har han ikke trukket ud a'en siden! Og hvad vil der ikke kunne blive halet ud af Hatten her efter Dags hver Gang det er paatrængende nødvendigt, og det er det jo altid, naar Estrup gi'er en Forestilling, saa i den Retning er han ligesom den énarmede ungarske Pianist, jeg læste om forleden, der altid skænker *Indtægten af sine Koncerter* til de Fattige, og saadan er jo hele Estrups Virksomhed ogsaa bare en evig Hængen i, for at de andre Embedsmænd og Officerer og Gendarmer kan saa noget at bestille og ikke skal blive arbejdsløse, for saa er 'et først at Folk bliver gnavne og urimelige, men naar der bare er travlt paa Værkstedet, saa er det dem det samme, om der bliver solgt noget i Butiken eller ej, og saadan gik det jo ogsaa med Judickomedien, at Judic og Skuespillerne og Skuespillerinderne og hele Musiken spillede og sang i tredive Graders Varme, saa de svedte Tran ved det, men Publikum glimrede ved sin Fraværelse og vilde ikke en Gang med, da de blev inviteret til Drosken Nr. 117, som nok var et godt Numer paa en Maade, men et daarligt Numer for Direktør Rasmussen, som heller ikke fik Gevinst paa det, men maatte betale hele Gildet, saa han glemmer vist ikke „Lykkebarnet", der „trollede" alle Pengene ud af hans Lommer.

I Frikvarteret.

Hans: Du, Peter! har Du hørt det? Nu gaar jo Fyrsten af Bulgarien alligevel sin Vej. Saa har de ingen Konge der ovre. Det er da godt, at vi har en Konge.

Peter: Hvorfor det?

Hans: Æ Du tosset! Naar vi ingen Konge havde, fik vi jo heller ikke Lov naar det var Kongens Fødselsdag.

Man skal aldrig —!

Mel.: Forrest staar der en Artikel, som er ledende.

„Man skal aldrig —!" det er nu et Sprichwort bleven;
man paa Gadetavlerne det læse kan;
i en lille rødlig Bog der staar opskreven,
hvad der her i Verden ikke godt gaar an.
Men iblandt de gode Raad der mangler flere,
som den gamle „Ravn" har tænkt sig at supplere;
først naar Læserne har faaet dem i Ho'derne,
kan de sige, de er rigtig med paa Noderne.

Man skal aldrig, hvis en Svinehund man ejer,
spørge i et Blad, hvad Hunden hedde maa;
hvis man for Eksempel gav den Navnet „Meyer",
man Proces med hver en Meyer kunde faa.
Man skal aldrig tale højt om Lammeho'de,
hvis sin Frihed man betragter som et Gode.
Man skal aldrig kalde Davidsen et Spøgelse,
det kan ogsaa gærne bli' en dyr Fornøjelse.

Man skal aldrig byde Matzen Vand at drikke;
han vil mulig ta'e det meget ilde op,
og naar Folk de har Tendens til at faa Hikke,
bør de heller ha'e Salep udi en Kop.
Man skal aldrig ta' Lars Dinesen alvorlig;
hanses Mening er saa gammel og saa daarlig;
han har allerede vendt den et Par Gange,
og af daarligt Kram kan man ej mer forlange.

Man skal aldrig, naar man sidder pænt og spiser,
nævne Ord som lille Fredriks Dags=Avis,
thi en saa udannet Levemaade viser,
at man næstendels maa regnes for en Gris.
Man skal aldrig tro paa „Politikens" Ænder
(ja, det siger jeg kun her imellem Venner);
hvem kan vel en saadan Vaasedynge hue
som Historien om Dølens Syngeslue.

Man skal aldrig smile til de blaa Gendarmer,
selv om ogsaa man det mener nok saa godt;
thi de iltre Krigsmænd bitterligt det harmer,
for de tror, at Smilet kun betyder Spot.
Man skal aldrig — ja, det maa De end'lig huske —
staa og bukke, naar man ser de røde Kuske;
mangen Borger har sig uden Grund bemøjet,
naar der ikke var en Sjæl i Køretøjet.

Man skal aldrig holde op at abonnere
paa den gode, gamle, velbekendte „Ravn";
den kan lære Folk, hvordan de skal gerere
sig som pæne Mænd i Folkets København.
Man skal aldrig her i Verden gaa og gæmme
paa Humøret, selv om Tiderne er slemme.
Man skal aldrig tvivle paa den gamle Lære:
det kan endnu blive til, hvad det skal være!

Bomber.

Et stort M. (Matzen?) klager i „Avisen" over, at han ikke kan faa Lov at følge Damer hjem ad Vesterbrogade til Saksogade, fordi „Flokke af Fruentimmer af den gemeneste Art" sværmer paa denne Strækning fra det bliver mørkt og til langt ud paa Natten og gøre det næsten umuligt for en Herre at „gaa her med en ordenlig Dame," — næppe en Gang naar han gaar over paa den „rigtige Side". Naturligvis er det Crones Skyld Altsammen. — O, Crone! Hvorledes vil De forsvare, at M. ikke kan faa Lov at følge sine „ordenlige Damer" hjem paa den forkerte Side „langt ud paa Natten"?!

Højres Arbejder= (!) og Vælgerforenings Sangkors ny Bestyrelse ser ikke videre opmuntrende ud. Den bestaar bl. a. af en Kirkeby og en Bjerregrav. — Det lugter stærkt af Ligsalmer.

Matzens Sirupskrukke berettede fra Biavlerudstillingen, at blandt Udstillingsgenstandene var „en Vogn, som for Fremtiden ligesom Smørvognene vil køre rundt med Honningkrukker til Forbrugerne". — Det var ellers en rar Skefuld at smøre i de stakkels Avislæsere! Anmælderen burde hellere have anket over, at der paa Udstillingen savnedes Prøver af den Honning, Højre smører sine Troende om Munden med, samt af de Voksnæser, Matzen drejer skikkelige Folk i Provinserne.

Fabrikant Langhoff har skænket 5000 Kroner til Anskaffelsen af et Varmeapparat i Stege Kirke. — Aa, hvor de Fattige i Stege vil glæde sig til Vinteren og føle sig opvarmede ved Tanken om, at der i Byens Kirke er et Varmeapparat — for dem af Befolkningen, der har en passende Klædning at tage paa, for at kunne besøge Kirken.

Enhver Sit.

— Jamen, det lignede nu ikke Noget, at slette Nullerne ud paa Højres Plakater!

= Det har De Ret i, Hr. Baron. Man skulde lade Nullerne være i Fred, thi — „Nullerne“ er Højres!

Menneskevennen.

Fabrikanten: Jeg kan give mig relv det Vidnesbyrd, at jeg efter Evne arbejder med paa Løsningen af det sociale Spørgsmaal, thi jeg ernærer over 500 Mennesker.

Vennen: Det vil sige, Du bliver ernæret af 500 Mennesker.

De Grønne.

Man kan skønne,
blandt de Grønne
Glæden nu er stor.
Højt synger i Kor
hver Menig og Kaptajn:
„Welche Lust, Soldat zu sein!“

Krigshumør.

— Hva' beha'er?! Jeg synes der var No'en, der sa'e „Arvesag“! Det er det samme som at tvivle om min Retskaffenhed. Jeg anlægger Sag! Bum!

I forrige Uge.

— Skal vi ikke ind og se Bi-Udstillingen?
= Hm! hvis det stikker mig.
— Jamen — det stikker Dig vist ikke, førend vi er derinde.

Paa det politiske Mester Jakel-Theater.

Hvad Rusland i Bulgarien laver,
rager ikke os.
Vi er gamle, vore svage Maver
taaler ej, vi slaas.
Ikke mere rumme kan vor Kro,
vi vort Bytte tære vil i Ro.
„Ské hvad der vil:
Vi sér til!“

Gamle Kammerater.

Den Indkaldte: En hel Bataillon gamle Garnisonslopper — Fanden gale mig! Vi er rigtignok gamle Kammerater, men — gid „Plejefa'er“ havde Jer Allesammen!

Man skal aldrig —

— Det er dog skrækkeligt, saa Du ser dum ud i Dag, Hans!
= Ja — jeg skal sige Herren, jeg kom til Skade og læse „Avisen“.

Ved Efteraarets Komme.

Mel.: Der var en Gang en tapper Mand.

Ved muntert Skæmt til Leens Klang
blev Mark og Eng afraget,
ved Flid og Slid og lystig Sang
kom Kornet under Taget.
Nu sidder Bonden højt paa Straa
og smiler vel til Mode.
Gid denne Rigdom komme maa
de Fattige til Gode.

Snart Efteraarets barske Vind
vil suse gennem Løvet;
den trænger sig i Skoven ind
og lægger den i Støvet.
Hvert Træ vil faa sit Banesaar
og sine Blade miste,
tilsidst den ranke Stamme staar
med sine nøgne Kviste.

Snart lukker atter Tivoli
for sine mange Gæster,
saa er det for i Aar forbi
med disse rare Fester.
Snart lægger gamle Volkersen
sin Pjerrotdragt til Side,
og snart vil Rodeck ej, min Ven,
igennem Luften ride.

Theatrene er alt begyndt
med ny og gamle Stykker,
Besøget er dog lovlig tyndt,
thi endnu Varmen trykker.
Judic al Højres Dyd fordrev,
selv Martin Kok hun rørte —
af „Drosken Hundredsytten" blev
de rædsomt overkørte.

Fra Landets stille Fred og Ro
de rige „Samfunds-Støtter"
til Hovedstadens lune Bo
med deres Indbo flytter.
Om det er Sommer eller ej
er de dog lige glade,
for nu kan de jo glæde sig
til Bal og Maskerade.

Men i den simple, usle Vraa,
man glæder sig til Sommer,
og med et Suk man tænker paa
den Vinter, som der kommer.
Gid Kulden ej vil blive haard,
gid Ingen Sult maa lide,
gid de, der kender bedre Kaar,
vil lindre Smaafolks Kvide.

Raketter.

„Avisen" skrev forleden: „Det er rigtigt, at Højre fordrer Disciplin og Lydighed, men det hverver ikke fine Tropper. Det ønsker kun Frivillige".

Hvad er da det, naar Højre sender Folk omkring for at hverve Medlemmer til „Værnet"? Og hvorfor siger disse Folk, at det ikke saa meget drejer sig om Kontingentet, som om at sikre sig Vedkommendes Stemme?

Politiet har faaet Fingre i en Person, hvis „Specialitet" det synes at have været at stjæle — Bukser.

Om det har været Tyvens Hensigt, at Udbyttet skulde tilfalde trængende Livjægere, vides ikke.

Paa Pressens Theater opføres i denne Tid: „En paa Øret", meget frit efter den franske Operette »les charbonniers«. Hovedrollerne udføres af Jakob Davidsen og Petrine Nansen, der gensidig søger at sværte hinanden saa sorte som mulig.

Det berettes i „Avisen", at Luftskipperen Rodeck paa sit „Ridt gennem Skyerne" som Redningsapparater kun medtog et Par „oppustede Svineblærer". Vore politiske Luftskippere bruger andre Apparater, t. Eks. Frederik Hansen og Matzen.

Fra Gaden. — Har Du set Damekomikeren Man de Wirth i „National"?

— Ja, men jeg synes, han burde hedde Kvinde-wirth.

Definition. Damen: Alderen? Hvad er egenlig Alderen?

Herren: Den eneste af Damernes Hemmeligheder, som de trofast bevarer.

Sværmere.

Sammenligning. — Hør, Petersen, De har jo haft tre Koner. Hvilken af dem var den bedste?

— Bid De i tre sure Æbler og sig mig saa, hvilket af dem, der er det sødeste!

Pareret. — Aa, De med deres Lærdom! Sig mig da, hvor meget er 3 Gange 4?

— Naar man sætter Deres ærede Person bag: 120!

Assessoren: Hvor kan det være, at De aldrig kan lade en Overfrakke hænge?

Arrestanten: Jeg har altid saadan en Kulde i Kroppen, Hr. Assessor!

Passende Lighed. Agenten: Jeg tillader mig at præsentere mig for Dem — jeg er Agent for en Livsforsikringsanstalt.

Herren i Huset: Det passer De godt til — De har en stor Lighed med Døden!

Agenten: Hvorledes det?

Herren: Fordi Ingen er sikker for Dem.

Paa Militær-Sygehuset. Lægen: Naa, hvor føler De Dem ilde?

Soldaten: I Bataillonen, Hr. Doktor!

Livssagen. — En General (kommer paa Rejsen til et Punkt, hvorfra han ser en smuk By ligge for sig): Død og Helvede! Brillant Punkt! Herfra kunde man med 2 Batterier skyde hele Stadsen i Smadder!

Reel Behandling. — Gæsten: De har vel jævnt godt Besøg, Hr. Vært?

Værten: Brillant! Men her gaar det ogsaa meget anstændigt til. Hvem vi ikke synes om, bliver uden videre smidt ud!

Den bedste Virkning. — Naa, er De tilfreds med Deres Badereise, Frue?

— Jo, Tak, Hr. Doktor. Min ældste Datter blev forlovet.

I Skolen. — Læreren: De gamle Nordboeres højeste Ønske var at komme i Valhalla. Hvad er dit højeste Ønske, Ole?

Ole: At komme i Tivoli!

Tvetydigt. Gaa nu i Seng, mit Barn, det er paa Tiden. Se bare, de smaa Kyllinger gaar ogsaa allerede hen at sove.

— Jamen Mo'er, de gamle Høns gaar med.

De Lykkelige. Skuespilleren, som havde giftet sig med en Skuespillerinde: „Min Hustru er saa feteret, at vi i Dag har været saa lykkelige, paa en Gang at kunne pantsætte tolv Armbaand."

Det glade København.

Theatrene Folk har behaget med
 Rejsestykker;
men Folk var slet ikke plaget med
 Rejsenykker.
„Fregatkaptajnen" af Varme led,
i „Droske 117" tog afsted
 Madam Judic.

Og Tante Berlingske malisjøs
 rynked' Næsen.
Nej, saa har rigtnok „En Pokkers Tøs"
 pæn're Væsen,
om ogsaa hun er lidt kaad og vild.
Og „Ole Lukøje" driver nu sit Spil
 paa Kasino.

„Fra København til Vordingborg" man faar
 nu Billetter,
naar man til Dagmartheatret gaar.
 Let man gætter,
det er en Lysttur; men hvis man vil
gaa blot lidt længer ud ad Landet til,
 faar man „Ré-tur".

Mer sjælden Udflugt man nys fik se
 — Rodeck rejste —
og alle Folk rundt paa Gaderne
 stod og knejste,
saa Halsen nær drejet blev af Led,
den Gang Hr. Rodeck gennem Skyen red
 fra Tivoli.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Romersgade 22**, og i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Vox ipsenia.

En Stemme: „Arvesag!“

En Frygtsom: Hvad skal jeg tænke?
Ha, hvad betyder —
hvad vil det sige
det rædsomme Raab?
Midt i min Sejer
altid det lyder — — —
(Genboerne, 3. Akt, 9. Scene.)

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

№ 38 | Söndag d. 19 September. | 1886.

En skikkelig Mand.

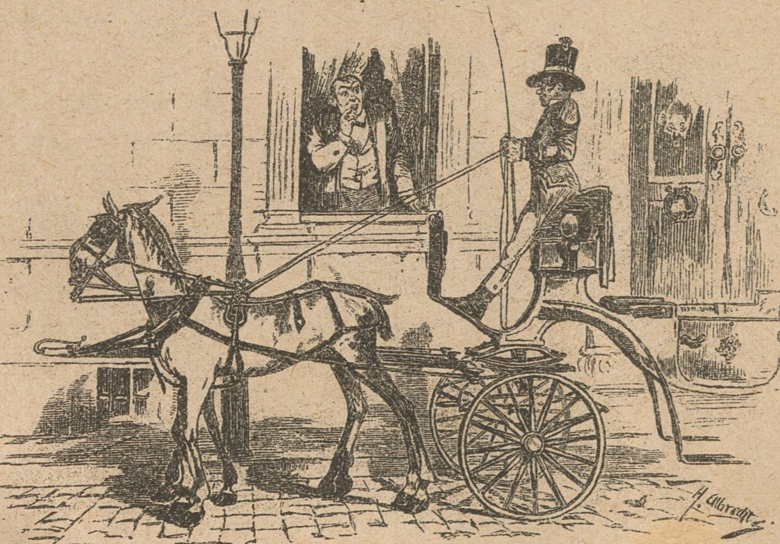

Baronen: Pst! Niels! Hvor kører Fru Baronessen hen?
Kusken: En Tur ad Strandvejen, Hr. Baron!
Baronen: Har Du ikke hørt, om jeg skal med?

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Slaget i Brønderslev

eller

de mulede Gendarmer.

Mel.: Peder Skøt i Barndomsalder.

Nys i Brønderslev passeret
er en fæl Historie;
nær de Lyseblaa krepered',
men staa nu med Glorie.
Læser, skælv og hør med Skræk,
hvor den Bondemand var fræk.

I et ækelt Værtshus sad en
Karl og voldsomt hikkede,
han var færdig alt med Maden
og sad blot og drikkede.
Fuld han blev den stakkels Fyr,
og hans Kæfert den blev dyr.

Thi der blev et stort Spektakel
og Gendarmerne kom til,
griber fluks den arme Stakkel,
som de arrestere vil.
Men de Andre sagde: „Nej,
den Slags Leg vi leger ej!“

Voldsomt paa de monne trænge,
og en blaa Gendarm han sa':
„I har drillet mig saa længe,
nu skal I sgu ha' Dada!“
Grumt han med sit skarpe Sværd
stak Enhver, der kom ham nær.

Rask med Sablerne de stødte,
ja, det gik som det var smurt.
Mange Bønder laa og blødte,
skønt de intet havde gjort.
En Gendarm gi'er ej Pardon,
thi det er en stræng Person.

Heldigvis kom Politiet,
og de vilde stifte Fred;
Herredsfogden ku' ej li'et,
at de slog hans Bønder ned.
Han var ej for Faren blind,
kommanderte: „Værget ind!“

Og da han det kommanderte,
standsede den vilde Leg;
de Gendarmer retirerte
ud paa Hjørring Landevej.
Efter fulgte Bønderne,
vilde mule Synderne.

Militæret overdænget
blev med store jyske Sten,
frygteligt var Haandgemænget,
skønt de brugte deres Ben.
Mange saaret blev iblandt;
dog man ingen Døde fandt.

Værst det gik en Bonde, da han
rasende de Krigsmænd ser;
„Fa'n i Vold med Kongen“, sa'e han,
„vi har ingen Konge her!“
Han bli'er lagt i Bast og Baand,
thi de skar ham i hans Haand.

Enden bliver paa Skandalen,
mange Folk i Fængsel gaar,
kort og fyndig er Moralen,
som I af min Vise faar:
Aldrig drille en Gendarm —
Loven har saa stærk Arm!

Hvorledes man laver et Byraad.

(Efter en gammel Opskrift.)

Man tager:

1) en Købmand, fordi han nøje lægger Alt paa Vægten,
2) en Skomager, fordi han véd, hvor Skoen trykker,
3) en Smed, fordi han smeder mens Jernet er varmt,
4) en Instrumentmager, for den gode Tones Skyld,
5) en Bødker, fordi han kan hjælpe, naar de Andre falder i Staver,
6) en Musiker, fordi han er med paa Noderne,
7) en Skræder, der kan se Embedsmændene efter i Sømmene.

Fra Gaden: Nu er der udkommet en Bog, der hedder: „Man skal altid“ —

— Jamen, naar man nu ikke kan!

Hr. Petersens Søndagsfornøjelse.

Saadan at fare ud paa Dampskib eller Jernbane og tilbringe sine Søndage i landlig, idyllisk Ro et Par Mil fra København, det var Hr. Petersens Sværmeri.

En af hans Yndlingsudflugter var til en Kro i Frederikssundsegnen. Dér blev han gærne til Mandag Formiddag. Egnen var smuk og sagnrig, der var en Aa, hvori han kunde ligge og sejle med en fladbundet Baad. Han var bleven Dus med Kromanden, Krokonen var venlig og Datteren elskværdig. Han var som hjemme der.

I Søndags var han atter der ude. I Søndags var det som bekendt en meget varm Dag. Hr. Petersen slentrede hen ad Marken langs den klare Aa. Varmen var trykkende, Aaens Vande fristende, ikke et Menneske at se — Hr. Petersen gik i Vandet og svømmede ned ad Aaen ad Isefjorden til.

Paa Marken stod en Høstak. I Høstakken laa et Menneske skjult, som uden at blive seet fulgte Hr. Petersens Bevægelser. Da Petersen var kommen et godt Stykke ned ad Aaen, listede Manden i Høstakken sig hen til Aabredden, pakkede hurtig Petersens gode Tøj sammen i en Bylt og stak af med det.

Da Petersen kom tilbage fra sin Svømmetur laa der kun et Par gamle Sko og en gammel Hat uden Foer.

Hr. Petersen var hjælpeløs og fortvivlet. Inde paa Marken, ikke langt fra ham, stod en tom Tønde; den krøb han ned i, det var det eneste Tilflugtssted han kunde finde.

Noget efter kom Kromandens Datter gaaende. Hun søgte maaske efter ham. Han stak Hovedet op af Tønden og kaldte paa hende:

„Jomfru Hansen! — Nej, lad vær' at komme her hen — der er en Tyveknægt, som har rendt med mit Tøj — vil De ikke bede Deres Fader om at sende mig noget af hans Tøj."

„Det er rigtig — der er en Fange brudt ud af Arresten — det maa være ham — uh, den lede Skurk!"

Saa pilede hun afsted.

Lidt efter hørte Petersen Stemmer ude paa Marken:

„Han er gaaet denne Vej — vi skal nok faa fat i ham. — Mon det skulde være sandt, at han har stukken Ild paa syv Gaarde? — Han er nok brudt ud i Forgaars Nat. — Hvad mon Bæstet har levet af imens."

Petersen forstod, det var om den udbrudte Slave, de talte. Han stak Hovedet op af Tønden.

„Der er han — i Tønden!" raabte en af Karlene. „Nu har vi ham!"

Og saa stormede de alle fem der hen.

„Der skal I se, sikken en udspekuleret Gavtyv! han har kastet Fangetøjet for at være ukendelig! Hvordan skal vi faa ham hen til Sognefogden?"

„Rulle ham der hen i Tønden."

„Nej, det er Dyrplageri."

„Vi lægger Tønden op paa Vandvognen og kører ham."

Alle Petersens Forklaringer og Overtalelser hjalp ikke. Hesten blev spændt for, den nøgne Mand i Tønden blev kørt til Sognefogden, der tillige med Politibetjenten tog ham i Forhør.

„Jeg er jo ude at more mig."

„Du skal ikke staa her og være vittig overfor Politiet. Vi kender Dig nok. Har Du kanske Legitimationspapirer?"

„I kan jo undersøge mine Lommer."

„Han bliver ved at staa og gøre Løjer med Politiet. — Du kan godt belave Dig paa fem Aars Tugthusarbejde."

„Aa, Gud hjælpe mig! — Jeg er jo Petersen, Kromandens Ven — jeg forlanger, at der bliver sendt Bud efter ham. Jeg er ingen udbrudt Fange — jeg er en Mand, der er ude og more mig. Jo, det er en dejlig Søndagsfornøjelse!"

„Hvis Du kommer en Gang til med den Snak faar Du en Lussing!"

Heldigvis blev denne Trusel ikke til noget, da Kromanden i det samme kom kørende ind i Gaarden alt hvad Remmer og Tøj kunde holde med en bunden Passager bag i Vognen.

„Her har vi Tyveknægten! Lige som min Datter kom hjem og fortalte, at Hr. Petersens Tøj var bleven stjaalet, kommer denne Kavaler, iført Hr. Petersens Tøj, ind og forlanger en Bajer og et Stykke Smørrebrød med Rejer! — Ho, ho! tænkte jeg, nu skal Du faa Rejer! Og saa bandt vi ham, og her har I ham, maa jeg faa faa Petersen i Stedet for."

Da Petersen havde faaet sit Tøj og kørte tilbage til Kroen, sagde Kromanden:

„Det var et ganske grinagtigt lille Eventyr, Du der oplevede."

„Ja, det skal Du have Ret i. Blive kørt til Forhør i en Vandtønde, uden at have saa meget Tøj paa, at man kan tørre Sveden af sin Pande, faaet Løfte om en Lussing og fem Aar i Tugthuset — sikken en Søndagsfornøjelse!

— Uden et velordnet Forsvar, sagde Hr. Bahnson i Odense, kunne vi ikke vente nogen Fremgang i disse Tider, hvor Magt er Ret. — Stemmer ikke Deres Excellence, for naar Magt er Ret, hvad kan det saa nytte, at de Smaa har et Forsvar. Men for Resten, naar Forsvar er en Pligt, hvorfor maa saa ikke Oppositionen forsvare sig mod Provisoristerne, der ogsaa paastaar, at Magt er Ret?

Vi Pærer, vi svømme!

»Avisen«: . . . »vigtigere er det at drøfte, hvad der nu bør gøres for at lære en opsætsig Befolkning Respekt for Øvrigheden«.

En Helt.

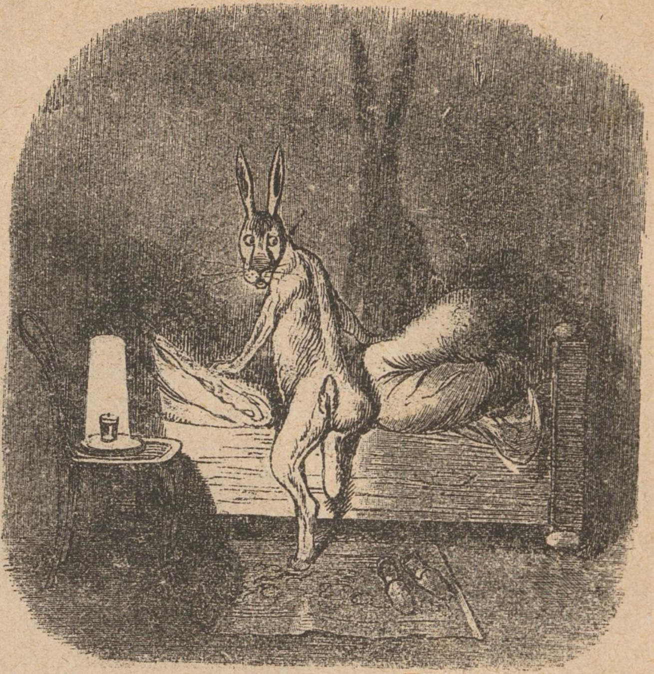

— Jeg skulde mene, at det var knusende, hvad jeg skrev om Herredsfoged Gulstad: »Ganske vist er Hr. Gulstad Civilist, men han behøvede alligevel ikke at blive nervøs for at se en blank Klinge eller høre et Skud knalde« — — uh! hvad var det? Jeg synes noget rørte sig. O, Rædsel! — Hvis det nu var Cavling! (Kryber under Dynen.)

Dristig Formodning.

— Ih, vil De se, Madam Hansen! Barnet har saamænd allerede to Tænder! Nej — hvad synes De! — fire!

— Det er storartet! Man skulde virkelig tro, at Drengen er en Søn af — Tannhaüser!

Bag Kulisserne.

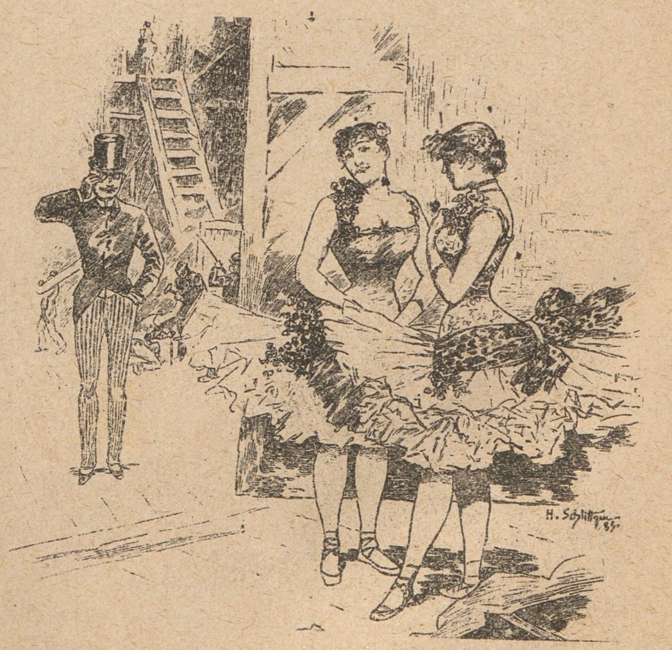

— Men Emma, hvor kan Du foretrække den grimme og skødesløst klædte Anton for min elegante og smukke Broder?

— Det er ganske simpelt: Din Broder elsker sig, men Anton mig.

Efter Højres Regnebog.

— Det er skrækkeligt, saa Du er doven, Max. Din Fader siger, at nu er Du rykket ned igen.
= Nej, jeg er rigtignok rykket op. For naar Fa'er kan sige, at Valgmandsvalgene er Sejr og Fremgang for Højre, uagtet Partiet vitterlig har tabt over 4000 Stemmer, saa kan jeg ogsaa sige, at jeg er rykket op, naar jeg er bleven Numer 29 i Stedet for Numer 19.

I Kaféen.

— Ønsker Hr. Fuldmægtigen ikke et af de sidste Blade!
= Nej Tak. Jeg har allerede læst dem allesammen.
— Hvor da? — om jeg tør spørge.
= Naturligvis paa Kontoret!

En Ven af Mundkurven.

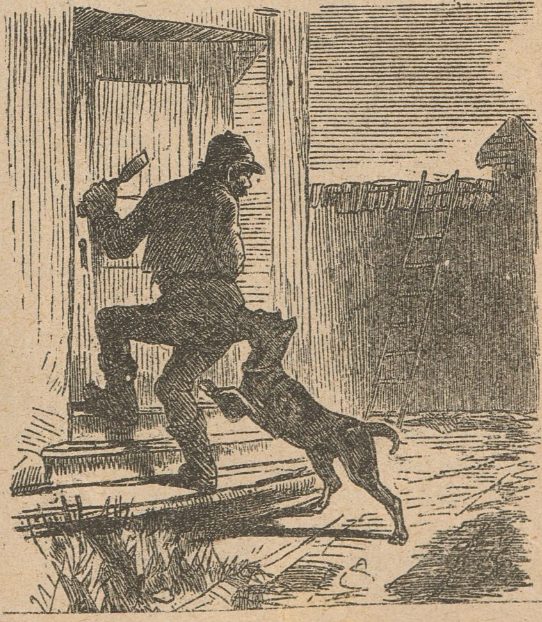

Indbrudstyven: Av! Av! Din Satans Hund! Av! — Uf! sikke Politi man har, at det ikke kan befale, at alle Hunde skal have Mundkurv paa, saa at man uforstyrret kan faa Lov til at passe sin Næringsvej.

Fra de Smaas Lejr!

Aarhus, 12te Septbr.

Kære Valdemar!

Den er Krukkevarm i Kloben kand Du tro kære Valde! Vi havde en Udflogt til Odder med Jernbane, Bestyrelsen havde risiveret sig Plasser i anden og tredje Klase og os satte di end i Kreturvovnene, jeg veed ikke hva Du Sønnes? og da Hjalmar Mørk velle gaa end i tredje Klase, skaappede Bestyrelsen til ham, saa Hans hat lige paa et hængende Haar var faldet ned paa Skinderne. Han er et rigti Kydhode at han vil la sig taale med det. Han tør ikke sie noet, men alle vi andre, som osse er Bleen forurettige hvorfor skulle vi ikke tøre gøre Nøre og det vil vi? Nu er vi bleen Nogle Sammelsvorne og Enige om at haalle et Meting hvor vi skal bestemme om vi skal mælle os ud af Kloben først og saa Tambe Bestyrelsen eller om vi skal først Vippe Bestyrelsen og saa mælle os ud.

Ærbødist din kære Ven

Isidor Mikkelsen.

Kjøbenhavn, 14. Sepbr.

Kære Isidor!

Jeg har modtaget dit kære Brev af 12te dennes. Da Du deri fortæller mig, hvorledes Du har moret Dig paa en Udflugt til Oder med Klubben, vil jeg fortælle Dig noget om en Marschtur, vi havde i Søndags. Vi marscherede med Musik i Spidsen ud til Bernstorff og holdt Revu for Deres Kongelige Højheder de smaa Prinser, og fik rigtige Kager paa rigtige Sølvbakker af Lakajerne. Jeg var nu tilligemed Mortensen Hest for Marketendervognen; men jeg vil ikke mere være Hest sammen med ham, for han er saa realistisk; han vil hele Tiden have at vi skal vrinske og spise Græs. Vi havde tre Saarede, det vil sige, den lille Charles Petersen var bare bleven træt, men saa var der en Dame, der bar ham paa Armen, medens hans Sabel og Gevær blev lagt paa Marketendervognen. Faaborg var bleven forskrækket for en Hund, var faldet og havde stødt sit Knæ og sin Haand, saa han maatte gaa med Armen i Bind som en rigtig Invalid. Gad havde sparket Philipsen Hul paa Hælen, fordi han ikke kunde holde Trit. Han maatte derfor gaa ud af Geleddet og være Marodør. Vi havde ingen Føde. Da vi marscherede ud fra Bernstorff, marscherede Kastelsgarden ind og stillede til Kager. Vi gjorde militær Honneur for hverandre. Vi gjorde ogsaa Honnør for Livvagten, men disse lange Rade grinede bare af os.

Farvel, kære Isidor! Bring din Kusine en venlig Hilsen fra din hengivne

Valdemar Rosenkrone,
Menig ved „Marmorpladsens Livjægere".

Raketter.

Paa Odensemødet sagde Matzen, at Højre kan ikke stilles fra Estrup. Højre og Estrup høre sammen. — Man skal dog ikke ubetinget stole paa Varigheden af det ømme Forhold, især da der prales saa stærkt dermed. Vi har kendt Ægtefolk, der gik pænt sammen i Kirke og sang Salmer, men naar de kom hjem, saa sloges de. — Matzen sagde ogsaa, at i Højre har de ikke Jalousi. — Hm! Skulde Professoren allerede have glemt, hvem der ikke blev Indenrigsminister, og hvem der endnu ikke er bleven Politidirektør? Og er Carstensen og Frederik Hansen omsider blevne glade ved hinanden som to Kattekillinger?

„Hvor der gives Vederlag, maa der gøres Noget for dette Vederlag," sagde Advokat Hindenburg i Næstved, da han talte om, at Folkethingsmændene „Intet bestiller". — Denne Hindenburgs Opfattelse af en Rigsdagsmand som en Person, der har paataget sig at levere saa og saa meget Lovgivningsarbejde for saa og saa mange Kroner om Dagen, vil ganske sikkert bevirke, at Hindenburg aldrig „arver" en Folkethingskreds

---

Fra Amager: Tænk, at man ved Næstvedmødet kaldte Frederik Hansen en „væmmelig Karl".

— Aa, siken en Synd mod vores egen lille søde Hjærtetyv!

I Cirkus Ryssel var forleden Aften „stor Parade- og Galla-Forestilling". „Altmeister" Ryssel gav et nyt Numer „Karl for min Hat" og høstede stormende Bifald. Efter Forestillingens Slutning overrakte Selskabets Medlemmer rigtig paa sin Renz'ſk Direktøren en Laurbærkrans og en Buket, for hvilke han takkede med et Ekstranumer som Kanonjøde paa den politiske Dyrehavsbakke.

„Tages disse Omstændigheder i Betragtning" (nemlig at Højre her i København har tabt 2000 Stemmer), skrev „Avisen" i Lørdags, „har Højre i Hovedstaden god Grund til at være tilfreds med den Styrke, der mødte op ved Valgene igaar." — Det er paa anden Dansk: Naar vi undtager, at vi fik Prygl, saa stod vi os brillant!

I zoologisk Have: Men hvorfor hedder de Fugle Jomfrutraner?

— Fordi de aldrig gifter sig.

I Stikken!

Mel.: Paa Knejper just ikke jeg sværmer.

I Dag er jeg rædsomt i Stikken,
min Pegasus skaber sig gal;
jeg kan ej saa Magt over Krikken,
den gør mig en morderlig Kval;
at pine den nytter mig ikke,
og klapper jeg den Dromedar,
saa svarer den haanligt: jeg la'er
mig ikke bestikke!

Nuvel, lad Pegasen da raade,
lad den stikke a' som den vil,
den hører jo ej til de kaade,
for den er omtrent redet til.
Men Læser, vær ikke for stikken,
kom ej med dit kritiske Blik,
for saa kan min Journalistik
ej klare Butiken.

Hr. Hindenburg kom jo i Stikken
i Næstved, fordi han saa kækt
har slaaet sig paa Politiken,
man Stikpiller gav ham saa frækt.
De Stikord, som her kom for Dagen,
var ej efter Højres Bestik,
for det var den gamle Replik
om Arvesagen!

Og Ploug, som til Straamanden stikker,
kom ogsaa i Stikken, fordi
han tænkte: saa, nu er jeg sikker,
min Fortidsbedrift er forbi;
men der blev saa morderlig gækket,
thi gemt er ej glemt, lille Fa'er,
vi husker nok den Gang Du var
bag Straamanden dækket.

De „Blaa" kom for nylig i Stikken,
i Brønderslev fik de Dada;
de kunde ej klare Butiken,
og saa maatte de stikke a'.
Ej „blaat" til Lyst maa det være
for disse uskyldige Smaa,
den provisoriske blaa
Mundering at bære.

I Stikken kom Krag, skønt han er den
himmelske Stats Domestik:
„Mit Kald er ej af denne Verden", —
dog slog han sig paa Politik.
Men jeg vil min Salighed ikke
i Stikken, min kæreste Ven,
jeg derfor min kritiske Pen
bag Øret vil stikke!

— „Nu er Postmesteren i Kolding ogsaa arresteret for Kassemangel; han mangler 16,000 Kroner. — Hvor meget mangler Du, Kristoffer?"

„Jeg mangler otte Øre til to Snapse og et lille Glas Øl; men det kan jeg vel ikke blive straffet for."

Det glade København.

Tivolis „Høst- og Blomsterfest"
huer nok Københavnerne bedst.
Saadant et ægte Landparti
saa man ej før i Tivoli.

Folketheatret fra sit Skjul
atter fik frem sin „Kanariefugl";
men der skal Smæk for Skillingen gi'es,
derfor kom med den glade „Gris".

Dagmartheatrets Direktør
han véd, man kør bedst, naar man smør;
Theatret sikkeri blomstre vil,
naar „Smørblomst" trækker Folk dertil.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rosmersgade 22**, og i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Fra Højres Valgmandsvalg.

„Vaagn op! Nu myldrer der En ind!"

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

Nº 39 | Söndag d. 26 September. | 1886.

Det er hvad det er!

Fruen: I Morgen skal jeg tidlig op. Du maa altsaa vække mig Kl. 6. Glem det nu ikke!
Pigen: Nej. Men for en Sikkerheds Skyld vil jeg bede Fruen at ringe Kl. $5^{1}/_{2}$!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Kaffesladder.

Md. Skade: Jo, min Kære, det er saamænd ganske vist, at Krigen er erklæret, det vil sige den økonomiske, og den bliver rimeligvis meget værre end Trediveaarskrigen, for efter hvad der staar i Henning Jensens „Enhver Sit", saa skal vi lade Højrekøbmændene beholde deres Vare og vi skal beholde vores Penge, som vi heller ikke skal give ud til Sukker og Kaffe og saadan Dele, som hører til de indirekte Skatter, som Ministeriet køber Kanoner og bygger Panserskibe og Forter og laver Gendarmer for, og paa den Maade faar ganske rigtig Enhver Sit, saa nær som Ministeriet, der ingen Indtægter faar paa Kaffen og Sukkeret, naar vi drikker Mælk og bruger Honning i Stedet, som Henning Jensen ogsaa vil ha'e, men som jeg dog ikke vil være med til, for Herregud, den Taar Kaffe maa vi da ha'e i Fred, synes jeg, og jeg véd ikke, om De, min Gode, kan holde Humøret oppe ved at bruge Mælkekur og slikke Honning, for jeg kan saamænd ikke. Og hvor skulde vi faa al den Mælk fra, naar alle Mennesker pludselig vilde ha'e Morgenmælk for Formiddagskaffe, Bollemælk til Middag, skummet Mælk for Eftermiddagskaffe og en lille Mælketoddy om Aftenen i Stedet for en Bajer? Nej, det skulde, rent ud sagt, være nogle Fandens Mælkebøtter, der kunde rumme al den Mælk, som Køerne da ikke kunde levere alene, men Ismejerierne maatte sætte sig i Forbindelse med Mælkevejen for at tilfredsstille Begæret, og saa kom det an paa, om Mælken ikke undervejs blev overfaldet af nogle Regnbyger eller havde anden Vandskæbne, saa vi en skøn Dag fik Vandskræk Allesammen, saa snart vi fik Øje paa et Fad „sød Mælk", der var lige saa ægte og uforfalsket som Bajersk-Øllet, om hvilket Øltapperen sa'e: I skal s'gu ikke tro, at det er Bajersk-Øl alt det, I drikker — der er lidt Skibsøl imellem! Nej, som sagt, jeg holder paa, at det skal være som det er med Kaffen og Sukkeret og hvad man ellers nødvendig bruger i Huset, men hvad det kommer an paa, er, hvor man køber sine Varer. Saadan maa De vide, har jeg i længere Tid købt Bønner og saadan lidt hos ham, Urtekræmmer Vibe paa Hjørnet, og jeg har jo nok altid havt én Mistanke om, at han var Højremand, for han solgte immer Billetter til Højrefesterne, men da han ellers var meget regedérlig, tog jeg mig ikke videre af det, men tænkte, at Manden havde sine Procenter af den Forretning ogsaa, som man ikke kan sige noget til, for den ene Skilling smider ikke den anden væk. Men saa forleden ved Valgmandsvalgene ser jeg til min store Forbavselse, at Hr. Vibe er opstillet som en af Højres Valgmænd, og nu kan De stole paa, at Vibe er færdig med Fyrre, hvad det angaar med at sælge Bønner til mig, for hvorfor skal han og Højre køre i Skoven for vores Penge, tilmed da de kun gaar ud paa at ødelægge Skoven og gaar forkert i Byen lige som denne hersens Kancelliraad Schouby paa Assistentshuset, som man for Resten ikke véd, om han kørte i Skoven eller gik i Byen, men nu er han forfalden og bliver næppe fornyet, for de laaner vist ikke mere paa ham den Gang, lige saa lidt som paa Højre i det Hele taget, dertil er det for luvslidt og alle de hvide Sømme griner fælt. Jeg vilde bare ønske, at de Handlende modigt vilde tone Flag, saadan at man let kan finde vore Venner, og saa vil det ikke vare længe, førend de indbildske Højre-Urtekræmmere og dito Spækhøkere vil komme til at sande, at det dog egenlig betaler sig daarlig at spille Halløj med de Smaafolk, som de lever af, og bare for at gnide sig op ad de Store, blandt hvilke de dog ikke er velsét, uden naar det gælder at agere Hale til Reaktionens Festtog.

Raketer.

Saa galt kan det gaa!

I „Avisens" Kvartalbrøl hedder det: „Intet andet politisk Hovedstadsblad er saa billigt." Men inde i Bladet anstiller „Peter Københavner" nogle „Økonomiske Betragtninger" og siger bl. a.: „Det kan lyde som en Paradoks, men det er et Grundprincip, der næsten aldrig slaar fejl, og som Ingen vil fortryde at følge: „Køb altid det dyreste og det bedste, i Længden bliver det dog det billigste".

Følger Folk dette Raad, som virkelig er godt, saa kan det altsaa paa ingen Maade gaa an at abonnere paa „Avisen".

„Avisens" Provinsabonnenter kan sagtens! I Bladet for i Onsdags læses, at de ikke behøver at forny Abonnementet førend den — 24de Juni.

Den glemsomme Professor.

Professor Madsen sad ved Lampens Skin
og banked Lærdom i sin Pande ind.

Da ta'er hans Ur paa Veje med at slaa;
han springer op og raaber: „Jeg maa gaa!

Hør, Lise, bring mig hurtigt Hat og Stok,
jeg skal til Forelæsning, véd Du nok.

Sig til Professorinden, at jeg gaar,
for jeg har Hastværk, som Du nok forstaar.

Jeg kommer om en Time hjem igen!" —
Og dermed løber han ad Gaden hen.

Men da han hen til Læsesalen kom,
saa var den — højst mærkværdigt — ganske tom.

„Ha", tænkte han, „hvad er dog dette her?
Her er saa mørkt, og ej en Sjæl jeg ser!"

Saa træder Portneren i Salen ind
og siger med et flygtigt Smil paa Kind:

„Hr. Professoren tager fejl; det er
jo først i Morgen, De skal læse her!"

„Det synes saadan," lød Hr. Madsens Svar,
mens Portneren han hvisker: „Gamle Nar!"

„Men hvor mon da det er, jeg skal i Dag?
Man venter mig, det er en afgjort Sag!"

Han grunder med Dybsindighed en Stund,
og endelig hans Tanke gør et Fund:

„I Klubben er det! Jeg skal spille Kort!"
Professoren han iler hurtigt bort.

Og snart han i de kendte Stuer staar;
men ej paa en Bekendt han Øje faar.

„Hør, Kelner," si'er han, „hvordan gaar det til,
at ikke man ser Spor af Kortenspil?"

„Det er hver Onsdag, De Lokale har,
i Dag er det jo Tirsdag!" lød hans Svar.

„Ja, rigtigt; min Hukommelse blir svag;
det er jo min Theaterdag i Dag!"

Og ud paa Gaden løber han igen
og skynder sig til Kongens Nytorv hen.

Men ogsaa her forgæves var hans Vej,
og paa Komedie han kommer ej.

Thi Kontrolløren sier: „Det er forkert;
det var i Fjor De havde abonnert!"

Fortvivlet Manden sig for Panden slaar,
og fuld af Græmmelse han hjemad gaar.

Her mister hans Forstand sin sidste Rest,
thi Alt er oplyst ligesom til Fest.

Paa Trappen staar hans Kone og hans Datter
og raaber: „Men hvad gaar der af Dig, Fatter

Du glemmer, Du har indbudt hele Byen!" —
Hr. Madsen staar som falden ned fra Skyen.

Det var hans Fødselsdag, og mange Venner
paa denne Dag Indbydelse han sender.

„Jeg vidste nok," han stammede forlegen,
der et og andet var i Dag i Vejen!"

Sværmere.

Ved Eksamen. Professoren: Hvorledes vil De i det foreliggende Tilfælde paa Grund af de formildende Omstændigheder formindske den af Aktor paastaaede livsvarige Tugthusstraf?

Kandidaten: Jeg eftergiver Forbryderen 5 Aar af hans Straffetid.

Prof.: Hvorledes vil De gøre det?

Kand.: Jeg lader ham simpelt hen løbe endnu i 5 Aar, førend jeg sætter ham i Straffeanstalten.

Moderne Reklame. — Anbefaling. Jeg har herved den Fornøjelse at underrette Dem om, at Deres vidunderlige „Brystdraaber" fuldstændig har befriet min Hustru for hendes Lidelser. — Begravelsen finder Sted paa Søndag fra Hjemmet. Send mig hurtigst 6 Flasker til min Svigermoder.

Pladeby, 30. Marts 1886.

B. Løgnholt,
Enkemand.

Rare Udsigter. — Elskede Peter, dersom jeg vidste, at Du kun tog mig for mine Penges Skyld, saa vilde jeg blive rædsomt fortvivlet!

— Vær Du ganske rolig, min søde Pige, lad os først blive gift, saa skal Du se, vi skal snart blive af med det Par Skilling!

Ikke forknyt. — Ovre i Vestindien har jeg set Edderkopper saa store som min knyttede Haand!

— Bagatel! I Ostindien har jeg fanget Fluer, der var saa store som Høns!

Uden for Assistentshuset

— Aa, Petersen, bare Du var Kancelliraad!
— Hvorfor det?
— Jo, for saa vilde jeg „pantsætte“ Dig for 16,000 Kroner.

Som man tager det.

— Jeg holder saa meget af at hvile mod din Hoved, Jokumsen, for Du er saa dejlig blød.

Den gamle Vise.

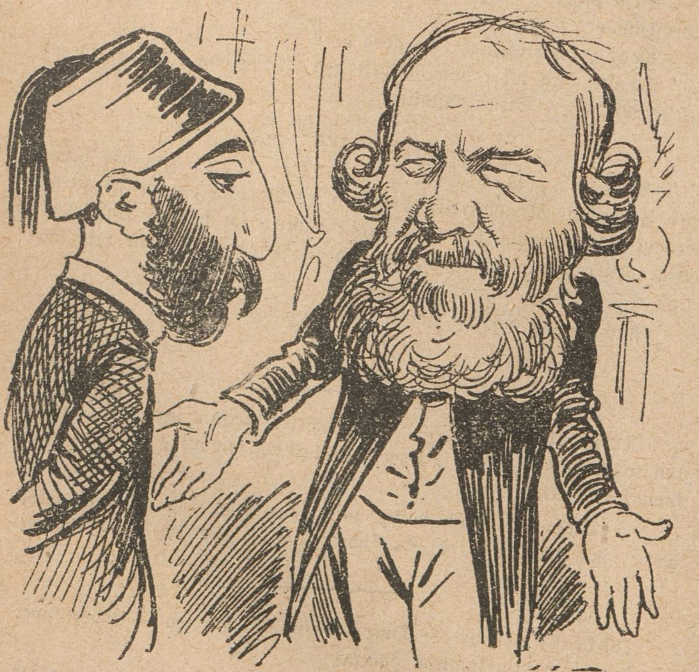

Sultanen: Skal da Rusland ha'e Lov til at spille Herre i Bulgarien?

Salisbury: Nej, bevares! Du er naturligvis Manden i Huset, men Rusland er Konen, der regerer.

Et lille Vink.

Hun: Jeg forsikrer Dig, kære Adolf, jeg misunder dette Træ!

Han: Hvorfor?

Hun: Jo, for Træet har lige saa mange Ringe, som det er Aar gammelt, men jeg har ikke en Gang — ét Armbaand!

Det slemme Numer.

— Der er ikke andet for, Maria, vi maa tage den Droske, ellers kommer vi for sent til Dampskibet
= Men Frue, hvad tænker De paa?! Det er jo »Numer 117“!

I Kupéen.

I.

— For Himlens Skyld, tag dog hurtigt Deres Hoved til Dem!
= (forskrækket) Men — hvorfor da?

II.

— Naturligvis for at jeg kan nyde den smukke Udsigt.

Det tyske Lystspil.

Personerne:

Kommerceraaden.
Kommerceraadinden, hans Frue.
Den naive unge Pige, deres Datter.
Professoren.
Sekretæren, hans Søn.
Herren med Mundheldet.
Niecen.
Den unge Læge.
Tjeneren.
Stuepigen.

Handlingen foregaar i et Værelse med seks Døre.
Tiden: I forrige Uge.

Første Akt.

1. Scene.

Tjeneren: Giv mig et Kys, min Pige!

Pigen: Nej, jeg er dog kun Herskabets Pige!

Tjeneren: Men De maa snart blive min. Jeg har tjent i saa mange Lystspil, og kender Opløsningen.

Pigen: De har Ret; Herr Kommerceraaden vil ikke give sin Datter til den, hun elsker.

Tjeneren: Sekretæren?

Pigen: Hvor véd De det?

Tjeneren: Jeg læser Theaterprogrammet.

Pigen: Saa forstaar jeg alt. Der kommer den naadige Fru Kommerceraadinden.

Tjeneren: Hun synes at være ledsaget af Professoren. For 25 Aar siden har de To elsket hinanden.

Pigen: Virkelig?

Tjeneren: Jeg har allerede sagt Dem, at jeg altid har tjent i Lystspil. Jeg kendte allerede Professoren, da han ikke var distrait, men kun var bly og Privatdocent, og Kommerceraadinden saa jeg, da hun endnu gik i Slæbkjole og legede med Dukker. Giv mig saa et Kys!

Pigen: Aldrig! (Omfavner ham. Begge ud).

2. Scene.

Kommerceraadinden: Det er mit inderligste Ønske at forene min Datter med Deres Søn, det kunde være en Erstatning for, at vi To ikke fik hinanden.

Prof.: Jeg forlanger ingen Erstatning.

Fruen: Har De da aldeles glemt, at vi To en Gang elskede hinanden?

Prof.: Saa? Virkelig? Jeg er lidt distrait. Var det ikke i et Stykke af Moser?

Fruen: Nej, af Benedix.

Prof.: De har holdt Dem godt.

Fruen: Smigrer! De med! (Begge ud.)

3. Scene.

Sekretæren: Elskede Pige, vi er alene.

Den naive unge Pige: O, Hr. Sekretær, saadan noget gør man, men man taler ikke om det!

Sekr.: Elsker De mig?

Den n. u. Pige: Jeg elsker enhver, der elsker mig!

Sekr.: Vil De være min Hustru?

Den n. u. Pige: Hvorledes skal jeg forstaa det?

Kommerceraaden (styrter ind): Hr. Sekretær, jeg frabeder mig fra nu af Deres ærede Besøg.

Sekr.: Jeg anholder om Deres Datters Haand.

Kommercer.: Har De en fiks Ide?

Sekr.: Ja. I det tyske Lystspil.

Kommercer.: Min Herre, gaa Deres Vej uden Støj.

Sekr.: De viser mig ud. Hvorledes vil De motivere det?

Kommercer.: Hvorledes? Klokken er først tre Kvarter til otte, og Stykket skal udfylde hele Aftenen.

Den n. u. Pige: Grusomme Fader!

Sekr.: Taalmodighed, højhjærtede Pige! Vi vil overvinde alle Hindringer. Sand Kærlighed varer til Kl. 10.

Kommercer.: Men nu bort!

Herren med Mundheldet: Det er u'mærket!

(Tæppet falder.)

Anden Akt.

1. Scene.

Herren med Mundheldet: Min Frøken! Hvad er De egenlig i Kommerceraadens Hus?

Niecen: Jeg udfører her Niecens Funktion.

Herren: Det er u'mærket. Men hvis Niece er De?

Niecen: Det véd jeg ikke. Der svæver et tykt, hemmelighedsfuldt Slør over dette Niecevæsen.

Professoren (træder forstyrret ind og omfavner Niecen): Min stakkels Søn! Jeg har i Mellemakten erfaret, at dit Frieri er tilbagevist.

Niecen: Hr. Professor! De taler til en gal Person.

Herren: Det er u'mærket! (Alle ud.)

2. Scene.

Den naive unge Pige: Jeg føler mig saa ulykkelig. Der kommer ingen unge Herrer i vort Hus, siden Sekretæren er jaget bort. (Ringer.)

Tjeneren: Frøkenen ønsker?

Den n. u. Pige: Jeg tror jeg skal besvime. Hent en Læge, men en ung.

Tjeneren: Jeg er med. (Ud.)

Den n. u. Pige: Man maa vide at hjælpe sig. Jeg hører Skridt. (Falder i Afmagt.)

Den unge Læge: Her er jeg allerede. (Kysser hende.)

Den n. u. Pige: Hvorledes skal jeg takke Dem? De har frelst mit Liv.

Kommerceraaden (styrter ind): Hr. Doktor, Jeg frabeder mig Deres ærede Besøg.

Den n. u. Pige: Det har Du allerede sagt i første Akt.

Lægen: Først vil De have den Godhed at betale mig fem Kroner for min Visit.

Niecen (træder ind og faar Øje paa den unge Læge): Ham er det! (Falder i Afmagt.)

Lægen (vil ile ud).

Herren med Mundheldet (standser ham i Døren): Bliv! Her synes at foregaa noget. Det er u'mærket!

(Tæppet falder.)

(Sluttes.)

Fra Avertissementsspalterne.

En Mand bliver i „Avisen" anmodet om at opgive sin Adresse, „eller hvem der kender ham". — Det sidste turde blive det vanskeligste.

* *
*

I samme Blad beder „et ungt Menneske (selvstændig)" om et Laan paa 25 Kroner. — Den unge Mand maa have løjerlige Begreber om Selvstændighed.

Præstens Pærer.

Mel.: Og køre Vatten.

En mild, sagtmodig, kærlig Præstemand
har i sin Have sig placeret;
og nok til Hvile han trænge kan,
ham Dagens Arbejd har strengeret.
Med Andagt tænker han paa Smaafolks Kaar,
mens udenfor en fattig Smaadreng staar,
paa barnlig Vis
den lille Gris
faar Lyst til en af Præstens Pærer.

Og mens den kærlige, gode Præst
til Grubleri la'er sig henrive,
og tænker paa, hvorledes man dog bedst
sin Næstes Synder skal tilgive,
saa faar den lille Synder en Ide,
han over Gærdet hopper en, to, tre,
let som en Hind
i Haven ind
for at faa fat i Præstens Pærer.

Og Præsten underholder sig i Ro
bestandig med sin Enetale:
„Man bør ej noget slet om Andre tro
og Ondt med Godt man skal betale".
Da ser han denne lille Tyveknægt;
men det var dog Pastoren lovligt frækt;
den fromme Mand
holdt Fyren an:
„Saa Du vil smage Præstens Pærer!"

Til Flakkebjerg kom Drengen ej afsted,
man maatte denne Plan begive;
og hans Forældre, som blev truet med
at flytte, faar nok Lov at blive.
Moralen bliver: Du skal altid smukt
forstaa at undgaa den forbudne Frugt.
Frister den Dig,
saa pluk den ej,
men husk min Sang om Præstens Pærer!

Præst og Købmand. — Præsten: De Folk, der hellere vil tage end give, er Adelige, Krigsfolk og Tiggere.

Købmanden: De glemmer Præsterne.

Præsten: Jeg taler ikke gerne om mig selv, men netop af Høflighed nævnte jeg ikke Købmanden.

Behageligt Bekendtskab. To Herrer gjorde Bekendtskab i et Værtshus og fulgtes ad paa Hjemvejen. „Det er forbandet kedeligt," udbrød pludselig den Ene, „jeg har tabt min Gadedørsnøgle!" — „Det gør Ingenting," trøstede den Anden, „jeg har et helt Bundt Dirke i Lommen."

Paa Brandstuen — 1ste Soldat: Hør en Gang 48, er din nye Kæreste smuk?

2den Soldat: Om hun er! Jeg siger Dig, hun har et Par Øjne der stinner saa straalende, som om de var pudset med Stearinolie og Wienerkalk!

Det glade København.

„Min egen Dreng" i Kasino stred
med „En Pokkers Tøs" om Prisen.
Paa Folketheatret serveredes med
„Kanariefuglen" og „Grisen".

I forrige Uge saa man paa ny
paa Dagmartheatret „Odette",
„Avisens" Marcussen rødmede bly,
da han saa den stakkels Kokette.

Hr. Renz har forlængst sit Cirkus forladt,
der er nok nu for smaa Moneter;
selv Negre fra Sudan har ta'et fat,
og blæser os no'et paa Trompeter.

Det muntert paa Store Ravnsborg gaar til
med Sang, Dans og med Gymnastiken.
Endskønt Variali alt sætter paa Spil,
Ej Mangel der er ved Musiken.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22,** og i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Sur Mikstur.

»Nu har jeg tømt saa mangen Skaal,
men ingen saa bedsk som den sidste!«

Udgiver og Redaktør: R. Andersen

No. 40 | Söndag d. 3 Oktober. | 1886.

Distrait.

Ammen: Aa, glæd Dem, Herr Professor! Alt er lykkelig overstaaet — det er en stor Dreng!
Prof.: Hvad vil den Dreng? Jeg har ingen Tid! Lad ham komme igen en anden Gang!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Da Petersen kom hjem fra Konge-Revyen.

— Men du Forbarmende! Hvor kommer Du fra, Petersen? — Fra Konge-Revyen, siger Du. Naa saa Du tror, at din Kone er saa dum, at Du kan bilde hende ind, at Revyen varer til Kl. 1 om Natten! Næ, Petersen, jeg har aldrig gi'et Dig Anledning til at tro, at jeg er blød, saa har Du giftet mig i den Forudsætning, at Du kunde rende Døre op med mig og bruge mig til at slaa Plakater op paa, saa er Du gaaet forkert i Byen — som Du for Resten altid gør. — Om jeg kan bevise det? spør' Du. Uh, sikken et Skarn Du er, Petersen. Er det maaske ikke Beviser nok, at Du gik ud i Formiddags for at se ind til Hansen paa Kommunehospitalet, som Du sa'e, og jeg raabte tyve Gange ned ad Trapperne efter Dig: Lad nu ikke Torsken staa og vente paa Dig! Du véd, vi spiser Kl. 1. Husk det nu, Petersen! Men det havde Du natyrligvis glemt lige saa saare Du kom ned paa Gaden og fik Kik paa et Skørt! — Du har ingen Forstand paa Skørter, siger Du. Aa, Petersen, la' os nu bare være her! Du véd meget godt hvad jeg sigter til, at Du er færdig at daane, saa snart Du ser et glat Ansigt, der er fikset lidt op med Pandekrøller og som kan lade Øjnene løbe rundt i Hovedet lige som en Flue i et Fad Fløde — uh, saa kan Du gøre Dig lige saa lækker som Matzen, naar han vil bedaare Højremændene, eller som Frederik Hansen, naar han stjæler Hjærter fra Amagerpigerne, men Du skulde skamme Dig, at Du i din Alder og som gift Mand — — Du har ikke set til et eneste Fruentimmer, siger Du, det var kedeligt. Saa maa Du være blevet plakatfuld meget tidlig paa Dagen! Du kan heller ikke holde op, førend Du er saa nydelig tillavet, at man kan røre i Dig med en Ske, og som maaske oven i Købet er bleven slæbt paa Stationen for Gadeoptøjer, saa at man nu skal ha'e den Skandale, at Du kommer til at møde i den offenlige Politiret og maa betale Mulkt og bagefter kommer i „Aftenposten", saa at vi Allesammen bliver blamerede for alle Gadens Mennesker, og ikke kan være bekendt at vise os for nogen levende Skabnings Aasyn, bare for saadan et Subjekt til Mand, som man er plaget med. — Du er ikke fuld og har heller ikke væt paa Stationen, siger Du. Saa meget destoværre, dit Asen! Saa har Du natyrligvis ligget og sovet den ud i en Grøft ude paa Fælleden eller i et af de andre Kanuthuller, som I søger i, og som Politiet virkelig burde have lidt Opsigt med, for en stakkels Familie er da ikke tjent med, at en Mand og Fader til mange ulykkelige Børn gaar lige i Fordærvelsens Afgrund, saa at han aldrig bliver til Menneske mere. — Du har bare sammen med nogle Kammerater fra Tjenesten spist en stegt Rødspætte og spillet en Sjavs nede hos Sørensen. — Aa, sikke lumpne Mandfolk! Ja, naar bare Du har været sammen med det Komplot fra Tjenesten, saa har jeg nok. I har spist stegte Rødspætter, I Fyldfraaser! Og hvor mange Gange har jeg ikke tigget og bedt Dig om at købe et Par Rødspætter hjem med, som Du véd, er min Livret, men har Du nogensinde gjort det! Og saa har I oven i Købet spillet Sjavs, hvad der begribeligvis vil sige det samme, som at Du har maattet betale hele Butiken, og de andre Kumpaner har natyrligvis grint Dig ud til, fordi Du var dum nok til at lade Dig snyde for de Penge, som Du egenlig har røvet fra din stakkels Familie. — Du har vundet hele Aftningen, siger Du. Tænk, sikken en Ære, at vinde sine Kammeraters surt erhvervede Skillinger! Det manglede bare, at Du ogsaa skulde blive en af disse berygtede Hasardspillere, saa at Politiet en skøn Morgen kommer og henter Dig. Hører Du, Petersen! — Aa, du barmhjærtige! — at jeg skulde opleve den Skam, at min Mand er en falsk Spiller! — Petersen! Jeg flytter — jeg vil ikke leve sammen med Dig — jeg begærer Skilsmisse — hører Du, Petersen! — — — Han snorker som en Hest, det Asen! — — Ja, vent Du bare til i Morgen, min Ven, saa kan Du tro, at jeg skal holde Revy med Dig, og det baade med Piber og Trommer!

En derangeret storborgerlig Faders faderlige Raad til sin Søn.

Ærgrer Du Dig over de elendige politiske Tilstande i Evropa, da opsøg Frihedens Land og drag til Amerika. Men glem ikke ved denne Lejlighed at tage en Kasse med og at efterlade en Del Kreditorer.

Naar Du ikke kan faa Friheden for en Slik, saa giv hellere Afkald paa den. Sig som Russeren: Hvad er Frihed? Et tomt Begreb!

Ti Kroner er mere end én, ligesaa bringer ti Meninger mere Nytte end en eneste. Lad det være med Mønten som det vil — det betaler sig altid at skifte Mening.

Har Du tilsidst kun den Udvej at tage brat Afsked fra denne Verden, saa opgiv ikke Æyret, om ogsaa alle de Strikker, Du vil hænge Dig i, brister. Husk paa, at der er Noget, der hedder Karbolsyre; men Du behøver jo bare at køre en Tur ud ad Strandvejen — Dampsporvognen besørger Resten.

Kender jeg Dig ret, saa vilde 50 Kroner være Dig kærere, end al den Visdom, jeg her har udkrammet for Dig. Du bør derfor hænge i og laane Beløbet af en Bekendt, eller endnu bedre af en Ubekendt . . . . Saa deler vi Fortjenesten!

Dommedage.

Mel.: Der er Glæde nu hos alle brave Rede.

Naar man læser i de sidste Dages Blade,
ser man Lovens stærke Arm slaa haarde Slag,
ja, selv Højremænd er ikke mere glade,
de har ogsaa faaet deres Dommedag.
At det er en Skuffelse, som gør dem matte,
det kan ikke være vanskeligt at fatte,
men de har jo dog en Trøst, som er velgørende,
naar de ser, hvordan vi andre vi er kørende.

J. K. Lavridsen han er en Torn i Øjet
paa Enhver, der fuld og fast paa Estrup tror,
og de gnider sig i Haanden nu fornøjet,
da de ser han bøde maa for sine Ord.
Fire Maaneder han Fangekost skal spise,
blot fordi han stod og sang den gamle Vise
om, hvad Folket har den Dristighed at mene
— det er lutter Ting, som Estrup véd alene.

Nu Thingvallasagen hvilet har saa længe;
man har troet, den li' saa død som Ekstedt var;
men Retfærdigheden la'er sig ikke krænge,
den en Klo i „Demokraten" slaaet har.
Dette Blad har bragt Forbrydelsen for Dagen,
Hertz var altsaa Aarsag til Thingvallasagen;
derfor har Kaschotten ventet ham med Længsel,
og halvanden Maaned gaar han nu i Fængsel.

Man skal vogte sig for Underkorporaler,
om de ogsaa spiller Kammerat med En;
hvis en Aften man for dem lidt Øl betaler,
kan de for Ens hele Fremtid spænde Ben.
Fire Trænkonstabler maatte nys bekende,
hvordan det kan ta' saa sørgelig en Ende:
mens de to af dem til Vand og Brød maa stille,
gaar de andre to til Vridseløselille.

Kammeradvokaten er just ikke karrig,
naar han ønsker at slaa Folk moralsk ihjel;
han mod „Demokratens" Mænd blev voldsom arrig,
men i denne Sag han havde ringe Held.
Thi han skældte dem til Hobe ud for Tyve
og fortalte, at de lever af at lyve;
men en Dom han fik sig paa 300 Kroner,
som med 30 Dages Fængsel man afsoner.

Oppe fra det gamle Norge kom der Melding,
at Hans Jæger havde faaet sig en Dom,
thi han havde nemlig skrevet en Fortælling,
som Regeringen nok ikke syntes om.
Der var mange stygge Ord deri at finde,
derfor maatte Jægeren de spærre inde.
Dér som her man holder ikke af Talenterne,
og man er nok særlig bange for Skribenterne.

I Berlin en Doktor nylig var lidt slikken,
og han kyssede en yndig Patient;
han sku' heller ladet være, thi han fik en
Dom, som har ham et Kvartal i Hullet sendt.
Man kan ej bebrejde Manden, at han gasser sig,
men han bør dog tænke over, hvad der passer sig;
man kan ogsaa drive det for vidt med Løjerne,
naar man braser alt for rask paa Kyssetøjerne!

Raketer.

„Avisen" véd i disse Dage ikke alt det Gode, den skal fortælle om sig selv. (Hele Indtægten tilfalder Abonnementsprotokollen!) Ikke saa underligt, at det en Gang imellem slaar Sludder for Fortolkningsprofessorens Organ. Den ene Dag forsikrer Frederik Hansen dyrt og helligt, at han ikke gør Forskel paa Højre og Venstre, den anden Dag skriver han: „Hver eneste Dag agiterer vi for Højre". Det kan heller aldrig falde „Avisen" ind, at „dække over sine Venners Fejl" (G'Aften, Smith!!). — Hvem der ikke vil tro „Avisen", kan læse dens Søndags-Lovsang over Hindenburg!

Det bebudes, at der vil udkomme en Beretning om det kongelige Theaters Virksomhed i de sidste 10 Aar. — Man behøvede egenlig bare at samle alle de røde Plakater i ét Bind og Underballancen i et andet.

I Musikhande'en er udkommet en „Fyrst Alexander-Marsch". — Efter hvad der er foregaaet i Bulgarien vilde en sidste Vals være mere paa sin Plads.

I Kaféen. — Det er slemt med Koleraen i Pest.
— Jamen det maa indrømmes, at Kolera og Pest hører sammen.

Sidste Tivoli-Aften.

I.

— Naa, vandt Du saa Koen?
= Nej, men jeg fik en dejlig »Bjørn«.
— Heller ikke Lammet?
= Nej, — og det var et Held, for ellers havde „Bjørnen“ jo ædt det!

II.

Frøken *Humle* vandt *til* sin store *Glæde* en Cactus, paa hvilken hun hver Dag trykker de ømmeste Kys, hvad der stedse vækker søde Minder, thi Cactusen stikker akkurat ligesom hendes Ungdomselskedes Skæg.

En indbildsk Storborger.

— Jeg maa da være en mageløs dannet Mand, saa mange videnskabelige Værker som jeg ejer.

Søndagsjægere.

— For Pokker! Der er nok ingen af os, der ramte!
= Næh! — Skal vi lade igen?
— For saadan en lumpen Hares Skyld? — nej
— Ja-a! Havde det endda været en Løve!

Paa den rette Hylde.

— Synes De, jeg skulde lade min Søn studere?
= Nej, det er Synd, at det opvakte unge Menneske skal fængsles til Bogen. Skaf ham hellere en Plads ved „Avisen".

Frygt!

Dyrlægen: De kan være glad ved, at Hunden, der har bidt Deres Svigermoder, er fuldkommen sund. Den fejler ikke Noget.

Svigersønnen: Det kan nok være, men jeg vil dog bede Dem om at tage den i Kur. Jeg har Grund til at antage, at Hunden nu er gal.

Fra et Udbytter-Standpunkt.

Fabrikejeren: Det er storartet, saa megen Arbejdskraft der gaar tabt ved denne Bicycle-Sport Naar disse unge Mennesker absolut vil træde Hjulet, hvorfor anbringer man dem saa ikke ved en Symaskine eller en Drejerbænk!?

Det tyske Lystspil.

(Sluttet.)

Tredje Akt.

1. Scene.

Sekretæren: Naadige Frue, det er ædelt af Dem, at De bifalder min Kærlighed til Deres Datter, som jeg vil forgude til mit sidste Aandedræt.

Kommerceraadinden: Træk Vejret, det vil gøre Dem godt!

Sekr.: De er saa kærlig imod mig som en Mooer; det er Skade, De skal være min Svigermoder.

Fruen: Det er Verdens Gang. Hvad vilde De gøre, naar De ikke fik min Datter?

Sekr.: Jeg vilde af Fortvivlelse gifte mig med en anden! (Ud.)

Fruen: Han er sin Fader op ad Dage!

Professoren (træder ind og omfavner hende): Min stakkels Søn! — Om Forladelse — jeg henvender mig igen til en gal Person.

Fruen: Det gør ikke noget! Bliv bare ved.

Kommerceraaden (styrter ind): Hr. Professor! Jeg frabeder mig for Fremtiden Deres ærede Besøg.

Prof. (trykker ham rørt i Haanden): Jeg takker Dem, De er et godt Menneske! (Ud)

Fruen: Længe nok har jeg tiet, nu vil jeg have Sandheden at vide. Hvis Niece er det, som boer hos os?

Kommercer.: Jeg var for nogle Aar siden en ung Mand. Niecen er min Datter!

Fruen: Uhyre!

Kommercer.: Vil Du lade Dig skille fra mig?

Fruen: Nej, Straf maa der til! (Begge ud.)

2. Scene.

Den naive unge Pige: Jeg har sat den unge Læge Stævnemøde. Han vil straks være her.

Niecen: Giv mig dette Stævnemøde. Jeg vil forgylde Dig.

Den n. u. Pige: Det vil falde Dig vanskeligt.

Niecen: Jeg gør Dig til Gengæld til Sekretærens Frue. Jeg tvinger din Fader.

Den n. u. Pige: Hvorledes?

Niecen: Din Fader var min Fader før han blev din Fader.

Den n. u. Pige: Rædsomt, grusomt! Hvem skulde have troet det om ham?

Niecen: Han maa give sit Samtykke, ellers fortæller jeg Byen Historien om Niecen.

Den n. u. Pige: Bravo! Jeg overlader Dig Lægen.

Den unge Læge (træder ind): Hvorledes? Jeg søger en naiv ung Pige og finder hende sammen med Niecen;

Den n. u. Pige: Jeg vil ikke forstyrre! (Ud.)

Niecen: Forræder! Du lod mig blive siddende.

Lægen: Bare Forglemmelse! Jeg lader saa tidt min Paraply blive staaende.

Niecen: Saa vid da: Jeg stammer fra Kommerceraadens venstre Haand.

Lægen: Saa kan endnu alt blive godt, min Elskede.

Herren med Mundheldet: Det er u'mærket!

(Tæppet falder.)

Fjerde Akt.

1. Scene.

Kommerceraaden: Jeg véd ikke, hvorledes jeg skal klare mig. Noget maa der ske!

Professoren: Ganske vist; vi er i fjerde Akt.

Kommercer.: De fortæller mig altid gamle Historier.

Prof.: Jeg er ogsaa Professor i den gamle Historie.

Herren med Mundheldet: Det var en u'mærket Witz. Siden Nyaar har jeg ikke hørt den bedre.

Kommerceraadinden: Mand, jeg kan kun tilgive Dig det Fejltrin, Niecen kan takke for sit Liv, paa en Betingelse.

Kommercer.: Lad os en Gang høre!

Fruen: At Du giver Sekretæren vor Datter.

Kommercer.: Aldrig!

Den n. u. Pige: Fader, naar man har haft en saa bevæget Fortid som Du . . .

Kommercer.: Gaa op paa dit Værelse.

Den n. u. Pige: Gærne! Sekretæren er just der oppe!

Kommercer.: Ha!

Fruen: Hahaha!

Herren med Mundheldet: Det er u'mærket!

Kommercer.: Jeg vil trække ham her ned ved Haarene, den Forfører! (Alle ud.)

2. Scene.

Niecen: Stil Dem nu op. Man vil straks begynde at forlove sig.

Den unge Læge: Gaa din Gang, Skæbne.

Sekretæren (styrter ind): Til Hjælp! Man forfølger mig.

Kommercer. (efter ham): Stands! Holdt! Bed mig øjeblikkelig om min Datters Haand.

Sekr.: Saa dum er jeg ikke. De vil kun have en Grund til at vise mig bort!

Kommercer.: Nej, Ulykkelige! Du maa ægte hende!

Sekr.: Hvorfra dette pludselige Omslag?

Kommercer. (ser paa sit Uhr): Den er straks ti. Børn, der har I min Velsignelse!

Sekr.: Jeg tror knap mine egne Øren!

Den n. u. Pige: Mod, unge Mand!

Niecen: Ogsaa jeg vil træde ind i den hellige Ægtestand med min Forlovede. Her er min Tilkommende!

Den unge Læge: Først maa jeg bede om mit Honorar paa fem Kroner, Herr Kommerceraad.

Kommercer.: Véd De hvad, jeg vil give Dem min Velsignelse i Stedet for!

Herren med Mundheldet: Det slipper han billigere fra. Hehehe! Det er u'mærket!

(Tæppet falder for sidste Gang.)

„Avisen" kalder den økonomiske Krig et lavt Middel, og fremhæver, at det er Højres Pligt at støtte sine Meningsfæller blandt Handlende og Haandværkere.

Fra Gaden. Hvad tror Du Hindenburg nu siger? — Han vilde vist ønske, at han havde — Casse-Mangel!

Udenfor Tivoli. — Man skulde snarere tro, at der er Aabningsfest end Slutningsfest i Aften?

= Hvorfor det?

— Jo, for alle Folk kommer ud med — Potter!

Det rasler!

Mel.: Sig, Clara, hvorfor rødmer du ved Berlingske Avis.

Nu rasler hen ad Jorden det gulvisne Løv
og Efteraarsstormen hæslig tuder,
de før saa friske Blade forvandles til Støv,
|: og Barometret daarligt Vejr bebuder. :|

Det rasler i den søde og modne Bergamut,
det rasler saagar i Præstens Pære;
det vidste han nok ogsaa, den rare lille Gut,
|: som ikke kunde lade Frugten være. :|

Det rasler gennem Gaderne den hele Dag saa lang,
de store Flytteomnibusser kommer
fra Landet med de fine Grosserers Møblement,
|: hvor de har haft det rigtig godt i Sommer. :|

Det rasler fælt i Hindenburgs Pengeapparat,
selv om han tror at handle nok saa ærligt,
saa gi'er dog den „Casse=Bog" den kære Advokat
|: et Regnskab saa skrækkeligt besværligt. :|

Det rasler atter for ham, naar han paa Lovens Bud
maa tre hundred' Kroner lade flyve,
fordi han i „Avisen" letsindigt skældte ud,
|: og sammenligned' Hædersmænd med Tyve. :|

Det rasler ganske rædsomt i Højres Pengepung,
for der skal bruges Mønt til „Garderhøje",
men hjælpe der, hvor Nøden gør Livets Vandring tung,
|: det har de Godtfolk ikke tidt for Øje. :|

Det rasler i den tunge Fængselsport hver Gang den kan
faa Lov at ta'e en Omgang paa sit Hængsel;
med Nøglerne det rasler hver Gang en Frihedsmand
|: for sine Ord skal lukkes ind i Fængsel. :|

Det rasler vel saa længe til Larmen bli'er saa stærk,
at alt det skrøbelige Stads maa falde,
det rasler vel saa længe til vort Samfunds=Bindingsværk,
|: maa rasle ned i Ho'edet paa os Alle! :|

„Avisen"s Abonnenter maa ikke være gode at holde paa, for der tilbydes stadig et Par flinke unge Mænd god Fortjeneste med at samle dem. — Men det er da i Grunden ikke underligt, at Abonnenterne gaar „fra Samlingen" ved at læse dette Blad!

Den kære Ungdom. En ældre Herre til en lille Dreng, som sidder og rider paa Bolværket:

„Har Du i Sinde at falde i Vandet, Dreng?"

„For at De kunde fortjene en Redningsmedaille? Nej, De kan tro nej, Gamle, den gaar inte!"

Det glade København.

Tivoli.

Nu er Tivolis Porte lukket,
Folk gik der fra og tog Blomsterne med,
alle kulørte Lamper er slukket,
en lille Tøs trak med Koen afsted.

Folketheatret.

En lille Smule friskere blev Brisen,
„Fregatkaptajnens" Rejse fik da Ende,
„Kanarifuglen" fløj og væk er „Grisen",
nu er der kommet nogle „Pebersvende".

Kasino.

Kasino hekser gammel Tid tilbage,
og smukke Minder forbi Øjet drage;
det er „En lille Heks", som smiler huldt
og sørger for, at Huset bliver fuldt.

Dagmartheatret.

Man vandrer saa gærne en Maaneskinstur
og titter hinanden i Øjnene ind.
Nu kan vi til Toner i Mol og Dur
se „En Forlovelse ved Lygteskin".

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22,** og i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Saa fanger vi an!

Snart Værket begynder i Rigsdagens Sale,
nu kører de op med Materiale.

Og Stoffet sker en grundig Forvandling,
de véd jo, det faar en proper Behandling.

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

No. 41.	Söndag d. 10 Oktober.	1886.

Probatum est!

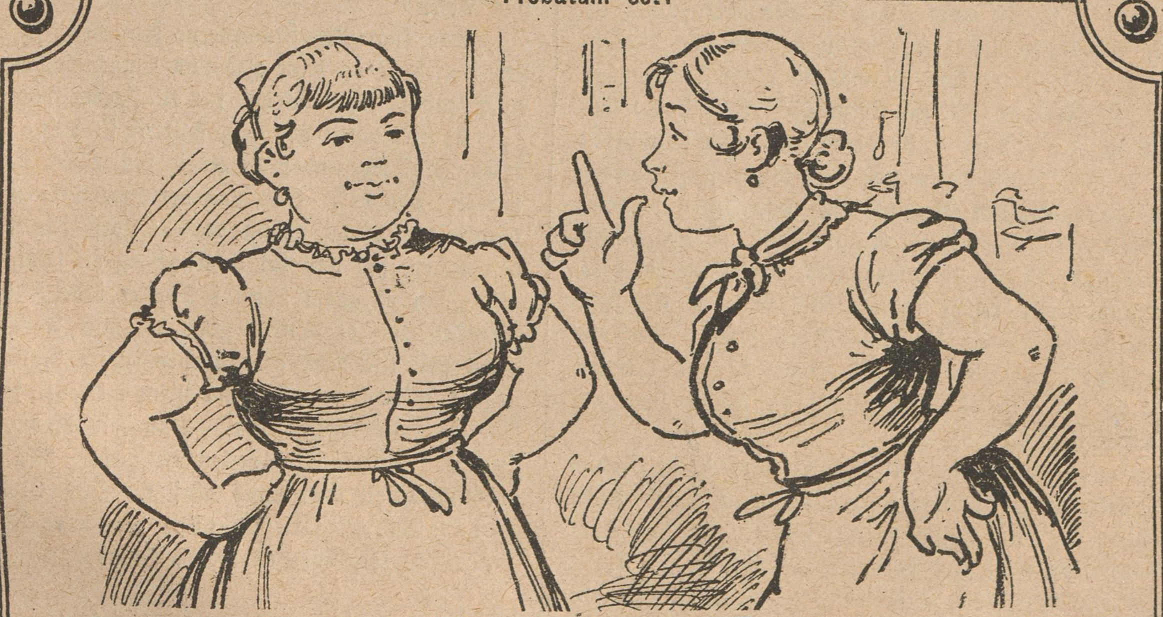

— Nu er der igen En, der har drukket Karbolsyre af Kærestesorg; — nej, saa véd jeg et bedre Middel.
= Hvad for et?
— Jeg ta'er mig en n y Kæreste!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Konfirmanten.

Han var vaagnet tidlig Mandag Morgen, skønt han paa Grund af Konfirmationsgildet var kommen sent i Seng Søndag Aften; men Tanken om de mange Presenter, han havde faaet, lod ham ikke have Ro; nu maatte han op og se, hvorledes de tog sig ud ved Dagens Lys. Der var syv Cigarfoderaler med Cigarer — det er noget af det bedste, man kan give en Konfirmant, det beviser, at han ikke længer betragtes som et Barn, og en Konfirmant uden Cigar er det samme som en Kniv uden Blad, hvor Skaftet mangler. Saa havde han faaet 37 Gratulationskort fra 5 Øre til højere Priser. Paa de fleste stod kun „Jeg gratulerer“; det stod der ogsaa paa et, han selv en Gang havde givet sin gamle Tante og nu faaet igen. Paa det kønneste et med blaa Silkefryndser og Diamantstøv, der glimrede som Frostsne i Solskin, stod der „Glædelig Jul“. Saa var der en Sømandskniv til at bære ved Siden i en Snor, en Mundharmonika, en gul Fingerring til 5 Øre fra Rullekonens Frederikke, et Kompas, en Cigarslukker, en grøn Pung med en Lykkeskilling med Hul i og mange andre Ting, som jeg ikke vil opremse, da Folk saa let kunde tro, det var et Avktionskatalog de læste. — Saa havde han en Formue paa 7 Kroner 37 Øre i Smaapenge; det var den han nu sad og tænkte paa, hvorledes han bedst skulde anvende Han vilde give Præsten 2 Kroner i Papir, 2 Kroner vilde nok gaa med til Sporvogn, Bajre, Karuselbanen paa Sommerlyst, især hvis han skulde være saa heldig at møde hende, den lille lyslokkede Konfirmantinde, der var hans Vis-à-vis paa Kirkegulvet, og som han ikke kunde lade være at tænke paa; de 37 Øre vilde han bruge til at kaste til Gadens glade Drenge, der raabte: „Konfirmant, gi'e en Skilling!“ Saa havde han endnu 3 Kroner. Nede i Kælderen hos Marskandiseren hængte et stort svensk Lommeuhr — det var fra Linkøping —, det var ganske vist ikke nyt, men naar man polerede Kassen kunde den komme til at ligne Guld, og saa kostede det netop lige akkurat 3 Kroner med Nøgle og det hele, og Marskandiseren havde endda lovet ham en Uhrkæde for ingen Penge, naar han vilde købe Uhret. Der var ikke noget at betænke sig paa. Saa snart han var kommen i Tøjet gik han ned og købte Uhret og fik en svær gul Kæde i Tilgift.

Da han havde poleret Uhrkassen, Nøglen og Kæden med Vaskeskind og Brændevin og Aske, var Klokken bleven saa mange, at han skulde op til Præsten og hente sin Konfirmationsattest. Han knappede omhyggelig sine sorte, glacerede Handsker, satte Kasketten lidt paa Snur, sørgede omhyggelig for at Halvdelen af det hvide Lommetørklæde hængte ud af Brystlommen og at den blanke Kæde var synlig for alle, satte en hel Cigar i det lange Cigarrør — Cigar og Rør var i det hele ni Tommer — og begav sig paa Vejen til Præsten, spejlende sig i de store Butiksruder, uddelende Toører til Børnene, der skreg: „Konfirmant, gi'e en Skilling!“, jagende dem bort, der blev for nærgaaende og sagde: „Har Du Uhr — æh — Lammese!“ med et „Hold Kæft, Unger! hva raver det Jer!“

Konfirmanterne samledes i Præstens store Stue, den de kendte saa godt fra Præstedagene. En efter en kom de ind i Præstens lille hyggelige Arbejdsværelse, hvor de fik deres Attest og afleverede deres „Offer“: „Jeg skulde hilse fra Fa'er, om Præsten ikke vilde forsmaa . . .“ — „Tak, min Dreng!“ — Og Konvoluterne med Tikronesedlerne, Papirerne med Sølvet og de blanke Tokroner uden Omsvøb, de kom alle sammen ned i Præstens Skrivebordsskuffe — senere naar han blev alene kunde han sortere og tælle dem. Inde i den store Stue serveredes med Chokolade — det var noget Præsten gav.

Fra Præsten gik Konfirmanten og nogle Skolekammerater over paa Skolen for at hilse paa deres gamle Klasselærer.

„Har Du faaet Uhr!“ spurgte Læreren i Samtalens Løb Konfirmanten, der stod og pillede ved Kæden. Det store svenske Uhr blev forevist. Læreren smilede.

„Det er lavet af en Vægtskaal og et Koøje,“ sagde en af Konfirmanterne.

„Det siger han, fordi han er misundelig,“ bemærkede en anden. „Han véd ikke engang hvad et Koøje er.“

„Saa? véd jeg ikke? Det er en rund Rude i en Kahyt.“

„Naa, farvel Drenge, og til Lykke!“ sagde den gamle Lærer; men den fattige Dreng med det store Uhr trykkede han op til sig og sagde: „Farvel, min Dreng, og Lykke paa Vejen!“

Saa snart Konfirmanterne kom ned, skulde de først hen i en Port og have Ild paa Cigarerne, derfra op paa en Sporvogn og dampede saa til Frederiksberg.

Konfirmanten var dog stolt af sit Uhr, saa kunde de kalde det Stegevender og Koøje saa meget de vilde; han saa tidt paa det. Saa var det gaaet i Staa. Det skulde maaske trækkes op. Han drejede først den ene Vej, saa den anden, saa gav det et Knæk og en skraldende Lyd.

„Der er gaaet noget i Stykker i det,“ sagde Konfirmanten med et Suk. „Nu er min Fornøjelse forbi.“ Hvis han ikke haabede at se den lille Lyslokkede fra Kirkegulvet, vilde han heller gaa hjem med det samme.

Han saa hende ikke. Han gik hjem med et tungt Hjærte. Uhret smærtede ham mest. Pludselig fløj et lykkeligt Smil over hans Ansigt. Han havde tænkt paa at blive Maler, men nu vilde han være Uhrmager, saa kunde han selv gøre sit Uhr i Stand.

„Avisen".

Mel.: Det Kalifornien er et Land uden Lige.

Naar „Ravnen" synger en lille Sang
om „Avisen",
saa sætter den sig dog ej i Rang
med „Avisen".
Den regner sig for lidt mere værd
end „Avisen",
og gaar i Spænd med Enhver, — saa nær
som „Avisen".

I har vel Allesammen Tale hørt
om „Avisen",
og kender Sproget, som der bli'er ført
i „Avisen"?
Ja, med en Ildtang helst fat man ta'er
paa „Avisen",
og det er Matzen, som nok er Fa'er
til „Avisen".

Ja, det er svært, saa de ta'er paa Vej
i „Avisen";
thi Kok og Knauer de tumler sig
i „Avisen".
Derfor staar Sædeligheden højt
i „Avisen",
og Regnskabsvæsen er lutter Sløjd
for „Avisen".

Og Kunstkritiken er ikke slap
i „Avisen";
kun Marcus' Stykker faar Ros og Klap
i „Avisen".
Hans Digteraare kan kun forstaas
af „Avisen",
og alt det andet er lutter Vaas
for „Avisen".

De præker li'som den bedste Præst
i „Avisen";
selv Hindenburg faar en pæn Attest
i „Avisen".
Hvad Estrup gør det er smukt og stort —
i „Avisen",
og voldsom Fremgang har Højre gjort —
i „Avisen".

Er Embedsmænd ej af samme Slags
som „Avisen".
Ministren faar det at vide straks
i „Avisen".
Ja, Sladderiet det ligger ret
for „Avisen";
thi Ministeriets sorte Bræt
er „Avisen".

Hver Gang Kvartalet man ende ser
i „Avisen",
saa raaber Frederik: „Agitér
for „Avisen"!"
Og ind ad Døren man gratis faar
smidt „Avisen";
i hver en Leder med fedt der staar:
„Hold „Avisen"!"

Husk nu blot paa, hvad jeg her har sagt
om „Avisen",
og tag for Fremtiden Jer i Agt
for „Avisen";
man finder jo dog kun Barnemad
i „Avisen",
og kun et kedeligt Børneblad
er „Avisen".

Bomber.

Forskellig Mening om Aarsagen.

„Har Du seet, Frederik Hansen er bleven fri for Krigstjeneste fordi han er saa fed og ikke højere?"

„Han er vel snarere bleven fri fordi han er Højre."

I Højrepressens Børnestue.

Lille Frederik: Uh—u—uh!

Tante Matzen: Wat brøler Du for, Dreng?

L. F.: Uh—uh — det var — Busse — Busse!

Tante M.: Ach so — en Bussemann! Na, und wat gøre den Bussemann?

L. F.: Han sa'e saadan no'en fæle uvardie Ord — hu—u—hu!

Tante M.: Na, da hast Du en Bismarckknop. Go nu hen und læs po din Lektie, so skal jai si'e til Poledibedienten, daß han skal passe po den Bussemann.

Et godt Raad hver Dag.

— Nu har vi baade Kirkeraad og Jernbaneraad. Estrup er sgu ikke raadvild!
= Vi faar maaske ogsaa et Livjægerraad.
— Aa Snak! .
= Hvorfor ikke! Vi har jo Raad til det!

De Nygifte.

Han: Kom nu bare med Gadedørsnøglen!
Hun: Gerne, min Ven! Min Moder har den i Lommen — der kan Du hente den!

Efter Konfirmationen.

Forberedende Øvelser til Altergangen.

Kasseret.

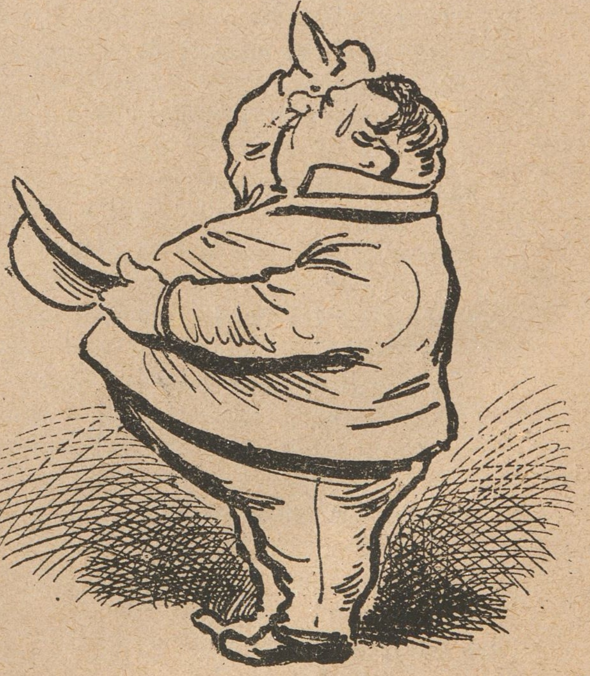

— Puh! „Udygtig til al Krigstjeneste paa Grund af Fedme"! — Fy, Frederik! Hvad mon de smukke Amagerpiger siger til den? Ligemeget. Jeg kan en Gang blive et godt Skind til Livjægernes Stortromme — saa gør jeg dog Krigstjeneste!

O, de Mandfolk!

— Jeg tror virkelig, at Frøkenen sidder i Giftetanker!
= Ak nej, Hr. Baron, dertil er Mændene altfor slette!
— Meget smigrende!
= Døm selv. Jeg har tre Kærester og de er mig allesammen utro.

Koncerten begynder.

Estrup svinger Stokken som Orkesterdirigent,
De kender jo nok Melodien.
Den lyder ikke godt, thi det er slet bevendt!
Borte er hele Harmonien.

Livssagen!

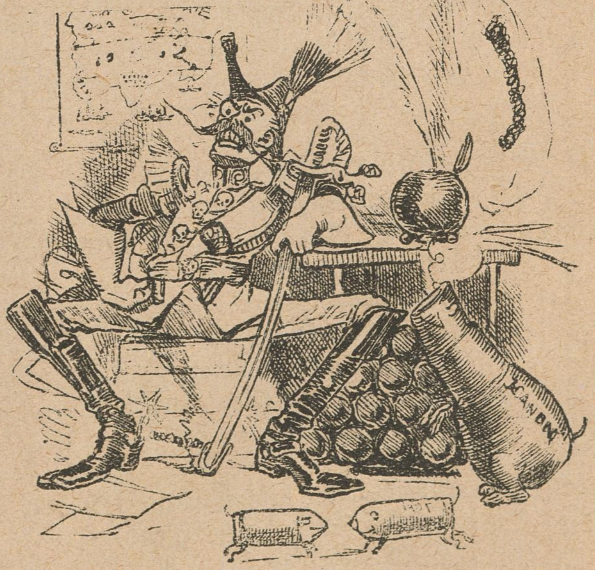

Bomber og Granater!
Civile Krabater?
Vi maa jo befæste, operere.
Uden det kan vi ej eksistere.

Skal jeg sige mer?

Mel.: Nu begynder Spillet da.

Bladene har jo forkyndt,
at vor Rigsdag er begyndt;
Resultatet bliver trist nok,
thi det vist nok
bliver tyndt.
Hvis Du mener, det gaar an
saa jeg meget sige kan
om Hr. Estrups velbekendte
Regimente
i vort Land.
Ondt over Estrup jeg ønsker slet ikke,
men jeg ønsker han vil stikke — —
Skal eg sige mer?

Hele Højres Politik
kender vi jo paa en Prik.
Matzen gør en Del for Folket:
vi fortolket
Grundlov fik.
Naa, jeg vil ej være slem,
for vi fik jo ligefrem
søde smaa Forglemmigejer,
som man plejer
kalde dem,
og Marmorgarde af smaa bitte Knøse
og saa disse bukseløse — —
Skal jeg sige mer?

Højres Sundhed er saa sar,
thi en Arvesygdom har
bidt sig fast — vi kender Tingen,
derfor ingen
Kommentar.
Højres Levevis skal jeg
i en Fart forklare Dig:
Præstepærer! Brændte Breve!
Estrup leve!
Blodpostej!
Strømkæntring bringer Partiet i Vinden,
det bli'er fældet li'esom Hinden — —
Skal jeg sige mer?

Raketer.

„Højres Arbejder (!)= og Vælgerforening" opgiver sit Medlemsantal til 24,037. — Skæbnen vil, at Foreningen ikke, trods alle Anstrængelser, kommer ud over de famøse — 37 Arbejdere!

Fra Gaden. — Nu maa der ikke mere sælges Karbolsyre uden efter Lægerecept.
— Sikke No'et! Ligesom man ikke kunde slaa sig selv ihjel lige saa godt som Doktoren — og meget billigere!

En af de Smaa af Matzens, der faar Lov til at skrive med smaa Bogstaver i „Avisen" om hvad Folkethingsmændene af Oppositionen tager sig for, medens Estrup præsenterer sine Lovforslag, underskriver sig beskedent: A. B. — Den lille Fyr behøver ikke at være saa undseelig; han kan godt rent ud skrive — Abe. Stilen røber ham alligevel.

„Denne Bekendtgørelse vil ikke blive gentaget," — skriver „Kgl. Hofmusikhandel" i en Bekendtgørelse om Lucca=Koncerten. — En temmelig overflødig Bemærkning for hvem der har læst Bekendtgørelsen og vel egenlig nok saa overflødig for hvem der ikke læser den.

„Vor Stilling til Embedsmændene er den", skrev „Avisen" forleden, „at de alene skulle lade sig lede af deres Embedspligter, uden at tage Parti for det Ene eller det Andet". — Mon „Avisen" i det Ojeblik har tænkt paa, at Ministrene ogsaa er Embedsmænd, ikke at tale om Hr. Matzen! Det er ikke uden Grund, at „Peter Københavner" i samme Numer spørger: „Kan det snart gaa lidt over?"

„Avisens" Theateranmælder er vred paa Gustav Esmanns „Pebersvende", der nok langtfra er saa muntre som „Avisens" „Ungkarle".

Sværmere.

I Menageriet. Dyrtæmmeren: Jeg forsikrer Dem, mine Herskaber, at jeg med et eneste Blik kan gøre den vildeste og uregerligste Skabning saa tam som et Lam.
En Tilskuer: Aa, Hr. Dyretæmmer, vil De da ikke gøre mig den Tjeneste, at kigge lidt paa min Kone.

— En Bondekone indfandt sig i Kasernen og forlangte at faa Obersten i Tale. Efter at være bleven ført frem for Obersten spurgte hun: Hvor er min Jens?

Ob.: Hvad vil De Jens?

Bondek.: Jeg vil ha'e ham med hjem. Han skal ikke være Soldat længer.

Ob.: Men vi er jo ogsaa Soldater, min gode Kone, lad De blot Jens blive her.

Bondek.: Ja, I Herrer har godt ved at snakke, for I har ikke lært noget, men ser De, min Jens han er Skomager.

— En General blev saaret i Slaget og blev baaret ind i et Bondehus, hvor man amputerede hans ene Ben. Under Operationen stod Generalens Oppasser og græd. „Nej, se bare til den Hykler", udbrød den Saarede, „der staar han og hyler som en Lænkehund, og saa glæder han sig dog over, at han fremtidig kun har en Støvle at børste."

I Skolen. — Læreren: Hvad hedder Du?

Eleven: Peter Petersen.

L.: Hvad er din Fader?

E.: Død.

L.: Men hvad var han da tidligere?

E.: Levende.

— Præsten ved en amerikansk Kirke vægrede sig ved at modtage Kød fra sin Slagter, fordi Kreaturet var slagtet paa en Søndag. Nogle Dage senere bestilte Præsten en god Okseteg. Slagteren rystede paa Hovedet og sagde: „Kan ikke lade sig gøre, Hr. Pastor. Jeg har dyrt og helligt lovet mig selv, ikke at modtage Penge, der er fortjent paa en Søndag.

Kølnet Kærlighed. — Sikke Griseri, Marie, nu er der igen et af dine Haar i Suppen!

— Aa, Du elsker mig ikke mere! Før Brylluppet sværmede Du for at faa en Lok af mig, og nu gør Du Brøvl bare for et Haar!

Fra Gaden. — De er en Tølper!

— Skal det være en Fornærmelse?

— Naturlig, og jeg venter en Udfordring.

— De kan ikke fornærme mig, og jeg kan heller ikke slaas med Dem, thi — De eksisterer ikke! De har forlorent Haar, kunstige Øjne, forlorne Hofter, dito Lægge, forlorne Tænder — kortsagt, jeg kan ikke ramme Dem, thi De eksisterer ikke!

Kong Georg II. af England erfarede, at en Bladredaktør skulde straffes, fordi denne, for at kunne bringe sine Læsere Kongens Trontale saa tidligt som muligt, selv havde skrevet en Trontale. „Jeg haaber," sagde Kongen til vedkommende Minister, „at Manden bliver behandlet meget mildt. Jeg har sammenlignet hans og min Tale og finder, at hans er langt bedre."

Insubordination. Underofficeren: Hvad er Insubordination? (Tavshed.) Det er naar jeg kommanderer „Ret!" og der saa rører sig saa meget som en Flue paa Væggen!

Hos Lægen. — Lægen: Hvad fejler De?

Patienten: Jeg har saa ondt i Underlivet, naar jeg holder Haanden dér.

L.: Saa lad være at holde Haanden dér.

P.: Ja. Tør jeg spørge, hvor meget jeg er skyldig?

L.: Fire Kroner.

P.: Værs'artig! Farvel og Tak!

Altid praktisk. Den Lille: Aa, Fa'er, maa jeg ikke laane din Hektograf?

— Hvad vil Du bruge den til, min Dreng?

— Jo, vor Skrivelærer har sagt, at vi skulde skrive hans Forskrift 50 Gange af.

Rar Trøst. Theaterdirektøren: Deres Stykke egner sig ikke for mit Theater.

Forfatteren: Tror De da slet ikke, at det kan anvendes i denne Vinter?

Theaterdir.: Jo — til at gøre Ild med.

Det glade København.

Dagmartheatret.

Nu er den svenske „Nitouche" forsvundet —
hun er vel landet hinsidan sundet.
Hvis „Svinedrengen" gør Indtryk paa Alle,
saa kan man godt det Svineheld kalde.

Folketheatret.

„Arvingerne" her vi nu ser,
hele den pæne Familie
fra Kongens Nytorv flyttet er
og kom hertil med „En Villie".

Kasino.

Det moderne Drama skal nu slaas ihjel,
„Medora" rent det forgiver;
men om det ej lever alligevel,
„Et Samvittighedsspørgsmaal" dog bliver.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, og i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

God Trøst!

»380 Kroner skal man ud med! Man tør ikke en Gang sige hvad man vil — i Avisen.«
»Græd ikke, min Elskede! Jeg kender din Hæderlighed, af mig skal Du faa Attest — i Avisen.«

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

№ 42 | Söndag d. 17 Oktober. | 1886.

Kristenkærlighed.

— Hvad for noget! Har Præsten giftet sig med Apothekerens grimme Søster?
— Ja, men kun af Kristenkærlighed; — han kunde ikke nænne, at en Anden skulde plages med hende!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Bag Disken.

Vaudevillemonolog.

Person:

Ryssel, Kræmmer.

(Scenen forestiller Ryssels Butik.)

Ryssel (i Færd med at ekspedere):

(Melodi af „Et Uhyre": „Vær saa artig.)

1.

Vær saa artig — var det ej
et Brev Knappenaale? —
Fire Alen Svanebay —
nu skal jeg det maale. —
De skal Strikkepinde faa!
Ak, jeg maa paa Pinde staa,
al Ting skal jeg tænke paa,
det kan jeg ej taale.

2.

Var det Lærred til en Ble? —
Ja — hvor er min Alen?
Den er væk! — nu skal De se,
der har vi Skandalen! —
Atten Alen Dynevaar!
Handlen rivende sgu gaar;
men pas paa, i Aften staar
jeg nok midt i Talen!

Se saa, nu gik min sidste Kunde; nu kunde jeg have Lyst til at lukke Butiken for at læse over paa min Tale. Jeg tror for Resten jeg kan den. (Gaar hen foran Spejlet, lægger Hænderne paa en Stoleryg, bukker til Højre og Venstre, smiler og begynder med en gratiøs Bøjning): Mine Damer og Herrer! Jeg fik en Gang en lykkelig Ide — jeg faar for Resten mange lykkelige Ideer — alle mine Ideer er lykkelige! — — — (river sig fortvivlet i Haaret.) Det er jo en gal Begyndelse — det var saaledes jeg havde tænkt at skrive, naar Hansen bad mig om mit Portræt til „Søndagsposten". Det er egenlig højst mærkværdig saa længe det varer, inden mit Portræt kommer i „Søndagsposten". Nu var der dog en passende Lejlighed, og for Kollegialitetens Skyld kunde Hansen godt have gjort det, vi er jo dog Kolleger baade som Typografer og Formænd — jeg for Arbejder- og Vælgerforeningen, han for den broderlige Arbejderklasse. (Rømmer sig og stiller sig i Position.) Mine Damer og Herrer! Denne Aften er en Mærkedag i vor Forenings Liv (slaar sig for Panden). Jersey-Liv! Jeg har ikke flere Jersey-Liv — de gaar noget livlig i denne Tid! Lad mig notere det med det samme (skriver i en Bog og stiller sig derefter atter hen foran Spejlet og fortsætter sin Tale). Det er i Aften fem Aar siden jeg fik den lykkelige Ide at stifte denne Forening, for at den kunde beskærme og bevare vort elskede Fædreland, hvor vor Vugge har staaet og hvor vor Moder sang sin kæreste Sang:

Visselulle, Du lille Gris,
sover Du ikke, saa faar Du Ris!

Vort Land er kun en lille Plet paa det store Landkort, men vi elsker dette Landet, fordi det er det eneste Fødeland vi har. Gud ske Lov, der i dette Land findes Mænd og Kvinder, som slaar sig for Brystet og siger (slaar sig for Brystet og stikker sig paa nogle Knappenaale): Av for Satan! Det er en Følge af at gøre sit Bryst til en Naalepude! — Død og Pine! Klokken gaar til syv! Jeg maa nok skynde mig at komme i Stadstøjet! (Gaar hen og betragter sit nye Taffeluhr med et bevæget Blik; læser paa Guldpladen): „Mindegave til Formanden for 5te Valgkreds, Stifteren af Højres Arbejder- og Vælgerforening E. H. Ryssel" — det er mig! — „den 6te Oktober 1886" — det er i Dag! — „fra Kredsbestyrelsen" — det er de andre! — Det er den første Mindegave — en med Slag i; men jeg slaar mig ikke til Ro, før jeg bliver slaaet til Ridder og det bliver jeg — jeg, der aldrig har gjort nogen Regering noget ondt, medens Bøgh, Ploug og lille Bille er omvendte Syndere. (Ser paa sit Taffeluhr.)

(Mel. af „Kornevilles Klokker:
Alt i mange Aar var Slottet uden Herre.)

Nu kan jeg da se, hvad Klokken den er slaaet,
og nu kan jeg sagtens følge med min Tid;
dette Uhr jeg har i Mindegave faaet
til Belønning for min ysselige Flid.
tidt naar jeg paa Banetrykkeriet trykker,
kan jeg under Tiden blive mørk og tvær,
naar jeg tænker paa: Gud véd, hvor naar de smykker
|: dette unge Bryst med dette — dette — dette her :|
|: Dingl, Dingl, Dingldangl, :|
o, hvor det dog smykker
dette Dingldangl! :|

Naar jeg tænker paa, at jeg den Ære nyder,
at man for en Krone sælger mit Portræt
rundt omkring i Byen, det mit Hjærte fryder —
der er Rift om mig, for jeg er ganske net! —
Men jeg kan dog ikke nægte, det mig klemmer,
naar jeg kommer til at tænke paa især,
at blandt store Mænd jeg sidder som en Kræmmer,
|: og har ikke Spor af dette — dette — dette her :|
|: Dingl, Dingl, Dingldangl! :|
aa, hvor det mig græmmer
dette Dingldangl! :|

Naa — bare rolig! det gier sig i Enden! Nu i en Fart i Tøjet! Væk med Kræmmeren — Formanden leve!

Mel. af „Genboerne": Nu saa kom, tag fat!)

Bort med Alenmaal,
og med Saks og Naal,
man snart skal tømme min bekendte Skaal!
Jeg i Pudset maa
ha' Glacerte paa —
hvem kan saa for mig staa!
Smykket jeg finder mit Portræt,
Talen den glider nok saa let,
naar jeg først 'aer fat —
jo, jeg tror nok, at
jeg Ka'l er for min Hat!

(Lukker Butiken og løber ud.)

En Vise
om
Ingenting!

Mel.: Vi gamle Svende med det svære Skæg, faldera.

En Vise skal jeg lave nu,
jeg har ingenting,
jeg spekulerer gram i Hu,
men faar ingenting;
og dog en Sang skal „Ravnen" ha',
det hjælper ingenting,
om Ingenting jeg synger da,
— det skader ingenting!

En Fattig klager tidt sin Nød,
han har ingenting;
han beder om et Stykke Brød,
men faar ingenting.
Selv om han til den Rige gaar,
det hjælper ingenting:
„Lad ham kun gaa paa Ladegaard,
det skader ingenting!"

„Avisen" ønsker Ho'dere,
den har ingenting;
for den bli'er Tiden goldere,
den faar ingenting.
Den skriver med en giftig Pen,
det hjælper ingenting,
og snart gaar den vist ind igen,
— det skader ingenting!

Forretningsmanden gaar det skidt,
han har ingenting,
han reklamerer bredt og vidt,
men faar ingenting.
Og skønt han meget faar paa Kridt
det hjælper ingenting;
tilsidst saa maa han gaa fallit,
det skader ingenting.

En Greve spiller Mønten bort
og har ingenting;
saa banker han paa Venners Port,
men faar ingenting.
Straks skriver falske Veksler han,
det hjælper ingenting,
i Hullet maa den fine Mand,
det skader ingenting!

Svært Højre mangler Stemmerne,
de har ingenting;
Enhver de gaar paa Lemmerne,
men faar ingenting.
De bygger og de smykker,
men det hjælper ingenting;
tilsidst gaar de i Stykker,
og det skader ingenting!

Hr. Estrup vil ha' Love,
thi han har ingenting,
og meget tør han vove,
men han faar ingenting.
Gendarmerne med mere,
ak, de hjælper ingenting;
han maa vel abdicere,
og det skader ingenting!

Bomber.

Blærefedt. — Hvordan ser egenlig den lille Frederik ud?

— Akkurat som det saa meget anbefalede Svinefedt i Blære.

Advokat Klubien talte forleden i Højesteret om Matzens ansete Navn. — Han er ligegodt vittig, den Klubien!

„Om hundrede Aar vil Evropa være republikansk eller kosakisk!" sagde Napoleon I. Manden havde Ret, thi Frankrig er republikansk og Resten —?

Den nyeste fra Cirkus Varieté.

Kor af Opvartere:

Tænk, vores Bahr
er ikke rar,
paa Vej han ta'er
som en Barbar.
Være hans Nar
ej Lyst vi har,
derfor vi ta'er
„Billetten", Fa'er!

General Kaulbars.

— De fordømte Bulgarer skulde sendes til Siberien allesammen! Har man kendt Mage! Alt hvad man præker for det Rak om den store Czars Kærlighed og reelle Hensigter, saa raaber de bare: Det er Løgn Altsammen! Men vil I ikke tro Løgn, skal Fanden fortælle Jer Noget!

I Spanien.

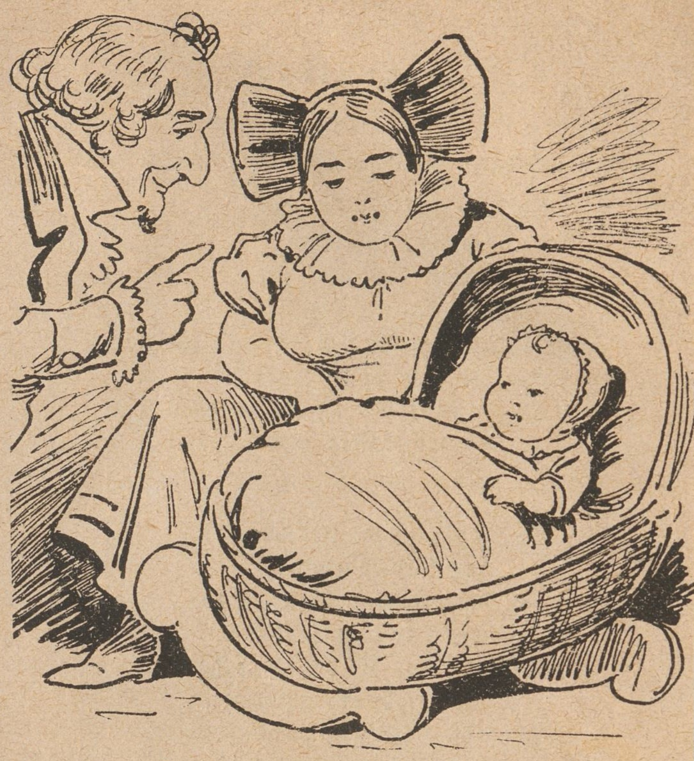

Diplomaten: Er Hans Majestæt ikke bleven forskrækket ved de sidste Oprørsspektakler?

Ammen: Nej, paa det Lav! Naar bare han faar sin „Pa", saa kan de saamænd gærne vende op og ned paa hele Mollevitten!

Da Godsejeren kom hjem.

— Ah! I seks lange Uger har jeg maattet døje Hovedstadsluften. Det gør godt, endelig igen at kunne indaande den ægte Staldparfume.

Fra Jylland.

Gendarmen: Skal vi snart ha'e Gaasesteg, Maren?

Pigen: Ja — naar Folkethinget godkender Gendarmerne!

Før Ballet

Ægtemanden: Det er storartet, nu har Du været fire Timer om at gøre Toilette, og saa har Du næsten ingen Ting paa!

De søde Smaa.

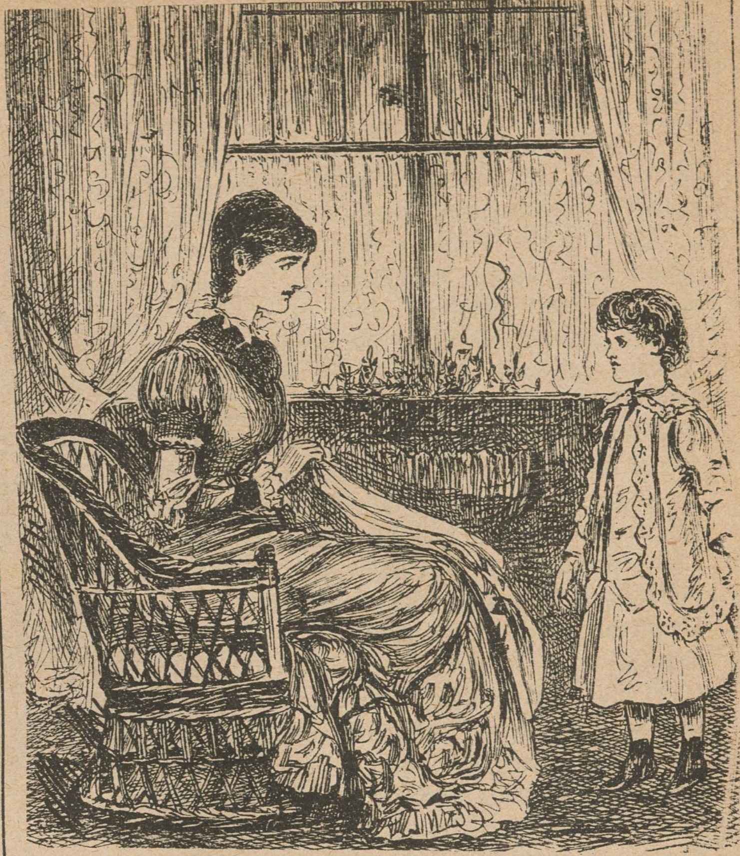

— Véd Du hvad, Mama, Gouvernanten gaar vist med en gruelig Bunke Konfekt i Lommen!

= Hvoraf véd Du det, mit Lam?

— Jo, for Papa siger altid til hende: Giv mig et lille „Damekys“!

Den passer.

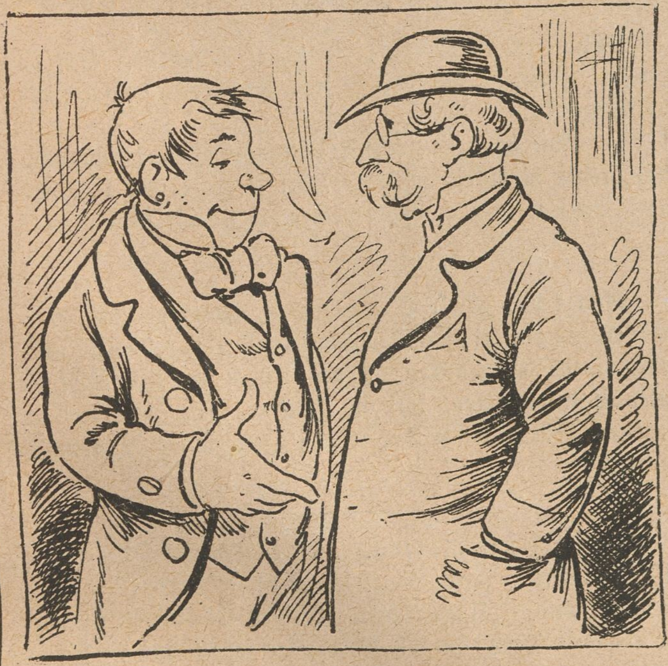

— Har Du hentet min Frakke fra Skræderen?

— Ja, Herre, Skræderen sa'e, at Frakken passer udmærket til Benklæderne, for ingen af Delene er betalt.

Ædelmodig.

— Aa, hvor den Cigar lugter dejlig! Kan Du ikke lære mig at røge?

= Nej, min Pige. Jeg vil ikke ruinere Dig, — det er nok, at Du betaler mine Cigarer.

Den spanske Revolution.

(Fra „Ravnen"s specielle Korrespondent.)

„Revolutioner lader sig ikke lave", siger kloge Politikere og dog var endnu næppe nogen Revolution saa „lavet", som den sidste spanske. Republikanerne, d. v. s. de Par hundrede Soldater, der skulde agere i Komedien, havde knapt draget Damoklessværdet, førend det ogsaa hang dem over Hovedet, parat til at skære dem ud i mindre Partier" ligesom Svejtserost i Urtekræmmernes Vinduer. Kongen tænkte ikke paa noget ondt. Han hvilede trygt bag sin Ammes Brystværn og drak den ene „Mælketoddy" efter den anden. Saa kom de Sammensvorne og vilde verfe ham ned fra den Trone, han endnu aldrig har siddet paa. En saadan Voldshandling, forsøgt mod et lille Barn, der hverken kender til Provisorier eller Resolutioner og som ikke kender Forskel paa en Minister og et Strømpeskaft, er oprørende, og derfor blev Oprørerne ogsaa straks opdagede. Kongen sparkede ud med Fødderne for at antyde, at han ikke tænkte paa at træde tilbage, men vilde blive i sin Rede, og hele Garnisonen skulde straks træde under Vaaben, for at gribe Oprørerne. Dette skete; men i flere Timer var det ikke muligt for de loyale Soldater at storme en eneste Barrikade, fordi man intet Steds kunde finde saadan en Genstand. Folkemasserne styrtede sig imod Militæret for at hjælpe, og da det endelig lød fra en Kaserne: „Leve Republiken!" skreg hele Madrid: „Hurra! der har vi Skandalen!" Militæret vilde angribe, men da Oprørerne ligeledes var Soldater og hurtigt tabte sig i de øvrige Troppers Mængde, maatte Soldaterne flere Gange først sorteres igen, førend Kampen kunde begynde. Slaget i Gaderne rasede i flere Minuter; snart løb de Sammensvorne forud og Tropperne bagefter, snart igen satte Tropperne sig til Modværge og fik Bankekød med spansk Peber af Oprørerne. — Slaget var endt. Spørgsmaalet var nu: Skulde man opretholde Kongedømmet eller lade Republiken gælde, da den dog nu en Gang var proklameret? Saa sparede man jo den Ulejlighed en anden Gang. Men saa kom den tyske Gesandt med den Indvending, at da den spansk-tyske Handelstraktat endnu ikke var undertegnet, maatte den hidtidige Tilstand, Kongedømmet, opretholdes, for at Traktaten kunde blive ordenlig underskreven. Tyskland var forøvrigt overbevist om Hans spanske Majestæts tyskvenlige Sindelag, derimod havde man et skævt Øje til Republikanerføreren Zorilla, fordi han i Frankrig boede i Hus sammen med Franskmænd. Disse Grunde var indlysende for Spanierne og Kongen følte sig fuldkommen beroliget med Hensyn til Revolutionens Følger, da hans Amme sang for ham: „Du skal ha'e Pa", og „Visselulle min Lille". Næste Dag lod Regeringen alle de Sammensvorne henrette „aldeles smærtefrit", idet den befalede Pressen at tie dem ihjel. Saaledes blev Pressen til Stor-Inkvisitor, og jeg kender Redaktører i Madrid, som har tiet 50—60 Sammensvorne ihjel, bare med at kaste den morderiske Staalpen henad Skrivebordet. Desværre vil denne summariske Eksekution af Oprørerne ikke blive den eneste, men der er foruden den magre Fangekost serveret dem en Krigsret, som de sikkert ikke kan døje.

Efterskrift. De slap jo rigtignok for at blive hængt, men det kan de takke Kejseren af Rusland for. Han taaler som bekendt ikke, at Revolutionære i Udlandet hænges eller paa anden Maade generes i deres fri Bevægelser. Kun Rusland tør være den Galge, i hvilken Evropa hænger; det véd Diplomaterne, og derfor foretrækker de at hænge sig om Halsen paa Czaren for at forsikre ham om deres venskabelige Følelser.

Figaro.

Raketer.

Goos i „Dagbladet"s Tabernakel. Jeg takker Dig, Herre, at jeg ikke er som disse tyske Fængselsdirektører, der behandler politiske Fanger som kriminelle Forbrydere.

Fra Gaden. Denne Pauline Lucca sælger nok ikke ud i smaa Partier.

— Næ, men hun er jo ogsaa i Kompagni med en Grosser.

Ved en Bajer. Aa, hvor jeg kunde ha'e Lyst til at rejse. Intet er saa herligt som Rejselivet, men — der skal Penge til.

— Efter hvad den franske Astronom Flammarion paastaar, rejser vi Allesammen pr. Jordklode 14 Mil i Timen hvert Døgn vi lever. Hvad Pokker vil Du forlange mere?!

Midt i den gamle Stadsgrav, hvor nu Jernbanegade er, ligger et stort Oplag af Sukker, oven over findes baade den gamle og den unge Rom. Men da Intet er fuldkomment i denne Verden, saa mangler nu Vandet, ellers kunde der af det Hele laves en prægtig Toddy.

Respekt for Retten. Ved en Domstol i det nordvestlige Amerika sagde Dommeren til et temmelig fritalende Vidne: „Unge Mand, dersom De bliver ved at tale i denne Tone, saa vil denne Ret forglemme sin Værdighed og gi'e Dem saadan en paa Flaben, at Deres Tænder klaprende farer ned i Maven paa Dem!"

Flyttevise.

Mel.: Gamle Tante.

Med Bulder og med Brag
den kære Flyttedag
vi fejre kan paa ny
her i vor gode By.
Bevares, sikket Kvalm!
i gammelt Sengehalm
med Lopper i,
man hopper i
og sopper i.
I Bunkerne derude
man ser blandt Klude
en klinket Rude,
en Støvle uden Snude — — ja!
— Og Køkkentøj
saa sort af Røg
man finde ka'.
Man redder Postelinet —
det maa ej gaa itu;
at faa det sammenklinet
er Mutters største Gru.
Et Skaar i Glæden er de',
naar Skaarene hun ser,
man mærker hun har Hjærte
for sit Potteler. —
Sofa, Stole, Bord og Seng,
Spejl, Kommode, alt i Flæng
bli'er paa Vognen stablet op
og saa gaar det i Galop
til det nye Hjem, hvor alt
læsses af, selv Brød og Salt
bringes frem, fordi man si'er
det huslig Lykke gi'er!

Naar henad Aften silde,
man flyttet har sit Skrab,
saa ser man Fatter trille
hjem med et vældigt Skab.
„Hør, Mutter!" — sier han, „flytte
er no'et man tørster paa!"
Men hun si'er blot: „Hold Bøtte!
her skal Skabet staa!"

Sværmere.

Da den nye Pige fæstes. Fruen: Men sig mig nu aabent, om De har nogen Kæreste?

Pigen: Ærlig tilstaaet, Frue, saa har jeg to!

I Theatret. Aa, hvor det Stykke er rørende, Mama! Jeg kommer lige straks til at græde!

— Det gaar ikke an, Barn. Husk paa, at Du har lagt meget Rødt paa!

Det sidste Raad. Moderen til sin nygifte Datter, idet hun følger hende til Jernbanestationen, hvorfra de Unge skal tiltræde deres Bryllupsrejse:

„Og frem for alt, min elskede Datter, om I skulde blive lidt uenige — thi Johannes er i hvert Fald kun et Menneske, og Livet er fuldt af Torne — saa husk paa, at din første Pligt er, at Du opfører Dig som Dame og Kone i Huset. Slaa aldrig din Mand i Hovedet med en Æbleskivepande eller en Træslev. Du kunde aldrig tilgive Dig selv, om de Fremmede af den Grund fandt et Haar i de mosede Kartofler eller i Æbleskiverne. Ildtangen er langt mere at foretrække. — Adjø, mit kære Barn, skriv hver Dag og glem ikke din stakkels gamle Moder! . . . Uhuhuhu!

Det glade København.

Sikket Hundevejr! Jeg tror a'
det har regnet hver en Dag;
Folk som vilde se „Medora"
med „Det gode Sindelag",
hellere nok hjemme blev,
venter paa et „Kongebrev".
Med „En Villie" dog man naar,
at faa Folk paa Nørregade,
Ja, man saa dem endog vade
ud, hvor „Svinedrengen" gaar.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rosmersgade 22,** og i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Ogsaa et Attentat.

Alberti sig det Formaal satte,
at kvæle de provisoriske Abekatte.

Men Estrup si'er: »Slaa dem kun ihjel,
det gælder dog ikke alligevel!

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

№ 43 | Söndag d. 24 Oktober. | 1886.

I Klubben.

— Det er forbandet kedeligt, at vi Alle er saadan daarlige Talere!
Opvarteren (afsides): Det er sgu meget mere kedeligt, at I Alle er saadan daarlige Be=talere!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Kaffesladder.

Md. Skade: Det er lige meget, min Kære, De kan sige om Borgergade hvad De vil, saa er det en meget regederlig Gade, og oven i Købet en Gade, der er mere republikansk og demokratisk end de fleste af sine Naboer, som ikke véd paa hvad Ende de vil staa af bare Indbildskhed over deres aristokratiske Titler og gør dem alle mulige Anstrængelser for at presse Borgergade med Navne som Kongensgade, Dronningens Tværgade, Kronprinsessegade og Prinsensgade. Ja, om det saa er Gotersgade, saa har den fine Fornemmelser og bilder sig formelig ind, at den er „de Goters“ og vilde vist ogsaa gærne være „de Venders“, naar den kunde komme afsted med det uden at blive anklaget for uberettiget Næringsbrug, men det gaar ikke, for saa vilde Vendersgade begribeligvis snart vende op og ned paa hele Gotersgade med samt dens „Forlængelse“, som for Resten er temmelig provisorisk eller illusorisk, hvad det hedder, for den Forlængelse hænger da ikke mere sammen med den egenlige Gotersgade end Stumperne af Degnens Præken, som gik over paa Midten, og saa kan med samme Ret Nyhavn kaldes for Gotersgadens Begyndelse, — nej, den Gade har saamænd ikke noget at blære sig af, med mindre det skulde være, at dens gamle skikkelige Ekscercerhus er blevet et Slogs Asyl for Livjægerne ligesom Genboen lige over for er for Smaabørnene, naar Forældrene ikke kan passe paa dem hjemme, men hvad jeg vilde sige anbelangendes Borgergade, saa er det ogsaa lige som Sølvgade bilder sig noget ind og tror, at den hører til Kapitalisterne og de andre Storborgere, bare fordi den har Sølv og opfører sig med Vagtparade og Kaserne og skal formodenlig ogsaa snart ha'e sit eget Fort, som der kunde være lige saa meget Mening i som Garderfortet og kunde ligge uden for Anlæget, hvor der jo allerede er Kanal til at drukne Prøjserne i — hvis de har Lyst til at gøre Mudder, som der er nok af i Forvejen, men nu siger jo rigtignok Kauffmann, at det netop er Prøjserne og Tyskerne, vi skal være gode Venner med, hvad der vist kommer vore hjemlige Tyskerhadere en Del paa Tværs, for saa kan de jo ikke længere bilde deres Troende ind, at det er Bismarck, der vil æde os, og hvor skal de saa i en Hast saa en anden Bussemand fra. Men, som sagt, jeg er saamænd meget godt fornøjet med Borgergade og er glad, at Skade ikke fik sin Villie med at vi skulde flytte helt ud i Nyboder, hvor Kommandanten nok endogsaa — efter hvad „Politiken“ fortæller — forbyder Folk at holde „Social-Demokraten“, men det staar der dog vist ikke Noget om i Lejekontrakten, og det er maaske ogsaa bare „Politiken“s Plasér, for om der mulig kunde falde en lettroende Abonnent af ved Lejligheden, saa er den jo ogsaa værd at ta'e med i disse sløje Tider, og kan Bladet lave Prætendenter og syngende Fluer og sætte Prins Valdemar paa Bulgariens Trone, saa kan det vel ogsaa i al Gemytlighed lave en Historie om Kommandanten i Nyboder, for det kommer bare an paa at være gemytlig, siger „Politiken“, som gerne kunde tage til Valgsprog det gamle københavnske: „Ja, Sagen er blot at man ta'er det gemytlig, hvordan man det har!“ Som ogsaa Ministeriet kan synge i denne Tid, da Folkethinget ta'er Livet af Provisorierne, medens Landsthinget begraver — i Udvalg, og oven i Købet i gamle Udvalg, hvad der just ikke vidner til Fordel for Thingets af Liebe saa meget roste Arbejdslyst, at det ikke engang gider være over, at vælge et nyt Udvalg, lige som det vilde sige, at et gammelt Udvalg er godt nok til den Slags Provisorier, men det beviser, at Landsthinget ikke forstaar sig ordenlig paa Syltning, for naar Agurker har staaet nogen Tid og man frygter, de skal tabe sig, saa lægger man dem da altid i ny Eddike, *men Landsthinget mener maaske*, at saadan Agurker som Gendarmerne har det surt nok *alligevel*, og skulde de blive liggende saa længe i den gamle Udvalgskrukke, at de aldrig bliver til Gendarmer mere, — naa, Herregud! saa maa vi ogsaa finde os i det og være glade ved, at vi har de eviggrønne Livjægere, der aldrig skal friste den Skæbne, at ligge og blive mugne i Landsthingets Syltekrukker, men være dem selv og os Alle til Glæde og Fornøjelse.

Forandret Standpunkt. Første Nihilist: Hvorhen Bro'er?

Anden Nihilist: Og det kan Du spørge om?! Her i St. Petersborg hænger man os, naar vi forøver Attentater, men lad os gaa til Sofia, dér beskytter Czaren os!

Sandhed. — Aa, lad mig være fri for Deres Vaas om Oprigtighed! De er grov — ikke andet.

= Jamen, naar man vil være oprigtig, kan man da ikke være venlig!

Det kan man ikke forlange.

Mel.: Lad dadle Kvinderne, hvo vil.

Herr Petersen blev nylig gift,
men gaar endnu paa Bumleriet,
og mangen Nat han — det er stift —
bli'er lodset hjem af Politiet.
Men at hans unge Viv, der nys
har ventet ham i Timer lange,
skal ta' imod ham med et Kys
— det kan man ej forlange.

En Husvært kunde ej forstaa,
hans Lejligheder de stod tomme;
men da han ret paa Sagen saa,
gik Lejen i en Andens Lomme.
Den „Hornfisk" ubestridelig
ham havde pudset mange Gange.
Men saadan En paalidelig!
— det kan man ej forlange.

En Nat Betjenten hørte Støj:
„Aha, en Indbrudstyv!" han tænker,
han let paa Taa til Stedet fløj,
men aner ikke Tyvens Rænker.
Thi Raden han er stukken a'
den Gang Betjenten vil ham fange.
Men at han skulde la' sig ta',
— det kan man ej forlange.

Man siger, at vort Folkething
vil ikke lave Love mere,
og Matzen rejser rundt omkring,
den nye „Sandhed" at docere.
Men hvordan kan de, om de vil,
naar Tiderne de er saa trange,
at Thinget er sat ud af Spil?
— det kan man ej forlange.

En provisorisk Lov vi fik,
som skulde holde Styr paa Pressen;
men Loven holder ikke Stik,
i alt Fald ikke for Noblessen.
De Hertz og Olsen fængsler rask,
og dømmer Bladet mange Gange.
Men at „Avisen" skal ha' Dask,
— det kan man ej forlange.

Det kniber for hver Højremand,
naar Valgene nu staar for Døren;
der prækes for det hele Land,
men mestendels for døve Øren.
De lokker, hvor de kommer frem;
vi kender de Sirenesange.
At Vælgerne skal tro paa dem
— det kan man ej forlange!

En hellig Alliance mellem Rusland og Tyrkiet.

En højtstillet russisk Diplomat skal for nogle Dage siden inkognito være ankommen til Konstantinopel for at bevæge Sultanen til at slutte en Alliancetraktat med Rusland. De væsenligste Punkter er følgende:

1. Til Sultanens Beskyttelse besætter Czaren Konstantinopel med 300,000 Mand.

2. Den russiske Sortehavs-Flaade kaster Anker foran Yldig-Kiosk, for hvert Øjeblik at være til Sultanens Naadighed.

3. Sultanen forpligter sig til, kun at forlade Konstantinopel omgivet af russiske Bajonetter.

4. Samtlige russiske Havne ved det sorte Hav staar til enhver Tid aabne for Sultanen.

5. For at kundgøre denne Traktat for hele Verden, forpligter Czaren sig til at besøge Konstantinopel i Spidsen for sin Hær.

Bomber.

Ved Forhandlingen i Borgerrepræsentationen om nye Gadenavne anbefalede Livjægerne Munck og Sielle at mindes Mænd, som havde gjort sig fortjent af Byen og som Komponister. — Hvad mener de Herrer om Rysselsgade, Matzensgade, Balduin Dahlsgade, Gottschalksensgade, Plougtorvet og Frederik Hansensgang?

Skolelærer Rasmussen i Sakskøbing har fra Byens Højreforældre modtaget en Tillidsadresse for den Maade, han behandler og underviser Højrebørnene paa og forstaar at vinde deres Hengivenhed. — Man skulde tro, at Rasmussen er kejthaandet og „slaar bedst" med venstre Haand naar det gælder Oppositionsbørn, men tager paa Højrepoderne med en „let" Højrehaand.

Paa Maleriudstillingen.

— Ih! God Dag, Hr. Jokumsen! Hvorledes har De det?
= Tak, godt, men mit Navn er Mikkelsen.
— Aa, ja vist! Og hvorledes har Deres kære Søn Adolf det?
= Ogsaa godt, men han hedder Peter.
— Nu husker jeg det. Og Deres Hund, den rare Trofast?
= Har det rigtig godt, men hedder Snap!

Portrætmaleri.

— Viktor vil absolut ha'e, at jeg skal lade mig male, men det kan jeg selv gøre meget bedre.

Den var værre.

— Men, Hr. Vært — det er jo forfærdelig høje Priser! Hvor tør De præsentere mig en saa uforskammet Regning?
= Vær De bare glad! Saa skulde De have set en, jeg skrev i Gaar — den blev jeg selv bange for!

Klaret.

Første Læge: Forunderligt, kære Kollega, da vi sprættede Justitsraaden op, var hans Lever ganske sund og De har dog behandlet ham for Leversyge!
Anden Læge: Naturligvis! Det beviser jo netop, at jeg har kureret hans Lever; at han er død af en anden Sygdom kan jeg da ikke gøre for!

Det hjælper nok.

— Hør, lille Kone, skal vi ikke be'e Kammerjunkeren? Jeg har saa ofte inviteret ham, naar jeg mødte ham paa Gaden, men han kommer aldrig. Hvorledes skal vi bevæge det rare Menneske til at besøge os?

= Jeg vil skrive til ham.

— Hvad vil Du saa skrive?

= At Du er — bortrejst!

Derfor!

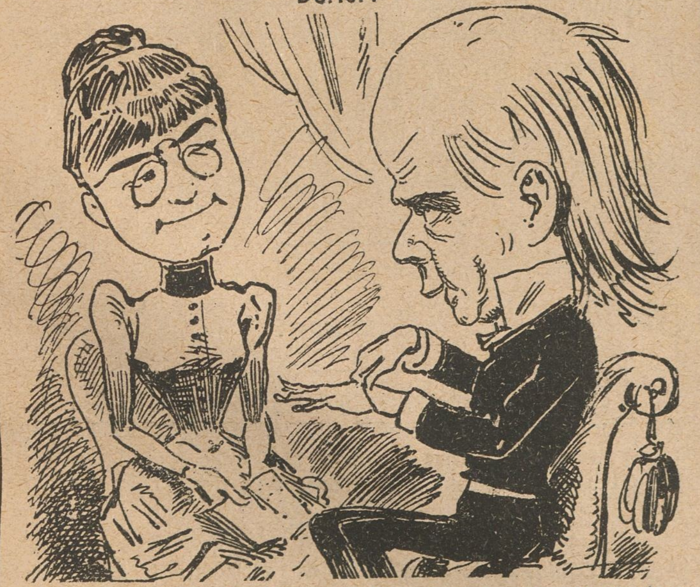

— Jo, Hr. Professor! Det er min Overbevisning, at Ægteskaberne sluttes i Himlen.

= Ganske rigtigt — derfor trives de i Reglen ogsaa kun slet her paa Jorden.

For en Sikkerheds Skyld.

Skovrideren: Ja, naar Hr. Baronen absolut vil ha'e det, vil jeg gærne gaa med Dem paa Jagt, men saa maa De tillade, at jeg først køber mig en Livsforsikring.

Et godt Raad.

— Sig mig, Hr. Prokurator, naar jeg nu skal vidne i Retten, og der spørges, hvor gammel jeg er, hvad skal jeg saa svare?

= At De ikke er i den Alder, i hvilken Damer nægter deres Alder, men i den, i hvilken de fortier den.

Tidens Tegn!

Mel.: Komme hvo som komme kan.

Første Gang den lyse Dag
staar for vore Blikke,
fra det første Aandedrag,
kommer vi saa ikke
brølende til dette Sted? —
Du maa tilstaa, at vi med
|: Udraabstegn begynder! :|

Er man godt en Alen lang,
man i Skole sættes,
og her skal vor Tankegang
plejes og tilrettes.
Tankerne udvikler man,
derfor her vi sætte kan
|: et Par Tankestreger — — :|

Vokser man lidt mere til,
bli'er man konfirmeret,
og hvad man saa være vil
bliver debatteret.
En Ting vælger man, men om
man paa rette Hylde kom,
|: herved sættes Spørgsmaal? :|

Faar saa Læretiden Slut,
bli'er man Svend, og vover
nok et Skridt: man med en Snut
hastig sig forlover.
Hun er saa Ens bedste Skat —
til man faar en Anden fat
|: (Paranthes bemærket). :|

Man omsider føler Savn
og faar Giftetanker;
snart i Kærlighedens Havn
ligger man for Anker.
Ægtestandens stille Fred
kan man bedst betegne med
|: Binde=Tegn, min Kære. :|

Livets Alvor er begyndt,
trygt man sjokker sammen;
gennem tykt og gennem tyndt
gaar man med Madamen
til en Dag man glemmer at
trække Vejret — saa Godnat —
|: Tæppet falder — Punktum. :|

Raketer.

Højesterets=Justitiarius Buch skal have frabedt sig det Festmaaltid, som Rettens Advokater og Assessorer havde paatænkt i Anledning af hans Jubilæum. — Ikke saa underligt! I denne Tid gaar der jo ikke en eneste Dag, uden at Højesteret maa tygge Drøv paa Provisorierne. Det kan nok betage Folk Appetiten!

Udenfor Højesteret. Se til Lotterikollektør Henriksen — han vandt sgu sin Sag!
— Ja, naar en Kollektør ikke skulde vinde, hvem skulde saa?!

Fra Gaden. Naa, hvad synes Du om Højesterets=dommen over Provisorierne?
— Ja, hvad skal man sige? Det er som den gamle Justus Moser sagde: Den sidste Instans er ikke derfor den sidste, fordi den nødvendigvis har Ret, men fordi enhver Proces en Gang maa have en Ende.

I Kaféen. Har Du smagt „Estrup=Cigaren"?
— Ja, den er meget drøj.
— Lige saa drøj som Estrup?
— Nej, — saa drøj er den dog ikke!

Paa en Uhrmagerkongres drøftedes følgende Spørgsmaal:
Er det nødvendigt, at alle Faget angaaende vigtige Beslutninger først tages i den „ellevte Time"?
Har maaske ogsaa Uhre den „menneskelige Svaghed", at de ærgrer sig, naar de bliver „trukket op"?
Hvilke Uhre gaar bedst til — Assistentshuset?
Kan man nu til Dags overhovedet vide „hvad Klokken er slaaet?"

Sværmere.

I en højere Pigeskole. Læreren behandler de forskellige Varmetheorier og spørger sluttelig en Elev: Hvoraf kommer det vel, at det menneskelige Legeme er varmt?
Eleven: Mennesket har en Flamme i Hjærtet.

En Artillerikaptajn i Berlin er bleven promoveret til Doktor ved det derværende Universitet. Han skal have ganske forbavsende Kundskaber paa den kanoniske Rets Omraade.

Ved Eksamen. Professoren: Det er nu allerede det tredje Spørgsmaal, som De ikke kan besvare.

Kandidaten (stammende): De maa lade mig have Tid til at tænke efter, Hr. Professor?

Prof.: Gerne — er et Aar nok?

For meget af det Gode. Den Fremmede: Ærbødigste Tjener, Frue!

Husfruen (i hellig Adspredthed): I Evighed, Amen!

Den Fr.: Nej, véd De hvad, lille Frue, det er mig dog en Smule for længe!

En Menneskeven. En, der rejser meget, sagde nylig til en Bekendt: „Jeg holder mest af at rejse naar vi er tre i Følge, for naar saa den ene bliver syg, kan den anden blive hos ham og jeg kan fortsætte min Rejse alene."

Fra Manøvren. Ved Afgivelsen af en Geværsalve gik nogle Geværer for tidligt af. „For Fanden! — raabte Kaptajnen — tror I da, at I er i en Forskudsbank."

Det er ikke altid, at Forstanden kommer med Embedet. En Statsprokurør i Tyskland meddelte fra en Sognefoged en Postanvisning paa omtrent 18 Kroner, om hvilken Sums Bestemmelse han længe var i Uvished. Endelig oplystes det, at Sognefogden hos et mistænkeligt Individ i sin Landsby havde beslaglagt 6 falske Dalere, som Sognefogden derpaa indsendte pr. Postanvisning, fordi han syntes, det var det nemmeste!

Studenten: Jeg beder ærbødigst Hr. Professoren om en Attest for, at jeg har besøgt Deres Forelæsninger.

Professoren: Men De har jo aldrig hørt mine Forelæsninger, — jeg kender Dem slet ikke!

Stud.: Sandt nok, men De kan jo bare tilføje: In absentia. Min Fader forstaar ikke Latin!

Pareret. Købmanden (til en Handelsrejsende): Jeg har ogsaa rejst tidligere, men jeg har aldrig tilladt mig at røge mine Kunder lige op i Næsen.

Handelsrejsende: Saa har De i al Fald haft meget finere Kunder end jeg!

Vi kalder det at gaa for vidt, naar Nogen er os for nærgaaende.

Ved Eksamen. Professoren! Hvilken Plante indeholder det meste Æggehvidestof?

Studenten: Spinat med Spejlæg!

I Assurancekontoret: Hvor højt vil De have Deres Hus assureret?

— Aa, saadan omtrent — til Skorstenen!

For Andre forsvarer man meget, som man ikke kan forsvare for sig selv.

Det er ikke saa farligt, at trække en Tiger i Halen, som at gøre en Dame opmærksom paa hendes første graa Haar.

Stik den! Jeg saa en Gang en Dykker, der blev en halv Time under Vandet.

— Lapperi! Jeg har set en, der slet ikke kom op mere!

Man siger nok, at Høflighed koster ingen Penge, men det slaar ikke altid til. Naar f. Eks. Huslægen siger „God Dag", koster det i Reglen to Kroner, men naar Sagføreren siger „Farvel", har man omtrent mistet sin halve Formue.

Loyale Elementer. En Fyrste besøgte et kemisk Laboratorium og bad Professoren at gøre nogle Eksperimenter i hans Nærværelse. Professoren forklarede Eksperimentet og sagde sluttelig: „Og nu, Deres Højhed, vil begge Stoffer have den Ære underdanigst at forbinde sig for Deres Højhed!"

Sikker Kur. En ung Pige, som havde Mundklemme, blev af den snilde Læge sat ind i et Værelse, hvor der ikke var andre til Stede end en Rotte. Saa snart den unge Pige fik Øje paa Rotten, aabnede hun Munden for at udstøde et Skrig, saa Vinduer og Døre klirrede. Fra det Øjeblik var det forbi med hendes Mundklemme.

Det glade København.

Kasino.

Frk. Brock fik overstaaet Turen,
Vi igen paa Scenen hende fik.
„Er der nogen Lygte rød paa Muren?"
spurgte Folk, der til Teatret gik.

Jo, den skinned' som til store Fester.
Gennem Tæppet kigged' Frk. Brock:
„Er der nogen af de kære Gæster?"
Jo, der var min Sandten fler end nok.

Er der Nogen, der for Resten gætter,
hvad for Brud en Dampsporvogn kan gi'?
Den kan gi'e et Skybrud af Buketter,
naar den kører paa et ungt Geni.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rosmersgade 22,** og i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Fodboldspil.

Spillet spilles af to Partier. En af det ene Parti giver Boldten et Spark, saa den farer ud i Rummet, det andet Parti slaas om at faa den.

№ 44. Söndag d. 31 Oktober. 1886

Fremtidsbillede.

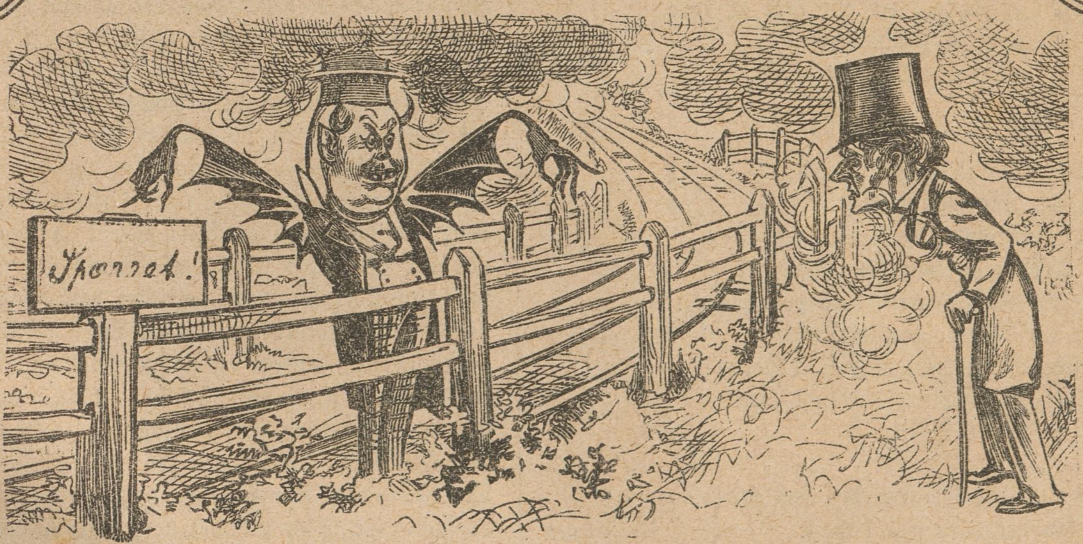

Københavneren: Hvad behager! Maa man ikke spadsere paa Strandvejen?
Dampsporvejsselskabet: Nej. For at forebygge ethvert Ulykkestilfælde har jeg faaet Eneret paa at befare den. Min Kørsel er altsaa aldeles farefri og I kan frit lade al Bekymring fare.

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Den mægtige Frederik!

Mel: Kejseren af Kinesiens Land.

Frederik i Hr. Matzens Land
er en umaadelig mægtig Mand;
han kan gøre alt, hvad han vil,
som om der ingen Crone var til.
Naar Provisorier vi faar os,
saa Syn og Hørelse snart forgaar os,
saa siger Frederik: „Helle min Leg!
Lovene rager jo inte mig!“

Provisoristernes sidste Lov
muntred' ham op til mere Sjov.
„Det gjorde Nellemann inte forkert,
nu er sgu Wiinblad rigtig levert.
Hurra, gamle Kok, nu gaar Ballonen,
nu er det ude med Oppositionen.
Jeg og Knauer og a + b
regerer i al Gemytlighed!“

Straks han paa Sangbogen saa sig gal,
bister han blev som en Kannibal,
slog i Avisen og raabte vred:
„Det gaar for vidt, min Salighed!“
„Laban“ og „Snavs“ og „Rendestenspløre“,
— sikken et Sprog, det var kønt at høre.
Saadan taler en dannet Mand,
naar at han bor i Matzens Land.

„Galdeagtige Makværk — æh!“
hyler det lille fede Kræ.
„Fræk, oprørende og frivol!“
paa Møddingen kønt den Hane gol.
„Jo, jeg skal Skæppen fuld dem maale:
Sligt bør Regeringen ikke taale!
Raahed, Uhumskhed, oprørsk Tendens!“
— Hele Skarnbøtten blev nok læns.

„Pus dem, Nellemann, sæt dem fast;
men lad det bare gaa i Hast.
Det er en uforskammet Bog, —
skidne Fingre — og — sjofelt Sprog!
Er der ej Lov og Ret i Landet?
— Skal jeg og Matzen da gaa i Vandet?
— Lad os i alt Fald faa Bogen forbudt! —
— Jeg kan ikke mere! Lang mig min Sut!“ —

Bogens Forfattere lo saa smaat,
nu gik det med Sangbogen rigtig godt.
Ja, mærkelig nok, paa Fredriks Bud
blev Oplaget næsten helt solgt ud.
„Avisens“ Ugler de skreg sig hæse,
— straks vilde Alle Sangbogen læse.
Salget det gik, som det var smurt,
og det har Matzens Frederik gjort.

Peters Stilebog.

Nr. 1.

(Om Fundet i Garderhøjen.)

En Raakaal Efteraarsvin drev de Tunge skyr paa Flugt og et Tæt slør af Taage hviskede Kontorerne ud af Horisonten. J 12 Dage havde de gravet efter Kæmben i Garderhøjen. Endelig stødte de dybt nede i Graven paa en Stor Gravensteen. En 3000aarig luftning slog En i Møde, Syner fra den Hedenfarne Hedenold viste sig for Ens Blek, da de fik Fat paa Resterne af Kæmben, nemlig en Stump Svær; man saa i Tanken hvorledes Kæmben og Hans mæn traadte ind i Halen med Blankesværde ved Læn. Den Gang havde vi Kæmber. Ak! nu har vi ikke andre Kæmber end dem Kanarifuglene Spiser. Efter alt at dømme stod vi her over for en Mægtig høvding, som nu var Smulret hen. Men ved at staa saaledes over for et Menneske, hvoraf kun et stykke Svær er tilbage, kommer man til at tænke paa det dejlige Sagn om den Tappre Skrædder, der en Morgen havde faaet Ondt i Maven og saa i Stedet for en Lille bitter af en fejl Tagelse drak en Flaske Ballongas, hvorfor han foer ud af Vinduet og op i Luften og svømmede nu i Luftens Strømme i mange Aar, til han en Dag faldt ned i Rennestenen, men da var der ikke andet tilbage af Skrædderen end en Syring, som han Kort før sin Himmelfart havde brukt til at Donke sin Kone i Hovedet med for at Lære hinne økonomi; hun havde nemlig brukken en stoppe Naal, og i Stedet for at købe en Ny til en halv Skilling, havde hun givet Skærsliberen i Gaarden fire Skilling for at slive spids paa den Gamle. Men dette Svær skal Minde os om, at der al Tid har været Sener i den danske Armee, og snart, naar de sidste Pægle er rammet ned, naar Skoven er Væk, saa man fra Marmorkirken kan se Flaget Viste paa Garderhøjen, saa maa det stolte Haab Besjæle alle danske, at vi snart maa faa brug for vores Fort.

Paa Kryds og Tværs.

En kortfattet Beskrivelse af danske Bynavne og deres historiske Oprindelse. Paatrængende nødvendig Haandbog for Gendarmer, Livjægere og smaa Konservative, naar de skal „paa Farten".

Hvidovre kaldes saaledes, fordi en Birkedommer, der for mange Aar siden var ude at pante for provisoriske Skatter, sagde om Byen: Der vanker ikke en Hvid ovre

Rødovre har altid været meget rød.

Glostrup har sit Navn efter en arrig, ondskabsfuld Kommandérsergent, der havde den stygge Vane at glo paa Mandskabet, som om han vilde æde hele Kompagniet.

Ølsemagle er allerede besunget af Digterne, hvem vi skylder den Oplysning, at den er det samme som Magleølse, hvis Piger laver dejlig Pølse.

Ørsted. Se Ørstedsparken.

Greve er en af de faa Byer i denne elendige Verden, hvor Befolkningen altid lever som Grever.

Kirkeskensved kaldes saaledes, fordi Beboernes eneste Fornøjelse er, at skænds ved Kirken om hvem der er mest from — Scavenius eller Lars Dinesen.

Svogerslev beboes af lutter Svogre.

Syv er opkaldt efter de syv berømteste Ministre Danmark nogensinde har havt.

Karlebo er en god By for giftelystne Piger.

Slotssognet. Folk, der giver Penge til Kristiansborg Slots Genopførelse, risikerer at komme paa Slotssognet.

Tjæreby er et Bynavn, der forekommer oftere. Man antager, at Navnet skyldes den nationale Tilbøjelighed til at „tjære Kamelen".

Alsynderup er et Sted, hvor Højremændene i gamle Dage fik læst og paaskrevet alle deres Synder. Nu foregaar denne Handling i Frue Kirke umiddelbart før Rigsdagens Aabning.

Melby har faaet Navn efter en „Arbejder-Formand", der gik forkert i Byen, da han vilde mele Højre en Kage med Arbejderstemmer.

Ølsted er et Sted, hvor man drikker sit Øl, f. Eks. hos Jakobsen, eller i „National", Cirkus Varieté, Boulevarden, Ravnsborg o. m. a St.

Ferslev er opkaldt efter en Etatsraad, R. af D. og Bladfabrikant, der opfandt „Dags-Telegrafen", har indført „Aftenpost"-væsenet og bringer „endeløse" „Nationaltidender", der er mest gunstige for ham selv. Sløjt Papir.

Merløse, Tølløse, Nørrejernløse, Kvandløse, Grandløse, Uggerløse, Ondløse, Ridløse og Sønderjernløse, alle i Holbæk Amt, tyder paa, at der maa have hersket meget løse Tilstande der i Amtet, hvad ogsaa Naklev synes at vidne om.

Bedre bliver det maaske, siden Bille er bleven Amtmand, men endnu har man da ikke hørt noget til det. Og hvorfor skulde de egenlig have det bedre i Holbæk Amt end i det øvrige Land!

Faarevejle har, saavidt vides, endnu ingen konservativ Klub, skønt Navnet længe skal have fristet Frederik Hansen til at glæde Byen med et af sine bekendte Faaredrag.

Benløse ejer ikke det, der ligner Livjægerben.

Bromme kommer af Brumme og har antagelig i ældre Tid været et ufrivilligt Asyl for fine Kassetyve, Sædelighedsforbrydere og Kininspekulanter.

Pedersborg er en Miniaturudgave af Petersborg, dog uden Nihilister. Det mest russiske ved Byen er de i den senere Tid opdukkende Gendarmer.

(Fortsættes.)

Raketer.

„Avisen" slutter en Artikel, betitlet „Mørhed", med følgende Mundfuld: „Højre er vokset saaledes i Styrke, at det ikke længere lader sig se over Hovedet". Der maa være saare megen Mørhed i Højre, hvis det er saa indbildsk, som „Avisen" paastaar.

„Avisen", der i sin Tid gjorde sig grulig lystig over at „Dags-Avisen" ikke vilde trives paa Trinitatis Kirkeplads, er nu selv havnet paa samme Sted. — Bare nu ikke den afdøde „Dags-Avis" gaar om og spøger der henne paa Kirkepladsen og skræmmer Livet baade af „Avisen" og Frederik Hansen!

I Folkethingsmand Rasmus Clausens Sag for Højesteret sagde Aktor, Advokat Halkjær, omtrent med rene Ord, at man ikke skulde bryde sig det mindste om, hvad der blev skrevet i „Avisen". — Den er lige haard nok! ikke sandt, Matzens Svende? Og saa er det oven i Købet en Højremand, der siger Sligt. Havde det endda været Octavius Hansen — men Halkjær! Det er jo til at blive hal'gal over!

Da de kærnede Kunstsmør i Folkethinget sagde Jens Busk, at Arbejderne maatte være taknemlige for det Standpunkt, han og hans Meningsfæller stod vaa. — Naar Hr. Busk og Meningsfæller gør hvad der er rigtigt, saa opfylder de deres Pligt, men de skal ikke prale dermed, som om det var en Stordaad; saa kommer Taknemligheden nok af sig selv, men den kommer ikke som en Hund, naar man fløjter ad den.

Bekymring.

— Og stakkels Grosserer Hee, som er kommet paa Hospitalet!

= Ja — — bare de nu ikke gi'er ham for meget Chinin!

Fra Gaden.

— Vil Du nu ikke med det samme se paa en Kaabe i Messen?

— Nej Tak! Jeg skal ingen Messekaabe ha'e!

Tilløbende.

— Det var da en voldsom „Bjørn", Du trak hjem i Aftes! Hvor havde Du faaet den fra?

= Véd sgu ikke. Den kom løbende til mig paa Gaden og saa kunde jeg ikke blive af med den igen.

Dobbelt Vandgang.

— Ædle Redningsmand! Hvad foretrækker De — 20,000 Kroner eller min Datter?

= Giv mig Deres Datter!

— Godt valgt, min Søn! Thi jeg ejer ikke 20,000 Øre! Kære Børn, modtag min Velsignelse!

Dyb Sorg.

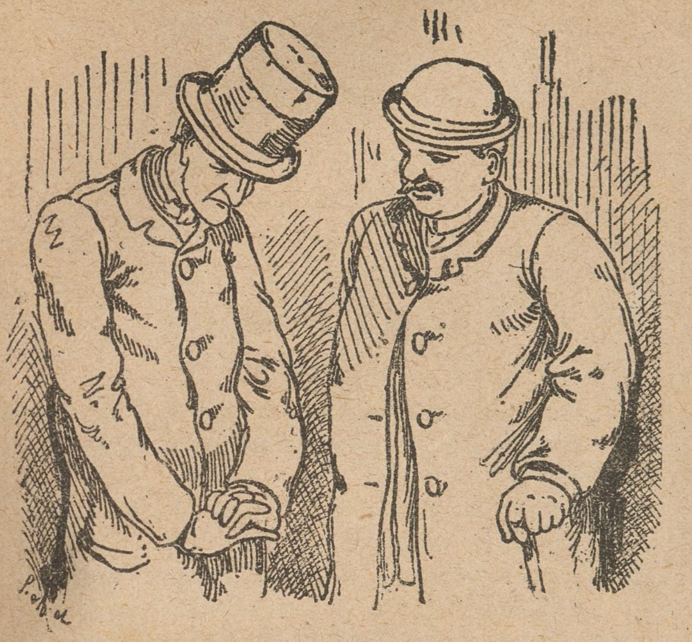

— Hvad er det for et Bedemandsansigt, Du sætter op?

= Du véd jo nok, at den hovedrige Caspersen er død.

= Var Du i Familie med ham?

= Nej, desværre! Netop derfor sørger jeg saa dybt!

Hværvning

— Slip mig, for Pokker! Jeg vil hverken være Højremand eller abonnere paa „Avisen"!

= Ingen Vrøvl! Du er min Svigersøn, og falder Du ikke til Føje, saa pudser jeg min Kone paa Dig. Hun er Mand for at gøre Dig til den værste Livjæger!

Lige for Lige.

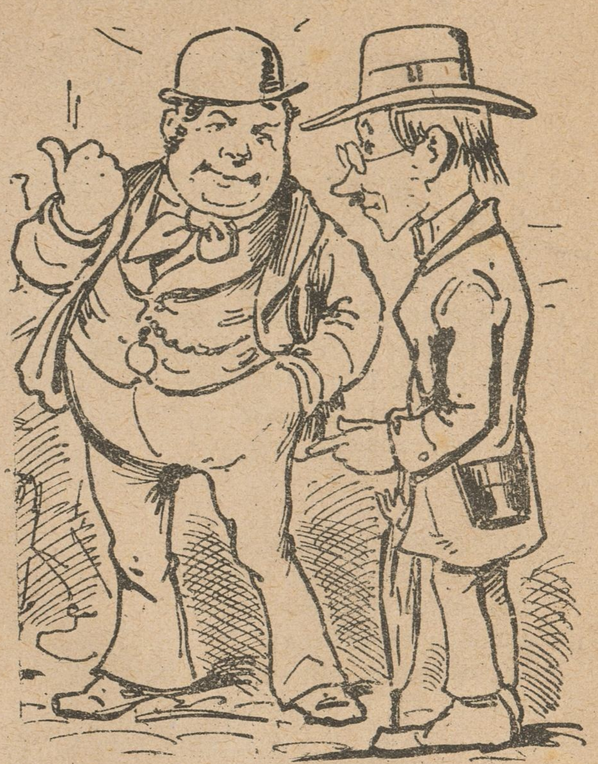

— Tænk, i Gaar væltede Grosserer Plade med sin Vogn og kom slemt til Skade.

= Det har han godt af! Da jeg var hans Kompagnon, væltede han hele Forretningen, og da gik det ud over mig.

En Kender.

— Husk nu paa, Mester, at min Vinterfrakke skal være af det mest solide Stof og ha'e det eleganteste Snit. Mig narrer De ikke!

= Er Herren virkelig en saa fin Kender?

— Jeg ikke, men — Pantelaaneren!

Paa min 30aarige Fødselsdag.

Mel.: Enhver som har traadt sine Børnesko

Det er jo en Skik, naar man fylder Aar,
at fejre den Dag med Kommers;
af Venner man dejlige Ønsker faar
saavel i Prosa som Vers.
Mon til en Forandring jeg tør probere
mig selv her i „Ravnen" at gratulere? —
|: Jeg Sandheden skylder
at sige, jeg fylder
i Dag mine tredive Aar. :|

Du maa ikke tro, jeg er Egoist —
det ligger slet ikke for mig —,
men gnaven og kedelig Melantrist
det er jeg dog heller ej.
Nej, tværtimod Livet gemytligt jeg tager,
bekymrer mig ej med unyttige Plager!
|: hvorfor skal man hænge
med Næbet, saalænge
man kun er de tredive Aar? :|

Det bedste ved hele min Fødselsdag
det er, at jeg Stemmeret faar.
Nu er jeg parat til at slaa et Slag
naar atter vi Valgdagen naar.
Før maatte jeg sidde og ærgre mig hjemme,
jeg havde jo slet ikke Lov til at stemme.
|: Jeg tænkte med Smerte
og ønsked' af Hjærte —
Aa, var Du blot tredive Aar! :|

Nu er det min eneste Trøst, min Ven,
der atter vil komme en Dag,
hvor jeg kan faa Lov til at stemme paa Mænd,
som vil tale vor Sag.
Til Mænd, som for Arbejderstanden vil stride,
til Mænd, som vil lindre de Fattiges Kvide
|: jeg giver min Stemme;
jeg skal ikke glemme
at jeg er de tredive Aar! :|

I Aften jeg tømmer mit Glas for hver,
som kæmper for Sandhed og Ret;
en Skaal for Enhver, som har Friheden kær
og aldrig i Kampen bli'er træt.
En Skaal for Enhver, for hvem Modet ej glipper,
en Skaal vil jeg tømme for vore Principer.
|: Gid Fremgang de vinde
og Indpas maa finde
hos Alle paa tredive Aar! :|

Den lille Sladderhank.

„Mo'er er inde i Sovekammeret for at klæde sig om," sagde den lille Lise, idet hun knyttede Hattebaandet paa sin Dukke.

„Din Moder behøver ikke at pynte sig for min Skyld," sagde Damen fra Missionsselskabet. „Bed Du kun din Moder om at komme ind til mig i sin Hverdagskjole."

„Nej, Mo'er havde sin brune Silkekjole paa, for Frøken Thrane skulde komme, og Frøken Thrane bærer sig al Tid af sine fine Kjoler, og saa mente Mo'er, at hun ikke skulde vær simplere; men da saa De kom, skyndte Mo'er sig at tage Silkekjolen af, fordi hun var bange for at De saa skulde holde en lang Præken om de stakkels Hedninger, som ingen Silkekjole har, og at De skulde bede om Penge til Salmebøger til dem, og Mo'er siger, at Negerdamerne bare bruger Bladene til Papillotter — er det sandt? Jeg vilde ønske, min Dukke var en Hedning."

„Hvorfor det, Du lille ugudelige Tøs!"

„Jo, for at Folk kunde sende hende en hel Del Tøj, saa at hun ikke behøvede at gaa nøgen. Det er saadan en rar Dukke, hun kan lukke Øjnene op og i lige som Præsten, naar han siger Amen. — Mo'er kommer straks, saa De behøver ikke at tage Hatten af. Onkel Hans siger, at De skulde selv sendes over til Menneskeæderne, for der var ingen nok saa forsulten Hedning, som vilde æde Dem, hvis han ikke var blind. Onkel Hans er saa morsom; han har lært mig at rutse ned af Trappegelænderet og at fløjte. — Det er en køn Hat — køber De Deres Hatte for Hedningernes Penge — det siger Mo'er."

I det samme kom den lille Piges Moder. Hun kyssede Missionsdamen paa Kinden, og begge Damerne satte sig ned og talte fortroligt sammen.

Men den lille Piges Moder kan ikke forstaa, at en saa hellig Dame straks efter kan gaa ind ved Siden af til Frøken Thrane og fortælle saa mange slemme Ting om den lille Piges Moder. Hun tror, at Missionsvennerne taler med to Tunger.

Sværmere.

Udholdenhed. Et Firma indhentede Oplysninger om en Handelsrejsende. Svaret lød: Den Paagældende anbefales paa det bedste; for faa Dage siden blev han tre Gange smidt ud af en Købmand i N., og fjerde Gang gjorde han dog en Forretning.

Dyr Kærlighedsforbindelse. En Læge var i et Aars Tid forlovet med en ung Pige. Saa blev de uenige og Forbindelsen hævedes. Kort Tid efter sendte Lægen den unge Piges Fader en Regning for de Besøg, han havde gjort Datteren.

Fra Flyttedagen. Ministeren (da han flyttede ind i sin ny Lejlighed): I denne smukke Bolig haaber jeg at dø!

Værten: Skal være mig en stor Fornøjelse, Deres Ekscellence! En stor Fornøjelse!

Livet er som en Karousselbane; først gaar det langsomt, siden hurtigt. Man tror, at man rejser Jorden rundt, men man kommer dog ikke længere end ud paa vestre Kirkegaard.

En Brudegave. En Brud modtog bl. a. Gaver en Støvekost med et langt tykt Skaft. Paa Kosten stod med gyldne Bogstaver:

Brug denne Kost med Lyst og Flid,
men skulde det sig hænde,
din Ægtemand vil yppe Strid —
saa brug den anden Ende

Naar en Myg stikker Dig, saa gør ingen Elefant af den, for den kunde let træde Dig ihjel

Selvfølgelig. Fruen (til sin Mand, der kommer hjem fra Jagt): Naa, hvad har Du saa bragt hjem til mig, kære Emil?

Ægtemanden (stødt): Ingenting! Du ser jo nok, at jeg kommer fra Jagten!

Immerfuld. — Det er mærkværdigt, naar jeg vil ned paa Vinkalderen er der altid saa fuldt, at jeg ikke kan komme ind; men naar jeg vil gaa hjem, saa er jeg saa fuld, at jeg ikke kan komme ud.

Ufejlbarligt. Kunden: Men sig mig, hjælper Deres Livseliksir virkelig?

Opfinderen (der er bleven rig): Ufejlbarligt! Mig har den da hjulpet!

Tvivlsom Vurdering. Jeg begriber ikke, at Du lader din Mand være saa meget alene, — Du er jo paa Rejsen i Maaneder ad Gangen.

— Jo, jeg véd nok, hvad jeg gør. Ser Du, min Mand sætter mest Pris paa mig, naar jeg er fraværende.

Gravskrift.

Her ligger Hans Peter Adolf Been!
Han døde af en Blommesten
Hvis han den spytted' ud i Tide,
Han ikke Døden monne lide.

Vanskelig Opgave. Læreren: Hvorfor har Du ikke redt dit Haar i Dag? Har I ingen Kam hjemme?

Peter: Jo — men den har ingen Tænder!

Vanen. En Dame: Jeg finder intet saa skrækkeligt, som den pludselige Død.

En afskediget Oberst: Aa, Bagatel! Det er vi Soldater saa vant til!

Lykken ligner de store Herrer, der hellere spiller Velgørere end betaler deres Gæld.

Erfaringen er et Rustkammer, bestaaende af de Vaaben, der har saaret os.

Mennesket lyver saa ofte for sig selv, at man ikke maa finde det underligt, naar han engang ogsaa lyver for Andre.

Det glade København.

Kasino.

Sikken Glæde der dog blev,
da vi fik „Br. Kongebrev"!
Saadan rastløs Karriere —
Vesterbro og d'Angleterre —
hist og her og alle Vegne
og saa se ad vore egne
kære kendte Vinduer ind —
det er netop evig Grin!

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Ved Garderhøjen.

De graved til Fort og de gravede Vold,
saa fandt de en Kæmpe fra Hedenold.

Tre tusend Aar laa han bag Højens Stene,
saa aade de lede Orme hans Bene.

Med ham var hans gode Sværd begravet,
men Gravrusten svært har af Sværdet gnavet.

Dog Stumpen kan end med Gravrøst tale
om Børst og Blod til Befæstningsgale,

saa hver en Livjæger rejser Børster,
og hver en Krigsgal saa blodigt tørster.

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

No. 45 | Söndag d. 7 November. | 1886.

Ved Storborgergildet.

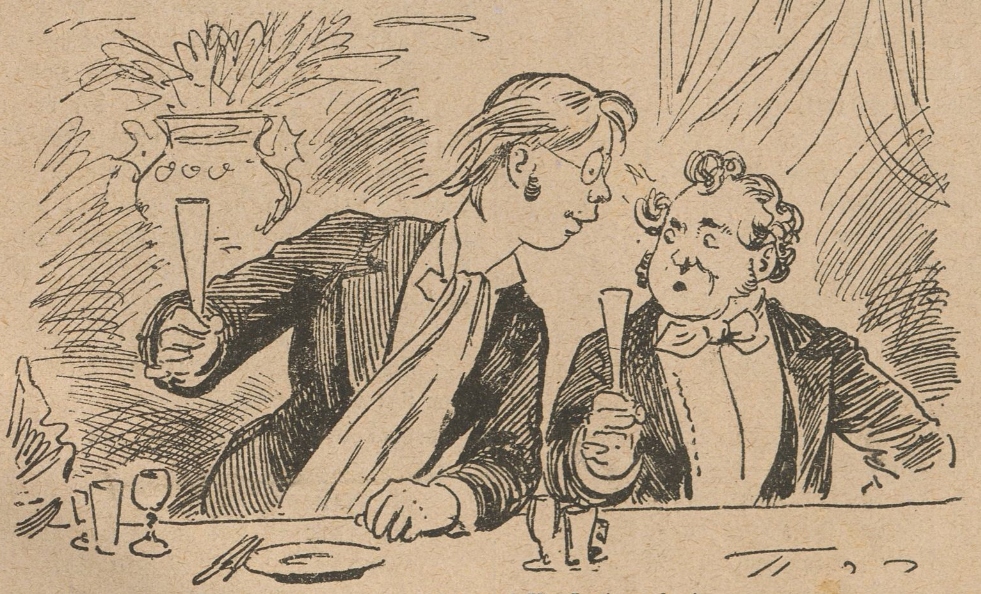

— Maa jeg ha'e den Ære at drikke et Privatglas med Hr. Justitsraaden?
— Hm! Har ikke den Fornøjelse — —
— Vist saa! Det var jo mig, der laante 20 Kroner af Dem i Formiddags, for at komme med til Gildet!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Doktor=Latin.

— — Goddag, du gamle Gooseskrog,
maa jeg Dig gratulere!
Man burde hejse Danebrog,
naar Du skal jubilere.
Men man gør ikke megen Stads
i Byen, som det lader,
jeg hører intet om Kalads
for Dig, som dog var Fader
til denne „nye Socialist“,
— den Spas man aldrig glemmer!
Ja, jeg tør sige Dig forvist,
— og Du kan tro, det stemmer! —
at om Du bliver hundred' Aar,
om Du end bliver Greve,
Du stadig paa Talerknen faar
den om de „brændte Breve“.
Naa, Jubilæet bliver tørt, —
lad det din Trøst dog være,
at Du din Plov med Glans har kørt,
og Du forstod, at skære
Madposen jo med Fynd og Klem —
kun faa forstod det bedre.
Men dertil er Du og blandt dem,
som forud man mon hædre
med Tillidsposter og med Titel,
saa knapt Du finder Rede
i hele dit Rangkapitel.
Ja, man skal længe lede
om Mage til udmærket Mand!
Jeg selv dog ikke var for Katten,
naar paa en Volte det kom an,
og vel fik og jeg Doktorhatten,
men op med Dig kan jeg ej hamle —
Du Luven taget fra mig har,
Modtag Lykønskning fra den Gamle:
Jeg hilser Dig, Hr. Jubilar!

„Værnets“ Styrelse.

Frederik Hansen: Jeg kan sgu ikke bare mig for at grine ad saadan en Bestyrelse for en Arbejderforening! En Tømrermester, en Fabrikant, en Skibsmægler, en Redaktør, en . . .

Skibsmægler Wulff: Naa, naa, naa, ikke for kaadmundet! Skal De nu pudse Arbejderne paa os, ligesom De har faaet Venstreredaktørerne til at trække Plougs gamle Oppositionssange frem!

Hansen: Det har jeg sgu ikke tænkt over.

Tømrermester Jørgensen: Tænkt!!

Fabrikant Langballe: Hm!!

Wulff: Hi, hi!

Hansen: Hvad Fanden griner De af, mine Herrer Medbestyrere? De tvivler da ikke om min Tænkeevne? — Jeg tvivler sgu ikke paa, at jeg meget bedre kan styre Arbejdernes Sager end de selv, og det har Langballe da ogsaa vist han kan. Hvad Fanden forstaar Arbejderne sig paa at styre? Er der maaske Arbejdere i „Arbejderforeningen af 1860“s Bestyrelse — og der er dog nogle Arbejdere i den Forening; men naar vi skulde have Arbejdere i „Værnets“ Bestyrelse, saa kom vi nok lidt i Knibe, desformedelst . . .

Wulff: Ti nu stille, Hansen!

Hansen: Men naar vi skal være ærlige — og saadan mellem os sagt — saa ser det grinagtigt ud med saadan en Arbejderbestyrelse: en Tømrermester, en Fabrikant, en Skibsmægler, en Redaktør — vi mangler bare Postejbager Jensen. Folk ude i Byen tror sgu ikke, vi har nogle Arbejdere. Men naar vi nu kaldte Jørgensen for Tømrer og Langballe for Pottemager . . .

Wulff: De husker nok, hvad Holm kaldte Dem?

Hansen: Fjols! — Men det er en Egenskab; her er kun Tale om mindre prangende Titler. Verden er mistroisk og dog vil den bedrages. Arbejderne slider haardt i det, naar de har noget at slide i, de skal ikke i deres Hviletid bryde deres Hoved med Bestyrelsesposter, dem kan vi, der ikke bestiller noget, godt besørge for dem, og det staar vi os bedst ved.

Langballe: Det er hørt!

Hansen: Udbyttet af vor Tænken . . . (Wulff rømmer sig) det levende Ord, mine Herrer, bør vi ofre Arbejderne! Ved vor Tales rivende Strøm skal vi rive Arbejderne til os!

Jørgensen: Bravo!

Hansen: Vi skal værne dem mod Socialisterne!

Langballe: Det er tykt hørt!

Hansen: Vi skal kæle for dem som Myrene for deres smaa Malkekøer Bladlusene, vi skal lære dem Nøjsomhed, lære dem at være tilfredse med det Lidet, de har, og at tro paa vore gyldne Løfter. Punktum!

Mit Ideal.

Melodi: Søren Pipperups Vise af „Redaktionssekretæren".

Jeg gik en yndig Kvæld i Lunden
og følte mig saa sært beklemt.
Det var lidt sent paa Aftenstunden
og Mørket gjorde mig forstemt.
Jeg længtes efter Amors Lænke,
min Ensomhed mig gjorde gal,
og derfor kan De sagtens tænke,
jeg søgte mig et Ideal.

Da ser jeg midt i Maaneskinnet
en yndig Mø paa tredve Aar.
Den Tanke kom mig straks i Sindet:
hvad om til Viv Du hende faar!
Som her jeg saa den Kvinde drive,
hun voldte straks mig Hjertekval,
og derfor vil jeg nu beskrive,
hvordan hun var, mit Ideal.

Paa Panden havde hun en Vorte,
som klædte hende, o, saa godt.
Det ene Øje det var borte,
det andet Øje det var blaat.
Af Næsen kunde man bedømme,
hun elskede en fyldt Pokal,
og da jeg selv kan Kruset tømme,
saa blev hun straks mit Ideal.

Fra hendes brede Nakke Haaret
i lange, røde Lokker hang.
og straks jeg følte mig bedaaret
af hendes Stemmes rustne Klang.
Hun hvisked til mig Ord saa ømme,
og mange kælne Kys jeg stjal.
I Taarer mine Øjne svømme
ved Tanken om mit Ideal.

Hun hvilede saa sødt i Armen
ved Søens klare, stille Bred;
af Kærlighed jeg følte Barmen
sig bølge hæftigt op og ned.
Kærligt og ømt mit Blik hun mødte,
mens der vi sad i Natten sval;
grumt mig i Hjertet Amor stødte,
da sidst jeg saa mit Ideal.

— — Jeg vandred ene hjem fra Lunden,
og Pigen saa jeg aldrig mer.
Men fra min Færd i Midnatsstunden
jeg dog endnu et Minde bær:
Den Kærlighed kan Alt spolere,
det har min Vise til Moral;
jeg elsker aldrig Nogen mere,
— det voldte hun, mit Ideal!

Raketer.

En ung Debutantinde, Frk. Lykke, skal optræde paa Nationaltheatret i „De Uadskillelige". — Hvem véd, maaske kan Hr. Fallesen endnu gøre sin Lykke, hvad der vilde være en Lykke ogsaa for Theatret og ikke mindst for Frk. Lykke, hvem Publikum sikkert vil ønske: Til Lykke! Det er i al Fald et godt Varsel, at Chefen og hun er blevet enige om at begynde med „De Uadskillelige".

Der er udgaaet Raadstueplakat om nogle ny Gadenavne, som: Dybbølsgade, Sankelmarksgade, Aarhusgade etc. etc. Man burde da hellere have valgt Navne som Estrupsgade, Nellemannsgade, Bahnsonsgade, og det er ligefrem utilgiveligt, at man har glemt Provisoriegade. Sandt nok, Ministrene redder nok baade dem selv og Provisorierne fra Forglemmelse, men alligevel! Man kunde da ogsaa gærne have tænkt paa Gendarmgade, Garderfortsgade og fremfor alt — Kanonkvindegade!

„Intet Steds i hele Byen bliver man saa godt barberet som paa Barberstuen, Gyldenløvesgade Nr. 6." — Overdrivelse! Man bliver altid bedst barberet i — Ansigtet!

Den gode Raadgiver. Principalen (til Kassereren): Jeg maa gøre Dem en fortrolig Meddelelse, kære Petersen. I Kassen er der endnu kun 4000 Kroner og Lageret er næsten tomt. Jeg tror, at Øjeblikket vilde være godt egnet til en brillant Fallit. Hvad mener De om det?

Kassereren: Det er ganske min Anskuelse.

Principalen: Men for Kreditorernes Skyld maatte man finde et troværdigt Paaskud. Tænk De i Nat over Sagen og giv mig Besked i Morgen tidlig. —

Næste Dag finder Principalen Kassen aabnet, de 4000 Kroner er forsvunden og i deres Sted befinder sig en Seddel med følgende Indhold:

Meget ærede Hr. Principal! Jeg har taget de 4000 Kroner til mig og er forduftet. Jeg tror, at dette er den bedste Undskyldning, som De kan anføre lige over for Deres Kreditorer. Lykkelig Fallit.

Deres hengivne
Peter Petersen.

Derfor!

Greven: Naar vi nu skal ha'e Valg igen, hvilket Parti stemmer Du saa med, Hans?
Tjeneren: Naturligvis med Højre, Deres Naade!
Greven: Rigtigt. Men hvorfor stemmer Du egenlig med Højre?
Tjeneren: Fordi Højre altid kaldes Lakaipartiet.

Fra Gaden.

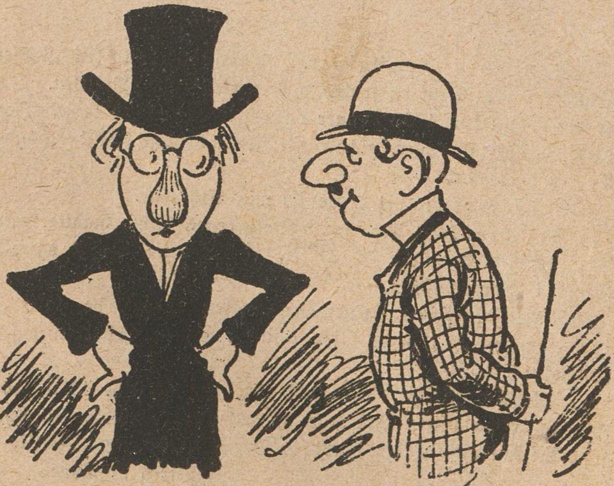

— Men hvorfor Pokker sender Russerne to Klipper til Varna?
= Rimeligvis for at „klippe“ Bulgarerne!

En deilig Drøm.

— Tænk, Frøken Humle, jeg drømte i Nat, at jeg var Adam i Paradis.
= Aa, hvor øndigt! Og jeg var maaske Eva?
— De?! — Nej, De var saamænd Slangen!

Paa Udstillingen.

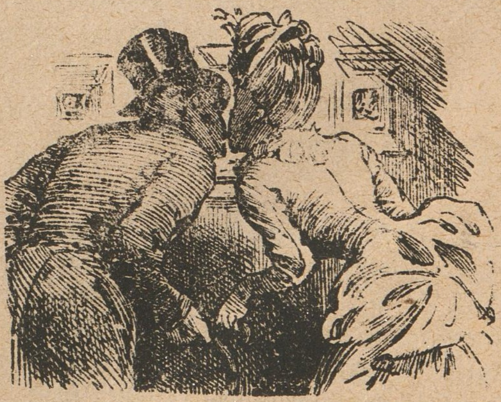

— Nej, vil De se, Doktor! Der er virkelig To paa Maleriet, som kysser hinanden.
— Ih! Ja, jeg tror'et saamænd ogsaa, Frøken!

I Restaurationen.

— Opvarter, i Dag vilde jeg gerne ha'e noget rigtig pikant, saadan noget noch nie Dagewesenes, som Tysken siger.
— Hm, bestil Dem en Frokost og betal den straks, det vilde for Dem være noget — noeh nie Dagewesenes!

I østre Anlæg.

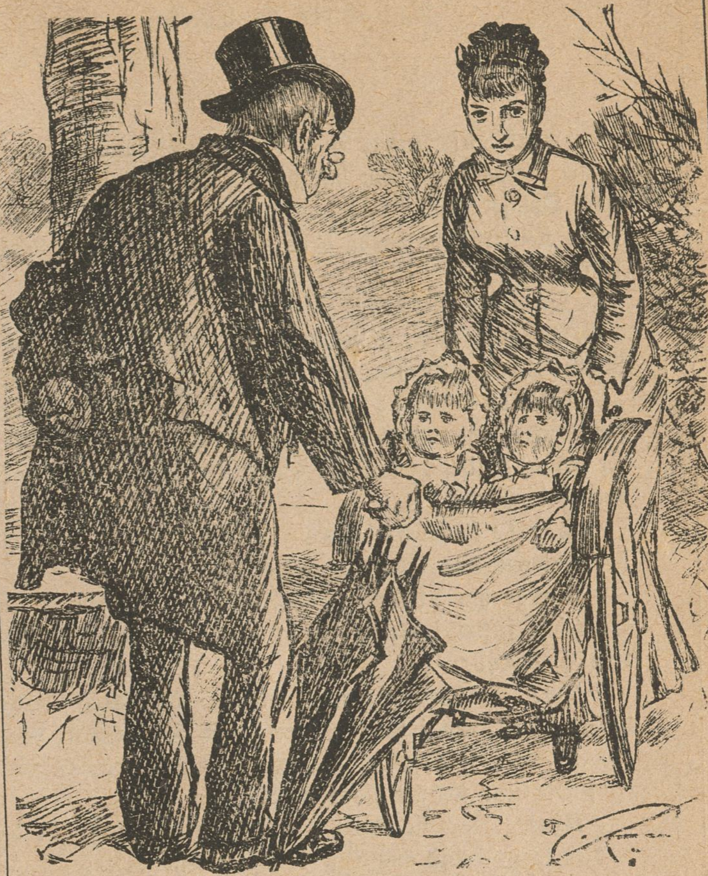

— Det var da to nysselige, søde Børn!
— Ja — det er Tvillinger.
— Virkelig? Begge to?!

Stop!

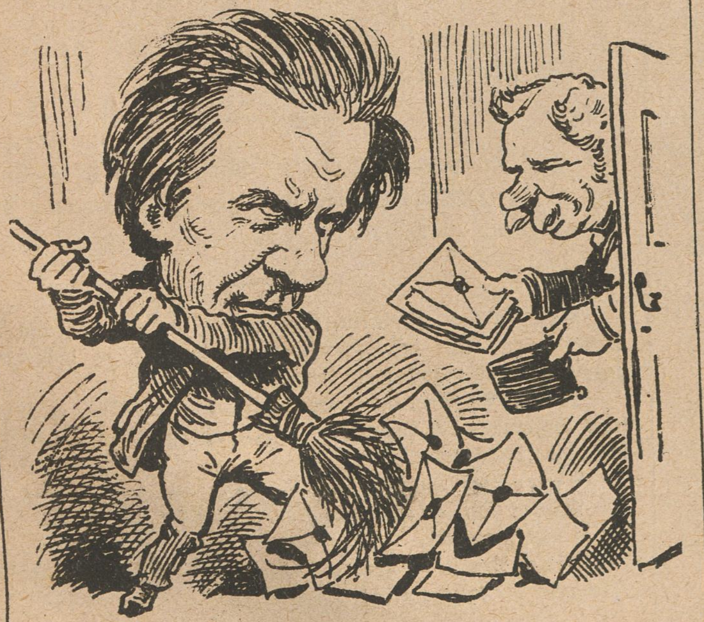

— Nej, det er for gait! Tiggerbreve om Bidrag til Slot, Befæstning, Livjægerbukser, Værnet og Fanden og hans Oldemo'er! Og nu vil man oven i Købet ha'e, at jeg skal være **betalende** Abonnent paa „Avisen" — nej, nu siger jeg s'gu Stop!

Den sidste Villie.

Lejeren: Hvad behager! Vil De nu lægge paa Lejen igen, og det er kun et halvt Aar siden, at De smækkede mig 50 Kroner paa?!
Værtinden: Ikke jeg, men min for fire Uger siden afdøde Ægtefælle har bestemt denne Forhøjelse. Det er hans sidste Villie, jeg opfylder.

Paa Kryds og Tværs.

(Fortsat.)

Flakkebjerg har en god Opdragelsesanstalt for forsømte Drengebørn, som har mere Lyst til at flakke om og gøre Optøjer, end til at lære noget ordenligt. Adskillige smaa Konservative kunde have godt af en Tur til Flakkebjerg.

Omø, se Østergade.

Krummerup; i denne By optraadte den berømte Rekrut Lars Krummerup første Gang i „Barn i Kirke".

Storeheddinge og Lilleheddinge er bekendt for deres mange Hedninger, der ikke tror paa Pave Scavenius's Ufejlbarlighed. Sekten har mange Tilhængere over hele Landet.

Karise kommer af: kan rise; det antages, at Skolelærer Rasmussen i Sakskøbing er født i Karise.

Fakse har sit Navn af de Fiksfakserier, som Egnens Godsejere sætter i Scene for at fordrive de socialdemokratiske Husmænd.

Tyvelse bærer sit mindre kønne Navn med Urette; der er Byer, som i langt højere Grad fortjener at hedde Tyvelse, men som hylder sig i Retfærdighedens Klædebon og sender sine skabede Faar til Amerika.

Kjøng har sit Navn efter Kjøngs Plaster, der trækker langt bedre end Byens konservative Klub.

Stege har flere Stegekældere end nogen anden By i Landet.

Borre udmærker sig ved, at alle dens Indbyggere „hænger i som Borrer".

Nyord. Den Gang Byen skulde have Navn, kunde dens Fædre ikke finde noget, der var godt nok; det maatte ikke minde om nogetsomhelst, og saa kaldte de Byen Nyord.

Revninge har faaet Navn efter nogle gamle provisoriske Love, der i sin Tid plagede Landet, men som pludselig revnede.

Vissenbjerg er opkaldt efter en gammel Garderhøj, i hvilken man fandt Levningerne af nogle visnede Lovforslag.

Skeby var i sin Tid Tilflugtsstedet for nogle Ministre, der havde drevet deres Spil, indtil Folket sagde: Kom ikke her og bid Skeer itu!

Lumby, se Cirkus Varieté og Concert Boulevard.

Kullerup er et yndet Samlingssted for Højremænd.

Skrøbelev hed oprindelig Skrøbelig, efter Retstilstanden i Landet paa den Tid, da Byen blev anlagt.

Femø kaldes saaledes paa Grund af, at den omtrent er saa stor som en Femøre.

Hunseby kommer af at hundse. Det maa altsaa antages, at Byen i gamle Dage er bleven behandlet temmelig provisorisk. For den Sags Skyld kunde gærne alle Byer i Danmark hedde Hunseby.

Sulsted er et godt „Kødsted" — for dem, der har Noget.

Storebrøndum var i sin Tid berømt for sin rare „Akkevit", men endnu mere for sin „blaa Bog" og sit Mæskekar, der var det største, nogen Danebrogsbrænder og Brændevinsmand har ejet.

Bælum hed oprindelig Bælam, efter den fromme og skikkelige Kammerjunkerherredsfoged, der bar alle Sommerfeldts Synder.

(Fortsættes.)

Sværmere.

Fra Gaden. Hvad mon Murermester Køhler sa'e, da Skolen revnede?

— Det var en køhlig En!

Tyske Blade beretter, at den prøjsiske Prins Vilhelm er bleven tunghør paa det højre Øre. — Mærkeligt! Fyrsterne plejer ellers altid at være døve paa det venstre Øre.

En Begravelsesforening i en lille By vedtog nylig et Lovudkast, hvis første Paragraf lyder: „Det er Foreningens Formaal at begrave Medlemmerne.

Der averteres: „Ægte Svejtserost, brækket paa Rejsen." — Den slemme Søsyge!

Der anbefales „Skind- og benfrie Sild". — Snurrigt at anbefale Noget, der efter gammel Talemaade hverken er Skind eller Ben.

Paa Ballet. Frøknerne Lumpenborg er paa Bal; den ældre Søster vaager over den yngre Søsters Moralitet og holder netop paany en Straffeprædiken for Hende.

Mine: Fy Bine, det havde jeg ikke troet om Dig, at Du saaledes forglemmer din Opdragelse. Jeg hørte godt, at Du lod Dig kysse inde i Kabinettet.

Bine: Skab Dig bare ikke, Du lader Dig jo kysse hver Dag!

Mine: Det er en anden Sag. Naar jeg faar et Kys, saa er det af min Forlovede.

Bine: Naa ja — hvad er der saa! Det var jo ogsaa bare din Forlovede der kyssede mig!

Slikken. — Jeg skulde bare vide, hvem det er, der gør sig til Gode med min Bitterthe og slikker af mine Svejtserpiller!

Hvad Højre vil.

Melodi af „Madame Angots Datter".

Mens Højre har Passioner
for alt, hvad der er flot,
og vil ha'e Millioner
til et undværligt Slot;
saa vil vi Huse bygge,
hvor Fattigfolk kan faa
tilbørlig Lys og Hygge —
bort med hver skummel Vraa!
|: Provisorier,
Slotshistorier,
Folkethinget ud af Spil!
Millionerne
til Kanonerne —
det er det, hvad Højre vil! :|

Mens Højre Forter laver
og gør Befæstningssjov
og gnaver, graver, saver
grumt i vor skønne Skov,
mens de med Mønten rutter
til Ting, der gør Fortred,
saa allerhelst vi slutter
med hele Verden Fred.
|: Provisorier,
Slotshistorier,
Folkethinget ud af Spil!
Millionerne
til Kanonerne —
det er det, hvad Højre vil! :|

Mens Højre helst vil øse
lidt flot af Pengene
til disse bukseløse
Livjæger-Trængende,
vi helst afhjælpe ville
de Arbejdsløses Nød,
vi Sulten helst vil stille
hos dem, der mangler Brød.
|: Provisorier,
Slotshistorier,
Folkethinget ud af Spil,
Millionerne
til Kanonerne,
det er det, hvad Højre vil! :|

Jo mere indbildt Uddannelsen er, desto mere uddannet er Indbildningen.

Memento. Hvem der selv sætter sig et Mindesmærke, ham behøver Efterverdenen ikke at rejse noget. Hvem der behøver et Mindesmærke, fortjener intet, og hvem der fortjener et Mindesmærke, behøver intet.

Dommeren: „Hvor stjal De Uhret?"
Tyven (gemytlig): „Ja, ka' De gætte?"

Flot. Hvad forærede Du saa din Kone paa Fødselsdagen.
— Ingenting! Men jeg har — lovet hende en Julegave!

Rekrutundervisning. Sergenten: Hvorfor maa Soldaten aldrig tabe Hovedet?

Rekruten: Fordi han ellers ikke kan bære Felthuen, og naar han ikke kan bære Felthuen, kan han heller ikke gøre Honnør.

Det glade København.

Dagmartheatret.

I „Gildet paa Solhaug" staalklædte Mænd,
Riddre og Svende med Sværd ved Lænd
med Mjød og med Hug traktere.
Den skønne Prinsesse paa grønne Eng
synger saa kønt for sin „Svinedreng" —
Elskede, hvad vil Du mere!

Folketheatret.

„En Villie" vi saa tidt har faaet,
i „Grisen" endnu der Liv er;
„En sand Demokrat" nu frem er staaet
og — „Bryllup i Udsigt" der bliver.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

I Klemme.

»Vil Du censorere en Censor! — En Digterkonge! — En Kongedigter! Du skal faa »Ungdommens viltre Begejstring« at føle!«
»Det var ikke mig!«

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

No 46 | Söndag d. 14 November. | 1886.

I den politiske Basar.

Bismarck: Ønsker Fruen ikke en af de moderne bulgariske Huer?
Fru Tyskland: Nej, Tak! De har allerede givet mig altfor mange »Huer«!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Kaffesladder.

Md. Skade: Jeg vilde egenlig bare op til Dem, min Kære, for at spørge Dem, om De ikke kunde ha'e Lyst til at hjælpe mig og Goos med at spise en lille Ska— eller hvad jeg vilde sige, hjælpe mig og Skade med at spise en lille Gaas Mortensaften, som er en god gammel Skik, der da ikke endnu er forbudt ved noget Provisorium, uden for saa vidt at det forbyder sig selv paa Grund af Omstændighederne, som det hedder i Kriminalretsdommene, men Herregud, noget skal man jo ha'e alligevel, og, som jeg jo ogsaa sa'e til Skade, en Gaas er saamænd ikke en Smule dyrere end saa meget andet, som man ikke nær har den Fordel af, som naar man er blevet halvt ked af Gaasestegen inden man faar Ende paa Skroget, for saa spiser man begribeligvis ikke saameget, men piller bare lidt ved den hver Gang den bliver sat ind paa Bordet, lige som naar Landsthinget hvert Aar faar det gamle Befæstningsforslag serveret „paa en anden Maade", som der staar i Kogebogen, og derfor er de da ogsaa nu saa kede af alt Befæstningsvrøvlet, at selv de gamle loyale Landsthingsmænd gi'er ondt af sig til Estrup og Bahnson, som ikke kan begribe hvad der er i Vejen men naturligvis maa tro, at Matzen har gjort dem forstyrret i Hovedet Allesammen med sin Snak om provisoriske Loves Gyldighed, som jo kan være ganske ligegyldig, eftersom det jo slet ikke er dem, det kommer an paa, naar det gælder, men derimod de kongelige Resolutioner, der gaar i Højre som Æbler og Svedsker i en Gaas, og dersom Landsthinget lægger sig efter at fuske Oppositionen i Haandværket og gør altfor mange Dikkedarer og Ophævelser i Anledning af Slottet og Befæstningen, saa kan det saamænd gærne blive Landsthingets Tur til at blive sat ud af Spillet, for naar Matzen selv siger, som han sa'e forleden, at Landsthingets Vedtagelse slet ikke har nogen Indflydelse paa de provisoriske Loves Tilblivelse, saa gad jeg nok vide, hvad Estrup skal med Landsthinget mere end med Folkethinget, især naar Landsthinget bliver obsternasig og sætter sig paa Bagbenene lige som ganske ordinære Oppositionsmænd, der tvivler paa Livssagen og ikke kan indse, at Gendarmerne er de mest paatrængende nødvendige Mennesker af os Allesammen, og det kan man da se hver Dag naar Vagtparaden trækker gennem Dronningens Tværgade, for der er altid én Gendarm bag i som Rosinen i Pølseenden, hvad der naturligvis betyder, at Gendarmen er den vigtigste af alle Soldaterne, og derfor skal han gaa bagest for at passe paa, at ikke nogen slemme Mennesker skal gøre de andre Soldater Fortræd og spille Haløj med Brigademusiken. Nej, De skal se, min Kære, at bliver Landsthinget ved i den Dur, saa vanker der ingen gode Karakterer i den næste allerunderdanigste Forestilling, hvis der da ellers bliver opført flere af den Slags, men Landsthinget bliver stillet hen i Skammekrogen ved Siden af Folkethinget, og saa bliver hele Kleresiet sendt hjem til Sognet, for at Regeringen i Fred og Ro kan spekulere paa, hvad den saa skal gøre, for, som Bahnson sagde i Landsthinget, det er jo ikke saadan at vide i Forvejen, og de Ord maa jeg saamænd sande, for, som jeg før sa'e, havde jeg jo gaaet og glædet mig til at invitere Dem til denne hersens Gaas, som jeg troede at vi skulde sidde og gasse os ved Mortensaften, men saa maa De vide havde Skade rodet op i nogle ældre Numre af „Politiken" og fundet nogle Artikler af Bjørnstjerne Bjørnson og en anden norsk Dame som handlede om Selskabslivet og rakkede voldsomt ned paa de fine Selskaber med de flotte Gilder og alt dette hersens, som jo kunde være ganske i sin Orden, for det er jo rimeligvis nok for en stor Del den fine Levemaades Skyld, at der er saamegen Kassemangel og saa mange Falliter og alt saadan Noget som ender med Graad og Tænders Gnidsel og Amerikarejser og somme Tider med Forbedringshus, hvad der altsammen kunde undgaaes, naar Folk, hvad Artiklerne anbefaler, vilde afskaffe alt det flotte Traktemente, som kun gaar ud paa, at Grosserer Petersen skal stikke Etatsraad Petersen ud, og næste Gang maa Etatsraaden saa igen gøre det endnu flottere for ikke at lade sig lumpe af Grossereren. Den kostbare Anretning og de dyre Vine skulde altsaa banlyses fra ethvert respektabelt Selskab, der pænt skulde nøjes med en — Kop The og en halv Hvede med Smør, og til Dessert skulde der ikke være Andet, end hvad Enhver i Selskabet kunde yde som Bidrag til en alvorlig og fornuftig Drøftelse af Dagens vigtige Spørgsmaal. Se, det var noget Andet, end de alenlange Menuetter eller Menuer, hvad det hedder, som man kan læse i Bladene Dagen efter et fint Gilde, og som rigtignok ikke fylder meget i Maven men desmere i Hovedet, som bliver desperat af alle de fremmede Navne, som de gi'er Retterne. — Jamen, Herregud, siger jeg til Skade, derfor kan vi da nok faa en Gaas Mortensaften, og saa kan vi jo drikke Thevand og Hveder med Smør paa en anden Aften! Men De skal ikke tro, min Kære, at Skade lod sig rokke. Han var lige saa standhaftig som Alberti i Folkethinget, da han var ene om at stemme mod Konverteringsloven, som vist ogsaa var en temmelig dyr Gaas at forcere Estrup, især da han ikke vilde gi'e saameget som en Svedske til Gengæld. Som sagt, min Kære, nu véd De, hvad den staar paa. Vil

De altsaa tage til Takke med en Kop The og lidt Vrøvl, Mortensaften, saa er De velkommen. Men hør, det er sandt, jeg tror ikke, at Bjørnson havde noget særligt at indvende mod en lille uskyldig Kop Kaffe mellem gode Veninder, saa De behøver vist ikke, med Hensyn til hvad jeg her har sagt, for Deres Vedkommende at gøre nogen Forandring for Fremtiden. Farvel Kære, og Tak for Kaffe!

Kærnetropper.

Melodi af „Stegekælderen" (Bag et lyserødt Gardin).

Alt, hvad der er ovenpaa,
det vil „Ravnen" prise:
Matzens Kærnetropper maa
frem i denne Vise.
Naar I læser den, vil I
faa at se et Kompagni
|: Kompagni, :|
hvis Kulør er ægte,
det kan Ingen nægte.

Først vi ser en Vicevært,
som har snydt en Anden,
til han sa'e: „Pil a' Grønært!"
Saa tog Crone Manden.
Vil De bar' se, sikken en
Horenfisk med grønne Ben,
|: grønne Ben! :|
Hans Ære den er ægte,
det kan Ingen nægte.

Se, der kommer en Gendarm;
han er fæl og bister,
naar han løfter grumt sin Arm
imod Socialister.
Vil I bar' se, sikken en
Krigersmand med lysblaa Ben,
|: lysblaa Ben! :|
Han skyde kan og fægte,
det kan Ingen nægte.

Se, der gaar en Laps saa stiv,
nys fra Skolen sluppen;
han er nok konservativ
og skal hen i Klubben.
Vil I bar' se, sikken en
Spradefyr med tynde Ben,
|: tynde Ben! :|
— Sejge er de Knægte,
det kan Ingen nægte.

Hvem er det, der kommer dér
med en svær Tournyre?
Se, en blank Kanon hun bær!
Vil hun Nogen myre?
Nej, det er nok bare En,
som i Næsen mangler Ben,
|: mangler Ben! :|
Hendes Navn er ægte,
det kan Ingen nægte.

Her vi ser en Journalist,
som staar bag paa „Grisen";
ham har jeg nu gemt tilsidst,
han er Slut paa Visen.
Vil I bar' se, sikken en
„Redaktør" med tykke Ben,
|: tykke Ben! :|
Hanses Fedt er ægte,
det kan Ingen nægte.

Raketer.

Afslaar Prins Valdemar den bulgariske Fyrstekrone, saa sidder Bulgarerne kønt i'et. Enten maa de, for at bevidne Czaren deres Taknemlighed for hans „varme" Interesse, bede ham om at anneksere Landet, eller ogsaa annekterer han det for at straffe dem for deres Utaknemlighed. — Alligevel haaber vi, at Prinsen betakker sig — det er bedre, end at han senere skulde blive nødt til at takke af!

Hjort-Lorenzens ny Dekorationer.

Paa én Gang Ridder, Officer og Kommandør —
større Ordensmand saa man vist aldrig før!
Man kan forstaa, han bygger Fort og Slot,
det er jo bare „for en Orden blot"!

Velopdragen. — Frøken, elsker De mig?
— Jeg vil straks spørge Mama ad.

Forvandlingen.

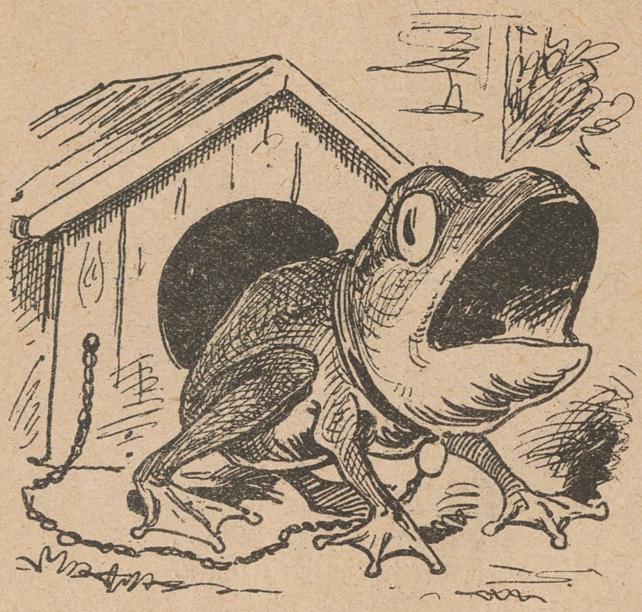

Højre havde sig en lille
uforskammet, fræk Vovvov.
Bide Folk, den gærne vilde,
bjæffede og gjorde Sjov.

Opblæst var den som en Blære,
dog, derpaa vi Sand vil strø.
Skæbnen stundom grum kan være —
Højres Mops blev til en Frø?

Den „højre“ Dannelse.

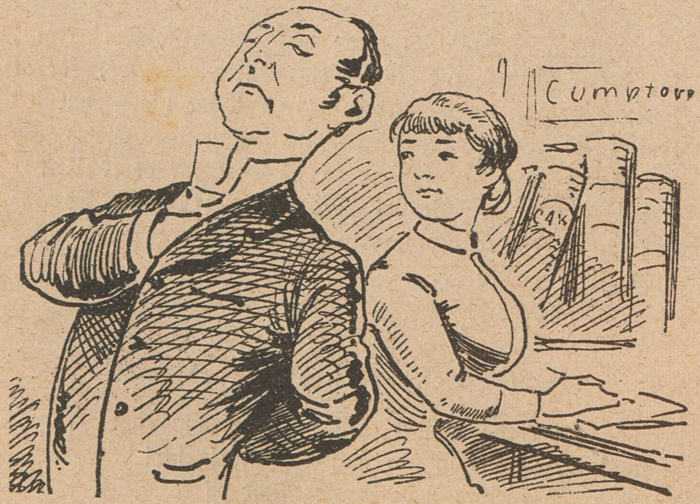

— Naa, lille Fa'er, synes Du ikke om mine Karakterer? Kunsthistorie og Musik: Meget godt, Spansk og Maleri: Udmærket godt, Nationaløkonomi: Udmærket godt med Kryds!

= Jo, det er brillant! Og hvad din Fremtid angaar, er jeg fuldkommen rolig. Naar din Tilkommende forstaar Husholdning kan koge, sy og passe Børnene, saa kan I blive meget lykkelige!

Beslægtet Livsstilling.

Direktøren: *De vil debutere som Klovn i mit Cirkus? Véd De, at en Klovn maa kunne vende og dreje sig og sno sig som en Aal.* **Hvad har De før været?**

Klovnen: Avisskriver.

Direktøren: Det er godt — De er antaget!

Et Torturredskab.

— Du skulde bare se min Samling af alle mulige Torturredskaber!

= Jeg tvivler dog paa, at den er komplet.

= Saa?

— Ja. Du mangler bestemt det allerværste — et Klavér!

Underligt.

Lille Ellen: Se, Anna, nu nikker den smukke Betjent igen op til mig og kysser paa Fingeren. Men det er underligt, for naar jeg er alene ved Vinduet, hilser han aldrig. Det er bare, naar Du er med.

En lille Næsvis.

— Ikke sandt, Bedstefa'er, naar man skammer sig, bliver man rød.
— Ja, min Dreng.
— Men hvorfor skammer Du Dig altid kun paa Næsen?

Ved Dilettantforestillingen.

— Der staar paa Programmet, at Handlingen i „Fra Sorrento" foregaar udenfor et Osteri, men her burde det være udenfor en Smørhandel.
— Hvorfor det?
— Jo. For hele Personalet synger „med Smør"!

Altid forretningsmæssig.

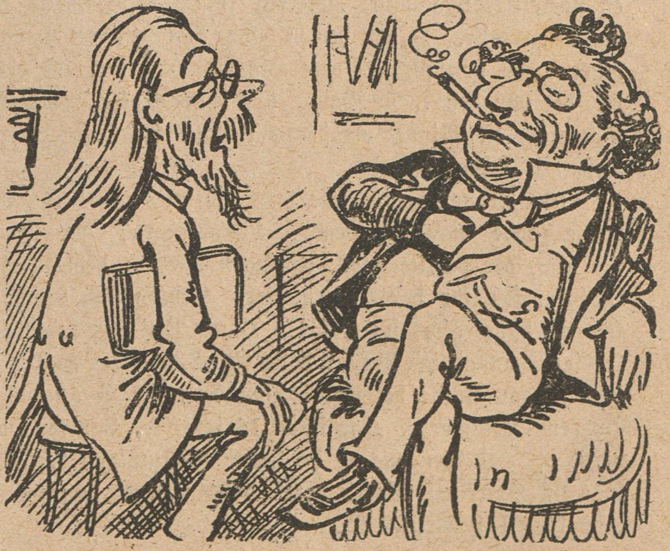

Den Handelsrejsende: Skal jeg saa sende Dem 5000 Cigarer efter Prøven?
Købmanden: De kan nøjes med at sende Deres Principal tusind Hilsener fra mig.
Den Handelsr.: Prima Sort?

Bøden.

(Mosaik af Martin Klok.)

Dagen begyndte at bryde frem; den kom forsigtig og ængstelig, med Kuldegysen og Graad. Den ganske unge Redaktør havde rejst sig halvt op i sin Seng; han støttede sin lave Pande i Haanden og stirrede tankefuld ned i en stor Fordybning, hans Næse havde boret i Hovedpuden. Hans Humør var graat som den gryende sludfulde Dag. Han havde skældt en Smed ud i Avisen, derfor havde Retten dømt ham til at bøde 100 Kroner og 60 i Omkostninger. Han rakte hen efter sine Bukser, der hang paa Stoleryggen tæt ved Sengen, han tog sin Portemonæ op af Lommen — han manglede akkurat 156 Kroner 63 Øre. Tungt som en syg Kartoffel faldt hans Hoved ned i Dynerne.

Henne paa Kommoden stod et amerikansk Vækkeuhr til 4 Kroner. Pludselig begyndte Uhret at vække. Det kimede længe som Kirkeklokken ved en rig Mands Jordefærd. Kommoden var glat som en Hofmands Tale. Medens Uhret vækkede, løb det hen over den glatte Flade og standsede ikke, før det faldt ned paa Gulvet og slog sig itu. „Ogsaa et Selvmord!" mumlede Redaktøren. Og med tunge Trin, som naar Brændevinsmandens Ko gaar gennem Gangen, gik han hen og samlede Stumperne op. Han fandt en Toøre paa Gulvet. Nu manglede han kun 156 Kr. 61 Øre.

En Jøde vilde ved Døren købe gamle Klæder. Redaktøren smed Skoen, han børstede paa. To gamle Frakker solgte han Jøden for 7 Kr. 24 Øre. Nu manglede han kun 149 Kr. 37 Øre.

7 Kroner 24 Øre for to minderige gamle Frakker! I den ene havde han gjort sin Lykke, det var da han som en ubekendt, upaaagtet Referent fulgte Professoren paa Agitationsrejse. I den anden havde han bedaaret Amagerpigerne, da han fortalte dem Historier om knuste Hjærter. Ak, det var den eneste Gang, han havde gjort Lykke hos Damerne, og Mindet om denne sjældne Lykke var nu paa Vejen til Læderstræde!

160 Kroner for at tale ondt om en Smed! I gamle Dage havde man Lejesvende, Landsknægte, der sloges for dem, der betalte bedst, og ingen krævede dem bagefter til Regnskab for deres Gerninger. Skulde han nu bøde, for at have gjort sin Pligt? Hans Pen var spids som Indianerens giftige Pil, i hans Blæk var der Galde — men saadan skulde det være! Han knyttede Hænderne og stak dem i Lommerne. Han fandt 14 løse Øre. Han tog Hænderne op med Pengene og en kraftig Beslutning: han vilde lade sin Herre og Mester betale Bøden, skønt han nu kun manglede 149 Kr. 23 Øre.

Sværmere.

„„Redaktør" Secher slap denne Gang," skrev „Avisen" nok saa kry i Fredags, men „Redaktør" Frederik Hansen „slap" ikke i Mandags!

En Embedsmand fik Titlen „Regeringsraad". — „Hvad kan han raade Regeringen"? spurgte en af hans Bekendte. — „Han har ikke faaet Titelen," lød Svaret, „fordi han giver Regeringen Raad, men fordi han altid modtager Regeringens Raad!"

Fra Gaden. — Bare man kunde komme i en selvstændig Stilling!

= Intet er lettere. Gaa hen i Nikolaigade Nr. 9, der kan Du faa en „Skræderforretning paa Afbetaling".

Tiderne skifte. I gamle Dage var en Fæstemand alle Pigers Haab og Glæde. I vore Dage er somme „Fæstemænd" baade Pigers og Karles Skræk.

I Frikvarteret. Peter: Hvorfor kalder man dem, som zoologisk Have laaner ud som Rottejægere, for Fritter?

Hans: Begribeligvis fordi de fritter Rotterne ud!

En Præst, som for første Gang prækede for Fangerne i et Tugthus, begyndte sin Tale saaledes: „Det glæder mig, ærede Tilhørere, at se Dem saa talrigt forsamlede i dette Herrens Hus."

„Hvor gammel er Deres Brodersøn, Hr. Baron?"

„Tyve Aar!"

„Og De vil allerede gifte ham bort? Vent dog til han bliver ældre og klogere."

„Klogere — saa er jeg bange for, han ikke gifter sig."

Han: Emma! Tror Du jeg tør tale til din Fader om Sagen?

Hun: Ja, det er ikke farligt, han er saa daarlig af Gigt, at han ikke kan røre sig.

Lærerinden: Adlyder Du ikke altid din Fader?

Drengen: Jo!

Lærerinden: Og hvorfor gør Du det, min Dreng?

Drengen: Fordi han er stærkere end jeg.

Amerikansk Gravskrift: Her hviler John Rowland, berømt Sæbefabrikant. Hans utrøstelige Enke fortsætter Forretningen, Bonstreet 46.

Syls nyeste Vise.

Gamle Syl har været udenlands,
han blev trukken om tillands og vands;
grusomt meget han oplevet har,
men det værste af det hele var
at i Danzig bød die Polizei,
at før otte Morgen maa der ej
sælges Spor af den Sort Medicin,
som her hjemme kaldes Brændevin.

Da jeg kom til København paa ny,
kendte jeg jo knap den gamle By.
Rusland kom jeg til at tænke paa,
da jeg saa de smukke Lyseblaa.
Som Belysningsmiddel har jeg set,
at der bruges Elektricitet. —
Skal der „Blus paa Lampen“ er dog „Gas“
ganske anderledes paa sin Plads!

Ud paa Nørrebro jeg ogsaa kom,
Jøs, hvor Broen dog er lavet om.
Petersens Passages Skillerum
her har faaet prægtigt Spillerum.
Alt det gamle staar som en Ruin,
mens det ny staar paa det høje Trin — —
Trinet er dog tidt vaa tværs for En,
naar man ikke løfter sine Ben.

Og de gamle Punscheboller, som
altid var for mig en Helligdom,
frister nu en Skæbne, som er drøj,
thi de bruges nu som Hovedtøj
af et ganske sælsomt Regiment,
som har gjort sig overalt bekendt,
de har Farve som en Suppevisk,
disse bukseløse Horenfisk!

Efter alt at dømme, saa jeg tror,
at snart revne maa den hele Jord.
Skolebygningen Du véd, min Ven,
har jo nylig gjort Begyndelsen.
Tørke, si'er man, ofte Revner slaar,
derfor jeg til Østergade gaar,
der i Numer 15 er en fin
Beverding med gratis Brændevin.

Hvad Folk kan spørge om.

Et Londonerblads „Brevkasse“ indeholdt nylig følgende Spørgsmaal:

Hvormange Træer har Gladstone fældet i sin Levetid?
Hvad hedder den ældste Mand i Peking?
Kan de Døde, hvis Lig er brændte, ogsaa opstaa igen?
Hvem var Vilhelm Erobrerens første Skomager?
I hvor nært Slægtskab er Gladstone med Kain og Abel?
Hvorfra stammer det Onde?
Hvormange Englændere ved Navn Smith er der født siden 1718?
Hvor befinder sig General Gordons Ben?
Hvad hed Pontius Pilatus' Bedstemoders Vadskerkone?
Hvem har syet den første Skjorte?
Naar skal Verden forgaa?
Hvor ofte har Julius Cæsar havt Tandpine?
Vil Lord Randolf Churchill lade sit Skæg vokse?
Hvormange Haar har Gladstone paa Hovedet?
Hvormeget vejer Dronning Victoria?
Føler Aalene Smerte, naar man slaar dem?

En betænksom Mand. Fruen (forskrækket): Min Gud, Petersen, kommer Du fuld hjem midt om Dagen?

Manden: Ja — ser Du — mit Lam — det var fordi jeg troede — at Du ikke blev forskrækket — naar jeg kom hjem, naar det er lyst.

Han og Hun. De sad sammen paa Verandaen og betragtede Maanen. Ved „De“ bedes Læseren forstaa Mary Smith og hendes Tilbeder Fred Jones.

Fred: Miss Mary, kan De heller ikke lide Overskæg? Jeg spørger, fordi mange unge Damer har en saadan Aversion.

Mary: Det véd jeg virkelig ikke — jeg har endnu aldrig havt et Overskæg paa mine Læber.

— Efter en kort Pause hørte man en ejendommelig Lyd, som naar en lille Fugl siger „Pip“, og nu vidste Mary Smith ogsaa, hvorledes det er, naar man har Overskæg paa Læberne.

Paa Maskerade. Damen (med en sejrsikker Mine, idet hun demaskerer sig for sin Kavaler): Naa?

Herren (betragter hende kritisk): Aa — ja, det kunde have været værre!

„Ravnen“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Fæstningsarbejdere.

Krieger: Er det Meningen, I vil bygge alt det Stads provisorisk?
Bahnson: Ja — a — jeg kan for Tiden ikke sige — men . . .
Matzen (afbryder kort): Hvad rager det han?

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

Nº 47 | Söndag d. 21 November. | 1886.

Skaal!

— Det Øl er dovent, Hr. Vært. Det skulde De hellere gi'e de Gæster, der plejer at stikke af uden at betale.

= Netop derfor har jeg skænket det til Dem. Skaal!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Kaffesladder.

Md. Skade: Ja, det kan nu være meget godt, at denneherfens Magnetisør Hansen holder med Oppositionen, siden Crone ikke tør lade ham optræde offenligt, formodenlig fordi Etatsraaden er bange for at blive hypnotiseret og Hansen saa skulde faa ham til at sige, at „Social-Demokraten" er hans kæreste Læsning, men det vilde dog have været nok saa morsomt, om Hansen ved en saadan Lejlighed kunde faa Lars Dinesen til at synge Nationalsangen: „Ned med —" osv. eller faa ham til at sige, at han er den værste Fruentimmerhader, men det bliver der altsaa ikke noget af, eftersom det jo lader til, at hele Højre og Pastor Hejse med betragter Hansen som et Væsen, der staar i Pagt med alle de onde Magter og derfor faar Oppositionen Lov at beholde ham for sig selv. Men jeg tror nu for Resten, at det Hele er Matzens Skyld, som er jaloux paa Hansen og er bange for, at Hansen skal spolere ham hele Spillet, for naar alt kommer til alt er Matzen vist ogsaa saadan en Magnetisør, der har hypnotiseret hele Højre, for naar han bare siger: Hyp! saa kører hele Læsset den Vej, han vil, og han kan da for den Sags Skyld ogsaa bilde dem ind, hvad han vil. Tager han for Eksempel et eller andet Provisorium, der ikke er mere i Familie med Grundloven end en syg Kartoffel med en Appelsin, og siger til Højre: I elsker jo Grundloven! Her har I en Lov, der er i fuld Overensstemmelse med Grundloven! saa jubler Højre som de gladeste Børn af Henrykkelse, Provisoriet gäar i dem som sød Mælk i Pattegrise, og hver Mand er parat til at rive Øjnene ud af Hovedet paa Alle, der vover at gøre dem opmærksom paa, at Provisoriet strider mod Grundloven. Eller han siger til en Flok skikkelige og fredsommelige Københavnere, der aldrig har tænkt paa at gøre en Kat Fortræd, end sige studeret Krigsvæsen: „Jeres Hovedstad er i Fare! Den maa befæstes, ellers tager Bismarck den og Fanden tager Jer Allesammen! Op med Millionerne! Vi maa have mange Forter og morderlig mange Kanoner! Men først og fremmest: Væk med Dyrehaven!" Og i samme Nu er de skikkelige Højre-Sørensener forvandlede til glubende Tyskerhadere, som slaas til sidste Mand, bygger Garderforter og leger Livjægere, og deres Smaadrenge laver det ene Garderegiment værre end det andet, og hele Klatten nærer kun det ene Ønske, at falde med Ære, for de véd godt, at hele Befæstningen ikke gør Landet Nytte for en Øre, og saa meget de end holder af at tage i Dyrehaven om Sommeren, saa har Matzen dog faaet dem til at tro, at det hører med til Fædrelandskærligheden at ødelægge den smukke Skov, og nu faar de ingen Ro, førend alle de gamle smukke Træer er hugget til Pindebrænde. Det kommer der ud af, at Magnetisøren har gjort Højremændene forsvarsgale. Saadan har han ogsaa faaet Lars Dinesen til at optræde som Sagkyndig i Krigs- og Befæstningsvæsenet, skønt Kaptajn Wulff har givet ham Attest for, at han ikke forstaar sig en Smule paa det Hele. Men det hjælper ikke. Saa snart Matzen strækker Haanden ud mod Lars, trasker han lydig op paa den første den bedste Talerstol og holder et Foredrag om Befæstningens Nødvendighed, som en ægte vandrende Lirekasse. Hindenburg kan skabe sig som han vil, naar Matzen en Gang imellem vinker, saa maa han frem i „Avisen" og hyle sit „Socialismen er Bedrageri!" Birger Hansted var jo i sin Tid en ganske regederlig Venstremand, men aldrig saa snart kom han under Matzens Indflydelse, saa glemte han hele sin Fortid, og paastaar nu, at han er det mest renlivede Højremandfolk, der nogen Sinde har gaaet paa Sjov sammen med Knauer og Martin Kok. Og hvad kan Matzen ikke faa sin Frederik til! Bare han trykker det unge Menneske lidt paa Maven, lige som man gør ved en Skrigedukke, saa vælter det ud af ham med fede Ord om Arbejdervenlighed, Arbejderspørgsmaalet, Arbejdernes Vel, Arbejdernes Værn, Fædrelandskærlighed, Kærlighed til Kongehuset, Forsvarspligten, som ogsaa kun han kan røre sammen. Han er en Slags Ariston med 46 Noder, som der stod averteret til Salg forleden. Det eneste, som det kniber for Matzen at faa Højremænd til at sige, er, at „Avisen" er et udmærket Blad, og at de er stolte af at holde det. Han har gjort utallige Forsøg og anstrængt sig uhyre i den Retning. Han har proppet dem med „Avisen" baade ad Hovedtrappen og Køkkentrappen, paa Kontorerne og i Værkstederne, paa Landet og i Provinserne, — forgæves, de kan ikke døje den. Ikke engang den Kendsgærning, at „Avisen" staar Højre i langt over 100,000 Kroner, kan formaa Partiet til at sætte Pris paa Hansen-Knauers Produkter. Og Højre forstaar dog ellers nok at vurdere, hvad dets egne Penge staar i. Det ærgrer naturligvis Matzen, men hvad skal han svøbe om 'en? Faktum er, at han ikke med alle sine hypnotiske Kunster kan faa Højre til at rose „Avisen"; Partiet er altsaa ikke aldeles forgjort, som man sa'e i gamle Dage, og nu er Matzen naturligvis bange for, at Hansen skal gaa hen og puste Højre i Ansigtet, saa det vaagner op af den matzenmagnetiske Søvn og ser, at Alt hvad Matzen har fortalt det, er den pure Indbildning. Se derfor er det begribeligvis, at Hansen, ikke Frederik men Magnetisøren, maa optræde for Højre og at alle

vigtige Højremænd korser sig sig med alle deres Ridderkors og raaber med Forfærdelse: „Vig bort Satan!" — Tak for Kaffe!

Paa Kryds og Tværs.

(Sluttet.)

Bidstrup er opkaldt efter nogle Borgerrepræsentanter, der hvert Aar forærer dem selv en „bedre Middag" til 5000 Kroner paa Skatteydernes Bekostning og drikker paa Arbejdernes Velgaaende.

Thisted er berømt for sin „vilde Jagd".

Hansted. Her fødtes Birger hin Unge, der just ikke var nogen rar Unge, desformedelst han skiftede Anskuelser omtrent lige saa tidt som han skiftede Skjorter.

Gjessing har et stort Møbelmagasin og affender Brevduer.

Løsning ligger i Vejle Amt; hvilket herved meddeles til Diplomaternes Underretning, da det bulgarske og flere Spørgsmaal trænger haardt til den.

Givskud, forbudt i Følge Riffelprovisoriet.

Bau er opkaldt efter en Kobbersmed i Gothersgade, der lige som en bekendt københavnsk Original, kaldet „Ansigt for 1 Skilling", gratis skærer Ansigter for Oppositionsmænd, der gaar forbi hans Kælder.

Odense hedder ved et Tilfælde ikke Frikasé. Da nemlig en Gang for nogle Aar siden Odin og hans Kone, Frigga, fløj sig en Tur gennem Skyerne, fik Frigga Øje paa den lille Plet, hvor Byen blev bygget og sagde: „Odin, se!" som senere blev forandret til Odense. Hvis Odin først havde faaet Øje paa Pletten, havde han utvivlsomt sagt „Frigga, se!" og det vilde Folk saa senere for en Nemheds Skyld have lavet til Frikasé.

Udenfor Ernst Boyesens Butik i Nygade.

— Den svenske Billedhugger Ljung klipper Folk udmærket. Se bare, hvor det ligner Balduin Dahl ypperligt!

= Det synes jeg ikke. Man kan jo ikke se hans Manskeetskjorte.

Fra Gaden. — Det er da nogle elendige Tider!

= Ja, og Toppunktet af Elendigheden er, at denne Succi, som lever af at sulte, har faaet en — Konkurrent!

Prinsen af Arkadien.

Melodi af „Orfeus i Underverdenen".

Da jeg var Prins blandt de Arkadier,
da gik det ikke til som nu.
Man førte ikke Krig med Mahdier,
indtil man selv blev ryddet ud.
Man tog ej Kongen fra Bulgarerne,
naar Ingenting han havde gjort;
man valgte ikke Valdemarerne
før deres Fa'er man havde spurgt,
da jeg var Prins blandt de Arkadier.

Da laa ej Fattigfolk paa Maverne
for at faa lidt at æde op;
thi man lod ikke Tugthusslaverne
som Konkurrenter træde op.
Da gik det altid godt med Skruerne,
thi „Værnets" Folk man kendte ej;
dem saa man kun paa Dyreskuerne
imellem alt det andet Kvaj,
da jeg var Prins blandt de Arkadier.

Dengang da var man ej Vandaler,
som ryddede' Skove bort paa Trods;
da gravede man ej Kanaler,
som kunde ruinere os.
Da gik man dristig løs paa Fjenderne,
krøb ej blandt Fæstninger i Skjul;
da levede man ej paa Minderne
om den Gang de gav Fjenden Mul,
da jeg var Prins blandt de Arkadier.

Da fik Soldaten ej Instrukser,
som lignede det bare Grin.
Hver Militær han gik med Bukser;
paa Ho'det Ingen bar Terrin.
Da saa man ingen grønne Fyre,
som gik med Sabel og Gevær,
og ingen Dame bar Tournyre
og ingen gik med laante Fjer,
da jeg var Prins blandt de Arkadier.

Da jeg var Prins blandt de Arkadier,
man kendte Hypnotismen ej,
som bringer Folk paa alle Stadier
af Galskab den forkerte Vej.
Da tog man ikke, naar man rasede,
og slog en Opvarter halvt ihjel;
man med hans Ho'de ej Ruden masede,
som Bagerne har gjort ved Sell,
da jeg var Prins blandt de Arkadier.

En kostbar Fornøjelse.

— Naar jeg regner ud, hvad min Jagt koster mig, og hvad jeg taber ved at forsømme min Forretning, saa kommer hver Hare, jeg skyder, mindst til at staa mig i 100 Kroner.

= Heldigvis skyder De ingen!

Stille Betragtninger.

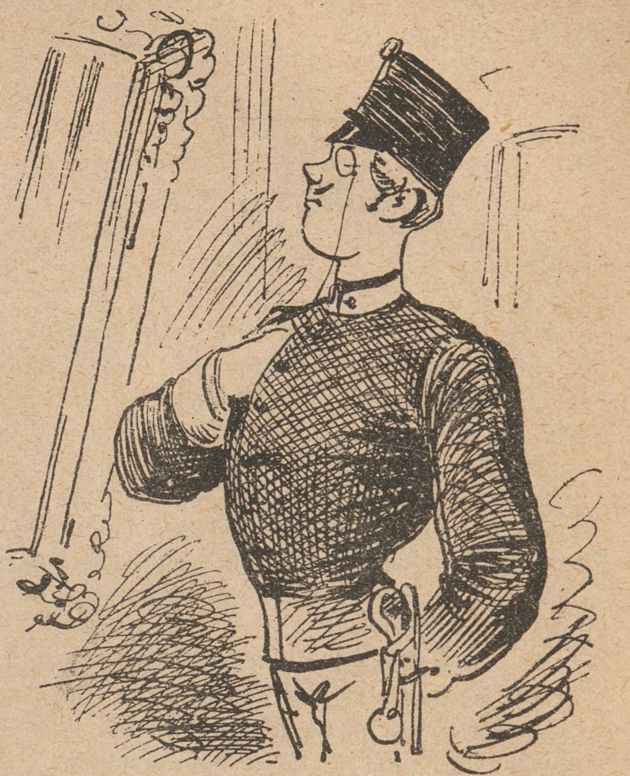

— Det skulde bare være mig, man havde tilbudt den bulgariske Trone — naa jeg havde rigtignok slaaet til i en Fart! Jeg vilde da ogsaa kunne tage mig ganske godt ud som Fyrste, — og hvor min stakkels Skræder vilde blive glad!

Vandgang.

Diplomaten: De vilde altsaa være i Stand til strængt at bevare en Hemmelighed?

Reporteren: Sikkert!

Diplomaten: Nuvel, saa lad intet Menneske vide — at De har været hos mig!

I værste Tilfælde.

— Det er virkelig kedeligt, at Fætter Carl er afskediget. Dels er det saa rart, at have en Officer at spadsere med, og saa klædte Uniformen ham saa dejligt!

= Men saa kan han jo blive Gendarm og i værste Tilfælde kan han da blive Livjæger!

En klangfuld Stemme.

— Hvorledes kunde De dog indbyde Frøken Trane til at synge. Det er jo en sand Tortur at høre hende!

— Jeg maa bede Dem at lægge Mærke til, at hun faar en halv Million i Medgift, og en ung Pige med saameget Metal, synger ubetinget henrivende!

Lovligt Forfald.

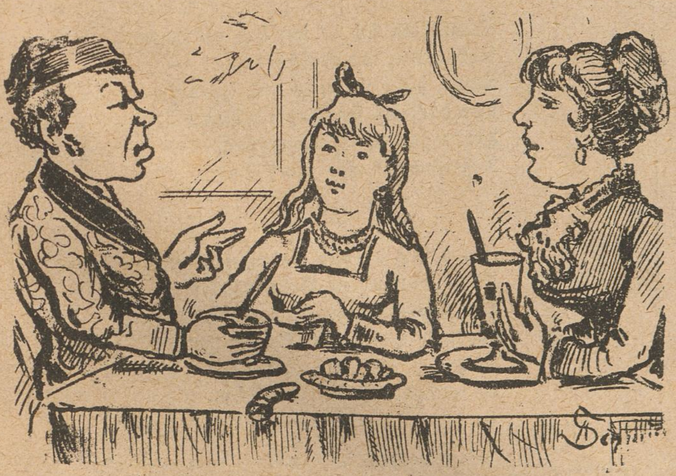

— Skal vi gaa i Kasino i Aften og se „Pr. Kongebrev"?

— Nej. Der skal man jo le, og det tør jeg ikke i disse Dage.

— Hvorfor ikke?

— Mit Gebis er jo under Reparation!

Er der Nogen?

— Er der Nogen? — Naa, det er Bankbudet med den forfaldne Veksel paa 1000 Kroner. Hm! — Ja, — jeg er virkelig ikke til Stede i Øjeblikket. Kom igen i Morgen (sagte) saa er jeg forduftet!

Haleneger-Vise med Variationer.

Mel.: Peder Skøt i Barndomsalder.

Thema.

Inde i Afrika sad to Matroser
midt paa Gaden og drak en Pægl Rom.
En Hun-Haleneger paa Hoser
listende ned ad Bjærget kom;
hun var sort fra Top til Taa.
Saadan kan det Matroser gaa.

Straks saa løb de om bag en Tønde,
som man havde hængt i et Træ.
Konen vilde sig efter dem skynde,
faldt og slog sit eneste Knæ.
Hende gav de en Tønde paa,
Halen man ud af Spundshullet saa.

Glade slog de paa Halen en Knude,
og saa gik de Grusomme hjem.
Tre Aar efter var de der ude,
sikken et Syn, der mødte dem.
Negerkonen havde faat Smaa,
alle med Haler med Tønder paa.

Første Variation.

Inde i Afrika sad to Matroser,
som man havde hængt i et Træ.
En Hun-Haleneger paa Hoser
faldt og slog sit eneste Knæ.
Halen man ud af Spundshullet saa,
saadan kan det Matroser gaa.

Straks saa løb de om bag en Tønde,
og saa gik de Grusomme hjem.
Konen vilde sig efter dem skynde —
sikken et Syn, der mødte dem.
Hun var sort fra Top til Taa:
hende gav de en Tønde paa.

Glade slog de paa Halen en Knude,
midt paa Gaden og drak en Pægl Rom.
Tre Aar efter var de der ude.
Listende ned ad Bjærget kom
alle med Haler med Tønder paa:
Negerkonen havde faaet Smaa.

Anden Variation.

Inde i Afrika sad to Matroser,
og saa gik de Grusomme hjem.
En Hun-Haleneger paa Hoser —
sikken et Syn, der mødte dem —
listende ned ad Bjærget kom
midt paa Gaden og drak en Pægl Rom.

Straks saa løb de om bag en Tønde,
Negerkonen havde faaet Smaa;
Konen vilde sig efter dem skynde,
hende gav de en Tønde paa
Hun var sort fra Top til Taa,
Halen man ud af Spundshullet saa.

Glade slog de paa Halen en Knude,
som man havde hængt i et Træ.
Tre Aar efter var de der ude,
faldt og slog sit eneste Knæ.
Saadan kan det Matroser gaa,
alle med Haler med Tønder paa.

Tredje Variation.

Inde i Afrika sad to Matroser,
faldt og slog sit eneste Knæ.
En Hun-Haleneger paa Hoser,
som man havde hængt i et Træ,
listende ned ad Bjærget kom,
midt paa Gaden og drak en Pægl Rom.

Straks saa løb de om bag en Tønde,
saadan kan det Matroser gaa! —
Konen vilde sig efter dem skynde —
hun var sort fra Top til Taa.
Hende gav de en Tønde paa,
Negerkonen havde faaet Smaa.

Glade slog de paa Halen en Knude —
Halen man ud af Spundshullet saa —
Tre Aar efter var de der ude,
alle med Haler med Tønder paa.
Sikken et Syn, der mødte dem,
og saa gik de Grusomme hjem.

Raketer.

„Et Litografi af Dr. phil. C. Ploug, før 5 Kroner, nu 2 Kroner! Stor Prisnedsættelse!" læser man i disse Dage i Højrebladene. — Det lader ikke til, at Højre sætter stor Pris paa Ploug, siden der maa averteres stor Prisnedsættelse for at blive af med ham!

— Naar Franskmanden ser en smuk Pige, udbryder han: „Diable"! — men Dansken siger: „Gud, hvor smuk!" Ser derimod Franskmanden en grim Pige, saa siger han: „Mon Dieu!" — men Dansken udbryder: „Fy for Fanden!"

„Vis Tænder mod Bulgarerne!" sagde Czaren til Kaulbars, da han sendte ham afsted. Denne Ordre har Kaulbars taget altfor bogstaveligt, thi overalt i Bulgarien lukker han Munden for højt op.

Sværmere.

I en Søndagsskole fortalte Missionæren Eleverne Historien om Profeten og de uartige Drenge, som til Straf for, at de gjorde sig lystige over den gamle Profet, blev opædte af en Bjørn. For ret at indprænte Børnene Moralen af Historien, spurgte Missionæren: „Hvem kan nu sige mig, hvorfor Bjørnen egenlig aad Drengene?"

En Stemme: Bjørnen aad Drengene, fordi Profeten var den for gammel og for sejg!

I en katolsk By blev en Gejstlig forestillet et Selskab som Kanonikus. „De staar altsaa ved Artilleriet, Hr. Pastor!" bemærkede en ung Mand.

Frimærkesværmeri. Matrosen: Paa den sidste Rejse opdagede vi en ganske ubeboet Ø — —

Frimærkesamleren: Saa?! Hør, sig mig, hvorledes ser da Frimærkerne ud dér?

I Kasernen. Oversergenten (til Kompagniet): I véd jo nok, Folk, at Obersten godt kan lide at blive kaldt Regimentets Fader; naar altsaa ved Inspektionen Generalen spørger, hvad I saadan indbyrdes kalder ham, hvad vil De saa svare, 43?

43: En rigtig Bølle, Hr. Oversergent!

Ved Ildebranden. — Hele Kassen brænder da ned, men Ejeren har maaske godt assureret?

— Det kan De stole paa. Den Ild er Vand paa hans Mølle!

Paa Jernbanestationen. Konduktøren (til en Dame med sin Datter): De maa købe en voksen Billet til, Frøkenen kan ikke mere rejse paa Børnebillet, hun er jo voksen.

Damen: Ikke mere rejse paa Børnebillet? Det er storartet! Og nu har hun dog i femten Aar rejst paa Børnebillet!

— Men Peter, Du har jo taget Skoene paa de forkerte Fødder.

— Hvad skal jeg gøre, Mo'er? Det er nu engang alle de Fødder, jeg har.

Ægteskabet er som en tillavet Bolle Punsch; Manden er Araken, Konen er Citronen, Medgiften er Sukkeret, og Kærligheden er det kogende Vand, som lidt efter lidt bliver mindre og mindre varmt og tilsidst ganske koldt.

Det glade København.

Kasino.

„Pr. Kongebrev" gør stadig Lykke,
og blev et rigtig Kassestykke;
man morer sig over Neumanns Meriter
og disse burleske „Theaterbanditer",
man ler endog — skønt ellers det fælt er
og ikke heldig „Naar Saltkarret vælter".

Dagmartheatret.

Mange smaa franske Frøkner, som
Gedehams, Niniche, Nitouche her kom;
nys „Frøken Gavroche" — og Dommen lød:
Ret en lille Vildkat, munter, sød!

Folketheatret.

Vi med Undren paa Olympens Guder saa
i vore Skoledage,
og vi følte sælsomt vore Hjærter slaa
ved Orfeus ømme Klage
Men nu vi ler bare ad hans Strænges Klang,
af de græske Guders lystige Kankan!

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Magnetiske Eksperimenter.

Magnetisør Hansen havde anmeldt et Besøg paa vort Redaktionskontor, hvorfor vi inviterede en halv Snes af vore bedste Venner. Deraf var kun fire, som egnede sig til Medier: en Advokat, en Folketaler, en Redaktør af en Højre-Avis og en Livjæger. Saa snart Magnetisøren havde faaet disse fire Herrer under Indflydelse, kunde han bilde dem ind, hvad del skulde være. »Der ligger en Hæderlighedsattest,« sagde Magnetisøren, idet han pegede paa »Social-Demokraten«. Straks foer Advokaten løs paa Bladet og holdt det triumferende i Vejret, men da Magnetisøren pustede ham paa Panden, lod han Armen synke med en skuffet Mine og et Suk, som naar man vaagner efter en skøn Drøm. »Hvad synes De om den lille Pige?« sagde Magnetisøren til Folketaleren og pegede paa Livjægeren. Straks slyngede Folketaleren sin Arm om Livjægerens Nakke, kælen som Fulvia ved Sokrates Buste. Til vor specielle Ven, den lille ungdommelige Redaktør, sagde han: »De er jo en Hanekylling!« — »Jeg — nej — jeg er Frederik — Kykkeliky!« Og saa sprang han op paa et Bord og gav sig til at gale.

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

Nº 48 | Söndag d. 28 November. | 1886.

Hypnotisme.

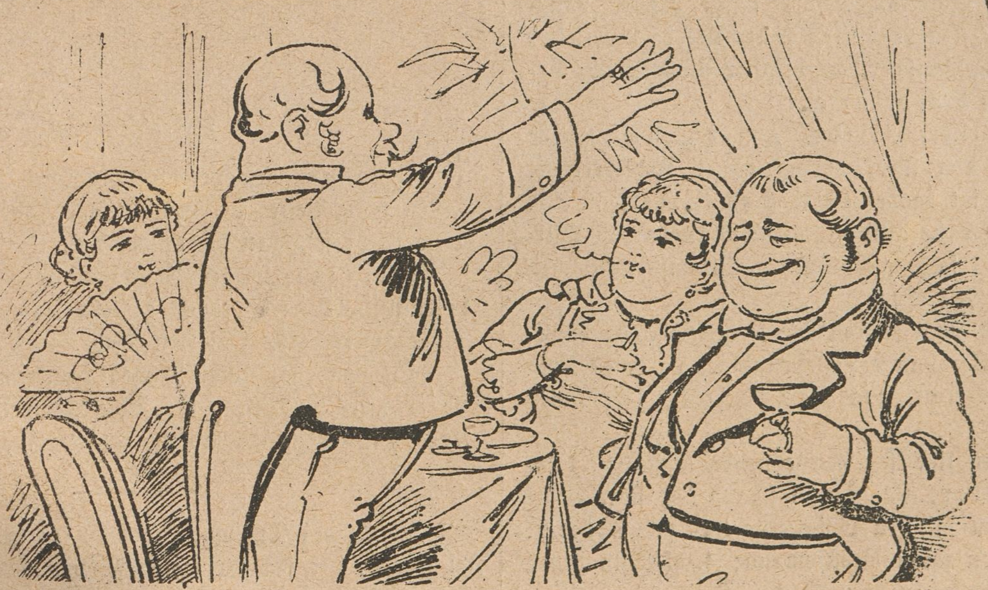

— Nu hypnotiserer jeg Dig, Grosserer. Du skal laane mig 100 Kroner, som jeg har lovet min Dame. Op med Mønten!

= Den gaar ikke, Justitsraad! Du skylder mig 500 Kroner i Forvejen. Vælg Dig et ander Re-Medium!

E. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

„Ravnens" Konversations-Leksikon.

Aa! Et Udraab, der almindelig høres, naar Raketterne gaar til Vejrs i Tivoli og naar Folk dratter ned fra Rundetaarn; i sidste Tilfælde ledsages det i Reglen af det deltagende Spørgsmaal: stødte De Dem? — „Aa!" høres ogsaa, naar Piphans tager sig en Udgangsbillet og flyver ud af Vinduet. Skulde Estrup og hans kloge Høns en Dag flyve deres Vej, vilde dog næppe Andre end Matzen raabe „Aa"! — og maaske ikke engang han.

Aabenraa blev i sin Tid historisk berømt ved „Bjaltenborgs" Brand, hvilken dog hverken gav Anledning til Dannelse af Bygge- eller Smykkekomiteer. Hvad der nu for Tiden væsenligst giver Aabenraa sin Glans er „Danmarks billigste Barberstue", hvor man bliver „propert barberet for 8 Øre og klippet for 17 Øre", endelig faar man en Masse „Barberbilletter" for 1 Krone, hvilket maa siges at være saa billigt, at det næsten er Sletingenting.

Aabning. T. Eks. Rigsdagens Aabning foregaar efter Anvendelsen af et „Afføringsmiddel", der bestaar af en Rigsdagsprædiken. Tivoli bruger kraftigere Midler ved sin Aabning, nemlig 3 Kanonskud.

Aagaard. Spørg „Dagmartheatrets" Damepublikum.

Aagade ligger ved den skønne Ladegaardsaa, der var Vidne til Gines og Christians Lykke. Gaden er dog ikke opkaldt efter Aaen, men kaldes „Aagade", fordi Folk, da den blev anlagt, sagde: Aa, sikken en Gade!

Aager. En Forretning, som ingen honnet Mand giver sig af med. Da det altsaa heller ikke er mandigt at aagre, kaldes de Personer, der befatter sig med slig Geschæft, simpelt hen Aagerkarle.

Aal. Man bliver „til Aal", naar man abonnerer paa „Avisen" i den Tro, at det er et Arbejderblad. Aal fanges forøvrigt baade til Vands og til Lands, t. Eks. i Grønnegade, hvor de altid findes i Mængde hos Aalekonen. Undertiden sees ogsaa „Aal i Strømperne", men det er ikke noget kønt Syn.

ABC. Lars Dinesen kan ikke Krigshistoriens ABC, men alligevel snakker han om Befæstninger og deres Nødvendighed med en Iver, saa man skulde tro, han blev betalt for det.

Abe. Vi kan lige saa gærne straks bruge Flertalsformen og sige Aber, thi der er mange og store er de Alle, som Drengen sa'e, da Livjægerne trak paa Fælleden.

Abel var den første Venstremand; i al Fald kunde han ikke være i Fred for sin Broder Kain, der altsaa maa have været Højremand, saadan en rigtig Professor Matzen. Saa længe brugte Kain Kajen, at Abel døde deraf. Men Kains Forbandelse hviler over hans Efterkommere, thi de mægter ikke at faa Bugt med Venstre, hverken med Skraal eller Spark.

Aber. Naar Højre taler om sin Arbejdervenlighed og sin varme Interesse for Arbejdernes Vel, saa er der altid en „Aber" ved.

Abraham var en Storborger af den ægte Slags, hvilket bl. a. ses deraf, at han ikke havde nok i sin Hustru Sara, men anskaffede sig „Medhustruer", der forøvrigt maatte „gaa med i Husholdningen", men fik ikke Lov til at rende med Sladder eller kokettere paa Østergade. Omsider fødte dog Sara Abraham en Søn, der fik Navnet Isak. Enten maa nu Abraham have faaet den Ide, at Isak skulde uddannes til „Ildkonge", for at kunne tjene sit Brød ved den Bestilling, naar han ikke kunde holde ud som Fyrbøder paa „Thingvalla", eller han har villet anstille en Prøve med levende „Ligbrænding", og har rimeligvis ikke havt nogen svensk Straffefange ved Haanden, hvis da ikke Sammenhængen er den, at Abraham har forsikret Isak højt i en Livsassurance, og har villet „brænde ham a'" for Forsikringssummen — nok er det, at han en Dag lagde Drengen paa en Favn Brænde og lavede sig til at gøre Ild paa hele Stadsen, men saa kom Abraham pludselig i Tanke om, at det jo ikke var umuligt, at Drengen engang kunde blive Fyrste i Bulgarien, blive gift med en engelsk Prinsesse, eller i al Fald blive fransk General-Resident i Tonkin og Anam, hvad der er det samme som at blive dømt til Døden. Han skaanede altsaa Isak og stegte i Stedet en Buk, der var lige saa uskyldig i det Hele som Herredsfoged Wøldike er i Sommerfeldts Bedragerier, men bliver Syndebukken alligevel.

(Fortsættes.)

Sikre Tegn.

Slaar han Armene om hende lige som en Bjørn og næsten tager Vejret fra hende, naar han kysser hende, saa er de ikke gifte, men bliver det nok.

Naar han lægger Haanden paa hendes Skulder, bøjer sig lidt frem, tager et Kys og trækker sig tilbage, har de været gifte i fjorten Dage.

Og naar han kommer med Hænderne i Lommen, ser ud gennem Vinduet, siger „Adjø", giver hende et koldt Kys og farer afsted, saa har de været gifte i to Aar.

Et Sted i Tyskland har man for kort Tid siden skudt en Hare, der ved nærmere Eftersyn manglede Leveren. Jægersmændene er forbavsede og Videnskabsmændene skal nu undersøge Fænomenet. — Ogsaa noget at gøre Blæst af! Hos mange storborgerlige „Løver" vil man forgæves søge efter Hjertet!

En ulykkelig Spækhøker.

Mel.: Ved Du en forhærdet Sjæl.

Sig mig, Godtfolk dog, hvordan
jeg for Tiden skal mig klare,
og hvori jeg arme Mand
pakke skal min Vare.
Jeg er en Mand, der bestandig leverer
alt det Reeleste, der eksisterer.
Derpaa dog Kunderne mest lægger Vind:
|: hvordan det er pakket ind. :|

Tager jeg „Avisen" frem
og vil svøbe den om Flæsket,
stejler Kunderne straks hjem,
som om de var tæsket.
Fremtidig la'er de mig sikkert i Stikken;
skrækkelig øde og tom bli'er Butikken.
„Sikken en Estrupper!" lyder det straks,
|: „han er nok af Matzens Slags!" :|

Bruger jeg en „Demokrat",
bli'er der ogsaa gjort et Væsen;
fine Folk er straks parat
til at rynke Næsen.
Enkelte knubbede Ord kan der falde,
men man vil helst staa sig godt med dem Alle.
Thi for en Spækhøker gælder det just:
|: han maa have solgt sin Ost. :|

Ta'er jeg „Politiken", saa
straks der vrede Folk sig mælder;
thi „man kan ej stole paa
hvad det Blad fortæller".
To Gange Pølse det bli'er dem for meget,
selv om jeg ogsaa lidt knapt har dem vejet.
Og der er ogsaa en Mængde, som kan
|: inte li'e en Venstremand. :|

Selv et saa uskyldigt Blad,
som den kære „gamle Tante"
vil ej andre Kunder ha'
end en Guvernante.
— Alt dette Sludder har gjort mig forstyrret.
Hvad skal jeg lægge om Fedtet og Smørret
og om de dejlige røgede Sild?
|: Ak, den Tanke gør mig vild. :|

Dog, nu faar jeg en Ide,
mens jeg over Sagen grunder.
Glæde bli'er der, skal I se,
iblandt mine Kunder.
Jeg skal med Lethed dem Alle behage.
Ingen vil mer over Pakningen klage;
thi alle Varerne fremtidig bli'er
|: pakket ind i graat Papir. :|

Raketer.

Den russiske Regering paastaar stadig, at den ikke tænker paa at okkupere Bulgarien, men at Begivenhederne kunde bringe den dertil. — Skulde det omvendte ikke være rigtigere? Rusland tænker paa Okkupation, men kan af Begivenhederne blive afholdt derfra.

Nyeste diplomatiske Deklination.

Jeg mistror.
Du er falsk.
Han spionerer.
Vi ser Jer paa Fingrene.
I er ikke Tillid værd.
De er derfor mine oprigtigste Venner.

I en Artikel om Højres Kandidater til næste Folkethingsvalg skriver „Avisen", at en Betingelse for overhovedet at faa Kandidater, er, at Højre aflægger en af sine Skødesynder: den evindelige Kritiseren. Den maa aldeles ryddes bort inden Valgene. — „Avisen" tilstaar altsaa med al ønskelig Oprigtighed, at de Kandidater, Højre kan stille, er — under al Kritik!

Ved Højrefesten i Kasino fremhævede Estrup, at det for Højre kom an paa, at forberede sig til den forestaaende „egenlige Styrkeprøve". — Trods alle Anstrængelser driver Partiet det dog næppe til at slaa højere end til de gamle „19". Det er ogsaa „Avisens" Mening.

I alle Tilfælde. Kaptajnen: Numer 85 skal have 2 Dage Kasernearrest; Numer 89 1 Dag Kasernearrest, og Numer 75 skal have 4 Timer Ekstraeksersits.

Oversergenten: Undskyld, Hr. Kaptajn, Numer 75 var slet ikke med paa Fælleden i Dag, og kan altsaa ikke tilkomme den Straf.

Kapt.: Lige meget, Numer 75 skal have Ekstraeksersits. Havde han været med paa Fælleden, saa havde han dog gjort den ene Bommert værre end den anden.

Da General Kaulbars rejste.

Telegram: Det bulgariske Regentskab har givet Øvrighederne Ordre til paa enhver Maade at lette Kaulbars og hans Ledsageres Afrejse fra Bulgarien.

Væk.

Grøn paa en Gren en Jæger,
Sim seladim bim ba, Livjæger mener jeg.
Højt paa en Gren en Jæger
sad.

Men saa kom Kongens Foged,
Sim seladim bim for at gøre Eksekution,
men saa kom Kongens Foged
hen.

Han tog den Jægers Trøje,
Sim seladim bim ba hans Bukser og Terrin.
Saa var han ikke Jæger
mer.

Fra Gaden.

— Jeg har ikke set din Fa'er saalænge. Er han syg?
— Næh, han er fallit.

Færdig.

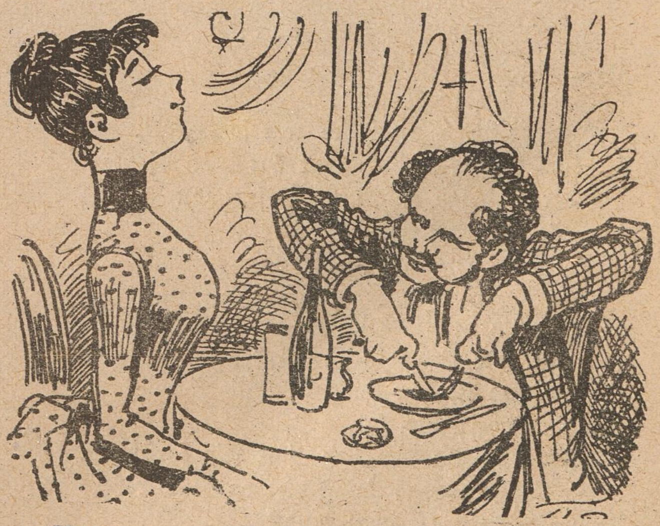

Hun: Jamen, det er underligt, at Arbejdernes Fællesbageri ikke bager Hvedebrød.
Han: Os kan det da være ligegyldigt — vore „Hvedebrødsdage“ er jo forbi!

Unødig Trætte.

I.

Betty: Naar jeg bliver stor, skal jeg være Skolelærerinde.

Emmy: Og jeg skal være Moder og ha'e seks Børn.

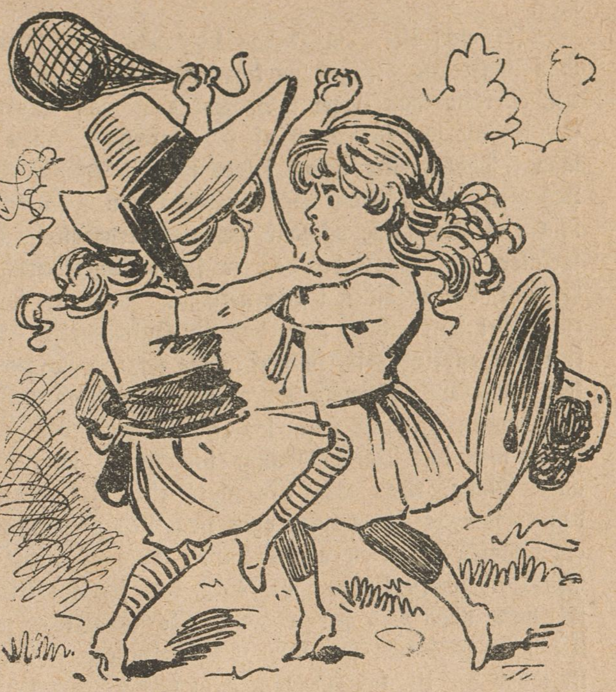

II.

Betty: Og naar de saa kommer i Skole, saa skal jeg ordenlig klø dem!

Emmy: Saa? Skal Du det, din væmmelige Unge! Har de maaske gjort Dig noget, hva'? — Tstchu!

Øllet.

— Naa, hvad synes De om Øl-Doktorens Tale i Kasino?

= Man kunde mærke, det var en Mand med grumme meget Øl!

Vanens Magt.

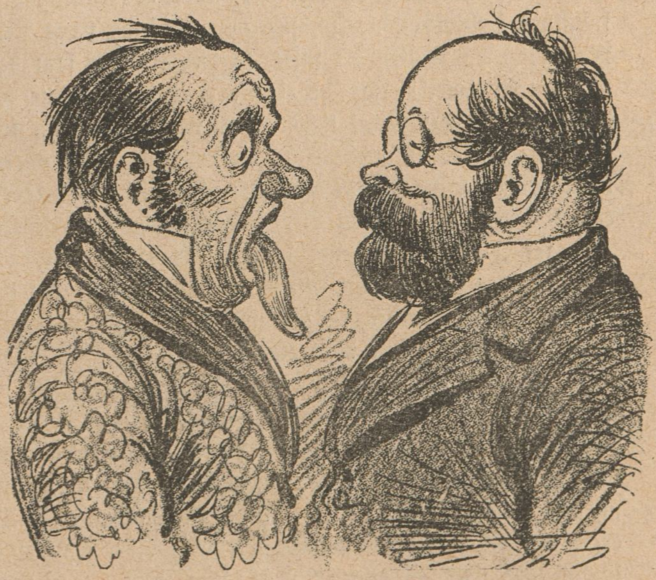

— Aa, det var rart De kom, Hr. Doktor; jeg har saadan Smærter!

= Hvad fejler De?

— Aa — det er mine Ligtorne.

= Ligtorne? Hm! — Lad mig engang se Tungen.

Sultekur og Hypnotisme.

Jeg véd ikke, om I har lagt Mærke til, at naar man ligger paa Ryggen og kiger op i Loftet eller i Luften, eftersom man ligger i Sengen eller paa Engen, saa skal det aldrig fejle, at et af to indtræffer: enten falder man i Tanker eller ogsaa falder man i Søvn. Saadan ligger jeg nu i Gaar paa Ryggen i min Fifa og laver Ringe af Tobaksrøg og faar næsten Hjærnerystelse ved at spekulere paa, hvad det dog er for en mærkværdig Mekanisme, der er inden i Hjærnekisten. Som nu for Eksempel det Rum, hvor man har sin Hukommelse. Det er lige som en Kludepose, fuld af gamle og nye Lapper imellem hverandre. Somme Tider, naar man leder efter en eller anden gammel Lap, saa finder man den — eller finder man den ikke den Gang, saa finder man den en anden Gang, naar man ikke søger efter den, men naar den er kommet til at ligge oven paa, ved at der er rodet om i Posen efter en anden Lap. Saadan er det ogsaa med Hukommelseskisten. En Dag kan jeg for Eksempel ikke huske hvad Petersen hedder til Fornavn, eller jeg kan ikke huske Melodien paa Plougs Socialistsang „Hvor saare lidet hør der til, for Adelsmand at kaldes", jeg tænker og leder, men finder hverken det ene eller det andet! Saa en skøn Dag dukker begge Dele pludselig op af sig selv — akkurat lige som naar der er rodet op i Kludeposen og den Lap, man før ikke kunde finde, nu er kommen til at ligge oven paa. Jeg véd ikke, hvad I gi'er mig for den Tankegang? Men hvad der meget hjælper til at fremkalde Tankerne, det er Sandserne. Hvis I for Eksempel smagte paa den Mad, de Syge i Sonct Johannesstiftelsen faar, saa vilde I straks tænke paa, at hvis den Kost var almindelig over hele Landet, saa vilde der fremstaa Sultekunstnere i Massevis. Ja, sikken man kunde tjene Penge, naar man havde lært at sulte en Maanedstid som denne Tanner og Succi! For det første sparer man sine Kostpenge, og for det andet tjener man ved at vise sig frem, endskønt den Kunst vel ogsaa snart vilde blive ødelagt, naar der blev for mange om den; for selv i Kunstverdenen er der Overflødighed paa alt, undtagen paa Tenorsangere. Men ser I, man behøvede jo heller ikke at sulte mere end fjorten Dage ad Gangen, og naar man saa skulde have et rigtig godt Maaltid Mad, kunde man godt nøjes med Hø og Kartofler, naar man vilde lade sig magnetisere og bilde ind, at det var Æg og Spinat man spiste. Se saadan afføder den ene Tanke den anden, og I vil nu kunne indse, at ved Hjælp af Sultekunsten og Hypnotismen kan man leve for næsten slet ingen Ting og endda bilde sig ind, at man lever godt. Sikken en Tankegang! Det er maaske en af Aarhundredets største Ideer! Kunsten at kunne leve godt — eller tro at leve godt — af ingen Ting, det kan give Stødet til en hel Verdensomvæltning! Kan man bare vænne sig til at sulte fjorten Dage ad Gangen og man tager et Kursus i Hypnotisme hos Magnetisør Hansen, saa er al Nød forbi, saa farvel Strejker og Folkekøkkener og Arbejderbygninger, saa kan vi sgu nok faa Raad til at bo komfortabelt! — Sikken en Tankegang!

Interiør.

Han sidder i sit lille Hummer;
Lampen er tændt, Luften er lummer,
Thekedlen staar paa Ovnen og brummer;
Katten rejser sig, Ryggen krummer.
En enlig Flue om Lampen summer.
En sjælsom Hygge Rummet rummer.
Al Hverdagslivets Kamp og Kummer
glemmer han snart og falder i Slummer.

Eksteriør.

Prammanden stager sine Pramme ind,
lastede med Huder og med Lammeskind.
For at modstaa Morgenstundens klamme Vind,
har han stukket et Par gode Dramme ind.
Han er altid glad, har altid samme Sind,
Smilet spiller paa hans brune, stramme Kind,
naar han tænker paa, han snart skal kramme sin
egen lille Tullemor, hans tamme Hind.

Sværmere.

En lille Kokette. — Doktoren: Hvor gammel er Du Cecilia?
Cecilia: Tolv Aar, Hr. Doktor!
Doktoren: Aa, jeg troede Du var yngre!
Cecilia: Nu smigrer De, Doktor!

I Børnestuen. — Moer, er Onkel Otto ogsaa Arthurs Onkel?
— Nej, han er Arthurs Fader!
— Men er han da din Onkel?
— Endnu mindre; han er min Broder!
— Det er storartet! Min Onkel, Arthurs Fader, din Broder, — hvorledes er det muligt? Hvorledes kan én Onkel være saa meget paa én Gang?

En svunden Tid.

Mel.: At Slyngler hæves til Ærens Top.

Den Tid, da Bonden som Trældyr gik
og lod sig piske af Herremanden,
da Lov, Retfærdighed, Politik
var som Latin for Almuestanden,
den Tid, da Alle
lod sig gefalle
hvad der blev budt — den kan man kalde
|: en svunden Tid. :|

Den Tid, da Frihed var Saga blot,
og Ingen vilde af Fremskridt vide,
da alt det Gamle man kaldte godt
og da Reformer blev lagt til Side,
den Tid, da Alle
lod sig gefalle,
hvad der blev budt — den kan man kalde
|: en svunden Tid. :|

Der var en Tid vi i Blinde gik
og lod af Kapitalen os tvinge,
da Højre stadig vor Stemme fik,
saa let de kom i Flertal paa Thinge.
Den Tid, da Alle
lod sig gefalle
hvad der blev budt — den kan man kalde
|: en svunden Tid. :|

En Missionær og Høvdingen Tekoi paa Nyseeland var intime Venner. Tekoi havde mange fortræffelige Egenskaber, han var ærlig, tapper osv. — men han var ikke Totalafholder. Tværtimod. En Dag sagde Missionæren til ham: „Tekoi, god Mand, jeg holder meget af Dig, men drik ikke Ildvand. Gør Du det, saa mister Du Ejendom, Karakter, Sundhed, ja dit Liv. Og hvad der er endnu værre: Du mister din udødelige Sjæl!" Høvdingen hørte til med ubevægelige Miner. — Et Aar senere kom Missionæren hjem fra en Rundrejse, gennemblødt og forkølet. Han frygtede at blive syg, og kom paa den Tanke, at et godt Glas varm Punsch kunde gøre godt. Han hentede Whisky, Sukker, Citroner og lavede Drikken til. Missionæren var netop i Færd med at smage paa Punschen, da et tatoveret Ansigt viste sig i Døraabningen, og ind traadte Tekoi. „Fromme Fader," sagde han, „naar Du drikker Ildvand, mister Du din Ejendom, din Karakter, din Sundhed, ja dit Liv — men det skal ikke ske. Din udødelige Sjæl er kostbarere end min. Ildvandet vil skade mig mindre end Dig. For at redde din Sjæl, vil jeg selv tømme dit Glas!"

Forspildt Livslykke. Nokkebølle (vemodig): Jeg har ogsaa en Gang forspildt mit Livs Lykke. Jeg kunde have havt en Pige, smuk, huslig, klog, med halvtredsindstyve Kroner, — men ak — — hun vilde ikke ha'e mig!

En Gendarm tog forleden Livet af sig ved Hængning. — Den Ulykkelige skal lige fra sin Ansættelse have søgt at faa Tiden slaaet ihjel. Det lykkedes ikke. Saa hængte han sig selv ihjel af Fortvivlelse.

Livret. — Hvorfor lader Du Dig altid dømme af Højesteret? Du kunde lige saa godt erklære Dig tilfreds med Underretsdommen.

= Nej. Højesteret er min Livret!

En Gravskrift paa en Kirkegaard slutter med følgende Ord: Hun levede et Liv fuldt af Dyd og døde af cholera morbus, fordi hun spiste for megen Frugt i Haab om en evig Salighed i den tidlige Alder af 21 Aar, 7 Maaneder, 21 Dage og 9 Timer. Gak hen og gør lige saa!

Det glade København.

Dagmartheatret.

Hvis „Frelst" gør Lykke, Maaneden er frelst
— det ser nok Direktøren allerhelst;
December Maaned hør' ej til de bedste. —
Og „Plader" kender jo de aller fleste;
Man ler da atter — Latter aldrig skader —
man læser „Udsolgt" paa de bedste Plader.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

En kedelig Situation.

Matzen: At man skal være nødt til at gaa med til disse socialistiske Byggeforetagender, til at tage Spenderbukserne paa — de passer mig slet ikke . . . Naa, lad os se Enden først!

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

Nº 49 | Söndag d. 5 December. | 1886.

Ved Termins-Gildet.

— Det var et sandt Ord, hvad Estrup sa'e: „At tale er Sølv, men at tie er Guld«.
— Jamen, hvorfor talte han da?

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Agitation.

Proverbe.

Personerne:

Herren.

Damen.

Handlingen foregaar i Larsens Lokale, i et lille Kabinet i Nærheden af Balsalen, hvorfra man svagt hører Musiken.

Damen (kommer ind, kaster sig magelig paa en Chaiselongue og vifter sig i Hopsatakt.) Herren (kommer lidt efter, trompetende den samme Hopsa paa et lille Cigarrør. Han lader som han ikke ser Damen, hvis Fod i lysblaa Strømpe og sort Atlaskes Sko koket stikker frem. Han lader lige som han pludselig faar Øje paa hende.)

Herren. Ah, undskyld, jeg saa Dem ikke, Frøken! (Gaar hen imod Døren.)

Damen (gør sig Umag for ikke at le højt og skjuler Ansigtet bag Viften.)

Herren (standser ved at høre hendes undertrykte Latter og ser paa hende med en Kendermine. Lang Pause.)

Damen (kiger over Viften hen paa Herren). Undskyld, Hr. Dinesen, men . . .

Herren (med en kejtet Bøjning). Ah, Frøkenen kender mig? (Gaar hen til hende.)

Damen. Jo, jeg har hørt Damerne tale om Dem og jeg har hørt Dem tale om Damerne . . .

Herren. Ved Bordet — ja, det er min Yndlingstale ved vore Fester; men saadan en Bordtale . . .

Damen. Maa man ikke tage bogstavelig — nej, det har jeg ogsaa altid tænkt mig; man mener aldrig det Halve af, hvad man saadan staar op og siger ved et Festmaaltid. Naar Hr. Dinesen for Eksempel udbringer Damernes Skaal og ligner os ved Blomster . . .

Herren. Jeg forsikrer Dem, Frøken . . .

Damen. At De mener vi er Blomster? Aa ja, nogen Lighed har vi jo nok med Blomster, især med Blomster i Urtepotter, der vokser i en udpint, næringsløs Jord af lidt Solskin og meget Vand. Af en lige saa tarvelig Kost lever vi uformuende Kvinder — jeg syer Linned — tyve Øre for en Skjorte! — lidt Solskin, lidt Luft, Franskbrød og tynd Kaffe — til Hverdagsbrug; vi kan ikke faa Herreretter for seks—syv Kroner om Ugen. Men vi maa vel være Herrerne taknemlige for, at de saa udmærket lærer os Nøjsomhed; naar de til Gengæld tager os med til Bal, saa lever vi flot — for en Krone forloren Skildpadde og en halv Flaske Rødvin til to Kroner! — Hvis De ikke var Politiker — men en Politiker er aldrig ærlig . . .

Herren. Ærlig?

Damen. Ja, Politik er jo ikke andet end en Ragout af Spidsfindighed, List og Fiffighed, og det gaar let over i Blodet — man vænner sig til at være uærlig. Det var det jeg lo ad, før da De kom her ind: De havde seet mig gaa her ind, men De skulde være Diplomat, spille Komedie! — Naar jeg nu spurgte Dem, af hvad Grund jeg, naar jeg arbejder som Cigarmager eller Skrædersvend, ikke faar den samme Betaling for det samme Arbejde som en Mand, saa vil De med galant Veltalenhed bevise mig, at Kvinden slet ikke er skabt til at arbejde; vilde De være ærlig, vilde De bevise mig det ved at paastaa, at en Syjomfru ikke kan sy en Frakke saa godt som en Skræder, en Pige ikke rulle en Cigar saa godt som en Mand, en Kokkepige ikke lave en Bøf saa godt som en Kok; De vilde let kunne bevise mig, at Verden er saa godt lavet, al Ting saa vel indrettet, at Kvinden slet ikke behøvede at gøre Mandens Arbejde, naar Menneskene havde været saa gode, som de burde være. De holder meget af at bruge Eksempler. De kunde ligne Verden ved et Dueslag, Menneskene ved Duer og Forsynet ved Haanden med Ærterne. Der er Ærter nok til alle Duerne; men hvis Duerne havde Menneskesind, vilde de stærkeste først spise sig mæt og saa gæmme, hvad de ikke kunde spise. Hvis alle Mennesker havde Duesind, vilde de alle nøjes med at spise sig mæt, saa kom der slet ingen til at sulte. — Men den Lignelse fortæller De kun Dem selv — ingen anden; den staar nemlig ikke i Deres politiske Bibelhistorie.

Herren. Jeg tror saamænd Frøkenen er Socialist!

Damen. Hvad skal jeg med politisk Mening? Selv om jeg havde saa stor Fortjeneste, at jeg skulde betale Skat af den, fik jeg derfor Lov til at stemme paa en Rigsdagsmand? Hvad forstaar Damerne sig paa Politik, siger De nu, en anden Gang siger De: Damerne har en stor Indflydelse paa Mændene i politisk Henseende, derfor maa vi vinde Damerne, derfor danser vi med dem og trakterer dem med forloren Skildpadde! — Men naar vi skal indvirke paa Mændene, hvorfor maa vi saa ikke selv faa Stemmeret? — Ja, det svarer De heller ikke paa, for det hører ikke til Deres Politik, at Kvinden skal have Valgret.

Herren. Jeg synes Samtalen tager saadan en alvorlig Vending, Frøken! Det er slet ingen Balkonversation. Nu spiller de Gendarm-Polka — ønsker Frøkenen ikke . . .?

Damen. Nej Tak, jeg har vist allerede danset en to—tre Mil i Aften — nu vil jeg hvile mig lidt for at faa Appetit til Skildpadden. — Lad mig nu se, De taler kønt for os ved Bordet. „Kvinden er mægtig! Hun har alt, hvad der drager os efter hende hen; men nu skal jeg sige hende, hvad hun skal give igen. Hun skal bede sin Fader, sin Broder, sin Ven, hun skal bede sin Bejler, sin Mand: stem paa Nyssel!“ — — Hvor jeg glæder mig til Deres Tale for Damerne!

Hvad kommer det os ved?

Melodi af „Sommerrevuen".

At Tiden den er grumme sløj, det véd vi Alle nok,
de allerfleste Men'sker har af Rykkere en Flok,
og selv den tapreste af vores tapre Jægerkor
ved Vaskerkonerænker uden Uniformen staar.
|: Men hvad kommer det mig ved,
hvad kommer det dig ved,
hvad kommer det os ved? — ikke Spor! :|

Og selv om saa Gendarmerne de hænger sig paa Rad,
om lille Fred'rik over Mulkten kun er mellemglad,
og Herredsfogderne omkring hos Skattenægterne
maa løbe rent grasat for at faa fat i Hægterne,
|: hvad kommer det mig ved :| osv.

Om Advokaten faar sig vasket li'esaa hvid som Sne,
om Wøldike fra Bælum nu selv skal probere „tre" —
om ham fra Mikkelbryggersgade siger — den Filur,
at hans den gamle Bulehat er gaaet selv en Tur.
|: hvad kommer det mig ved :| osv.

Og selv om Viceværterne, der hør til Sjelles Stab,
de tror at klare Værterne ved Formuesfællesskab,
om Hørup bringer nyt, men ofte kører i det fast,
om Goos' lille Dagblad stadig væk gaar med Ballast,
|: hvad kommer det mig ved :| osv.

Om Demokratisk Sangbog svært i mange Næser rev,
om gamle Ploug fortryder haardt, hvad forhen at han skrev,
om i sit Es=mann rigtig er paa Kongens Nytorv mer,
om aldrig mere man dernede røde Lygter ser,
|: hvad kommer det mig ved :| osv.

Om Alle nu skal klippes til en Skorstensfejer fiks,
om en Koncertsalsdirektør han bruger meget Vix,
om Højre siger — Gud vi holder af Arbejderne,
om Præsterne kan klare sig i Pennefejderne,
|: hvad kommer det mig ved :| osv.

Om „Politiken" faar Prins Valdemar sendt udenlands,
om Matzen som en gammel Kone tidt er let til Vands,
om Byen illumineres med elektriskt paa hver Plads,
om Magistraten sover sødt ved Tællelys og Gas,
|: hvad kommer det mig ved :| osv.

Men om vor Dyrehave bli'er til Pindebrænde brugt,
om vi skal have sløjfet det, vi synes er saa smukt,
om Fattigfolk skal halvvejs raadne op i Rønnerne,
om der skal gaa et Slaveaag i Arv til Sønnerne, —
|: det kommer mig ved,
det kommer dig ved,
det kommer os ved — ikke sandt! :|

Raketer.

Af en „stor" Politikers Optegnelser.

Overbevisning er en Slags smudsigt Linned, som man ikke kan skifte tidt nok.

Sandhed er en skamløs nøgen Person. I Moralens Interesse maa man derfor altid dække den med en Kaabe.

Fra Gaden. — Hvorfor mon Gehejmeraad Madvig ikke vil offenliggøre sin Protest mod Højesteretsdommen over Provisorierne?

— Naada! Ellers var han jo ikke nogen rigtig Gehejmeraad!

Ved Højres Terminsmiddag serverede Estrup en Opvarmning af det gamle Ordsprog: „Tale er Sølv, men Tavshed er Guld". — Vilde bare Ministerens Meningsfæller, Matzen, Dinesen, Hindenburg, Gjødesen, Carstensen, Frederik Hansen og hvad nu alle Højres Fonografer hedder, følge det Ord, saa vilde de gøre en god Gerning mod Partiets Menige, der sikkert har al Grund til at mindes et andet godt gammelt Ord: „Af megen Tale kommer Fortrydelse". Men vistnok vilde det blive et vanskeligt Stykke Arbejde, at overbevise Højres Veltalenheder om, at deres Tavshed er Guld værd, al den Stund deres Tale vel altid smider lidt Sølv af sig.

De i Filippopel pryglede russiske Kawasser blev udmærkede med St. Georgsordenen. Det er vel før sket i Rusland, at Nogen fik en Orden, skønt han bedre havde fortjent Prygl, men at Individer bliver dekorerede med Ordener, fordi de har faaet de fortjente Prygl, det har man ikke før oplevet.

Verden er et stort Værtshus, hvor man maa betale dyrt, selv om man slet intet har nydt.

Det knager.

— Som jeg siger Dem, mine Herrer: Det gamle Samfund er sin Ende nær. Naar de først begynder med at sætte en Herredsfoged, — en Politimester! — i Forbedringshuset i Stedet for at afskedige ham med Pension, — saa kan der ikke være langt tilbage.

= Jamen, det værste er dog, at de køber Hus til en afskediget Socialdemokrat! Hvad Fanden kan det saa hjælpe, at vi jager dem paa Porten!

Uforbederlig.

— Hør engang, Petersen. Hvorfor gifter Du Dig ikke? Det er da snart paa Tiden.

= Naar jeg synes rigtig godt om En, saa er der straks en Anden, som jeg synes endnu bedre om!

Den næste Nyhed.

— Nu skal De høre, Frøken, jeg har tænkt at ville skrive en Parodi paa Kasinos nye Stykke: Askepot.

= Ja saa! Og Titelen?

— Potaske!

Fra Gaden.

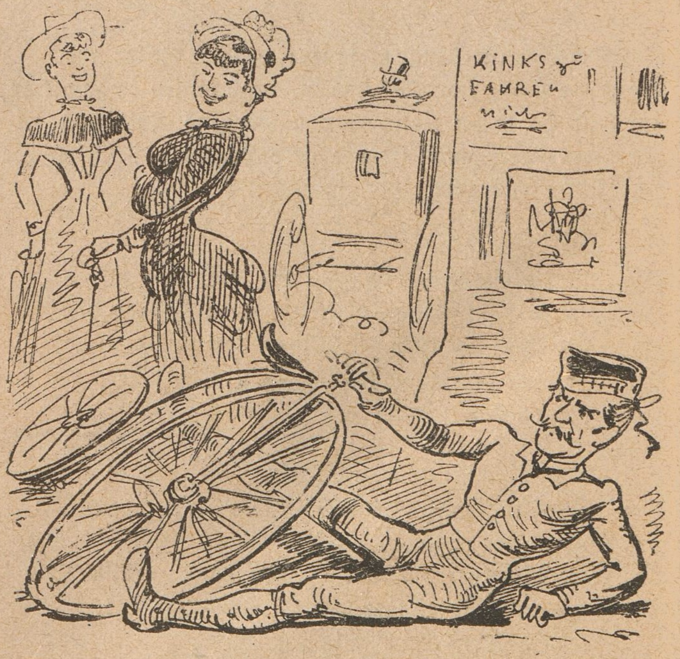

— Det er nok Deres første Bicycletur, min Herre!

= Tværtimod, Frøken. Det er den sidste!

Et nobelt Hus.

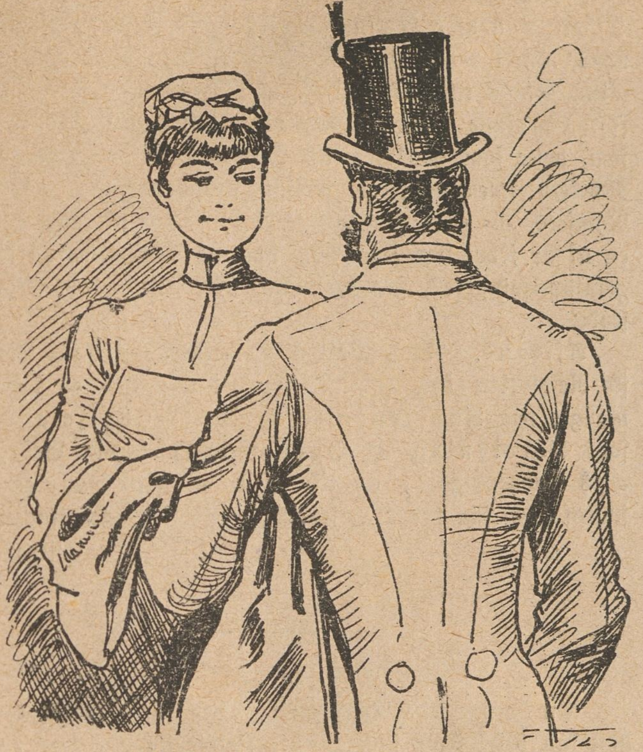

— Naa, hvorledes er Du fornøjet med din nye Kondition?

— Godt. Det er et meget nobelt Hus! Vi har Ekvipage, tre eller fire Slags Vine paa Bordet og vi betaler aldrig en Regning, naar den bliver præsenteret.

Sikke Mennesker!

Det er ligefrem utroligt. Nu har jeg i fjorten Dage studeret Dødsanmældelserne uden at jeg endnu har kunnet finde Navnet paa en eneste Bekendt. Sikke Mennesker! De under En ikke engang den lumpne Fornøjelse.

Fætter Peter.

Emma: Kan Du sige mig, Marie, hvad Fætter Peter, Du og jeg er tilsammen?

Marie: Tre-enig.

Emma: Nej, enig er vi saamænd ikke!

Marie: Trefoldig.

Emma: Rigtig Og Fætter Peter uden os?

Marie: Enfoldig!

I Skolen.

Læreren: Hvem er det, der har sagt: »De skønne Dage fra Aranjuez er nu til Ende“?

Peter: Det sa'e min Fa'er i Sommer, da Mo'er kom hjem fra Landet!

„Ravnens" Konversations=Leksikon.

(Fortsat.)

Adam blev, som Bibelen fortæller, i sin Tid missliebig" og maatte tilligemed Eva forlade den zoologiske Have, der den Gang kaldtes „Paradiset", rimeligvis fordi Opsynet dér blev flottere lønnet end i vor zoologiske Have, som ikke for Dyrepassernes Vedkommende kan siges at være noget Paradis. Hvor Adam har opholdt sig, siden han blev udvist, var en uløselig Gaade indtil han for et Par Aar siden aabnede et Bladudsalg — man véd, at han altid har sværmet for Blade, navnlig Figenblade, — ved Siden af Industriudstillingsbygningen, hvor han ogsaa driver en lille Nebengeschæft med at gaa i Byen for Folk etc., og skal i det hele være meget paalidelig, naar det kun ikke gælder „den forbudne Frugt".

Adel forpligter, er en Sætning som de fleste Adelsmænd fortolker saaledes, at de er forpligtet til at forbeholde sig alle Rettigheder, og paalægge alle andre Mennesker Pligterne.

Adelgade kaldes saaledes, fordi den er lige saa lang som en gammel Adelsfamilies Stamtavle.

Adelskab er et Stykke Møbel, som ingen Møbelhandler vilde byde paa, dersom det kom paa Avktionsbordet.

Adjø siger man, naar Nogen tager sin Hat og gaar, t. Eks.: Adjø, Hr. Estrup!

Affald. Det meste af „Aftenpostens" Indhold er Affald fra „Dagstelegrafen" og „Nationaltidende", og sælges om Eftermiddagen lige som „smaat Kød" fra Restavrationerne. Naar der tigges brugte „Aviser" til Uddeling paa Landet, saa er det ogsaa de „fine" Højremænds Affald til deres „Venner" Landarbejderne, der dog næppe giver godt i Skæppen efter den „Gødning". En Avisredaktion kan ogsaa bestaa af Affald fra „Dagens Nyheder", „Jyllandsposten", „Morgenbladet" etc.

Afgang. Spørg gamle Grove.

Aflad sælges i større og mindre Partier i alle Højreforeninger samt i Hoveddepotet: „Arbejdernes Værn". Aflad faar enhver Synder, der sværger ved Matzen og alle hans Engle, at han vil forsage „Social=Demokraten" og alle dens Gerninger, blive en god Skruebrækker og stemme paa Kommando, naar Højre skal til at „falde af" paa „Styrkeprøven".

Afsmag faar man ved at læse „Avisens" modbydelige Angreb paa Forbrugsforeningerne.

„Aftenposten". Se Affald.

Aftensang. Naar Reaktionens gamle Tanter har været til Højmesse i „Dagbladet" eller „Dagens Nyheder", saa gaar de til „Aftensang" i „Berlingskes katolske Kapel, hvor Dr. Manicus messer og „Z" svinger Røgelsekarret til Provisoriernes Pris og Ære.

„Aftenstjærnen" er et Sted, hvor der let vanker „En paa Planeten", saa Solen og Maanen og elleve Stjærner danser Hopsa for Øjnene. Naar „Aftenstjærnens" Gudinder begiver sig til Dansens Glæder, strør de milde Gaver til „Aftenstjærnens" Drabanter, der af denne Jords profane Dødelige har faaet Tilnavnet „Bøller", og som, tætte som Mælkevejens Stjærner, bliver synlige ved Mørkets Frembrud, begærligt snappende de gavmilde Nymfers Ti= eller Femogtyve=Øre. Men nærmer der sig en af de frygtelige Kometer, der af Astronomerne kaldes „Knippelsvingere", saa forsvinder „Bøllerne" som Stjærneskud.

Afstand. Naar Højres Terminsmøde i sin Matzenske Resolution kan føle Tilfredshed ved at lade det mangle paa Anerkendelse og Paaskønnelse af Bahnsons Forvisning og Overbevisning om Befæstningens Nødvendighed, og ikke med et Muk omtaler Forsvarssagen, saa tager Højre Afstand fra „Livssagen".

(Fortsættes.)

En herværende Røgfordriver har faaet Attest for, at han kan befri Folk for „Røg i Køkkenet". — Der er vist adskillige brave Ægtemænd, der vilde give meget for at lære den Kunst.

En Tandlæge bekendtgør, at han har nedsat sine Priser til det Halve „og leverer det (hvad for noget?) lige saa solidt og godt som hidindtil". — Forudsat, at „det" betyder „forlorne Tænder", vil uden Tvivl ret Mange faa Kløe i Gummerne efter at benytte Tandlægens fristende Tilbud.

En Handlende konkurerer med den meget omtalte „Rabatbog" og tilbyder Cigarer, som andre Steder koster 8 Kroner, til 6 Kroner 50 Øre pr. 100. — Mageløst billigt, ikke sandt! Kun er det uheldigt, at al denne Billighed tilbydes i — Dyrkjøb!

En Næsekongres afholdes i disse Dage i Østrig. Indehaverne af de største Næser faar Præmier. Skade, at lille Frederiks Næse har saa travlt alle Vegne i denne Tid, — den kunde da ellers magelig konkurrere til den største Pris.

Den største Straf.

En vittig Amerikaner blev spurgt: Hvad er i Amerika den største Straf for Bigami?

Amerikaneren: I vort Land som overalt i Verden er den største Straf for Bigami, at den Skyldige faar — to Svigermødre!

Lidt Hypnotisme.

Mel.: Paa Knejper just ikke jeg sværmer.

Det er blevet Skik at probere,
om man a la Hansen forstaar
sig lidt paa at hypnotisere;
man prøver sig frem til man faar
et Medie, som er kapabel,
der gør hvad man sætter ham til,
men dersom han lystre ej vil,
saa er han kassabel.

Og da det er Mode, min Kære,
saa tillad mig bare for Spøg
i „Ravnen" at have den Ære,
at gøre et lille Forsøg.
Saafremt Du for meget ej venter
og ej vil mig gøre til Nar,
saa gør jeg med Glæde et Par
smaa Eksperimenter.

Seancen erklærer jeg herved
for aaben — se her Numer et:
Hr. Fred'rik som blev populær ved
sin Hjertefangst og ved sit Fedt;
skønt han Socialister bekriger,
saa kysser han dem ligefrem,
for ser Du, han antager dem
for — Amagerpiger.

Og dernæst jeg vil præsentere
Dig Ploug, som for Højre er Skjald.
Ham vil jeg nu hypnotisere,
sin Yndlings-Sang synge han skal.
Nu kender han slet ingen anden
end den, der til Folkesang blev,
den som han til „Sangbogen" skrev
om Adelsstanden.

Hr. Matzen med Socialismen
forliges som Kat med en Hund;
dog hjælper det naar Hypnotismen
paa ham jeg anvender en Stund.
Han, som siger Nej til det hele,
som Arbejderstanden vil ha',
maa uden et Kny sige Ja
til alle Dele.

Et Medie maa jeg kassere;
en „borgerlig Repræsentant",
for jeg vil dog ej risikere
at aldrig han Søvnen forvandt. —
Til Slut, kære Ven, hvis din lille
Madam er for mundrap mod Dig,
ved Hjælp af min Kunst lukker jeg
straks hendes „Ti-stille".

Sværmere.

Advarsel for Røgere.

— Har De læst om det mærkelige Tilfælde i Byen Steyr, hvor en aldeles rask Mand Kl. halvsyv om Morgenen røg en Cigar og en halv Time efter var han stendød.

— Det er storartet! Var Cigaren da giftig?

— Næh, men Manden blev hængt Kl. syv.

En lille Fejltagelse.

Herren klæder sig paa i sit Værelse. Døren aabnes og Kusken hvisker:

„Hør Du, gaar Du ud i Aften?"

„Hvad Satan, Johan! siger Du „Du" til mig?"

„Om Forladelse, Herre! Jeg troede, det var Fruen, der var her inde."

Ordret.

Faderen: Naa, Frits, hvor har Du din Karakterbog?

Frits: Den rev jeg itu paa Vejen, for Karaktererne var saa daarlige.

Faderen: Slyngel, hvor turde Du . . .?

Frits: Fader sagde jo selv i Gaar, at jeg ikke maatte komme hjem med daarlige Karakterer.

Kærligheden og Fornuften ligner Solen og Maanen: den ene kan ikke gaa op, førend den anden er gaaet ned.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Højre-Agitation.

Ploug (forpustet): Vi danser meget — temmelig meget — men vi danser i et godt Øjemed — for at vække Interesse hos Damerne — det Køn, der har mest Indflydelse paa Mændene!

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

№ 50 | Söndag d. 12 December. | 1886.

Optisk Bedrag.

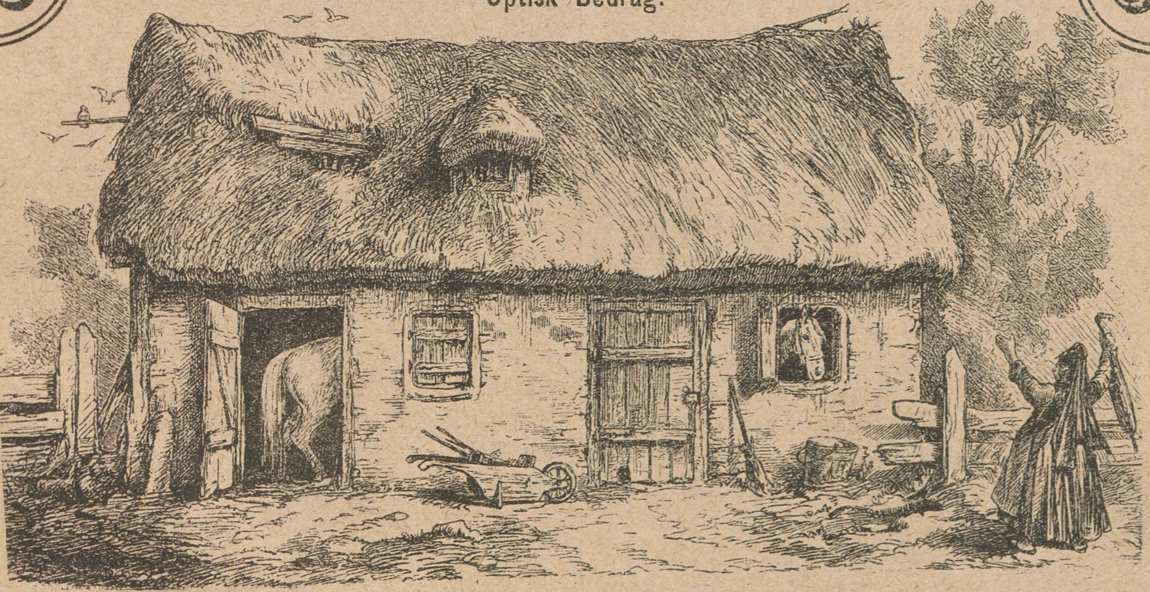

— Ih, nej dog! Sikken en lang Hest vor Fa'er har købt, mens jeg var borte! Den maa vi da lige saa godt kunne forevise i København, som de kan gøre Blæst af en Smule Okse paa knapt halvsjette Alen.

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Kaffesladder.

Md. Skade: Jeg maatte saamænd rent ud sagt retirere hen til Dem, min Kære, for jeg kunde bogstavelig ikke holde det ud hjemme, saadan gik Skade op og ned ad Gulvet og læste over paa dette hersens Vollepløk eller hvad det hedder det gruelige malebariske Sprog, som alle Mennesker snakker om, men som Ingen kan tale eller forstaa, men Skade har nu sat sig i Hovedet, at han vil lære det, desformedelst det er et Verdenssprog, siger han, men jeg gad nok vide, hvad det er for en Verden, hvor de taler det Sprog, for den staar der da ikke noget om i Verdenshistorien og heller ikke i Geografien. Naa, for min Skyld kan nu Skade vollepløkke med sig selv lige saa galt han vil, men dersom han insinuerer at jeg ogsaa skal lægge mig efter det Kragemaal saa firbe farbe starbe — — Nej, vil De høre, nu begynder jeg saamænd ogsaa. Ja, er det nu ikke skrækkeligt Djævelskab til at æde sig ind i ordenlige Folks Hoveder, bare fordi Ens Mand gaar og præker det Tøjeri fra den tidlige Morgen til den sildige Aften, saa man gaar fra Sans og Samling og glemmer sit ærlige Modersmaal, som man er født med, men jeg siger bare saa meget, at bliver Skade mig for nærgaaende og vover at tiltale sin ægteviede Kone paa det skrækkelige Sigøjnersprog, saa tror jeg at jeg lader mig separere, — ja, De ryster paa Hovedet, min Kære, men Herregud, naar man ikke kan forstaa hvad Ens Mand siger, — og tænk, om han saa begyndte at skælde ud paa Vollepløkst, og man saa ikke engang kunde forstaa, hvad han titulerede En med. Det eneste, det Kabylersprog kunde være godt for, skulde da være, naar nogle Braminer kunde bruge det ved deres rædsomme Fester, som ingen Andre maa blive klog paa, eller naar Nogen vilde holde et Møde med bare Vollepløktalere, som ingen Højrereferenter kunde forstaa et Muk af, saa de malede Spalterne fulde om Sammensværgelser og alt saadan Noget, og Matzen maatte lave en ny Fortolkning. Ja, dette hersens Sprog og saa gamle Ordsprog, det er de Ting der staar højst i Kurs nu for Tiden. Estrup lagde for med: „At tale er Sølv" osv., Matzen fortsatte med: „Nu vender vi", hvad han vist paa Valgdagen kommer til at ombytte med: „Nu vælter vi! for bedrøveligere Komedie end den i Eksercerhuset, hvor Tømrermesteren blev maalt med Manufakturhandlerens Alen og fandtes at være for kort, har man da endnu ikke oplevet i Højre, og Frederik Hansens Jyllandstog kan vist ikke opveje Skaden, al den Stund Højre jo altid raaber paa sin Enighed og paa sin Overvægt i København, og Frederik har da ogsaa alle Vegne faaet at føle, at Jyderne ikke er Amagerpiger, saa Hjærter erobrer han i al Fald ikke derovre, men kommer sikkert hjem med længere Næse end han havde i Forvejen, hvad der ligefrem er overflødigt, og en „Tilvækst" for Højre, som Estrup næppe sætter Pris paa, for den egner sig ikke til at arrangere „Styrkeprøve" med, og det er da ogsaa godt at mærke paa Matzen, at han føler „Strømkæntringen" nærme sig, derfor sagde han saa sagtmodig i Eksercerhuset: Lad os dog bare være enige om at gaa hjem og lægge os! Se, det var et Ord, som jeg tror og ønsker, at Matzen maa faa Fornøjelse af, for der er ikke Noget, Højre trænger mere til og som vilde bekomme det bedre, end at gaa hjem og lægge sig!

Raketer.

I en Artikel om „Højres Opgaver" giver „Avisen" de magelige Højremænd Rent paa, som sidder roligt og lunt hjemme i den hyggelige Stue, medens Højres Talere ofre sig rundt omkring til Møder. Men vil de ikke selv herut, saa skal de i det mindste op med Mønten; de skal huske paa, at i Sammenligning med et Foredrag er nogle faa Kroner til Agitationsfonden kun et forholdsvis ringe Offer. — Mon der egenlig ikke skulde staa: i Sammenligning med at høre et Højre-Foredrag er nogle faa Kroner osv.? Siden Nederlaget i Eksercerhuset er „Avisen" ked af Fællesmøder — de fører ikke til noget, hverken til „grundig eller saglig Forhandling". Nej, men smaa gemytlige Basseraller omkring i Sognene, for at uddanne lokale Frederik „Hansemænd" — det er det, vi vil ha'e, siger „Avisen". Om man kalder disse Højres moderne „Sogneraad" Højreforeninger eller konservative Klubber, det er ligegyldigt — det er eins Bier! Og det er sandt. Et dødsdømt Parti kan det være ligegyldigt, om Følget kører i Droske eller Karet, — bare det faar en Ende!

Verdenshistorie.

Læreren: Hans, sig mig i en Fart: Hvem slog Peter den Store?

Hans: Det — det — det —

Læreren: Naa, ud med Sproget!

Hans (grædende): Hr. Lærer, jeg har ikke slaaet den store Peter, jeg kender ham slet ikke!

Man skal aldrig!

Mel.: Der er Glæde nu hos alle brave Røde.

„Man skal aldrig" er et Stikord nu i Tiden,
og man hører det i Staden rundtenom,
det er blevet svært moderne lige siden
at den lille røde Bog i Handlen kom;
men man skal aldrig sige aldrig — for i Fald De
nu vil lægge bare Mærke til, saa skal De
faa en Del af den Slags gode Raad at høre,
som maaske at De til Nytte Dem kan føre.

Man skal aldrig tale om Forglemmigejer,
naar et Par Gendarmer ganske nær man har,
for saa kommer de med Sabler og med Grejer
og fortæller, at man vilde gøre Nar.
Man skal aldrig nogen Jæger kreditere
for hans Vaskerregning — thi det kan passere,
at den arme Fyr han ikke kan betal'en,
og saa har man Kongens Foged med Skandalen.

Man skal aldrig gi'e en Svinehund et Navn, saa
man af den og nogen anden kan ta'e fejl.
Man skal aldrig her omkring i København gaa
rundt og myrde Folk og siden være stejl.
Man skal aldrig taale, at en Pudel droner,
naar man ved at redde den kan tjene Kroner.
Man skal aldrig tænke, at Prins Valdemar i en
slem Forlegenhed blev sat der med Bulgarien.

Man skal aldrig le, naar gamle Ploug fornøjet
slaar sin Lyre, der er blevet lidt forstemt,
selv om ogsaa at man véd at han med Tøjet
skifter Mening, hvad der nok skal være slemt.
Man skal aldrig la'e sig klippe af Ernst Ljungs Saks,
for saa reduceres man til Klippefisk straks.
Man aldrig la'e sig brænde krematorisk,
før det bliver os befalet provisorisk.

Man skal aldrig la'e sig hyre med Thingvalla,
naar man ikke er af Livet gruelig ked.
Man skal aldrig blive Lejer af Valhalla,
for af den Bestilling bli'er man ikke fed.
Man skal aldrig sig for Løjers Skyld forlyste
med at hugge Ho'ederne af nogen Byste.
Man skal aldrig nægte Bøgh er patriotisk,
og hans bedste Vits den er hof-idiotisk.

Man skal aldrig tro, at Frederik er sulten,
dertil er han virk'lig altfor godt i Stand;
man skal aldrig tro at han er glad ved Mulkten,
som den „dybeste Foragt" forskaffe kan.
Man skal aldrig nægte Hjørring Amt faar Ende,
naar de denne nye Amtmand over sende.
Man skal aldrig tro at Carstensen vil vove
som Konsorterne, at høre til de Grove.

Man skal aldrig naar man arver fra Brasilien,
lade Hindenburg besørge det herhjem, —
for saa bli'er der bare Mudder i Familien,
og en Dyds-Attest — den finder man ej nem.
Man skal aldrig sige: Matzen ej kan tale,
han har viist, at han kan ogsaa gø og gale.
Man skal aldrig tro at Nyssel elsker Jørgensen,
li'e saa lidt som Bismark — Danskernes Hr. Sørensen.

Sværmere.

I Kaféen.

Sultanen maa da være komplet gal! Der gaar han hen og giver denne Kaulbars en af de højeste Ordener.

— Det synes jeg netop er meget fornuftigt. Kaulbars har overalt gjort Tyrkiets Arvefjende saa forhadt og skadet Rusland i den Grad, at alle Stormagterne egenlig burde forgylde ham fra Top til Taa!

Tro aldrig, at Du kan gøre Folk tilpas. Kommer Du i Vejret, saa skælder de Dig ud for en Parvenu; bliver Du ruineret, saa er Du en Pjalt.

Enhver fortsat filosofisk Betragtning fører til Drikken, enhver fortsat Drikken til filosofisk Betragtning.

Betragt Menneskene som dine Fjender, og Du vil snart ikke have nogen værre Fjende end Dig selv.

Hvem der ikke elsker Vin, Kvinder og Sang er en Tværdriver — men han lever længe.

Stol ikke paa et lykkeligt Tilfælde, men vær fattet paa ethvert slemt.

Hvem der ikke behersker sig selv, behersker Andre.

Bedre endnu!

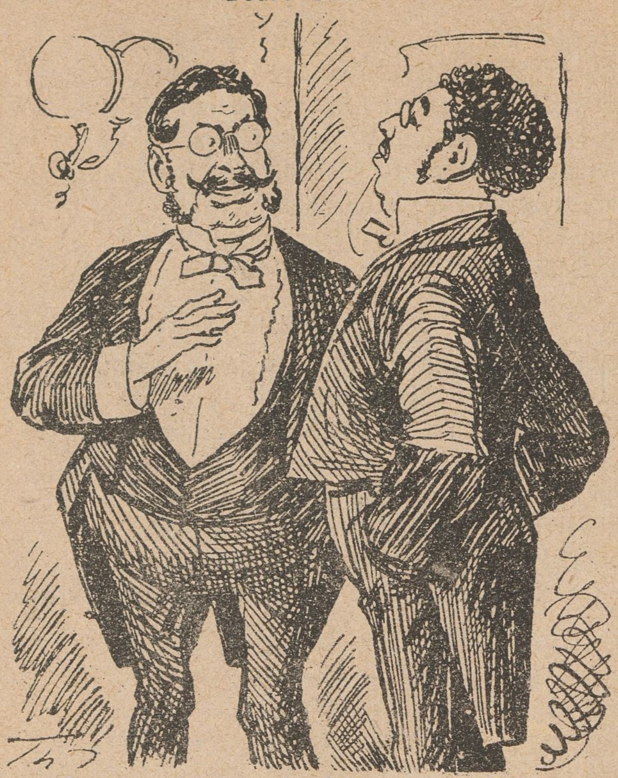

— Jeg nægter ingenlunde, at Dansen har sin store Betydning for vort Parti, men kunde vi faa uddannet saadan et rigtig flot Balletkorps af smukke, unge Damer — — uf! Saa skulde de se Højre gøre Affærer!

Middel mod Tandpine.

Da Proprietær Svendsen ikke vilde vente længere paa Tandlægen, gik han ned til Søen, fæstede en stærk Snøre til den smærtende Tand, satte en god Madding paa Krogen og kastede ud. I næste Øjeblik havde han en dejlig stor Gjedde paa Krogen, og — — Tableau!

Slemme Konkurrenter.

„Fægtemesteren“: Om det er strænge Tider, Hr. Grosserer! Ja, siden disse Professorer i Sultekunsten har begyndt at sulte 35 og 50 Dage ad Gangen, kan vi ikke klare os. For naar vi fortæller, at vi har sultet i 3 Dage, saa griner Folk os lige op i Øjnene.

Naturligvis.

— Hør, Vilhelm, naar Du nu ikke har Tandpine mere, faar jeg saa Krydderposen?
— Hvad vil Du med den?
— Naturligvis lave mig en Tournure af den.

Huslejlighed tilbydes.

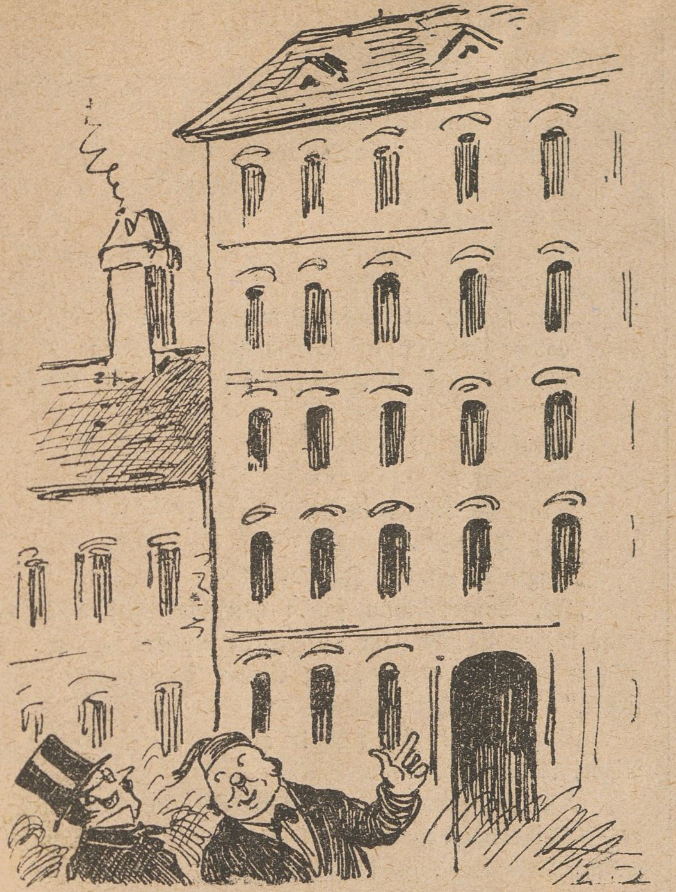

— 600 Kroner for den Lejlighed der oppe, — den er jo ikke 400 Kroner værd!
= Hvad behager! Midt i København!
— I København? Det er jo slet ikke mere København dér oppe.

Da Petersen kom hjem.

— Go' Aften, Mutter! Naa, hvordan gaar 'et med Gigten?
= Uh! — Uh! — Hu!
— (afsides) Gudskelov for den Gigt! Saa er jeg da fri for Gardinprækenen! (højt) Ja, ser Du, Mutter, Du maa nu endelig ikke — tro, at jeg — hm! er fuld — nej, det er bare Hansen, der har — hyp — hyp — notiseret mig, forstaar Du, jeg bilder mig bare ind, at — jeg er fuld. men naar jeg vaagner, — saa er det Løgn Altsammen.

Hos Urtekræmmeren.

— Deres Svend er vist bleven døv, Hr. Mommesen; nu har jeg tre Gange forlangt to Lod Bønner, men han vil ikke høre!
= Jeg skal sige Dem han spekulerer paa at blive Befalingsmand ved Livjægerne, og derfor hører han bedst, naar man siger Hr. Løjtnant!

Forskellen.

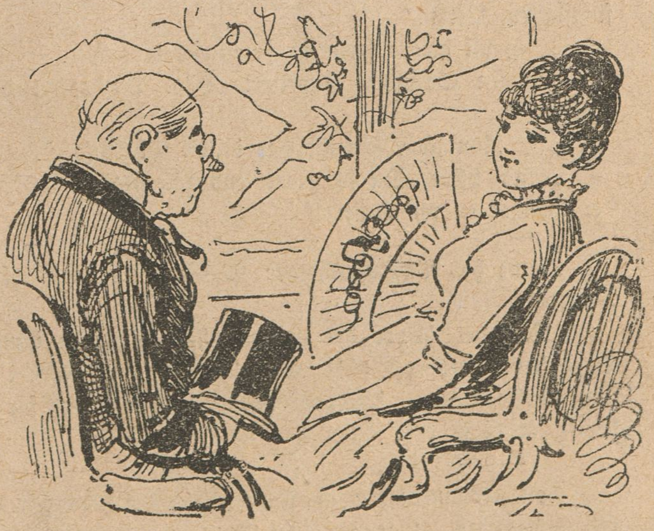

— Men sig mig, kære Onkel, hvoraf kommer det, at din Kone altid klæder sig saa elegant, medens Du er den personificerede Simpelhed?
= Det kommer af, at min Kone klæder sig efter Modejournalen, men jeg efter — Hovedbogen.

Mødet i Horsens.

En Ubetydelighed kan tidt faa en hel By til at tale om sig.

Tirsdagen den 30te November talte alle i Horsens om Frederik Hansen.

„Der skal nok være Møde i Ridehuset i Aften, Japetus?"

„Ja, Tante!"

„Han, denne Frederik Hansen, som er kommen hertil fra København for at tale, skal nok være saa smuk, Japetus?"

„Han er mere sjælden end smuk, Tante."

Den gamle Dame saa ud ad Vinduet.

„Sikke mange unge Fyre, der gaar ind til Barberen. Hvad mon de vil der, Japetus?"

„De vil vel barberes, Tante."

„Nej, de har intet Skæg, Japetus!"

„Man barberer sig ogsaa for at faa Skæg, Tante."

— — — — — — — — —

Barberen boede lige over for.

„Værs'artig, tag Plads, min Herre!"

„Tak — jeg skal ikke barberes; jeg vilde bare have et lille Overskæg til 25 Øre. De véd nok, der skal være Møde i Ridehuset, og saa har de Gud hjælpe mig gaaet hen og bestemt, at Ingen under atten Aar maa komme ind. — — — Saa der kommer en hel Del af de smaa Konservative, som skal have Skæg for at se lidt ældre ud."

„Fire, otte, tolv, seksten, sytten! Værsartig, tag Plads, de Herrer! Mo'er, flyt Sengene ud i Gaarden! — Værs'artig, tag Plads i de indre Gemakker — det skal gaa i en Fart! — Skynd Dig lidt, Peter! — der kommer mange flere unge Fyre! — Spring hen til Bodé og køb ti Pund Krep, blondt, brunt og sort; hvis han ikke har saa meget Krep, saa tag Haaruld. Værs'artig, min Herre, vil De have det sat fast med det samme — tag mig Mastiksflasken, Peter!"

„Jeg vil gærne have to smaa Kontorbarter. — Der har vi min Salighed Japetus! Skal Du ogsaa have Skæg?"

„Ja Rundskæg som Helmer i „Et Dukkehjem".

„Saa bliver Du jo ældre end din Fa'er. — Saa, der kommer en ny Deling!"

— — — — — — — — — —

Henne hos Værtshusholder Madsen sad nogle ældre Arbejdere.

„Nej, det bliver det grinagtigste Optog jeg i mine Dage har været med til! Se alle os gamle Fyre i en lang Række komme stikkende med vor Døbeseddel for at bevise, at vi er over atten Aar!"

— — — — — — — — —

Folk strømmede ned ad Kildegade. Morsomt var det ved Indgangen at se de unge Fyre med forlorne Skæg og gamle med Daabsattester.

— — — — — — — — —

Den gamle Tante sad oppe til Klokken ti og ventede paa Japetus med varm Thé.

„Naa, hvordan gik det, Japetus? Saa Du Hansen Hvordan saa han ud? Hvad sagde han?"

„Han sagde, at Arbejdsgiverne ikke var Engle, Tante."

„Men det er de vel ikke, Japetus?"

„Nej, Tante!"

„Men hvad sagde han mer, Japetus? Fortæl mig det Hele."

„Han sagde, at naar Droskekuskene i London holder Fest, holder Prinsen af Wales Festtalen, og da Sporvognskuskene paa Frederiksberg gjorde Strejke, ledede han Strejken."

„Prinsen af Wales?"

„Nej, Hansen."

„Tror Du det er sandt, Japetus?"

„Nej, Tante."

„Sagde han mere, Japetus?"

„Ja, Tante! Han sagde han blev gal i Hovedet, naar Nogen skældte ham ud for Estrupper, og han sagde, at han var Søn af en fattig Mand og at hans Søstre tjente."

„Det er virkelig pænt! Hvor gamle er de unge Piger, Japetus?"

„Det sagde han ikke, Tante. Og saa sagde han, at de Arbejderboliger, der skal bygges i København, ikke gavner Arbejderne her i Byen."

„Det gør de vel heller ikke, Japetus?"

„Nej, Tante."

„Sagde han mere?"

„Ja, han sagde, at han var Socialist."

„Tror Du det er sandt, Japetus?"

„Nej, Tante. — Undskyld, Tante, nu gaar jeg i Seng."

„God Nat, min Dreng. Men klappede de ikke af ham?"

„Jo, som de var gale, da han sagde: Nu vil jeg ikke trætte Dem længer!"

Begrebsforvirring.

At Frederik Hansen er dømt til at betale 200 Kr. og Sagens Omkostninger for Fornærmelser mod Cantor, meddeler „Dagbladet" under Overskriften: — „Hr. Cantor atter uheldig"!

„Den, der lyver én Gang, ham tror man ikke." Men naar et Højreblad lyver hundrede Gange, kan der maaske gives dem, der tror det én Gang.

Højre paa Retour.

Mel.: I Paris man har det saa inderlig godt.
(„En Spurv i Tranedans“.)

Højre er min Salighed svært sløjet a',
Forgyldningen er saa omtrent røget a';
de Højremænd ligner snart Alle som En —
et afpillet Rødspætteben.
Stakkels Højre har saa forfærdelig stridt,
af Svindsot og Tæring det længe har lidt.
Hvad var en Højremand vel til, naar han ej
fik Rasmussens Sundhedspostej?
Hvorfor sprætter og spjætter det stakkels Parti,
hvis det ej var fordi at det snart er forbi?
Derfor er jeg fuldstændig med den Ting a jour,
|: at Højre er svært paa Retour. :|

Femte Kreds især er saa „rysselig“ mat,
de talrige Tusinder blev til en Klat;
i Graadens Eksercerhus fyldte de kun
som Torsken paa Kattegats Bund.
Valget blev ej efter „Avisens“ Rescept,
i Uger og Dage den havde dog stræbt,
for at faa „Værnets“ Formand til Valgkandidat,
men det blev et sløjt Resultat.
Hundred Stemmer var alt hvad han fik — det var drøjt,
medens Ryssel blev valgt af et Flertal saa sløjt;
derfor er jeg fuldstændig med den Ting a jour,
|: at Højre er svært paa Retour. :|

„Tante Berling“ strammer sig op med et „Z“,
en Type, som ellers er overkomplet;
og skønt det gamle Liv er kommet i Kog,
er det dog et raat, gammelt Skrog.
Hun med Haan tilsøler vor Arbejderstand,
hun skælder os ud for det værste, hun kan,
som doven og forlystelsessyg Delirist,
betragter hun hver Socialist.
Ja, saagar mod Ministeren var hun profan,
hun forglemmer, at hun er Regeringsorgan.
Derfor er jeg fuldstændig med den Ting a jour,
|: at Højre er svært paa Retour. :|

Højres „store Fremgang“ er, som Du ser,
fuldstændig baseret paa Krebsemaner;
de Stakler mærker ikke, at Alting gaar frem,
selv Tiden er løbet fra dem.
For at bruge Ben har Højre ej Sans,
undtagen saa snart der er Tale om Dans,
saa hopper hele Sværmen saa godt den formaar,
indtil bag af Dansen den gaar.
Uden Dans vistnok Højre et Medlem ej fik,
uden Dans vistnok Ingen til Møderne gik.
Derfor er jeg fuldstændig med den Ting a jour,
|: at Højre er svært paa Retour. :|

I Pigeskolen.

Lærerinden. Nævn mig nogle berømte elskende Par.

Eleven: Hero og Leander, Petrarca og Laura, Romeo og Julie — og — og — Kreti og Pleti.

Haabe og vente gør mangen til — Etatsraad.

Det glade København.

Dagmartheatret.

„Fromont“ og „Frelst“ og „Blader“ veksler paa Plakaten,
og under Indstudering har vi „Landsoldaten“.

Kasino.

„En ung Piges Dagbog“ er ikke ret lang,
saa kan man nok kigge den igennem en Gang;
og er den end lidt barnlig — naa, Herregud, man véd a',
„Prinsessen af Trapezunt“ man ikke bliver ked a'.

Folketheatret.

„Tusendkunstneren“ var ej mærkværdig;
han snart var med fine Kunster færdig.

„Ravnen“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Morgenen efter Valget.

Ryssel: Ey, hvad er dog dette? Er jeg Rigsdagskandidat? Drømmer jeg eller er jeg vaagen? . . . mon det er jeg? Drolen splide mig ad, om jeg kand faae i mit Hoved, at det er jeg . . . jeg vil tusinde Gange være en Carnalie, om det er . . . Men er det en Drøm, saa gid jeg aldrig maatte vaagne op, og er jeg gall, saa gid jeg aldrig maatte blive viis igien; thi jeg vilde stevne den Doctor Matzen, der curerede mig, og forbande den, der vækkede mig . . . Ach jeg maa græde af Glæde, besynderlig naar jeg eftertænker, at dette er hendet mig saa uforskyldt.

[Jeppe paa Bjerget, 2. Akt 1. Scene.]

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

No. 51. | Söndag d. 19 December. | 1886.

Et Vink.

— Hvorfor saa sær, kære Emma? Som Brudgom har man dog allerede visse Rettigheder.
— Ligemeget! Jeg lader mig ikke kysse før Brylluppet — idetmindste ikke uden Modstand!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

Jule-Stemning 1886.

Regnen plasker — Gaden driver,
Folk spadserer — Vandet siver
ind i Skoen — vaad man bliver;
paa Humøret ej det liver.

Lyset straaler fra Butiken —
der er Gaben — der er Kiggen —
der er Raaben „Sikken" — „Hvikken"?
Blæsten laver Fest-Musiken.

Sul og Brød og Frugt der hænge!
Hvis man bare havde Penge,
skulde det ej vare længe,
før man hjalp de Smaa, der trænge!

Regnen plasker — Gaden driver —
ind i Skoen Vandet siver, —
jeg i Julestemning bliver
og desværre — dette skriver.

Raketer.

Paa Barberstuen.

Kunden: Naa, Hr. Barbér, det gaar vel strygende med Klipninger nu til Julen?

Barberen: Nej, det er sløjt.

Kunden: Hvor kan det være?

Barberen: Jo, ser De, denne svenske Billedhugger Ljung „klipper" jo hele København, følgelig bliver der intet at gøre for os. Men nu rejser han da heldigvis snart til Provinserne, saa kan Barbererne dér ogsaa faa Kærligheden at føle.

Det ligger i Racen.

Men, min gode Mand, den Hund, De har solgt mig, er jo en Tævehund.

— Det er ikke min Skyld, go'e Herre, det ligger i Racen; dens Moder var ogsaa en Tævehund.

Alt er forfalsket.

Købmanden: For Pokker! I Gaar bestilte jeg et Parti Kunstsmør, og nu læser jeg, at det ogsaa er forfalsket.

En miskendt Skribent.

Det var i Skumringen. En Skikkelse listede sig langs Husene, som var han bange for, nogen skulde kende ham. Endnu i Gaar havde hele Højre set op til ham — ham, den eneste Forfatter i „Berlingske", Folk viste nogen Opmærksomhed — i Dag lo alle skadefro ad ham — Ministeren havde dadlet ham i Thinget!

Det gav et Sæt i Z — thi ham var det! — Ligesom en anden Bulbider at blive sparket af en Ministerstøvle! Han havde givet sine Følelser Luft i Torsdags i „Berlingeren" og kaldt Arbejderne udsvævende, dovne Drukkenboldte — var det noget at gøre Væsen af? Havde Matzen eller en anden af hans Meningsfæller kaldt ham en raa Tølper, vilde han ikke tage sig det saa nær; men at blive miskendt af Ministeren! Ministerens Ord er Visdom! — Nu fortæller hele Byen med et skadefro Smil: Z fik en Røffel af Ministeren!

Ravende som en fuld Mand lister han sig op ad Trapperne, ind i sin Lejlighed; han gaar gennem flere Værelser — han er saa fortumlet i Hovedet, som han havde faaet en Lussing; han leder efter noget — han véd ikke efter hvad. Han er kommen ind i et lille Kabinet, han vil ringe paa Tjeneren og trækker i en Snor — et Vandfald styrter ned over ham — han har i sin Distraktion trukken i Snoren til Styrtebadsapparatet.

„Nok en Vandgang!"

Han skifter hurtig Frakke og ringer paa Tjeneren.

„Jeg trænger til Adspredelse, find paa noget, der kan more mig — syng en lystig Vise."

„Jeg?! — jeg kan slet ikke synge!"

„Ti og syng!"

„Hvorledes kan et Menneske tie og synge paa en Gang?"

„Der har Du Penge! Gaa omkring og lad Dig klippe og barbere — paa en halv Snes Barberstuer i det mindste — og hør efter hvad Folk siger om mig!"

„Jov?"

Z synker sammen i Kakkelovnskrogen.

„Det Slag glemmer jeg aldrig! Jeg skriver aldrig mere i „Berlingske" — aldrig!"

„For Højres Sag" ønsker en Snedker gennem „Avisen" at polere de „ærede Herskabers" Møbler. — Mon ikke Ministrenes Taburetter kunde trænge til en lille Overhaling? Elleve Aar er en lang Tid, og det kunde jo være ret passende at faa disse paatrængende nødvendige Møbler fikset lidt op til Julen. Højres Sag kan saamænd trænge til al den Glans, den kan faa.

Før Juletræet pyntes.

Vist skal vi have Juletræ!

Hele Ugen har vi travet omkring i det sjaskede Føre, saa vore Fødder er kommen til at ligne rene Grisetæer. Da det tidt regnede gik vi tidt ind under „Paraplyen" paa Vesterbro og kunde ikke undgaa at blive lidt „stænkede". Vi beundrede Bojesens Tordenskjold, som vi kendte fra hans Fotografier paa Tændstikkeæskerne, Arctanders Bjørn lod vi staa, som Manden sagde om Rundetaarn; vi gennemsøgte „Børnenes Paradis", men fandt ingen forbuden Frugt, desformedelst „Eva" havde bragt den til Torvs; vi er bleven traadt over Tæerne, stødt paa Manschetterne og bedet om at passere Gaden, naar vi har staaet og kigget ind ad de straalende Vinduer efter nyttige Smaating til Matzen, Birger, Dinesen, Frederik og andre Hjærtetyve, som vi er stolte af at kalde vore Venner, vi har overøst „Adams" Bud med milde Gaver — til Juletræet.

Hvad vore Venner faar, siger vi ikke endnu; thi „Tavshed er Guld", sagde Estrup ved det Gilde, hvor han talte saa meget. De skal blive lige saa overraskede som Tante Berlingske og Z, da Ministeren tog Afstand fra dem, skønt vi nok kunde fortælle „mange nysselige Ting", som Sophus Neumann sagde, da han vilde gøre Olaf Poulsen bange.

Den højeste Oplysning har „Politiken" lovet at sørge for. Julenisser med Hørskæg og Rimfrost i de dunkle Lokker sjokker om mellem Juleroser og laver Englelyd — thi Julen har Englelyd. En af vore mest yndede socialistiske Digtere, der har sunget saa kønt om, hvor lidt der hører til for at være Adeksmand, vil sadle sin Pegasus, skønt den i den senere Tid er bleven saa stivbenet som en gammel Ploug-Hest, Sophus Neumann vil skrive en Salme, som Henrik Smith vil synge Solo, d'Hrr. Mose og Heller vil lege Panteleg. Festen sluttes Klokken 12 med Ellevedans.

Fra Gaden.

Det er da et mærkeligt Fænomen, denne Komet med de to Haler.

— Aa, det er vist bare saadan en Slags Jule-Atrap, som Astronomerne vil gøre Reklame med til Julen.

Uhrskytten faar nu ogsaa Skyld for at have „knaldet" adskillige Ruder paa Strandvejen og i Taarbæk. — Tilsidst hedder det vel hver Gang en Rude gaar i Løbet: det har Uhrskytten gjort.

To Komikere.

Mel.: Og Ræven laa under Birkerod.

Og Sophus træder i sorte Klæ'er
ned til Haubro,
og Olaf lister sig paa sine Tæer
ned til Haubro.
„Ej, kære Ven! skal vi træffes her
i sorte Klæer — skal Du til Jordefærd
her fra Haubro?"

Men Sophus smiler saa indadvendt
der hos Haubro;
han i sin Lomme har et Dokument
med hos Haubro;
men det skal være en Hemlighed,
dog snild er Olaf og Raad han véd
selv hos Haubro.

Han køber Vin — thi man prægtig Vin
faar hos Haubro —
han skænker, klinker tidt med Vennen sin
der hos Haubro.
Til sidst saa faar han Beviser paa,
at Sophus vil i hans Bede gaa
skraas for Haubro.

Og Olaf lister sig paa sine Tæer
bort fra Haubro;
og Sophus børster sig paa sine Knæer
mens hos Haubro.
Da Klokken halv tolv paa Uhret slaar,
gemytlig Olaf for Sophus staar
da hos Haubro.

„Nu er det bedst, kære Ven, Du gaar
bort fra Haubro;
nu kan Du tro, Dig Pladsen aaben staar
skraas for Haubro,"
Men Sophus finder Døren lukket til —
han siger Olaf været har paa Spil
før hos Haubro.

Men Olaf smiler saa indadvendt
skraas for Haubro;
Han siger Sophus galt i Byen er rendt
bort fra Haubro.
Men dersom Olaf ej tilstaa vil,
saa truer Sophus med et Nachspiel til
det fra Haubro.

Et godt Parti.

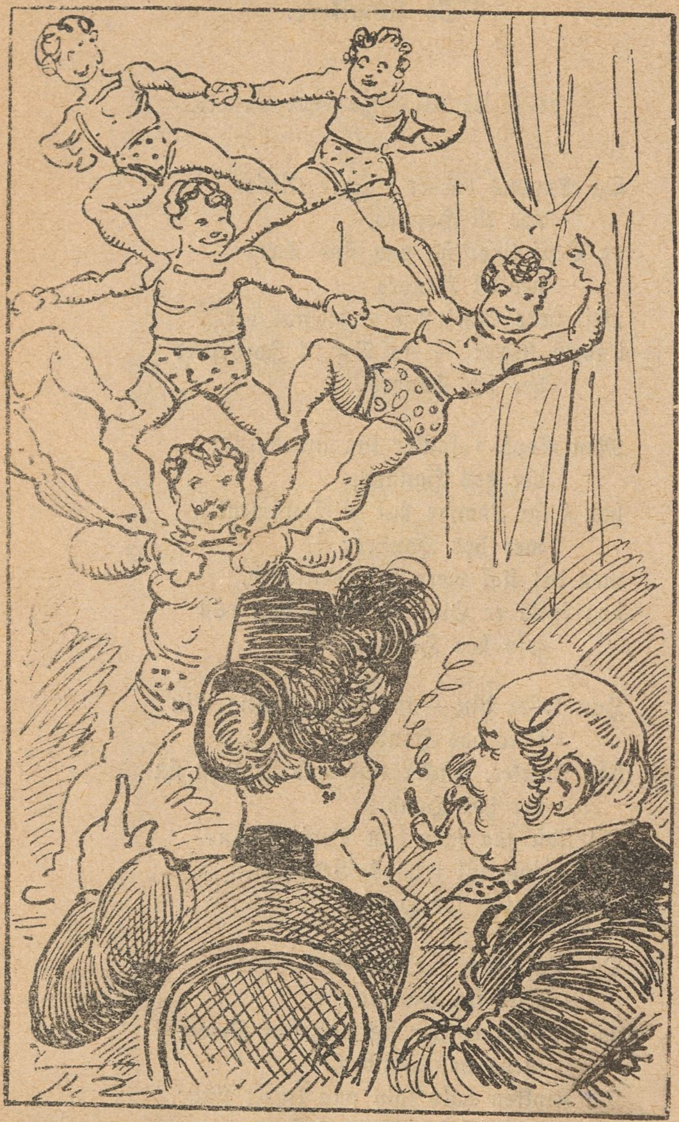

— Se, Faer, den stærke Mand kunde jeg lide at gifte mig med.

— Er Du gal, Bine?!

— Slet ikke. Du har jo selv sagt, at jeg kun maa faa en Mand, der kan holde sin Familie oppe.

En „Aber".

— Som jeg siger; en Million har Greven, men jeg kan ikke mere huske, om det er Formue eller Gæld.

Paa Kirkegaarden.

— Denne Regn er en Velgærning; nu kommer Alt op af Jorden!

— Vorherre bevares! Og jeg har to Koner herude!

Forrige Onsdag.

En Højremand: Gevalt! Hjælp! Hvad Fanden har vi Gendarmer til, naar de ikke er ude i saadan en skrækkelig Orkan for at støtte Ministeriets Støtter og lodse dem ordentlig hjem!

Den passer!

Hun: Synes Du ikke, at min nye Hat passer godt til mit Haar?
Han: Det var ikke godt andet — saa dyrt som det Stads har været!
Hun: Hatten?
Han: Nej — Haaret!

Højres tolv Apostle.

„Avisen" mælder: Tolv Mand stærk
til Valget Højre stiller;
det er vel nok et haabløst Værk,
og hver Mand af vist piller.

Men vi gaar paa med Dødsforagt,
for Højre har jo „Hægter".
Om Estrup slaar vi kækt en Vagt —
af bar haabløse Slægter.

„Ravnens" Konversations-Leksikon.

(Fortsat.)

Afvaskning besørges villigt af Højrepressen, naar t. Eks. Rosen har prostitueret sig i Folkethinget ved at kalde Fattigfolk Dovne og Drivere, men Afvaskningen duer ikke, og gaar det efter Fortjeneste, kommer efter næste Valgdag Rosen ikke til at blusse mere i Folkethingets Have.

Age, komme godt op at køre, som t. Eks.: Nu ager vi, sa'e Tømrermester Jørgensen, han kørte til Prøvevalg i Eksercerhuset.

Agent, t. Eks. Frederik Hansen, naar han rejser rundt i Provinserne for at „gøre" i Højres havarerede Varer og brugt Avismakulatur.

Agitation kan drives paa forskellig Maade. Kommandør Carstensen ynder t. Eks. at kalde sine politiske Modstandere „bredbringet Enhedsmærke", „Slangetæmmer" og Halløjkøbenhavner". Men denne og lignende Agitation fører let til Agitatorens Vandgang.

Agtelse erhverver man sig nemlig ikke ved at smugle Matrosvittigheder ind i den politiske Debat.

Agters. „Det er gaaet til Agters for ham," siger man om en Mand, naar han ikke længer kan klare Ærterne, eller naar han i politisk Henseende falder a' paa'en. Ploug, den forhenværende Frihedskæmper og dito Sanger, der nu løber Reaktionens Ærinder, er det gaaet svært til Agters for.

Ak, hvor forandret! sukker Højre, hver Gang det tænker paa den gode gamle Tid, da Arbejderne Morgen og Aften læste deres Fadervor: Der er kun én Arbejderforening og Rimestad er dens Profet.

Aktionær. Tivoli kunde godt arrangere et Fedeskue af sine Aktionærer; men der gives andre Selskaber, der er saa nærgaaende mod deres Aktionærer, at man skulde tro, de er „klippede paa Maskine".

Aktrice, en Kunstnerinde, der i Reglen er „upasselig", naar hun er engageret ved Nationaltheatret.

Aktør, en Kunstner, der lider samme Skæbne som Aktricen.

Alt; naar Kammerherre Fallesen har en Sangerinde med en god Altstemme, har han ingen Ro før han faar hende til at synge Sopran.

Alting findes paa Island. Heri kan maaske søges Grunden, hvorfor Regeringen Ingenting vil gøre for denne Landsdel.

Altsammen. Sammenlign Sofus Neumanns: „Det er Løgn Altsammen". Olaf Poulsen har faaet Berners og Lindes Attest for, at Neumanns nyeste Fortælling: „Olaf vilde ikke"! er en Fortsættelse af det førstnævnte Værk, men Neumann paastaar alligevel, at det ikke er Løgn Altsammen og det er vistnok sandt, thi: in vino veritas!

Amager er næsten lige saa berømt for sine gode Hoveder som for sine store Rødder. Det var paa Amager, at Frederik Hansen i Fjor gik aldeles fra Koncepterne og rent ud bekendte, at han var en Hjærtetyv, der havde erobret Amagerpigernes Hjærter. En Del Lapseri var der vel med i Spillet, men at Frederik virkelig holder en Klat af Amagerne kan man bl. a. se deraf, at han i sin Sorg over Svend Pedersens Død er saa urimelig at paastaa, at Manden har ærgret sig ihjel over „Social-Demokratens" Angreb. Saadan vaaser man kun, naar Tabet af en kær Afdød har gjort En aldeles utilregnelig.

(Fortsættes.)

Et Forslag til de Krigsgale.

I den tyske Hær er der i den senere Tid gjort Forsøg med dresserede Hunde, der skal yde vigtig Tjeneste ved at opspore Fjenden, vedligeholde Forbindelse mellem Posterne, bringe Depescher fra den ene Afdeling til den anden etc. Der er uden Tvivl endnu flere Dyr, der med Held kan anvendes i Krigen. „Ravnen" foreslaar følgende:

Dresserede Gæs. Historien med Gæssene paa Kapitoleum beviser, at Gæs egner sig ypperligt til at staa paa Post. De raaber „til Gevær!" saasnart Fjenden nærmer sig.

Dresserede Lopper. Disse maa afrettes til under Fægtningen at liste sig ind paa de fjendtlige Soldater og lægge sig i Baghold i deres Strømper o. lign. St. I det Øjeblik Tropperne saa vil fyre paa Loppernes Landsmænd, gør Lopperne et eller to Spring fremad — eller efter Omstændighederne tilbage — og stikker sin Skytte saa eftertrykkeligt i Benet eller Laaret, at han taber Sigtet og Skuddet gaar fejl.

Dresserede Tyre anvendes navnlig mod Tropper, der bærer røde Uniformer; ved Synet af disse styrter Tyrene sig i største Raseri ind i de fjendtlige Rækker, fremkalder Forvirring og jager Fjenden paa Flugt.

Dresserede Papegøjer skal raabe „Hurra!" Naar Slaget begynder anbringes de paa forskellige Punkter og ved idelig at raabe deres skingrende „Hurra" vil de aflede Fjendens Opmærksomhed fra det Sted, hvorfra det egenlige Angreb skal ske.

En Mand søger en ældre Pige eller ung Enke til at indskyde en lille Kapital i en — Tøffelforretning. — Den Mand er ikke forknyt!

„Fjæsk og Flæsk".

Mel.: Nu begynder Spillet da. („Intrigerne".)

„Fjæsk og Flæsk" det følges ad
li'esom Brød til Sulemad,
„Fjæsk og Flæsk" det eksisterer
og grasserer
i hver Stad.
„Fjæsk og Flæsk" man finder hvor
man saa end i Verden gaar,
Syn for Sagen hos de store
Matadore
bedst man faar.
Floskler, Flauser, Fraser, Bortnerthed og Skvalder
er min Sandten hvad man kalder
rent ud — „Fjæsk og Fjæsk".

Højre driver med Geni
dette Frasemageri,
Alting de i Langdrag drøfter,
deres Løfter
kender vi.
De os lover meget godt,
men det bli'er ved Løfter blot,
de har travlt med Millioner
til Kanoner
og et Slot.
Ugenert de kalder sig Arbejdervenner,
men jeg tror, Enhver erkender
det er „Fjæsk og Flæsk".

Er „Avisen" populær,
er dog Fred'rik det især.
„Fjæsk og Flæsk" — ja begge Dele
til et Hele
samles her;
thi „Avisen", med Respekt,
er en opblæst lille Knægt,
og Hr. Fred'riks største Gave
er hans Mave — —
sikken Vægt! —
Det er slemt at Flæsket er faldet i Prisen,
thi hvad Gavn har nu „Avisen"
af sit „Fjæsk og Flæsk"?

Sværmere.

En Forfatter — C. B. — skriver i Søndags i „Avisen" en lang Artikel om afdøde Madvigs Piece mod Højesteretsdommen, der godkendte Provisorierne. Piecens Indhold finder ingen Naade for den strænge Kritikers Øjne. Hans Artikels Berettigelse faar sin rette Betydning ved hans egne Ord: „Jeg har ikke havt Lejlighed til at læse det berømte Skrift".

Der var Religionsundervisning i en overfyldt Skoleklasse; en af de mindste Elever maatte sidde paa Gulvet. „Hvorfor er Du kommet paa Jorden?" spurgte Læreren ham. „For der er ingen Plads paa Bænken," svarede den Lille.

Overflødigt.

Véd De, at Frøken Bruun er bleven forlovet og skal have Bryllup i Amerika?

— Er det muligt? Med hvem gifter hun sig da?

— Med en Hr. Petersen.

— Og derfor rejser hun til Amerika? Her er sgu da Petersener nok her i Byen

---

Forstærkningen er indkaldt.

Hvorfor, Hr. Oberst, har De i Dag seks Menige til at hjælpe i Huset?

Obersten: Jeg har indkaldt Forstærkningen — Svigermoder er i Anmarsch.

Theaterdirektøren: De har jo ikke Spor af Talent! Hvad Pokker har bragt Dem til at blive Skuespiller?

Skuespilleren (sværmerisk): Min ubetvingelige Kærlighed til Brædderne!

Theaterdir.: Brædderne! Saa skulde De sgu hellere have givet Dem til at være Snedker!

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rosmersgade 22, i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Forstødt.

Estrup: Jeg vil ikke have noget med Dem at bestille! De blamerer os med Deres Omgang med saadanne Personer som denne Z.

Tante Berlingske (grædende): Har De da læst . . .

Estrup: Hvad han sidst skrev? Nej Tak, kun det halve — mere kunde jeg ikke holde ud!

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.

No. 52 | Söndag d. 26 December. | 1886.

Politik.

— Men sig mig, Hr. Kontorchef, hvorfor holder De altid saa bestemt paa, at jeg, skønt kun Kopist og Deres Undergivne, skal tage først af Retterne?

— Grunden er meget simpel. Naar jeg tog først, maatte jeg af Høflighed lade det største Stykke ligge, men naar De tager først, er det en Selvfølge, at jeg faar den største Portion.

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

En glædelig Jul!

Mel.: Enhver, der har traadt sine Børnesko.

„En glædelig Jul"! er det Budskab, som
jeg bringer til Store og Smaa.
„En glædelig Jul" lyder Verden om
fra Slottet til Fattigmands Vraa.
Et Lysglimt i Hverdagens Slæb og Slid,
det er jo den dejlige Juletid.
|: Som Børn man sig fryder,
af Hjærtet man byder
hinanden en glædelig Jul! :|

Den yndige Jul er en velsét Gæst,
som Børn vi os glæder til den.
En Højtid vi finder i denne Fest,
og Børn vi bliver igen.
Den drager de dejligste Minder frem
fra Barndommens kærlige lille Hjem.
|: Om Træet vi hopped'
med Frugt blev vi stopped' —
se, det var en glædelig Jul! :|

Butiker man har jo i massevis —
de kalder sig „Julebasar" —
og Varerne faar man til „billigste" Pris,
naar bare man Pengene har.
Paa Torvet der holder en Mængde Læs
med store og dejlige fede Gæs.
|: Konditoren bager
de dejligste Kager
med Paaskrift — „En glædelig Jul"!

En glædelig Jul man vel sagtens faar,
naar ikke man kender til Nød,
men der er desværre en Del, som gaar
foruden Arbejd' og Brød.
Af Sult og af Kulde de lide maa; —
„Vi sulter!" saa raabe de kære Smaa.
|: Forgæves de raaber,
de Stakler, de haaber
vist ej paa en glædelig Jul :|

Enhver, der har rigelig Kapital
og Spisekammeret fuldt,
enhver, der ej kender den bitre Kval,
naar Børnene græder af Sult;
enhver, hvem Lykken har været med,
enhver, der har Hjærtet paa rette Sted,
|: jeg herved vil bede
at de vil berede
de Stakler en glædelig Jul! :|

Kaffesladder.

Md. Skade: De kan aldrig tro, min Kære, som jeg har travet om, Gade op og Gade ned, for at finde en lille Genstand, passende som Julegave til Skade, og Gud bevares, Ting er der saamænd nok af og „passende" er de jo allesammen, efter hvad de Averterende forsikrer, men det er alligevel et besværligt Stykke Arbejde at finde den rette Genstand. Bladene kan man nu slet ikke stole paa, skønt nogle af dem hver Dag har indeholdt de mest lokkende Juleartikler, saa man under Tiden maatte spørge sig selv, om vedkommende Anmælder ikke passede bedre til at staa bag en Disk og kramme Varer ud end til at være Journalist, ja, enkelte har endog lagt et afgjort Udraabstalent for Dagen og kunde vist til Sommer gøre gode Affærer paa Dyrehavsbakken, der nok kunde trænge til en ordenlig Reklame ligesom „Dagbladet", til hvem en Ligkiste uden Tvivl vilde være en meget passende Julegave, men mærkelig nok har endnu ingen Bladanmælder fundet paa at hente Stof til Julereklamer i Ligkistemagasinerne, som dog leverer paatrængende nødvendige Artikler, som ikke engang Godsejer Hage vil falde paa at kalde Luksus. Der er vist ogsaa adskillige forlorne Tandleverandører, som vilde „vise Tænder" af Glæde, naar en eller anden tandløs Redaktør fik sine Abonnenters Gummer til at klø efter et nyt Gebis. Ja, der kunde gøres meget endnu paa Julereklamens Omraade, og „Avisen", som siger, at den ikke befatter sig med de Dele, har dog — ubevidst maaske — leveret en udmærket Reklame for „Almindeligheden", og naar man ikke kendte Tingen bedre, takket være „Social-Demokratens" Oplysninger, saa maatte man jo tro, at de Gamle derinde lever som Blommen i et Æg og at de ligefrem bliver proppet med Livseliksir, saa sejglivede er de, men man kan jo nok forstaa, at det hele er beregnet paa at trøste Højre, der jo som et gammelt udlevet Parti ikke har anden Udsigt, end at ende sine Dage paa „Almindeligheden", og fra den Side betragtet kan det jo være meget pænt, at „Avisen" maler Tilstanden derinde med saa lyse Farver, hvad der vil virke velgørende paa mange stakkels Højresjæle, og forsone dem med den Tanke, at de engang skal vandre derind for at udhvile sig efter „Styrkeprøven". At de føler sig skuffede, naar de først

faar Næsen inden for Porten, er en uundgaaelig Følge af at tro paa Julereklamer i Almindelighed og paa „Avisens" Julereventyr i Særdeleshed, og skulde jeg ønske Avisskriveren noget Godt i Anledning af Julen, saa maatte det da være, at han snart maa havne lykkeligt paa det Sted, han saa romantisk har beskrevet — saa vil han faa Lejlighed til at komplettere sin meget mangelfulde Skildring. Men det er jo sandt! — med Alt det har jeg jo endnu ikke fundet noget til Skade, og jeg er saamænd ikke Menneske for at begribe, hvad det skal være. Der er nu dennehersens nye Roman: „Mimoser", som der bliver gjort saa meget Væsen af, men den tør jeg ikke for nogen Pris lade ham faa Fingre i, for man skal da ikke saadan gi'e sin Mand ind med Skeer, at han har Lov til at rende efter hvem han faar Lyst til, det kan Mændene desværre godt finde paa af dem selv, saa man behøver ikke at opmuntre dem til det, og hvad det angaar, at Konen jo kan tage sit Tøj og gaa, ligesom de to fine „Mimoser" i Bogen, saa er det jo netop at animere Manden til daarlig Levemaade, som ingen ordenlig Kone kan finde sig i. Nej, lad Folk saa kun kalde mig for en Rasmus, saa siger jeg dog, at man skal passe paa Manden mens man har ham, for bagefter er det for sent, og naar man tager ham paa den rigtige Maade fra Begyndelsen, saa finder hon heller ikke paa at behandle sin Kone som en „Mimose" eller „Rør mig Nikke" eller hvad det hedder, og render han alligevel grassat efter ethvert Skørt og ødelægger Hus og Hjem, saa river jeg Øjnene ud baade paa ham og hans Flamme, — hvad Følgerne bliver, og om han ligesom Manden paa Vesterbro ligger sig ud i Køkkenet og fyrer Revolveren af og kommer paa Stationen, det rør' mig ikke, saa i den Retning er jeg ogsaa en „Mimose", men, som sagt, den Bog gaar det ikke an at købe. Saa er der jo „Politikens" Abonnementskort, som Bladet leverer saa mange rørende Historier om, at man næsten bliver nødt til at betragte „Politiken" som en Slags Brama-Livs-Eliksir i Journalistiken, saa vidunderlige er dens Virkninger, Gamle bliver unge, stridbare Ægtefolk bliver forsonede og Højremænd forvandles til radikale Venstremænd, bare man stikker dem et af „Politikens" Julekort i Haanden, disse dejlige Kort, som jo er noget af den „Tønde Guld", Bladets Ejere har anvendt paa den „højeste Oplysning" — det smager jo altid af Fugl, men det gaar alligevel ikke an at gi'e Skade saadan Kort paa Haanden, for saa maa Folk i Huset jo tro, at han er en vildfarende Højremand, der skal omvendes til Oppositionsmand, og det vilde jo være at blamere ham, eftersom han er en meget respektabel Demokrat, og desuden, den Herlighed med de Kort, varer altfor kort, for til første April — Aprilsnar! saa er den Potte ude, og vil Folk saa have mere af den gode Mad fra „Politikens" Restavration, saa maa de selv købe Spisebilletter for Eftertiden, og det er jo altsaa bare til at gøre Munden gal med, som man siger. Men kan jeg nu ikke finde paa andet, saa slaar jeg helt en Streg over Julepresenten — det er i al Fald noget nyt! — og saa skal De se, min Kære, saa møder vi Nyaarsdag med en aldeles storartet Overraskelse, som Skade og vi Alle kan have Glæde af hele Aaret rundt. Tak for Kaffe og glædelig Jul!

Raketer.

Forleden tog „Avisen" voldsomt paa Vej, fordi „Social-Demokraten" ikke havde fundet Anledning til at nævne den blandt de Blade, der ikke gjorde Jule-Reklame for de Handlende. Men i Onsdags kunde Frederik Hansen dog ikke bare sig for at kigge ned til sin fine Ven, Aug. Jensen, der har Juleudsalg af Sukkergodt baade i Silkegade og paa Købmagergade. Aa, for de mange rare Ting, Frederik der saa! Hvad Under, at „Avisens" Læsere fik en Beskrivelse af Herlighederne. Men August Jensen hører jo ogsaa til Familien.

„Avisen" er ked af Dansen, navnlig naar det er socialdemokratiske Arbejdere, der danser, for „den Slags Historier kunne let avle Umoralitet, for ikke at tale om, hvad det koster." — Men saa fortæller Bladet i samme Numer om et „animeret Bal" i „Højres Arbejder- (!) og Vælgerforening". Hvor uforsigtigt!

Det fortælles, at Czaren har faaet et Brev fra Nihilisterne med den Opfordring, at give en Forfatning. Czaren har erklæret, at han med Fornøjelse vil give en Forfatning, men — til Bulgarerne. Men Bulgarerne er aldeles ikke i den Forfatning, at de med Fatning vil underkaste sig en russisk Forfatning.

Den franske Politiker Clemenceau sagde nylig om den ny Minister Goblet, at han haaber, Ministeren vil holde mere end han har lovet. Man er ellers beskednere i de Forhaabninger, man knytter til en Minister, og er ganske tilfreds, naar han bare holder — hvad han lover.

Et Tidens Tegn.

Nogle dristige Tyve gjorde forleden Indbrud i Skattekontoret i Olmütz. Tyvene har altsaa ment, at i disse sløje Tider er der kun Penge at opdrive i Skattekontorerne.

I Musikhandelen.

— Jeg skulde spørge fra min Frøken, om De har „Elskovsdrikken“?
— Jo.
— Det var rart. Saa kan jeg med det samme faa en lille Flaske til min Kæreste.

Paa Promenaden.

— Fortæl mig lidt om, hvad Folk taler om i Byen.
— De taler om det mærkelige, at Løjtnant Falk altid besøger Dig, naar jeg er borte.

I Boghandelen.

— Ja, nu har jeg Almanaker til hele Familien, men jeg maa vist ogsaa ha'e en til Knægten dér. Har De noget rigtig Barnemad?
— Jo, vi har — Journalist-Kalenderen!

Glædelig Jul!

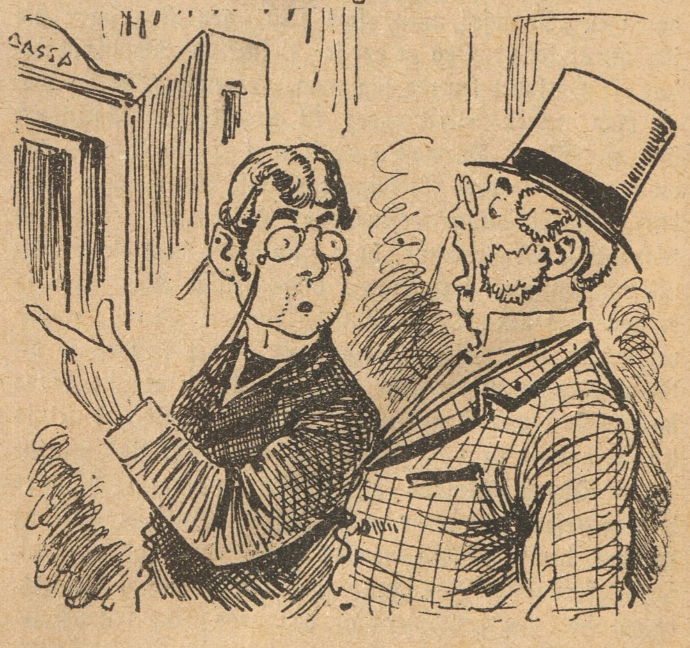

Direktøren: Glædelig Jul, Kasserer! I Julegave skænker jeg Dem Alt, hvad De har stjaalet fra mig.
— Kassereren: Tak, i lige Maade! Bare Selskabet vil være lige saa gavmild mod Direktøren, naar det ser Deres tomme Pengeskab!

Drømmetydning.

Herren: Hvad er Du saa fornøjet over i Dag, Peter?

Tjeneren: Jo, jeg drømte i Nat, at Herren havde foræret mig 10 Kroner og Fruen havde foræret mig en ny Vest i Julegave.

Herren: Hm! Sædvanlig sker det modsatte af hvad man drømmer.

Tjeneren: Det gør intet, saa faar jeg altsaa en Vest af Herren og 10 Kroner af Fruen!

Tvetydigt.

— Hvad hører jeg? Rejser vor kære Svigermoder fra os i Julen?

— Ja, min Ven. Men hun kommer igen anden Juledag.

— Aa, det var Skade!

Overraskeisen.

I.

— Jeg er aldeles vis paa, at min Adolf bereder mig en Overraskelse til Julen. (Det banker) Der er han!

II.

— G'da min søde Pige! Glædelig Jul! Hør, mit Lamseben, kan Du ikke hjælpe mig med en lille Tikroneseddel?

God Tone.

„Jeg skriver aldrig mere i „Berlingske" — aldrig!" havde Z sagt til sig selv, da han var skamfuld, sorgfuld og fortumlet over, at Ministeren havde givet ham et Slag over Nakken — saadan billedlig talt — i alle Folkethingsmændenes Paasyn. Men lignede det ogsaa noget?

De fattige Arbejdere, for hvem deres Tillidsmænd bad om Arbejde og Borgerrettigheder, havde Z kaldt fordrukne Dovenkroppe — det havde jo saa mange Højremænd gjort! — Havde Lyngby-Rosen maaske ikke gjort det samme? Ingerslev skulde bare fulgt Estrups Lære: „at tie er Guld!" Lignede det noget, at give en god Højremand saadan en Overhaling? Det var ingen god Tone — den lød nederdrægtig i Z's Øre, den berøvede ham Appetiten baade til at spise og til at skrive. „Jeg skriver aldrig mere i „Berlingske" — aldrig!"

I flere Dage vovede han sig ikke uden for en Dør — han skammede sig. Da han endelig en Aften gik ud, listede han sig forsigtig langs Husene med Hatten trykket ned over Øjnene; men da han havde gaaet gennem nogle Gader og ingen lagde Mærke til ham, skød han Hatten i Vejret og knejste. Der var Hundenatur i ham: først krøb han langsomt og skulende afsted som en Køter, der har faaet Prygl, men da han saa, at ingen lagde Mærke til ham, satte han i Løb og gav sig til at gø igen.

I denne glade Juletid taler Folk ikke saa længe om en Ubetydelighed! Det gamle, stikkelige Skrog, Tante Berlingske, vilde maaske atter snøftende trykke ham til sit Hjærte og tilgive ham, at han havde forvoldt hende Ubehageligheder, ved at skrive i saadan en styg, tølperagtig Tone. Nu skulde han skrive i en pæn Tone, han vilde skrive om god Tone, om „Tonen i Folkethinget"! Bare være fræk, saa imponerer man! Hvor mange Eksempler har man ikke paa, at man skriver bedst om det, man selv mangler! Som Følge heraf vilde hans Artikel om god Tone passe bedre i „Avisen" — han hørte egenlig selv hjemme i „Avisen". Men der var dog noget fint, noget fornemt ved gamle Tante Berlingske; hun havde en vis Lighed med den gamle Frøken i „Intrigerne", der havde været ved Hoffet. Hun kunde bedre hjælpe ham i Vejret, derfor holdt han sig til hende.

Og saa skrev han om det, han selv manglede; han skrev om god Tone, og da Hundenaturen var i ham, saa gned han sig logrende op ad det Ben, der havde sparket til ham.

Fiskeri?

Københavns Fiskehandlerforening sendte forleden et Telegram til Kong Georg i Grækenland i Anledning af hans ældste Søns Myndighedserklæring, der altsaa maa være en for Fiskehandlerne meget interessant Begivenhed.

Paa Heldingen.

Rundt om i Landet gaar en Sorg saa stor,
Bøssen gør Grin med vort Livjægerkor,
dette kække Regiment,
der vatteret, stramt og spændt
omkap ad Østergade gennem tykt og tyndt har rendt!
Hvor ofte saa
vi dem ej gaa
fornøjet paa Strøget
og flotte sig
og godte sig
beføjet ved Tøjet,
med Hilsner og med Svajninger
— de svansede med Drejninger
og tænkte ej paa Vaskerkoneregninger.

Naar saa at Ruten den var lyk'lig endt
og Fjenden ned i Integade rendt,
blev der kommandert: Protsch paa!
nu skal Jægerkorpset slaa
et Dommeslag for Æren, hvordan saa at det skal gaa.
En Tvekamp
fra Sekamp
til Kehlets sku' plaffe,
og Grisen
„Avisen"
en Udfordring skaffe.
— Ak! hentet blev ej Sejrens Palm',
endskønt dernede paa vort Halmtorv smaa Græshopper sprang omkring og gjorde Kvalm.

Og saa, saa havde man en Uniform,
som man sku' bære selv i Regn og Storm.
Det ka' hænds sig den var fin,
der var først en blank Terrin
og Bukser, Trøje, — hvis det ikke var sat ud for Grin!
Det rammer,
det Hammer-
slag lige i Sjælen,
det strammer —
o! Jammer —
fra Issen til Hælen.
Se, det var nu Fortællinzen,
mistrøstig lyder Mældingen:
„Med Jægerkorpset er det snart paa Heldingen!"

RAVNEN

i ny Udstyrelse og koloreret!

Ravnen

udgaar fra 1ste Januar i ny og smagfuld Udstyrelse, trykt paa godt Papir og med **Billeder i Farvetryk.**

Ravnen

vil som hidtil fra et *socialistisk Standpunkt* behandle Dagens brændende Spørgsmaal i *satirisk Form* saavel i Vers som Prosa og ved *originale humoristiske Tegninger.*

Ravnen

vil trods de med den nye Udstyrelse forbundne Udgifter som sædvanlig kun koste **10 Øre pr. Nr.**, og vil saaledes blive *det billigste og smukkest udstyrede danske Vittighedsblad.*

Paa Grund af den Udstyrelse, som nu er givet Oppositionens eneste Vittighedsblad, har vi imidlertid det Haab, at alle Modstandere af gammel Slendrian, Uret og Provisoriepolitik vil virke af al Kraft for »Ravnens« Udbredelse, for at Bladet med Held kan hævde sin Plads overfor Modstandernes Blade.

Ravnen

venter derfor stor Tilgang af nye Abonnenter.

Abonnement modtages paa Ekspeditionskontoret, Rømersgade 22, og for Provinsernes Vedkommende paa Postkontorerne.

Sværmere.

Lige Ret.

Rigsretten i Leipzig har nylig afsagt den Kendelse, at en Svigermoders Nærværelse i Huset eventuelt kan være tilstrækkelig Undskyldning for, at en Kone forlader sin Mand. En Mængde Ægtemænd spørger i den Anledning, om Retten kun vil beskytte Konerne, og om Mændene fremdeles skal være uden Beskyttelse mod Svigermødrene.

De bulgariske Finansers Stilling er saa kritisk, at Czaren ikke engang vil laane Sobranjens Deputation Øre.

I Restavrationen.

Opvarteren: Hvad er til Hr. Baronens Tjeneste?

Gæsten: Kald mig ikke Baron, jeg er ikke adelig.

Opvarteren: Det gør Ingenting. Her kalder vi enhver Pjalt Hr. Baron.

I Provinsapoteket.

Byfogden: Aa, hør kære Apoteker, har De ikke et meget uskyldigt Afføringsmiddel, der ikke smager altfor slemt og som heller ikke straks kendes som et almindeligt Afføringsmiddel?

Apotekeren: Det har jeg rigtignok, Hr. Byfoged. Værsgo', tag Plads. Det skal straks være færdigt. Hvad jeg vilde sige, det var en slem Historie med ham, Thaarup, hva?

Byf.: Det har De Ret i, men jeg har længe tænkt, at det vilde gaa galt med ham. Nu gaar han naturligvis samme Vej som Wøldike. (Imidlertid har Apotekeren trakteret Byfogden med et Glas Limonade, som denne har drukket.) — Naa, Apoteker, faar jeg snart det Afføringsmiddel? Jeg har Hastværk.

Apot.: De har faaet det, Hr. Byfoged — Limonaden — —

Byf.: Død og Plage, Menneske, hvad har De gjort?! Jeg skal jo rejse til Hovedstaden i Aften. Det skulde jo være til — min Kone!

Misforstaaet,

— Fa'r, nu har jeg faaet den bedste Plads i Klassen!

— Saa! Er Du blevet Duks?

— Nej, men jeg sidder nærmest ved Kakkelovnen.

Kære Julegaver.

Træet snart de plukket fik;
kun den lille Frederik
endnu tappert hænger i
med sit Hjærtetyveri.

En tog Fæstning — En fik fat
i en prægtig stor Fregat;
En, hvis Blik er opad vendt,
med en Kirke snildt er rendt.

Udgiver og Redaktør: R. Andersen.